

Giới thiệu Giảo Phụ

Truyện Giảo Phụ của tác giả Công Trà là câu chuyện ngôn tình cổ đại có chút xuyên không nói về một người nam sau khi chết được xuyên không nhưng có một bí mật khi anh xuyên không.

Trĩ Ngọc lúc còn trẻ vì nhà nghèo nên phải cố gắng lao động chân tay, làm nhiều quá khiến cơ thể hắn bị suy nhược tâm lực lao lực mệt mỏi mà chết. Lúc sắp chết, hắn thề trước ngọn đèn dầu, nếu có thể được làm công việc nặng một lần, nhất định phải chọn công việc không phải động não; phải chăm sóc bồi bổ bản thân thật béo tốt khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.

Nhưng ông trời cũng thương xót cho hắn tái sinh lần nữa nhưng vào xác của ... thật sự bất ngờ cho hắn, liệu hắn sẽ là ai khi xuyên không mời các bạn theo dõi để biết xem như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Giảo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chân Ngọc nhìn dung mạo của người trong gương, trông mắt suýt chút nữa lòi hẳn ra ngoài, vội vàng cầm ống tay áo chà qua xát lại mặt gương. Mặt gương sáng choang, khuôn mặt người trong gương cũng càng thêm rõ ràng, xác nhận không có nhìn lầm, mới buồn bã ủ rũ nói: “Thì ra là phu nhân của Vương Chính Khanh!”

Lúc này đã qua giờ Ngọ, trong phòng không có ai, Chân Ngọc ngồi ở trước gương nhìn một hồi đánh giá. Tuy người này tóc mây tán loạn, thần sắc tiêu tụy, nhưng không thể che giấu hết được vẻ đẹp diễm lệ kia, không khỏi có chút xúc động, thương tiếc nói: “Tiểu nương tử xinh đẹp như thế này! Chẳng lẽ ông trời cũng không nỡ để nàng hương tiêu ngọc vãn, nên mới để ta trọng sinh vào thân thể của nàng sao?”

Chân Ngọc vốn là một thiếu niên tuấn kiệt, là tiến sĩ của Cảnh Thái năm thứ ba, nhưng con đường làm quan bắt đầu không được thuận lợi, về sau làm mưu sĩ dưới trướng của Cửu Giang vương, dốc hết sức lực cùng tham mưu giúp Cửu Giang vương đoạt ngôi vị Thái tử.

Chân Ngọc cố gắng suốt ba năm, cuối cùng Cửu Giang vương cũng được lập thành Thái tử, sau đó là lên ngôi vị hoàng đế, sửa quốc hiệu thành An Bình, rồi ban thánh chỉ đại phong công thần.

An Bình đế vừa lên ngôi, chuyện đầu tiên là dự định để cho Chân Ngọc vào Đại nội, trở thành nội quan trẻ tuổi nhất trong Đại nội từ trước tới giờ.

Năm nay, Chân Ngọc hai mươi lăm tuổi, đúng là lúc đang tràn đầy khí thế, tuổi trẻ đắc ý, là thời điểm huy hoàng nhất của cuộc đời.

Nhưng ngay khi An Bình đế chuẩn bị hạ chỉ thì Chân Ngọc lại đột nhiên đổ bệnh, nằm bẹp trên giường không dậy nổi, dầu hết đèn tắt (chết ~).

Sau khi Thái y khám nghiệm, về bẩm báo lại cho An Bình đế: Chân Ngọc do lao lực quá độ, vắt hết óc suy tính mưu kế, ngủ không đủ giấc, lại thêm ăn uống không đúng giờ, thiếu chất trầm trọng, ảnh hưởng lớn tới khí huyết. Nên một khi ngã xuống, bên ngoài mắc bệnh, bên trong hư nhược, dùng thuốc hay châm cứu cũng đều vô dụng.

An Bình năm thứ hai, Chân Ngọc bệnh mà chết. Lúc sắp chết, hắn thề trước ngọn đèn dầu, nếu có thể được làm công việc nặng một lần, nhất định phải chọn công việc không phải động não, phải chăm sóc bồi bổ bản thân thật béo tốt khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.

Buổi sáng hôm nay, khi Chân Ngọc mở to mắt ra nhìn, lập tức cảm giác có gì đó khác thường. Hắn vốn là người thông minh, chỉ cần thời gian nửa ngày, qua miệng của nha hoàn hầu hạ bên giường liền hiểu rõ chân tướng: Hắn - Chân Ngọc, đã trọng sinh trở thành một thiếu phụ rồi.

Chờ sau khi đám nha hoàn rời khỏi phòng, Chân Ngọc đứng dậy đến ngồi trước chiếc gương, muốn nhìn rõ dung mạo của chủ nhân cơ thể này.

Thật không ngờ lại là thân tử của Lại bộ lang trung Vương Chính Khanh.

Năm đó vương phủ mở yến tiệc, Vương Chính Khanh mang theo thân tử Chân thị đi dự tiệc. Chân Ngọc đã từng gặp qua nàng một lần, cũng biết nàng không chỉ cùng họ với mình, mà còn là đồng hương, nên không khỏi có chút ít nhiều chú ý. Vì có ấn tượng sâu sắc như thế, nên hiện giờ soi gương đã ngay lập tức nhận ra.

Vương gia là một gia tộc lớn ở Kinh thành, Vương Chính Khanh vốn là người có tài, không muốn dựa dẫm vào phụ thân, nên tự đi vào con đường khoa cử. Cảnh Thái năm thứ ba, hắn và Chân Ngọc cùng nhau đỗ tiến sĩ. Hai người tài hoa tương đương, tướng mạo cũng tuấn tú như nhau.

Khi đó tại Kim Điện, Thánh Thượng muốn chọn từ hai người bọn họ ra một vị Trạng Nguyên cùng một vị Bảng Nhãn, nhưng cân nhắc rất lâu vẫn không chọn được. Sau đó lại biết, Vương Chính Khanh lớn hơn Chân Ngọc một tuổi, nên cảm thấy Vương Chính Khanh chừng chạc hơn một chút, liền phong Vương Chính Khanh làm Trạng Nguyên, Chân Ngọc làm Bảng Nhãn.

Vì việc này mà Chân Ngọc vô cùng khó chịu, không đâu lại vì mình trẻ hơn một tuổi mà mất chức Trạng Nguyên.

Trạng Nguyên cùng Bảng nhãn tuy rằng chỉ hơn kém nhau một bậc, nhưng đãi ngộ khác nhau rất lớn. Việc này khiến con đường làm quan sau này của Chân Ngọc không được thuận lợi. Về sau, hắn trở thành môn hạ của Cửu Giang vương, ở trong vương phủ làm mưu sĩ. diendanlequydon.com Edit: tiểu an nhĩCòn Vương Chính Khanh có phụ thân giúp đỡ phía sau, con đường làm quan ngược lại vô cùng suôn sẻ, thăng tiến nhanh chóng, hiện giờ đang là Lang trung Chính ngũ phẩm của Lại bộ.

Chân Ngọc nhớ rõ, năm đó Cửu Giang vương có ý định lôi kéo Vương gia, cũng muốn Vương Chính Khanh trở thành môn hạ của hắn. Đến khi Vương Chính Khanh chính thức vào vương phủ, thì Chân Ngọc hắn lại bị lạnh nhạt. Sau đó, hắn vất óc hiến kế trợ giúp Cửu Giang vương, mới bảo toàn được địa vị. Nhưng đối với Vương Chính Khanh, hắn không hề có hảo cảm một chút nào. Lúc sắp chết hắn vẫn còn có một tiếc nuối lớn, đó là khi hắn vừa chết, vị trí nội quan trẻ tuổi nhất Đại nội tất nhiên sẽ rơi vào tay của Vương Chính Khanh.

Chân Ngọc lại đánh giá người trong gương, tuy thần sắc vì bệnh tật mà suy nhược, nhưng so với khi gặp ở yến tiệc của vương phủ năm đó, có vẻ trông trẻ hơn một chút. Tính toán một lượt, năm hắn trọng sinh, chẳng lẽ vẫn thuộc thời kỳ Cảnh Thái, lúc Cửu Giang vương chưa đăng cơ?

Lúc này, hai nha hoàn thân cận bên người Chân thị, một người gọi là Bán Hà, người còn lại tên là Lập Hạ, đang cùng nhau đứng ngoài hành lang thì thào to nhỏ.

Bán Hà mặt chau mày ừ, “Tam phu nhân bị bệnh trận này, tuy là có chuyển biến tốt, nhưng lời nói lại thất thường, tinh thần hoảng hốt, thật khiến người ta lo lắng.”

Lập Hạ thở dài một tiếng nói: “Tam phu nhân luôn mạnh mẽ háo thắng, mặc dù thân thể không khỏe, lại vẫn cố ngang bướng, quyết không chịu thua, vậy nên mới đổ bệnh thế này. Dù hiện giờ có chuyển biến tốt thì tinh thần cũng không còn được như trước nữa.”

Bán Hà quay qua hỏi: “Nói rõ hơn xem?”

Lập Hạ nói xong, cũng có chút oán hận, dáo dác nhìn trái ngó phải thấy không có người mới thào thì: “Tam gia cũng thật là nhẫn tâm, nói không muốn để ý tới Tam phu nhân. Hiện giờ Tam phu nhân bị bệnh thành ra như vậy, cũng thực sự không thêm liếc mắt một cái. Sáng nay ta đi bắm báo, nhắc tới Tam phu nhân rất nhiều, vậy mà cũng không thấy có phản ứng gì.”

Bán Hà vừa nghe Lập Hạ nói những lời oán trách chủ tử, cuống quýt bịt kín miệng của nàng, thật cẩn thận xem xét bốn phía, mới xua tay nói: “Cẩn thận tai vách mạch rừng.”

Lập Hạ hất tay của Bán Hà ra, ngoan cố muốn nói tiếp, lại bị Bán Hà che miệng thật chặt.

Bán Hà nhìn thấy gương mặt Lập Hạ vì thiếu dưỡng khí mà đỏ bừng, lúc này mới buông nàng ra, chỉ chỉ vào trán nàng nói: diendanlequydon.com Edit: tiểu an nhĩ “Đừng ăn nói lung tung. Buổi sáng hôm nay ta bưng canh từ phòng bếp lên, nghe lão phu nhân cùng với một ma ma nói chuyện. Nghe đồn vị Bảng Nhãn cùng Tam gia đồ tiến sĩ, hình như là họ Chân tên Ngọc, làm việc trong vương phủ tới ba đêm không ngủ, nhất thời đổ bệnh, thuốc thang chữa trị đều không còn hiệu quả gì nữa. Sáng nay đã tạ thế rồi. Ở trong Kinh thành hắn không có họ hàng thân thích, Cửu Giang vương liền kêu Tam gia giúp đỡ lo liệu hậu sự. Xem ra Tam gia đang rất bận rộn, thế nên mới không có hỏi phủ.”

Lập Hạ nghe vậy, kinh ngạc lớn tiếng nói: “Tên họ của vị Bảng Nhãn này, không ngờ lại giống Tam phu nhân của chúng ta nha! Nhũ danh của Tam phu nhân gọi là Ngọc nương đó.”

Bán Hà lúc này mới nghĩ ra, hăm hở nói: “Chả trách ta vừa nghe được tên họ của vị Bảng Nhãn kia cũng cảm thấy rất quen thuộc!”

Khuê danh của Chân thị vốn là Chân Sai, khi còn ở nhà mẹ đẻ, người trong phủ không gọi khuê danh của nàng mà chỉ gọi nhũ danh là Ngọc nương.

Lập Hạ là nha hoàn hồi môn của Chân thị, biết rõ chuyện trước kia của nàng, nhanh nhẩu nói: “Lúc trước ta có nghe mọi người nói qua, thân thể của vị Bảng Nhãn này vốn không tốt, nên mới nhờ hòa thượng trong miếu đặt cho cái tên đó. Còn trùng hợp nữa là, Tam phu nhân cùng vị Bảng Nhãn là đồng hương, lúc trước sức khỏe của nàng cũng không tốt, khuê danh cũng là do vị hòa thượng kia đặt cho. Chả biết vị hòa thượng đó nghĩ cái gì, một người là nam, một người là nữ, mà lại đặt cho hai người bọn họ cùng một cái tên.”

Lập Hạ nói xong, đột nhiên nhỏ một ngụm nước bọt xuống đất, “Phi phi phi, ta nhắc tới chuyện này làm gì? Vị Bảng Nhãn đó đã qua đời, Tam phu nhân vẫn còn đang bị bệnh! Điềm xấu, điềm xấu!”

Bán Hà giật giật tay áo Lập Hạ nói: “Người hàng ngày cũng nên khuyên nhủ Tam phu nhân đi. Phu nhân mà nhu thuận hơn một chút, thì ở trong phòng áp đảo Tam gia cũng không phải quá khó khăn nha.”

Bán Hà là nha hoàn do mẫu thân của Vương Chính Khanh - Ninh lão phu nhân phân phó đi hầu hạ Chân thị. Sau khi theo Chân thị thì liền toàn tâm toàn ý phục vụ nàng. Nhưng dù sao cũng không phải người do Chân thị mang đến nên không thể so với nha hoàn hồi môn là Lập Hạ được.

Lập Hạ cũng biết Bán Hà nói có lý, lại thở dài thườn thượt nói: “Ta đâu có khả năng khuyên giải phu nhân được chứ? Có lẽ phải nhờ tới Hồ ma ma thôi.”

Hồ ma ma là nhũ mẫu của Chân thị, Chân thị coi bà không khác nào mẹ ruột. Nếu là Hồ ma ma khuyên bảo, nói không chừng nàng còn nghe được một ít.

Chân thị là người Giang Nam, lúc trước gả tới Kinh thành, vốn luôn cảm thấy bất an, lại sợ chẳng may phải gả cho một phu quân không ra gì. Cho tới khi

kéo khăn hi xuống, nhìn thấy dung mạo của Vương Chính Khanh thì ngay lập tức cảm mến. Nhưng Vương Chính Khanh lại nói thẳng với nàng, bởi vì thú nàng mà hắn phải phụ một người. Hiện giờ trong lòng hắn cảm thấy rất khó chịu, đoạn tình cảm lúc trước chưa thể quên ngay được, hãy để cho hắn một chút thời gian để điều chỉnh lại tâm tình. diendanlequydon.com Edit: tiểu an nhi Khi nào hắn không còn cảm thấy day dứt nữa thì nhất định sẽ cùng nàng làm một đôi phu thê thật tốt. Nói xong những lời đó, hắn liền rời khỏi phòng tân hôn. Suốt một năm trời, Vương Chính Khanh chỉ nghỉ ngơi ở thư phòng.

Nếu đã như thế thì Chân thị cũng nên nhẫn nại chờ Vương Chính Khanh hồi tâm chuyển ý. Nhưng vấn đề ở chỗ, mấy ngày trước Cửu Giang vương ban thưởng cho Vương Chính Khanh một vị mỹ nhân. Không nghĩ tới hắn lại vui vẻ thu nhận, ngay buổi tối hôm mang về phủ đã cùng mỹ nhân ở chung một phòng. Ngày hôm sau đã thông báo với mọi người, muốn vị mỹ nhân này làm di nương. Chân thị không đồng ý, Vương Chính Khanh cũng không nhiều lời, chỉ ra khỏi phủ mấy ngày không về.

Chân thị tức đến nổi ăn không ngon, ngủ không yên, lại đứng ở trong sân viện dầm mưa, thế nên mới lần ra ốm như bây giờ. Bệnh chuyển biến tốt, nhưng tính cách lại đột nhiên thay đổi.

Lúc này, Hồ ma ma đang bưng chén thuốc đi tới, xa xa thấy Lập Hạ cùng Bán Hà đứng ở hành lang nói chuyện, có chút cáu giận, đi đến gần nói: “Tam phu nhân bị bệnh, các người không ở trong phòng hầu hạ, chạy ra ngoài này hóng mát sao?”

Lập Hạ thấy Hồ ma ma, cười lấy lòng: “Đâu phải chúng con không muốn ở trong phòng hầu hạ? Là Tam phu nhân muốn chúng con đi ra ngoài, nói là muốn yên tĩnh một chút.”

Hồ ma ma nghe vậy, sắc mặt mới tốt hơn, nhanh chóng bưng thuốc vào trong phòng.

Chân Ngọc nghe được tiếng bước chân, liền thu hồi tầm mắt, suy nghĩ sắp xếp lại một chút trí nhớ của Chân thị, không tự chủ được thở dài một tiếng.

Hồ ma ma đứng ở ngoài cửa nghe được tiếng thở dài, người chưa vào phòng, đã lên tiếng khuyên nhủ: “Tội gì Tam phu nhân phải ngày ngày thở dài như vậy? Trước hết cứ phải chăm sóc cho sức khỏe thật tốt đã, chỉ cần nghĩ biện pháp nắm chắc Tam gia, thì đừng nói là chỉ có một vị mỹ nhân, mà ngay cả mười vị mỹ nhân cũng không có gì đáng lo ngại.”

“Ma ma!” Chân Ngọc dựa vào trí nhớ của Chân thị gọi Hồ ma ma một tiếng, nhìn bà tiến vào phòng. Lúc này không đợi bà khuyên nhủ, đã trực tiếp nhận lấy chén thuốc, uống một hơi hết sạch, trả chén lại cho Hồ ma ma còn nói: “Ma ma, uống xong rồi!”

Hồ ma ma nhìn chén thuốc, quả nhiên sạch thấy đáy, không khỏi vui mừng, “Tam phu nhân chịu uống thuốc là tốt rồi.”

Chân Ngọc nhân cơ hội thử hỏi: “Ma ma, chúng ta đến Kinh thành bao lâu rồi?”

Hồ ma ma không nghĩ ngờ gì trả lời: “Đã được một năm rồi.”

Chân Ngọc cả kinh, năm đó sau khi Vương Chính Khanh đỡ Trạng Nguyên không được bao lâu đã cưới vợ. Khi đó là Cảnh Thái năm thứ ba. Hiện giờ Chân thị đã vào Kinh thành được một năm, như vậy, lúc này chính là Cảnh Thái năm thứ tư! diendanlequydon.com Edit: tiểu an nhi Ở kiếp trước, thời gian này chính là lúc hắn đầu quân dưới trướng Cửu Giang vương, vì Cửu Giang vương hiền kế xử lý vài chuyện, thức đêm mỗi một đến độ bệnh, cũng ốm một một thời gian.

Đang nói thì mình che bị vén lên, Lập Hạ hấp tấp chạy vào, hỏn hển nói: “Tam phu nhân, Tam gia hồi phủ.”

“Mau, hầu hạ Tam phu nhân rửa mặt chải đầu trang điểm một chút.” Hồ ma ma ngay lập tức phân phó Lập Hạ, khẩn trương muốn giúp Chân Ngọc sửa soạn trang điểm.

Chân Ngọc nghe được Vương Chính Khanh hồi phủ, trong đầu đột nhiên nhớ đến một chuyện.

Kiếp trước, tại Kim Điện, hắn bị Vương Chính Khanh đề lên đầu một lần, bị Vương Chính Khanh giành mất vị trí Trạng Nguyên. Đến khi đầu quân làm môn hạ cho Cửu Giang vương, lại luôn bị Vương Chính Khanh đề đầu cười cợt lấn lướt. Cuối cùng vì dục sức tranh giành muốn vượt qua Vương Chính Khanh lại vất óc lao lực mà chết, tặng không vị trí nội quan trẻ tuổi nhất cho Vương Chính Khanh. Hiện giờ trọng sinh, lại còn vinh dự được trọng sinh vào thân thể thể tử của Vương Chính Khanh!

Đây rõ ràng là sẽ tiếp tục bị Vương Chính Khanh đề lên mà~!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Vương Chính Khanh từng bước nặng nề đi vào phủ, có chút bối rối không rõ tâm tình của mình lúc này. Lại nói, Chân Ngọc lúc nào cũng cùng hắn đối nghịch, tận lực hết sức chèn ép hắn, rất sợ hắn tranh công. Bây giờ người đã chết, hắn nên vui mừng mới phải, nhưng không hiểu sao lại vui không nổi. diendanlequydon.com Edit: tiểu an nhi Đúng rồi, nhất định là do lòng dạ mình quá tốt, nhân phẩm quá cao thượng, cho nên Chân Ngọc chết rồi, mình mới

có thể khổ sở như vậy. Cái gọi là nghĩa hiệp mềm lòng, chính là như thế này đây!

Thư đồng hầu hạ nghe báo chủ từ quay về, vội vã chạy ra đón, đem chuyện xảy ra trong phủ mấy ngày nay bẩm báo toàn bộ.

Vương Chính Khanh gạt đầu một cái, để người hầu múc nước giúp rửa mặt, thay y phục gọn gàng xong xuôi, lúc này mới đi tới viện của Ninh lão phu nhân thỉnh an.

Ninh lão phu nhân thấy Vương Chính Khanh trở lại, quan tâm hỏi han mấy câu. Biết được hấn lo việc tổ chức tang sự cho Chân Ngọc mà bận rộn mấy ngày, liền nói: "Nếu vương gia không thể không nhờ cậy con thì con cứ ở luôn vương phủ hoàn thành hết công việc đi. Không cần vất vả đi đi về về như vậy."

Vương Chính Khanh cười nói: "Vương phủ có rất nhiều nhân tài, sao vương gia chỉ có thể nhờ cậy con chứ? Chỉ là Chân Bàng Nhân thiếu niên anh kiệt, là trợ thủ đắc lực của vương gia lại đột nhiên qua đời. Vương gia có chút buồn lòng nên lôi kéo con ở lại kể về những chuyện lúc Chân Bàng Nhân còn sống mà thôi."

Ninh lão phu nhân lại hỏi thêm vài câu, biết được sự tình mấy ngày qua, hiện giờ mọi việc trong vương phủ đã có người tiếp quản xử lý, nên Vương Chính Khanh mới có thể thoát thân về qua nhà một chút, lúc này mới nói: "Ngọc nương đang bị bệnh, dù sao con cũng nên qua thăm nang một lát. Nàng là thê tử được con cưới hồi đăng hoàng, sau này còn vì Vương gia mà sinh hậu duệ."

Nhắc đến Chân thị, Vương Chính Khanh theo bản năng cảm thấy chán ghét. Chân thị cũng đã vào cửa được một năm, mặc dù dung mạo xinh đẹp, nhưng tính tình thực sự khiến hấn khó chịu. Nếu ngay từ đầu hấn quyết tâm phản đối việc sắp đặt hôn sự của phụ thân thì cũng không dẫn tới cục diện ngày hôm nay.

Ba năm trước, phụ thân của Vương Chính Khanh – Vương Tuyên tới Giang Nam làm việc, gặp gỡ bằng hữu đồng môn từ thuở niên thiếu Chân Đạo Minh. Hai người trò chuyện với nhau vô cùng vui vẻ.

Giang Nam là vùng đất giàu có, Chân Đạo Minh ở nơi đó làm quan đã nhiều năm cũng có của ăn của để. Chỉ có tiếc nuối lớn nhất chính là cả đời này ông không có cơ hội làm quan ở Kinh thành một lần. Nhưng có lẽ nếu có bên thông gia là một nhà quan lại thì cũng có thể an ủi được phần nào tiếc nuối đó!

Chân Đạo Minh có tâm tư, liền gọi nữ nhi là Chân Ngọc nương ra ngoài bãi kiến Vương Tuyên. Vương Tuyên thấy Chân Ngọc nương tài mạo song toàn, không thua kém gì những tiểu thư khuê các ở trong Kinh thành thì cũng có ý định kết thân làm thông gia.

Vương Tuyên có một thê vài thiếp, mấy vị thiếp không người nào có con cái, chỉ có chính thê Ninh thị sinh hạ được ba người con trai và một người con gái.

Đứa lớn nhất và đứa thứ hai đã lấy vợ sinh con, đều đã ra ngoài làm quan, cũng dẫn vợ con theo, không đứa nào ở lại trong Kinh thành. Nữ nhi năm ngoài mới xuất giá. Hiện giờ trong nhà chỉ còn đứa con trai thứ ba là Vương Chính Khanh chưa thành thân.

Lúc đó trong triều đình cục diện rối rắm, đảng phái đông đảo, một khi đứng sai đội ngũ thì hậu quả khó mà lường được. Trong những người muốn lôi kéo Vương Tuyên vào phe phái của họ, có mấy người bày tỏ ý định muốn đem nữ nhi của mình gả cho Vương Chính Khanh. diendanlequydon.com Edit: tiểu an nhi Vương Tuyên không có ý định đồng ý hôn sự của ai trong số bọn họ cả, nhưng lý do từ chối cũng không thể dùng đi dùng lại mãi được, nếu có biện pháp xử lý luôn trong một lần, chẳng phải càng tốt hơn sao?

Vương Tuyên trong lòng âm thầm quyết định, liền úp mở ra một chút ý tứ. Chân Đạo Minh chính là đang chờ một chút ý tứ này, nhất thời mừng rỡ, cùng với Vương Tuyên đặt hôn ước bằng lời.

Tin tức truyền về Kinh thành làm Vương Chính Khanh hết sức kinh hãi, hấn lập tức đi tìm Ninh lão phu nhân, nhờ bà viết thư nói cho phụ thân biết hấn cực kỳ không thích hôn sự này.

Ninh lão phu nhân là người biết nhìn thời thế, thấy đương kim Hoàng đế đã lâu như vậy mà chưa lập thái tử, trong kinh đảng phái đông đảo, thời cuộc không rõ, lúc này cùng ai kết thân thì cũng sẽ là tai họa ngầm, bởi vậy cũng khuyên Vương Chính Khanh đáp ứng hôn sự kia.

Thực ra, Vương Chính Khanh cũng có nỗi khổ khó nói. Mấy năm trước hấn đi học, tình cờ ngủ nhờ ở nhà một người bạn trong trường liền quen biết với muội muội Bạch Cốc Lan của người bạn đó. Từ đó về sau, hai bên viết thư qua lại, ở mỗi bữa tiệc trong Kinh thành, chỉ cần có Bạch Cốc Lan tham dự, hấn nhất định cũng sẽ đến. Mặc dù không nói thẳng ra nhưng thỉnh thoảng gặp mặt một vài lần, hai bên cũng ngầm hiểu ý nhau.

Vốn định chọn thời cơ thích hợp sẽ thừa chuyện với mẫu thân, xin phép bà đồng ý cho hấn tới Bạch gia cầu hôn, nhưng hôm nay. Nếu hấn thực sự thành thân với người khác, đối với Bạch Cốc Lan mà nói, hấn đúng là một kẻ phụ tình phụ nghĩa rồi.

Vương Chính Khanh cuối cùng vẫn quyết định nói chuyện với Ninh lão phu nhân về việc này, thỉnh cầu bà giúp đỡ thuyết phục phụ thân, từ chối hôn sự với Chân gia, đồng ý để hấn tới Bạch gia cầu hôn.

Ninh lão phu nhân nghe hấn kể sự tình thì hết sức kinh ngạc, bà bình tĩnh phân tích tình hình cho Vương Chính Khanh hiểu: "Bạch gia là ngoại thích (nhà mẹ đẻ của phi tần), cô của Bạch Cốc Lan là Quý phi trong cung, con động tới nàng ta làm cái gì? Ngày nào Hoàng thượng còn chưa lập thái tử, thì ngày đó không thể động tới những ngoại thích này. Một khi xảy ra chuyện thì không tránh khỏi sẽ liên lụy tới cả gia tộc!"

Rốt cuộc Vương Chính Khanh cũng đồng ý thành thân với Chân Ngọc nương, nhưng trong lòng vẫn không quên được Bạch Cốc Lan, còn luôn cảm thấy bản thân đã phụ nàng. Vừa thú Chân Ngọc nương vào cửa thì liền một năm không có đụng tới, chỉ nghỉ ngơi ở thư phòng. Cho đến trước đó vài ngày,

hắn nghe nói Bạch Cốc Lan đã xuất giá, gả cho một công tử danh gia vọng tộc, môn đăng hộ đối, lúc này mới cảm thấy yên lòng.

Thấy Vương Chính Khanh không trả lời, Ninh lão phu nhân lại thúc giục một câu, trong lòng cũng có chút hối hận. Biết thế này lúc đó đã để cho hắn thành thân với Bạch Cốc Lan cho rồi, không chừng bây giờ bà cũng đã có cháu trai để bế bồng! Năm đó tình thế rối loạn mới không dám cùng Bạch gia kết thân. Hiện nay chỉ cần người nào sáng suốt cũng có thể nhìn ra, Hoàng thượng sớm muộn gì cũng lập Cửu Giang Vương làm thái tử. Mà Bạch gia không phải đang qua lại rất thân thiết với Cửu Giang vương hay sao?

Vương Chính Khanh dùng nắp ly trà gạt nhẹ vài cái, không để tâm uống trà; sau đó hắn hạ ly trà xuống, đứng dậy cáo từ đi ra ngoài.

Hắn tới thư phòng báỉ kiến phụ thân, cùng ông nói qua chuyện trong vương phủ một lát, lúc này mới ra ngoài dự định đi thăm Chân Ngọc.

Mới bước ra khỏi thư phòng đi tới hành lang, đã thấy một vị mỹ nhân nén lệ đi tới trước mặt hắn hành lễ.

Vương Chính Khanh nhìn qua, vị mỹ nhân này chính là người trước đó vài ngày Cửu Giang vương ban cho hắn, tên là Hạ Sơ Liễu, vẻ mặt hắn lập tức ôn hoà nói: "Sao không đợi ở trong phòng, nàng chạy ra ngoài này làm gì?"

Hạ Sơ Liễu nhìn thấy Vương Chính Khanh, một lòng lo lắng đã giảm bớt, nhẹ nhàng đáp: "Mấy ngày nay Tam gia không về phủ, thiếp rất lo lắng, bởi vậy."

"Nàng về phòng đi! Mấy ngày nay ta rất bận, qua chút thời gian nữa sẽ tới phòng thăm nàng." Vương Chính Khanh trấn an Hạ Sơ Liễu một câu, sau đó bước xuống bậc thềm đi về hướng căn phòng của Chân Ngọc.

Nghe nha hoàn báo Vương Chính Khanh tới, Hồ ma ma cùng đám nha hoàn đồng loạt lui xuống.

Chân Ngọc nằm nghiêng ở trên giường, ánh mắt lạnh lẽo nhìn rèm che vén lên, rồi thấy Vương Chính Khanh đi vào.

Vương Chính Khanh vào phòng, liếc nhìn Chân thị một cái, tuy sắc mặt có chút mệt mỏi nhưng tinh thần cũng không tệ lắm, biết rõ không có gì đáng ngại, hắn mở miệng hỏi "Đại phu nói thế nào? Đã uống thuốc chưa?"

Chân Ngọc nhìn chằm chằm Vương Chính Khanh, bộ dạng hiện giờ của hắn giống như trẻ hơn hai tuổi! A a, quên mất mình đã trọng sinh về hai năm trước rồi, người này đương nhiên cũng phải trẻ hơn hai tuổi đi. Ừ, tính toán một chút, năm nay hắn ta hai mươi bốn tuổi. Bộ dạng của Vương Chính Khanh thực sự lúc nào cũng khiến người ta chán ghét!

Thấy Chân Ngọc không đáp, Vương Chính Khanh cho là nàng lại giận dỗi vớ vẩn, hắn mất kiên nhẫn, giọng nói cũng trở nên tức giận: "Hỏi người đấy, cảm rồi sao?"

Ngày trước chán ghét Chân Ngọc là vì hắn ta suốt ngày âm ỉ “quang quác” phản bác lời nói của người khác, vô cùng phiền phức. Nhưng hôm nay nhìn thể tử của mình chỉ lấy mất trùng người, nửa ngày cũng không mở miệng, lại càng làm người ta thêm phiền. Đợi đã, tại sao mình lại so sánh Chân Ngọc với thể tử chứ? Đúng rồi, có lẽ là bởi vì bọn họ có tên giống nhau, lại cùng một dạng đáng ghét, vì thế nên mình mới không tự chủ được mà lấy bọn họ ra so sánh, đúng, không sai. . .

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh "về mặt đặc sắc" bước vào phòng, đầu óc vốn đang có chút mờ mịt, đột nhiên nghe thấy hắn mắng mình một câu thì lửa giận bốc lên ngàn ngạt. Má nó, lão tử phấn đấu ba năm, khó khăn lắm mới leo lên được vị trí phụ quan lại đột nhiên biến mất, mà chức quan đó lại rơi ngay vào trên người Vương Chính Khanh. Lần này lão tử chết như vậy, hắn xử lý chuyện hậu sự xong, khẳng định vương gia cũng sẽ gọi hắn tiếp nhận công chuyện lão tử đang làm. Đến lúc đó tất cả công lao của lão tử cũng sẽ rơi luôn vào trên người hắn. Nói trắng ra, lão tử phấn đấu tới phần đầu lui, toàn bộ cũng chỉ để thăng nhĩ này được hưởng lợi. Đã chiếm được tiện nghi lại còn ra vẻ, dám chạy tới đây rống lão tử hả?

"Vương Chính Khanh, người qua đây một chút, ta có chuyện muốn nói!" Chân Ngọc muốn đứng dậy, nhưng thân thể này mới bị bệnh mấy hôm nay, lại vừa bị đám nha hoàn lấn qua lần lại một hồi. Lúc này xương sống tay chân đều mệt mỏi, bất đắc dĩ đành phải nằm trở về, chỉ dùng tay ngoắc ngoắc Vương Chính Khanh nói một câu.

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc gọi thẳng tên của hắn, giọng nói có chút kỳ lạ thì liền cảm thấy nghi hoặc, nhất thời cau mày, đến gần bên giường hỏi "Chuyện gì?"

"Ngồi xuống rồi nói!" Ngón tay Chân Ngọc chỉ chỉ mép giường, sau đó bàn tay nhẹ dời về phía bên trong, âm thầm vận động năm ngón tay xem xét một chút.

Vương Chính Khanh liếc mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của Chân Ngọc, ừm, đã bị bệnh như vậy, nghe được ta tới đây lại chài đầu bôi phấn, nghĩ muốn làm gì chứ? Chân Băng Nhãn vừa tạ thể, trên người ta xúi quẩy còn chưa tiêu, sao còn tâm tình cùng người chuyện trò an ủi? Thật là một nữ nhân không hiểu chuyện.

"Sao hả, sợ ta ăn người?" Chân Ngọc cầm nhẹ móng tay vào lòng bàn tay. Chà, cũng có vẻ sắc nhọn đây, trong bụng âm thầm vui mừng.

Vương Chính Khanh nghe thấy câu hỏi của Chân Ngọc thì cực kỳ không vui. Còn muốn ta ngồi bên giường của người à? Hừ, ngồi thì ngồi, chẳng lẽ người có thể mặt dày tới nổi kéo ta vào giường hay sao?

Ở trong mắt Chân Ngọc, mày kiếm Vương Chính Khanh hơi nhíu lại trông rất ngứa mắt, ánh mắt nhìn người khác của hắn vô cùng ngứa mắt, sóng mũi cao cực kỳ ngứa mắt, đôi môi cũng hết sức là ngứa mắt, còn nhìn vẻ mặt của hắn ta thì lại càng thêm ngứa mắt.

Ngày trước nhìn gương mặt kia của Vương Chính Khanh, lại thêm mỗi lần nghe hắn nói những lời đáng ghét thì có lúc chỉ hận không thể xông lên xé nát mặt của hắn, để hắn không đắc ý nổi nữa. Nhưng đáng tiếc ngày trước có trở ngại về thân phận, lại còn phải đang làm ra vẻ rộng lượng hào phóng trước mặt vương gia nên chỉ có thể xé mặt hắn trong suy nghĩ mà thôi. Nhưng hôm nay, thù mới hận cũ nhất định phải báo rồi.

"Không phải có lời muốn nói sao?" Vương Chính Khanh ngồi trên mép giường, chớp mũi phảng phất ngửi thấy một hương thơm thanh nhã, trong lòng rung mình. diendanlequydon.com Edit: tiểu an nhi Hừm, xem ra đúng là có chuẩn bị kĩ càng, nhưng hương thơm này ngửi vào cũng không tệ, rất thoải mái. Không biết đây là loại hương gì?

Chân Ngọc sau khi thấy Vương Chính Khanh đã ngồi yên vị thì năm ngón tay phải lập tức đưa lên, nhắm thẳng mặt Vương Chính Khanh mà chộp tới.

Hôm nay không cào nát mặt của hắn, lão tử không phải họ Chân!

Chân Ngọc trong lòng còn có một ý đồ khác, nếu như cào nát mặt Vương Chính Khanh, hắn tất nhiên hận nàng (đằng nào cũng là nữ chính nên gọi là nàng luôn nhé ~), quan hệ vợ chồng trở nên căng thẳng, hắn dĩ nhiên sẽ không muốn tới đây nữa, lúc đó nàng cũng không cần lo mình bị hắn đè ép rồi.

Nhưng Chân Ngọc đã quên mất một điều, hiện giờ nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, lại còn đang bị bệnh, một trào này mặc dù dùng lực hết sức, cũng chỉ có thể cào được hai vết nhàn nhạt trên mặt Vương Chính Khanh, chả có hiệu quả sát thương gì, lại còn bị Vương Chính Khanh bắt ngờ bắt được tay.

"Điên rồi sao?" Vương Chính Khanh giật bản mình, nắm chặt tay Chân Ngọc, đem cả bàn tay còn lại khóa chặt nốt.

Chân Ngọc quát lên một tiếng, đuổi chân nhắm thẳng vào Vương Chính Khanh ra sức đập.

Vương Chính Khanh né người sang một bên, tránh được chân phải của Chân Ngọc lao tới, nhanh nhẹn nhấc cả chân lẫn gậy lên giường, dùng chân mình ngăn chặn chân của nàng, không để cho nàng nhúc nhích, cúi xuống thăm trầm nhìn người ở dưới thân.

Chân Ngọc thực sự không cam tâm, tới cuối cùng nàng vẫn bị hắn đè ép hay sao???

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Vương Chính Khanh thấy nữ nhân ở dưới thân vùng vẫy, nửa bờ vai lộ ra ngoài, xiêm áo tán loạn, đáng vẻ hết sức xấu hổ; so với bộ dạng suốt ngày oán trời oán đất trước kia thì quả thực đáng yêu hơn hẳn. Hơn nữa hương thơm thanh nhã khi nãy còn vờn qua chớp mũi rõ ràng, lúc này hắn đột nhiên cảm thấy xuân tâm có chút nhộn nhạo, chậm rãi cúi đầu xuống.

Chân Ngọc trợn mắt nhìn Vương Chính Khanh cúi người xuống, tay chân đều bị hắn giữ chặt, chỉ có thể vô lực giãy giụa. Nàng hít một hơi thật sâu, nhanh như cắt rướn cao đầu, dùng sức đập mạnh vào trán của Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh không đề phòng, trán bị cộng mạnh đau không thốt được ra lời, vội buông tay ra rên nhẹ một tiếng.

Chân Ngọc nhân cơ hội này đưa tay lên, dùng toàn bộ sức lực nắm chặt cổ áo của Vương Chính Khanh, muốn vứt hắn xuống giường. diendanlequydon.com Edit: tiểu an nhi

Nhưng khổ nỗi, sức lực không đủ, thành ra cứ giằng qua kéo lại vẫn không ném được Vương Chính Khanh xuống. Sau một hồi náo loạn thì lại giật bung xiêm y của hắn, lộ ra vòm ngực cường tráng.

Đương kim Hoàng đế thời niên thiếu vốn am hiểu cả văn lẫn võ, nên khi trọng dụng thần tử rất để ý đến hai phương diện này. Nếu là quan văn thì thích dùng những người có tập qua võ thuật; nếu là võ tướng thì lại ưa dùng những người ham đọc sách.

Cứ như vậy, dần dần tạo thành một xu hướng trong chốn quan trường, thư sinh sẽ cố gắng luyện một ít công phu, võ phu lại chăm chỉ học chữ làm thơ. Ở trong hoàn cảnh đó, dù là Vương Chính Khanh hay Chân Ngọc thì ngoài việc trau dồi học thức cũng tranh thủ luyện thêm một chút võ thuật.

Vương Chính Khanh hết sức nghiêm chỉnh đi theo võ sư học quyền thuật. Khi mặc y phục thì một thân nho nhã, nhưng lúc cởi bỏ lại lộ ra vài phần tinh tráng.

Hai tay Chân Ngọc chống vào ngực hắn, không khỏi thầm mắng một tiếng: Chắc chắn là hắn lén đi luyện võ. Hừ, thì ra không chỉ định đè ép ta ở phương diện văn, mà ngay cả phương diện võ cũng quyết không chịu thua chút nào!

Hai vết cào trên mặt Vương Chính Khanh đang khê đau, cái trán lại bị đập mạnh như vậy, y phục thì xộc xệch, nhất thời hỏa khí lên cao; hắn không một chút do dự xé toạc xiêm áo của Chân Ngọc ra, mở tung áo ngoài, lộ ra chiếc yếm nhỏ thêu hoa sen ở bên trong. Còn suýt chút nữa định kéo ra cả cái yếm của nàng, nhưng bàn tay cảm nhận được sự mềm mại, mịn màng kia thì đột nhiên phục hồi lại tinh thần, lúc này mới ngừng động tác.

Chân Ngọc nhân lúc Vương Chính Khanh còn đang ngây người, liều mạng dùng hết sức ngồi dậy, lấy cả đầu và thân thể đập mạnh vào hán; đẩy Vương Chính Khanh ngã lăn qua một bên. Nàng nhanh chóng ngồi cười lên người hán, giờ tay muốn đánh chết cái kẻ đáng ghét này.

Nhưng Chân Ngọc lại quên mất một điều, tuy rằng kiếp trước võ nghệ của nàng với Vương Chính Khanh không phân cao thấp, nhưng kiếp này, nàng lại là một nữ tử yếu đuối, thân thể yếu đuối mềm mại, sao có thể là đối thủ của Vương Chính Khanh được chứ?

Quả nhiên, nàng vừa mới hạ nắm đấm xuống đã bị Vương Chính Khanh bắt được tay. Lúc này hán mới thực sự hoàn hồn, hơi dùng lực một chút đã đảo ngược tình thế, ép Chân Ngọc nằm úp sấp xuống giường. Thấy nàng vẫn còn muốn phản kháng, hán không chút đắn đo giờ tay lên đập mạnh xuống mông của nàng.

Một tiếng "bốp" thanh thúy vang lên khiến cả hai người nhất thời sửng sốt.

Vương Chính Khanh: nhìn ôm tong teo thể này mà cái mông rất đầy đặn nha, đánh vào có cảm giác đàn hồi rất tốt.

Chân Ngọc: Má ơi, lão tử sống trên đời hai mươi mấy năm, đây là lần đầu tiên bị người khác đánh vào mông. Vương Chính Khanh, ngươi cứ chờ đấy, thù này ta nhất định phải báo.

Hồ ma ma cùng đám nha hoàn đứng chờ ở ngoài cửa không tránh khỏi có chút kích động. Suốt một năm Tam gia không vào phòng Tam phu nhân rồi, những khi Tam phu nhân náo loạn hay đổ bệnh, hán mới miễn cưỡng đi vào nhìn một chút. Lần nào cũng ở bên trong nửa khắc đồng hồ (15 phút) là ra luôn. Không ngờ hôm nay lại ở trong đó lâu như vậy!

Tới khi bên trong truyền ra những tiếng động khá lớn thì hai mắt Hồ ma ma lập tức sáng lên, đã thành công rồi sao? Giương mắt của Lập Hạ cùng Bán Hà tức khắc đỏ bừng.

Ông trời ơi, ván giường được làm từ gỗ từ đàn bèn chắc như thế mà ở ngoài này cũng có thể nghe được âm thanh rung động vang dội như vậy. Cũng kịch liệt quá đi!

Lại đợi tiếp một lúc nữa, một tiếng "bốp" từ trong phòng truyền ra, sau đó tất cả yên tĩnh trở lại.

Hồ ma ma đoán chừng bên trong đã xong việc, lập tức quay sang phân phó Bán Hà: "Nhanh, mau đi chuẩn bị nước!"

Lúc nha hoàn làm việc nặng mang nước tới, cửa phòng đột nhiên mở ra, Vương Chính Khanh thản nhiên bước ra ngoài.

Chờ Vương Chính Khanh đi xa, mấy người Lập Hạ mới lấy lại tinh thần. Trời ạ, hình như trên mặt Tam gia có hai vết cào nha, cái trán cũng sưng lên, cổ áo còn bị xé rách. Người nào không biết có khi còn tưởng Tam gia vừa đánh nhau với ai một trận.

Hồ ma ma còn đang bận vui mừng, cũng không để ý nhiều, chỉ thúc giục nha hoàn làm việc nặng mang nước nóng vào phòng.

Sau khi nha hoàn kia vừa rời khỏi, Lập Hạ cùng Bán Hà tiến tới vén màn che, đỡ Chân Ngọc đứng lên tắm rửa.

Màn vừa mở ra, nhìn Chân Ngọc tóc mây tán loạn, xiêm áo không ngay ngắn, lại thêm khung cảnh hỗn độn trên giường, rõ ràng là vừa mới trải qua một trận đại chiến mà. Lập Hạ cùng Bán Hà đều đỏ mặt, không dám nhìn lâu.

Hồ ma ma thấy bộ dạng Chân Ngọc vô lực mệt mỏi thì nhanh chóng bước tới đỡ lấy nàng, cả khuôn mặt tràn ngập tươi cười kinh hi.

Sau một phen gầy vò lăn qua lăn lại, quả thật đã rút hết hơi sức của nàng. diendanlequydon.com Edit: tiểu an nhi

Lúc này, chân tay Chân Ngọc mềm nhũn, đứng dậy cũng phải cố hết sức, tựa vào người Hồ ma ma, nàng thều thào hỏi: "Ma ma có nhìn thấy vết thương trên mặt Vương , à, trên mặt Tam gia hay không?"

Tuy rằng lực cào không như nàng mong đợi nhưng nhất định cũng đủ để mặt hán rách ra rồi.

Lập Hạ vội vàng đáp: "Chỉ là hai vết cào ngoài da, bôi một chút thuốc mỡ để qua đêm là sẽ không sao. Tam phu nhân không cần lo lắng."

Chân Ngọc nghe xong, âm thầm hạ quyết tâm, phải đem móng tay mài nhọn hơn chút nữa, chắc chắn sau này sẽ có cơ hội cào nát mặt của Vương Chính Khanh.

Hồ ma ma thấy sắc mặt tái nhợt lúc trước của Chân Ngọc hiện giờ có thêm một chút huyết sắc thì lắm bả: Tam phu nhân đã được thái âm bồ dương rồi sao? Sắc mặt Tam gia lúc đi vào cũng không tệ lắm, khi ra ngoài vẻ mặt cũng không thay đổi gì. Trái lại Tam phu nhân, sắc mặt vừa rồi không được tốt, nhưng bây giờ lại kiểu diễm ướt át như thế kia.

Tới khi giúp Chân Ngọc cởi bỏ xiêm áo, đỡ nàng vào thùng nước tắm thì Hồ ma ma mới nhìn thấy mấy chỗ tím bầm trên người nàng. Cái mông còn có dấu tay rõ ràng chói mắt, bà không khỏi cảm thấy đau lòng, lắc lắc đầu, Tam gia xuống tay thực không biết nặng nhẹ nha!

Đội hầu hạ Chân Ngọc tắm rửa xong, Hồ ma ma lại phân phó nha hoàn dọn dẹp giường đệm, thay vải trải giường mới. Trong lúc nhất thời, bà nhớ tới điều gì đó, sắc mặt thoáng ngưng trọng, nhưng cũng không lập tức tới trước mặt Chân Ngọc để hỏi nàng, chỉ giữ nghi vấn ở trong lòng.

Tôi tận tối muộn, nhìn Bán Hà cùng Lập Hạ lui xuống về phòng nghỉ ngơi, bên trong không còn người nào khác; lúc này, Hồ ma ma mới ngồi vào mép giường, lựa chọn từ ngữ dè dặt hỏi: "Tam phu nhân, chúng ta có thể thu hồi khăn Bạch La* được rồi phải không?"

(*Khăn Bạch La: hình như là khăn lụa màu trắng dùng khi động phòng để kiểm tra dấu lạc hồng ý)

"Cái gì?" Về mặt Chân Ngọc mờ mịt khó hiểu.

Hồ ma ma thấy bộ dạng Chân Ngọc ngây ngốc thì có chút nóng nảy, cắn môi nói: "Tam phu nhân gả cho Tam gia trọn một năm nhưng vẫn chưa viên phòng. Cuối cùng hôm nay cũng đã làm rồi, tất nhiên là phải thu hồi khăn Bạch La để mang cho Lão phu nhân nhìn qua nha."

"A, ách!" Chân Ngọc khẽ nhếch miệng. Gả trọn một năm nhưng vẫn chưa viên phòng? Chẳng lẽ Vương Chính Khanh bị bắt luyến? Chả trách cùng mình lăn lộn nửa ngày trời trên giường cũng chỉ đánh vào mộng một cái rồi rồi đi, không hề có hành động gì nữa.

Aha, vậy thì nàng có thể yên tâm rồi, không cần lo sẽ bị hấn đè ép nữa!

Thấy Chân Ngọc nở nụ cười quý dị, Hồ ma ma lại càng lo lắng, vội vàng hỏi: "Phu nhân, khăn Bạch La đâu?"

Nếu không có lạc hồng thì sao có thể ăn nói với mấy người nhà họ Vương được đây?

Chân Ngọc nén cười muốn nội thương, còn suýt định ôm bụng lăn lộn trên giường một trận. Chỉ đáng tiếc cả người vô lực nên đành thôi, mở miệng nói với Hồ ma ma:

"Ma ma, Tam gia cùng ta ở trên giường lăn lên lăn xuống, lăn qua lăn lại. Nhưng đúng vào thời khắc mấu chốt, hấn lại đột nhiên ỉu xiu, còn chưa làm được cái gì cả đã đứng dậy rồi đi. Cho nên, vẫn chưa có khăn Bạch La để đưa cho ma ma đâu."

"Hả?" Hồ ma ma tròn to mắt.

Lúc này, Vương Chính Khanh đang ở trong thư phòng cẩn thận soi gương, âm thầm buồn bực. Trên mặt có hai vết xước dài, cái trán thì sưng thành ra thế này, sáng mai ra cửa, chỉ sợ sẽ thành chuyện cười cho thiên hạ đàm tiếu mất. Chân Ngọc nương này, đúng là điên rồi mà!

Vương Chính Khanh nhận lấy thuốc mỡ do Thị Thư mang vào, nhanh chóng bôi lên miệng vết thương. Thoáng chốc có cảm giác mát mẻ, êm dịu; lúc này hấn mới thở phào nhẹ nhõm, mong là sẽ không để lại sẹo.

"Thị Thư, mấy ngày nay ta không có ở trong phủ, tình hình của Tam phu nhân như thế nào?" Vương Chính Khanh cau mày suy tư, cảm thấy Chân Ngọc dường như không giống thường ngày.

Thị Thư suy nghĩ một chút rồi nói: "Tam phu nhân có nói là bị bệnh, mời đại phu đến xem, ngoài ra thì không có gì khác thường cả."

Cứ ba ngày hai bữa Chân Ngọc nương lại bị bệnh, có lúc là ốm thật, có lúc lại là vì muốn Vương Chính Khanh đi vào phòng hỏi thăm nàng nên mới giả bộ. diendanlequydon.com Edit: tiểu an nhi

Nháo lên nháo xuống nhiều lần, người trong phủ cũng chán nản, không quá chú ý tới nữa.

Ngay như lúc này, nàng thực sự bị bệnh, nhưng mọi người cũng không quan tâm, chỉ cho là nàng vì Vương Chính Khanh nên mới giả bộ mà thôi. Đến ngay cả Thị Thư cũng cho rằng Chân Ngọc đang diễn mấy bài kịch cũ.

Vương Chính Khanh nghe Thị Thư nói xong, trong lòng cũng thoáng hiểu rõ. Đúng! Chân Ngọc nương chỉ là đang giả bộ bị bệnh để hấp dẫn sự chú ý của hấn! Nhìn xem, hai vết cào trên mặt, cái trán bị đụng tới sưng lên, không phải đang thu hút sự chú ý của hấn hay sao?

Đêm nay, người không thể nào đi vào giấc ngủ, còn có Hạ Sơ Liễu.

Hạ Sơ Liễu là mỹ nhân được bồi dưỡng từ nhỏ. Tới khi trưởng thành thì bị đưa vào trong vương phủ. Nhưng vương phủ có rất nhiều mỹ nhân, nàng nhất thời không thể tới gần Cừu Giang vương. Về sau tính toán giờ thủ đoạn mới được làm tỳ nữ hầu hạ trong thư phòng, có được nhiều cơ hội tiếp xúc với Cừu Giang vương hơn.

Cừu Giang vương thấy nàng hiểu biết tri thư, lại rất thông minh lanh lợi, nên để nàng làm công việc bưng trà dâng nước cho các vị mưu sĩ trong vương phủ. Mưu sĩ ở trong vương phủ thức đêm đều có nàng làm Hồng Tụ Thiêm Hương*. Lại nói, người được nàng hầu hạ nhiều nhất, cũng chính là Chân Ngọc và Vương Chính Khanh.

(*Hồng Tụ Thiêm Hương: Câu này là câu thành ngữ cổ. Nghĩa ban đầu là thi sĩ trong thời gian dùi mài kinh sử có hồng nhan giúp đốt thêm hương. Hiểu ngắn gọn là "Hồng nhan thêm hương")

Vài ngày trước, Vương Chính Khanh lập được công trạng, Cừu Giang vương hết sức vui vẻ, nghĩ muốn ban thưởng cho hấn. Cừu Giang vương biết Vương Chính Khanh ngoài chính thể ra thì không có thị thiếp nào, nên đem nàng thưởng cho hấn.

Đêm đó, Vương Chính Khanh đưa nàng về phủ, trực tiếp kêu nàng ở trong thư phòng hầu hạ. Lúc đó, nàng còn tưởng chắc chắn sẽ được hấn thương yêu một phen. diendanlequydon.com Edit: tiểu an nhi

Nhưng Vương Chính Khanh chỉ hỏi nàng những chuyện khi nàng hầu hạ Chân Ngọc, lại hỏi những thứ mà Chân Ngọc yêu thích, hẳn có vẻ rất lo lắng về bệnh tình của Chân Ngọc.

Nàng phát ra sức quyến rũ quyến rũ thế nào hẳn cũng làm như không thấy, chỉ sai nàng làm một số chuyện vụn vặt.

Tới ngày thứ hai truyền đến tin tức bệnh tình của Chân Ngọc nguy kịch thì Vương Chính Khanh lại càng không để ý tới nàng, cả ngày đều bận bịu.

Mấy ngày hôm nay, Vương Chính Khanh không có ở trong phủ, nàng lại không danh không phận, ngay cả thân phận thị thiếp cũng còn chưa có.

Hôm nay, hẳn quay về phủ nhưng vẫn không để ý tới nàng, chỉ đến chỗ Chân thị thăm bệnh. Nghe nha hoàn nói lại, khi hẳn từ trong phòng Chân thị đi ra thì y phục không chỉnh tề. Một lát sau, lại có nha hoàn mang nước nóng vào phòng, cái này.

Hạ Sơ Liễu nghĩ đến đó thì không khỏi cảm thấy đau lòng, túm chặt góc chăn mà khóc.

Đau lòng qua mấy ngày, Hạ Sơ Liễu lại nghe nói bệnh của Chân Ngọc nương đã tốt hơn nhiều, có thể đi thỉnh an Ninh lão phu nhân. Nàng vội vàng kêu nha hoàn La Nhi đi hỏi thăm cẩn thận.

Lúc này, Chân Ngọc đang ở chỗ Ninh lão phu nhân, một bộ dạng hiền lành mềm mại nói: "Thân thể con yếu ớt, không thể hầu hạ Tam gia thật tốt, đó là lỗi của con. Hiện giờ Tam gia được vương gia ban thưởng mỹ nhân, lại còn có người hầu hạ Tam gia thông phòng, tất nhiên là phải cho các nàng một danh phận để các nàng càng thêm tận tâm hầu hạ. Người thấy như vậy có được hay không?"

Ninh lão phu nhân cực kỳ kinh ngạc. Oa, Chân Ngọc nương đã đổi tính rồi sao?

Ngay sau đó, một nha hoàn được phân phó đi mời Hạ Sơ Liễu cùng người hầu hạ thông phòng trước kia của Vương Chính Khanh - Chu Hàm Xảo.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Tiểu viện của Hạ Sơ Liễu cách chính viện của Ninh lão phu nhân tương đối gần nên tới đó rất nhanh.

Chân Ngọc ngồi bên cạnh Ninh lão phu nhân, nhìn Hạ Sơ Liễu nhẹ nhàng hành lễ thỉnh an với bà, đầu lòng mày không khỏi nhíu lại.

Ở kiếp trước, do ảnh hưởng của thời tiết, Chân Ngọc có bị ốm một thời gian, nhưng không tới nỗi mất mạng. Lúc đó luôn có Hạ Sơ Liễu ở bên cạnh hầu hạ chăm sóc rất chu đáo. Cửu Giang vương còn muốn đem nàng thưởng cho Chân Ngọc. diendanlequydon.com Edit: tiểu an nhiChẳng qua khi đó Chân Ngọc một lòng một dạ muốn dốc sức mưu đồ việc lớn giúp Cửu Giang vương nên không quá để ý tới nữ sắc.

Chân Ngọc chỉ mong khi đại sự thành công, được phong quan ban thưởng, áo gấm về vang về nhà lấy vợ sinh con. Đối với sự dụ hoặc của mỹ nhân, mặc dù cũng có chút động tâm nhưng cuối cùng vẫn ưu tiên chuyên cự tuyệt.

Nhưng mỹ nhân này cũng khá kiên trì; hai năm sau, khi Chân Ngọc ở vương phủ lại bị bệnh một lần nữa thì nàng luôn túc trực ở bên giường, còn đau lòng chảy nước mắt. Khi đó Chân Ngọc đã nghĩ, nếu bệnh tình chuyển biến tốt thì nhất định sẽ thu nạp nàng, cho nàng một danh phận chính thức.

Nhưng hôm nay lại thấy nàng xuất hiện ở Vương gia, lại còn trở thành nữ nhân của Vương Chính Khanh.

Chân Ngọc cảm thấy hết sức buồn bực. Người được đẩy Vương Chính Khanh, không chỉ cướp công lao lão tử mà còn đoạt nữ nhân của lão tử nữa! Vương Chính Khanh, lão tử nhất định không để yên cho người!

Kể ra kiếp trước mình cũng ngu, tại sao cứ phải tâm tâm niệm niệm khi nào công thành danh toại mới cưới vợ nạp thiếp cơ chứ? Đáng lẽ phải tranh thủ hưởng dụng mỹ nhân mới phải nha! Nếu thế thì Vương Chính Khanh đã không còn cơ hội chiếm lấy tiện nghi này của mình rồi.

Chân Ngọc càng nghĩ càng ảo não, không hiểu sao lại cảm thấy có một cái mũi xanh* đang bay lơ lửng ở trên đầu mình.

(*mũi xanh: ám chỉ việc bị cảm sùng)

Hạ Sơ Liễu ở trong Vương gia nhiều ngày như vậy, nhưng đây lại là lần đầu tiên nhìn thấy Chân Ngọc. Vừa mới ngẩng đầu đã thấy Chân Ngọc nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt cực kỳ cổ quái, không khỏi rung mình một cái, nhắm mắt cố gắng hướng về phía Chân Ngọc thỉnh an chào hỏi.

Hồ ma ma đứng ở đằng sau Chân Ngọc, thấy Hạ Sơ Liễu có chút luống cuống, liền lặng lẽ giật nhẹ ống tay áo của nàng.

Tam phu nhân ơi Tam phu nhân, chính ngài muốn già bộ hiền huệ, kiên quyết muốn tới đây thỉnh an, lại còn cứng rắn muốn cho mỹ nhân một danh phận. Không ai ép buộc ngài phải làm như vậy mà, bây giờ mỹ nhân cũng đã gọi tới, ngài lại bày ra bộ dạng buồn bực này. Lão phu nhân nhìn thấy thì chẳng

phải sẽ càng thêm không vui hay sao?

Chân Ngọc bị Hồ ma ma lôi lôi kéo kéo một hồi mới thoát hoàn hồn. Má ơi, lão tử đã không còn là Chân Ngọc khi xưa nữa, mà là thê tử Chân thị của Vương Chính Khanh rồi.

Thân là chính thê của Vương Chính Khanh, công lao của hần tất nhiên lão tử cũng có một nửa. Mà mỹ nhân của hần, hắc hắc, đương nhiên lão tử cũng phải được hưởng một phần nha.

Thật ra thì, hiện nay lão tử không cần phải động não động óc suy nghĩ, mỗi ngày chỉ cần ăn ngon mặc đẹp, ngủ đủ giấc. Nuôi dưỡng bản thân trắng trẻo mập mạp, thân nhiên ngồi hưởng những thứ của Vương Chính Khanh là được rồi! Mỹ nhân của Vương Chính Khanh thì cũng coi như là mỹ nhân của lão tử đây. diendanlequydon.com Edit: tiểu an nhiLão tử cần gì phải tức giận cơ chứ?

Chân Ngọc nghĩ thông suốt, sắc mặt có chút hưng phấn, nhìn Hạ Sơ Liễu rồi nói: "Mau ngồi xuống, không cần đa lễ." Vừa nói vừa chỉ chỉ cái ghế ở bên dưới.

Hạ Sơ Liễu trộm liếc nhìn Ninh lão phu nhân một chút, thấy bà không có biểu hiện gì thì làm theo lời Chân Ngọc, đi sang bên trái ngồi xuống ghế.

Qua được một lúc, Chu Hàm Xảo cũng tới.

Chân Ngọc qua lời kể của Hồ ma ma mới biết, Chu Hàm Xảo vốn là nha hoàn của Ninh lão phu nhân. Tướng mạo xinh đẹp, tính tình lại dịu dàng nhu thuận, cũng là một nữ tử hiếm có. Ninh lão phu nhân sợ nha hoàn bên cạnh Vương Chính Khanh hầu hạ không được chu đáo, liền để Chu Hàm Xảo qua làm nha hoàn của hần.

Diện mạo Chu Hàm Xảo đẹp đẽ, tư thái lại mê người, thân hình thon thả với cái mông đầy đặn. Ai nhìn vào cũng thấy Chu Hàm Xảo rất có tướng sinh đê.

Ninh lão phu nhân cũng có dự tính để Vương Chính Khanh nạp Chu Hàm Xảo làm thiếp, nhưng suốt một năm Chân Ngọc nương ở trong phủ gây ra không biết bao nhiêu náo loạn. Không ốm đau bệnh tật thì lại gặp tai nạn bị thương, thành ra chuyện nạp thêm di nương cũng theo đó mà bỏ qua.

Hôm nay Chân Ngọc lại chủ động mở miệng, muốn cho Hạ Sơ Liễu cùng Chu Hàm Xảo làm di nương. Điều này đương nhiên Ninh lão phu nhân không có lý do gì mà phản đối.

Chân Ngọc thấy bộ dạng Chu Hàm Xảo diễm lệ không thua gì Hạ Sơ Liễu, trong lòng không khỏi hớn hờ vui mừng.

Nữ nhân của Vương Chính Khanh cũng chính là nữ nhân của lão tử. Hiên nhiên nha hoàn thông phòng xinh đẹp này của Vương Chính Khanh lão tử cũng được hưởng một nửa rồi. Chắc chắn, xem ra lão tử cũng không quá thua thiệt nha.

Thấy mọi người đã tới đông đủ, Ninh lão phu nhân liền mở miệng nói: "Ngọc nương hiền huệ, muốn để các người trở thành di nương, đã chọn ngày lành tháng tốt sắp xếp xong xuôi rồi."

Hạ Sơ Liễu cùng Chu Hàm Xảo nghe xong, vừa mừng vừa sợ, vội vàng đứng dậy đi tới trước mặt Chân Ngọc cảm kích tạ ơn.

Chân Ngọc giơ tay lên nói: "Lại gần đây một chút."

Đội hai mỹ nhân đến gần, Chân Ngọc đưa mắt ngắm Chu Hàm Xảo trước. Thấy làn da của nàng trắng mịn, mắt hạnh phong tình, tư thái nhanh nhẹn thì có chút hài lòng. Sau đó lại nhìn qua Hạ Sơ Liễu, ánh mắt linh động, đôi môi anh đào đỏ tươi.

Hai người này, mỗi người mỗi vẻ, Chân Ngọc càng nhìn càng cảm thấy vừa ý, tán thưởng nói: "Cả hai đều được, không tệ không tệ!"

Ninh lão phu nhân thấy tính tình Chân Ngọc dường như có chút thay đổi, thầm nghĩ trong bụng: Chẳng lẽ Ngọc nương biết tiếp tục náo loạn không phải là một biện pháp tốt nên mới thay đổi tính tình đối xử tốt với mọi người? Hiện giờ vị Chân Bàng Nhãn gì đó của vương phủ đã chết rồi, ngày sau nhất định vương gia sẽ càng thêm coi trọng Chính Khanh. Hạ mỹ nhân này lại là người được vương gia ban thưởng, nên sớm hay muộn cũng phải cho nàng một danh phận chính thức. Có lẽ Ngọc nương cũng phân biệt được lợi hại nên quyết định thay đổi, chủ động để Hạ mỹ nhân làm di nương. Nhưng vừa nâng đỡ Hạ mỹ nhân lại vừa giúp đỡ Chu Hàm Xảo, khiến Chu Hàm Xảo cảm kích nàng. Chẳng lẽ nàng định để cho Chu Hàm Xảo cùng Hạ Mỹ nhân đấu đá lẫn nhau?

Ninh lão phu nhân đương nhiên có quy tắc riêng để quản lý thị thiếp, do vậy mà mặc dù Vương Tuyên có vài thị thiếp, nhưng không ai trong số bọn họ có thể mang thai sinh hạ. diendanlequydon.com Edit: tiểu an nhiBà hiên nhiên cũng muốn Chân Ngọc đi theo con đường này, vừa tỏ vẻ tán thưởng lại vừa mang theo cảnh giác. Việc để bọn họ lên làm di nương cũng không có gì, quan trọng là, mình phải là người duy nhất sinh ra nhi tử.

Hai ngày nay Vương Chính Khanh có công chuyện phải ra khỏi thành. Sau khi trở về, vừa vào phủ đã nghe thấy Chân Ngọc muốn Hạ Sơ Liễu cùng Chu Hàm Xảo làm di nương. Cũng đã để cho các nàng kính trà, hơn nữa còn thưởng cho đồ trang sức, phái một số nha hoàn và ma ma tới hầu hạ các nàng khiến hần vô cùng kinh ngạc.

A, có thể hiện huệ như vậy, thực không giống nàng chút nào!

Ninh lão phu nhân nghe nói Vương Chính Khanh đã trở về, liền gọi hần qua chính viện của bà nói chuyện. Ninh lão phu nhân còn dặn dò hần: "Có vẻ như Ngọc nương đã thay đổi tính tình. Mấy ngày nay cũng rất an phận, mà thái độ đối với hai vị di nương kia luôn hiền lành ôn hòa. Con cũng nên tới phòng

trò chuyện với nàng một chút đi."

Vương Chính Khanh vốn hoài nghi không hiểu vì sao Chân Ngọc lại trở nên hiểu chuyện như vậy, nhưng vừa nghe thấy lời của Ninh lão phu nhân thì lập tức hiểu rõ. Thì ra là thế, nàng hiền huệ như vậy là vì cái gì? Chẳng phải là khiến cho hắn tới phòng của nàng hay sao? Trước kia nháo loạn không ngừng, bây giờ cũng biết dụng kế giờ thủ đoạn rồi, đúng là không thể xem thường nàng được.

Hạ Sơ Liễu cũng nghe nói Vương Chính Khanh đã trở lại thì lập tức tới phòng bếp tự mình làm bánh Quế Hoa. Đặt cẩn thận ở trong hộp đựng thức ăn, định bụng đưa đến chỗ của Chân Ngọc.

Nha hoàn Tiểu La có chút sốt ruột, lôi kéo tay Hạ Sơ Liễu nói: "Di nương, Tam gia đã trở lại, người nên đưa bánh Quế Hoa tới thư phòng mới phải. Sao lại mang đến chỗ Tam phu nhân chứ?"

Hạ Sơ Liễu nhỏ nhẹ chậm rãi nói: "Tam gia đã quay về, tất nhiên là muốn qua phòng Tam phu nhân ngồi một chút. Thế thì phải đưa tới phòng của Tam phu nhân chứ, đưa đến thư phòng làm cái gì?"

Tiểu La sờ sờ đầu nói: "Nhưng mỗi lần Tam gia về phủ đều ngồi ở trong thư phòng. Trừ những lúc Tam phu nhân bị bệnh mới tới phòng của Tam phu nhân hỏi thăm một chút. Hiện giờ Tam phu nhân không ốm đau gì, sao Tam gia có thể qua đó được?"

Hạ Sơ Liễu chọc chọc cái trán của Tiểu La: "Bây giờ không giống ngày xưa nữa, Tam gia đương nhiên phải đi qua phòng của Tam phu nhân rồi." Nói xong liền xách hộp thức ăn đi ra ngoài.

Tiểu La bỗng giật mình, vội vàng cất bước đuổi theo.

Bên trong phòng, Hồ ma ma đang khuyên Chân Ngọc có thời gian thì nên thêu thùa may vá, không nên đọc sách quá nhiều, thì đột nhiên nghe thấy nha hoàn bẩm báo Hạ Sơ Liễu tới đây. Bà không khỏi tức giận, "Trời cũng tới rồi, nàng tới đây làm cái gì? Hiện giờ nàng nghĩ mình đã là di nương thì muốn tới lúc nào là tới há?"

"Để cho nàng vào đi!" Chân Ngọc vừa nghe Hạ Sơ Liễu đến hỏi thăm thì nhất thời cảm thấy hứng thú. Nữ nhân của Vương Chính Khanh tới thăm lão tử, sao lão tử có thể phụ ý tốt của nàng đây?

Hạ Sơ Liễu bước vào phòng, uyển chuyển thi lễ rồi nhẹ nhàng nói: "Em có làm một chút bánh Quế Hoa, cố ý mang tới đây để Tam phu nhân thưởng thức."

"Ồ!" Chân Ngọc nhìn chằm chằm Hạ Sơ Liễu, thấy nàng tươi trẻ đầy sức sống thì nhất thời hối hận trong lòng. Sao kiếp trước mình lại không hưởng dụng nàng để bây giờ Vương Chính Khanh chiếm được nàng cơ chứ?

Hạ Sơ Liễu thấy Chân Ngọc luôn nở nụ cười, dáng vẻ hiền hòa nhu thuận, trong lòng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Đã từng nghe tin đồn về Tam phu nhân bộ dạng hung hãn thích náo loạn, nhưng mấy ngày nay tiếp xúc lại cảm thấy Tam phu nhân dường như rất tốt. Ít nhất thì so với những vị thị thiếp của Cửu Giang vương kia còn thân thiện hơn nhiều.

"Các người lui xuống hết đi, để Hạ di nương hầu hạ ta là được rồi." Vốn dĩ Chân Ngọc đang đọc sách, nhưng lại bỏ quyển sách qua một bên, muốn để cho Hạ Sơ Liễu hầu hạ nàng ăn bánh Quế Hoa.

Hồ ma ma hung ác trừng Hạ Sơ Liễu một cái, vốn không muốn lui xuống, nhưng chợt thấy ánh mắt Chân Ngọc liếc qua, suy nghĩ một chút cũng vẫn dẫn mấy nha hoàn đi ra ngoài.

Sau khi Tam phu nhân khỏi bệnh, tính tình lại thay đổi đi rất nhiều. Mấy ngày nay quản việc trong phủ hết sức ôn hòa, khiến lão phu nhân cũng cảm thấy vô cùng hài lòng. Sự thay đổi này của Tam phu nhân thực là chuyện tốt. Hiện giờ nàng muốn cùng Hạ di nương ở một chỗ thì nhất định là có đạo lý của nàng, thân là nô tỳ trung thành như bà tất nhiên là không thể không nghe theo.

Hạ Sơ Liễu thấy Chân Ngọc cho tất cả ma ma cùng nha hoàn trong phòng lui xuống, có chút suy đoán: Tam phu nhân muốn nói chuyện riêng với mình, chẳng lẽ là muốn lôi kéo mình giúp nàng nắm chặt tâm của Tam gia sao?

Hạ Sơ Liễu nghĩ qua nghĩ lại thì nhận định phỏng đoán của mình là đúng, có chút căng thẳng chờ đợi.

Chân Ngọc nhìn Hạ Sơ Liễu mở hộp thức ăn, bung đĩa bánh Quế Hoa ra. Nàng cầm đũa gấp một miếng bánh Quế Hoa cắn một ngụm, không khỏi tán thưởng: "Tài nấu nướng của Hạ di nương thật là tốt, điểm tâm này ăn ngọt mà không ngán, phảng phất có mùi hoa quế, thực không tệ!"

"Phu nhân thích là tốt rồi!" Hạ Sơ Liễu vội vàng rót ly trà, kiên nhẫn đứng ở bên cạnh Chân Ngọc. Chỉ chờ nàng ăn xong bánh Quế Hoa thì lập tức dâng trà lên, hết sức cẩn thận ân cần.

Chân Ngọc ăn điểm tâm, quay đầu thấy Hạ Sơ Liễu mềm mại, rực rỡ động lòng người, nhất thời có chút động tâm. Nàng gấp một miếng bánh Quế Hoa đưa tới gần miệng của Hạ Sơ Liễu, cười nhẹ nói: "Người cũng nếm thử xem!"

Hạ Sơ Liễu cả kinh, cái này, cái này..... Công phu lôi kéo của Tam phu nhân thật sự, thật sự là không giống người thường mà. diendanlequydon.com
Edit: tiểu an nhiNàng có chút bối rối, nhưng vẫn mở miệng khê cắn một miếng. Tới khi nuốt xuống mới hướng Chân Ngọc nói: "Tạ phu nhân ban thưởng."

Mỹ nhân như hoa, giọng nói trong trẻo, khiến người ta động lòng. Chân Ngọc hoàn toàn quên mất hiện giờ mình đã là một thiếu phụ, bỗng chốc cảm lấy

tay Hạ Sơ Liễu, nhẹ nhàng kéo một cái. Hạ Sơ Liễu đứng không vững, nghiêng người về phía trước. Chân Ngọc nhân cơ hội vươn cánh tay còn lại ra ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hạ Sơ Liễu. Thoáng một cái đã đem Hạ Sơ Liễu ngồi ở trên đùi của mình.

Hạ Sơ Liễu lúng túng, ngẩng mặt lên run rẩy gọi: "Phu nhân!"

"Mỹ nhân!" Chân Ngọc cũng run run thốt lên một tiếng. Tay phải đưa lên, luồn vào trong vạt áo của Hạ Sơ Liễu, nắm lấy nơi đầy đặn, xoa nhẹ. (=.=)

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Vương Chính Khanh từ chính viện của Ninh lão phu nhân đi ra ngoài, suy nghĩ trong chốc lát, liền nhắc chân đi về hướng viện của Chân Ngọc. Nói thế nào đi chăng nữa thì Chân Ngọc vẫn là chính thể của hắn, cũng phải để cho nàng một chút mặt mũi. diendanlequydon Edit: tiểu an nhiHiện nay nàng nâng đỡ hai vị di nương, lại cư xử hiền lành, cũng nên qua chỗ nàng ngồi một chút, coi như là sự khích lệ đối với nàng đi. Chỉ cần nàng không náo loạn âm ỉ, thì tốt cho nàng, tốt cho hắn, còn tốt cho tất cả mọi người nữa!

Hắn bước vào viện của Chân Ngọc, từ xa đã thấy Hồ ma ma cùng mấy nha hoàn đang đứng chờ ở ngoài cửa, không khỏi có chút kinh ngạc. Hiện giờ cũng đã khuya, sao không ở trong phòng hầu hạ, đứng hết ở ngoài cửa làm cái gì? Chẳng lẽ Ngọc nương biết hắn sẽ tới đây nên cố ý sai người đứng bên ngoài chờ đợi?

Tiểu La đứng ở phía sau Hồ ma ma, giương mắt lên nhìn chằm chằm rèm cửa, lâu như vậy mà không nghe thấy tiếng nói của Hạ Sơ Liễu thì có chút lo lắng. Vừa mới quay đầu đã thấy Vương Chính Khanh tiến vào, nàng ta vội vàng bước ra nghênh đón: "Bái kiến Tam gia!"

Hồ ma ma thấy Tiểu La chạy ra phía trước, đứng cản bọn họ mà hướng Vương Chính Khanh thỉnh an thì cảm thấy rất bức mình. Quả nhiên chủ tử như thế nào thì nô tỳ cũng như thế ấy. Rõ ràng là đang ở trong viện của Tam phu nhân, vậy mà nàng ta cũng dám vượt mặt bà cùng nha hoàn trong viện chạy lên thỉnh an trước.

Trong lòng bất mãn nhưng cũng không dám chậm trễ, Hồ ma ma nhanh chóng cùng mấy nha hoàn tiến lên thỉnh an Vương Chính Khanh, cười nói: "Đã muộn như vậy Tam gia còn tới đây, sao lại không có người nào đi cùng ngài vậy?"

Hồ ma ma là vú mẩu của Chân Ngọc, một năm này nàng nháo lên nháo xuống, cũng may là có Hồ ma ma giúp đỡ thu dọn tàn cuộc. Sắc mặt Vương Chính Khanh đối với Hồ ma ma cũng tương đối hòa nhã, thấy bà hỏi như vậy thì nửa đùa nửa thật nói: "Ta cũng đâu phải là thiếu nữ mới lớn xinh đẹp, đi ở trong phủ của mình mà còn cần phải có người đi cùng sao?"

Hồ ma ma nghe giọng điệu của Vương Chính Khanh, thấy rõ ràng tâm tình của hắn không tệ thì nhất thời mừng thầm. Tam gia tới đây là chuẩn bị cùng Tam phu nhân “tâm sự” sao?

Bà nghĩ nghĩ một chút lại quay sang lờm Tiểu La đang đứng cười ở bên cạnh một cái, đột nhiên hiểu ra vì sao Hạ Sơ Liễu lại muốn đưa bánh Quê Hoa tới đây vào lúc này rồi. Hóa ra là đoán chừng Tam gia sẽ đến nên cố ý ở đây chờ mà. Vị Hạ di nương này đúng là không đơn giản!

Tiểu La thấy Vương Chính Khanh không chú ý đến nàng ta, hình như có vẻ không nhận ra nàng ta là nha hoàn bên cạnh Hạ Sơ Liễu thì muốn nhân cơ hội nói câu gì đó khiến Vương Chính Khanh chú ý. Đang định mở miệng thì đột nhiên nghe thấy trong phòng có tiếng động lớn, sau đó là tiếng Hạ Sơ Liễu hét lên. Nàng ta sững sờ một lát, ngay sau đó liền kêu lên: "Không xong rồi, Tam phu nhân đánh Hạ di nương rồi!"

Vương Chính Khanh vội vàng bước nhanh tới, đang muốn vén rèm lên đi vào thì bên trong đã có người chạy ra. Hạ Sơ Liễu nắm chặt cổ áo, xiêm y tán loạn vạt ra ngoài. Nàng ngước mắt một cái liền thấy Vương Chính Khanh, không chút nghĩ ngợi, "oa" một tiếng khóc lớn, trực tiếp nhào vào trong ngực hắn.

Vương Chính Khanh đột nhiên bị Hạ Sơ Liễu bổ nhào vào trong lòng, bước chân có chút loạn choạng, lui về phía sau nửa bước, lúc này mới đứng vững vàng, ôm Hạ Sơ Liễu hỏi "Có chuyện gì vậy?"

Hạ Sơ Liễu khóc đến hoa lệ đái vùi, cực kỳ uất ức nhưng không thốt ra được lời nào.

Vương Chính Khanh nghĩ tới vừa rồi Tiểu La hét lên, còn nhớ lại chính mình đã từng bị Chân Ngọc cào cho bị thương, lập tức nâng khuôn mặt của Hạ Sơ Liễu lên nhìn một chút. Thấy nàng không hề bị thương thì có chút nghi hoặc; nếu không đánh vào mặt thì đánh vào đâu đây?

Hạ Sơ Liễu dựa vào trong ngực Vương Chính Khanh, uất ức trong lòng cũng tiêu tan hơn phân nửa, thậm chí còn cảm thấy lần này cũng đáng giá, ít nhất còn khiến Vương Chính Khanh đau lòng. Tay nắm cổ áo hơi buông lỏng một chút, không biết là vô tình hay cố ý lộ ra áo ngực bên trong hấp dẫn tầm mắt của Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh vừa thấy động tác của Hạ Sơ Liễu thì lập tức hiểu ra. A, thì ra là bị cào ở ngực!

Hắn thuận thế đỡ lấy bộ ngực của Hạ Sơ Liễu, tỏ vẻ trấn an, dịu dàng nói: "Nàng trở về bồi một chút thuốc trước đi, lát nữa ta sẽ qua thăm nàng."

Hạ Sơ Liễu bị hành động thân mật của Vương Chính Khanh cùng câu nói dỗ dành của hắn khiến cho toàn thân tê dại. Nàng ngừng khóc, sóng mắt như nước, thân thể mềm mại không xương dựa cả vào người hắn, lúc này mới lên tiếng: "Ừm!"

Vương Chính Khanh đỡ lấy bả vai của Hạ Sơ Liễu giúp nàng đứng vững, sau đó mới buông tay, xoay người bước vào phòng Chân Ngọc.

Mục đích đã đạt được, nơi này cũng không thể ở lại lâu. Hạ Sơ Liễu nhìn Tiểu La ngoắc ngoắc tay, ra hiệu cho nàng ta chạy lại đỡ mình. Hai người nhanh chóng rời khỏi viện của Chân Ngọc.

Mấy người Hồ ma ma cũng không rõ là đang phát sinh chuyện gì, thấy Vương Chính Khanh bước vào phòng cũng vội vàng đi vào theo, nhưng lại nghe Vương Chính Khanh nói: "Tất cả lui xuống, không cho phép vào!"

Hồ ma ma thăm nghĩ, chắc Tam gia sẽ không vì một di nương nhỏ nhoi mà làm khó Tam phu nhân đâu? Bà do dự một chút, nhưng vẫn dẫn đám nha hoàn rời ra ngoài cửa phòng chờ.

Vương Chính Khanh vào phòng, thấy Chân Ngọc nằm úp sấp ở trên giường, lòi kéo chăn mền che mặt, hai tay đánh không ngừng lên mặt giường, tựa hồ như đang khóc.

Nhìn thấy bộ dạng Chân Ngọc như vậy, lửa giận đang cháy hừng hực của Vương Chính Khanh lại đột nhiên tiêu tan. Aiz, không phải chỉ là cào ngực của một thị thiếp thôi sao, cũng không đáng cùng nàng bất hòa cãi vã. diendanlequydon Edit: tiểu an nhiHiện tại vương gia đang tin dùng hắn, nên lấy đại sự làm trọng. Những chuyện vụn vặt của thế thiếp trong phủ thì nên chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có gì! Nếu để cho vương gia biết trong phủ hắn náo loạn thì sao có thể yên tâm để hắn làm chuyện lớn chứ?

Chân Ngọc vui đầu ở trong chăn, trong lòng buồn bực không chịu được, cảm giác lần này mình trọng sinh, chỗ nào cũng bị thua thiệt. Rõ ràng là mỹ nhân ái mộ mình, thế mà bây giờ mới sờ có một cái lại hết lên chạy ra ngoài. Mỹ nhân ơi là mỹ nhân!

Vương Chính Khanh ho nhẹ một tiếng, ngồi vào ghế, lật lên cuốn sách lúc trước Chân Ngọc ném ở một bên, mở ra nhìn một chút. Hắn thoáng kinh ngạc, đây không phải là cô bản (*) "Trì thế minh ngôn" sao? Nàng làm sao lại có nó?

(*) cô bản: sách chỉ còn lại một bản vì bị thất lạc

Chân Ngọc ở kiếp trước, vô tình tìm được rất nhiều cô bản quý giá. Sau đó cũng có tham khảo một chút từ những cô bản này để tham mưu cho Cửu Giang vương, lập được không ít công trạng. Mấy ngày nay, nàng dựa vào trí nhớ của kiếp trước, để cho Hồ ma ma xuất phủ, dựa theo thời gian nàng nhớ được, tìm thấy cô bản "Trì thế minh ngôn" này. Bây giờ học lại một lần nữa, lại hiểu thêm được rất nhiều điều. Chỉ là thật đáng tiếc, nàng đã không còn là Chân Ngọc trước kia, có hiểu biết nhiều thì cũng vô dụng mà thôi.

Nghe thấy tiếng động, Chân Ngọc vén chăn lên, xoay người ngồi dậy. Vừa nhấc mắt đã thấy Vương Chính Khanh đang lật xem cô bản của nàng thì lập tức xông tới, vươn tay ra giật lại cuốn sách, la àm lên: "Đừng động vào đồ của ta!"

Vương Chính Khanh thấy cuốn sách "Trì thế minh ngôn" mà hắn vẫn một mực tìm kiếm bấy lâu nay thì hai mắt sáng bừng, bật thốt lên: "Cái gì mà của ta với của ngươi? Nàng là nương tử của ta, đồ của nàng tất nhiên cũng là đồ của ta, có gì phân biệt chứ?"

Chân Ngọc ngẩn ra, ah ah, nghe thật là có đạo lý. Hiện tại lão tử không thể lập công, nhưng nếu như người này lập được công thì công lao của hắn không phải lão tử cũng có một nửa sao?

Vương Chính Khanh vừa dứt lời thì lập tức có chút hối hận. Aiz, biết rõ người này tính tình bướng bỉnh, nói chuyện nên mềm mỏng một chút mới phải. Bây giờ nói nàng như vậy, nếu khiến nàng tức giận, xé sách, thì không phải là bị tổn thất lớn hay sao?

Vương Chính Khanh cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc, chuẩn bị mấy lời dịu dàng trong đầu, gấp lên một khối bánh Quế Hoa: "Đây, ăn bánh đi!"

"Vừa mới ăn rồi, không muốn ăn nữa."

Chân Ngọc kiêu ngạo ưỡn ngực, đem cuốn sách lật qua lật lại suy nghĩ. Tên này muốn có được cuốn sách mà không tiếc cúi thấp đến gập thân rồi. Nhưng mơ đi, lão tử sẽ không để cho hắn dễ dàng có được đâu.

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc không tiếp nhận tình cảm tốt đẹp mình vừa cố gắng lắm mới nặn ra được thì chỉ đành tự mình ăn bánh Quế Hoa. Bánh Quế Hoa vừa vào miệng thì lập tức khen ngợi:

"Nàng làm điểm tâm thật ngon, tài nấu nướng quả thực không tệ." Ha ha, biết ta thích ăn bánh Quế Hoa có mùi vị này nên mới cố ý làm để chờ ta tới, vậy mà bây giờ còn kiêu cách ra vẻ. Nữ nhân ấy mà, đúng là một loại động vật phức tạp!

Chân Ngọc liếc Vương Chính Khanh một cái, ngoài cười mà trong không cười nói: "Bánh này là của Hạ mỹ nhân làm mang tới cho ta ."

"Ách!" Vương Chính Khanh nóng lòng muốn lấy lòng Chân Ngọc, nghe vậy liền nói: "Nàng ta chỉ là một thị thiếp, những lúc rảnh rỗi đương nhiên là cần tới hầu hạ nàng, việc này không đáng nhắc tới. Hành động tốt nay của nàng ta không thỏa đáng lắm, có cần ta cho người gọi nàng ta quay lại để tạ lỗi với nàng không?"

"Ừm!" Chân Ngọc nghe những lời này, trong lòng không khỏi hí hửng. Hắc hắc, nói chuyện cũng khá xuôi tai đấy. Nhưng chỉ bằng mấy câu nói đó mà muốn dụ dỗ lão từ đưa cho hân quyền cô bản trong tay này sao? Cứ nằm mơ đi!

Vương Chính Khanh cảm thấy rất sốt ruột, chỉ sợ Chân Ngọc phá hủy quyền cô bản, nhưng lại không thể cứng rắn cướp đoạt, hân buộc mình phải bình tĩnh. Có lẽ cần phải hy sinh nhan sắc của bản thân để khiến Chân Ngọc vui vẻ mới được!

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh ngồi nghiêm chỉnh ở trên ghế, bộ dạng hết sức thành tâm, cũng không quá bất ngờ. Nhìn thấy quyền cô bản này, hân dám có hành động bất thường mới là lạ!

Trước tiên, Vương Chính Khanh hỏi về lai lịch của cuốn sách này.

Chân Ngọc lựa chọn từ ngữ cẩn thận rồi mới nói: "Lúc trước ta bị bệnh cảm thấy rất nhàm chán nên tìm vài cuốn sách để đọc cho đỡ buồn. Hồ ma ma muốn khiến ta vui vẻ, liền đi ra bên ngoài tìm một vài quyển sách giải trí đem về phủ. Tình cờ bà lại tìm được quyển cô bản này. Ta thấy biết được đây vốn là cô bản khó có được, nên tất nhiên là đem vào trong phòng để tự mình đọc thật kỹ rồi."

Bao nhiêu người ra sức tìm quyền cô bản này mà không thấy, nàng cũng quá may mắn đi, tình cờ tìm một cái mà đã có được. Vương Chính Khanh có chút ghen tỵ với vận may của Chân Ngọc, sờ mũi một cái nói:

"Về sau nói Hồ ma ma tìm nhiều hơn một chút, xem có thể tìm được quyền cô bản nào nữa hay không?"

"Ta cũng đang nghĩ thế." Chân Ngọc buột miệng thốt lên.

Nàng vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh Vương Chính Khanh, đặt cuốn sách vào trong tay áo. Nàng muốn xem thử, vì quyền cô bản này, Vương Chính Khanh có thể cố gắng tới mức nào.

Trong đầu Vương Chính Khanh nhanh chóng suy tính, sau đó lại gấp lên một khối bánh Quế Hoa nữa, đưa tới khóe miệng Chân Ngọc nói: "Mùi vị của bánh này không tệ, nàng ăn thêm một miếng nữa nha!"

Lúc trước ở vương phủ, Hạ Sơ Liễu biết rất rõ khẩu vị của Chân Ngọc và Vương Chính Khanh. diendanlequydon Edit: tiểu an nhiBiết cả hai người đều thích ăn bánh Quế Hoa nên mới bỏ công sức đi học cách làm loại bánh này. Bánh Quế Hoa nàng làm tới nay hoàn toàn dựa theo khẩu vị của Chân Ngọc cùng Vương Chính Khanh.

Chân Ngọc vừa mới ăn hai khối, quả thực vẫn chưa thỏa mãn lắm. Hiện giờ Vương Chính Khanh đã đưa bánh tới tận miệng, nàng cũng không khách khí, liền há miệng cắn một cái.

Vương Chính Khanh cười cười, rút tay về, mắt nhìn chăm chăm Chân Ngọc, đem miếng bánh Quế Hoa còn lại tới bên môi, ngay tại chỗ Chân Ngọc vừa mới cắn xuống, cũng há miệng cắn một cái.

Chân Ngọc kinh ngạc nhìn động tác của Vương Chính Khanh, đột nhiên toàn thân nổi da gà. Hân, hân nghĩ hân đang làm cái gì vậy?

"Thơm, ngọt, mềm!" Vương Chính Khanh ăn xong bánh Quế Hoa, mắt đẹp liếc Chân Ngọc, một lời hai nghĩa mà đánh giá.

Chân Ngọc nhìn hành động của Vương Chính Khanh, không hiểu vì sao lại có cảm giác kích động, rất muốn cầm cái bình trà trên mặt bàn lên nện vào đầu hân.

Vương Chính Khanh quan sát Chân Ngọc, thấy bộ dạng nàng không biết phải làm sao, tay chân có chút luống cuống, ánh mắt cũng không biết đang nhìn đi nơi nào, trong lòng nhất thời đặc ý. Thấy chưa? Chỉ cần một chút thủ đoạn nhỏ, chẳng lẽ còn không tóm được nàng sao?

Ánh mắt Chân Ngọc rốt cuộc cũng dừng lại ở chiếc đĩa sứ trắng đựng bánh Quế Hoa, cảm thấy cái đĩa này cảm tương đối tiện tay. Lập tức nhặt lên, cùng với bánh Quế Hoa trên đĩa, nhắm thẳng vào đầu Vương Chính Khanh mà úp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Mấy người Hồ ma ma đứng chờ ở ngoài cửa, loáng thoáng nghe thấy bên trong phòng có tiếng thì thầm to nhỏ, nhất thời đều lộ ra ý cười.

Lập Hạ cùng Bán Hà cũng nhìn nhau cười một tiếng. Tam phu nhân nỗ lực mấy ngày nay, cuối cùng cũng cùng Tam gia hòa hảo rồi!

Mấy người vừa mới thờ phào một hơi, lại đột nhiên nghe thấy "cách" một tiếng, có tiếng đồ sứ rơi xuống đất, sau đó là tiếng Vương Chính Khanh quát mắng, thì không khỏi kinh hãi, không nghĩ ngợi nhiều, đẩy cửa chạy vào trong.

Chân Ngọc chụp cái đĩa xong, lập tức nhảy lùi lại mấy bước. Đuôi mắt quét qua, thấy một khối bánh Quế Hoa còn nằm ở trên đầu Vương Chính Khanh, trán hấn rỉ ra máu. Tuy rằng trong lòng cũng biết mình quá xúc động nhưng nàng không hề hốt hoảng.

Đội Vương Chính Khanh gạt khối bánh Quế Hoa trên đầu xuống, quát mắng muốn nhào qua chỗ nàng thì Chân Ngọc chỉ bình tĩnh móc tay áo, đem quyền cô bản ra, ném qua chỗ hấn nói: "Cho người này, đã được chưa?"

Vương Chính Khanh một tay bắt được quyền cô bản, bước chân cũng chậm lại, vừa bức vừa vui. Vì quyền cô bản này, bị thương một lần, bị chụp một cái, cũng là đáng giá rồi!

Chân Ngọc ném quyền cô bản ra xong, lúc này nghĩ lại mới cảm thấy có chút sợ. Ngay lúc đó Hồ ma ma cùng đám nha hoàn lại đẩy cửa xông vào, nàng chạy vọt ra, xô mấy người Hồ ma ma sang hai bên, lao ra ngoài cửa. Quyết định tìm một chỗ lánh nạn trước, chờ Vương Chính Khanh đi rồi nàng mới quay trở về.

Vương Chính Khanh lắc đầu, gạt gạt mấy miếng bánh Quế Hoa còn sót lại, giữ giữ y phục. Lúc này mới cẩn thận tránh né mảnh đĩa sứ bị vỡ trên mặt đất, đi ra ngoài cửa, vừa lúc thấy bóng dáng Chân Ngọc đã chạy xa, cũng không có ý định đuổi theo; chỉ quay đầu lại phân phó Hồ ma ma:

"Chuyện tối nay không được truyền ra ngoài nữa câu. Chỉ cần nói Tam phu nhân không cẩn thận làm vỡ cái đĩa là được. Nếu ăn nói lung tung, ta sẽ để hai khối bánh Quế Hoa ở trên đầu nàng, sau đó phạt quỳ ở trong viện."

Một lúc sau, Vương Chính Khanh cầm quyền cô bản trong tay trở lại thư phòng.

Thị Thư thấy bộ dạng hấn nhếch nhác, không khỏi giật mình hỏi "Không phải Tam gia đi tới chỗ của Tam phu nhân sao? Vì sao ngài lại thành ra như thế này?"

Vương Chính Khanh không trả lời Thị Thư mà chỉ phân phó hấn múc nước tới tắm rửa. Mặt khác lại sốt ruột, không chờ được mở quyền cô bản ra, kiểm tra kỹ một lượt. diendanlequydon Edit: tiểu an nhĩThấy cô bản đầy đủ, không thiếu trang nào, lúc này mới thoáng yên tâm.

Lại nói, sau khi Hạ Sơ Liễu trở về phòng của mình, nàng nghĩ tới lời nói của Vương Chính Khanh thì hết sức hoan hỉ. Chỉ cần Vương Chính Khanh tới gặp nàng thì không lo không bắt được tâm của hấn rồi.

Vì cuộc náo loạn tối nay, Hạ Sơ Liễu lại tắm rửa thêm một lần. Thay đổi xiêm áo, khề kề lông mày, điểm một chút son môi, bày ra một bộ dáng thanh tân thoát tục, muốn một lần đánh bại Vương Chính Khanh cả về thể xác lẫn tinh thần.

Nàng chờ mòn chờ mỏi, chờ tận tới lúc lớp trang điểm trên mặt trôi đi hết mà vẫn không thấy bóng dáng của Vương Chính Khanh đâu. Hạ Sơ Liễu không khỏi sốt ruột kêu Tiểu La: "Người đi hỏi thăm một chút, xem Tam gia nghỉ ngơi ở nơi nào rồi?"

Tiểu La vội vàng vâng lệnh, sau một hồi quay trở lại nói: "Sau khi Tam gia từ trong viện của Tam phu nhân ra ngoài thì tới thư phòng rồi. Hiện tại đang ở trong thư phòng đọc sách!"

Thư phòng này vốn không cho phép thị thiếp tùy tiện ra vào, nhưng xem ra tối nay, nàng nhất định phải đi một chuyến mới được. Hạ Sơ Liễu chỉ thoáng suy nghĩ đã lập tức hạ quyết tâm, chuẩn bị kỹ lưỡng lại một chút, liền nhanh chóng rời khỏi tiểu viện bước về hướng thư phòng.

Vương Chính Khanh tắm rửa gội đầu xong, vết thương trên trán cũng đã được bôi thuốc, cả người thả lỏng ngồi ở trước bàn đọc sách. Hấn phân phó Thị Thư mài mực, cả đêm sao chép cô bản "Tri Thế Minh Ngôn". Chép đến chỗ kiến thức tinh diệu thì lại đặt bút xuống đọc kỹ một lượt, than thở cảm thán một hồi, hóp một ngụm trà nhuận hầu, rồi lại sao chép tiếp. Vào lúc này, hấn còn nhớ rõ Hạ Sơ Liễu là ai đâu chứ?

Thị Thư mài hết mực, lại tiếp tục chuẩn bị giường chiếu. Vừa làm xong xuôi thì loáng thoáng nghe thấy bên ngoài có tiếng động. Hấn nhìn Vương Chính Khanh đang sao chép rất nhập tâm thì không dám quấy rầy, rón ra rón rén đi tới cửa bên, đẩy cửa đi ra ngoài. Nhẹ nhàng đóng cửa lại, vừa xoay người liền thấy Hạ Sơ Liễu cùng nha hoàn Tiểu La đang đứng cách đó không xa, đành phải tiến lên thỉnh an chào hỏi.

Từ lúc Hạ Sơ Liễu bước vào cửa nhà họ Vương, biết được Thị Thư là thân cận hầu hạ Vương Chính Khanh thì tất nhiên là muốn mua chuộc hấn. Nhưng Thị Thư lại một mực trung thành, nàng nhiều lần sai Tiểu La kín đáo đưa mấy thứ đồ tốt cho Thị Thư, cũng đều bị trả lại hết, bắt đắc dĩ đành phải từ bỏ ý định.

Đến tận ngày hôm trước, vô tình biết được mẫu thân của Thị Thư cũng làm việc ở đây, Hạ Sơ Liễu liền quay sang mua chuộc bà. Mẫu thân của Thị Thư thấy có chút lợi lộc, khi gặp hấn đương nhiên cũng giúp nàng nói tốt vài câu.

Thị Thư hiện giờ thấy Hạ Sơ Liễu, lại nhớ tới lời của mẫu thân, không thể bỏ mặc được liền hỏi: "Di nương có gì dặn dò?"

Hạ Sơ Liễu buồn bã nói: "Có thể dặn dò gì đây? Chẳng phải Tam gia đã nói là đi tới chỗ của ta sao? Vậy mà tới nửa đêm rồi cũng không thấy bóng dáng, không biết có phải Tam gia quên mất chuyện này hay không nữa? diendanlequydon Edit: tiểu an nhĩTa chỉ là có chút lo lắng nên muốn tới đây nhìn Tam gia một chút. Chỉ cần nhìn thấy Tam gia một lát thôi ta cũng đã yên tâm rồi." Nói xong liền vênh mặt lên nhìn vào cửa thư phòng.

Thị Thư thấy vậy, sao lại không biết tâm tư của Hạ Sơ Liễu chứ?

Hấn nói: "Tam gia đang chép sách, di nương chờ ta đi vào bẩm báo một tiếng đã." Nói xong xoay người bước vào phòng thông báo cho Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh nghe thấy Hạ Sơ Liễu tới đây, lúc này mới nhớ ra mình đã đồng ý đi qua thăm nàng. Nghĩ tới nàng là do Cửu Giang vương ban thưởng cho hắn, cũng không nên quá lạnh nhạt, liền phân phó Thị Thư: "Nói với nàng, tối mai ta sẽ qua đó."

Về mặt Thị Thư khó xử nói: "Tam gia, Hạ di nương nói muốn nhìn ngài một lát mới có thể yên tâm quay về."

Vương Chính Khanh lật sang trang mới, đang định mở miệng nói chuyện lại thấy bên trong sách rơi ra một thẻ đánh dấu trang. Trên thẻ đánh dấu có đề một câu thơ, liền nhặt lên xem thử. Hắn đột nhiên giật mình, khép cuốn sách lại, xoay người đi tới giá sách lấy ra một quyển sách. Lật tới một trang trong đó, nhìn lời phê ghi trên mép sách, rồi so sánh với bút tích câu thơ đề trên thẻ đánh dấu.

Hắn gọi Thị Thư lại gần rồi hỏi: "Người nhìn một chút xem, lời phê trên sách này rất giống với bút tích câu thơ trên thẻ phải không?"

"Bẩm Tam gia, kiểu chữ giống nhau như đúc, nhất định là do một người viết." Thị Thư cực kỳ chắc chắn trả lời.

"Xem ra cũng không phải là ta hoa mắt."

Vương Chính Khanh nắm chặt thẻ đánh dấu trang trong tay, lẩm bẩm nói: "Nếu đây là thẻ đánh dấu của hắn thì có lẽ hắn đã xem qua quyển sách này rồi. Nhưng vì sao đồ của hắn lại lưu lạc ở bên ngoài, để cho người khác chiếm mất tiện nghi, lấy đi quyền cô bản quý giá này."

Thị Thư có chút khó hiểu, lên tiếng hỏi "Tam gia nói tới ai vậy?"

Vương Chính Khanh đáp: "Chân Bàng nhân."

Thị Thư cũng biết việc Chân Ngọc đột ngột chết vì bệnh khiến Vương Chính Khanh rất thương cảm, bèn khuyên nhủ vài câu:

"Tam gia, người nào cũng có số mệnh. Chân Bàng nhân tuổi thọ chỉ được như thế, âu cũng là do vận mệnh bạc bẽo. Tam gia nên nén bi thương."

Vương Chính Khanh gạt đầu một cái, đưa tay lên vuốt thẻ đánh dấu trang, nhẹ nhàng nói: "Chữ thật đẹp! Lại nhớ tới trước kia, nếu không phải hắn không chịu thua kém, cứ một mực ganh đua tới mức bệnh không dậy nổi, thì đã không ra đi lặng lẽ như vậy rồi."

Hạ Sơ Liễu ở bên ngoài đợi thật lâu cũng không thấy Thị Thư đi ra ngoài, buồn bực cắn cắn môi, kiên quyết hạ quyết tâm, đưa tay đẩy cửa một mạch tiến vào.

Đúng lúc này, Chân Ngọc đang nằm ở trên giường nghe Hồ ma ma nói chuyện, thỉnh thoảng hỏi chen vào một câu "Tam gia không nổi giận với mọi người sao? Cứ như vậy cầm sách mà đi thôi hả?"

Hồ ma ma nói: "Về mặt của Tam gia rất giận dữ nhưng không có hành động gì cả. Quả thực là chỉ cầm cuốn sách mà rời đi thôi. Tam phu nhân, rốt cuộc vì sao ngài lại cầm cái đĩa đập Tam gia chứ?"

Aiz, mặc dù ngày trước Tam phu nhân cũng thường xuyên náo loạn, nhưng từ khi nào lại dám động thủ như thế này? Hôm nay thật hay, tự nhiên lại đánh Tam gia, thực khiến cho người ta buồn lòng mà!

Chân Ngọc chỉnh lại cái gối cho thoải mái, mở miệng đáp: "Lúc ấy bộ dạng hắn thực sự là muốn bị đánh đòn, ta nhìn không được liền động thủ."

Hồ ma ma: "."

Chân Ngọc đang nói chuyện, đột nhiên sắc mặt biến đổi, ngồi bật dậy, đi quanh phòng tìm tới tìm lui, mà vẫn không tìm được tấm thẻ đánh dấu trang mới viết, không khỏi "a" một tiếng, thảm thiết: nguy rồi, nguy rồi!

Mấy ngày này trọng sinh tới đây, nàng học cách viết kiểu chữ của Chân Ngọc nương trước kia, nhìn cũng tương đối giống. diendanlequydon Edit: tiểu an
nhì Qua một đoạn thời gian, thì có thể bắt chước được toàn bộ kiểu chữ của Chân Ngọc nương, đến lúc cần viết thứ gì đó, cũng không ai có thể nhìn ra sơ hở gì.

Ngày đó, nhìn thấy thẻ đánh dấu trang ở trong cô bản rơi ra, không biết ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại dùng cách viết chữ quen thuộc của mình đề lên đó một câu thơ. Lúc ấy đề thơ xong lại không hủy thẻ đánh dấu luôn, chỉ kẹp vào trong sách. Bây giờ tấm thẻ không có ở đây thì nhất định là vẫn kẹp trong quyển cô bản đó rồi.

Vương Chính Khanh sao chép cô bản thì chắc chắn sẽ thấy tấm thẻ đánh dấu kia, đến lúc đó mình phải giải thích như thế nào đây?

Không được, bằng mọi cách phải lấy lại tấm thẻ đánh dấu trang mới được.

"Ma ma, ta muốn đi thư phòng một chuyến."

Chân Ngọc suy nghĩ một hồi lâu, quay sang Hồ ma ma nói: "Tối nay ta ra tay đánh Tam gia, đều là ta không đúng, cần phải đi qua đó để tạ lỗi, nếu không ta không ngủ được!"

"Tam phu nhân có thể nghĩ được như vậy thật tốt quá."

Hồ ma ma vừa nghe Chân Ngọc nguyện ý đi tạ lỗi thì hết sức vui mừng, lập tức đi tìm xiêm áo thay cho Chân Ngọc, sau đó lại thăm thì dặn dò:

"Thư phòng thanh tĩnh, Tam phu nhân có thể cùng Tam gia ở thư phòng an giấc, không cần trở về phòng đâu."

"Ừm, ma ma giúp ta tìm chiếc áo ngực khêu gợi nhất, chất liệu mỏng manh xuyên thấu một chút. Eo phải bó thật nhỏ, ngực thì phải phình ra mới được." Chân Ngọc dựa theo hình mẫu nữ nhân mình yêu thích mà miêu tả cho Hồ ma ma nghe, muốn Hồ ma ma chọn trang phục cho nàng trở thành nữ nhân như vậy.

Hồ ma ma càng nghe lại càng cảm thấy có cái gì không đúng, ngăn lại lời nói của Chân Ngọc: "Tam phu nhân, trang phục mà ngài nói, là trang phục của đám ca cơ, không phải là trang phục dành cho các phu nhân." Nói xong còn nghi hoặc quan sát Chân Ngọc.

Chân Ngọc ngẩn ra, lập tức nói: "Ngày nào ta cũng mặc như một phu nhân mà Tam gia cũng có thích đâu! Bây giờ đổi sang kiểu trang phục khác, nói không chừng hẳn lại thích nha!"

Hồ ma ma nghĩ thấy cũng phải, liền quyết định giúp Chân Ngọc sửa soạn thay đổi trang phục.

Sau đó một lúc, Hồ ma ma liền theo Chân Ngọc đi đến trước cửa thư phòng của Vương Chính Khanh.

Bên trong thư phòng, Hạ Sơ Liễu hướng về phía Vương Chính Khanh bày tỏ nỗi lòng, nức nở nói: "Thiếp tới Vương gia mấy ngày nay, chỉ gặp được Tam gia có ba lần. diendanlequydon Edit: tiểu an nhiLần thứ ba còn ở trong phòng của phu nhân nữa. Nếu Tam gia không thích thiếp thì để cho thiếp quay lại vương phủ thôi."

Vương Chính Khanh thở dài một tiếng nói: "Hạ di nương suy nghĩ nhiều rồi. Thật sự là do Chân Bàng nhân vừa mới mất, trong lòng ta có chút khó chịu. Muốn giữ mình trong sạch mấy ngày, nên có chút lạnh nhạt, không đề ý tới các nàng."

Thị Thư ở bên cạnh dọn dẹp sách bút, nghe thấy vậy thì nhủ thầm: Chẳng lẽ Tam gia vì Chân Bàng nhân mà thủ tiết sao? Người khác không biết còn tưởng rằng Tam gia mới mất thể thiếp ấy chứ.

Hạ Sơ Liễu đang muốn mở miệng nói tiếp lại thấy Thị Thư vẫn chưa lui ra, cũng không tiện nhiều lời, chỉ dùng đôi mắt đắm lệ ủy khuất nhìn Vương Chính Khanh, bộ dạng hết sức điềm đạm đáng yêu.

Vương Chính Khanh tính toán một chút, Chân Ngọc đã mất qua bảy ngày rồi. Hẳn giữ gìn trong sạch mấy ngày nay, cũng coi như không phụ lòng Chân Ngọc đi. Nghĩ vậy lại nhìn tới Hạ Sơ Liễu, cũng có chút động lòng, liền phát tay ý bảo Thị Thư lui ra.

"Khi này nàng bị Ngọc nương cáo ở chỗ nào? Đề ta xem thử một chút!" Vương Chính Khanh đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hạ Sơ Liễu, dịu dàng hỏi.

Trái tim Hạ Sơ Liễu kêu "thình thịch", nhảy loạn bên trong lồng ngực. Hai gò má ửng đỏ, đang định tố cáo Chân Ngọc xoa ngực của nàng, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra miệng, chỉ xấu hổ liếc Vương Chính Khanh một cái.

Vương Chính Khanh duỗi một bàn tay, nắm nhẹ bầu ngực đầy đặn của Hạ Sơ Liễu, mắt nhìn vào bên trong cổ áo của nàng, "Có phải là cáo vào chỗ này hay không? Ta giúp nàng thôi một chút nhé."

Hạ Sơ Liễu thuận thế ngã vào trong ngực Vương Chính Khanh, mặc hắn tùy ý kéo vạt áo ra.

Mỹ nhân trong lòng, hương thơm tràn đầy, Vương Chính Khanh xuân tình lai láng, một tay dò xét đi xuống, đôi môi cũng lại gần làn môi thơm của mỹ nhân, tình ý dạt dào.

Hơi thở nóng bỏng của Vương Chính Khanh vừa lướt nhẹ trên làn môi cũng đủ khiến toàn thân Hạ Sơ Liễu trở nên tê dại. Môi mọng khê mở, chỉ chờ Vương Chính Khanh tới hái.

Đúng lúc đang nồng tình mật ý, hai môi khó khăn lắm mới chạm được vào nhau thì đột nhiên cửa bị mở tung ra. Chân Ngọc âm thầm gào trong lòng: "Vương Chính Khanh, người thử động vào nữ nhân của ta xem?"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Chuyện tốt bị cắt ngang, Vương Chính Khanh có hơi bức mình. Một tay đỡ Hạ Sơ Liễu, một tay che ngực của nàng, ôm nàng vào trong lòng, nhìn về phía Chân Ngọc, tức giận nói: "Ngọc nương, đã hơn nửa đêm còn tới đây náo cái gì?"

Chân Ngọc đổ ky điển cuồng, đã hoàn toàn mất đi lý trí, xông lên giơ tay giả bộ muốn đâm vào mặt Vương Chính Khanh. Đợi hắn nghiêng mặt tránh né, nàng hất tay của Vương Chính Khanh đang đặt trên ngực Hạ Sơ Liễu ra, rồi nhanh chóng dùng tay mình thay thế. Tay trái đâm móc một cái, gạt đôi tay đang ôm lấy Hạ Sơ Liễu của hắn. Chân phải đạp một cước vào đầu gối hắn, lợi dụng phản lực của cú đá mà dùng sức bật ra sau, giằng lấy Hạ Sơ Liễu mà kéo vào trong ngực mình, hai người theo đà lùi ra mấy bước.

Hạ Sơ Liễu vừa nóng vừa giận, vừa thẹn vừa căm; ở trong ngực Chân Ngọc giãy giụa, còn quay đầu lại kêu Vương Chính Khanh: "Tam gia cứu thôi!"

Kêu cái gì mà kêu? Vương Chính Khanh bóp trán, quát Chân Ngọc: "Ngọc nương, thả nàng ra!"

Lão tử không thích, có bản lĩnh thì tới giành lại đi! Chân Ngọc ôm chặt Hạ Sơ Liễu, ở bên tai nàng nói: "Còn giãy qua giãy lại nữa, ta sẽ lột xiêm áo của ngươi, rồi treo ngược lên đánh đòn cho xem."

"Oa!" Hạ Sơ Liễu trong nháy mắt im lặng. Nàng thực sự nghĩ rằng Chân Ngọc dám làm như vậy, toàn thân cứng ngắc, khóc không ra nước mắt.
diendanlequydon Edit: tiểu an nhi Ai nói nhà có chính thể hung hãn mới đáng sợ, nhà có chính thể biến thái mới là đáng sợ nhất nha!

Vương Chính Khanh hít sâu một hơi, đè nén lửa giận của mình, mở miệng một lần nữa: "Chân Ngọc nương, đã quá nửa đêm còn tới đây náo, rốt cuộc nàng muốn làm gì?"

Lúc này, Chân Ngọc mới nhớ tới mục đích mình đến đây là để lấy lại thẻ đánh dấu trang. Nhưng mỹ nhân Hạ Sơ Liễu này, cũng tuyệt đối không thể để Vương Chính Khanh hưởng dụng được.

"Tam gia, ta đột nhiên nhớ tới, lần này tìm sách, ngoài quyển cô bản ‘Trì Thế Minh Ngôn’ ra thì còn tìm thấy quyển ‘Luật Pháp Thích Nghĩa’ là cô bản đã thất lạc từ tiền triều nữa, đang muốn tới hỏi người có muốn lấy hay không?" Chân Ngọc một cái tay ôm chặt vòng eo thon thả của Hạ Sơ Liễu, tay còn lại thì mò lên ngực nàng, dùng lực không nặng không nhẹ khẽ xoa nắn.

Lúc này chắc chắn Vương Chính Khanh đã sờ qua, mềm quá rồi. Lão tử cũng không thể thua thiệt được, cũng phải sờ lại cho bổ.

Vương Chính Khanh nghe thấy Chân Ngọc nói tới ‘Luật Pháp Thích Nghĩa’ thì hai mắt sáng như sao, vừa mừng vừa lo. Triều đại này khai quốc mới có mấy chục năm, cùng phát triển với sự đi lên của luật pháp, nên hệ thống luật pháp vẫn chưa thực sự hoàn thiện, bởi vậy nên nhân sĩ triều đình luôn cố gắng tìm kiếm ‘Luật Pháp Thích Nghĩa’ của triều đại trước để bù đắp lại lỗ hổng trong hệ thống luật pháp hiện tại. Nhưng mấy năm nay tìm mãi mà vẫn không tìm được. Thời gian này Cửu Giang vương đang muốn lập kế hoạch thực hiện đại sự, nếu có được quyển cô bản đó thì đúng là vô cùng hữu ích.

"Quyển sách kia đâu?" Vương Chính Khanh hoàn toàn vứt vấn đề của Hạ Sơ Liễu qua một bên, chỉ chăm chăm muốn biết ‘Luật Pháp Thích Nghĩa’ đang ở nơi nào.

Dựa theo thời gian của kiếp trước, quyển sách kia cũng phải ba tháng sau mới tìm được. Chân Ngọc không nhanh không chậm nói: "Lúc tìm thấy thì giấy quyển sách đã long ra một chút, trang giấy bị ố vàng nên ta đã cho mang ra ngoài để người ta sửa lại rồi. Người sửa sách nói, muốn đóng lại quyển sách cho chắc chắn với làm sạch từng tờ một thì phải cần ba tháng mới xong."

"Đem đến chỗ nào sửa? Là sư phụ nào sửa thế?" Vương Chính Khanh mất thấy Chân Ngọc ‘sàm sỡ’ Hạ Sơ Liễu cũng làm như không thấy.

Chân Ngọc không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ nói: "Trong ba tháng này, ngươi phải thủ thân như ngọc, không được động đến mỹ nhân trong phủ. Đến khi sách sửa xong, ta sẽ kêu người mang đến cho ngươi."

Vương Chính Khanh chợt hiểu ra. À, thì ra là ăn phải dấm chua, không cho ta đụng vào nữ nhân khác! Nhưng ba tháng không động vào nữ nhân mà có thể đòi lấy ‘Luật Pháp Thích Nghĩa’ thì cũng rất đáng giá.

Hắn thoáng suy nghĩ rồi lập tức nói: "Được, ta đồng ý."

Nói xong liền quay qua nhìn Hạ Sơ Liễu đang ai oán: "Hạ di nương, ta với Ngọc nương còn có việc bận, nàng tạm thời quay về trước đi!"

Lúc trước, Hạ Sơ Liễu đã từng là thị tỳ ở trong thư phòng của vương phủ, cũng biết sơ qua cô bản là cái gì, tầm quan trọng của nó đối với Vương Chính Khanh là như thế nào. Bây giờ nghe hai người nói chuyện, cũng không dám cầu xin Vương Chính Khanh đòi lại công đạo cho nàng nữa, chỉ nhỏ giọng cầu xin Chân Ngọc: "Tam phu nhân buông em ra được không?"

Ôn ngọc nhuyễn hương ôm ở trong ngực, Chân Ngọc có chút không nỡ. Trước khi thả Hạ Sơ Liễu ra còn cố sờ qua một lượt mới cam tâm.

Hạ Sơ Liễu sao còn dám ở lại nữa? Nước mắt thoáng chốc dâng lên, nhìn về phía Vương Chính Khanh thì lễ chào qua loa, sau đó xoay người chạy như bay.

Tiểu La đứng chờ ở ngoài cửa, dưới cái nhìn đăm đăm của Hồ ma ma đứng bên cạnh thì trong lòng không khỏi run rẩy. Bất chợt có tiếng cửa bị mở tung ra, thấy Hạ Sơ Liễu ba chân bốn cẳng chạy về phía mình thì vội vàng bước tới đỡ lấy nàng, gọi một tiếng.

Hạ Sơ Liễu giơ tay áo lau nước mắt, vội vàng dắt tay Tiểu La nhanh chóng chạy trốn.

Thoáng cái hai người đã về đến tiểu viện. Tiểu La vắt khăn tay cho Hạ Sơ Liễu lau mặt, dè dặt thử thăm dò: "Tam phu nhân."

Bây giờ Hạ Sơ Liễu mới trấn tĩnh lại, Tam phu nhân thực sự là rất biến thái, mình tuyệt đối không thể trực tiếp đối đầu với nàng, nếu không chỉ có thể bị

thua thiệt. Nghĩ vậy nàng quay sang phân phó Tiểu La:

"Nếu về sau thấy Tam phu nhân thì phải đi đường vòng. Có thể tránh được thì phải tận lực tránh xa, không nên xuất hiện trước mặt Tam phu nhân, nhớ chưa?"

Tiểu La vốn là tiểu nô tỳ hạ đẳng của vương phủ, khi đang bị người ta bắt nạt thì Hạ Sơ Liễu có cứu giúp nàng ta một lần nên sinh ra cảm kích trong lòng. Sau đó Hạ Sơ Liễu được ban thưởng cho Vương Chính Khanh, lúc đó nàng muốn dẫn theo một tiểu nha hoàn tới đây. Tiểu La liền cầu xin Hạ Sơ Liễu mang nàng ta cùng đi. Hạ Sơ Liễu cũng sợ đến nhà họ Vương mình không có trợ thủ đắc lực nào bên cạnh, nên tất nhiên là đồng ý với Tiểu La. Hiện tại, chủ tớ ở nhà họ Vương, mặc dù cuộc sống vô ưu vô lo, nhưng lại không được Vương Chính Khanh sủng ái, nên tóm lại là bị tâm bệnh.

Hạ Sơ Liễu cũng là người thông minh, lúc này chuyên tâm suy nghĩ một lượt, một lúc sau mở miệng nói với Tiểu La: "Người âm thầm mua chuộc một nha hoàn trong viện của Tam phu nhân đi. Tam phu nhân với Hồ ma ma mà có hành động gì thì tới báo cho chúng ta một tiếng."

Tam phu nhân biết tìm được cô bản thì có thể lấy lòng được Tam gia, vậy chỉ cần ta biết chỗ Tam phu nhân tìm sách, thì cũng có thể tự tìm được rồi. Nếu ta tìm được cô bản, chắc chắn cũng sẽ khiến Tam gia vui về.

Trong thư phòng, sau khi Hạ Sơ Liễu vừa rời khỏi, Chân Ngọc chạy ngay tới trước bàn đọc sách của Vương Chính Khanh nhìn lên ngó xuống, diendanlequydon Edit: tiểu an nhĩ Nhưng mặt bàn được dọn dẹp sạch bong, không thấy quyển cô bản kia đâu cả. Nghĩ chắc là hần đã cất đi, liền nói: "Quyển "Tri Thế Minh Ngôn" có một trang bị rách, người lấy ra đây, ta chỉ cho xem. Đừng để tới lúc không cần thận lật tới chỗ đó lại khiến nó bị rách thêm."

Vương Chính Khanh sao có thể dễ dàng chịu lấy ra? Chỉ cười nói: "Lúc xem ta sẽ cẩn thận một chút, không làm nó rách thêm nữa đâu. Đúng rồi, rốt cuộc là nàng tìm thấy cô bản ở chỗ nào?"

Chân Ngọc không trả lời, trực tiếp đi vòng qua giá sách phía sau tìm kiếm. Lão tử thân là chính thể của Vương Chính Khanh, thư phòng của hần, tất nhiên cũng là thư phòng của lão tử, có lục lọi một chút thì cũng không phải là chuyện gì to tát đi!

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc lao tới trước kệ sách, thoáng chốc căng thẳng, vội chạy qua ngăn lại nói: "Đây là thư phòng, một nữ tử như nàng lục lọi cái gì?"

Chân Ngọc sừng sốt, quay đầu lại nhìn Vương Chính Khanh nói: "Vậy người đem cô bản trả lại cho ta, ta sẽ không tìm loạn nữa."

Vương Chính Khanh sâu sắc có cảm giác không thể cùng Chân Ngọc nói lý, chỉ giận dữ nói: "Quyển cô bản này ở trong tay nàng cũng đâu có tác dụng gì, chỉ có ở trong tay ta mới phát huy sự hữu dụng của nó. Trả lại cho nàng thì nó trở thành vật vô dụng rồi."

Tay Chân Ngọc ở trên giá sách xẹt qua một cái, rút ra một quyển; vừa mở ra thì thoáng giật mình một cái.

A, đây không phải là quyển sách mình đã duyệt qua sao? Còn ghi lời phê ở trên mép sách nữa mà. Sao nó lại ở trong thư phòng của Vương Chính Khanh?

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc không tìm loạn nữa, chỉ yên tĩnh lật xem quyển sách trên tay, liền nói: "Đây vốn là sách của Chân Bàng nhân khi còn sống đã từng duyệt qua. Bởi vì có lời phê ghi trên mép sách nên ta cố ý để lại, không cho người ta thiêu hủy. Nếu nàng thích quyển sách này thì cho nàng mượn xem một chút cũng được, nhưng đừng làm mất đấy."

Chân Ngọc đột nhiên nhớ lại cảm giác kiếp trước khi đọc quyển sách này, trong lòng có vô số cảm xúc ngổn ngang, tiện tay lật xem tiếp. Lật tới giữa sách mới ngừng tay, cầm thẻ đánh dấu trang lên nhìn một chút, sắc mặt khế biến. Thẻ này, không phải là thẻ đánh dấu mình kẹp trong quyển cô bản sao?

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc nhìn tấm thẻ, lại giải thích: "Đây là thẻ đánh dấu được kẹp ở trong cô bản. Câu thơ trên đó là bút tích của Chân Bàng nhân. Có lẽ cô bản kia là di vật của Chân Bàng nhân bị lưu lạc ở bên ngoài. Người hầu trong vương phủ không phải là không có kẻ tham tiền, chắc đã lên mạng di vật của hần đem đi bán. Có thể quyển này nằm trong số đó rồi."

Vương Chính Khanh nói xong, lại nhỏ giọng nói: "Nàng tìm thấy cô bản ở đâu thì nói cho ta biết, ta cũng muốn tới đó tìm một chút, biết đâu lại có thể tìm được món đồ nào đó khi Chân Bàng nhân còn sống."

Tay Chân Ngọc nâng quyển sách cũ đã đọc trước kia, tai nghe Vương Chính Khanh kể qua chuyện xưa, cảm giác chán ghét đối với hần cũng biến mất hơn phân nửa, thuận miệng nói ra một địa chỉ tìm sách.

Vương Chính Khanh biết được địa chỉ thì âm thầm vui mừng, lại nhớ tới trong tay Chân Ngọc còn có quyển cô bản "Luật Pháp Thích Nghĩa" nữa, liền càng muốn lấy lòng nàng, hần quay lại cao giọng kêu Thị Thục: "Đi pha một ấm trà ngon, đêm nay ta muốn cùng Ngọc nương nói chuyện tâm tình."

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh nói tới những chuyện của mình kiếp trước, cũng muốn biết nhiều hơn một chút, nên hỏi mấy câu.

Sau đó, hai người ngồi xuống ở hai bên bàn đọc sách, cùng nhau uống trà nói chuyện phiếm.

Trò chuyện được một lát, Vương Chính Khanh có hơi kinh ngạc. A, sao cùng nàng nói chuyện lại có cảm giác thật vui vẻ?

Hần vừa nói chuyện, vừa để ý quan sát Chân Ngọc. Thấy trang phục của nàng hôm nay không giống thường ngày. Xiêm áo màu đỏ bó sát người, khiến cho ngực trông lớn hơn, thắt lưng tinh tế. Ánh mắt sáng linh động, môi không tô son mà tự đỏ, cả người toát ra một vẻ phong lưu quyền rũ, so bình

thường mê hoặc hơn nhiều. Không ngờ hôm nay càng nhìn lại càng thấy Chân Ngọc thuận mắt như vậy.

Chân Ngọc cảm nhận được ánh mắt của Vương Chính Khanh, có chút giật mình. Chẳng lẽ hắn nổi lên nghi ngờ hay sao? Nàng cũng nhìn Vương Chính Khanh, muốn nhìn ra suy nghĩ của hắn.

Vừa nhìn hắn, trái lại lại để ý tới mái tóc buông lỏng tùy ý của Vương Chính Khanh trước. Hắn mặc y phục màu trắng mỏng, cả người có chút lười biếng, so với thường ngày còn tuấn mỹ hơn vài phần, không khỏi trầm mắg. Hơn nửa đêm còn ăn mặc như vậy đi quyền rũ Hạ di nương. Chả trách Hạ di nương suýt chút nữa bị hù trong tay hắn!

Vương Chính Khanh nhìn thẳng vào ánh mắt của Chân Ngọc, trái tim đột nhiên nảy lên một cái; hắn cả kinh. diendanlequydon Edit: tiểu an nhi Vì để che giấu sự luống cuống của mình, hắn lập tức đứng dậy đi tới trước giá sách, kéo ngăn kéo ra, tìm một bức họa mà hắn rất quý trọng: "Bức này vẽ cảnh núi non của nhà thông thái tiền triều Lý Đại Gia, ông ấy tự tay vẽ khi đi thăm thú khắp thiên hạ. Nếu nàng muốn xem thì ta cũng có thể cho nàng mượn xem một chút."

"Lý Đại Gia?"

Chân Ngọc vừa nghe thì hết sức mừng rỡ. Kiếp trước nàng cũng ra sức tìm bức tranh này, chỉ tiếc là không đoạt được, hóa ra lại nằm trong tay của Vương Chính Khanh.

Nàng không nghĩ ngợi nhiều, đứng lên bước tới bên cạnh Vương Chính Khanh, liếc thấy trong ngăn kéo còn có hai quyển sách nữa, nhanh tay lẹ mắt đã túm một quyển lôi lên, mở ra nhìn kỹ.

Vương Chính Khanh ngăn không kịp, không khỏi bóp trán. Một quyển là tác phẩm về núi non của Lý Đại Gia, nhưng là quyển khác cơ. Còn quyển này, cũng là quyển mà hắn rất trân quý nhưng nó lại là Xuân Cung Đồ của Đường Đại Gia nha!

Cứ như vậy, dưới ánh nến, một đôi bích nhân sống vai cùng nhau thưởng thức Xuân Cung Đồ.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Nét vẽ của Đường Đại Gia tinh tế, nhân vật sống động. Xuân Cung Đồ do ông vẽ hiện giờ chỉ còn lại có ba bức. Mà bức "Giải Liên Hoàn" đang nằm trong tay Vương Chính Khanh này chính là bức nổi tiếng nhất.

Nội dung trên bức họa Giải Liên Hoàn kia chính là một chiếc giường lớn tuyệt đẹp, quanh giường màn lụa bay lả lướt. Bên trong có một đôi nam nữ đang vận vẹo cơ thể, cả người trần trụi dính lấy nhau, tất cả những điểm trọng yếu đều lộ ra hết. Góc trên cùng bên phải của bức tranh đề một từ: Giải Liên Hoàn. Người đàn ông to lớn, để giai nhân nằm nghiêng, cách son thủ hòa (*). Bàn tay vòng ra phía trước nâng Kim Liên (gót sen) lên, tạo thành một độ nghiêng phù hợp. Đôi môi nam nhân dán sát, dao động nơi vùng cổ nhạy cảm của nữ nhân. Bên dưới gắn kết không rời, thật giống như ngọc liên hoàn, khắp nơi đều dính chặt, ai có thể tách ra được đây?

(*) Cách son thủ hòa: là một tư thế giao hợp của nam nữ.

Chân Ngọc nhìn khắp bức tranh, liền trừng lớn mắt. Kiếp trước mình cũng có một bức, nhưng chỉ là bản vẽ lại của đám hậu nhân, nào có giống bức chính phẩm tinh tế tỉ mỉ như thế này chứ? Nàng nhất thời vui mừng hí hửng, chỉ vào nơi màu mỡ trước ngực nữ nhân trong bức họa nhận xét: "Trông như hai quả đào chín, quả là tuyệt diệu!"

Vương Chính Khanh nghe vậy, hô hấp lập tức cứng lại, hít sâu một hơi; sau đó cả người giống như bị bỏng, lòng bàn tay nóng rực, chỉ thâm trầm "Ừ" một tiếng coi như đáp lại.

Chân Ngọc vẫn chưa phát giác ra có gì không ổn, lại chỉ chỉ vào nơi mạnh mẽ giữa hai bắp đùi người đàn ông cảm thán: "Chi tiết chỗ này thực sự quá xuất sắc, quả nhiên không hổ là Đường Đại Gia."

"Nàng từng xem qua Xuân Cung Đồ của Đường Đại Gia?" Vương Chính Khanh xoa xoa ngực mình, cảm thấy trái tim đang đập "thình thịch" bên trong, nhưng trên mặt vẫn bày ra bộ dạng thần nhiên của danh sĩ cao nhân.

Chân Ngọc ngẩn ra, lúc này mới phục hồi lại tinh thần, trầm nghĩ nguy rồi. Một nữ nhân đang hoàng tay cầm Xuân Cung Đồ, lại hưng phấn thành ra như vậy, quả thật không được đứng đắn cho lắm.

Vương Chính Khanh vừa dứt lời, bỗng nhiên nhớ tới, lúc trước hắn có nghe nói khi nữ tử xuất giá thì trong của hồi môn tất nhiên phải có một cuốn Xuân Cung Đồ của Đường Đại Gia được sao chép lại. Chắc là Chân Ngọc cũng có một bức, nàng từng xem qua cũng không có gì bất thường.

Quả nhiên, Chân Ngọc giải thích: "Trong rương đựng của hồi môn có một cuốn, nhưng chỉ là bản sao chép, không so được với bản gốc tinh tế xuất sắc

thế này." Nói xong liền vội vàng gấp bức họa lại, còn cố tình làm ra vẻ nghiêm túc đoan trang, cứ như thể người vừa nhìn Xuân Cung Đồ đến mức hai mắt sáng lên không phải là nàng.

Gương mặt tuấn tú của Vương Chính Khanh hơi ửng đỏ, nhưng vẻ mặt lại nghiêm nghị, đưa tay nhận lấy Xuân Cung Đồ, "Tranh này còn có một chỗ vô cùng tinh diệu, Ngọc nương có phát hiện ra không?"

Còn có một chỗ tinh diệu? Chân Ngọc tò mò, trong lòng ngứa ngáy.

Kiếp trước Chân Ngọc tài hoa xuất chúng, cảm kỳ thi họa đều tinh thông, đặc biệt là vẽ tranh, chỉ thuận tay vẽ ra hai bức cũng khiến mọi người tranh đoạt. Một người như vậy, đối với các tác giả cùng bức họa nổi tiếng thì sẽ cảm nhận bằng cả tâm hồn. Vậy nên khi biết tác phẩm có một chỗ vô cùng tuyệt diệu thì sao có thể dễ dàng bỏ qua? Định đi qua xem lại bức tranh, nhưng nghĩ một chút, lại kiềm chế xuống.

Vương Chính Khanh dò xét vẻ mặt Chân Ngọc qua khóe mắt, linh hoạt động tay, "xoạt" một tiếng lại mở bức tranh ra, giờ đến trước mặt Chân Ngọc. Tầm mắt hần di chuyển từ bức tranh sang đôi gò bồng đảo của nàng, nghiền ngẫm nói: "Nàng cảm thấy động tác này của bọn họ có tuyệt diệu không?" Vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ vào một điểm trên bức tranh.

Chân Ngọc hơi nghiêng đầu, cảm thấy hơi thở nóng bỏng của Vương Chính Khanh phả vào cổ mình, không khỏi nổi da gà một trận. Nàng lùi xuống nửa bước, lúc này mới thấy được ánh mắt âm u của hắn, đôi môi khẽ nhếch hàm chứa ý cười, đáng vẻ thật kỳ quái.

Lúc trước, vì không để cô phụ một tấm chân tình của Bạch Cốc Lan mà Vương Chính Khanh quyết tâm giữ gìn trong sạch một năm. Gần đây bởi cái chết của Chân Ngọc mà lại giữ mình thêm một đoạn thời gian nữa. Tối nay sau khi bị Hạ Sơ Liễu dụ dỗ, vốn dĩ đã có chút không nên được; bây giờ vừa xem Xuân Cung Đồ, lại vừa nhìn Chân Ngọc, đột nhiên cảm thấy Chân Ngọc thật quyền rũ phong lưu, so với ngày thường thuận mắt hơn rất nhiều, nhất thời liền tiến tới gần nửa bước, đây tà mị nói: "Nàng có muốn thử một chút hay không?" Nói xong liền gạt vạt áo ra, để lộ vòm ngực rắn chắc.

Chân Ngọc nghĩ cũng không thêm nghĩ, lập tức vùng một quyền vào giữa ngực hắn.

Vương Chính Khanh lúc này đã có phòng bị, nhanh nhẹn động thân tránh cú đấm của Chân Ngọc, đồng thời túm lấy bàn tay đang vùng đến của nàng, kéo nàng vào trong ngực, sau đó vòng tay qua eo nhỏ mạnh mẽ siết lại. Vương Chính Khanh cúi đầu nói ở bên tai nàng: "Đã náo đủ chưa?" Vừa nói hắn vừa ném bức tranh trong tay qua một chỗ.

Chân Ngọc ra sức giãy giụa, giờ tay muốn tát cho Vương Chính Khanh một cái, không ngờ vừa mới giờ lên đã bị hắn giữ chặt lại.

Vương Chính Khanh ấn Chân Ngọc vào giá sách bên cạnh, hai chân cường tráng của hắn khống chế hai chân của nàng, không để cho nàng nhúc nhích; bàn tay dùng sức một chút đã có thể bắt chéo hai tay của Chân Ngọc ra phía sau. Vương Chính Khanh rướn nửa người trên áp sát lại, đè ép lên ngực của Chân Ngọc; ánh mắt càng thêm thâm trầm, hơi thở nóng rực, nói thật nhỏ: "Ngọc nương ơi Ngọc Nương, nàng cũng đã náo loạn đủ một năm rồi, tối nay đừng náo loạn nữa có được không?"

Chân Ngọc cảm nhận được biến hóa trên thân thể của Vương Chính Khanh, lập tức biến sắc. Không được, tên này động tình rồi, đợi thêm chút nữa thì hậu quả khó mà lường được!

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc không giãy dựa nữa, cho là nàng đang ốm ở vờ đồng ý, thì nhất thời mừng thầm. Hắn không kiềm chế tay của Chân Ngọc nữa, vòng tay qua hông ôm nàng lên, định bước về phía giường.

Sau khi Vương Chính Khanh vừa buông tay, Chân Ngọc giờ tay lên cực kỳ nhanh, hung hăng tặng cho Vương Chính Khanh một cái tát. Nhân lúc hắn đang ngây ngẩn cả người thì vội vàng giãy ra, xoay người chạy trốn.

Má ơi, suýt chút nữa thì đã bị tên kia bắt lên giường thực hành "Giải Liên Hoàn" rồi.

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc cầm đầu cầm cổ chạy, đang định đuổi theo thì đột nhiên lại dừng bước. Thôi, đã lạnh nhạt với nàng ấy một năm rồi, hôm nay muốn dụ dỗ làm chuyện đó đâu phải dễ dàng? Cứ từ từ rồi dụ dỗ vậy!

Thị Thư ở bên ngoài chờ đợi, thấy Chân Ngọc học tốc chạy ra thì vội bước vào chuẩn bị hầu hạ Vương Chính Khanh. Vương Chính Khanh phân phó hần mang một thùng nước lạnh tới tắm rửa thì hần mới hiểu chuyện gì xảy ra. Cũng chỉ đành khuyên nhủ: "Tam gia, tuy hiện giờ đang là mùa hạ, nhưng ban đêm vẫn có gió lạnh! Nếu tắm nước lạnh thì e là không tốt cho sức khỏe. Theo nô tài nghĩ, Tam gia vẫn nên gọi Chu di nương đến hầu hạ thôi!"

Đúng rồi, còn có Chu Hàm Xảo cơ mà! Trong lòng Vương Chính Khanh khẽ xao động, nhưng đột nhiên lại nhớ tới, hần vừa mới đồng ý với Chân Ngọc là phải thủ thân ba tháng, quả thực không tiện nuốt lời. Bởi vậy liền nói: "Thôi đi, cứ tắm nước lạnh là được!"

Vương Chính Khanh đi tắm nước lạnh thì Hạ Sơ Liễu cũng ở bên này tắm rửa, nàng vừa tắm vừa nói với Tiểu La: "May mà chỉ thoa có một chút hương liệu, nếu bôi nhiều hơn một chút thì chỉ sợ tối nay khó chịu không ngủ nổi rồi."

"Hương liệu" mà Hạ Sơ Liễu nhắc đến là một loại hương thơm thúc đẩy ham muốn. Vốn dĩ tối nay nàng quyết tâm phải khiến Vương Chính Khanh sủng ái mình cho bằng được nên mới thoa một ít lên trên ngực. Nhưng không ngờ lại không đạt được mục đích, phải trở về phòng, do đó mà hiện giờ mới phải ngâm mình ở trong thùng tắm. Kỳ kỳ cô cọ thật sạch, tẩy một hồi lâu, về mặt động tình kia mới dần dần bình ổn lại.

Sau khi Chân Ngọc về phòng, cũng trần trọc trở mình, không thể ngủ được. Vừa mới sờ soạn Hạ Sơ Liễu được một chút, lại nhìn thấy Xuân Cung Đồ, thân thể hiện tại cứ gọi là nóng ran!

Hồ ma ma nghe thấy bên trong có tiếng động, liền vào phòng hỏi: "Tam phu nhân không ngủ được sao? Có cần đốt một ít hương an thần hay không?"

Chân Ngọc lắc đầu: "Hương an thần không nên dùng thường xuyên, dùng nhiều sẽ bị nghiện."

"Vậy để ta cùng tâm sự với Tam phu nhân được không?" Hồ ma ma thận trọng nói.

Lúc trước Chân Ngọc bị mắc chứng mất ngủ, mỗi tối không thể ngủ được thì lại gọi Hồ ma ma vào đốt hương an thần. Nhưng có lúc hương an thần cũng không có tác dụng, nàng vẫn không ngủ được. Mà khi đã không ngủ được thì tính khí của nàng trở nên đặc biệt khó chịu.

Hồ ma ma vì chứng mất ngủ này của Chân Ngọc mà vô cùng lo lắng. Có lần lút đi mời danh y về chẩn đoán bệnh, vậy mà danh y cũng bó tay hết cách, chỉ làm cho Chân Ngọc an tĩnh hơn mà thôi.

Mấy ngày nay, Chân Ngọc đã ngủ ngon rồi, tất nhiên là Hồ ma ma cực kỳ vui mừng. Bỗng dưng bây giờ lại không ngủ được, khiến cho Hồ ma ma cuồng hết cả lên.

Chân Ngọc trầm ngâm một hồi rồi nói: "Bà đi gọi Chu di nương tới đây hầu hạ đi." Hạ Sơ Liễu tối nay đã bị sờ mấy cái, lại bị hù thành ra như vậy, kêu nàng ấy tới đây nữa thì không biết sẽ sợ hãi đến mức nào! Thôi gọi Chu Hàm Xảo tới đây cũng được! Hơn nữa, trong phủ nuôi di nương thì thiếp, cũng đâu phải để nuôi không. Thời điểm nào họ nên hầu hạ chủ tử thì nhất định phải hầu hạ.

Hồ ma ma nghe thấy Chân Ngọc phân phó thì cũng không ngạc nhiên lắm. Lúc trước Chân Ngọc không ngủ được, lại nghe nói Chu Hàm Xảo biết một ít về thuật xoa bóp kinh mạch, liền cho gọi Chu Hàm Xảo tới đây mấy lần, cũng có hiệu quả một chút. Bà liền nói: "Ta sẽ cho người đi kêu Chu di nương tới đây ngay."

Bán Hà nghe được lời phân phó thì lập tức đi tìm Chu Hàm Xảo. Chỉ có điều mới đến cửa viện của Chu Hàm Xảo, thì lại thấy ma ma giúp việc của thư phòng cũng vội vã chạy tới. Hai người chạm mặt, không khỏi giật mình kỳ quái, "Đã qua nửa đêm, người còn đến đây làm gì?"

Bán Hà nói: "Tam phu nhân ngủ không ngon, nên muốn Chu di nương qua đó xoa bóp!"

Ma ma giúp việc "Ồ" một tiếng: "Tam gia cũng ngủ không ngon, cũng muốn kêu Chu di nương tới đó đắp đắp."

Hai người hai mặt nhìn nhau một lúc, đột nhiên cùng đồng thời mở miệng: "Là ta tới trước, Chu di nương phải đi theo ta."

Chu Hàm Xảo đã ngủ rồi, bỗng nghe thấy tiếng ồn ào ở bên ngoài, liền lớn tiếng hỏi: "Ai đang ở ngoài đó mà ồn ào như vậy?"

Nha đầu Xuân Nhu hầu hạ Chu Hàm Xảo vén rèm đi vào nói: "Tam gia và Tam phu nhân đều muốn kêu di nương qua chỗ họ xoa bóp!"

Vừa nghe thấy mình được Vương Chính Khanh và Chân Ngọc gọi đến, Chu Hàm Xảo cuống quýt ngồi dậy, một bên kêu Xuân Nhu thay y phục chải đầu, một bên mở miệng hỏi "Tam gia cho người nào đến đây gọi ta?"

Xuân Nhu nhẹ nhàng nói: "Là một ma ma giúp việc bên ngoài thư phòng. Còn Tam phu nhân thì cho Bán Hà tỷ tỷ tới."

Chu Hàm Xảo "À" một tiếng, trong bụng đã có tính toán. Nàng nghĩ muốn có chỗ đứng ở trong phủ, có địa vị an ổn, thì lấy lòng Tam gia là vô dụng, trọng điểm là phải lấy lòng Tam phu nhân.

Sau một lát, Chu Hàm Xảo đi theo Bán Hà qua viện của Chân Ngọc.

Còn bên thư phòng, ma ma giúp việc tự quay về nói với Thị Thư là Chu di nương đã bị Tam phu nhân mời đi rồi.

Thị Thư choáng váng, đành phải xoay người vào phòng bẩm báo với Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh tức đến suýt giờ chết, không biết tối nay trúng cái tai gì, đã dội ba thùng nước lạnh mà thân thể nóng bừng bừng vẫn không giảm một chút nào. Không làm sao được nên đành phải cho người đi gọi Chu Hàm Xảo tới, ai ngờ Chu Hàm Xảo lại bị Chân Ngọc gọi đi trước. Quả thật là không thể nhịn nổi.

Hắn giờ chân một hồi, đột nhiên cảm thấy vui mừng, sao mà phải buồn bực? Hiện giờ chạy luôn qua phòng Chân Ngọc là được rồi.

Đúng lúc này, Chu Hàm Xảo đã đến phòng ngủ của Chân Ngọc, thấy Chân Ngọc đang ngồi nghiêng trên giường, hình như có chút phiền não, liền vội vàng tiến lên thỉnh an, lên tiếng hỏi han: "Tam phu nhân lại không ngủ ngon sao? Vậy để cho nô tỳ xoa bóp lưng cho phu nhân, chỉ một lát là sẽ tốt thôi."

"Ý kiến hay!" Chân Ngọc thấy Chu Hàm Xảo khéo léo thì nhất thời vui vẻ. Thị thiếp này được, rất thức thời. Nàng khen ngợi trong lòng một tiếng, nhanh chóng nằm úp sấp xuống giường, kêu Chu Hàm Xảo: "Tới đây làm đi!"

"Vâng" Chu Hàm Xảo nhu thuận đáp, bước qua, ngồi vào bên giường. Trước tiên rửa sạch tay, lau khô, sau đó mới đặt tay lên lưng của Chân Ngọc, nhẹ nhàng xoa bóp.

"Tay nghề không tệ." Chân Ngọc lên tiếng khen Chu Hàm Xảo, nhất thời trong lòng cảm thấy có chút ngứa ngáy. Nàng đột nhiên lật người ngồi dậy, kéo Chu Hàm Xảo ngã nhào xuống giường, tháo thắt lưng của nàng ta ra, cách một lớp xiêm y, lấy người đè lên.

Chu Hàm Xảo bị giật mình, thất thanh kêu cứu, nhưng miệng lập tức bị chặn lại, chỉ phát ra những tiếng “ừm ừm”. Hai người giằng co, Chu Hàm Xảo liều mạng giãy dụa.

Ngay tại lúc này, Vương Chính Khanh vén rèm bước vào phòng. Dưới ánh nến mờ ảo, hắn nhìn thấy kiều thê cùng thị thiếp xinh đẹp của mình, xiêm áo tán loạn, đang lẫn lộn ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tình cảnh trên giường ướt át mà quỷ dị, so với Xuân Cung Đồ càng thêm sống động, khiến con người ta thú huyết sôi trào.

Vương Chính Khanh đứng ở cạnh cửa, bởi vì vừa gấp gấp đi qua đây mà trên lưng đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng, tim đập mạnh, sắc mặt càng lúc càng khó coi, lửa giận dâng trào.

Lúc trước đã từng nghe nói Chân Ngọc nương ban đêm không thể yên giấc, thỉnh thoảng có đòi Chu Hàm Xảo tới đây đắp bốp trêu đùa, thậm chí còn bóp Chu Hàm Xảo tím bầm cả người. Lúc ấy chỉ nghe loáng thoáng một chút, cũng không tin Chân Ngọc nương hành động hoang đường như thế. Nhưng tối nay, hắn thấy rõ ràng Chân Ngọc nương chính là người hoang đường như vậy. Lúc ở thư phòng, thấy Chân Ngọc nương sờ soạng Hạ Sơ Liễu, còn cho rằng là do nàng ghen, cố ý muốn gây vò Hạ Sơ Liễu một phen mà thôi. Hiện giờ xem ra, đúng là nàng thích làm cái chuyện đó.

Vương Chính Khanh hắn, là Tân khoa Trạng nguyên, là thiếu niên tuấn kiệt, là thủ hạ đắc lực bên cạnh Cửu Giang vương. Đường đường một nam nhân có tiền đồ như thế, sao có thể có một vị chính thể hoang đường như thế này ở bên cạnh? Xem ra việc hư thê, nhất định là phải làm.

Vương Chính Khanh lửa giận ngút trời, đè lại cảm giác nóng ran trong người, trầm giọng ho một tiếng.

Chân Ngọc ôm Chu Hàm Xảo lẫn qua lộn lại một hồi, bỗng nhiên giật mình nhận ra, hiện giờ nàng đã sống lại làm một nữ nhân rồi, không còn là Bảng nhãn gia phong lưu tiêu sái trước kia nữa. Sự khổ sở tràn ngập trong đầu, nhưng Chân Ngọc vẫn không chịu buông Chu Hàm Xảo ra, thò tay vào bóp mạnh một cái. Đúng lúc này, âm thanh "Khụ khụ" bất chợt vang lên, nàng buông Chu Hàm Xảo, ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Chu Hàm Xảo nén lệ, rút chiếc khăn tay bị nhét ở trong miệng ra, hoang mang bối rối chỉnh lại xiêm áo, thất chặt đai lưng; lúc này mới xuống giường hướng về phía Vương Chính Khanh đang đứng bất động bên cạnh cửa thỉnh an.

Vương Chính Khanh không nhìn nàng, chỉ nhìn chằm chằm Chân Ngọc, sắc mặt âm trầm: "Ngọc nương, nàng giải thích như thế nào?"

Tuy rằng lẫn lộn này Chân Ngọc không làm được gì, nhưng vận động cũng ra được một chút mồ hôi, cảm giác nóng ran dần dần biến mất, hiện tại trấn định hơn nhiều, bình tĩnh nói: "Còn không phải là do Hạ Sơ Ly nhân, không biết nàng ta thoa cái gì lên ngực, làm ta sau khi hít phải thì tim đập nhanh hơn, quay về phòng thì cảm thấy không chịu nổi. Vừa rồi nhìn thấy Chu Di nương, thần trí mơ hồ nhận lầm nàng là mẫu thân của ta, tất nhiên muốn làm nũng một phen. Kết quả chính là hình ảnh mà người nhìn thấy đó."

Mặc dù Vương Chính Khanh không tin lời giải thích của Chân Ngọc cho lắm, nhưng đúng là vừa rồi bản thân hắn cũng nóng bừng bừng không tiêu tan. Chẳng lẽ thật sự là do Hạ Sơ Liễu đã thoa cái gì đó lên ngực, làm hắn và Chân Ngọc đều mất đi thần trí?

Chu Hàm Xảo bình thường nhu thuận khéo léo, nhưng lại có tính bài xích người ngoài. Từ lúc Hạ Sơ Liễu tới đây đã cực kỳ không thích Hạ Sơ Liễu, lúc này lại nghe thấy Chân Ngọc nói vậy liền mở miệng chứng thực: "Bình thường Tam phu nhân không hành động như vậy, hành động mất hồn trí vừa rồi, ắt hẳn là do mắc bẫy của người khác."

Thường ngày, Vương Chính Khanh vốn không ưa tính tình của Chân Ngọc, nhưng tối nay hai người lại nói chuyện quá mức hợp ý, bỗng dưng có cái nhìn khác. Tuy nhiên khi này bắt gặp hành động của nàng, cảm giác không ưa đó lại dâng lên. Mặc dù Chu Hàm Xảo đã ra mặt giải thích nhưng một ít hảo cảm vừa có của hắn đối với nàng đã bay hết không sót lại chút nào. Rốt cuộc, Vương Chính Khanh nửa tin nửa ngờ, giọng nói lạnh nhạt, liếc về thê thiếp của mình một cái rồi nói: "Hai người hòa thuận quá nhỉ!"

Chân Ngọc sửa sang lại xiêm y xong, đang định mở miệng thì đột nhiên Lập Hạ chạy vọt vào, vẻ mặt hốt ha hốt hoảng, nàng nhú mày hỏi "Sao thế?"

Lập Hạ vội vàng nói: "Cửu Giang vương phái người đến truyền Tam gia, nói là vương phủ có việc gấp, mời Tam gia lập tức qua đó."

Từ lúc Chân Ngọc mất, mọi chuyện trong vương phủ trở nên hỗn loạn. Những người lúc trước dựa vào Chân Ngọc thì hiện giờ cuống quýt đi tìm chỗ dựa mới, làm Cửu Giang vương trở tay không kịp. Đêm hôm khuya khoắt thế này còn gọi tới, nhất định là có việc cực kỳ quan trọng.

Vương Chính Khanh không dám kéo dài thời gian, lập tức xoay người chạy ra ngoài.

Chân Ngọc nghe thấy bên Cửu Giang vương có việc gấp cũng khá sốt ruột, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn Vương Chính Khanh rời đi, mà mình lại không thể đi theo hắn.

Chu Hàm Xảo thấy Chân Ngọc ngồi im mắt hôn thì vội vàng đứng lên cáo từ.

Lúc này, Chân Ngọc mới lấy lại tinh thần, kéo tay Chu Hàm Xảo nói: "Vừa rồi có thể đã làm bị thương chỗ đó của người? Nếu bị thương thì ở lại bôi thuốc đi."

Chu Hàm Xảo lặng lẽ rung mình, miễn cưỡng cười cười: "Không bị thương gì cả."

Trước kia, Chân Ngọc cũng từng gọi nàng tới đây xoa bóp, những lúc bực bội quả thực cũng cầu xé nàng mấy cái, nhưng không hề quá mức. Còn như tới nay gạt bỏ xiêm y, ôm chặt lẫn lộn thì đúng là khác thường. Nhưng ngoại trừ nhần nhục chịu đựng thì nàng có thể làm gì nữa đây? Nàng là nô tỳ của nhà họ Vương, khế ước bán thân trước nằm trong tay Ninh lão phu nhân, sau đó chuyển sang cho Chân Ngọc. Hiện giờ mặc dù là đi nương, nhưng lại không phải là quý thiếp. Nếu chẳng may chính thất thấy ngứa mắt, thì muốn đưa người đi hay muốn bán trao tay cũng chỉ cần một câu nói mà thôi. Lúc trước, trong phòng Vương Chính Khanh vốn dĩ có bốn nha hoàn xinh đẹp hầu hạ, Chân Ngọc chỉ nói một tiếng, cả bốn người đều bị bán đi mất. Chẳng phải Ninh lão phu nhân với Vương Chính Khanh cũng không nói lời nào hay sao? Bây giờ, nàng vẫn phải tiếp tục ngâm bó hồn làm ngọt, cho đến khi mang thai đứa bé của Vương Chính Khanh mới thôi.

Chân Ngọc có chuyện ở trong lòng, nên cũng không lưu ý tới vẻ mặt của Chu Hàm Xảo lắm, chỉ phát tay nói: "Nếu không còn chuyện gì thì đi đi!"

"Vâng" Chu Hàm Xảo khẽ chào, cúi đầu lui ra ngoài.

Chân Ngọc nâng đầu, nhớ lại các sự việc của kiếp trước.

Năm đó, Chân Ngọc thi đậu Tiến sĩ, lúc ở Kim điện cũng đứng hàng vị thứ hai. Vốn dĩ đó là chuyện rất vinh dự rồi, nhưng hẳn lại không phải là người trong Kinh thành, cũng không có thể giao thân quyền gì ở đây, nên không có người nâng đỡ. Vì vậy mà tuy là Bảng nhãn nhưng cũng phải khốn khổ chờ phân công chức vụ, không như Vương Chính Khanh là Trạng Nguyên, rất nhanh đã được vào Hộ bộ nhậm chức.

Cha mẹ Chân Ngọc mất sớm, hẳn được anh trai và chị dâu nuôi dưỡng trưởng thành. Đến khi hẳn thi đậu Tiến Sĩ, viết thư gửi về quê báo tin mừng, anh trai và chị dâu có viết thư hồi âm, trong thư tràn ngập niềm vui sướng; cảm giác đó đến tận bây giờ hẳn vẫn nhớ như in. Vào thời điểm đó, hẳn nghĩ chỉ bằng phấn đấu thật tốt, có địa vị thật cao, tương lai ảo gấm về làng để cho anh trai và chị dâu hãnh diện. Nhưng không ngờ, hẳn cứ ở Kinh thành chờ mòn chờ mỏi, chờ mãi đến khi những Tiến Sĩ đồng lứa với hẳn đều đã làm quan, còn hẳn thì vẫn không có tin tức gì. Ngày đó, hẳn buồn bực ngồi ở quán rượu uống mấy chén giải sầu, lúc đi ra lại đụng phải người quyền quý. Khi biết được quý danh của người quyền quý đó, tâm hẳn như tro tàn, chỉ e là lần này tiền đồ đã bị hủy hết. May mà lúc ấy Cửu Giang vương trùng hợp đi ngang qua, ra mặt giải vây cho hẳn, lại mời hẳn uống một chén rượu. Buổi nói chuyện đó, Cửu Giang vương lại tán thưởng tài năng của hẳn, mời hẳn vào vương phủ tương trợ.

Chân Ngọc hiện giờ đã cùng đường, nhận được lời mời của Cửu Giang Vương thì sao có thể không đồng ý?

Sau khi vào vương phủ, Cửu Giang vương đối đãi tin tưởng hẳn hết lòng, xem như huynh đệ. Hẳn cũng đem hết khả năng làm việc báo đáp ơn tri ngộ của Cửu Giang vương. Cho đến khi Cửu Giang vương ngồi vào vị trí Cửu ngũ chí tôn, hẳn vẫn còn bùng bùng nhiệt huyết muốn giúp Cửu Giang vương trở thành một minh quân vì thiên hạ. Nhưng ngàn vạn lần không ngờ, hẳn vắt hết óc giúp Cửu Giang Vương đạt được nghiệp lớn, lại 'đầu hết đèn tắt' cứ thế mà chết.

Hôm nay sống lại vào Cảnh Thái năm thứ tư, tuy rằng là thân nữ nhi, nhưng hẳn vẫn hy vọng mình có thể trợ giúp Cửu Giang vương hoàn thành đại sự, để không uổng phí nỗ lực cùng khổ tâm hẳn bỏ ra kiếp trước.

Hồ ma ma bước vào phòng liền thấy Chân Ngọc ngồi ngẩn người, bà có chút căng thẳng, tiến lên lay lay nàng, hỏi: "Tam phu nhân, ngài không sao chứ?"

Chân Ngọc phục hồi lại tinh thần, nhỏ giọng nói: "Không sao. À, đúng rồi, sau này ma ma để ý tới tin tức của Tam gia nhiều hơn một chút."

Hồ ma ma đáp lời, dừng lại gối đầu, đỡ Chân Ngọc đi lên giường nằm, khuyên nhủ thêm mấy câu, thấy nàng nhắm mắt ngủ mới nhẹ nhàng lui xuống.

Sáng hôm sau khi Chân Ngọc tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, lập tức kêu người đi mời đại phu, trong lòng lại âm thầm kinh hãi. Kiếp trước, bệnh tật chính là từ triệu chứng này bắt đầu. Tối hôm qua chỉ nhớ lại chuyện của kiếp trước mà thôi, thoáng động não một tí mà ông trời đã muốn phạt rồi sao?

Ninh lão phu nhân nghe tin Chân Ngọc đổ bệnh, cũng phái nha hoàn Như Ý qua đó hỏi thăm.

Như Ý thăm Chân Ngọc xong, liền trở về bẩm báo với Ninh lão phu nhân: "Sắc mặt tiêu tụy, quả thực đúng là bị bệnh chứ không phải giả bộ."

Ninh lão phu nhân thở dài nói: "Ba ngày hai bữa, nếu không phải giả bệnh thì cũng là bệnh thật, rốt cuộc thì nàng nghĩ cái gì đây? Đáng thương cho Tam lang cưới phải một nàng dâu như vậy, đã không giúp được gì lại còn lúc nào cũng muốn cản trở. Và lại hiện nay Tam lang được vương gia trọng dụng, không nên bị phân tâm. Sao nàng lại cứ như con thiêu thân thích gây ồn ào, khiến người ta phiền lòng như vậy?"

Như Ý nhìn Ninh lão phu nhân bực tức, cũng không mở miệng, chỉ cúi đầu yên lặng nghe.

Ninh lão phu nhân nói xong, chợt ý thức được mình lỡ lời trước mặt nha hoàn, lập tức cho Như Ý lui xuống. Bà ngồi một mình suy nghĩ xem nên dùng cách gì để Vương Chính Khanh thoát khỏi cái gánh nặng 'Chân Ngọc nương' này.

Ninh lão phu nhân suy nghĩ một hồi lâu, tất nhiên là không nghĩ ra được biện pháp tốt nào. Tối tới, khi Vương Tuyên quay về phòng, Ninh lão phu nhân

liền đem hết chuyện trong lòng nói ra: "Ban đầu kết thân, cũng nên hỏi thăm tính tình Ngọc nương một chút. Bây giờ thì hay rồi, ngày ngày không nháo ầm lên thì lại bị bệnh, khi nào thì mới yên phận đây?"

Vương Tuyên cũng hơi hối hận, sớm biết có ngày hôm nay thì ban đầu không nên đồng ý hôn sự này. Chỉ có điều, sau khi Chân Ngọc nương vào cửa, tuy gây chuyện náo loạn nhưng lại không có sai lầm lớn gì. Hiện giờ muốn hưu nàng cũng không có lý do. Và lại, lễ giáo của nhà họ Vương, muốn bỏ vợ đâu phải việc dễ dàng. Một khi đã bỏ vợ thì khẳng định sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến danh tiếng.

Ninh lão phu nhân thấy Vương Tuyên do dự, liền nói: "Không bằng tìm một sai lầm nào đó, đưa nàng đến miếu tu đường, không cho nàng quay lại nữa. Chúng ta tìm trước cho Tam lang một lương thiếp, giúp đỡ xử lý chuyện nhà. Còn tương lai thế nào thì cứ từ từ nói."

Ninh lão phu nhân ý ở ngoài lời, Chân Ngọc nhiều bệnh như vậy, nếu bị đưa vào miếu, không có ai quan tâm chăm sóc, tất nhiên không trụ được bao lâu. Đợi nàng chết rồi, Vương Chính Khanh có thể tự chọn lấy một chính thất tốt hơn, không cần phải dùng đến chiêu bỏ vợ nữa.

Vương Tuyên không nói gì; nếu phải làm như vậy thì ông thực sự có lỗi với bạn tốt rồi.

Ninh lão phu nhân cũng trầm hạ quyết tâm, mặc kệ Vương Tuyên có đồng ý hay không thì bà nhất định cũng sẽ tìm cơ hội ra tay. Bà không thể trở mặt nhìn Vương Chính Khanh bị Chân Ngọc liên lụy được.

Mấy ngày này, Chân Ngọc an tâm thả lỏng nghỉ ngơi, không muốn lại dẫm vào vết xe đổ của kiếp trước nữa. Nàng chỉ tâm tâm niệm niệm nuôi bản thân mình cho thật béo tốt, sức khỏe dồi dào.

Hồ ma ma thấy nàng an phận thì hết sức vui mừng, lại nhỏ giọng bẩm báo hành tung của Vương Chính Khanh với nàng: "Mấy hôm nay Tam gia đi sớm về trễ. Khi quay về cũng chỉ ở trong thư phòng bàn chuyện quan trọng với Chương Phi Bạch, đến tận khuya mới đi ngủ. Chu di nương cùng Hạ di nương còn không được thấy mặt Tam gia."

Trong phủ nhà họ Vương cũng nuôi vài sĩ đồ không được suôn sẻ trên đường làm quan, lại tự nhận là môn khách có tài hoa. Chương Phi Bạch trong miệng Hồ ma ma, chính là một trong những môn khách mà Vương Chính Khanh nuôi trong phủ.

Chân Ngọc vừa nghe thấy tên của Chương Phi Bạch, bỗng nhớ lại chuyện kiếp trước, không khỏi cau mày. Kiếp trước, tuy tên Chương Phi Bạch này là môn khách của Vương Chính Khanh nhưng lại có lòng muốn đi theo người khác. Lúc ấy Chân Ngọc vô tình biết được hành vi mờ ám của hắn, có lòng muốn nhắc nhở Vương Chính Khanh nhưng vì nhiều nguyên nhân mà cuối cùng không có nói. Sau đó quả nhiên người này bán đứng Vương Chính Khanh, ngoan độc ngáng Vương Chính Khanh một phen. Cũng bởi vì vậy mà trong một khoảng thời gian, Vương Chính Khanh mới không thể vượt qua Chân Ngọc trở thành trợ thủ đắc lực nhất của Cửu Giang vương.

Hiện giờ, Chân Ngọc sống lại thành chính thất của Vương Chính Khanh, vợ chồng cùng vinh cùng nhục, hành vi của Chương Phi Bạch này nhất định phải tìm cơ hội nói cho Vương Chính Khanh biết mới được.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Chân Ngọc bị bệnh mất mấy ngày, đã ý thức được một chút tình cảnh của bản thân mình. Hiện giờ đã là thân nữ nhi, nhìn thấy mỹ nhân cũng chỉ có thể tự YY trong đầu, đã thế lại còn phải trải qua nỗi đau đón hàng tháng của nữ nhân, nhất thời có chút mệt mỏi, tinh thần thoáng sa sút.

Hồ ma ma thấy nàng như vậy, cho rằng nàng đang buồn rầu về Vương Chính Khanh, liền tìm mọi cách để chọc nàng vui vẻ. Còn nhắc cả về những thú vui tiêu khiển nàng thích nhất trước kia nữa: "Tiếc là ta không biết chơi cờ, nếu không nhất định sẽ cùng phu nhân chơi mấy ván rồi."

Chân Ngọc nghe xong thì cười cười, thử dò xét mấy câu, biết được Chân Ngọc nương vốn là một nữ tử tinh thông cầm kỳ thi họa, kỹ năng chơi cờ bất phàm, từng là đệ tử học vẽ của danh gia, nàng nhất thời thờ phào nhẹ nhõm. Nếu vậy thì khi mình có vô ý để lộ ra tài nghệ cũng sẽ không khiến người khác hoài nghi!

Hồ ma ma thấy nàng có hứng thú nói chuyện, liền nói: "Lúc trước Tam phu nhân rất thích vẽ tranh, lại yêu chơi cờ. Nhưng kể từ khi chuyển đến Kinh thành, ít tiếp xúc với người khác, nên những việc yêu thích đó dần dần gác sang một bên. Bây giờ cũng rảnh rồi, lấy ra xem lại cũng không tội." Nói xong bà đi tìm các bức họa mà Chân Ngọc nương tự vẽ lúc trước, mở ra đặt trước mặt Chân Ngọc: "Nhìn xem, trước kia ngay cả lão gia cũng khen ngợi bức tranh này. Nói là nét vẽ sống động hào phóng, tự tạo nên một trường phái riêng."

Chân Ngọc nhìn bức họa một chút, khẽ giật mình, cách vẽ tranh của chủ nhân thân thể này không ngờ lại có vài phần tương tự với nàng kiếp trước. Xem ra, mình trọng sinh vào thân thể Chân Ngọc nương cũng vì có duyên rồi. Bởi vì trước kia nàng từng mô phỏng theo nét vẽ và nét chữ của Chân Ngọc nương, nên hiện giờ cảm thấy, cách vẽ và viết của bản thân đã thấm được phần nào thần khí của nàng ta, không những thế kỹ năng của nàng còn cao hơn một bậc.

Ừm, bây giờ ấy à, ngay cả phụ mẫu của Chân Ngọc nương tới đây, e là cũng không phân biệt được đâu là thật giả nữa rồi.

Tuy Hồ ma ma không mấy am hiểu về cảm kỳ thi họa, nhưng thấy Chân Ngọc ngồi ở trong sân vẽ tranh phong cảnh, cũng cảm thấy quá mức phong nhã, liền để tùy ý cho nàng ngồi đó lâu hơn một chút.

Chẳng ngờ vì lần cao hứng này mà tới buổi chiều đầu Chân Ngọc lại đau như búa bổ. Sau đó nằm liên tục mất hai ngày mới khá hơn được một chút. Cho đến lúc khỏi bệnh, có làm việc gì cũng cảm thấy chán ghét, toàn thân luôn mệt mỏi.

Hồ ma ma thấy tình trạng của nàng thì cực kỳ sốt ruột, bắt buộc phải đi tìm Thị Thu, nhờ Thị Thu nhắc khéo, xin Vương Chính Khanh qua đây thăm hỏi Chân Ngọc một chút.

Vương Chính Khanh nghe nói Chân Ngọc lại bị bệnh thì rất bức mình. Định không đi gấp, nhưng lại sợ nàng làm cả phủ huyện náo không yên, đến lúc đó bị truyền ra ngoài sẽ làm tổn hại đến gia phong. Vì vậy mà tới buổi chiều, hắn cố gắng nhẫn nhịn đi qua phòng Chân Ngọc.

Hồ ma ma thấy Vương Chính Khanh tới, vội vàng dẫn hết nha hoàn lui xuống.

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc nghiêng mình dựa vào thành giường đọc sách, xem ra tình hình cũng không đáng lo ngại lắm, hắn thoáng thả lỏng tâm tình, lên tiếng hỏi "Nghe nói nàng lại bị bệnh, đã đỡ chút nào chưa?"

Chân Ngọc miễn cưỡng đáp: "Tốt hơn nhiều rồi, vất vả cho người nhớ đến."

Vương Chính Khanh thấy nàng an tĩnh hơn hẳn so với trước kia, ác cảm cũng vơi đi một ít. Tầm mắt hắn từ gương mặt Chân Ngọc đảo qua mép cuốn sách trên tay nàng, thấy được bốn chữ "Tiểu Thạch du ký" thì lại nhủ mày.

"Tiểu Thạch du ký" là một quyển tạp ký được viết bởi một vị họ Thạch đi ngao du khắp thiên hạ. Khẩu vị của tác giả rất nặng, mỗi khi đến một địa điểm, thì chỉ thích viết về những phong tục bất thường của nơi đó, hay miêu tả những chuyện bất luân xảy ra. Ví dụ như: chị dâu em chồng thông dâm, bố chồng nàng dâu vụng trộm, một vợ nhiều chồng, chị dâu góa cùng cô em chồng giả trang nam tử để làm chuyện ân ái, vân vân. ...

Vì văn phong của quyển du ký này sống động thú vị, còn có ghi chép một ít địa lý vùng sông núi nên tất nhiên là Vương Chính Khanh đã từng xem qua. Hiện giờ nhìn thấy Chân Ngọc cũng đang xem quyển này, thiếu chút nữa thì đưa tay lên đập trán. Một nữ tử đảng hoàng đang yên đang lành lại đi xem quyển sách đó, không thay đổi tính tình mới là lạ? Hay lần trước nàng cùng Chu di nương lẫn lộn, là do học theo những thứ đã đọc trong quyển sách kia?

"Nếu thân thể không khỏe thì nên nghỉ ngơi nhiều một chút, mấy loại sách tiêu khiển này đọc ít đi cũng được!" Vương Chính Khanh ngồi xuống gần Chân Ngọc, vươn tay muốn đoạt đi quyển sách trong tay nàng.

Chân Ngọc thấy động tác của Vương Chính Khanh thì lập tức rút tay lại, giấu nó ở sau lưng, lạnh nhạt nói: "Người lúc nào cũng thích giành thứ tốt của người khác, hành vi đó không tốt lắm đâu."

Vương Chính Khanh im lặng một hồi mới nói: "Quyển du ký này không phải là thứ nàng nên đọc. Nếu buồn chán muốn đọc sách, thì có thể coi "Liệt Nữ Truyền", "Hiền Nữ Truyền" ..., không thì đọc các thể loại dạy trồng hoa nuôi cò, quy tắc chuẩn mực cũng không tệ."

Chân Ngọc sờ sờ cằm, Vương Chính Khanh hẳn là đang cùng lão tử ta tâm sự sao? Nàng nghĩ nghĩ, rồi lấy quyển sách ra đưa cho Vương Chính Khanh, nói: "Cho người đây."

Dù sao thì cũng đọc hết quyển này rồi, hiện giờ chỉ tùy ý đọc qua một chút thôi. Nếu hắn muốn có thì cứ cho hắn đi.

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc nghe lời, tâm tình tốt hơn hẳn, nhận lấy quyển sách: "Nếu nàng thực sự cảm thấy nhàm chán, thì có thể đến miếu dâng hương một chút, ăn một bữa cơm chay. Hay hẹn các phu nhân ra ngoài thưởng trà ngắm hoa cũng được. Chứ cứ rảnh rỗi một chút lại ốm một trận thế này không tốt chút nào."

"Hả?" Chân Ngọc lại sờ sờ cằm, suy tư, thật ra thì cuộc sống hiện giờ không phải là giống y như mong muốn của nàng khi về hưu ở kiếp trước hay sao? Lúc đó còn nghĩ đợi đến khi công thành danh toại sẽ tìm cơ hội xin về nghỉ ngơi; sau đó ngày ngày thành thoi trồng hoa nuôi cò, ăn uống no đủ, không cần suy nghĩ, chỉ xem một số sách giải trí là được rồi. Ừm, có thể nói bây giờ nàng đã được về hưu sớm. Còn về đề nghị dâng hương ăn cơm chay hay hẹn các phu nhân đi thưởng trà ngắm hoa của Vương Chính Khanh, chắc, cũng có thể xem xét. Hoạt động một chút có ích cho thân thể!

Hồ ma ma bụng trà đi vào, thấy phu thê hai người đang hòa hợp chuyện trò, không khỏi vui mừng ra mặt. Bà bụng trà mời Vương Chính Khanh, cười nói: "Mấy ngày nay Tam phu nhân mệt mỏi, khiến tinh thần cũng sa sút theo. May mà hôm nay Tam gia tới, nói đùa vài câu trông lại tốt hơn nhiều."

Vương Chính Khanh gạt đầu một cái, dận dò Hồ ma ma: "Hầu hạ cho tốt, ta không muốn tới thăm nàng lại uống công." Nói xong cầm sách đứng dậy, bước ra khỏi phòng.

Chân Ngọc nhìn theo bóng lưng Vương Chính Khanh, như có điều suy nghĩ. Sang ngày hôm sau, khi tỉnh dậy thấy đầu óc thật minh mẫn, Chân Ngọc kêu Hồ ma ma chuẩn bị trái cây nhang đèn, muốn đi tới miếu dâng hương.

Hồ ma ma thấy Chân Ngọc chịu đi ra ngoài thăm thú một chút cũng thấy mừng thầm, mở miệng hỏi "Tam phu nhân muốn đến ngôi miếu nào để dâng hương?"

Chân Ngọc cười nói: "Đến miếu Thanh Phong đi! Ở đấy có trồng lá trà, tiểu hòa thượng pha trà rất ngon, lại có chủ trì chơi cờ bắt phẩm. Người nào có thể thắng hắn một ván, thì hắn sẽ tặng cho một hộp trà tốt. Ta cũng muốn tới đó để lấy hộp trà!"

Hồ ma ma không hoài nghi gì, chỉ cho rằng mấy chuyện liên quan tới miếu Thanh Phong là do Vương Chính Khanh nói cho Chân Ngọc biết, liền nhanh chóng đi chuẩn bị đồ đạc.

Ninh lão phu nhân có nghe nói Chân Ngọc muốn đi miếu Thanh Phong dâng hương, nhưng không nói gì, chỉ phái người đi theo.

Khi Chân Ngọc dâng hết hương quay về thì cũng mang theo được ba hộp trà ngon. Một hộp đưa đến chỗ Vương Tuyên và Ninh lão phu nhân, một hộp mang qua thư phòng của Vương Chính Khanh, còn mình thì giữ lại một hộp.

Tối muộn, Thị Thu đem hộp trà của Chân Ngọc đưa cho Vương Chính Khanh. Hắn mở nắp ra xem, liền thấy bên trong có viết ba chữ "Miếu Thanh Phong", lại ngửi thấy hương lá trà thơm ngát thì không khỏi giật mình, "Trà này ở đâu ra? Rất giống với trà Vân Vụ trân quý của lão hòa thượng trong miếu Thanh Phong kia. Lần trước đi tới đó, uống thử trà thấy rất ngon, có đôi lão hòa thượng cho một hộp, nhưng lão hòa thượng kiên quyết không chịu. Không ngờ bây giờ trà Vân Vụ cũng được bày bán ở bên ngoài."

Thị Thu cười hi hi nói: "Đâu có đâu. Đây chính là trà Vân Vụ trân quý của lão hòa thượng miếu Thanh Phong đó Tam gia."

Vương Chính Khanh "A" một tiếng, nói: "Phụ thân đi đến miếu Thanh Phong sao? Mà hôm nay cũng đâu phải ngày nghỉ, sao lại rảnh rỗi để tới đó được?"

"Là Tam phu nhân tới miếu Thanh Phong dâng hương, chơi ba ván cờ với lão chủ trì, thắng cả ba ván nên được lão chủ trì tặng cho ba hộp trà."

"Kỹ năng chơi cờ của lão hòa thượng rất tốt, mỗi lần cùng hắn đánh cờ, ta ngồi mất nửa ngày, vắt hết óc, cũng chưa chắc có thể thắng hắn được một ván. Vậy mà Tam phu nhân lại thắng liên tục ba trận?" Vương Chính Khanh cũng biết kỹ nghệ của Chân Ngọc nướng rất tốt, nhưng chưa từng chơi cờ cùng nàng, nên trong lòng chỉ nghĩ rằng nàng chơi cờ tốt cũng không thể tốt bằng mình. Bởi vậy vẫn luôn xem thường. Lúc này nghe Thị Thu nói nàng thắng lão chủ trì miếu Thanh Phong ba trận, không khỏi giật mình.

Thị Thu vỗ vỗ ấm trà nói: "Tam gia không tin sao? Trà này là chứng cứ rõ ràng nhất đấy."

Vương Chính Khanh mỉm cười, đúng vậy, lão hòa thượng kia mềm cứng đều không nghe; có bỏ bạc ra mua trà thì hắn cũng trở mặt không thèm để ý, chỉ ngoại trừ việc đánh cờ thắng hắn mà thôi. Xem ra kỹ nghệ của Chân Ngọc nướng quả thật không thể coi thường, lúc nào có thời gian nhất định phải đấu với nàng một phen.

Ở bên này, Vương Tuyên cùng Ninh lão phu nhân uống trà cũng thoáng giật mình. Suy nghĩ của Vương Tuyên lại dao động, nói với Ninh lão phu nhân: "Ban đầu nhìn trúng Ngọc nương, ấn định hôn sự này, cũng là bởi vì nàng tài mạo song toàn. Nếu nàng không nháo không làm loạn, thì thực ra cũng xứng với Tam lang. Chỉ riêng kỹ nghệ chơi cờ này, khó có quý nữ nào trong Kinh thành có thể bì kịp được."

Nhưng Ninh lão phu nhân vẫn không cho là đúng, hừ nói: "Chúng ta cưới nàng về làm dâu, cái cần thiết nhất là quản lý việc nhà, có thể giải bớt lo lắng cho Tam lang; chứ không phải là tìm kỹ thủ, biết chơi cờ thì có ích lợi gì? Có bản lĩnh thì nàng sinh tồn từ cho ta đi, ta nhất định không nói gì nàng nữa."

Vương Tuyên ho một tiếng, muốn người ta sinh tồn từ thì Tam lang cũng phải đi qua phòng nàng mới được chứ. Lại nói, Bạch Cốc Lan đã là lập gia đình, chẳng lẽ Tam lang vẫn không chịu suy nghĩ lại? Còn quyết tâm giữ mình?

Đột nhiên nhớ tới Bạch Cốc Lan, không chỉ có Vương Tuyên và Ninh lão phu nhân, mà còn có Vương Chính Khanh nữa.

Cô cô của Bạch Cốc Lan là quý phi trong cung, có thể nói, nàng và Cửu Giang vương cũng có một chút quan hệ thân thích. Hơn nữa, phu quân của nàng lại bám lấy Cửu Giang Vương, nên trong khoảng thời gian này, nàng thường xuyên đi tới vương phủ thăm hỏi vương phi. Vì một vài nguyên nhân, vương phi cũng hay giữ lại Bạch Cốc Lan ở trong vương phủ. Cứ như vậy, Bạch Cốc Lan và Vương Chính Khanh vừa vận dụng phải nhau.

Hôm nay, Vương Chính Khanh tới vương phủ, có một tiểu nha hoàn chạy ra đưa cho hắn một mẫu giấy nhỏ. Hắn mở giấy ra nhìn, là chữ viết của Bạch Cốc Lan, hẹn hắn gặp mặt tại đình nghỉ mát ở trong hoa viên. Hắn do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn đi.

Bạch Cốc Lan vừa thấy Vương Chính Khanh, lập tức cúi đầu xuống, không nói lời nào.

Vương Chính Khanh bối rối, chỉ nói: "Ta và nàng đều đã lập gia thất, hà tất phải gặp lại?"

Bạch Cốc Lan ngẩng đầu lên, nụ cười mờ mờ, giọng nói thản nhiên: "Ngày trước ta tặng cho người một cái hà bao, người trả lại cho ta!"

Vương Chính Khanh chỉ lo có người nhìn thấy bọn họ gặp mặt riêng tư, vội vàng nói: "Ta không mang nó theo."

Bạch Cốc Lan một chút uất ức, vẻ mặt tràn ngập tủi hờn, "Thì ra món quà của ta tặng cho người, người không thèm để ý, cũng không mang theo người. Uống cho tâm ý của ta lúc trước."

Vương Chính Khanh ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Cốc Lan, thấy nàng thanh nhã như hoa U Lan, lại nhớ tới tình ý thuở nào, cũng có chút thương cảm, nhất thời bật thốt lên: "Chính là vì quá hiếm có nên sợ đánh mất mới cất kỹ đi."

Bạch Cốc Lan vừa nghe, lập tức nở nụ cười, đồng thời một giọt nước trong veo từ mắt đẹp chảy xuống, bộ dạng vừa tội nghiệp vừa đáng yêu.

Vương Chính Khanh nhìn đến ngây ngẩn, thật lâu sau mới hỏi "Nàng có khỏe không? Điều Nhi lang đối xử với nàng thế nào?"

Điều Nhị lang trong miệng Vương Chính Khanh chính là phu quân Điều Ngọc Thụ hiện giờ của Bạch Cốc Lan.

Bạch Cốc Lan nghe thấy Vương Chính Khanh hỏi đến Điều Ngọc Thụ, nước mắt lại thi nhau chảy như vòng châu đứt dây, đợi một lúc mới đáp: "Có tốt hay không, chẳng lẽ người có thể đi nói giúp cho ta sao?"

Vương Chính Khanh nghe nàng nói vậy, hiểu rõ tình cảm giữa nàng và Điều Ngọc Thụ cũng không quá ân ái, nhất thời không tìm được lời nào để an ủi.

Bạch Cốc Lan không nói thêm gì nữa, hai người ở đình nghỉ mát cứ si ngốc nhìn nhau.

Cuối cùng Vương Chính Khanh phục hồi lại thần trí, nhỏ giọng nói: "Sáng mai giờ này ở nơi đây gặp lại." Nói xong hắn vội vã rời đi.

Lúc này, trên tay Vương Chính Khanh hộp trà Vân Vụ, lại nhớ tới Bạch Cốc Lan, nàng thích uống loại trà này nhất. Hắn quay sang dặn dò Thị Thư: "Cất hộp trà này đi, sáng mai người cùng ta ra ngoài, nhớ mang nó theo."

Thị Thư nhanh nhẹn đóng kín nắp, còn nói: "Tam gia muốn đem đi tặng ai sao?"

"Ừm!" Vương Chính Khanh dùng giọng mũi đáp một tiếng. Nhớ lần cuối cùng hắn với Bạch Cốc Lan lên lút hẹn gặp nhau, chính là ở miếu Thanh Phong. Hai người giả bộ vô tình chạm mặt, tách ra uống trà do tiêu hòa thượng pha. Sau đó, Bạch Cốc Lan tìm cách thoát khỏi nha hoàn, lặng lẽ cùng hắn nói chuyện riêng, khi đó còn nói trà Vân Vụ của miếu Thanh Phong là tuyệt nhất. Hắn nhất thời bảo Bạch Cốc Lan hãy chờ hắn, vì hắn muốn đi tìm lão chủ trì chơi cờ. Hắn muốn thắng một ván để lấy trà về cho nàng, nhưng vì thần trí không yên nên đánh không thắng. Lúc đi ra, Bạch Cốc Lan đã về rồi.

Nợ nàng một hộp trà, Vương Chính Khanh vẫn giữ việc này ở trong lòng. Hôm nay cầm được hộp trà trong tay, hắn muốn đưa cho nàng để hoàn thành tâm nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Hôm nay, Vương Chính Khanh tới vương phủ đợi một lát, sau đó kiếm cớ đi vào trong vườn hoa, tìm đến chỗ hẹn cũ ngày hôm qua đứng đợi sẵn ở đó.

Một lát sau, Bạch Cốc Lan đã tới.

Vương Chính Khanh thấy nàng đến gần, vươn tay đưa hộp trà ra, nhỏ giọng nói: "Ta nhớ nàng thích uống loại trà này nhất nhưng bên ngoài lại không có bán. Hôm nay ta có một hộp, nàng cầm lấy đi." Vừa nói hắn vừa móc vào ngực lấy ra hà bao mà lúc trước Bạch Cốc Lan làm tặng cho hắn. Hắn trải hà bao ra lòng bàn tay, mắt ngược lên nhìn nàng.

Bạch Cốc Lan vân vê hộp trà, nhất thời trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Lúc này, khi được nhìn lại hà bao của Vương Chính Khanh, thấy màu sắc vẫn còn đẹp đẽ như thế, vài thưa chỉ xô ra một chút bông, nàng mới biết Vương Chính Khanh hẳn là rất quý trọng chiếc hà bao này nên mới không nỡ mang theo sử dụng, thỉnh thoảng mới mang ra nhìn; ngón tay xoa xoa trên mặt vải mới khiến nó xô bông ra như vậy.

Vương Chính Khanh thấy thật lâu mà Bạch Cốc Lan cũng không nhận lại hà bao, liền thu tay lại. Hắn nắm nhẹ hà bao, ngón tay khẽ chà sát một lần nữa, rồi lại thả lỏng bàn tay, vươn tới trước mặt Bạch Cốc Lan.

Bạch Cốc Lan cúi đầu, dọc theo ngón tay của Vương Chính Khanh mà nắm lấy hà bao giật về. Nàng khẽ nghiêng người cắt hà bao vào trong ngực, ôm lấy hộp trà, rồi quay đầu rời khỏi.

Vương Chính Khanh si ngốc nhìn theo bóng dáng của Bạch Cốc Lan cho đến khi biến mất ở khúc quanh, sau đó mới thu hồi tầm mắt.

Bạch Cốc Lan một đường ngây ngốc quay về phòng, đặt hộp trà xuống, thấy hai nha hoàn hầu hạ vẫn chưa về, khẽ thở dài một hơi. Ngồi trước gương đồng ngắm nghía một chút, nở nụ cười nhưng lại kèm theo nước mắt, hai má thoáng ửng hồng. Bạch Cốc Lan nhất thời thất kinh, vội vàng lau khô hàng lệ, trang điểm lại cẩn thận, ngồi một mình ở bên cửa sổ, chông chênh suy nghĩ.

Lúc trước nàng quen với Vương Chính Khanh, hai bên thư từ qua lại, nội tâm đều đã ngầm đồng ý, cứ cho rằng đợi Vương Chính Khanh học xong thành tài tất nhiên sẽ cho người tới cầu hôn, đến lúc đó chuyện tình của hai người sẽ trở thành một giai thoại đẹp. Không ngờ sau khi Vương Chính Khanh học xong, người hắn cưới vào cửa lại là Chân Ngọc nương. Vì chuyện này mà nàng bị bệnh suốt một quãng thời gian, oán hận thêm một thời gian nữa; không những thế còn trì hoãn hôn sự của mình, mãi đến năm ngoài mới đính hôn, năm nay thì gả đi. Mặc dù được gả cho Điều Ngọc Thụ là con em của Thế gia trong Kinh thành, nhưng hắn làm sao có thể so sánh được với Vương Chính Khanh?

Điều gia cũng là một trong những danh gia vọng tộc trong Kinh, vốn dĩ Điều Ngọc Thụ đã đính hôn, nhưng sau đó lại lùi lại, hôn sự không được thuận lợi cho lắm. Mà Bạch Cốc Lan ở đây, lấy lý do bị bệnh tật yếu đuối mà bỏ lỡ hôn sự, tới năm ngoài đã mười tám tuổi rồi mà vẫn chưa đính hôn. Tuy rằng hai người đều có trở ngại nhưng mỗi người lại có một tâm bệnh riêng. Chờ người làm mai tới cửa, giới thiệu sơ qua, cảm thấy hai bên cũng môn đăng hộ đối, thành thân cũng không tệ liền quyết định hi sự.

Sau khi Bạch Cốc Lan gả vào Diêu gia mới phát hiện ra, tuy tướng mạo của Diêu Ngọc Thụ không tầm thường, cũng rất có tài hoa, nhưng tính khí lại khó chịu vô cùng. Ở bên ngoài thì không nói, nhưng một khi ở nhà, chỉ cần ngôn ngữ của nàng không vừa ý hần một chút thôi, hần liền hất rèm, quăng chén, cả ngày mặt cứ hầm hầm. Nàng thấy Diêu Ngọc Thụ như thế, chỉ biết âm thầm hối hận mình đã gả cho lầm người, ngồi một mình roi lệ mà thôi. Nghĩ nghĩ lại thăm hận Vương Chính Khanh đã khiến nàng muộn màng, để hôm nay nàng không thể gả cho người tốt.

Lần này Bạch Cốc Lan đến vương phủ ở là bởi vì một thị thiếp của Diêu lão gia bị bệnh nặng, trùng hợp là mệnh của nàng lại tương hợp với nàng kia, sợ gặp phải xui xẻo không may gì nên mới muốn quay về ở tạm nhà mẹ đẻ. Có điều, gần đây nhà mẹ đẻ lại có chút chuyện, nhất thời không thể về được. Có hôm tới thăm hỏi Cửu Giang vương phi thì vô tình nhắc tới chuyện này, Cửu Giang vương phi liền cười nói: "Hay là thế này, không bằng người ở vương phủ mấy ngày đi, chỉ cần ta nói gần đây có chút buồn chán, muốn lưu người lại trò chuyện là được."

Xét về thân phận, Cửu Giang vương phi còn là biểu tỷ bà con xa của Bạch Cốc Lan, hai người nói chuyện cũng rất hợp nhau, bởi vậy mới đưa ra đề nghị này.

Bạch Cốc Lan có chút do dự, nhưng rất nhanh nở nụ cười, lên tiếng cảm tạ.

Cứ như vậy, trong lúc vô tình gặp qua Vương Chính Khanh mấy lần, không tránh được việc dăng lên tình cũ, trong lòng phiền muộn. Hôm nay đòi lại hà bao, chẳng những không có nhẹ lòng hơn chút nào mà lại càng thêm buồn phiền. Trong lòng Bạch Cốc Lan không tự chủ được lại mang Diêu Ngọc Thụ với Vương Chính Khanh ra so sánh, so tới so lui, lại thờ dài một tiếng.

Vương Chính Khanh trả lại hà bao, trong lòng thấy thật chán nản. Cả một ngày tâm trạng không yên, hần quyết định về nhà sớm một chút.

Hồ ma ma nghe được tin Vương Chính Khanh về phủ, lập tức đi bẩm báo với Chân Ngọc, bà đề nghị: "Hôm nay là ngày 15, khí trời khô ráo mát mẻ, ánh trăng tròn vành vạnh, cảnh đẹp ý vui như thế này, sao Tam phu nhân không mang rượu cùng chút thức ăn ra ngoài hoa viên, mời Tam gia cùng thưởng rượu ngắm trăng?"

Chân Ngọc đang buồn chán, vừa nghe Hồ ma ma nói xong thì sáng mắt lên, cười cười: "Ý kiến hay, vậy ma ma chuẩn bị rượu và thức ăn đi! À đúng rồi, ta rất thích chỗ giàn dưa ở phía đông hoa viên, tất cả đặt hết ở chỗ đó đi. Đến lúc đó nổi hứng lên còn có thể về một bức giàn dưa thanh cảnh nữa."

Hồ ma ma thấy Chân Ngọc hăng hái, cũng hào hứng đi dặn dò phòng bếp chuẩn bị rượu và thức ăn, rồi lại thúc giục Chân Ngọc đi tắm rửa sớm một chút. Đợi nàng hong khô đầu, Hồ ma ma cầm lược búi tóc, tìm một bộ xiêm áo mới giúp nàng thay.

Chân Ngọc quay trái quay phải soi gương, bất chợt thờ dài, thật lâu sau mới che mặt nói: "Đổi sang búi tóc đơn giản là được rồi, còn xiêm áo, không cần phải lấy bộ khiến nữ tử khác ghen tỵ như thế này đâu, tìm một bộ áo nam đi!"

Khi xưa, Hoàng đế khai quốc Đường Tập Vũ dùng võ để giành lấy thiên hạ, cười ngửa bán cung đều thiện nghệ. Năm ấy chiến tranh loạn lạc, phu nhân là Bạch thị thường mặc nam trang của người Hồ, luôn đi theo bên cạnh. Đến khi giành được thắng lợi, Đường Tập Vũ phong Bạch thị là hoàng hậu, ngồi trên vị trí mẫu nghi thiên hạ. Sau đó, các nữ tử trong Kinh thành cũng học theo nàng mặc nam trang, búi tóc quả đào. Vào mùa thu hàng năm, đi đâu cũng có thể nhìn thấy nữ phần nam trang, lâu dần lại trở thành nếp sống ở đây.

Chân Ngọc nương cũng tự chuẩn bị cho bản thân vài bộ nam trang cùng trang sức đi kèm. Vậy nên khi Hồ ma ma nghe được lệnh của nàng liền nhanh chóng mở tủ ra tìm kiếm, sau một lúc thì tìm được một bộ mới may vào năm nay. Đó là một bộ áo dài cổ bẻ kết hợp với quần dài thêu hoa văn. Hồ ma ma giúp Chân Ngọc thay áo, thắt đai lưng, đi giày gấm, tất cả xong xuôi mới lui về phía sau mấy bước nhìn một chút, cười nói: "Nhìn bộ dạng này của Tam phu nhân, chỉ cần bước đi mạnh mẽ một chút, nếu không nhìn kỹ thì người khác còn tưởng là tiểu binh sĩ có diện mạo tuấn tú nữa đấy, không nhận ra ngài là nữ đâu."

Chân Ngọc xắn ống tay áo, coi hết vòng ngọc trên cổ tay ra, sâu trong lòng có một cảm giác nhẹ nhàng, vô cùng khoan khoái, cười một tiếng: "Ma ma nhìn kỹ xem, có phải rất giống nam tử hay không?"

Dù có nhìn như thế nào thì cũng vẫn là mỹ nữ mặc nam trang. Hồ ma ma nghĩ thầm trong lòng như vậy, nhưng không đành lòng làm Chân Ngọc mất hứng, phụ họa nói: "Đúng vậy nha, nhìn rất giống nam tử. Nếu có đi ra ngoài thì không biết có thể khiến bao nhiêu cô nương mê đắm nữa đây?"

Chân Ngọc sờ sờ cằm, nhớ năm đó, hần chỉ say mê công danh, không biết đã phụ mất bao nhiêu trái tim mỹ nhân ấy chứ? Có điều, hôm nay có khiến mỹ nhân khuynh tâm thì cũng có tác dụng gì đâu, sờ không sờ được, ăn không ăn được, chỉ có thể tự YY trong đầu.

Hồ ma ma nhìn trang phục của Chân Ngọc đã hoàn chỉnh, xoay người muốn đi mời Vương Chính Khanh tới, không ngờ lại bị Chân Ngọc gọi lại, bà có chút ngạc nhiên: "Chẳng lẽ Tam phu nhân muốn thưởng rượu ngắm hoa một mình, không ở cùng một chỗ với Tam gia?"

Chân Ngọc cười hi hi nói: "Cái gì mà Tam gia, ai mà thêm hần? Chuyện thưởng rượu ngắm hoa tao nhả thế này mà có mỹ nữ làm bạn, hoặc làm thơ, hoặc đánh đàn, hoặc vẽ tranh, hoặc chơi cờ, cười nói không có kỳ mới là khoan khoái nhất."

Hồ ma ma kinh ngạc nói: "Vậy bây giờ phải làm sao?"

Chân Ngọc đáp: "Đi mời Chu di nương cùng Hạ di nương tới đây, hai người này là mỹ nhân đó thôi!"

Hồ ma ma hoi ngẩn người, rồi lập tức tuân mệnh. Bà bước ra khỏi cửa, đầu tiên là đi mời Vương Chính Khanh, sau đó mới tới chỗ Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu.

Vương Chính Khanh và Chương Phi Bạch đang ở trong thư phòng thương nghị chuyện quan trọng, nghe bẩm báo có Hồ ma ma tới liền mời vào. Hấn hỏi: "Ngọc nương lại bị bệnh sao?"

Hồ ma ma cười nói: "Không có, chỉ hơi mệt một chút thôi. Nô tỳ thấy đêm nay ánh trăng trong trẻo sáng tỏ, muốn làm cho Tam phu nhân vui vẻ nên có đề nghị nàng vào hoa viên thưởng rượu ngắm hoa. Tam phu nhân cũng rất thích ý tưởng này, lệnh cho nô tỳ tới hỏi Tam gia. Nếu ngài có thời gian rảnh thì tới hoa viên gặp mặt một chút."

"Ồ!" Bởi vì hôm nay trộm đi gặp Bạch Cốc Lan, nên trong thâm tâm Vương Chính Khanh thấy có hơi xấu hổ, hấn muốn đi bồi thường cho Chân Ngọc một phen. Hấn nói: "Đề nghị tới đó trước đi, một lát nữa ta sẽ qua đó."

Hồ ma ma nghe xong thì mừng rỡ, vui vẻ cười: "Tam phu nhân cũng mời Chu di nương và Hạ di nương nữa, có lẽ muốn cả nhà tụ họp, Tam gia mau chóng qua đó nhé."

Vương Chính Khanh biết Chân Ngọc còn mời cả Hạ Sơ Liễu và Chu Hàm Xảo thì thoáng giật mình, nghĩ nghĩ, có lẽ khi Chân Ngọc đọc quyển du ký kia hay nghĩ chỗ không nên nghĩ gì đó là do hấn quá lo lắng mà thôi; chắc bình thường nàng sẽ không hành động hoang đường như vậy. Hấn lắc đầu, sau đó gọi Thị Thư tiến vào hầu hạ.

Chu Hàm Xảo nhận được lời mời của Chân Ngọc, đang định nhã nhặn từ chối, thì lại nghe thấy Vương Chính Khanh cũng sẽ tới, nhất thời mừng rỡ, lập tức đồng ý.

Đội Hồ ma ma rời khỏi, Chu Hàm Xảo buồn vui lẫn lộn. Từ lúc Tam gia cưới Tam phu nhân vào cửa, nàng còn không động nổi đến một vạt áo của Tam gia, chứ nói gì đến chuyện uống rượu xem hoa. Hôm nay có cơ hội, nhất định phải tranh thủ thu hút sự chú ý của Tam gia mới được; về phần Tam phu nhân, tất nhiên là phải nhất nhất thuận theo ý của nàng mới có ngày ngẩng đầu.

Nha hoàn Xuân Thu cũng mừng thay cho Chu Hàm Xảo, nhanh chóng mở tủ ra tìm xiêm áo, lại cẩn thận chọn trang sức, một lòng muốn giúp Chu Hàm Xảo ăn mặc thật xinh đẹp động lòng người, phải vượt qua cả Hạ Sơ Liễu. Còn với Chân Ngọc, nàng ta không dám để Chu Hàm Xảo vượt mặt, cùng tranh với thị thiếp thì không sao, nhưng tuyệt đối không thể tranh đấu cùng với chủ mẫu.

Chủ tớ ở bên này đang bận rộn chuẩn bị thì Hồ ma ma bên kia cũng đã tới viện của Hạ Sơ Liễu.

Hạ Sơ Liễu nghe Hồ ma ma nói Vương Chính Khanh và Chân Ngọc muốn ngắm trăng trong hoa viên, mời nàng qua đó thưởng thức cùng, sao có thể không đồng ý cơ chứ?

Hạ Sơ Liễu vội vàng chuẩn bị nước, tắm rửa sạch sẽ lại một lần nữa, sai Tiểu La chọn xiêm áo cùng trang sức thật đẹp.

Tiểu La tìm quần áo xong, mở hộp trang sức ra, khê lăm bẫm: "Tổng cộng cũng chỉ có hai bộ trang sức, không mang bộ này thì mang bộ kia, có gì mà phải chọn?"

Hạ Sơ Liễu thính tai, nghe được Tiểu La nói thầm, nhất thời im lặng. Sau khi nàng vào nhà họ Vương, trừ những lúc chủ mẫu khó hiểu “đụng chạm” nàng ra thì bình thường quả thật cũng không hà khắc, quần áo cơm nước vẫn phân phát đầy đủ đến đây. Nhưng một di nương thì có thể được phát bao nhiêu? Nếu Vương Chính Khanh vẫn không tới viện của nàng thì chi sớ nàng sẽ vẫn sống trong cảnh thiếu tiền như hiện giờ.

Hạ Sơ Liễu thay quần áo mới, lại kêu Tiểu La mau chóng trang điểm. Nhìn mình trong gương một hồi, do dự không biết có nên bôi một chút “gió đỏ” hay không?

Tiểu La lặng lẽ đề nghị: "Hay là bôi xiu xiu thôi! Nếu tới thật gần Tam gia, ngài ấy nghĩ được thì tất nhiên."

Tuy đã có kinh nghiệm thâm thúy của lần trước nhưng vừa nghĩ tới bộ dạng tuấn mỹ của Vương Chính Khanh, Hạ Sơ Liễu nhất thời không còn cảm thấy sợ hãi sự biến thái của Chân Ngọc nữa. Bôi thì bôi, dù có bị chính thể sờ mó một trận nữa cũng phải chịu.

Hạ Sơ Liễu khoan thai bước vào hoa viên, liền thấy Chân Ngọc một thân nam trang, tóc búi tùy ý, đang nhàn nhã ngồi ngắm cảnh dưới giàn dưa. Nhìn dáng vẻ cổ tở ra mình là một nam nhân của Chân Ngọc, Hạ Sơ Liễu không khỏi cười thầm: người già bộ cũng không già bộ ra được khí chất như của Tam gia đâu.

Chân Ngọc thấy Hạ Sơ Liễu mặc bộ váy áo màu lục, đai lưng rủ xuống, dáng người yếu điệu, sóng mắt hút hồn, đi tới đâu cũng thu hút ánh nhìn của người khác, nhất thời động tâm, nàng ngoắc ngoắc tay: "Tới đây ngồi bên cạnh ta!"

Hạ Sơ Liễu thấy Chân Ngọc cười đến mặt mờ, trái tim bất chợt run lên, nhìn xung quanh giàn dưa, thấy có cả ma ma và nha hoàn đứng hầu hạ, lúc này mới yên tâm. Nàng thầm cười bản thân mình nhất gan, cho dù Chân Ngọc có biến thái cỡ nào, thì chẳng lẽ lại không biết xấu hổ mà động thủ ở trước mặt mọi người hay sao? Nếu truyền ra ngoài, nói nàng ta một chủ mẫu ngược đãi thị thiếp, chi e sẽ tổn hại tới danh tiếng. Dù nàng ta không để ý tới danh tiếng thì cũng không thể hành động hoang đường như vậy được.

Bởi vì tinh thần đã ổn định, Hạ Sơ Liễu bình tĩnh hành lễ thỉnh an, sau đó từ từ bước tới, ngồi vào chỗ bên cạnh Chân Ngọc.

Đội sau khi Hạ Sơ Liễu ngồi xuống, Chân Ngọc không nhìn được bắt lấy tay của nàng ta, mười ngón tay giữ chặt vuốt ve, không quan tâm tới mấy ánh mắt trừng lớn xung quanh, ghé mặt dán sát vào má nàng ta mà hỏi "Người bôi hương gì vậy, thật khiến người ta mê đắm?"

Lại tới, lại tới nữa rồi! Hạ Sơ Liễu Tâm khóc thầm một tiếng trong lòng, nhưng lại không dám tránh thoát, thân thể cứng ngắc trả lời: "Chỉ là son phấn

bình thường thôi, còn kém xa so với phần hương của Tam phu nhân."

"Ồ, nhưng ta không bôi phấn son gì cả." Chân Ngọc ngồi thẳng người lại, mắt liếc qua búi tóc của Hạ Sơ Liễu một cái, thấy nàng ta chải búi tóc Lưu Vân, cắm cây trâm Ngọc Diệp Kim Thiên, trên tai là đôi bông tai Kim Thiên cùng loại, cả người toát lên vẻ khác biệt mà phong lưu, nhất thời cảm thấy rất hài lòng. Mỹ nhân trang điểm xinh đẹp tới nơi hẹn, thật khiến lòng người vui mừng!

Hồ ma ma đang bưng một cái hộp đứng ở bên cạnh, thấy Chân Ngọc nhìn sang, liền đi tới trước mặt Hạ Sơ Liễu, mở hộp ra, trong đó có rất nhiều đồ trang sức để cho nàng ta nhìn.

Hạ Sơ Liễu thấy bên trong là một bộ trang sức hình hoa mai bằng vàng ròng, chạm trổ đặc biệt tinh xảo, hẳn là đồ trang sức có kiểu dáng mới nhất của Kinh thành. Hạ Sơ Liễu nhất thời có chút khó hiểu, chỉ ngược mắt lên nhìn về phía Chân Ngọc.

Chân Ngọc cười nói: "Thường cho người đấy, nhận lấy đi!"

"A!" Hạ Sơ Liễu ngẩn người, sau đó thì hết sức vui mừng. Nghe nói nhà mẹ đẻ của Tam phu nhân rất giàu có, đồ cưới cũng rất nhiều, quả nhiên không phải nói ngoa. Nhìn mà xem, chỉ tùy ý thưởng thôi mà cũng là trọn một bộ trang sức bằng vàng ròng nhé! Ngay cả Tam gia, chỉ e cũng không thể vung tay hào phóng như vậy đâu.

Tuy Vương Chính Khanh thân là Trạng Nguyên, lại đang tạm giữ chức Hộ bộ, còn làm việc dưới trướng Cửu Giang vương, nhưng hẳn đâu có ở riêng. Tiền đã thu về nhà họ Vương thì chi tiêu thường lệ phải đúng theo quy củ, muốn vung tay thưởng lớn cho thị thiếp hoàn toàn không có khả năng.

Hạ Sơ Liễu vui vẻ ra mặt, liên tục tạ ơn. Chân Ngọc thấy nàng ta vừa từ bộ dáng lạnh nhạt hồ hững thoáng cái đã trở nên thân mật gần gũi thì không khỏi cảm thán: quả nhiên, không cần biết là nam tử hay nữ tử, chỉ cần mạnh tay chi tiền thì khiến mỹ nhân vui mừng cũng không phải chuyện gì khó.

Hạ Sơ Liễu nhận hộp trang sức liền giao cho ngay cho Tiểu La, lúc này cũng thức thối, vội vàng ngồi xuống rót rượu, dâng tới tận miệng Chân Ngọc, yêu kiều nói: "Tam phu nhân uống cùng nô tỳ một ly này đi!"

Phải làm như thế này mới đúng! Chân Ngọc yên tâm thoải mái uống rượu Hạ Sơ đưa đến, uống xong lại liếc mắt ý bảo nàng ta gấp đồ ăn.

Lúc này, Chu Hàm Xảo cũng tới, mắt thấy Hạ Sơ Liễu ân cần hầu hạ Chân Ngọc thì không khỏi ngạc nhiên. Hạ Sơ Liễu này, không chỉ muốn quyến rũ Tam gia mà ngay cả Tam phu nhân cũng muốn quyến rũ luôn sao?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chân Ngọc thấy Chu Hàm Xảo tới, ngoác tay nói: "Không cần đa lễ, mau lại đây ngồi xuống đi."

Chu Hàm Xảo vẫn tuân thủ hành lễ, sau đó mới thướt tha đi đến gần, ngồi ở phía bên trái Chân Ngọc.

Mỗi bên một vị mỹ nhân, nội tâm Chân Ngọc nhất thời vui mừng, quét sạch hết mệt mỏi mấy ngày hôm nay.

Hạ Sơ Liễu liếc mắt nhìn trang phục của Chu Hàm Xảo, thấy nàng ta mặc váy dài màu đỏ bắt mắt, eo thon uyển chuyển, hết sức xinh đẹp, thoáng nghĩ thẳm trong bụng: thường ngày thì đầu đầy bụi đất, tối nay lại ra vẻ màu mè. Hừ, chắc là muốn quyến rũ Tam gia đây mà, đáng tiếc có Tam phu nhân ở đây, nàng ta khó mà được như nguyện.

Hồ ma ma gọi người mang thêm một hộp trang sức tới, mở nắp cho Chu Hàm Xảo nhìn.

Thấy bên trong là một bộ trâm cài Thủy Diệu kiểu dáng đơn giản, nhưng lại làm từ vàng nguyên chất, Chu Hàm Xảo nhất thời khó hiểu, ngẩng đầu lên hỏi: "Đây là sao?"

"Là trang sức mà Tam phu nhân thưởng cho di nương, di nương nhận lấy đi!" Hồ ma ma cười híp mắt nói.

Chu Hàm Xảo giật mình, vội vàng đứng lên: "Đồ trang sức quý giá như vậy, sao ta dám nhận?" Trước kia, nàng thường bị kêu đi xoa bóp cho Chân Ngọc lúc nửa đêm, cũng chưa từng được ban thưởng cái gì? Hôm nay lại bất ngờ thưởng một bộ trâm cài bằng vàng, nàng có thể không nghi hoặc được sao?

Chân Ngọc cảm cây quạt trong tay, nhẹ nhàng phe phẩy, cười nói: "Thường cho người thì người cứ nhận lấy đi, nói nhảm nhiều như vậy để làm gì?"

Hạ Sơ Liễu ghé đầu nhìn qua, thấy bộ đồ trang sức Chân Ngọc thưởng cho Chu Hàm Xảo cũng không thua kém gì bộ đồ kia của mình, nhất thời nổi lên ghen tỵ, chu mỏ nói: "Phu nhân thật thiên vị, đồ thưởng cho nàng còn hơn của ta."

Chân Ngọc bật cười: "Trang sức của người là được chạm rồng, kiểu dáng tinh xảo hạng nhất, có chỗ nào không bằng nàng ta? Hơn nữa, người có lồng mây mảnh môi nhỏ, dùng trang sức hoa mai mới làm nổi bật vẻ đẹp kỳ ảo tươi mát của riêng người. Còn Chu di nương mặt tròn, sống mũi mượt mà, cài thêm trâm Thủy Diệu kia mới càng tôn lên nét đẹp của nàng ta."

Hạ Sơ Liễu nghe xong, lúc này mới chuyển giận thành vui, vội vàng rót rượu dâng cho Chân Ngọc uống. Thật ra thì, ngoại trừ việc Tam phu nhân có hơi biến thái một chút, thích sờ mó nàng ta ra thì những mặt khác của nàng cũng khá tốt! Bây giờ không chỉ phải khiến Tam gia vui vẻ, mà cũng phải ra sức lấy lòng Tam phu nhân nữa rồi.

Nha hoàn Xuân Nhu đứng bên nhanh nhẹn tiến lên nhận hộp trang sức trong tay Hồ ma ma, còn nhân tiện nháy mắt ra ám hiệu với Chu Hàm Xảo, di nương à, cứ nhận đi thôi. Hạ di nương người ta được thưởng thì vui vui mừng mừng nhận ngay, còn di nương nhà mình thì cứ như không muốn được ban thưởng, rốt cuộc là làm sao đây?

Chu Hàm Xảo phục hồi lại tinh thần, thoáng đỏ mặt. Cả một bộ trang sức bằng vàng, lại còn do chủ mẫu ban thưởng, có không thể không cần được sao? Vậy nên Chu Hàm Xảo cũng không nói gì nữa, chỉ nháy mắt ý bảo Xuân Thu quản đồ cho tốt, sau đó quay đầu hỏi thăm Hạ di nương được ban thưởng cái gì.

Xuân Nhu hiểu ý, khẽ gật đầu.

Chu Hàm Xảo đã nhận ban thưởng, hiển nhiên cũng cảm thấy mình không thể nhận không, tự giác ngồi sát vào Chân Ngọc, để cho nàng tùy ý niết lấy bả vai.

Chân Ngọc được hai mỹ nhân ân cần hầu hạ, cả người thư thái, kêu Hồ ma ma: "Các người cũng vất vả nửa ngày rồi, cứ đi nghỉ trước đi, nơi này có Chu di nương và Hạ di nương hầu hạ ta là được."

Hồ ma ma thấy Chân Ngọc vui vẻ, cũng không muốn làm nàng mất hứng, lập tức vâng lệnh. Bà dặn hai ma ma đứng ở khúc quanh chờ nghe sai bảo, còn những người khác lui xuống hết.

Tiểu La và Xuân Nhu ôm chặt hộp trang sức, cũng vội vàng muốn về viện của mình để cất đồ. Nhận được ánh mắt của chủ tử muốn các nàng trở về, liền cúi người cáo lui.

Hồ ma ma để Chân Ngọc một mình ở đó có thể yên tâm được sao? Tất nhiên là không, vậy nên bà không về phòng, mà ngồi chờ ở trong đình nhỏ bên góc hoa viên cách đây không xa. Hồ ma ma kêu nha hoàn phòng bếp bưng bánh ngọt và nước trà tới, chuẩn bị cùng Lập Hạ và Bán Hà ngồi ngắm trăng.

Sau khi Chân Ngọc gả vào nhà họ Vương, tuy rằng không được lòng cha mẹ chồng, cũng không được Vương Chính Khanh quan tâm, nhưng nàng có tài sản riêng, hay ban thưởng cho hạ nhân, Hồ ma ma lại xử sự khéo léo chu đáo nên trong phủ có không ít nha hoàn muốn nịnh nọt bà. Hồ ma ma vừa yêu cầu đã tự giác đi làm ngay mà không có thắc mắc gì.

Lập Hạ cũng không yên tâm để Chân Ngọc ở lại một mình với hai vị di nương, nàng ta rón cò nhìn về phía giàn dưa, ánh sáng lờ mờ, lại cách một đoạn, cũng không nhìn rõ được cái gì. Lập Hạ mở miệng nói: "Sau khi Tam phu nhân khỏi bệnh, tính tình lại càng thêm cổ quái, ma ma không khuyên giải lại còn dung túng thêm. Như hai bộ trang sức tối nay vậy, sao có thể nói thưởng là thưởng dễ dàng như thế? Cũng chỉ là hai di nương, đáng để Tam phu nhân phí sức hay sao?"

Bán Hà cũng rất bất mãn, bọn họ ngày ngày hầu hạ bên cạnh Tam phu nhân, cũng chưa từng được ban thưởng lớn như thế bao giờ, vậy mà hai vị di nương kia lại dễ dàng có được. Tam phu nhân cũng thật là, nếu muốn lôi kéo di nương, chỉ cần lấy lòng loa qua là xong, cần gì phải bạo tay như vậy?

Nhưng Hồ ma ma lại không nghĩ như bọn họ, với bà thì chỉ cần Chân Ngọc vui là tốt rồi.

Lúc trước khi Tam phu nhân chưa thành thân, tuy nàng tài mạo song toàn nhưng nội tâm lúc nào cũng nặng nề, chỉ một chút uất ức cũng không chịu nổi. Người nào nặng lời với nàng một câu cũng có thể khiến nàng tràn trề tức giận cả một đêm. Tới lúc gả vào nhà họ Vương, chịu sự lạnh nhạt của Tam gia thì sao có thể không ngã bệnh? Những bệnh khác còn trị khỏi được, nhưng còn tâm bệnh thì dễ dàng chữa được hay sao? Một năm này chịu bao giày vò, đến bà cũng có chút nản lòng, chỉ e Tam phu nhân không chịu đựng nổi. Vậy mà lần này khỏi bệnh xong, tính tình của Tam phu nhân quả thực có hơi kỳ lạ, buổi tối nàng ngủ ngon hơn, có thoáng một hồi cũng rất nhanh lấy lại tinh thần, không khó dễ dành như lúc trước. Hôm nay, nếu Chu di nương và Hạ di nương có thể khiến cho Tam phu nhân vui vẻ thì hai bộ trang sức kia có là gì đâu chứ?

Thấy Hồ ma ma không đáp lại, Lập Hạ chưa xót nói tiếp: "Tam phu nhân bắt chúng ta trở về, chỉ thân mật cùng với hai vị di nương, đúng là không có đạo lý."

Hồ ma ma bật thốt lên: "Ai bảo các người không xinh đẹp được như người ta chứ?" Vừa dứt lời, Hồ ma ma chợt ngăn người. Đúng thế, sau khi Tam phu nhân khỏi bệnh rất thích ngắm mỹ nhân, nha hoàn trong phủ có nhan sắc một chút, nàng đi qua cũng phải ngoái nhìn mấy lần. Ừm, cái này có vẻ giống như tật xấu của nam nhân. Mà thôi cũng được, dù sao cũng chẳng có gì đáng ngại, cứ để tùy ý nàng đi! Chỉ cần không tràn trề cả đêm, trong lòng không có trăm mối nghi ngờ là tốt rồi.

Dưới giàn dưa, Chân Ngọc đang uống ly rượu do Hạ Sơ Liễu dâng lên, nhất thời nổi hứng làm thơ, ngẫu nhiên ngâm một câu. Ngâm xong lại hỏi Hạ Sơ Liễu và Chu Hàm Xảo: "Hai vị mỹ nhân cảm thấy thơ của ta như thế nào?"

Hạ Sơ Liễu đã học qua cảm kỳ thi họa, đối với thơ văn cũng có chút hiểu biết. Nàng ta nghe Chân Ngọc làm thơ, cảm thấy không tệ, quyết định nịnh hót cho Chân Ngọc vui vẻ; vậy nên nàng ta lộ ra vẻ mặt kinh ngạc tán thưởng: "Thơ hay, thơ hay! Nhớ lúc trước vương phủ thiết yến, khi đó Chân Bàng nhân vẫn còn sống, Tam gia cùng hân ngẫu hứng đối thơ. Không ngờ lại cướp hết cơ hội của người khác, chỉ có hai người bọn họ thi với nhau, cuối cùng

không phân thắng bại. Lúc này nghe được thơ của Tam phu nhân, chỉ sợ cũng có thể vượt qua được cả Tam gia và Chân Bàng nhân rồi."

Chu Hàm Xảo không hiểu thơ ca, nhưng nghe thơ này âm luật không tồi, rất dễ đọc thuộc, cũng hùa theo khen một câu thơ hay.

Ha ha, đúng là mỹ nhân hiểu chuyện! Chân Ngọc cao hứng, tháo ngay hai chiếc nhẫn trên tay mình ra, một chiếc đeo vào ngón tay của Hạ Sơ Liễu, chiếc còn lại đeo vào tay Chu Hàm Xảo, xong cười tủm tỉm nói: "Thường cho các người."

Hai chiếc nhẫn này của Chân Ngọc, mỗi cái đều khảm thạch Miêu Nhân, giá trị xa xỉ, đến cả hai bộ trang sức khi nãy cũng không so bằng.

Cho dù Hạ Sơ Liễu và Chu Hàm Xảo không biết thưởng thức cũng biết nhẫn khảm thạch Miêu Nhân hiếm có tới mức nào, nhất thời sợ ngây người. Tới lúc lấy lại tinh thần thì lại sợ có lẽ Chân Ngọc uống say mới thưởng loạn như vậy, lo rằng sau khi nạng tỉnh rượu sẽ đòi lại mới đưa đẩy Chân Ngọc, nói: "Phu nhân say rồi, sao có thể thưởng cho chúng ta cái này được chứ?"

Chân Ngọc hai tay ôm hai mỹ nhân, thom vào má mỗi nàng một cái, cười ha ha đáp lời: "Hai cái nhẫn này thì có đáng là gì? Chỉ cần sau này các người hầu hạ ta thật tốt, chắc chắn sẽ được trả công xứng đáng."

Tim của Chu Hàm Xảo bỗng loạn nhịp đập nhanh, Hạ Sơ Liễu cũng âm thầm hạ quyết tâm về sau nhất định phải ra sức hầu hạ vị phu nhân này. Hạ Sơ Liễu nghĩ xong, nhanh nhẹn rót rượu, đưa tới tận miệng Chân Ngọc, sau đó lại gấp đồ ăn, hành động chăm sóc hết sức ân cần, chu đáo.

Chân Ngọc uống rượu thưởng trăng, còn ngắm mỹ nhân, cũng ép hai vị di nương uống rượu cùng mình.

Từ khi sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên Hạ Sơ Liễu và Chu Hàm Xảo được ban thưởng lớn đến vậy, lúc này cũng không tiện từ chối ý tốt của Chân Ngọc. Các nàng bụng rượu lên, cạ hết chén này đến chén khác.

Giữa cảnh đẹp mộng lung, ba người vui vẻ hòa thuận, cứ thế mà quên mất Vương Chính Khanh.

Uống hết một bầu rượu ngon, Hạ Sơ Liễu và Chu Hàm Xảo cũng đã ngà ngà say, tinh thần dần dần thả lỏng, không còn gò bó, kiêng kỵ nữa.

Chân Ngọc thấy nụ cười diễm lệ của mỹ nhân, dung nhan say lòng người, nội tâm khẽ động, lại uống thêm mấy ly rượu. Gió lùa qua giàn dưa, càng làm người ta thêm mê mẩn. Chân Ngọc đang gối đầu trên đùi Chu Hàm Xảo, lại lôi kéo Hạ Sơ Liễu nửa nằm trên người mình. Nàng duỗi tay dò vào trong ngực nàng ta, ngửi nhẹ hương thơm tản ra từ đó, hô hấp dần dần thô suyễn, hơi thở nóng rực nói: "Tiểu mỹ nhân, tối nay theo ta đi!" Nói xong chuẩn bị xé xiêm y của Hạ Sơ Liễu.

Tuy Hạ Sơ Liễu đã có men say, nhưng bị Chân Ngọc lôi kéo sờ soạng như vậy, cũng tỉnh rượu được mấy phần, nhất thời kinh hoàng. Nàng ta thoa hương là để cho Tam gia ngửi, bây giờ lại bị Tam phu nhân ngửi được, thế có khổ không cơ chứ? Hạ Sơ Liễu căng thẳng, vung tay hất tay Chân Ngọc ra, bỏ chạy bỏ chạy.

Chân Ngọc thấy Hạ Sơ Liễu muốn chạy trốn, cũng ngồi phắt dậy, đúng lúc có cơn gió lùa qua, men rượu xông lên, nhất thời quên mất hiện giờ mình đã là thân nữ nhi, cứ nghĩ rằng Hạ Sơ Liễu này là mỹ nhân Cửu Giang vương ban thưởng cho mình. Nàng ta là di nương của lão tử đây, lão tử cao hứng muốn thân mật một phen, nàng ta chạy cái gì? Chẳng lẽ nàng ta xem trọng Vương Chính Khanh rồi, muốn ruồng bỏ lão tử hả?

Hạ Sơ Liễu chạy được mấy bước, nhưng chân mềm nhũn chẳng có mấy sức lực, ngã ngồi ở dưới giàn dưa.

Chân Ngọc thấy vậy, nội tâm khẽ vui mừng. À, không phải là mỹ nhân ghét bỏ từ chối lão tử, mà nàng chỉ đang trêu chọc, muốn lão tử đuổi theo nàng mà thôi! Chân Ngọc hăm hở đứng lên, đuổi về phía trước, một tay ôm lấy Hạ Sơ Liễu, đặt nàng ta xuống ghế quý phi dưới giàn dưa, áp người đè chặt xuống.

Mỹ nhân dưới thân chợt rên rỉ một tiếng, toàn thân tan mát ra hương thơm mê người, môi mọng hé mở chờ người thương yêu. Chân Ngọc xuân tâm nhộn nhạo, không kiềm chế được nữa, chỉ cảm thấy bụng dưới nổi sóng, vội vạch áo dài ra, thò tay vào quần quờ quạng một hồi.

Nàng cứ móc, cứ móc, cứ móc mãi mà không tìm được "cái" cần tìm.

"Chu di nương, tới đây!" Chân Ngọc khàn giọng kêu lên một tiếng, lửa nóng trong người càng lúc càng lên cao.

Chu Hàm Xảo nhẫn nhục chịu đựng đã quen, nghe thấy Chân Ngọc gọi mình cũng không dám phản kháng, dè dặt bước lên chờ lệnh.

Chân Ngọc chỉ vào Hạ Sơ Liễu nói: "Giữ nàng lại!"

Chu Hàm Xảo không chút nghĩ ngợi, lại gần giữ chặt Hạ Sơ Liễu giúp Chân Ngọc.

Chân Ngọc vươn tay, chợt chạm phải cái cột đỡ giàn dưa được chạm khắc cầu kỳ. Dò dẫm một hồi lại bắt được quả dưa leo trên giàn rủ xuống. Sờ được hai quả dưa leo lớn, nhất thời vui mừng, vật lấy một quả đặt ở dưới bụng ướm thử. Tự hỏi: quả dưa này có đủ lớn không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hợp sức diệt trừ con rắn nhỏ

Khi Vương Chính Khanh đập ánh trăng đi tới, chỉ thấy một người thiếp của hắn ẩn một người thiếp khác trên ghế dài, mà thê tử của hắn, tay lại cầm một quả dưa chuột to, vẻ mặt hung ác, hình như muốn cầm dưa chuột thọt người.

"Ngọc nương, nàng đang làm gì vậy?" Vương Chính Khanh quát lên một tiếng.

Tay cầm dưa chuột của Chân Ngọc vừa ngừng, động tác cũng ngừng lại, ánh mắt mê mẩn nhìn về phía Vương Chính Khanh, đột nhiên đánh lên Vương Chính Khanh, dưa chuột trong tay cũng đập lên theo, một tiếng kêu khê, trên lưng đã sớm đỏ mồ hôi lạnh, cảm giác say cũng tiêu tán.

Chu Hàm Xảo nghe được âm thanh của Vương Chính Khanh, cảm giác say cũng bị dọa làm tỉnh lại mấy phần, nhất thời buông Hạ Sơ Liễu ra, ngẩng đầu nhìn về phía Vương Chính Khanh, vừa vận nhãn thấy Chân Ngọc nhào qua chỗ hắn, không khỏi sợ hãi kêu lên một tiếng.

Trong lúc Chân Ngọc nhào tới thì Vương Chính Khanh đã là liếc thấy bên chân có ánh bạc lóe lên, trong giây lát, cũng là thấy rõ đó là một con rắn nhỏ màu bạc, nhất thời kinh hãi, loại rắn này là loại kịch độc. Hắn quay người một cái, nhặt một cái cuốc ở góc giàn dưa lên, định đập con rắn nhỏ kia, tiếc rằng con rắn nhỏ kia trườn rất nhanh, không chờ hắn cầm chắc cuốc, đã nhanh chóng trườn đến bên chân hắn, há miệng cắn.

Đúng lúc này Chân Ngọc cầm dưa chuột trong tay nhào đến, chỉ ra sức dùng dưa chuột đập vào con rắn nhỏ một cái, nước dưa bắn ra xung quanh, dưa thịt sớm vỡ thành vài đoạn, trong tay chỉ còn lại nắm dưa, trong miệng khê kêu lên: "Rắn này có độc, mau lùi lại!"

Con rắn nhỏ màu bạc bị dưa chuột đập trúng, nước dưa bắn vào mắt, nhất thời le lưỡi, khê khê khê trườn về phía Chân Ngọc.

Lúc này, cái cuốc trong tay Vương Chính Khanh phập xuống, chính xác găm trên cổ của con rắn nhỏ, đóng đinh con rắn nhỏ dưới mặt đất, mùi rắn tanh phảng phất trong gió đêm, hắn không khỏi toát mồ hôi lạnh khắp người.

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh đập chết con rắn nhỏ màu bạc rồi, liền tiến lên nghiên cứu một chút nói: "Loại rắn này cực độc, nếu bị cắn, hậu quả khó mà lường được. Vẫn nên sai người rắc một chút bột rắn ở chỗ này, để ngừa còn có rắn xuất hiện."

Wương Chính Khanh đột nhiên giận dữ, quát lên: "Đã thấy có rắn, không mau chạy đi, còn nhào lên làm gì? Nếu bị cắn một cái, nàng còn có mạng để sống sao?"

Chân Ngọc ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn về phía Vương Chính Khanh nói: "Này, có làm không vậy? Nếu không phải ta nhào tới lấy dưa chuột đập nó một cái, không trúng thì người bị cắn rồi đấy, lại còn rống ta?"

Wương Chính Khanh giận xanh cả mặt, quát: "Dưa trong tay nàng cũng không phải dưa sắt, một đập mềm nhũn như vậy, chỉ chọc giận nó mà thôi, đâu thể đập chết nó? Nếu không phải là ta nhanh tay cuốc chết nó, nó còn không đuổi theo cắn nàng một cái? Lần này coi như nàng may mắn, lần sau thì sao? Nàng có đầu óc một chút có được hay không?"

Lão tử cứu người một mạng, còn không có đầu óc sao? Chân Ngọc cũng bị chọc tức, đột nhiên lui về phía sau, nhảy lên trốn đôn lẩn nữa, tìm được một quả dưa chuột lớn khác, nhanh chóng vật xuống, nhảy xuống trốn đôn, bước nhanh lao vào Vương Chính Khanh, "phập" một tiếng, nện quả dưa chuột nện lên đầu Vương Chính Khanh, thịt dưa vỡ vụn thành vài đoạn, nước dưa bắn ra tứ phía ~

Wương Chính Khanh rên lên một tiếng, buông lỏng cái cuốc trong tay, giơ tay áo lau đi nước dưa trên mặt, cất bước đuổi theo Chân Ngọc. Hôm nay không dạy dỗ nàng, chỉ sợ về sau càng vô pháp vô thiên rồi rồi.

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh đuổi tới, đột nhiên tỉnh ngộ, mình bây giờ là thân nữ tử, sức lực không lớn bằng Vương Chính Khanh, nếu đánh nhau thật, nhất định không đánh lại được hắn. Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách. Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, nàng lập tức quay người bỏ chạy.

Đám người Hồ ma ma nói chuyện phiếm trong đình bốn góc, đột nhiên nghe thấy bên này ồn ào, đều vội vàng chạy tới, chỉ thấy Vương Chính Khanh đuổi theo Chân Ngọc, hai người một trước một sau, đều chạy không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Hồ ma ma thấy giàn dưa toi tả thảm hại, lại thấy Hạ Sơ Liễu ngồi sóng vai với Chu Hàm Xảo trên ghế dài, vẻ mặt kinh hoàng, đáng về nương tựa lẫn nhau, không khỏi ngạc nhiên.

Nghe thấy Hồ ma ma hỏi, Chu Hàm Xảo mới chỉ chỉ con rắn nhỏ màu bạc bị đập chết trên mặt đất, nói đến những gì vừa trải qua, vẫn chưa hoàn hồn nói: "Đột nhiên có một con rắn độc bò ra, chân nó già cũng mềm nhũn, cũng tỉnh rượu rồi, nhưng lại không nhúc nhích được."

Hạ Sơ Liễu ngay từ lúc Vương Chính Khanh cãi vã với Chân Ngọc thì đã ngồi dậy rồi, như thế cũng tỉnh rượu mấy phần, liếc qua con rắn chết dưới đất, cũng sợ đến mềm cả chân, phản phó Hồ ma ma nói: "Ma ma, người gọi nha đầu tới đỡ nó già trở về phòng, lần này sợ là không đi được."

Hồ ma ma vội gọi người tới dìu các nàng trở về, một mặt sai người dọn dẹp giàn dưa, bản thân bà thì dẫn người đi tìm Chân Ngọc và Vương Chính Khanh, hai người này cũng đừng đánh nhau thật mới phải. Dù phụ thê ở trong khuê phòng cười đùa huyền ảo trong khuê phòng là tình thú, nhưng đuổi đánh nhau ở bên ngoài, truyền ra ngoài cũng không dễ nghe.

Dù sao Chân Ngọc cũng uống rượu, và lại thân thể mềm yếu, sao có thể chạy nhanh hơn Vương Chính Khanh? Mới chạy đến bên hồ sen, vòng qua khúc hành lang, thì bị Vương Chính Khanh chặn lại.

"Xem nàng còn chạy đi đâu?" Vương Chính Khanh cười lạnh, từng bước từng bước mà ép sát.

Lúc này Chân Ngọc mới thấy rõ mình đang ở hành lang trong đình nghỉ mát, phía sau là ao sen, trái phải là rào chắn, ngoài con đường bị Vương Chính Khanh chặn lại ra, hẳn là không còn đường để đi rồi.

"Người muốn như thế nào?" Chân Ngọc không thể lui được nữa, định ngồi vào ghế đá bên trong đình, đáng về vô lại.

Vương Chính Khanh lại bị tức cười, vỗ tay nói: "Hay cho một gia phụ (người vợ) đảng hoàng, đánh phu quân xong thì bỏ chạy, còn dám hỏi ta muốn như thế nào?"

Chân Ngọc căm tức nói: "Người này là muốn đánh lại sao? Muốn đánh thì đánh nhanh lên, đánh xong trở về ngủ cho ngon."

Vương Chính Khanh vào đình nghỉ mát, nâng bàn tay lên, nhưng không có roi xuống, thật lâu mới nói: "Ngọc nương, chúng ta có gì thì nói chuyện với nhau từ từ không được sao?"

"Được, có cái gì thì người cứ nói đi!" Chân Ngọc trợn mắt nhìn Vương Chính Khanh một cái, thấy hắn buông tay xuống, hình như định thuyết giáo, liền làm ra dáng vẻ rửa tai lắng nghe.

Nói cái gì đây? Nói nàng không nên cầm dưa chuột đập con rắn kia để cứu mình? Vương Chính Khanh hít sâu một hơi, suy nghĩ bỗng nhiên có chút rối loạn, không sai, sau khi Chân Ngọc nương vào cửa luôn làm loạn, nhưng mình cũng có lỗi, một năm này quá mức lạnh nhạt với nàng. Cho dù ai làm tan nương, bị vị hôn phu lạnh nhạt một năm, sợ rằng cũng không chịu nổi. Hắn lại thờ dài, lúc này mới lên tiếng nói: "Đi thôi, tối nay nghỉ ở trong phòng nàng."

Ha ha, người này thật là, giống như đến phòng lão tử nghỉ ngơi, như là cho lão tử bao nhiêu ân điển vậy, a phi, ai mà thèm chứ hả? Chân Ngọc liếc mắt nhìn Vương Chính Khanh, hừ lạnh nói: "Này, lang quân nhà họ Vương, người muốn nghỉ ngơi trong phòng ta, nhưng đã hỏi ta đồng ý hay không chưa?"

"Nàng không đồng ý?" Vương Chính Khanh ngạc nhiên, lúc trước giả bộ bệnh bằng mọi cách muốn làm ta chú ý, lại dùng nhiều thủ đoạn muốn ta nghỉ ngơi trong phòng nàng, tối nay cơ hội đến rồi, lại làm mình làm mẩy?

Chân Ngọc đứng lên, muốn lấy khí thế áp đảo Vương Chính Khanh, chỉ tiếc rằng vóc dáng nàng chỉ cao đến tai Vương Chính Khanh, không giống như kiếp trước, cao bằng Vương Chính Khanh, nên lại lui về sau nửa bước, liếc về phía Vương Chính Khanh nói: "Được rồi, đừng làm rộn nữa, về phòng của mình đi, nên tắm thì tắm một cái, nên ngủ thì đi ngủ một giấc." Nói rồi chuẩn bị vòng qua Vương Chính Khanh đi ra khỏi đình nghỉ mát.

Vương Chính Khanh đuổi tay ra, kéo lại Chân Ngọc, lôi nàng đến trước mặt mình, đè xuống lông mày nói: "Muốn chạy trốn?"

Làm gì có chứ? Lão tử chỉ là nghỉ về phòng đi ngủ được chưa? Chân Ngọc cũng không giãy giụa, chỉ có tức giận vô lực nói: "Tối nay đánh rắn, khắp người toàn mồ hôi, lại bị người đuổi theo một vòng, hiện tại toàn thân đau nhức, đâu có tâm tình nghỉ ngơi với người? Hay là như thế này trước nhé, ai về phòng của người ấy!"

Vương Chính Khanh đột nhiên cười nhẹ một tiếng, nhìn bốn bề vắng lặng, ôm ngang người, bế Chân Ngọc lên, nói sát bên tai nàng: "Ta ôm nàng về phòng, như vậy được rồi chứ?"

Cứu mạng! Chân Ngọc muốn giãy giụa, quay đầu nhìn thấy khắp hồ đều là hoa sen, lại không dám từ chối, ngộ nhờ Vương Chính Khanh đột nhiên độc ác, vứt nàng vào trong ao, thế thì như thế nào mới tốt? Phải biết nàng tài nghệ đầy mình, duy nhất chỉ không biết bơi!

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc khéo léo nằm ở trước ngực hắn, lần này hài lòng, ôm chặt Chân Ngọc, ra khỏi đình nghỉ mát.

Tối nay Chân Ngọc cũng thật sự mệt mỏi quá rồi, nhất thời bị Vương Chính Khanh ôm, lại cảm thấy tiết kiệm được sức lực đi về của mình, hình như cũng không tồi, liền mặc cho Vương Chính Khanh ôm.

Vương Chính Khanh có chút cảm thán, ngày trước rất chán ghét Chân Ngọc nương, thấy nàng thì chỉ có ý nghĩ tránh đi, mấy ngày nay không biết trúng tà gì, lại muốn ở cùng một chỗ với nàng. Ôm nàng như thế này, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, ngửi được mùi hương thơm ngát trên người nàng, lại động lòng!

Ao hoa sen này cách viện của Chân Ngọc cũng không xa, Vương Chính Khanh ôm nàng, rất nhanh chóng mà về đến viện. Đang đến trước viện, chỉ thấy Hồ ma ma đang lo lắng đi tới đi lui, nhất thời gọi Hồ ma ma một tiếng.

Hồ ma ma thấy Vương Chính Khanh ôm Chân Ngọc, không khỏi vui mừng, thế này, thế này, Tam phu nhân thế này phải chăng là khổ tận cam lai rồi? Tam gia ôm nàng trở lại, vợ chồng dĩ nhiên là hòa hảo rồi! Nàng đang muốn nói, thấy Chân Ngọc nằm yên trong lòng Vương Chính Khanh, cũng không nói muốn xuống, không khỏi bật cười, vợ vàng dẫn Vương Chính Khanh vào phòng.

Vương Chính Khanh vào phòng, giỡn cánh tay ra muốn thả Chân Ngọc xuống, lại thấy Chân Ngọc ôm sát cánh tay của hắn không muốn buông ra, không khỏi mừng rỡ, còn nói không muốn động phòng, đây không phải là ôm sát không buông ra sao? Khóe miệng hắn hiện lên nụ cười, cúi đầu nhìn về phía Chân Ngọc, lúc này mới phát hiện, Chân Ngọc lại là ngủ say, còn lấy cánh tay của hắn làm gối đầu.

Chân Ngọc ngủ một giấc ngon lành, khi tỉnh lại chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, nhất thời giương cánh tay vươn vai một cái, không ngờ tay vừa duỗi ra, lại bị một người bắt được, bên người truyền đến giọng nói của Vương Chính Khanh nói: "Đã tỉnh rồi hả ?"

Chân Ngọc vừa nghiêng đầu, vừa vặn đối diện với khuôn mặt tươi cười của Vương Chính Khanh, nhất thời tròn to mắt, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Wương Chính Khanh nằm bên cạnh Chân Ngọc, chần vén một nửa, ở trần, chỉ cười nói: "Ngọc nương, nàng ngủ cũng không an phận. Nhìn xem, lột hết xiêm y của ta ra rồi này!"

Lão tử say rượu rồi làm loạn hả? Chân Ngọc kinh ngạc, hỏi: "Chỉ lột xiêm áo? Có giữ lại quần cho người hay không?"

Vừa mới sáng sớm, mỹ nhân xinh đẹp như hoa, lại hỏi một câu thô tục như vậy, Vương Chính Khanh không nhịn được vén hết chăn lên, dịu dàng nói: "Nàng tự nhìn một chút đi!"

Tối hôm qua ôm nàng một đêm, chỉ hôn lên đầu, thấy nàng ngủ ngon, cái gì cũng không làm, cứ như vậy cứng rắn nhịn một đêm. Bây giờ thì, hắc hắc!

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh cười đến quỷ dị, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nhất thời không chút nghĩ ngợi, trực tiếp mở miệng hô lên: "Người đâu!"

"Sao vậy?" Hồ ma ma đã tới từ sáng sớm, chỉ đợi ở ngoài cửa, nghe thấy Chân Ngọc cao giọng gọi người, cho là đã xảy ra chuyện gì, cũng không để ý được nhiều nữa, đẩy cửa rồi đi vào.

Nghe được tiếng động ở cửa, Vương Chính Khanh chỉ đành phải lại đắp kín chăn, có chút buồn bực nói: "Ngọc nương, chúng ta còn chưa dậy , nàng gọi người vào làm cái gì?"

Hồ ma ma vừa vào cửa, thấy phu thê bọn họ còn chưa dậy , lại vội lui ra ngoài.

Wương Chính Khanh thấy sắc trời cũng không còn sớm nữa, chỉ đành phải rút lại tâm tư, nhanh chóng rời giường mặc quần áo, rửa qua mặt một chút, liền đi ra ngoài.

Hồ ma ma ở đây dọn dẹp giường đệm, vẫn không có tìm được khăn Bạch La, nhất thời chỉ đành hỏi lại Chân Ngọc.

Chân Ngọc miễn cưỡng nói: "Ma ma, ta đã sớm nói rồi, Vương Chính Khanh sợ là không được. Người xem, ngủ một đêm, cũng không xảy ra chuyện gì."

Hồ ma ma sợ ngây người, không dám tin nói: "Không thể nào. Lúc Tam phu nhân gả vào đây, Tam gia vẫn có mấy nha đầu phòng . Tuy là bị Tam phu nhân bán đi mấy người, nhưng không phải còn dư lại Chu di nương sao? Chu di nương vừa nhìn thì biết không phải là xử nữ rồi."

"Thì sao? Có phải gần đây Vương Chính Khanh mới không được hay không?" Chân Ngọc suy đoán.

Hồ ma ma bi tráng nói: "Cho dù thế nào, hổ tiên lộc tiên lừa tiên* cho vào hầm với nhau, sớm tối cho Tam gia uống một ly, không tin ngài ấy vẫn không được?"

(*) Thước bỏ thận a~~~~

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tình cũ khó quên

Chuyện Vương Chính Khanh nghỉ ngơi trong phòng Chân Ngọc, nhanh chóng được truyền đến tai Ninh lão phu nhân.

Ninh lão phu nhân hơi trầm ngâm nói: “Gia hòa vạn sự hưng. Nếu Ngọc nương chịu an phận, không gây chuyện nữa, đương nhiên là chuyện tốt với Tam lang. Hiện tại phu thê bọn họ hòa thuận, cũng nên đốt hương tạ ơn rồi.” Vì thế tạm thời dừng lại ý niệm tìm lỗi sai của Chân Ngọc để đưa nàng vào chùa thanh tu.

Những ngày tiếp theo, Vương Chính Khanh lại bận rộn, không để ý tới Chân Ngọc. Nhưng Hồ ma ma lại tìm được hổ tiên, chỉ đợi Vương Chính Khanh rảnh rồi đến phòng Chân Ngọc, thì sẽ hầm cho hắn uống. Nhưng đợi mãi mà không thấy Vương Chính Khanh rảnh rồi, cũng có chút nghỉ ngơi.

Chân Ngọc tính toán lại thời gian, nhớ lại một chuyện, thời gian này hình như vương phủ mất một lá thư cơ mật, bởi vì hoài nghi có nội gián, mấy vị mưu sĩ cùng lập bầy tìm nội gián, cuối cùng cũng tìm được. Nhớ lúc đó, bày trận như thế nào, dụ nội gián xuất hiện như thế nào, đều là một tay bản thân bày kế. Hiện nay thì, chắc là do Vương Chính Khanh lập kế rồi. Giờ mình mất rồi, Vương Chính Khanh tiếp nhận việc của mình, sự kiện nội gián này, sẽ là chuyện đầu tiên đánh giá mưu trí của hắn, hắn đương nhiên phải tự thân tự lực, nghĩ ra biện pháp chu toàn để tìm ra nội gián. Chuyện này mà làm tốt, hắn liền có thể hoàn toàn thăng chức, trở thành mưu sĩ đắc lực nhất bên cạnh Cửu Giang vương. Hiện tại, chắc là thời điểm bận rộn nhất.

Chân Ngọc nghĩ không sai, mấy ngày nay Vương Chính Khanh quả thực bận rộn tìm nội gián trong vương phủ.

Vương Chính Khanh, khi đối mặt với thế thế ở hậu trạch thì mưu trí cũng không khác nam nhân bình thường là mấy, nhưng khi có đại sự và trợ giúp Cửu Giang vương thì lại rất có tài.

Có lúc Chân Ngọc nghĩ, năm đó Vương Chính Khanh bị thế thế trong hậu trạch làm cho mệt mỏi, không có một người hiền thế trợ giúp, như thế mới không có vượt được mình để trở thành mưu sĩ đắc lực nhất bên cạnh Cửu Giang vương. Nhớ khi đó, mơ hồ nghe nói, thế tử của Vương Chính Khanh nhiều bệnh, nhiều lần tìm đến cái chết, huyền não làm gia đình không yên. Lúc ấy mình giúp Cửu Giang vương làm náo động, khi được phong thái tử, mặc dù Vương Chính Khanh cũng bỏ ra nhiều công sức, nhưng cuối cùng bởi vì thế thất đột nhiên qua đời, không thể không trở về phủ xử lý hậu sự, thế nên mới mất đi một vị trí quan trọng nhất trong phủ thái tử. Nếu không, đến lúc Cửu Giang vương đăng vị, vị trí Nội Các phụ trẻ tuổi nhất này, Cửu Giang vương sẽ do dự giữa mình và Vương Chính Khanh, không biết chọn người nào mới tốt nữa.

Nhưng mà, dù sao cuối cùng mình cũng vắt hết óc mất rồi, vị trí trong Nội Các phủ, tất nhiên là vật trong túi Vương Chính Khanh rồi.

Lại qua mấy ngày, khi Vương Chính Khanh xuất hiện với vẻ mặt rạng rỡ trong phòng Chân Ngọc, Chân Ngọc liền suy đoán, chắc là hắn đã tìm ra nội gián, được Cửu Giang vương ngợi khen rồi.

"Mấy ngày nay có khỏe không?" Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc ngồi trên nhuyễn tháp đọc sách, hình như có chút buồn buồn, liền tiến lên hỏi một câu.

Chân Ngọc liếc hắn một cái nói: "Không khỏe!" Ngày ngày buồn bực trong hậu trạch, có thể tốt thế nào được?

Vương Chính Khanh thấy thái độ của nàng không tốt, cũng không so đo với nàng, chỉ cười nói: "Ngày kia vương phủ thiết yến, có thể mang nữ quyến đi dự, mà vương phi cũng muốn gặp nàng một chút, nàng nên chuẩn bị một chút, đến lúc đó đi với ta qua đó một chuyến."

Lần này Vương Chính Khanh lập được công, Cửu Giang vương ngoài ban thưởng cho hắn, đương nhiên giao phó vương phi muốn lôi kéo nội quyến của Vương Chính Khanh một chút. Vương phi biết thời cơ, liền mượn chuyện bữa tiệc, nói muốn gặp Chân Ngọc.

Chân Ngọc vừa nghe tới vương phủ dự tiệc, ánh mắt liền sáng lên. Lần trọng sinh này, nàng không bỏ được nhất, không chỉ có đám người anh trai và chị dâu cháu trai cháu gái, mà còn có những người trong vương phủ. Trong những người ở Vương phủ, cực kỳ không bỏ được, một là đường muội của Cửu Giang vương quận chúa Đường Diệu Đan, một người khác dĩ nhiên là Cửu Giang vương rồi.

Phụ thân của Đường Diệu Đan Trần Bắc vương là đệ đệ của đương kim Hoàng đế Đường Tập Võ, tính ra, cũng chính là thúc phụ của Cửu Giang vương. Năm đó Trần Bắc vương chết trận trong một trận chiến, vương phi cũng bệnh chết. Trần Bắc vương không có con trai, chỉ có một nữ nhi là Đường Diệu Đan. Cửu Giang vương thương vị đường muội này còn thơ bé, liền bẩm Hoàng đế, nhận nàng vào phủ nuôi dưỡng, đối đãi như muội muội ruột thịt.

Khi Chân Ngọc ở vương phủ làm mưu sĩ, Đường Diệu Đan bái sư học vẽ học cờ từ hắn, hai người liền quen thuộc hơn người khác một chút. Lúc đó, Chân Ngọc hai mươi ba tuổi, Đường Diệu Đan là mười tám tuổi. Hai người đều tài mạo song toàn, nhân vật xuất sắc, khi chung đụng với nhau, khó tránh khỏi âm thầm sinh ra một chút tình cảm.

Theo lý mà nói, Đường Diệu Đan năm đã mười tám tuổi, nên tìm nhà chồng rồi mới đúng, nhưng kỳ quái là, mỗi lần Cửu Giang Vương và vương phi nhắc tới chuyện hôn sự, Đường Diệu Đan lại nổi nóng, hình như không muốn gả đi. Vì điều này, Cửu Giang vương hơi buồn rầu, còn đòi Chân Ngọc bày mưu kế. Chân Ngọc cũng phân tích không ra nguyên cớ. Cuối cùng Cửu Giang vương nói: "Ngọc Lang à, nếu tương lai thành đại sự, ngươi còn chưa đón dâu, liền gả Diệu Đan cho người thì như thế nào?"

Chân Ngọc nghe xong, mặc dù không dám chắc chắn cho rằng lời của Cửu Giang vương là thật, suy cho cùng vẫn cất giữ tâm tư, lại đặt Đường Diệu Đan vào đây lòng mà quý trọng. Cho đến khi hắn chết bệnh, Đường Diệu Đan tuổi cũng đã 20, nhưng vẫn không có hôn phối.

Nghĩ đến Cửu Giang vương, Chân Ngọc khó quên ơn tri ngộ đó, nghĩ đến Đường Diệu Đan, Chân Ngọc lại khó quên phần tình ý ở kiếp trước kia.

Đợi đến khi Vương Chính Khanh đi, Chân Ngọc liền lục tung tủ quần áo, muốn tìm một bộ xiêm y hợp ý, chuẩn bị cho bữa tiệc ở vương phủ, cho đến khi lật cả một hồi lâu, mới ừ ừ ngồi trên giường, hiện giờ không giống ngày xưa, mình sớm thay đổi hình dạng, cho dù Cửu Giang vương cũng tốt, Đường Diệu Đan cũng tốt, chỉ biết mình là Chân thị, mà không phải Chân Ngọc của kiếp trước. Trang phục thành cái dạng gì đều tốt, cái cần phải bận tâm, là mặt mũi của Vương Chính Khanh, chứ không phải cái khác.

Hồ ma ma thấy Chân Ngọc đầu tiên là hào hứng tìm kiếm xiêm áo, rất nhanh lại im lặng ngồi vào giường, liền hỏi: "Chẳng lẽ xiêm áo không hợp ý? Nếu bây giờ muốn may cũng là không kịp. Cũng may hai bộ mới làm trong năm nay còn chưa có mặc qua, chọn một bộ mặc đi dự tiệc là được. Lại nói, cũng là do Tam phu nhân luôn mang bệnh, ít đi dự tiệc, mới không có giống như những phu nhân trong phủ khác, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn xiêm áo mới để dự tiệc."

Chân Ngọc "Ừ" một tiếng nói: "Xiêm áo và trang sức, ma ma giúp ta an bài là được rồi, không cần quá phô trương, chỉ cần đơn giản chừng chạc là được. Con người vương phi, không thích người khác quá mức xinh đẹp."

Hồ ma ma đáp, nhất thời lấy lại tinh thần, cười hỏi: "Tam phu nhân làm sao biết được vương phi không thích người khác xinh đẹp?"

Chân Ngọc thuận miệng lên tiếng: "Tam gia nói cho ta biết."

"Tam gia nói cho biết, vậy dĩ nhiên không thể là giả rồi." Hồ ma ma vội đi mở hộp trang sức, nghĩ chọn đồ trang sức trước, rồi mới phối xiêm áo cần mặc.

Chủ tớ đang bận, lại thấy Vương Chính Khanh đã đổi xiêm áo, xoay người đi vào.

Hồ ma ma thấy thế, vội vàng lui xuống, cho phu thê bọn họ nói chuyện tự tại hơn.

Trước đây bởi vì Chân Ngọc nương không phải bệnh chính là não loạn, Vương Chính Khanh cực ít mang nàng đi dự tiệc, lúc này muốn dẫn nàng đi dự tiệc trong vương phủ, cũng sợ nàng thất lễ, bèn đi tới chỉ điểm mấy câu.

Chân Ngọc có lòng muốn hỏi vương phủ mọi người tình huống, liền giả vờ sợ đến lúc đó lễ nghi không chu đáo lại đắc tội với người khác, chỉ thỉnh giáo từng điều một.

Vương Chính Khanh liền giải thích từng điều một cho nàng, "Vương phi họ Thân, xuất thân danh môn vọng tộc, cũng không khó chung đụng. Nàng nhìn thấy nàng ấy, cũng không cần gò bó, làm theo lễ nghi là được. Ngược lại có một người, nhìn thấy nàng thì có thể tránh xa thì tránh xa, nếu không thể tránh thì nàng ta nói gì, đều nghe theo, về sau hãy bàn."

"Người nào?" Chân Ngọc kinh ngạc, vương phủ có nữ quyền làm cho người ta ghét như vậy sao?

Vương Chính Khanh nhỏ giọng nói: "Là quận chúa Đường Diệu Đan."

"Làm sao lại như vậy? Không phải nghe nói Quận chúa Đường Diệu Đan hoạt bát động lòng người, rất dễ chung sống hay sao?" Chân Ngọc nhớ ở kiếp trước, Đường Diệu Đan ở cạnh mình, thật là dễ chung đụng, và lại khi đó cũng cảm thấy, Đường Diệu Đan là một thiếu nữ hoạt bát động lòng người, nếu gả cho người, cũng tất nhiên là một chủ mẫu hiền huệ. Sao lần này trong miệng Vương Chính Khanh, Đường Diệu Đan hình như là một người khác vậy.

Vương Chính Khanh rũ mắt nói: "Quận chúa Đường Diệu Đan a, chỉ ở trước mặt Cửu Giang vương, và trước mặt mấy mưu sĩ có tài, mới hoạt bát động lòng người. Còn với những người khác, thì chưa hẳn."

Chân Ngọc ngạc nhiên, tiếp đó lại tức giận, người được đẩy Vương Chính Khanh, thế này mà đã nói xấu quận chúa Đường Diệu Đan rồi, hừ!

Vừa nói chuyện, Hồ ma ma cũng là đứng ở ngoài màn hình hỏi Vương Chính Khanh: "Tối nay Tam gia có muốn nghỉ ngơi ở chỗ này không?"

Vương Chính Khanh nhìn về phía Chân Ngọc nói: "Nàng có giữ ta lại hay không? Giữ lại thì ta ở lại."

Hồ ma ma thính tai, nghe thấy lời Vương Chính Khanh nói, sợ Chân Ngọc nói năng lỗ mãng, cũng đáp thay: "Tam phu nhân chỉ chờ Tam gia tới đây đây, sao lại không giữ lại? Vả lại dưới bếp đã hầm canh, là chuẩn bị cho Tam gia, đợi chút nữa là có thể uống rồi."

"Canh gì?" Vương Chính Khanh thuận miệng hỏi một câu, mắt nhìn Chân Ngọc.

Chân Ngọc bật thốt lên: "Là canh hồ tiên, ma ma tự mình trông lửa, hầm một ngày rồi, người không uống thì thật đáng tiếc." Nàng chỉ muốn giành công cho Hồ ma ma, nhất thời lại quên mất hậu quả khi nói ra câu này.

Vương Chính Khanh vừa nghe, ánh mắt trong nháy mắt trở nên tỉnh mạch, cười như không cười nói: "A, là canh hồ tiên à! Vậy không uống nhất định là không được rồi."

Chân Ngọc thấy vẻ mặt của Vương Chính Khanh, không chút nghỉ ngơi, một tay cầm gối đầu ném qua, liếc mắt nói: "Người có ý gì? Uống canh mà thôi, đừng nghĩ sai lệch."

"Nào có hiểu lầm? Người hiểu lầm chính là người ném gối đầu đấy." Vương Chính Khanh một tay bắt được ném tới gối đầu, nhẹ nhàng ném trên giường, đánh trúng áo khoác, ngồi vào bên giường, bên cạnh Chân Ngọc Thân, ri tai nói: "Thật ra thì, cho dù không uống canh hồ tiên, ta cũng sợ nàng không chịu nổi, nếu là uống canh hồ tiên, chỉ sợ sáng mai nàng không rời giường nổi."

Hơi thở của Vương Chính Khanh phảng phất ở bên cổ, cả người Chân Ngọc nổi da gà, không khỏi đưa tay đẩy, đẩy ra Vương Chính Khanh, đang muốn nói, chỉ nghe thấy phòng bên ngoài có nha đầu la âm lên: "Tam gia, Tam gia, lão phu nhân phòng tay rồi."

Vương Chính Khanh vừa nghe, hoảng sợ đứng thẳng người lên, xuống giường liền đi khỏi.

Nơi này Hồ ma ma vén rèm đi vào, vội vàng thay y phục cho Chân Ngọc nói: "Nói là lão phu nhân uống trà, không cần thận đồ ly trà, làm phòng tay. Tam phu nhân mau mau đi qua nhìn một chút. Nếu không, sau này lại nói nàng đầu như Tam phu nhân bất hiếu."

Khi Chân Ngọc đến chỗ Ninh lão phu nhân, đã có nha đầu giúp Ninh lão phu nhân xức thuốc cao, bọc tay.

Vương Chính Khanh vẫn không yên lòng, đã sai người đi mời đại phu vào phủ.

Chỗ này của Ninh lão phu nhân hơi rối ren, vừa thấy Chân Ngọc đứng đó, cũng không biết đi đến hầu hạ, liền có chút bức tức, khiển trách nói: "Cũng không phải là đại phu, đứng lý ở đây làm cái gì? Chốc nữa ngã bệnh, lại nói là tới đây tận hiếu, không cần thận trúng gió, ta lại trở thành tội nhân."

Chân Ngọc cũng không so đo cùng Ninh lão phu nhân, thấy đại phu tới rồi, chần chạch nói không có đáng ngại, lại nhìn phương thuốc, dặn bảo nha đầu sắc thuốc cẩn thận, lúc này mới dẫn đám nha đầu trở về phòng.

Vừa mới về phòng, Hồ ma ma liền bưng canh hồ tiên vào, mắt thấy Vương Chính Khanh không đến, không khỏi nói: "Hầm canh cả một ngày, sao có thể lãng phí?" Ý tứ cũng là muốn Chân Ngọc sai người đi mời Vương Chính Khanh tới đây, cho dù như thế nào, cũng phải uống canh này.

"Sẽ không lãng phí đâu." Chân Ngọc một tay nhận lấy canh hồ tiên, sờ sờ đáy cốc, thấy không phỏng tay, liền thổi thổi, rồi uống một hớp.

Hồ ma ma không kịp ngăn nài lại, không khỏi giậm chân, trợn mắt nói: "Đây là thuốc tráng dương, Tam phu nhân làm sao lại uống?"

"Gần đây cả người mềm nhũn, không có sức lực, đang cần tráng dương!" Chân Ngọc cười đáp.

Hồ ma ma tức giận, nhưng mà lại không thể làm gì.

Ninh lão phu nhân như vậy, Vương Chính Khanh đương nhiên không có tâm tình đến phòng Chân Ngọc, hai buổi tối liên tiếp, chỉ nghỉ ngơi trong thư phòng.

Ngày hôm nay dậy sớm, liền sai người đi nói cho Chân Ngọc biết, sau bữa cơm trưa phải trang điểm xong, trước giờ Thân thi đi dự yến tiệc ở vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Dự tiệc vương phủ

Yến tiệc vương phủ, tất nhiên là rực rỡ sắc màu, cực kỳ náo nhiệt.

Tân khách đi vào vương phủ, bởi vì chưa chính thức khai tiệc, tự có người lĩnh nữ quyến lên lầu ngắm cảnh nghe kịch uống trà, về phần nam tân khách, lại là tụ tập ở Luyện Vũ Trảng bắn tên, hoặc là tốp năm tốp ba đi dạo ngắm cảnh trong vườn.

Hộ Bộ Thị Lang Vi Đồng Phủ cùng chủ sự Tiền Tiến Ích tới trước vương phủ từ sớm, sau khi gặp qua Cửu Giang vương, liền lững thững tới vườn ngắm cảnh, đi tới chỗ hẻo lánh, không thể không nói chút chuyện thời cuộc.

Thê tử của Vi Đồng Phủ là muội muội của Tiền Tiến Ích, hai người vừa là đồng liêu, vừa là lang cậu (anh vợ-em rể), nói chuyện tất nhiên không có kỵ gì.

Tiền Tiến Ích thờ dài nói: "Vương Gia thiếu đi một Chân Bàng nhân, giống như mất một cái cánh tay trái, hôm nay tuy có Vương Trạng nguyên chống đỡ được đại cục, nhưng rốt cuộc không được như trước."

Vi Đồng Phủ nghĩ đến Chân Ngọc, cũng nói: "Lúc đầu, mặc dù Chân Bàng nhân và Vương Trạng nguyên luôn cãi vã, nhìn như bất hòa, kì thực cũng là đồng tâm hiệp lực, trong thời gian ngắn ngủi, liền giúp Vương Gia có được binh quyền Kinh Thành trong tay. Vương Gia có binh quyền này, vị trí thái tử sớm muộn cũng nắm trong tay."

Tiền Tiến Ích gật đầu nói: "Luận tài năng, Chân Bàng nhân cũng không nhất định có thể thắng Vương Trạng Nguyên bao nhiêu, nhưng hấn thắng ở chỗ không có gánh nặng gia đình, không cần phí tâm vào chuyện nữ quyến ở hậu trạch, chỉ toàn tâm toàn ý giúp Vương Gia mưu đồ đại sự, người như vậy, còn đi chỗ nào tìm?"

Vi Đồng Phủ ngược lại nghĩ tới một chuyện, nhìn bốn bề vắng lặng, liền nói: "Lúc trước có tin đồn, Vương Gia đã từng hứa, nói tương lai chuyện thành công, muốn gả quận chúa Diệu Đan cho Chân Bàng nhân, vậy mới giữ quận chúa Diệu Đan trong phủ, chậm chạp không tìm phu quân cho nàng. Không ngờ Chân Bàng nhân không đợi chuyện thành ôm được mỹ nhân về, lại bệnh mà chết."

Hai người nói chuyện vương phủ một phen, không tránh được lại bát quái động thái mới nhất của đương kim Hoàng Đế một phen.

Đương kim Hoàng Đế Đường Tập Võ dùng võ giành thiên hạ, kết thúc tiền triều, năm đó ba mươi tám tuổi đăng cơ Đại Bảo, làm Hoàng đế khai quốc của Đường Quốc. Khi mới bước lên Đại Bảo, hấn có một ý chí to lớn, muốn làm mình chủ thiên hạ, vì thế hai mươi năm ròng, chăm lo việc nước, triều cực sáng suốt, thiên hạ đều khen ngợi. Không ngờ sau sinh nhật sáu mươi tuổi sinh, hấn lại hết lòng tin theo đạo giáo, bắt đầu tu đạo luyện đan, không để ý tới triều chính, thậm chí tin lời đạo sĩ, giết chết rất nhiều cung phi trong cung cảm tình con giáp xung khắc với hấn, trong khoảng thời gian ngắn, triều thần cảm tình xung khắc với hấn, đều hoảng sợ không chịu nổi một ngày. Ba năm tiếp theo, triều chính hỗn loạn.

Đường Tập Võ tổng cộng có tám nhi tử, phong vương bên ngoài tổng cộng có năm người, ở lại kinh thành có ba người. Triều thần đoán, ba người ở lại kinh thành này, chính là những thí sinh Đường Tập Võ tuyển chọn làm thái tử, cho nên âm thầm kéo bè kết phái, muốn nhiều hơn một chút, để ngày sau có được vị trí cao nhất.

Đầu năm nay, Đường Tập Võ lại triệu ba đứa con ở kinh thành vào cung dặn dò, nói hấn muốn đến đạo quan mới xây ngoài thành thanh tu, để bọn họ

liên thủ giám quốc.

Đội Đường Tập Võ vừa đi, mặc dù ba nhĩ tử của hần nói là liên thủ giám quốc, nhưng mỗi người lại tự làm theo ý mình, thậm chí còn xử lý chính sự ở trong vương phủ, đối chọi gay gắt. Trong ba nhĩ tử này, một người trong đó chính là Cửu Giang vương.

Cửu Giang vương năm nay vừa mới hai mươi lăm tuổi, mẫu thân là phi tử Bàng thị được Đường Tập Võ được cưng chiều nhất.

Một bộ phận triều thần cho rằng, trong ba vị Vương Gia ở lại kinh thành, Tam vương gia lớn tuổi hơn, vị trí thái tử ngoài hần ra không thể là ai khác rồi. Một phần khác lại cho là, tướng mạo tác phong của Tứ Vương Gia giống đương kim Hoàng Đế Đường Tập Võ nhất, và lại mẫu thân vốn là biểu muội của Đường Tập Võ, có thể lực bên ngoài, vị trí thái tử ngoài hần ra không thể là ai khác.

Đám người Vương Chính Khanh lại cho là, nếu muốn chọn mình chủ, phải chọn Cửu vương gia, cũng chính là Cửu Giang vương Đường Tấn Phong.

Cửu Giang Vương thời niên thiếu có tài, sau khi lớn lên lại có phong thái tài đức sáng suốt, hơn nữa còn giỏi về chiêu nạp người tài làm việc cho mình, trong vương phủ nhân tài đông đúc. Đến tháng ba năm nay, hần có được binh quyền Kinh Thành trong tay, trong khoảng thời gian ngắn, liền được xem trọng nhất. Người tinh mắt đều cho là, Hoàng đế nếu đã đề cử Cửu Giang vương nắm binh quyền, dĩ nhiên là muốn giao Kinh Thành này, thiên hạ này cho hần.

Cửu Giang vương cũng không dám buông lỏng, Hoàng đế mấy năm nay càng ngày càng khó đoán, lần này giao binh quyền cho hần, không nói chính xác lúc nào thì lại muốn lấy lại. Và lại Tam vương gia Đường Tấn Minh và Tứ Vương Gia Đường Tấn Sơn vẫn còn trong Kinh Thành, mưu những khi này, há chịu chấp tay nhường giang sơn như vậy, tất nhiên vẫn còn ở phía sau.

Vương phi Thân thị biết Cửu Giang vương bởi vì Chân Ngọc đột nhiên qua đời, mất đi cánh tay đắc lực, hơn nữa sợ chỉ cần một sơ hở, sẽ mất mưu của Đường Tấn Minh và Đường Tấn Sơn, lúc này càng muốn lôi kéo thêm nhiều mưu sĩ, khiến cho mưu sĩ từ tâm thấp địa (một lòng) trợ giúp hần. Vì vậy bữa tiệc trong vương phủ lần này, là muốn chủ và khách đều vui vẻ, mà người Vương phi như nàng, cũng phải cúi thấp gấp lưng đi lôi kéo đám người nội quyền của các mưu sĩ.

Nhất thời nghe được Vương Chính Khanh mang theo phu nhân tới, Thân thị vội để tâm phúc Thân ma ma thân đến đón.

Thân ma ma là ma ma hồi môn của Thân thị, giúp Thân thị trông coi phủ trạch trong vương phủ, địa vị hết sức quan trọng, để cho nàng đi đón Chân Ngọc nương, là cho Vương Chính Khanh đủ mặt mũi.

Rất nhanh, Thân ma ma liền dẫn Chân Ngọc vào cửa trong, đi tới chính phòng của Thân thị.

Trong phòng Thân thị, cũng đã có một vài nữ quyến ngồi đó, nhất thời thấy Chân Ngọc tới, tất nhiên cười nói: "Trạng Nguyên phu nhân thật quý hóa, từ trước tới nay không chịu ra ngoài gặp người, lần này cũng chịu ra ngoài rồi?"

Chân Ngọc sớm đã cười tiến lên bái kiến Thân thị, lại theo phẩm cấp lớn nhỏ, lần lượt làm lễ với các vị phu nhân.

Lúc trước Thân thị là nghe qua tin đồn, nói vị phu nhân này của Vương Chính Khanh nhiều bệnh lại đa nghi, hơn nữa rất khó khăn chung đụng, không được ai yêu quý. Lần này được gặp, lại hơi kinh ngạc, vị Trạng Nguyên phu nhân này tư thái yếu điệu, lông mày mảnh mai, làn mặt thu thủy, tươi cười rạng rỡ, chỉ nhìn tướng mạo, cũng không phải người chanh chua, nhưng không biết tin đồn lúc trước tin từ đâu mà đến?

Thân thị quan sát ngôn hành (lời nói+hành vi) của Chân Ngọc, trong nội tâm rất thích, cho là lời đồn đãi không đúng sự thật, nhất thời liền ngoắc gọi Chân Ngọc ngồi ở bên người nàng, hỏi chút chuyện bên trong phủ.

kiếp trước Chân Ngọc ở trong vương phủ ba năm, biết rõ tính tình của Thân thị, cuộc nói chuyện lần này, tất nhiên thỏa đáng, nói chuyện cũng hợp tính tình Thân thị. Thân thị nhất thời lại dặn bảo nói: "Rồi rảnh thì tới vương phủ ngồi một chút, đừng cả ngày buồn bực ở trong nhà. Nghe nói người nhiều bệnh, chỉ sợ là buồn bực mà thôi. Các phu nhân không có việc gì thì ra ngoài đi lại một chút, cười nói một chút, lại tốt hơn bất cứ thứ gì."

Vừa nói chuyện, sớm đã có người rót trà.

Chân Ngọc bưng trà thưởng thức, không phải Bích Loa Xuân vẫn uống quen ở vương phủ khi trước, lại là trà Vân Vụ khó có được ở Miếu Thanh Phong, không khỏi mỉm cười nói: "Mấy cây trà trong Miếu Thanh Phong thật khó có được, một năm chỉ hái được mười hộp trà Vân Vụ, lão chủ trì cất giấu rất kỹ, chính là không chịu đem tặng người khác. Không ngờ ở chỗ vương phi lại có được trà này."

Móa ơi, lần trước rõ ràng thắng lão hòa thượng bốn ván, vốn nên đòi bốn hộp trà, lão hòa thượng một gương mặt khốc tang, chết sống nói chỉ còn lại ba hộp trà, nín thinh không bỏ ra nổi hộp thứ tư, không ngờ hộp thứ tư này, là đưa vào vương phủ rồi. Sau này phải tìm lão hòa thượng tính sổ mới được.

Thân thị vừa nghe thấy lời Chân Ngọc nói, cũng là cười nói: "Trà này cũng không phải của ta thắng được, mà là của Lan nương. Bởi vì ta uống thấy ngon, Lan nương liền cầm cả hộp tới. Cũng là nghĩ tới các phu nhân thường ngày cũng không được uống, cũng muốn để cho các vị nếm thử trà Vân Vụ mà các lão gia cùng khen ngợi một chút."

"Nhưng không biết là vị nào Lan nương? Có thể thắng được trà của lão chủ trì miếu Thanh Phong?" Chân Ngọc cười nói: "Lão chủ trì này hiện tại vừa dụng người đòi trà, liền muốn đánh cờ với người đó, đánh không thắng hần, đừng mơ tưởng được một hộp trà."

Cái cộc Bạch Cốc Lan cùng Vương Chính Khanh, cũng là giấu được sâu, ngoài mấy người thân thiết ra, không ai biết được. Thân thị đương nhiên cũng không biết công án này, bởi vì được Bạch Cốc Lan tặng trà, thuận miệng hỏi một câu, biết được là một vị bạn cũ đem tặng, cũng sẽ không hỏi tới, lần

này nghe được Chân Ngọc hỏi thăm, liền cười sai người đi mời Bạch Cốc Lan ra ngoài gặp mặt các vị phu nhân.

Nhất thời lại nói với các vị phu nhân: "Bởi vì gần đây trong phủ bận rộn, mỗi khi tới giờ ngự lại tức ngực, may mà vị biểu muội Lan nương của ta am hiểu vài món được thiện (món ăn chữa bệnh) trị tức ngực, thế nên giữ nàng ở lại mấy ngày, đợi dạy cho trù nương làm ra được được thiện, mới có thể thả nàng về phủ. Không ngờ nàng ở lại mấy ngày nay, ta càng không nở nàng đi, lại ép nàng ở lại mấy ngày nữa."

Vừa nói chuyện, Bạch Cốc Lan liền vào tới.

Thân thị lần lượt giới thiệu các vị phu nhân cho nàng. Có một số nàng đã gặp qua rồi quen biết biết, tất nhiên là cười gật đầu nói mấy câu, có một số không biết, liền hỏi tục danh, chức vị của phu quân.

Đợi giới thiệu đến Chân Ngọc thì sắc mặt Bạch Cốc Lan cứng đờ, lại cố hết sức nhìn Chân Ngọc một cái, miệng nói: "Nghe nói Trạng Nguyên phu nhân tài mạo song toàn, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền."

Chân Ngọc đầu phải người thông tuệ, liếc mắt nhìn thấy ánh mắt nhìn nàng của Bạch Cốc Lan, lại liên tưởng tới hộp trà Vân Vụ mà nàng ta có được, cũng có chút kinh ngạc: ý ý, chẳng lẽ vị này là người trong lòng trong truyền thuyết của Vương Chính Khanh?

Những ngày này, nàng cũng nghe qua Vương Chính Khanh chậm chạp bất hòa nguyên chủ động phòng nguyên nhân. Từ Hồ ma ma trong miệng, nàng biết được nguyên chủ hoài nghi Vương Chính Khanh trong lòng có người khác, lại bởi vì Vương Chính Khanh yêu thích hoa lan, nguyên chủ lại hoài nghi cái kia người yêu khuê danh vô cùng có thể mang một "Lan" chữ, chỉ khó có thể xác định là ai thôi! Nguyên chủ nhất thời tâm kết khó giải, tăng thêm bệnh buồn, tài trí sau lại bệnh nặng.

Móa ơi, lão tử thật vất vả mới thắng cờ, được ba hộp trà, nhien đau cho Vương Chính Khanh một hộp, hán lại tùy tiện đưa cho nữ nhân khác. Nếu như là đưa cho nữ nhân trong phủ chính mình, vậy gọi là làm người mình, không thành vấn đề, nhưng người đưa cho một nữ nhân đã có chồng, đây không phải là gây họa hay sao? Mà ánh mắt nữ nhân này nhìn lão tử giống như liếc thấy một con rắn độc, vừa oán vừa hận, là chuyện gì chứ?

Chân Ngọc âm thầm suy đoán hành động của Bạch Cốc Lan, chỉ nghe thấy tiếng mảnh vang lên, giọng nói của Đường Diệu Đan truyền vào, thần kinh nhất thời run lên, chỉ nhìn ngoài mảnh, quận chúa, người vẫn tốt chứ? Từ khi ta mất, nàng có từng đau lòng?

Đường Diệu Đan vào phòng, trước tiên bái kiến Thân thị, sau đó hơi gật đầu với các vị phu nhân, rồi ngồi xuống, chỉ nói chuyện với Bạch Cốc Lan: "Tỷ tỷ được trà Vân Vụ, sao lại không cho ta một hộp? Cũng không phải thích trà này, mà là lão hòa thượng miếu Thanh Phong quá đáng ghét, lần trước khi đi Miếu Thanh Phong uống một ly cảm thấy ngon, sai người muốn một hộp từ hán, hán lại không chịu cho. Ta phải cầm trà này, ở ngay trước mặt lão hòa thượng đó, pha để rửa tay, như thế mới có thể hạ giận."

Thê tử của Hộ Bộ Thị Lang Vi Đồng Phủ Tiền thị nghe vậy, cười nói: "Trà Vân Vụ này, cũng không phải là cực phẩm duy nhất trong các loại trà, sở dĩ được các lão gia gia ca ngợi, có lẽ là bởi vì tác phong của lão hòa thượng, các lão gia không dễ dàng chiếm được trà này, mới càng thêm khen ngợi. Quận chúa nếu lấy ra rửa tay, chỉ sợ các lão gia biết được sẽ muốn trợn mắt."

Bạch Cốc Lan vừa nghe lời của Đường Diệu Đan, lại nói: "Trà này cũng là một người bạn cũ đem tặng, chỉ có một hộp, hôm nay cho vương phi, thì không còn nữa rồi. Quận chúa muốn lấy nó rửa tay, phải đợi tới lần sau rồi." Nàng nghĩ, kỳ nghệ của Vương Chính Khanh bắt phạm, nghĩ đến trà này là hán thắng được, nếu gặp hán, để cho hán thắng một hộp nữa thì có làm sao? Chương 15 Dự tiệc vương phủ

Yến tiệc vương phủ, tất nhiên là rực rỡ sắc màu, cực kỳ náo nhiệt.

Tân khách đi vào vương phủ, bởi vì chưa chính thức khai tiệc, tự có người lĩnh nữ quyền lên lầu ngắm cảnh nghe kịch uống trà, về phần nam tân khách, lại là tụ tập ở Luyện Vũ Trảng bắn tên, hoặc là tốp năm tốp ba đi dạo ngắm cảnh trong vườn.

Hộ Bộ Thị Lang Vi Đồng Phủ cùng chủ sự Tiền Tiến Ích tới trước vương phủ từ sớm, sau khi gặp qua Cửu Giang vương, liền lĩnh thưởng tới vườn ngắm cảnh, đi tới chỗ hẻo lánh, không thể không nói chút chuyện thời cuộc.

Thê tử của Vi Đồng Phủ là muội muội của Tiền Tiến Ích, hai người vừa là đồng liêu, vừa là lang cậu (anh vợ-em rể), nói chuyện tất nhiên không có kỵ gì.

Tiền Tiến Ích thờ dài nói: "Vương Gia thiếu đi một Chân Bàng nhãn, giống như mất một cái cánh tay trái, hôm nay tuy có Vương Trạng nguyên chống đỡ được đại cục, nhưng rốt cuộc không được như trước."

Vi Đồng Phủ nghĩ đến Chân Ngọc, cũng nói: "Lúc đầu, mặc dù Chân Bàng nhãn và Vương Trạng nguyên luôn cãi vã, nhìn như bất hòa, kì thực cũng là đồng tâm hiệp lực, trong thời gian ngắn ngủi, liền giúp Vương Gia có được binh quyền Kinh Thành trong tay. Vương Gia có binh quyền này, vị trí thái tử sớm muộn cũng nằm trong tay."

Tiền Tiến Ích gật đầu nói: "Luận tài năng, Chân Bàng nhãn cũng không nhất định có thể thắng Vương Trạng Nguyên bao nhiêu, nhưng hán thắng ở chỗ không có gánh nặng gia đình, không cần phí tâm vào chuyện nữ quyền ở hậu trạch, chỉ toàn tâm toàn ý giúp Vương Gia mưu đồ đại sự, người như vậy, còn đi chỗ nào tìm?"

Vi Đồng Phủ ngược lại nghĩ tới một chuyện, nhìn bốn bề vắng lặng, liền nói: "Lúc trước có tin đồn, Vương Gia đã từng hứa, nói tương lai chuyện thành công, muốn gả quận chúa Diệu Đan cho Chân Bàng nhãn, vậy mới giữ quận chúa Diệu Đan trong phủ, chậm chạp không tìm phu quân cho nàng. Không ngờ Chân Bàng nhãn không đợi chuyện thành ôm được mỹ nhân về, lại bệnh mà chết."

Hai người nói chuyện vương phủ một phen, không tránh được lại bát quái động thái mới nhất của đương kim Hoàng Đế một phen.

Đương kim Hoàng Đế Đường Tập Võ dùng võ giành thiên hạ, kết thúc tiền triều, năm đó ba mươi tám tuổi đăng cơ Đại Bảo, làm Hoàng đế khai quốc của Đường Quốc. Khi mới bước lên Đại Bảo, hắn có một ý chí to lớn, muốn làm mình chủ thiên hạ, vì thế hai mươi năm ròng, chăm lo việc nước, triều cực sáng suốt, thiên hạ đều khen ngợi. Không ngờ sau sinh nhật sáu mươi tuổi sinh, hắn lại hết lòng tin theo đạo giáo, bắt đầu tu đạo luyện đan, không để ý tới triều chính, thậm chí tin lời đạo sĩ, giết chết rất nhiều cung phi trong cung cầm tinh con giáp xung khắc với hắn, trong khoảng thời gian ngắn, triều thần cầm tinh xung khắc với hắn, đều hoảng sợ không chịu nổi một ngày. Ba năm tiếp theo, triều chính hỗn loạn.

Đường Tập Võ tổng cộng có tám nhi tử, phong vương bên ngoài tổng cộng có năm người, ở lại kinh thành có ba người. Triều thần đoán, ba người ở lại kinh thành này, chính là những thí sinh Đường Tập Võ tuyển chọn làm thái tử, cho nên âm thầm kéo bè kết phái, muốn nhiều hơn một chút, để ngày sau có được vị trí cao nhất.

Đầu năm nay, Đường Tập Võ lại triệu ba đứa con ở kinh thành vào cung dặn dò, nói hắn muốn đến đạo quan mới xây ngoài thành thanh tu, để bọn họ liên thủ giám quốc.

Đội Đường Tập Võ vừa đi, mặc dù ba nhi tử của hắn nói là liên thủ giám quốc, nhưng mỗi người lại tự làm theo ý mình, thậm chí còn xử lý chính sự ở trong vương phủ, đối chọi gay gắt. Trong ba nhi tử này, một người trong đó chính là Cửu Giang vương.

Cửu Giang vương năm nay vừa mới hai mươi lăm tuổi, mẫu thân là phi tử Bàng thị được Đường Tập Võ được cưng chiều nhất.

Một bộ phận triều thần cho rằng, trong ba vị Vương Gia ở lại kinh thành, Tam vương gia lớn tuổi hơn, vị trí thái tử ngoài hắn ra không thể là ai khác rồi. Một phần khác lại cho là, tướng mạo tác phong của Tứ Vương Gia giống đương kim Hoàng Đế Đường Tập Võ nhất, và lại mẫu thân vốn là biểu muội của Đường Tập Võ, có thể lực bên ngoài, vị trí thái tử ngoài hắn ra không thể là ai khác.

Đám người Vương Chính Khanh lại cho là, nếu muốn chọn mình chủ, phải chọn Cửu vương gia, cũng chính là Cửu Giang vương Đường Tấn Phong.

Cửu Giang Vương thời niên thiếu có tài, sau khi lớn lên lại có phong thái tài đức sáng suốt, hơn nữa còn giỏi về chiêu nạp người tài làm việc cho mình, trong vương phủ nhân tài đông đúc. Đến tháng ba năm nay, hắn có được binh quyền Kinh Thành trong tay, trong khoảng thời gian ngắn, liền được xem trọng nhất. Người tinh mắt đều cho là, Hoàng đế nếu đã để Cửu Giang vương nắm binh quyền, dĩ nhiên là muốn giao Kinh Thành này, thiên hạ này cho hắn.

Cửu Giang vương cũng không dám buông lỏng, Hoàng đế mấy năm nay càng ngày càng khó đoán, lần này giao binh quyền cho hắn, không nói chính xác lúc nào thì lại muốn lấy lại. Và lại Tam vương gia Đường Tấn Minh và Tứ Vương Gia Đường Tấn Sơn vẫn còn trong Kinh Thành, mưu những khi này, há chịu chấp tay nhường giang sơn như vậy, tất nhiên vẫn còn ở phía sau.

Vương phi Thân thị biết Cửu Giang vương bởi vì Chân Ngọc đột nhiên qua đời, mất đi cánh tay đắc lực, hơn nữa sợ chỉ cần một sơ hở, sẽ mắc mưu của Đường Tấn Minh và Đường Tấn Sơn, lúc này càng muốn lôi kéo thêm nhiều mưu sĩ, khiến cho mưu sĩ từ tám thập địa (một lòng) trợ giúp hắn. Vì vậy bữa tiệc trong vương phủ lần này, là muốn chủ và khách đều vui vẻ, mà người Vương phi như nàng, cũng phải cúi thấp gấp lưng đi lôi kéo đám người nội quyến của các mưu sĩ.

Nhất thời nghe được Vương Chính Khanh mang theo phu nhân tới, Thân thị vội để tâm phúc Thân ma ma thân đến đón.

Thân ma ma là ma ma hồi môn của Thân thị, giúp Thân thị trông coi phủ trách trong vương phủ, địa vị hết sức quan trọng, để cho nàng đi đón Chân Ngọc nương, là cho Vương Chính Khanh đủ mặt mũi.

Rất nhanh, Thân ma ma liền dẫn Chân Ngọc vào cửa trong, đi tới chính phòng của Thân thị.

Trong phòng Thân thị, cũng đã có một vài nữ quyến ngồi đó, nhất thời thấy Chân Ngọc tới, tất nhiên cười nói: "Trạng Nguyên phu nhân thật quý hóa, từ trước tới nay không chịu ra ngoài gặp người, lần này cũng chịu ra ngoài rồi?"

Chân Ngọc sớm đã cười tiến lên bái kiến Thân thị, lại theo phẩm cấp lớn nhỏ, lần lượt làm lễ với các vị phu nhân.

Lúc trước Thân thị là nghe qua tin đồn, nói vị phu nhân này của Vương Chính Khanh nhiều bệnh lại đa nghi, hơn nữa rất khó khăn chung đụng, không được ai yêu quý. Lần này được gặp, lại hơi kinh ngạc, vị Trạng Nguyên phu nhân này tư thái yếu điệu, lông mày mảnh mai, làn mắt thu thủy, tươi cười rạng rỡ, chỉ nhìn tướng mạo, cũng không phải người chanh chua, nhưng không biết tin đồn lúc trước tin từ đâu mà đến?

Thân thị quan sát ngôn hành (lời nói+hành vi) của Chân Ngọc, trong nội tâm rất thích, cho là lời đồn đãi không đúng sự thật, nhất thời liền ngoắc gọi Chân Ngọc ngồi ở bên người nàng, hỏi chút chuyện bên trong phủ.

Kiếp trước Chân Ngọc ở trong vương phủ ba năm, biết rõ tính tình của Thân thị, cuộc nói chuyện lần này, tất nhiên thỏa đáng, nói chuyện cũng hợp tính tình Thân thị. Thân thị nhất thời lại dặn bảo nói: "Rồi rảnh thì tới vương phủ ngồi một chút, đừng cả ngày buồn bực ở trong nhà. Nghe nói người nhiều bệnh, chỉ sợ là buồn bực mà thôi. Các phu nhân không có việc gì thì ra ngoài đi lại một chút, cười nói một chút, lại tốt hơn bất cứ thứ gì."

Vừa nói chuyện, sớm đã có người rót trà.

Chân Ngọc bừng trà thưởng thức, không phải Bích Loa Xuân vẫn uống quen ở vương phủ khi trước, lại là trà Vân Vụ khó có được ở Miếu Thanh Phong, không khỏi mỉm cười nói: "Mấy cây trà trong Miếu Thanh Phong thật khó có được, một năm chỉ hái được mười hộp trà Vân Vụ, lão chủ trì cất giấu rất kỹ, chính là không chịu đem tặng người khác. Không ngờ ở chỗ vương phi lại có được trà này."

Móa ơi, lần trước rõ ràng thắng lão hòa thượng bốn ván, vốn nên đòi bốn hộp trà, lão hòa thượng một gương mặt khốc tang, chết sống nói chỉ còn lại ba hộp trà, nín thinh không bỏ ra nổi hộp thứ tư, không ngờ hộp thứ tư này, là đưa vào vương phủ rồi. Sau này phải tìm lão hòa thượng tính sổ mới được.

Thân thị vừa nghe thấy lời Chân Ngọc nói, cũng là cười nói: "Trà này cũng không phải của ta thắng được, mà là của Lan nương. Bởi vì ta uống thấy ngon, Lan nương liền cầm cả hộp tới. Cũng là nghĩ tới các phu nhân thường ngày cũng không được uống, cũng muốn để cho các vị nếm thử trà Vân Vụ mà các lão gia cùng khen ngợi một chút."

"Nhưng không biết là vị nào Lan nương? Có thể thắng được trà của lão chủ trì miếu Thanh Phong?" Chân Ngọc cười nói: "Lão chủ trì này hiện tại vừa đụng người đòi trà, liền muốn đánh cò với người đó, đánh không thắng hần, đừng mơ tưởng được một hộp trà."

Cái cộc Bạch Cốc Lan cùng Vương Chính Khanh, cũng là giấu được sâu, ngoài mấy người thân thiết ra, không ai biết được. Thân thị đương nhiên cũng không biết công án này, bởi vì được Bạch Cốc Lan tặng trà, thuận miệng hỏi một câu, biết được là một vị bạn cũ đem tặng, cũng sẽ không hỏi tới, lần này nghe được Chân Ngọc hỏi thăm, liền cười sai người đi mời Bạch Cốc Lan ra ngoài gặp mặt các vị phu nhân.

Nhất thời lại nói với các vị phu nhân: "Bởi vì gần đây trong phủ bận rộn, mỗi khi tới giờ ngọ lại tức ngực, may mà vị biểu muội Lan nương của ta am hiểu vài món được thiện (món ăn chữa bệnh) trị tức ngực, thế nên giữ nàng ở lại mấy ngày, đợi dạy cho trù nương làm ra được được thiện, mới có thể thả nàng về phủ. Không ngờ nàng ở lại mấy ngày nay, ta càng không nỡ nàng đi, lại ép nàng ở lại mấy ngày nữa."

Vừa nói chuyện, Bạch Cốc Lan liền vào tới.

Thân thị lần lượt giới thiệu các vị phu nhân cho nàng. Có một số nàng đã gặp qua rồi quen biết biết, tất nhiên là cười gật đầu nói mấy câu, có một số không biết, liền hỏi tục danh, chức vị của phu quân.

Đợi giới thiệu đến Chân Ngọc thì sắc mặt Bạch Cốc Lan cứng đờ, lại cố hết sức nhìn Chân Ngọc một cái, miệng nói: "Nghe nói Trạng Nguyên phu nhân tài mạo song toàn, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền."

Chân Ngọc đầu phải người thông tuệ, liếc mắt nhìn thấy ánh mắt nhìn nàng của Bạch Cốc Lan, lại liên tưởng tới hộp trà Vân Vụ mà nàng ta có được, cũng có chút kinh ngạc: ý ý, chẳng lẽ vị này là người trong lòng trong truyền thuyết của Vương Chính Khanh?

Những ngày này, nàng cũng nghe qua Vương Chính Khanh chậm chạp bắt hòa nguyên chủ động phòng nguyên nhân. Từ Hồ ma ma trong miệng, nàng biết được nguyên chủ hoài nghi Vương Chính Khanh trong lòng có người khác, lại bởi vì Vương Chính Khanh yêu thích hoa lan, nguyên chủ lại hoài nghi cái kia người yêu khuê danh vô cùng có thể mang một "Lan" chữ, chỉ khó có thể xác định là ai thôi! Nguyên chủ nhất thời tâm kết khó giải, tăng thêm bệnh buồn, tài trí sau lại bệnh nặng.

Móa ơi, lão tử thật vất vả mới thắng cò, được ba hộp trà, nhịn đau cho Vương Chính Khanh một hộp, hần lại tùy tiện đưa cho nữ nhân khác. Nếu như là đưa cho nữ nhân trong phủ chính mình, vậy gọi là làm người mình, không thành vấn đề, nhưng người đưa cho một nữ nhân đã có chồng, đây không phải là gây họa hay sao? Mà ánh mắt nữ nhân này nhìn lão tử giống như liếc thấy một con rắn độc, vừa oán vừa hận, là chuyện gì chứ?

Chân Ngọc âm thầm suy đoán hành động của Bạch Cốc Lan, chỉ nghe thấy tiếng mảnh vang lên, giọng nói của Đường Diệu Đan truyền vào, thần kinh nhất thời run lên, chỉ nhìn ngoài màn, quận chúa, người vẫn tốt chứ? Từ khi ta mất, nàng có từng đau lòng?

Đường Diệu Đan vào phòng, trước tiên bái kiến Thân thị, sau đó hơi gật đầu với các vị phu nhân, rồi ngồi xuống, chỉ nói chuyện với Bạch Cốc Lan: "Tỷ tỷ được trà Vân Vụ, sao lại không cho ta một hộp? Cũng không phải thích trà này, mà là lão hòa thượng miếu Thanh Phong quá đáng ghét, lần trước khi đi Miếu Thanh Phong uống một ly cảm thấy ngon, sai người muốn một hộp từ hần, hần lại không chịu cho. Ta phải cầm trà này, ở ngay trước mặt lão hòa thượng đó, pha để rửa tay, như thế mới có thể hả giận."

Thê tử của Hộ Bộ Thị Lang Vi Đồng Phủ Tiền thị nghe vậy, cười nói: "Trà Vân Vụ này, cũng không phải là cực phẩm duy nhất trong các loại trà, sở dĩ được các lão gia gia ca ngợi, có lẽ là bởi vì tác phong của lão hòa thượng, các lão gia không dễ dàng chiếm được trà này, mới càng thêm khen ngợi. Quận chúa nếu lấy ra rửa tay, chỉ sợ các lão gia biết được sẽ muốn trợn mắt."

Bạch Cốc Lan vừa nghe lời của Đường Diệu Đan, lại nói: "Trà này cũng là một người bạn cũ đem tặng, chỉ có một hộp, hôm nay cho vương phi, thì không còn nữa rồi. Quận chúa muốn lấy nó rửa tay, phải đợi tới lần sau rồi." Nàng nghĩ, kỳ nghệ của Vương Chính Khanh bắt phạm, nghĩ đến trà này là hần thắng được, nếu gặp hần, để cho hần thắng một hộp nữa thì có làm sao?

Chân Ngọc từ lúc Đường Diệu Đan đi vào, lực chú ý liền ở trên người nàng nhiều hơn, lúc này nói: "Chỗ ta còn có một hộp trà Vân Vụ, về phủ sẽ đưa đến cho quận chúa, quận chúa chỉ cần đem đi rửa tay, không cần đợi lần sau nữa."

Tiếng nàng vừa dứt, mọi người cũng đồng loạt nhìn về phía nàng.

Chân Ngọc từ lúc Đường Diệu Đan đi vào, lực chú ý liền ở trên người nàng nhiều hơn, lúc này nói: "Chỗ ta còn có một hộp trà Vân Vụ, về phủ sẽ đưa đến cho quận chúa, quận chúa chỉ cần đem đi rửa tay, không cần đợi lần sau nữa."

Tiếng nàng vừa dứt, mọi người cũng đồng loạt nhìn về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Kỳ nghệ áp đảo hoa thơm

Từ lúc Đường Diệu Đan đi vào, ngoài Thân thị, lúc nào thì nhìn vào các phu nhân khác? Lúc này nghe được lời Chân Ngọc nói, mới đặt tầm mắt trên người nàng, lại cười nói: "Không phải nói này trà Vân Vụ khó có được sao? Lan tỷ tỷ thì nhẹ nhàng có bạn cũ đem tặng một hộp, Trạng Nguyên phu nhân có thể nhẹ nhàng lấy ra một hộp đến cho ta nếm thử?"

Chân Ngọc đối diện với tầm mắt của Đường Diệu Đan, mắt thấy giai nhân mỉm cười làm giận, nhất thời quên mình đã là thân nữ nhi, lại có tư tưởng khoe khoang tài năng trước mặt giai nhân, làm cho giai nhân nhớ rằng, đem nàng khắc vào đáy lòng, bởi vậy nói: "Cũng là mấy ngày trước đây đến miếu Thanh Phong dâng hương, cùng đánh cờ với lão chủ trì, thắng bốn ván, được ba hộp trà. Đưa một hộp đến phòng lão phu nhân, một hộp khác cho Tam lang, trong phòng mình thì giữ lại một hộp. Chỉ là mấy ngày nay dạ dày không được tốt, không dám uống trà, vì vậy vẫn không có mở hộp. Quận chúa nếu muốn, tự nhiên muốn tặng cho quận chúa."

Mọi người vừa nghe, hai mặt nhìn nhau, Bạch Cốc Lan lại cười lạnh thành tiếng.

Thắng lão chủ trì bốn ván, được ba hộp trà? Người đang ngồi ở đây là ai, người cũng dám thổi cái da trâu này? Không sợ thổi rách lại chọc mọi người cười đùa? Thảo nào Vương Chính Khanh bình thường không dám dẫn nàng đi dự tiệc, thì ra là một phụ nhân hào phóng chọc người cười như vậy.

Lão chủ trì miếu Thanh Phong khi chưa xuất gia, là cao thủ kỳ nghệ của Đường Quốc, từng vào cung làm thầy dạy cờ cho mấy vị hoàng tử, đây cũng là nguyên nhân tại sao hẳn hiện nay đã làm chủ trì Miếu Thanh Phong, nhưng quan lại quyền quý cũng phải tôn xưng một tiếng lão sư phụ. Cũng vì vậy, phàm có người có thể thắng được hẳn một ván cờ, liền có thể khoe khoang khắp nơi. Về phần trà Vân Vụ này, tuy là là tốt, nhưng hơn nữa là điềm tốt khi đánh cờ, nhờ vào đó khoe môn đồ. Hôm nay Chân Ngọc mới mở hộp ra, đã nói thắng lão chủ trì bốn ván cờ, mọi người làm sao không bật cười?

Đường Diệu Đan có lòng trên Chân Ngọc, lại mang ý cười nói: "Nói như thế, kỳ nghệ của Trạng Nguyên phu cũng là siêu quần rồi hả? Ngay cả lão chủ trì cũng thua bốn ván, chỉ sợ kỳ thủ trên dưới cả nước, muốn thắng được người một ván, rất khó tìm rồi. Không hổ là Trạng Nguyên phu nhân tài mạo song toàn!"

Bạch Cốc Lan thấy Đường Diệu Đan trên chọc Chân Ngọc, trong bụng há giận, cũng chen miệng nói: "Có thể khiến cho Trạng Nguyên Lang xiêu lòng, cố ý xuống Giang Nam, ngàn dặm xa xôi nghiêng đón về kinh, tất nhiên là bất phàm, chớ nói chỉ là này kỳ nghệ rồi. Người kinh thành chúng ta, chỉ sợ thật đúng là không so được với người Giang Nam."

Thân thị đang muốn ngăn Đường Diệu Đan và Bạch Cốc Lan lại, lại ngăn không kịp, nhất thời nhìn Chân Ngọc, hảo cảm vừa nảy cũng giảm đi không ít, trong bụng thầm nói: chẳng lẽ quả thật là một người ngu ngốc thích nói khoác? Nhưng trước mặt rất nhiều phu nhân như thế này, người cũng đừng khoe khoang quá mức mới đúng. Chỉ là cũng không trách nàng, nàng là người Giang Nam tới, không biết Kinh Thành nước sâu, càng sẽ không biết lai lịch lão chủ trì miếu Thanh Phong, mới dám nói khoác như thế. Chỉ là hôm nay ra khỏi cánh cửa này, chỉ sợ nàng sẽ trở thành trò cười trong kinh rồi.

Thân thị có chút âu sầu, hôm nay vốn là để lôi kéo nội quyền của các mưu sĩ mới thiết yến, nếu như Chân Ngọc nương trở thành trò cười, đến lúc đó Vương Chính Khanh giận, phải giao phó như thế nào với Vương Gia?

Chân Ngọc nói vừa xong, thấy được sắc mặt của chúng phu nhân khác nhau, Bạch Cốc Lan lại càng thêm ngữ hàm châm chọc, lúc này mới phục hồi lại tinh thần. Aiz, sao lại quên lúc này không giống ngày xưa rồi hả? Kiếp trước vậy sẽ, mình khinh thường những kẻ quá mức tôn công trên phương diện kỳ nghệ, cho dù như thế, nghĩ thắng lão hòa thượng mấy ván, còn không phải là chuyện đơn giản? Bởi vì vẫn coi chuyện thắng cờ là chuyện đương nhiên, cũng không cảm thấy thắng lão hòa thượng là ghê gớm lắm. Hiện nay như vậy, cũng chọc cho người khác ghê gớm rồi.

Bạch Cốc Lan vẫn không chịu buông tha Chân Ngọc, cười nói: "Nếu kỳ nghệ của trạng Nguyên phu nhân xuất chúng như vậy, ta lại muốn lãnh giáo một chút, không biết Trạng Nguyên phu nhân chịu chỉ giáo không?"

Chân Ngọc đâu có kiên nhẫn ứng phó với Bạch Cốc Lan, mắt chỉ dừng lại trên người Đường Diệu Đan, cười nói: "Nghe nói kỳ nghệ của quận chúa cũng không tồi, nếu có thể, cũng muốn đánh một ván với Quận chúa." Ngày trước, khi dạy nàng kỳ nghệ nàng nói cười chân thành, mặc dù không có vành tai tóc mai chạm nhau, rốt cuộc cũng cùng hô hấp, cảnh tượng lúc đó, làm sao có thể quên? Nếu được ôn lại một lần, cũng không uổng công tới vương phủ một chuyến.

Thân thị nghe xong lời này, lại suy nghĩ, lúc trước là nghe nói Chân Ngọc nương này tài mạo song toàn, hoặc là kỳ nghệ có thể lấy ra tay cũng không nhất định. Nếu nàng hôm nay có thể thắng Diệu Đan một ván, vậy cũng lấy lại được mặt mũi đã mất bởi sự mạnh mẽ lúc đầu. Vì vậy nói: "Nếu đã như thế, vậy thì để người bày thế cờ, các người tỷ thí một lần!"

Chúng phu nhân biết kỳ nghệ của Đường Diệu Đan là theo học từ Chân Ngọc, mặc dù không thắng được lão hòa thượng miếu Thanh Phong, nhưng tất cả phu nhân và tiểu nương tử am hiểu về cờ trong phủ, phần lớn đều bại tướng dưới tay nàng, Trạng Nguyên phu nhân này sao có thể thắng được nàng? Bởi vậy nhất thời đều có tâm tư xem trò cười, rồi rít nói: "Đánh đi, đánh đi, cho chúng ta mở mang tầm mắt."

Bọn nha đầu rất nhanh đã bày bàn cờ ra, Chân Ngọc và Đường Diệu Đan ngồi đối diện nhau, một người cầm quân đen, một người cầm quân trắng, bắt đầu đánh cờ.

Lúc giai nhân cầm cờ, trầm ngâm suy nghĩ tỉ mỉ, bộ dáng vừa dễ gần vừa đáng yêu, giống như trước kia. Chân Ngọc hơi hơi thất thần, nếu không phải

các vị phu nhân vây xung quanh, thật muốn chỉ muốn nhìn giai nhân, không nhìn bàn cờ.

Đường Diệu Đan hạ cờ, vừa nhắc mắt thấy Chân Ngọc si ngốc nhìn nàng, không khỏi cau mày nói: "Đến phiên ngươi!"

Chân Ngọc tùy tiện xuống một nước cờ, lúc này lại không dám nhìn chăm chăm vào Đường Diệu Đan, lại chuyển sang nhìn tay ngọc của nàng. Tay kia nhỏ nhắn, trắng nõn trơn mịn, khiến người lòng ngứa ngáy. Ngày trước làm như không thấy, chỉ tự an ủi là có rất nhiều cơ hội gặp nàng, hôm nay lại... Nhớ tới đều là nước mắt!

Mọi người thấy Chân Ngọc tùy tiện xuống cờ, không khỏi ngạc nhiên, đây cũng gọi là biết đánh cờ sao?

Đường Diệu Đan càng thêm cau, kỳ nghệ như vậy, sao lại không biết xấu hổ nói ta đánh với ngươi? Thắng kẻ như ngươi, có ý nghĩa gì? Nàng đang muốn đẩy cờ bỏ đi, quay đầu thấy Thân thị nhảy mắt với nàng, đến tận cùng vẫn nhìn xuống, tốt xấu gì cũng nên để lại mặt mũi cho Vương Chính Khanh, đánh hết một ván cờ với vị phu nhân này của hắn.

Cờ xuống được một phần ba, mọi người thấy thế cờ, đều cho rằng thắng thua đã định, nhất thời thờ dài, Vương Chính Khanh dù gì cũng là một Trạng Nguyên Lang, sao có thể cười một phu nhân như vậy? Mới đầu nhìn là một người không tệ, không ngờ nói chuyện làm việc lại không đáng tin như vậy.

Trong lòng Bạch Cốc Lan sôi trào, vừa khổ vừa đau. Vương Chính Khanh chỉ vì nữ nhân như thế này, lại nỡ lòng buông tha đoạn tình cả giữa hai người?

Đường Diệu Đan nhìn Chân Ngọc lại tùy tiện xuống một nước cờ, cuối cùng tức giận rồi, khiển trách: "Ngươi có biết đánh cờ hay không? Nếu không biết, thì nói sớm, đừng làm phí thời gian của ta."

Chân Ngọc sững sờ, thu hồi tinh thần, ánh mắt chăm chú vào bàn cờ, nói sâu xa: "Là tinh thần hoảng loạn, không ngờ đã đánh được nửa ván. Xem ra muốn thắng Quận chúa cũng là không dễ, chỉ có thể đánh ngang tay."

Lúc này mọi người đều cười thất thanh, không che giấu ý cười này chút nào.

Thân thị cũng lắc đầu thờ dài, chỉ người đến tiền sảnh nhìn một chút, thấy thời gian không sai biệt lắm, liền muốn nói khai tiệc rồi.

Chân Ngọc ngược lại trầm ngâm hạ xuống quân cờ tiếp theo, mười quân cờ được hạ xuống, thế cờ hơi thay đổi, không hề rối loạn nữa.

Đường Diệu Đan phát hiện thế cờ có sự thay đổi, khẽ ngạc nhiên, cách xoay chuyển thế cờ này, tại sao lại có chút giống cách đi Chân Bàng nhãn? Không đúng không đúng, nữ nhân này sao có thể so sánh với Chân Bàng nhãn được?

Mọi người thấy vẻ mặt của Đường Diệu Đan đột nhiên nặng nề, rất ngạc nhiên, lại vây xung quanh, nhìn một cái này thì giật nảy lên, ý, hóa ra thực sự biết chơi cờ! Lại còn có chút nước đi, xem ra cũng không kém. Vậy lúc đầu tùy tiện xuống cờ, là vì cái gì? Muốn giương trước ngưỡng? Muốn chúng ta kinh ngạc hay sao?

Đường Diệu Đan xuống cờ ngày càng chậm, cau mày, rất là nghi ngờ, kỳ nghệ của Trạng Nguyên phu nhân này, hình như cũng không thua Chân Bàng nhãn! Ngày trước gặp phải thế cờ tât bại thế này, cũng chỉ có Chân Bàng nhãn, mới có thể chuyển bại thành thắng, đối khách làm chủ trong thời khắc này.

Một ván cuối cùng, cờ hoà.

Mọi người hai mặt nhìn nhau lần nữa. Vẫn là phu nhân Hộ Bộ Thị Lang Tiền thị mở miệng trước, cười nói: "Xem ra, Trạng Nguyên phu nhân quả thật đã thắng lão chủ trì bốn ván?"

Chân Ngọc cười lên tiếng: "Đó là đương nhiên."

Tiền thị lại nói: "Kỳ nghệ của trạng Nguyên phu nhân tốt như vậy, trước đây sao không thấy hiển lộ?"

Chân Ngọc nói: "Khi mới đến Kinh Thành, không hợp phong thủy, bị bệnh đã lâu, thế nên rất ít ra khỏi cửa, dù có kỳ nghệ, sao có cơ hội hiển lộ?"

Tiền thị thấy nàng nói thẳng thắn thoải mái, hình như là một người tính tình trực爽, liền thu hồi vẻ xem kịch lúc trước, cười nói: "Về sau nên hiển lộ ra ngoài nhiều một chút."

Thân thị thấy Chân Ngọc thắng Đường Diệu Đan, các vị phu nhân thu hồi vẻ mặt khinh thị, nhất thời thờ phào một hơi, xem ra Vương Chính Khanh đúng là có một người có tài, không thua Chân Bàng nhãn trước kia! Nhìn hắn dạy dỗ phu nhân của hắn được như thế này, có thể biết là không tồi rồi. Aiz, nếu Chân Bàng nhãn vẫn còn, cùng với Vương Chính Khanh trợ giúp Vương Gia, lo gì đại sự không thành? Hôm nay mất đi nhân tài như Chân Bàng nhãn, phải lỗi kéo Vương Chính Khanh thật tốt, ngàn vạn lần không thể để mất nữa.

Bạch Cốc Lan vốn muốn nhìn Chân Ngọc bị bề mặt, không ngờ Chân Ngọc lại thắng được Đường Diệu Đan, nhất thời trong lòng nghi ngờ Đường Diệu Đan có dụng ý khác, cố ý thua Chân Ngọc, vì thế nói: "Kỳ nghệ của trạng Nguyên phu nhân quả không tồi, không biết ta có thể lãnh giáo hay không đây?"

"Ừm!" Chân Ngọc đáp một tiếng, trong nội tâm thầm nói: xem ra không giết ngươi một mạch hoa rơi nước chảy, thì không chịu buông tha phải không?

Bàn cờ được xếp lại một lần nữa thì Chân Ngọc và Bạch Cốc Lan đã ngồi đối diện nhau rồi.

Chân Ngọc không có thiện cảm với Bạch Cốc Lan, cũng không thèm nhìn tới nàng ta, chỉ thấy bàn cờ, mới đánh được một phần ba, đã đánh cho Bạch Cốc Lan không còn sức chiến đấu.

Bạch Cốc Lan thầm giật mình, đây là kỳ nghệ danh thủ quốc gia sao! Sao nàng ta, nàng ta lại lợi hại như vậy?

Đường Diệu Đan ở bên cạnh xem cờ, cuối cùng cũng hiểu, ván cờ vừa rồi, là Chân Ngọc nhường mình, nếu không, tất nhiên cũng sẽ thất bại thê thảm. Nàng rất cuộc không nhìn được, không để ý tới Chân Ngọc vẫn còn đang đánh cờ, mở miệng hỏi: "Trạng Nguyên phu nhân, kỳ nghệ này của ngươi, học từ người nào?"

Chân Ngọc nghe được âm thanh dịu dàng của Đường Diệu Đan đang hỏi, tim nóng lên, không tự chủ được liền báo tên của sư phụ dạy mình kỳ nghệ ở kiếp trước.

Đường Diệu Đan vừa nghe, "Ah" một tiếng nói: "Trạng Nguyên phu nhân là đệ tử của Trương Đại Gia? Đó chính là sư phụ của Chân Bằng nhân! Ngày trước sao không có nghe Chân Bằng nhân đề cập tới hẳn còn có một sư muội?"

Chân Ngọc nói: "Chắc là Chân Bằng nhân không đề chuyện này trong lòng, tự nhiên không nhắc tới."

Đường Diệu Đan nghĩ cũng phải, con người Chân Bằng nhân, ngoại trừ mưu đại sự, tất cả những chuyện vụn vặt khác, làm gì vào được tim của hắn?

Chân Ngọc suy nghĩ, dù sao sư phụ dạy kỳ nghệ đã không còn từ hai năm trước, cũng không sợ đám người Đường Diệu Đan điều tra cái này. Mà loại chuyện này, bọn họ chắc cũng không đặc biệt đi điều tra. Bởi thế không hề để ở trong lòng nữa.

Một ván cuối cùng, Bạch Cốc Lan đại bại, mặt không còn chút máu.

Chân Ngọc thầm thoải mái, trong nội tâm cười hắc hắc, đấu với lão tử, ngươi còn non lắm.

Thân thị thấy thời gian cũng không sai biệt lắm, cười nói: "Sắp khai tiệc rồi, tất cả mọi người đi ra ngoài thôi!" Nói xong, giơ tay thân thiết khoác tay Chân Ngọc, dịu dàng nói: " Lần đầu tiên ngươi tới đây, chỉ sợ chưa quen đường nơi này, vẫn là để ta dẫn ngươi đi thì tốt hơn!"

Thân thị năm nay hai mươi ba tuổi, mặc dù không tính là tuyệt sắc, nhưng từ nhỏ được nuôi dưỡng rất tốt, tự có khí độ phong hoa xuất chúng, không giống phụ nhân bình thường khác. Nàng khoác tay Chân Ngọc như vậy, cả người Chân Ngọc tê dại, cơ hồ đứng không vững.

Thân thị thấy nàng đứng không vững, lại cho rằng là vì vừa nãy ngồi đánh cờ lâu quá, tê chân mà thôi, nhất thời dùng sức chống chọi, trêu ghẹo cười nói: "Thân thể trạng Nguyên phu nhân mềm yếu như vậy, làm ta sinh ra hào tình (tình cảm hào hùng), muốn làm nam tử ôm ngươi ra ngoài một lần!"

Chúng phu nhân nghe thấy, cười rộ lên, nhất thời đi đến, người đỡ, người dìu, vây lấy Thân thị và Chân Ngọc cùng ra khỏi phòng.

Đường Diệu Đan theo ở phía sau, nhìn bóng lưng Chân Ngọc tựa như nghiên cứu.

Bạch Cốc Lan cũng nhìn bóng lưng Chân Ngọc, sắc mặt phẫn nộ, trong nội tâm vô cùng không có cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Hẹn nhau bỏ trốn ở giàn dưa

Vương phủ thiết yến, mặc dù nam nữ không chung bàn, nhưng lại cùng sảnh, trung gian cũng chỉ tùy ý đặt 24 tấm bình phong. Giọng nam tử nói chuyện, tiếng nữ tử cười duyên, đều có thể nghe.

Chân Ngọc ngồi bên cạnh Thân thị, lại nghiêng tai phân biệt giọng nói của chủ cũ Cửu Giang vương ở đầu bình phong bên kia, trong lòng thật lưu luyến, hận không thể trọng sinh trở về, đứng bên cạnh làm mưu sĩ của Cửu Giang vương lần nữa.

Thân thị thấy nàng không chăm chú, hình như nghiêng tai nghe âm thanh ở bên kia, không khỏi trêu đùa nói: "Sao thế, mới không gặp một lúc, đã nhớ phu quân rồi hả ? Chỉ để ý vênh tai nghe giọng của hắn!"

Vào lúc này, bình phong bên kia cũng là một trận tiếng cười, có người ồn ào muốn Vương Chính Khanh ngẫu hứng làm một bài thơ, Vương Chính Khanh quả nhiên làm được. Mọi người đọc một lần, cười nói: "Hiện tại Chân Bằng nhân không còn, Vương Trạng nguyên chính là độc lập phát huy rồi." Tiếng nói vừa dứt, đầu bên kia liền yên tĩnh, xen lẫn có tiếng thở dài.

Thân thị cũng nghe thấy, khẽ cau mày, thời khắc như thế này, nhắc tới Chân Bằng nhân, không phải mất hứng sao?

Bạch Cốc Lan nghe được âm thanh của Vương Chính Khanh, cũng là vênh tai lên nghe, khóe mắt lại đi liếc Chân Ngọc.

Chân Ngọc lại chỉ nhìn lên Đường Diệu Đan, mắt thấy Đường Diệu Đan ăn được cực ít, không tự chủ được khuyên nhủ: "Đĩa phượng vĩ chiên giòn này mùi vị cũng không tồi, Quận chúa thử một chút." Nói qua gấp một con phượng vĩ thả vào bát của Đường Diệu Đan.

Đường Diệu Đan nhìn Chân Ngọc một cái, ung dung cười một tiếng. Không biết bao nhiêu phu nhân muốn nịnh bợ bản Quận chúa, chỉ là bản Quận chúa ấy là người nông cạn như thế sao? Là người các người muốn nịnh bợ là có thể bợ đỡ được sao? Gắp một con Phượng Vĩ chiên giòn liền muốn Bản Quận chúa coi trọng người một chút? Nàng nghĩ tới đây, giờ tay lên gọi một tiểu nha đầu, chỉ chỉ vào Phượng Vĩ chiên giòn trong bát nói: "Thường cho người, mau ăn đi!"

Tiểu nha đầu vội nói tạ ơn, bụng chén đi xuống, đổi một cái bát khác cho Đường Diệu Đan

Chân Ngọc ngạc nhiên, ngày trước nàng và ta đánh cờ xong thì không phải thích nhất phân phó người làm món phượng vĩ chiên giòn này bụng lên cùng ăn sao? Chẳng lẽ bởi vì ta mất rồi, nàng thấy vật nhớ người, ngay cả phượng vĩ chiên giòn cũng không ăn? (tự mình đa tình kia -_-||)

Chân Ngọc nghĩ đến đây, trong nội tâm chua xót, âm thầm nguyện, nếu có thể thường tới vương phủ, nhất định phải nghĩ cách tìm một vị hôn phu tốt cho Đường Diệu Đan, để báo đáp tình ý của nàng với mình ở kiếp trước.

Bữa tiệc hơn phân nửa, có vài vị phu nhân hơi có cảm giác say, lại muốn đến phòng thay quần áo, Chân Ngọc cũng kiếm cớ rời bàn, nhất thời ra khỏi phòng tiệc, được một nha đầu đỡ tay đến phòng thay quần áo, chỉ để nha đầu đi đâu đó tản mát trước, nói mình chốc nữa trở về chỗ ngồi là được.

Nha đầu mừng rỡ vì được thanh nhàn, đương nhiên đáp ứng, đi về một phía khác rồi.

Ở phòng thay quần áo rửa tay sạch, chỉnh lý xong xiêm áo, Chân Ngọc từ từ bước đi thông thả ra ngoài, nghe được tiếng cười đùa cách đó không xa truyền đến, nên chấp tay nhìn đèn đuốc rực rỡ nơi đó, đột nhiên sinh ra cảm giác tang thương.

Nàng đi dọc theo hành lang, qua hành lang, cũng không đi về tiền sảnh, chỉ nhìn chung quanh một chút, thấy không có người chú ý, liền rẽ vào một bên, dọc theo chỗ tối tìm đi về phía đông bắc trong vườn.

Kiếp trước sau khi Chân Ngọc được Cửu Giang vương nhận vào vương phủ, bởi vì hắn không có chỗ định cư, vốn là ở tại khách trạm, Cửu Giang vương liền an bài cho hắn chỗ ở trong vương phủ, ban một viện cho hắn ở, đối đãi với hắn như tay chân. Về sau, hắn tuy có năng lực mua trạch viện, lại chậm chạp không mua, chỉ muốn đợi giúp Cửu Giang Vương thành đại sự, khi đó công thành danh toại, mới lấy vợ mua nhà. Khi Cửu Giang vương biết được hắn hoài niệm giàn dưa ở quê nhà, thì dựng một giàn dưa ở góc vườn phía đông bắc, để cho hắn khi nhàn rỗi ở trong giàn dưa đánh cờ vẽ tranh.

Ánh trăng vô cùng mờ nhạt, gió lay cành cây, dưới đất có bóng cây loang lổ. Chân Ngọc đi chậm rãi, đi tới bên ngoài giàn dưa mới dừng bước chân, nhìn một chiếc đèn lồng trắng treo ngoài giàn dưa, nhất thời ngón ngang trăm mối cảm xúc, chỉ bằng treo ngược mình ở kiếp trước.

Trong gió đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện. Chân Ngọc quay đầu vừa nhìn, lại có người cầm đèn lồng đi tới, hắn nhất thời nhìn nhìn bên trái, lắc mình đến sau giàn dưa, đứng trong chỗ tối.

Người cầm đèn lồng đi tới, là Cửu Giang vương cùng một vị mưu sĩ tên là Nhậm Đạt Lương. Hai người đi tới bên ngoài giàn dưa, nhìn chiếc đèn lồng trắng đang đu đưa trong gió, cùng nhau thở dài.

Trong tay Nhậm Đạt Lương mang theo một hộp đựng thức ăn, đã sớm mở ra, lấy ra một bầu rượu cùng ba ly rượu, bày trên bàn đá xong, lại rót rượu vào, đưa một ly cho Cửu Giang vương, mình bưng một ly, thở dài nói: "Chân Bằng nhãn, hôm nay là sinh kị của người (chắc là sinh nhật), ta và Vương Gia cố ý đến uống cùng người một ly."

Chân Ngọc nghe được âm thanh, lại nhớ tới, năm đó vị Nhậm Đạt Lương này cũng rất tài hoa, rất được Cửu Giang vương thưởng thức, nhưng bởi vì là có mình cùng Vương Chính Khanh ở đây, hắn lại không thể lên chức được. Sau lại bởi vì một chuyện mà nổi lên tranh chấp với mình, hắn phần nộ ra đi, từ đó không thấy bóng dáng. Hiện nay mình trọng sinh, chuyện kiếp trước lại có biến hóa, chính mưu sĩ vốn dĩ phải ra đi, vẫn còn ở bên cạnh vương gia. Chỉ là người này tuy có tài năng, nhưng lòng dạ nhỏ hẹp, chỉ mong Vương Gia đừng dễ dàng tin tưởng hắn mới tốt.

Cửu Giang vương nhận lấy ly rượu trong tay Nhậm Đạt Lương, uống cạn một hơi, lúc này mới bưng một ly rượu khác trên bàn đá lên, rót xuống đất nói: "Chân Bằng nhãn, đây chính là Khúc Cát Dịch trước kia người thích uống nhất, uống nhiều mấy chén." Vừa nói vừa rót rượu.

Chân Ngọc xuyên qua khe hở của giàn dưa, nhìn khuôn mặt gầy gò của Cửu Giang Vương, không khỏi ướt hốc mắt. Sau khi một mưu sĩ mất, chủ cũ vẫn nhớ tới như vậy, còn có gì để nuối tiếc?

Cửu Giang vương uống mấy ly rượu, lúc này mới lên tiếng hỏi Nhậm Đạt Lương nói: "Tra xét trong khoảng thời gian này, còn chưa tra ra là ai hạ độc Chân Bằng nhãn sao?"

Chân Ngọc cả kinh, mình không phải là bệnh chết sao? Sao Cửu Giang vương nói mình bị hạ độc? Lại nghe Nhậm Đạt Lương nói: "Vương Gia, vương phủ lắm thầy nhiều ma, chỉ sợ bứt dây động rừng, nên không tiện truy xét quá mức dụng tâm, hiện chỉ có một chút đầu mối. Nói cho cùng, Chân Bằng nhãn chết rồi, cực kỳ có lợi với người nào đó, người đó chính là nghi phạm lớn nhất."

Cửu Giang Vương nhất thời thất thanh nói: "Ý người là Vương Chính Khanh?"

Chân Ngọc nấp sau giàn dưa tim đập mạnh một cái, có chút không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình.

Nhậm Đạt Lương lại cười nói: "Vương Gia, Vương Chính Khanh mặc dù bất hòa với Chân Bàng nhân, nhưng hắn làm việc quang minh lỗi lạc, không nhất định là hắn." Tuy là nói như vậy, nhưng Nhậm Đạt Lương biết, một hạt giống nghi ngờ đã gieo rắc vào đáy lòng Cửu Giang vương rồi.

Chân Ngọc nghe Cửu Giang Vương và Nhậm Đạt Lương thảo luận, lúc này mới biết, sau khi hắn chết, Nhậm Đạt Lương giúp đỡ sửa sang lại di vật của hắn, phát hiện trà sâm hắn dùng lâu nay có mùi vị kì lạ, liền cầm đi cho đại phu trong vương phủ xem xét. Đại phu sau khi kiểm tra, bẩm báo lên trên, nói trà sâm bị hạ độc được mạn tính (thuốc độc có tác dụng chậm), quanh năm uống trà sâm này, thân thể sẽ dần dần hư hàn, dẫn tới một nhọc, càng dễ bệnh nặng không dậy nổi.

Nhậm Đạt Lương không dám nói to, chỉ lặng lẽ bẩm báo sự việc cho Cửu Giang vương. Cửu Giang vương vừa buồn vừa giận, lập tức sai Nhậm Đạt Lương điều tra kỹ chuyện này. Nhậm Đạt Lương tra xét được một thời gian rồi, nhưng vẫn là không có chút đầu mối nào.

Chân Ngọc ở sau giàn dưa nghe bọn họ nói chuyện, cũng là vừa buồn vừa giận, thì ra mình không phải bị bệnh mà chết, mà là bị người làm hại. Nếu không tìm ra người hại chết mình, uống phỉ trọc sinh một lần rồi.

Cửu Giang vương lại đứng một lúc, nghĩ đến đằng trước còn có tân khách, không nên mất tích quá lâu, liền cầm đèn lồng, đi ra cùng Nhậm Đạt Lương.

Chân Ngọc đứng quá lâu, chân cũng tê rồi, nhất thời xoa chân, muốn đợi Cửu Giang vương đi xa, nàng mới đi. Không ngờ đèn lồng Cửu Giang Vương cầm mới biến mất ở nơi xa, một bên khác lại có người cầm đèn lồng đi tới.

Người lần này tới, là Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh đi tới trước bàn đá, móc ra từ trong lòng ngực một miếng bánh thơm, cầm hộp quẹt châm đốt, lầm bầm nói: "Chân Bàng nhân, hôm nay là sinh nhật của ngươi, ta lại chưa từng quên. Bánh thơm này, là bánh thơm của Nam Viện ngươi thích nhất, tới ngươi một chút đi!" Nói rồi lùi sau mấy bước, ngửa đầu nhìn đèn lồng treo trên đỉnh đầu, hỏi "Đây, một mình ngươi có tích tịch không? Tới nay tân khách đông đảo, đại nhân các phủ còn mang theo nội quyến đi dự, có thể thấy được rất nhiều mỹ nhân đấy, đáng tiếc ngươi không thấy được rồi."

Ở kiếp trước, Chân Ngọc một lòng đợi công thành danh toại mới lấy vợ sinh con, nhưng hắn dù sao cũng là nam tử đòi dào khí huyết, thấy nữ tử xinh đẹp không tránh được nhìn lâu một chút. Một sở thích như vậy của hắn, rơi vào trong mắt Vương Chính Khanh, liền bị Vương Chính Khanh lên lút lấy ra giễu cợt mấy lần, nói hắn quá mức đè nén mình mình, cẩn thận đè nén ra bệnh, tương lai sau khi lấy vợ, lại không thể giao hợp vân vân. Sở thích này của Chân Ngọc nếu đã bị Vương Chính Khanh nhìn thấu rồi, ở trước mặt hắn, cũng không hề che giấu nữa, thỉnh thoảng cũng thảo luận cùng hắn một phen xem tiểu nương tử nhà ai xinh đẹp vân vân.

Chân Ngọc nghe Vương Chính Khanh lầm bầm một lúc, đối với lời Nhậm Đạt Lương vừa nói, lại sinh ra hoài nghi. Vương Chính Khanh xuất thân danh môn, và lại là Trạng Nguyên Lang tài giỏi, ở có chức vụ trong Hộ bộ, nếu không phải Cửu Giang vương hết lần này tới lần khác mời hắn vào phủ tương trợ, hắn chưa chắc đã chịu đến. Hắn cần gì vì một vị trí đệ nhất mưu sĩ, mà hạ độc mưu hại mình đây? Và lại với sự hiểu biết của hắn về Vương Chính Khanh, Vương Chính Khanh cũng không phải loại người này. Như vậy, Nhậm Đạt Lương nói những lời này để Cửu Giang vương hoài nghi, là muốn diệt trừ Vương Chính Khanh sao?

Chân Ngọc phân tích một hồi, sâu cảm giác có chút nhức đầu, chỉ đành phải ngừng phân tích, âm thầm thở dài: mình chết đi như vậy, lại bị người có lòng quỷ nhiễu, chỉ sợ nước trong vương phủ sắp đục rồi, Cửu Giang vương chưa chắc có thể thuận lợi đi lên Đại Bảo như ở kiếp trước.

Vương Chính Khanh lại nói với đèn lồng trắng mấy câu, nhất thời cần muốn nâng bước rồi đi, lại thấy đằng trước có người cầm đèn lồng chậm rãi đi tới, liền ngừng bước chân phân biệt người tới.

Người tới lúc này, là Bạch Cốc Lan.

Vương Chính Khanh thấy là nàng, không khỏi giật mình, mở miệng nói: "Sao nàng lại tới đây?"

Bạch Cốc Lan đứng trước mặt Vương Chính Khanh, nói thật nhỏ: "Không thấy bóng dáng của chàng trong bữa tiệc, ta đoán chàng là tới đây tưởng nhớ người cũ, liền tìm tới đây."

Vương Chính Khanh cười một tiếng nói: "Bên ngoài đều đồn ta và Chân Bàng nhân bất hòa, chỉ có nàng biết, ta cũng là kính trọng hắn, hắn đã chết, ta xác thực thương cảm."

Bạch Cốc Lan khuyên nhủ: "Người chết không thể sống lại, chàng cũng đừng quá đau lòng. Hiện tại tiền sảnh nhiều người, chỉ sợ tìm chàng đấy, hay là trở về thôi!"

Nguyên chủ hoài nghi quả nhiên không sai! Người trong lòng Vương Chính Khanh quả nhiên là vị Bạch Cốc Lan này. Xem ra hộp trà mà nàng ta có được, chính là Vương Chính Khanh tặng cho nàng ta rồi. Vương Chính Khanh này lại cầm trà của lão tử trà tặng người trong lòng! Chân Ngọc lấy tay vật một quả dưa chuột nhỏ trên giàn dưa, móng tay đâm sâu vào trong thịt dưa chuột, rất muốn nhảy ra ngoài hét lớn một tiếng, dọa đối đã uyên ương này một chút.

Vương Chính Khanh cũng không biết Chân Ngọc đang đứng sau giàn dưa, chỉ nói với Bạch Cốc Lan: "Nàng trở về trước đi, cẩn thận bị người nhìn thấy, lại nói lời khó nghe."

Bạch Cốc Lan "ừ" một tiếng, nhưng không đi, chưa xót nói: "Hôm nay gặp nương tử của chàng rồi, rất xinh đẹp, chả trách năm đó chàng bỏ ta, nhất định phải cưới nàng!"

Vương Chính Khanh lên tiếng: "Chuyện năm đó, là lỗi của ta. Nhưng hiện nay chúng ta đã có gia đình riêng của mình, đừng tiếp tục nhớ tới trước kia nữa."

Bạch Cốc Lan cắn môi nói: "Ta ngược lại rất muốn quên, nhưng khi muốn quên, lại chưa chắc có thể quên."

Vương Chính Khanh nghe xong lời này thì sầu triền miên, dây cung trong đáy lòng liền bị kích thích một chút, nhất thời nói: "Lan nương, ta làm sao có thể quên nàng? Nhưng nếu không chịu quên, sẽ có hại cho nàng."

Bạch Cốc Lan trong chốc lát trở nên nghẹn ngào, mang lệ nói: "Có thể có được câu này của chàng, ta cũng không hối tiếc rồi. Tương lai ta mất mạng rồi, chỉ hy vọng chàng cũng có thể tưởng nhớ ta một phen, an ủi ta trên trời linh thiêng."

Vương Chính Khanh kinh hãi, hỏi "Sao lại nói như thế?"

Bạch Cốc Lan chỉ khóc không nói, thút tha thút thít, cực kỳ đáng thương.

Một cái chân của Chân Ngọc thò nửa bước, lại rút trở về. Vẫn không thể xuất hiện vào lúc này. Nếu bị người biết được vừa nãy nấp ở chỗ này nghe thấy Cửu Giang Vương và Nhậm Đạt Lương nói chuyện, chỉ sợ là hỏng bét.

Vương Chính Khanh thấy Bạch Cốc Lan khóc không ngừng, rút cuộc mềm lòng, đặt lòng đèn trong tay xuống, tay trái giữ bả vai của nàng ta, tay phải giúp nàng ta lau nước mắt, vừa khuyên nhủ: "Đừng khóc nữa!"

"Tam lang!" Bạch Cốc Lan bỏ đèn lồng trong tay xuống, nhào vào trong ngực Vương Chính Khanh, ôm hông của hắn thật chặt nói: "Chàng dẫn ta rời xa nơi này, đến một nơi không ai biết, chỉ sống cuộc sống của chúng ta, được không?"

Chân Ngọc ở sau giàn dưa nâng cằm sắp rơi xuống đất lên, a, bọn họ như vậy là muốn có tình tiết bỏ trốn sao?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Vương Chính Khanh bị Bạch Cốc Lan ôm, một luồng nhiệt huyết xông thẳng lên đầu, trở tay ôm lấy nàng ta, đang muốn nói, đột nhiên nghe được câu nói rời xa nơi này của Bạch Cốc Lan, trong chốc lát giống như bị tạt một chậu nước lạnh, dần dần tỉnh táo lại, bởi vậy nhẹ nhàng tách tay ra Bạch Cốc Lan, kéo nàng đứng ngay ngắn, dịu dàng nói: "Lan nương, phụ thân mẫu thân ta tuổi tác đã cao, hai vị ca ca lại làm quan bên ngoài, cũng không ở trong kinh, ta sao có thể nhẫn tâm ích kỉ bỏ lại cao đường đây? Đây chính là bất trung bất hiếu bất nghĩa, tội lớn thiên cổ."

Lời Bạch Cốc Lan vừa ra khỏi miệng, cũng biết không thể nào, chỉ hy vọng Vương Chính Khanh cho nàng một lời hứa hẹn, cho nàng một tia hy vọng mà thôi, lúc này nghe được lời nói của Vương Chính Khanh, nước mắt lại rơi xuống, khóc rống nói: "Ta biết ngay mà, ta cũng chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi. Nhớ ngày đó, người liền vì lệnh của cha mẹ, sẵn sàng vứt bỏ tình cảm của chúng ta, cưới Chân Ngọc nương, hôm nay tiền đồ vô lượng, sao lại dám vì ta, vứt bỏ tiền tình như găm đây?" Nói rồi nhặt đèn lồng lên, che mặt chạy đi.

Vương Chính Khanh nhìn bóng dáng của Bạch Cốc Lan, bụi ngời thờ dài, nhìn về phía đèn lồng trắng nói: "Chân Bàng nhân, nếu là người, người sẽ lựa chọn như thế nào? Năm đó tình hình trong kinh không rõ, nhiều bề phái, đứng nhằm đội ngũ, liên có ẩn họa khám nhà diệt tộc. Cô cô của Lan nương là quý phi trong cung, nhà nàng còn là địa vị ngoại thích (người thân bên họ ngoại), đôi bên dù có tình ý, ta sao lại dám vì tình ý, bất chấp an nguy của gia tộc đây? Nam tử sống ở thế gian, cũng là để hưng gia lập nghiệp, sống để bảo vệ cha mẹ vợ con, tình ý mặc dù làm người ta mê luyến, rốt cuộc cũng không thể hãm sâu trong đó."

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh nhìn về phía đèn lồng trắng bày tỏ tâm sự, cũng nhớ tới chuyện cũ. Lúc đó bọn họ là đồng liêu, tuy là thường xuyên cãi vã, bên ngoài một bước cũng không nhường đôi phương, nhưng bên trong cũng là lẫn nhau tán thưởng nhau. Có những chuyện không thể nói với phụ nhân hậu trạch, cũng sẽ thỉnh thoảng nói với nhau một chút. Về phần vấn đề nam nhân thích đàm luận nhất, ví dụ như hồng lâu nào có cô nương xinh đẹp mới tới, tiểu nương tử trong phủ nhà nào đáng về thút tha, ở chỗ không người, dĩ nhiên cũng sẽ bàn luận một chút, nói đùa một phen. Chỉ là tới nay Vương Chính Khanh nhìn về phía đèn lồng trắng, giống như nói chuyện trước mặt bạn thân, ngược lại là lần đầu tiên.

Vương Chính Khanh nói xong, cả người dường như nhẹ nhàng đi rất nhiều, chỉnh lại xiêm áo, xách theo đèn lồng rồi đi.

Chân Ngọc từ giàn dưa sau bước ra ngoài, đứng ở chỗ Vương Chính Khanh vừa mới đứng, nhìn đèn lồng trắng nói: "Này, tối nay người nghe được rất nhiều lời, đủ vốn rồi nhỉ? Ngày khác nên bảo Vương Gia đỡ người xuống, tránh khỏi người khác toàn xem người là ta, động tí thì đi tới phun bọt."

Nàng nói xong, lại cảm giác dưới chân như có một vật lóe sáng, nhất thời cúi người nhìn, lại nhặt lên một hà bao ở bên chân. Nàng nhìn kỹ hà bao dưới ánh trăng nhạt, mặc dù nhìn không rõ họa tiết trên hà bao, nhưng dựa vào cảm giác, cũng biết đây là một hà bao tuyệt đẹp, nhất thời phỏng đoán, vừa mới đứng ở vị trí này, chỉ có Vương Chính Khanh, như vậy hà bao này, chính là của Vương Chính Khanh. Vương Chính Khanh người này cũng thiệt là, chạy tới nơi này còn phải làm rơi dấu hiệu, nếu là bị Nhậm Đạt Lương nhặt được hà bao này, sẽ ở trước mặt Cửu Giang vương khích bác mấy câu, chỉ sợ chuyện lại càng không tốt.

Chân Ngọc suy nghĩ một lát, lại nhìn khắp nơi một chút, liên tục xác nhận vị trí, hà bao cũng không phải của Cửu Giang Vương và Nhậm Đạt Lương, chỉ có thể là của Vương Chính Khanh, liền cất hà bao vào trong ngực, cất cẩn thận xong, phân biệt phương hướng, đi về hướng viện đã từng ở trước kia, đi tắt lên một đường đá cuội nhỏ.

Cửu Giang Vương đương lúc đó vì để Chân Ngọc đi lại thuận tiện giữa viện và giàn dưa, thậm chí sai người ta làm một con đường tắt giữa hai nơi này, trên đường lát thêm đá cuội. Chân Ngọc mỗi lần trên đường từ viện đến giàn dưa, liền cời giấy, đi trên đá cuội, xoa bóp lòng bàn chân. Phụng đại phu trong vương phủ cũng đã nói, Chân Ngọc quanh năm lao碌, chỉ e khí huyết không thông, nếu rồi rãnh, nên đi lại trên đá cuội nhiều hơn.

Hiện hần mất rồi, con đường đá cuội nhỏ này, cực ít người đi lại, nên có rêu xanh, đi lên rất trơn.

Dù sao cũng là con đường nhỏ đã đi quen, dù đi trong bóng tối Chân Ngọc cũng không có sợ xuất gì, thuận lợi đến chỗ ở trong sân.

Phía trước náo nhiệt, cười nói ồn ào, chỗ này lại u tĩnh, đèn lồng trắng treo trước cổng cũng không lấy xuống, có vẻ lạnh lẽo cô đơn.

Chân Ngọc nhắc mép váy, nhẹ nhàng bước qua bậc thềm cửa chính, muốn đẩy cửa vào, lại nghĩ lại, rút tay về, đi vòng qua bên kia, đưa tay đẩy cửa sổ nhìn vào bên trong. Mờn một chút xíu ánh trắng, lại thấy bàn ghế giường đệm trong phòng vẫn đặt ở vị trí ban đầu, trên mặt bàn một con thủy tinh giấy trần ở đó??? Các nàng cứ coi như con gì trần giữ ma quỷ nhé, ta cũng ko biết thủy tinh giấy là con gì >

Lúc ấy Chân Ngọc thích phòng rộng rãi sáng sủa, cửa sổ được làm đặc biệt lớn, vì vậy bệ cửa sổ rất thấp. Nàng này kéo váy lên, ước lượng mình có thể trèo vào bên trong, liền bấu vùi cái chốt cửa sổ, ra sức nhảy một cái, cái mông ngồi lên bệ cửa sổ trước, lúc này mới từ xoay người, duỗi chân vào bên trong cửa sổ, vịn cái chốt cửa sổ rồi trượt xuống.

Trong phòng đã được dọn dẹp qua, những bộ sách yêu thích lúc trước đã bị mang đi, nhưng trong tủ quần áo vẫn còn treo vài bộ trường bào trước đây đã từng mặc.

Chân Ngọc vuốt trường bào, có chút nghẹn ngào, không thể trở lại được nữa rồi.

Nàng ở nơi này chìm dần vào trong quá khứ, cũng không ngờ cửa lớn bị đẩy ra, có tiếng bước chân truyền vào.

Chân Ngọc cả kinh, nhanh chóng trốn vào trong tủ treo quần áo, kéo cửa tủ vào, nín thở nghe động tĩnh.

Người tiến vào, là hai nữ nhân.

Đi ở phía trước, tư thái linh lung xinh đẹp, hấp dẫn mê người, là cơ thiếp Tô Băng Hương của Cửu Giang vương, xách lantern, cầm theo đèn lồng đi ở bên cạnh, là nha đầu cận thân Xảo Nhi của nàng.

Tô Băng Hương dẫn Xảo Nhi vào trong phòng, tắt đèn lồng, lấy ra nến thơm và những vật khác trong giỏ xách, đốt lên, lại mang rượu và thức ăn lên, lúc này mới ngồi vào trước án, rót hai ly rượu, mình uống một chén, sâu xa nói: "Chân Băng nhân, người như ngài, sao lại chết dễ dàng như vậy? Thật khiến cho người nghĩ không ra. Nợ ngài ân tình, còn chưa báo đáp, sao ngài lại đột nhiên chết đi?" Nói đoạn nước mắt lại lăn xuống, nghẹn ngào khó tả.

Xảo Nhi tìm khăn cho Tô Băng Hương lau nước mắt, nhỏ giọng khuyên bảo nói: "Nhũ nhân, người chết không thể sống lại, người có lòng đến là được. Chân Băng nhân trên trời có linh thiêng, tất nhiên biết được tâm ý này của nhũ nhân."

Theo luật lệ, vương gia Đường Quốc trừ chính phi ra, còn có thể có hai vị nhũ nhân có phẩm cấp, đẳng mười vị. Cửu Giang vương trừ chính phi Thân thị ra, phía dưới cơ thiếp có phẩm cấp, chỉ có ba người, Tô Băng Hương chính là một trong những nhũ nhân có phẩm cấp.

Lúc ấy Tô Băng Hương vào vương phủ thì chỉ là một vị thị thiếp, bình thường bởi vì tướng mạo nàng xinh đẹp, nên bị các cơ thiếp khác chen ép, bị khi dễ đủ kiểu. Có một lần bệnh nặng, tiểu nha đầu Xảo Nhi đi mời đại phu được nuôi trong phủ, nhưng không có mời được, khi trên đường trở về thì luôn khóc, một lòng cho là chủ tử không thể sống rồi.

Lúc đó Chân Ngọc từ ngoài phủ trở về, nhìn thấy Xảo Nhi quỳ ở dưới đất khóc đến sắp té xỉu, nhất thời ngừng bước chân, hỏi mấy câu.

Xảo Nhi vừa ngẩng đầu, thấy là Chân Ngọc, giống như thấy cứu tinh, kể đầu đuôi gốc ngọn câu chuyện, khóc cầu xin Chân Ngọc cứu Tô Băng Hương.

Chân Ngọc hơi chút trầm ngâm nói: "Nếu không mời được lang trung trong phủ, thì ra ngoài phủ mời một đại phu là được, cần gì phải khóc?"

Xảo Nhi nói thật nhỏ: "Chủ tử chúng ta không có bạc, hơn nữa, nô tỳ cũng không được ra ngoài cửa lớn."

Chân Ngọc để Xảo Nhi đứng dậy, cười gọi một gã sai vặt lại, phân phó đôi câu, để cho hắn đi mời đại phu, lại giao phó Xảo Nhi ở ngoài cửa trong chờ, thấy đại phu tới, liền đón vào. Về phần tiền thuốc cái gì đó, hắn bỏ ra là được.

Xảo Nhi vui mừng quá đỗi, thiên ân vạn tạ rồi đi.

Bởi vì đại phu tới kịp thời, mạng của Tô Băng Hương được giữ lại.

Tô Băng Hương sau khi khỏi bệnh, cũng là tìm cơ hội gặp Chân Ngọc, đích thân đến cảm ơn.

Chân Ngọc thấy nàng đáng thương, không khỏi làm người tốt đến cùng, chỉ điểm nàng nói: "Hôm nay giờ Thân ba khắc (15h45'), Vương Gia sẽ đáp tuyết thưởng mai ở Mai Lâm, muốn vẽ một bức hoa mai hàn tuyết đồ. Theo ta nghĩ, trên đầu hoa mai hàn tuyết đồ này, nếu có thể thêm một hồng y mỹ nhân cầm hoa mai trong tay, nhất định càng đẹp hơn."

Tô Băng Hương vốn cũng thông tuệ, nghe xong lời này làm sao không hiểu? Nhất thời thiếu chút nữa quỳ xuống nói cảm tạ.

Chân Ngọc cũng là đỡ nhẹ, chỉ đề nàng nhanh đi chuẩn bị.

Lúc xế chiều, Cửu Giang vương ở Mai Lâm vẽ tranh, một hồng y mỹ nhân đột nhiên xuất hiện trong rừng mai, bởi vì vịn cành hoa mai ngã trước mặt hắn, đáng thương lại đáng yêu.

Sau một lúc, trong bức tranh của Cửu Giang vương, liền có thêm một vị mỹ nhân. Trôi qua mấy ngày, Tô Băng Hương được phong nhũ nhân, nhảy một cái trở thành thị thiếp có phẩm cấp, mặc dù không so được với hai vị thị thiếp có phẩm cấp khác, rốt cuộc cũng đã có thể bật hơi như rồng mây, sẽ không bị người bắt nạt nữa.

Một buổi sáng đi lên cao vị, Tô Băng Hương cũng không dám quên tương trợ chi ân của Chân Ngọc, nhân rồi từng nói qua với Xảo Nhi, nếu tương lai có thể sinh hạ nhi tử, có được quyền thế, tất nhiên phải nghĩ cách báo đáp phần ân tình này của Chân Ngọc. Không ngờ không chờ nàng được thời thế, Chân Ngọc liền chết bệnh rồi.

Xảo Nhi thấy Tô Băng Hương khóc đến đau lòng, lại khuyên mấy câu nói: "Nhũ nhân nếu có thể sống thật tốt, cũng không phụ ân tình diu dặt lúc ấy của Chân Bàng nhân."

Tô Băng Hương cuối cùng lau nước mắt, gật đầu nói: "Đội anh trai và chị dâu của Chân Bàng nhân tới, cũng muốn gặp bọn họ một lần, trấn an một phen."

Lúc Chân Ngọc chết bệnh, bởi vì là mùa hè, Cửu Giang vương sợ thi thể hư thối, liền sai Vương Chính Khanh giúp xử lý hậu sự, hạ tang trước. Về phần anh trai và chị dâu hắn, mặc dù sai người đi thông báo, dự liệu khi bọn họ đến Kinh Thành, chỉ sợ cũng là hai tháng sau rồi.

Xảo Nhi thấy Tô Băng Hương ngừng khóc, liền lấy ra một đôi giày từ trong giỏ xách, hướng về phía nhang đèn trên bàn nói: "Chân Bàng nhân, đây đôi giày nhũ nhân làm cho ngài, lúc trước vẫn không dám đưa tới, chỉ sợ rước lấy thị phi. Hôm nay. , đội qua một thời gian nữa, lại đốt cho ngài đeo."

Chủ tớ vừa nói chuyện, đang muốn thu dọn đồ đạc, lại đột nhiên nghe được tiếng động ở cửa, có người đến, nhất thời tránh đi không kịp, không khỏi thất kinh.

Người đi vào là Cửu Giang vương. Hắn tối nay nghe lời Nhậm Đạt Lương nói, tâm sự không khỏi nặng nề. Ngày trước mỗi có việc phiền lòng, liền lững thững đi tới viện của Chân Ngọc, đội đàm luận với Chân Ngọc một phen, từ trong viện của Chân Ngọc đi ra ngoài thì bước chân liền nhẹ nhõm rất nhiều. Một khắc như vậy, thế nhưng hắn lại không nện được đi tới viện của Chân Ngọc. Đợi vào viện, thấy được trong phòng Chân Ngọc có ánh sáng sáng, trong thâm tâm hắn là vui mừng, hình như Chân Ngọc còn sống, đang chờ hắn.

Đội vào phòng, lại thấy là Băng Hương cùng Xảo Nhi không kịp tránh đi, không khỏi giận tái mặt hỏi " Vì sao các người ở chỗ này?"

Tô Băng Hương trong lòng biết không ổn, suy nghĩ một lát, liền quỳ xuống, nói ra đầu đuôi ân tình của Chân Ngọc.

Cửu Giang vương nghe xong, sắc mặt dần ra, nói: "Thì ra là còn có nguyên nhân như vậy, cũng là nàng có tình có nghĩa, đứng lên nói chuyện đi."

Tô Băng Hương buồn vui nẩy ra, xem ra sau này, mỗi lần Cửu Giang vương hoài niệm Chân Ngọc, chắc chắn sẽ sùng ái nàng hơn.

"Được rồi, các người đi đi!" Cửu Giang vương khoát khoát tay với Tô Băng Hương, "Bốn vương muốn đứng một mình một lúc."

Tô Băng Hương cùng Xảo Nhi vội cáo lui.

Trong phòng yên tĩnh lại, Cửu Giang vương cất bước, một hồi lâu làm như tự nói, làm như thăm dò, nhỏ giọng nói: "Ngọc Lang, người nói, là ai hại chết người?"

Ta cũng muốn biết đây! Chân Ngọc thờ dài, nhất thời hận không thể kéo cửa tử ra nhận mặt nhau cùng Cửu Giang Vương, nhưng lý trí nói cho nàng biết, nếu là nói ra sự thật, chỉ sợ sẽ bị coi là yêu nghiệt mà thiêu chết. Ai mà không biết Cửu Giang vương ghét nhất những thứ thần thần quỷ quỷ này? Nếu không phải chuyện này xảy ra trên người mình, có người đến nói với mình chuyện như vậy, chính mình cũng sẽ không tin.

"Ngọc lang ơi Ngọc lang, mặc dù Vương Chính Khanh là đại tài, rốt cuộc cũng là xuất thân thế gia, chỉ sợ không toàn tâm toàn ý bằng người. Chỉ là không dùng hắn, thì sẽ dùng người nào? Mặc dù Nhậm Đạt Lương cũng tốt, rốt cuộc không bằng hắn được!"

Cửu Giang vương nói xong, một bên liếc thấy cửa tử quần áo hình như giật giật, may nhọn không khỏi nhăn lại, chợt đi tới, một tay kéo cửa tử quần áo ra.

Chân Ngọc ôm đầu gối ngồi trong tử treo quần áo, đột nhiên giương mắt, vừa vận đối diện với ánh mắt của Cửu Giang vương.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Ánh mắt quay lại lúc đó

Mắt thấy có một vị nương tử xinh đẹp ngồi trong tủ treo quần áo, Cửu Giang vương lại ngẩn ra, sau đó thì hơi giận. Đây có lẽ là mỹ nhân mới vào phủ, thăm dò được hần muốn đến chỗ Chân Bàng nhân, mai phục ở nơi này trước để chờ quyến rũ hần! Chỉ là mỹ nhân này cũng không thể ngờ được, hôm nay là sinh kị của Chân Bàng nhân, nơi này lại là viện của Chân Bàng nhân, hần sao có tâm tư đón nhận nàng quyến rũ hần?

Tô Băng Hương kia, là đặc biệt, nếu người người học theo Tô Băng Hương, trong phủ này còn không rối loạn sao?

Chân Ngọc nhìn thấy Cửu Giang vương, tâm tư rối loạn, trong khoảng thời gian ngắn, lại mất đi giọng nói.

Dưới ánh nến, mỹ nhân như hoa, thân thể mảnh mai, đôi môi run run muốn nói chuyện, lại là đáng vẻ không nói ra được, càng thêm hấp dẫn người ta. Cửu Giang vương tuy có lửa giận, rốt cuộc mềm lòng, chỉ mắt lạnh nhìn nàng, muốn xem nàng muốn như thế nào.

Chân Ngọc đột nhiên thấy được Cửu Giang vương, đối diện với tầm mắt của Cửu Giang vương, lại có chút si ngốc. Tuy kiếp trước hần dù có tài, nếu không có người mình chủ Cửu Giang vương này, tài ba của hần sao có thể được bộc lộ ra ngoài? Nếu không phải ơn tri ngộ của Cửu Giang vương, e rằng hần vẫn là một nhân vật nhỏ bé không tiếng tăm. Hiện nay hần đã qua đời, đã không hề còn giá trị lợi dụng với Cửu Giang vương, nhưng Cửu Giang vương lại có tình có nghĩa, vẫn nhớ tới hần, đêm nay càng thấy thêm chân tình. Có thể biết ngày trước đối đãi với hần, chắc chắn là thật lòng. Chân Ngọc hần, cả đời có thể gặp được mình chủ đối đãi với mình như thế này, tuy là cho hần vất hết óc mà chết, cũng không uổng rồi. Hiện nay trọng sinh, dù cho không thể đích thân giúp hần đăng vị lần nữa, lại muốn mượn tay Vương Chính Khanh, giúp hần đăng vị!

Cửu Giang vương thấy ánh mắt si ngốc của Chân Ngọc, chợt mừng chợt giận, rõ ràng là khuynh tâm bởi đáng vẻ của hần, càng thêm lửa giận, nên nói: "Còn không ra?"

Chân Ngọc thấy Cửu Giang vương đưa tay kéo cửa tủ quần áo, nhất thời hồn nhiên quên thân phận của mình, cuống cuống nói: "Vương Gia hoài nghi trong tủ có người, nên kêu người đi vào, hoặc là một cước đạp mở cửa tủ, lập tức lui về phía sau mới phải, sao lấy tay kéo cửa tủ? Ngộ nhờ thích khách trốn trong tủ này, Vương Gia lấy tay lôi kéo như vậy, khung ngực lộ ra, không phải thuận tiện cho thích khách đắc thủ sao? Vương Gia thân thể ngàn vàng, mọi chuyện đều phải bảo vệ thân thể trước, sao lại có thể sơ ý như vậy?"

Cửu Giang vương nghe được xinh đẹp tiểu nương tử dừng lại lời nói "Bành bạch" tiếng của, âm điệu giọng nói lại cực kỳ giống Chân Bàng nhân, hơi chút ngẩn ngẩn, đột nhiên giận dữ, tức giận nói: "Người là ai? Lúc nửa đêm chạy tới phòng Chân Bàng nhân, trốn ở trong tủ treo quần áo là có mảnh khỏe gì? Còn nữa, ai dạy người học cách nói chuyện của Chân Bàng nhân? Còn có mặt mũi dạy Bồn vương nên như thế nào như thế nào, ăn phải gan báo rồi hả?"

Chân Ngọc vừa xong nói, thật ra thì cũng đã cảm thấy không đúng, nàng hiện nay đã không phải Chân Bàng nhân rồi, mà là Chân Ngọc nương thê thất của Vương Chính Khanh! Khuya khoắt lại trốn ở chỗ này, nói ra lời này, đừng bảo là Cửu Giang vương, ngay cả người khác, cũng sẽ cảm thấy quý dị.

Chân Ngọc hít sâu một hơi, lại thở một hơi, lúc này mới giải thích: "Ta là thê tử của Vương Chính Khanh Chân thị, tối nay uống mấy ly rượu, lại có chút say, khi ra ngoài tản rượu lại đi lầm đường, vào viện này. Nhất thời không tỉnh táo, cho rằng đây là viện nhà mình, liền tiến vào. Đợi đến khi đi vào, nhìn quang cảnh không đúng, mới lui ra ngoài, chỉ nghe thấy có người tới. Bởi vì sợ người tới hiểu lầm, đành phải trốn vào trong tủ treo quần áo, muốn đợi người đó đi, ta mới đi. Chuyện sau đó, Vương Gia biết rồi."

Cửu Giang vương thấy nàng tự báo danh hiệu, ăn nói rõ ràng, có trật tự, lý do cũng đầy đủ, tuy vẫn cảm thấy quý dị, rốt cuộc chỉ không xảy ra sự, và lại hần hiện nay đang muốn trọng dụng Vương Chính Khanh, tối nay thiết yến, cũng là vì lung lạc mưu sĩ của những thứ này nội quyền, ngược lại không tiện nữa chỉ trích nàng, nhất thời nói: "Chỗ này không phải nơi người nên tới, mau đi đi! Tối nay có nghe được cái gì, cũng phải quên hết, nếu nhớ, sẽ khiến cho người chuốc họa vào thân."

Chân Ngọc đáp, vội vàng chui ra khỏi tủ treo quần áo, chỉnh lại xiêm áo, xoa xoa chân đã tê dại, lại ngẩng đầu sâu sắc nhìn Cửu Giang vương một cái, lúc này mới chuẩn bị đi ra ngoài.

Cửu Giang vương bị nàng nhìn sâu như vậy, ngực thê nhưng lại giật mình, cảm giác ánh mắt này đặc biệt quen thuộc, nhất thời mê mang, kêu ở Chân Ngọc lại: "Trước kia tiểu nương tử đã gặp qua Bồn vương sao?"

Chân Ngọc hỏi một đằng đáp một nẻo: "Vương Gia anh tuấn, ai không muốn gặp một lần chứ?"

Lời này thâm ý sâu sắc nha! Trong lòng Cửu Giang vương cảm thấy có chút lạ kì, sau đó hơi khinh thường nữ tử trước mắt này. Nàng là thê thất của Vương Chính Khanh, lại lên lút ái mộ Bồn vương?

Chỉ cần là nam nhân, được một nữ tử xinh đẹp ái mộ, đương nhiên sẽ tự đắc. Cửu Giang vương mặc dù cảm thấy khinh thường, lại đáng tiếc thay Vương Chính Khanh, nhưng trong thâm tâm, lại mơ hồ có cảm giác vui sướng quý dị. Trong đêm hôm khuya khoắt, một nữ tử khuôn mặt đẹp đã có chồng, dò xét hành tung của hần, trốn ở trong tủ treo quần áo, chỉ vì muốn gặp hần một lần, liếc hần một cái đầy ý tứ, phần si tình này, luôn khiến trái tim người ta run rẩy.

Cửu Giang vương đề xuống xúc động kì lạ, trong lòng nhắc nhở bản thân: Bốn vương là người làm đại sự, không thể bị sắc đẹp mê hoặc, sinh ra ý định không tốt với thể thất của mưu sĩ. Chính là ý đồ kia của đối phương, cũng phải dập tắt, tránh cho Vương Chính Khanh phát hiện, sinh lòng tạo phản, tương lai chuốc họa.

Cửu Giang vương nghĩ đến đây, liền nghiêm túc nói: "Tiểu nương tử nếu đã là Thể thất của Vương Chính Khanh, hành động cũng nên có chừng mực, đêm hôm khuya khoắt ra ngoài, cũng phải để cho người đi cùng. Lần này thì thôi, chỉ coi chưa từng thấy qua người, nếu có lần sau, sẽ không dễ dãi như thế đâu."

Chân Ngọc vừa nghe, trong lòng thấy tự hào, không hổ là chính nhân quân tử, không hổ là minh chủ, trong đêm khuya thấy nữ tử xinh đẹp vẻ mặt nghiêm túc, đoan chính như thế, sắc mặt không chút thay đổi, cũng chỉ có Cửu Giang Vương Nhất thôi. Người lỗi lạc như thế, hẳn không thành đại sự thì ai thành đại sự? Người có kiến thức không giúp đỡ hẳn trèo lên đại vị, còn phải giúp người nào trèo lên đại vị?

Chân Ngọc đẩy lòng kính trọng, đi tới bên cửa, không nhìn được quay đầu, tầm mắt vừa vận chạm vào ánh mắt Cửu Giang vương lần nữa, có chút lưu luyến không muốn xa rời, cuối cùng đẩy cửa đi ra.

Ở trong mắt Cửu Giang vương, làn sóng thu (ánh mắt) quay lại trước khi đi này của Chân Ngọc, lại tiêu hồn thực cốt, tạo nên từng làn sóng nhỏ trong lòng hắn.

Cửu Giang Vương đợi Chân Ngọc vừa đi, đưa tay đóng lại cửa tủ quần áo, vừa cúi đầu, lại thấy đáy tủ treo quần áo có một vật lóe sáng, bởi vậy nhặt lên vừa nhìn, là một hà bao, nhất thời đoán là của Chân thị làm rơi, ma xui quỷ khiến, liền cho hà bao vào trong tay áo.

Lại nói đến Chân Ngọc đẩy cửa đi ra ngoài, lại kinh động hai mưu sĩ đang đi tới. Tối nay không thấy Cửu Giang vương, đám mưu sĩ bọn họ tất nhiên gấp đến độ tìm khắp nơi, mặc dù do thám biết Vương Gia không có xuất phủ, chỉ ở bên trong phủ, nhưng cũng không thể để vương gia ở một mình! Hiện nay Chân Bàng nhân mới mất, mọi chuyện trong phủ chưa kịp sắp xếp ổn thỏa, nếu như bị người của Tam vương gia cùng Tứ Vương Gia ản vào trong phủ, gây bất lợi cho Cửu Giang vương, chẳng phải là đại họa sao?

Bọn họ mới tìm đến trong sân này, mắt thấy bên trong phòng có ánh nến, mới hơi thở nhẹ một hơi, thì ra là Vương Gia là tới tưởng nhớ Chân Bàng nhân. Một hơi này của bọn họ mới buông lỏng, chỉ thấy tiếng cửa vang, mượn một chút ánh nến trong phòng chiếu ra thấy rất rõ ràng, đi ra từ bên trong, lại là một vị nữ tử xinh đẹp. Chẳng lẽ Vương Gia là hẹn hò với mỹ nhân?

Bọn họ đang suy nghĩ, chỉ thấy đèn trong phòng tắt, Cửu Giang vương không hao tổn chút nào đi ra, đi về một hướng khác.

Hai vị mưu sĩ này một người tên là Chung Tam Hữu, một người tên là Đinh Học Nghĩa. Quan hệ hai người rất tốt, bởi vì cùng tới tìm Cửu Giang vương, hội này hai mặt nhìn nhau. Chung Tam Hữu mất tỉnh, càng nhận ra Chân Ngọc, trên mặt không khỏi biến sắc, kéo Đinh Học Nghĩa trốn vào chỗ tối, cũng không dám lên tiếng.

Mãi một lúc sau, Chung Tam Hữu mới nói: "Nương tử xinh đẹp kia là phu nhân của Vương Trạng nguyên, ta đã thấy một lần, sẽ không nhận lầm."

Đinh Học Nghĩa vừa nghe, sắc mặt cũng thay đổi, bọn họ đây là bắt gặp Vương Gia hẹn hò cùng thể tử của Vương Trạng nguyên rồi hả? Chuyện như vậy quá lớn, truyền ra ngoài không tốt.

Hai người nhất thời hoảng sợ trong lòng, muốn coi như không có chuyện này, rút cuộc vẫn lo lắng.

Chung Tam Hữu thở dài, biết hiện nay Chân Bàng nhân mới mất, Cửu Giang Vương đang trọng dụng Vương Chính Khanh, là không thể xảy ra sai lầm. Nếu Cửu Giang vương có sai sót gì, những người như bọn họ, đều không có kết quả tốt. Nhất thời cùng Đinh Học Nghĩa nói: "Vương Gia lúc trước có gì sai sót, luôn là Chân Bàng nhân khuyên bảo, lần này xảy ra chuyện không may, vốn nên thông báo Vương Trạng nguyên, để Vương Trạng nguyên khuyên bảo, nhưng nữ tử cùng Vương Gia hẹn hò, lại là thể thất của Vương Trạng nguyên, chuyện như vậy liên khó rồi."

Đinh Học Nghĩa nói: "Hiện trong vương phủ, trừ Vương Trạng nguyên, có thể khuyên được vương gia, cũng chính là Nhậm Đạt Lương rồi. Không làm sao được, phải nói chuyện này cho hắn, để cho hắn nghĩ cách cắt đứt dây dưa giữa vương gia và thể tử của Vương Trạng nguyên, để tránh khỏi đại họa."

Hai người thương nghị một lần, quả nhiên đi tìm Nhậm Đạt Lương, bí mật nói chuyện này.

Một cái gian khác, có một nha đầu tìm gan run sợ đứng ở chỗ tối tằm dưới mái hiên.

Nha đầu này tên là Yên Chi, là một nha đầu tam đẳng bên cạnh vương phi Thân thị. Thân thị bởi vì thấy Chân Ngọc đi lâu chưa về, sợ nàng có chuyện, sai Yên Chi đi ra ngoài tìm kiếm. Yên Chi tìm chung quanh, cũng không tìm thấy bóng dáng Chân Ngọc, sau lại thấy chủ bộc Tô Bạng Hương xách theo làn ở khúc quanh, hình như là từ trong viện của Chân Bàng nhân đi ra, liền có chút hiếu kỳ, suy nghĩ một chút, nhắc chân vào trong viện của Chân Bàng nhân.

Nàng mới bước vào cửa hình bán nguyệt trong viện, chỉ thấy một bóng dáng yếu điệu từ phòng Chân Bàng nhân đi ra, đi về một phía rồi, nhìn bộ dáng là Chân Ngọc nương, đang muốn gọi lại, bỗng nhiên lại che miệng, chỉ nhìn chung quanh một lần, trong bụng nghi hoặc, nơi này là viện của Chân Bàng nhân, Trạng Nguyên phu nhân tới đây làm gì?

Nàng còn chưa có nghi ngờ xong, chỉ thấy cửa phòng lần nữa vừa vang lên, Cửu Giang vương từ trong phòng bước ra, thân nhiên đi về phía nàng, nàng vội vàng lui đi, tránh sang chỗ không người.

Đội Cửu Giang vương đi xa, Yên Chi trái lo phải nghĩ, càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng kinh hãi, lần này run bước chân đi về phía trước, nhất thời cảm thấy đùi cũng mềm rồi.

Chân Ngọc cũng là quen thuộc con đường trong phủ, sớm đi tắt đến phòng khách, thấy có người hỏi, chỉ nói mình đi ra ngoài tản rượu, nhất thời lạc đường, lại tham ngắm cảnh sắc, bởi vậy đi vòng một hồi lâu mới trở về.

Thân thị thấy nàng trở lại, cười hỏi mấy câu, đẩy một cái nói: "Đi nửa ngày không thấy tắm hơi, phải phạt mấy chén nữa."

Bữa tiệc thật ra đã dọn dẹp qua, đã bày dưa và trái cây lên, giàn kịch đã dựng xong ở một đầu khác trong sảnh đã có con hát đang diễn hát, đang hát đến chỗ cao trào, nhiều phu nhân chăm chú lắng nghe, cũng không so đo chuyện Chân Ngọc trở về muộn.

Chân Ngọc nói đùa mấy câu với Thân thị, ngồi bên cạnh nàng, yên lặng nghe kịch.

Yên Chi trở lại phòng khách thì thấy Chân Ngọc đã ở bên trong phòng khách rồi, nhất thời không dám đi qua, chỉ vẫy tay kêu một tiểu nha đầu, cúi tai nói mấy câu.

Tiểu nha đầu kia gật đầu, thừa dịp bưng trà đi lên, liền nhỏ giọng nói một câu với Thân ma ma đứng ở sau lưng Thân thị.

Thân ma ma nghe, trên mặt không biến sắc, sau một lúc mới lặng lẽ lui ra ngoài.

Yên Chi đã đợi trong phòng thay quần áo từ lâu, thấy Thân ma ma tới, liền cúi đầu, nói đầu đuôi chuyện mình nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Xem tướng cho Cửu Giang vương

"Người nhìn thấy rõ ràng sao?" Thân ma ma không thể tin vào tai của mình, trên mặt hiện lên vẻ kinh sợ.

Yên Chi nói: "Trạng Nguyên phu nhân chải kiểu tóc linh lung, trên đầu là trăm hồ điệp tơ vàng, mặc váy dài màu đỏ, trang phục chói mắt như vậy, dù ánh trăng mờ, cũng không thể nhận lầm được."

Thân ma ma vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, hồi lâu nói: "Trạng Nguyên phu nhân này cũng là lần đầu tiên tới vương phủ dự tiệc, có lẽ là đi làm đường, vào nhầm phòng, ngẫu nhiên gặp phải Vương Gia chăng?"

Yên Chi nghe xong lời này, trái tim kinh hoàng cả buổi tối mới thoảng an định một chút, gật đầu nói: "Có lẽ là như thế này."

Thân ma ma dăn dò Yên Chi nói: "Chuyện tối nay chỉ nên giữ ở trong bụng, chỉ coi không có chuyện này, ngàn vạn lần không thể lọt ra ngoài, biết không?"

Yên Chi giọng điệu thờ dãi nói: "Ma ma yên tâm, chuyện như thế sao dám nói cho người khác biết? Chỉ hi vọng như ma ma nói, tối nay chỉ là ngẫu nhiên."

Thân ma ma lại dăn dò Yên Chi mấy câu, thấy nàng bị dọa không nhẹ, sợ nàng lộ ra đầu mối trước mặt Thân thị, khiến Thân thị nghi ngờ, liền nói: "Bữa tiệc cũng sắp giải tán rồi, người tạm đi xuống nghỉ ngơi trước, rồi sáng mai đến chỗ vương phi hầu hạ."

Yên Chi đáp, thở phào xoay người đi xuống.

Hồ ma ma suy nghĩ một chút, quay đầu đi ra ngoài gọi một ma ma tâm phúc, để cho nàng điều tra tất cả hành động trong tối nay của Chân Ngọc trong Đội phân phó xong, quay đầu vào phòng khách, khi đứng ở sau lưng Thân thị, thì âm thầm nhìn Chân Ngọc một chút.

Nữ nhân này lông mày cảnh liễu, khi sóng mắt lưu chuyển, kiều diễm rực rỡ, câu hồn lạc phách, quả thật có mấy phần thủy mị, không thua các vị mỹ nhân trong vương phủ. Nhưng nàng là Trạng Nguyên phu nhân, cần gì quyến rũ Vương Gia đây? Và lại Vương Chính Khanh tài mạo xuất chúng, lúc trước cũng là lang quân như ý của nữ tử trong kinh mơ ước, nàng gả cho người như vậy, còn có gì chưa đủ? Hơn nữa, Vương Gia muốn lẫn lộn cùng nữ nhân khác, cần gì chọn viện của Chân Bàng nhân?

Thân ma ma suy nghĩ, càng suy nghĩ càng thấy chuyện Chân Ngọc và Cửu Giang vương cùng ở một phòng, nhất định có nội tình khác. Nhất thời bỏ đi tâm tư muốn nói cho Thân thị, muốn quan sát thêm lần nữa nữa, nếu không có bằng chứng cụ thể, liền đề chuyện này xuống trước, chỉ coi như chưa từng phát sinh, tránh cho Thân thị phiền lòng.

Bà đang phỏng đoán, lại đi nhìn kỹ trang phục của Chân Ngọc, qua cái nhìn này bà liền thay đổi sắc mặt.

Búi tóc của Chân Ngọc không chỉnh tề như phu nhân khác, có chút lộn xộn, ngay cả vạt áo, cũng có mấy nếp nhăn không dễ nhìn thấy, nhìn lại giấy thêu

hoa, mũi giày cũng dính bụi bặm, càng nhìn càng thấy giống như cùng người lần qua một lần.

Chân Ngọc không biết Thân ma ma đang quan sát nàng, nàng mặc dù giả như xem kịch, khoe mắt lại đi nhìn Đường Diệu Đan, chỉ than thở mình sống lại làm nữ nhân, không còn duyên phận với Đường Diệu Đan rồi.

Đường Diệu Đan nhận thấy được ánh mắt của Chân Ngọc, ngẩng đầu nhìn qua, nhất thời lại dò đi chỗ khác rồi, cực kỳ chán chường. Trạng Nguyên phu nhân này cũng không biết trướng tà gì, không có việc gì cũng nhìn ta chăm chăm?

Chân Ngọc thấy Đường Diệu Đan xoay đầu đi, nhất thời giật mình, biết mình đường đột, vội thu hồi tầm mắt, chuyên tâm xem kịch. Chỉ ánh mắt của nàng mặc dù đang xem kịch, lòng lại suy nghĩ rồi bời. Trong nháy mắt, rồi lại nhớ tới một chuyện, không khỏi lo lắng, nhớ cuối tháng bảy năm Cảnh Thái thứ tư Đường Diệu Đan ngắm hoa sen thì không may rơi xuống nước, khi vớt lên do quá mức kinh sợ, hơn nữa uống mấy ngụm nước, cũng ước chừng bị bệnh ba tháng mới khỏi. Hôm nay mình nhớ lại chuyện này, có thể nào trở mắt nhìn lại nàng rơi xuống nước đây? Chỉ là ngày rơi xuống nước đến tốt cùng là ngày hai mươi bảy hay là ngày hai mươi tám, lại không nhớ ra.

"Vương phi, lúc trước ở Giang Nam ta học qua thuật xem tướng một chút, tối nay xem Quận chúa Diệu Đan, cũng là cảm thấy ấn đường nàng hơi tối, chỉ sợ mấy ngày nữa sẽ có chút tai ương nhỏ. Tuổi của nàng, tháng bảy lại kỵ nước. Tháng này nhất định không thể đến gần hồ hoa sen ao cá chép..., cần thận rơi xuống nước. Đợi qua tháng này thì sẽ tốt lên." Chân Ngọc châm chọc ngôn từ, cuối cùng nói lời này với Thân thị.

Thân thị vừa nghe vô cùng kinh ngạc, cười nói: "Trạng Nguyên phu nhân lại hiểu được tướng thuật? Trước tiên giúp ta xem xem một chút, xem xem ta sau này như thế nào?"

Kiếp trước Chân Ngọc là tài tử, đọc thuộc Ngũ kinh, tướng thuật tự nhiên cũng học qua, nhưng tướng thuật này không bằng thuật trị nước, không bỏ ra thời gian nghiên cứu, nhưng mà, nói vài lời đồ dành vương phi, ngược lại có thể. Bởi vậy cười nói: "Vương phi cặp mắt có hồn, chính xác phong long (>_

Thân thị nghe xong, trúng ngay tâm sự, trong nội tâm mừng thầm, không khỏi cười mà nói: "Trương lai nếu là có đại phúc duyên, đến lúc đó sẽ cảm ơn cát ngôn (lời nói tốt lành) của ngươi hôm nay."

Chân Ngọc cười nói: "Như thế, trước hết phải cảm ơn vương phi tương lai ban thưởng rồi." Nói xong, hai người cùng nhau nở nụ cười.

Thân thị cười một tiếng như vậy, trong lòng khẽ nhúc nhích, có lòng muốn hỏi Chân Ngọc thêm vài câu nữa, nhất thời ngẩng đầu thấy trên đài là màn kịch náo nhiệt, liền dặn dò Đường Diệu Đan giúp tiếp khách, còn nàng giặt nhẹ ống tay áo của Chân Ngọc, lấy có thay quần áo, hai người cùng đi ra yến phòng.

Hai người tới tiêu sái, cho người dâng trà lên trước, mới nói chuyện. Thân thị muốn hỏi Chân Ngọc thêm vài câu, thật ra thì cũng có chút bệnh cần hỏi thấy thuốc. Bởi vì Đường Kim Hoàng Đế tin theo đạo giáo, mấy năm nay tăng đạo (sư và đạo sĩ) hoành hành ở Kinh Thành, miệng đầy huyền thuật, mở miệng liền đoán số mệnh, nói đến tiền đồ, lừa gạt rất nhiều tiền tài. Sau khi Cửu Giang vương lên giám quốc, hạ lệnh lùng bắt một nhóm tăng đạo nói năng hồ đồ, để làm gương tốt, cũng không mời những tăng đạo này về đoán mệnh nói bát tự.

Thân thị cũng tin những thứ này, chỉ cho rằng mặc dù có tăng đạo lừa người, nhất định cũng có tăng đạo có bản lĩnh thật sự, không thể một gây đánh ngã một thuyền người (vỡ đũa cả nắm ý). Nhưng Cửu Giang vương đã hạ lệnh, nàng cũng không thể lên lút đi mời người xem tướng đoán bát tự được. Hiện nay nghe được lời Chân Ngọc nói, lại muốn mời Chân Ngọc giúp Cửu Giang vương xem một chút.

"Tướng thuật này của Trạng Nguyên phu nhân, là học từ người nào?" Thân thị cười hỏi.

Chân Ngọc thấy Thân thị hỏi nàng cái này, trong lòng cũng đã có tính toán khác, cũng muốn mượn chuyện tướng thuật, chỉ điểm cho Thân thị, đến lúc đó sẽ chỉ điểm cho Cửu Giang vương, để hắn tránh được một chút tai họa. Bởi vậy cười nói: "Tổ phụ ta cũng hiểu một chút tướng thuật, cũng có chút tâm đắc, cho nên nhân rồi nói với chúng ta, liền học một chút."

Chân Ngọc cũng là từ trong miệng Hồ ma ma biết được chuyện tổ phụ nguyên chủ hiểu được tướng thuật, lần này nói như vậy, không chút sơ hở.

Thân thị vừa nghe, liền yên tâm, nếu là gia truyền, liền không thể so với bên ngoài những thuật sĩ giang hồ kia, một miệng toàn lời dối trá. Bởi vậy nhỏ giọng nói: "Không gạt người, vương phủ gần đây bận rộn, Vương Gia đêm ngủ không an, còn có nhiều chuyện phiền lòng, chỉ sợ sẽ có điều không thuận. Cũng muốn nhờ người xem tướng cho Vương Gia một phen, xem chàng có chuyển cơ (cơ hội chuyển đổi) hay không?"

Chân Ngọc vội khiêm tốn nói: "Ta học chỉ là chút lông gà lông vịt, nếu xem không chuẩn, vương phi đến lúc đó chớ trách tội."

"Không trách người không trách người!" Thân thị cười khoát tay, lại khuyên Chân Ngọc uống trà.

"Thân ma ma, đi mời Vương Gia đến thư phòng một chuyến." Thân thị cất giọng gọi Thân ma ma vào, cười nói: "Trạng Nguyên phu nhân là người mình, nhưng không có gặp qua Vương Gia, cũng nên gặp một chút, đừng để ở bên ngoài lại không quen biết, đến lúc đó đại thủy tràn lên miếu Long Vương, người trong nhà lại không biết người trong nhà."

Thân ma ma nghe được lời của Thân thị, không khỏi nhìn Chân Ngọc một cái, cũng tốt, hãy để cho bọn họ gặp mặt nhau, xem bọn họ có gì bất ổn không. Nếu lộ ra chút gì đó không đúng, phải đề phòng trước, đến lúc đó phải cắt đứt sự dây dưa của hai người.

Cửu Giang vương nghe nói Chân Ngọc muốn bái kiến hắn, không khỏi kinh ngạc vạn phần, vừa mới len lén gặp qua, giờ lại muốn lộ liễu gặp lại một lần?

Thân ma ma cũng là thuật lại lời Thân thị, cười nói: "Vương Gia trọng dụng Vương Trạng nguyên, vương phi không dám chậm trễ Trạng Nguyên phu

nhân. Hiện nay Trạng Nguyên phu nhân muốn gặp Vương Gia một lần, Vương Gia cũng nên cho mấy phần mặt mũi, gặp nàng một lần mới phải."

"Ừm!" Cửu Giang vương đáp một tiếng, giao phó nói: "Vậy gặp mặt một chút ở thư phòng phía bên trái yến phòng đi!"

Thân ma ma nghe xong, tự đi bẩm báo với Thân thị.

Thân thị liền kéo Chân Ngọc đi tới thư phòng ở bên trong, mới ngồi xuống, Cửu Giang vương liền tới.

Thân ma ma đứng ở bên cạnh, mắt lạnh nhìn Chân Ngọc, thấy Cửu Giang Vương Nhất đi vào, ánh mắt của nàng liền sáng lên, cả người như linh hoạt hẳn lên, trong lòng không khỏi trầm xuống, chẳng lẽ giữa Vương Gia và nàng, thật sự có chuyện không thể cho ai biết?

Cửu Giang vương thấy Chân Ngọc, nghĩ tới cảnh hai người đơn độc gặp nhau lúc này, mặc dù vờ nghiêm túc, rốt cuộc cũng nhìn Chân Ngọc một cái.

Ngay trước mặt Thân thị và Thân ma ma, Chân Ngọc dĩ nhiên là bài kiến Cửu Giang vương theo như lễ nghi.

Bỗng Thân thị ý bảo Thân ma ma lui xuống, Thân ma ma bất đắc dĩ lui xuống.

Bởi vì lúc trước Cửu Giang vương nghiêm trị giang hồ thuật sĩ, tuyên bố không để người ta xem tướng, lần này Thân thị lại không dám nói là Chân Ngọc xem tướng giúp hắn, chỉ giới thiệu Chân Ngọc cho Cửu Giang vương biết, một mặt ám hiệu Chân Ngọc, để cho nàng nhìn kỹ Cửu Giang vương một lần.

Chân Ngọc thấy Thân thị nháy mắt liên tiếp, chỉ đành ngẩng đầu nhìn về phía Cửu Giang vương.

Ở trước mặt Thân thị, Cửu Giang Vương chỉ làm như là lần đầu tiên gặp Chân Ngọc, lại phát hiện Chân Ngọc nhìn lên hắn, không khỏi cảm thấy hơi giận lại hơi ngọt. Nữ tử này thật quá lớn mật rồi, lại dám nhìn lên Bồn vương ngay trước mặt vương phi! Nữ nhân như vậy, chỉ sợ sẽ trở thành tai họa, phải nghĩ cách làm nàng chết tâm.

Thân thị thấy Cửu Giang vương lườm Chân Ngọc một cái, vẻ mặt hình như không vui, cũng toát mồ hôi thay Chân Ngọc, Vương Gia luôn luôn uy nghiêm, phụ nhân trong phủ rất ít người dám nhìn thẳng hắn, hiện tại trạng nguyên phu nhân nhìn thẳng hắn như vậy, chỉ sợ Vương Gia cảm thấy bị mạo phạm, muốn tức giận rồi.

Cửu Giang vương lại nói sơ sơ hai câu, không chống cự nổi ánh mắt tấn công kia của Chân Ngọc, đứng lên rồi đi.

Đội Cửu Giang vương vừa đi, Thân thị liền hỏi Chân Ngọc kết quả xem tướng.

Chân Ngọc nói ột hồi, nói xong Thân thị gật đầu liên tục.

Phòng bên ngoài Bạch Cốc Lan biết được Thân thị ở trong thư phòng, bởi vậy vén rèm đi vào, liếc mắt thấy Chân Ngọc cũng ở đây, nhất thời lại muốn lui ra ngoài.

Thân thị ngẩng đầu liếc thấy mắt Bạch Cốc Lan sưng đỏ, không khỏi hỏi: "Làm sao vậy?"

Bạch Cốc Lan cười nói: "Vừa mới đi ra ngoài, bị bụi bay vào mắt, xoa nhẹ một chút, thế là thành như vậy, ta lại đi xoa mắt một chút." Nói rồi đi luôn.

Chân Ngọc nhìn Bạch Cốc Lan chạy trốn chết, nghĩ đến nàng rủ Vương Chính Khanh bỏ trốn mà không được, không khỏi lắc đầu một cái.

Lại nói đến Cửu Giang vương đi thẳng ra ngoài, nhưng bước chân lại có chút mơ hồ, nhớ lại ánh mắt của Chân Ngọc, thủy triều trong lòng sôi trào, nhất thời lại tự trách phản ứng của mình, cũng không phải là chưa từng thấy nữ nhân si tình, tại sao bị Chân thị nhìn một cái, cảm giác trong lòng lại tê dại?

Hắn đi tới chỗ hẻo lánh, tay áo vung lên, một hà bao rớt xuống đất, nhất thời nhặt lên, lúc này giờ về phía ánh sáng nhìn kỹ, thấy hà bao thêu hổ văn Như Ý Cát Tường, rõ ràng là kiểu hà bao nam, trái tim nhất thời lại nổi lên những ngọn sóng nhỏ, hà bao này nhất định là nàng để thêu tặng Bồn vương, có ý làm rơi ở trong tủ treo quần áo, để cho Bồn vương nhặt được. Hắn suy nghĩ, vội đem hà bao vào trong tay áo lần nữa.

Nhất cử nhất động này của Cửu Giang vương, đều rơi vào tầm mắt của Nhậm Đạt Lương đứng cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Có tiếng tiêu du dương

Nhậm Đạt Lương vốn dĩ đến tìm Cửu Giang Vương, nhưng nhất thời lùi người lại, đi về phía đường tới đây.

Chung Tam Hữu và Đinh Học Nghĩa ngồi đợi trong một nơi đình nghỉ mát, đứng ngồi không yên, vừa nhìn thấy Nhậm Đạt Lương quay lại, liền hỏi: "Gặp được vương gia không? Vương gia nói thế nào? Là nữ nhân kia nhất sương tình nguyện (đơn phương) quyến rũ vương gia sao?"

Nhậm Đạt Lương nghiêm mặt, đứng trước đình nhìn bốn phía, thấy đình này rất cao, nếu có người đến, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy, nơi này xung quanh không có người, vô cùng yên tĩnh, nên mới yên tâm, ngồi xuống chiếc ghế đá, nói: “Chưa chắc là nhất sương tình nguyện, vương gia từ trước tới nay vẫn luôn uy nghiêm, nếu ngài ấy không thích, nữ tử đó sao dám tiếp cận?” Sau đó nói ra chuyện Cửu Giang Vương cất giữ một chiếc hà bao, do dự nói: “Dù chưa dám khẳng định hà bao đó là của nữ tử kia tặng, nhưng nhìn hành vi của vương gia, luôn không thoả đáng.”

Chung Tam Hữu lo lắng, “Nhậm huynh, vương gia không dễ dàng gì mới nắm được binh quyền kinh thành trong tay, đại sự sắp thành, không thể vì một nữ tử mà làm hỏng đại sự được.”

Đình Học Nghĩa cũng nói: “Hơn nữa nữ tử đó là thê thất của Vương Chính Khanh, náo loạn thì không tốt, Vương Chính Khanh mà trở mặt, lại đắc tội với gia tộc Vương thị, đến lúc đó Tam vương gia và Tứ vương gia còn không nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng.”

Ánh mắt Nhậm Đạt Lương chợt lóe, cuối cùng cúi đầu nói nhỏ một câu với Chung Tam Hữu và Đình Học Nghĩa, nhưng không nói hết câu: “Người làm nên đại sự không cầu nệ tiểu tiết, chỉ có thể như vậy thôi, chỉ là một nữ tử, tương lai vương gia thành nghiệp lớn, còn có thể nhớ tới nàng ta?”

Chung Tam Hữu và Đình Học Nghĩa gật đầu đồng ý với lời của Nhậm Đạt Lương, sai người hạ độc Chân Thị, cắt đứt nhớ nhung của vương gia, phải tránh phát sinh gièm pha, phòng ngừa chu đáo, dù sao cũng tốt hơn gây chuyện rồi mới xử lý nhiều. Chỉ là về phần Vương Chính Khanh...

Nhậm Đạt Lương cười lạnh trong lòng, nhất định phải thiết kế là do Vương Chính Khanh hạ độc, đến lúc đó vương gia nào dám trọng dụng Vương Chính Khanh nữa?

Nếu như vậy, ta sẽ trở thành đệ nhất mưu sĩ. Đợi khi vương gia vừa thành đại sự, ta tự nhiên sẽ là thủ phủ Nội Các dưới một người trên vạn người rồi.

Ba người lại thương lượng một hồi, rồi mới rời đi.

Khi tiệc ở vương phủ đã tan, bởi vì Vương Chính Khanh uống rượu, nên hạ nhân khuyên không nên để hân cười ngựa, chỉ có thể lên xe ngựa của Chân Ngọc, ngồi trong buồng xe với nàng.

Xe ngựa đi thẳng trên cả quảng đường, Vương Chính Khanh cảm thấy Chân Ngọc ngoan ngoãn hơn thường ngày, trong lòng không khỏi ngứa ngáy, vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng.

Hôm nay gặp được rất nhiều người quen, nghe thấy rất nhiều lời nói quen thuộc, Chân Ngọc khó tránh khỏi chìm đắm trong hồi ức, khi bị Vương Chính Khanh nắm tay, nhất thời không có hất ra, lại nhớ đến một đám phu nhân và tiểu nương tử, mở miệng nói: “Hôm nay gặp được không ít mỹ nhân, quận chúa Đường Diệu Đan thì không cần phải nói, đệ nhất nhân tài rồi. Ngay cả biểu muội bà con xa của vương phi, họ Bạch tên Cốc Lan đó, cũng là tài mạo hơn người, đứng giữa chúng phu nhân, lại uyển chuyển như một đóa sen trắng.”

Nghe thấy Chân Ngọc nhắc đến Bạch Cốc Lan, Vương Chính Khanh giật mình, trừ phi Ngọc Nương đã biết được gì rồi? Trước đây nàng ngờ vực không ngớt, chỉ là không có được chứng cứ, lời nói tối nay, là đang thăm dò sao?

Chân Ngọc thấy vẻ mặt rối rắm của Vương Chính Khanh, thầm cảm thấy sáng khoái, nói: “Bạch Cốc Lan dâng cho vương phi một hộp trà Vân Vụ của chùa Thanh Phong, nói trà đó là một người bạn cũ tặng nàng, Tam gia, người quen biết người bạn cũ Bạch Cốc Lan này sao?”

Sắc mặt Vương Chính Khanh khẽ biến, rất nhanh lại khôi phục bình thường, một hộp trà mà thôi, hà tất phải rối loạn để lộ sơ hở như thế? Cho nên nói: “Ngọc Nương, nàng hỏi như vậy, hay là hoài nghi ta chính là người bạn cũ đó của Bạch Cốc Lan? Đừng nghi ngờ nữa, nếu ta thực sự là bạn cũ của nàng ấy, sao nàng ấy lại có thể lấy hộp trà đó ra trước mặt nàng chứ?”

Chân Ngọc suýt bật cười, nếu như không tận mắt chứng kiến hai người họ muốn hẹn nhau bỏ trốn, bây giờ nghe được lời nói thành khẩn của Vương Chính Khanh, nàng thật sự sẽ bị hân mê hoặc mất! Cũng đúng thôi, nam nhân mà, tam thê tứ thiếp, hẹn hò với một người trong lòng nữa, thì cũng có gì to tát đâu, chỉ đáng thương cho chủ nhân thân thể này gốc ghềch, lại vì điều này mà tức chết.

Chân Ngọc cũng từng là nam nhân, cảm thấy hành vi này của Vương Chính Khanh, cũng không có gì quá đáng, nhưng hành vi này đã làm chủ nhân thân thể này không vui, nàng cũng không thể dung túng.

Trong buồng xe treo một chiếc đèn, ánh đèn mong manh mờ ảo, ánh lên khuôn mặt và đôi môi đỏ mọng của Chân Ngọc, khiến nàng trở nên dịu dàng khác thường. Vương Chính Khanh nhìn khuôn mặt của nàng, muốn tìm ra chút manh mối từ vẻ mặt của nàng, cứ nhìn mãi nhìn đến ngây người.

Chân Ngọc không thèm để ý đến Vương Chính Khanh, chỉ nhắm mắt lại dưỡng thần, không nghĩ tới vừa nhắm mắt, liền có một luồng khí nóng thổi trên mặt, không khỏi cả kinh, lập tức mở mắt, liền thấy Vương Chính Khanh cúi đầu xuống, ý đồ đã rõ ràng, nàng nhất thời tránh ra, vùng nắm tay làm động tác hung ác như muốn đánh nhau.

Wương Chính Khanh thấy Chân Ngọc cương quyết, chỉ đành thôi, lại lùi người về chỗ cũ.

Khi xe ngựa dừng ở trước cửa phủ, một đám người đã nhanh nhẹn ra đón, đưa hai người vào trong.

Thị Thù đưa Vương Chính Khanh vào thư phòng, Hồ ma ma thì dìu Chân Ngọc về chính phòng.

Tối nay Chân Ngọc uống rượu, trước tiên gặp được người trong lòng là quận chúa Đường Diệu Đan, sau đó lại tiếp xúc với Cửu Giang Vương trong một thời gian ngắn, nhớ về quá khứ, lại không có ý muốn ngủ, nói với Hồ ma ma: “Thịnh yến vương phủ, chỉ quan tâm tới nói chuyện, không ăn được bao

nhieu, bây giờ ta đói rồi. Ma ma tới phòng bếp sai người làm ít thức ăn và rượu mang đến đây.”

Người ở nhà bếp rất nhanh đã mang rượu và thức ăn tới, Chân Ngọc lại cảm thấy uống rượu một mình không thú vị, phân phó Lập Hạ và Bán Hà: “Hai người đi mời Chu di nương và Hạ di nương đến đây bồi rượu.”

Hồ ma ma ngăn cản nói: “Tam phu nhân, tam gia cũng trở về từ tiệc rượu, lúc này e rằng cũng đói rồi, chi bằng mời Tam gia đến cùng dùng bữa? Còn về hai vị di nương, chắc đã nghỉ ngơi rồi, không nên làm phiền họ.”

Chân Ngọc ở kiếp trước, một lòng mưu cầu công danh, đợi khi có được công danh, lại suy nghĩ trợ giúp Cửu Giang Vương mưu đồ đại sự, về phương diện nữ sắc thì cật lực đè nén bản thân, đến khi đèn tắt dầu cạn, lại thấy hối hận, sớm biết thì đã sớm lấy vợ sinh con, duy trì đời sau mới phải. Đến khi trùng sinh, phát hiện thân là nữ tử, trong ngực lúc nào cũng có cảm giác không yên ổn, khó có thể thoải mái được. Ngôn ngữ và hành vi đều bộc lộ sự háo sắc, cho dù biết là không thỏa đáng, nhưng lại không khống chế được. Lúc này nghe Hồ ma ma nói, đột nhiên mất đi hứng thú, vẫy tay nói: “Vậy thôi, ta tự uống là được rồi.”

Hồ ma ma vẫy tay để mấy nha hoàn lui xuống, ngồi bên cạnh Chân Ngọc, vừa rót rượu cho nàng, vừa nói: “Hiếm khi Tam gia đưa Tam phu nhân ra ngoài dự tiệc, lộ mặt trước người khác, Tam phu nhân cần phải nắm bắt ưu thế, nhưng cũng đừng dẫn đo quá mức. Hiện giờ Tam gia có ý hòa hảo, Tam phu nhân cũng nên dịu dàng một chút. Tam phu nhân vào cửa cũng đã một năm, còn không viên phòng, truyền ra ngoài còn ra thể thống gì?”

Chân Ngọc không cho ý kiến, lười biếng vươn vai, nói: “Buồn ngủ rồi, nghỉ ngơi thôi!” Nói rồi chuẩn bị súc miệng rửa mặt.

Hồ ma ma thấy thế, biết nàng nghe không vào lời mình nói, bắt lực lắc đầu, âm thầm thở dài.

Sáng sớm ngày hôm sau, Chân Ngọc liền bận rộn tìm hộp trà Vân Vụ, dặn dò Hồ ma ma vài câu, để bà mang đến vương phủ cho quận chúa Đường Diệu Đan.

Hồ ma ma hỏi cận kề, lại nói: “Bao nhiêu người muốn có được hộp trà này mà không được, Tam phu nhân lại tặng nó cho quận chúa để rửa tay, truyền ra ngoài thật không dễ nghe chút nào!”

Chân Ngọc nói: “Hôm qua đã mở miệng nói tặng nàng ấy rồi, sao có thể đổi ý, và lại chỉ là một hộp trà thôi mà, có thể khiến nàng ấy vui vẻ, có gì là không thể?”

Hồ ma ma không khỏi nhìn Chân Ngọc một lượt, nghi hoặc nói: “Ai không biết, còn tưởng Tam phu nhân là một nam tử chung tình với quận chúa đấy.”

Chân Ngọc ho một tiếng nói: “Mặc dù hôm qua mới gặp quận chúa một lần, nhưng nói chuyện vô cùng hợp ý, tiếc là không gặp được nhau sớm hơn, vì thế muốn làm nàng ấy vui vẻ, có gì kì lạ sao?”

Hồ ma ma nghe được lời này, ngược lại đột nhiên đau lòng, “Tam phu nhân vào cửa Vương gia cả một năm, rất ít khi dự tiệc, càng ít khi ra khỏi cửa, bệnh tật quanh năm, đến cả một khuê mật cũng không có, bình thường cũng không có một phu nhân đến cùng nói chuyện phiếm, mới có thể bỏ ra cả tấm lòng của mình như vậy? Chỉ mong quận chúa có thể đón nhận tình cảm này của tam phu nhân, sau này sẽ qua lại nhiều hơn, cũng không phụ tấm lòng này của Tam phu nhân.”

Chân Ngọc sờ cằm, ừm, tương lai qua lại nhiều hơn cái gì đó, chính là cầu cũng không được! Bởi vậy thúc giục Hồ ma ma nói: “Ma ma mau đi đi, lát nữa mặt trời lên cao, nắng gắt chói chang, cẩn thận nắng cháy da đấy.”

Lúc Hồ ma ma ra khỏi cửa, trong lòng Chân Ngọc có chút không yên, chỉ mong Đường Diệu Đan tiếp nhận ý tốt của nàng, sau đó qua lại với nàng.

Song hơn một canh giờ sau, Hồ ma ma đã trở về rồi, vừa về sắc mặt đã không tốt, chỉ nhận khăn tay Lập Hạ đưa qua lau mồ hôi, không có tiếp lời Chân Ngọc.

Chân Ngọc thấy bà tay không trở về, biết là hộp trà đó tặng được rồi, nhất thời tò mò nói: “Ma ma làm sao vậy? Chẳng lẽ người gác cửa của vương phủ làm khó ma ma sao?”

Hồ ma ma tức giận không nhẹ, chỉ là trước mặt nha hoàn, không tiện nói xấu về Đường Diệu Đan, đợi khi Lập Hạ dẫn người xuống, mới nói: “Bởi vì ngồi xe ngựa của phủ tới, người gác cửa vừa nhìn thấy biểu tượng của xe ngựa, đã sớm vào trong thông báo, nào dám làm khó? Chỉ là sau khi vào trong phủ, lại không gặp được quận chúa. Chỉ thấy ba nha hoàn bên cạnh quận chúa. Nha hoàn kia nhận lấy trà, liền xoay người vào trong, một câu hàn huyên cũng không có. Được một lúc, chỉ thấy nha hoàn bê hộp trà lại đi ra, ở ngay trước mặt ta, đẩy hộp trà cho một bà thô sử, nói loại trà không biết đã có bao nhiêu người sờ mó qua, quận chúa sợ tay nhiễm bẩn, liền thưởng cho mấy bà bà gác đêm uống.”

Trong ấn tượng của Chân Ngọc, Đường Diệu Đan luôn là một người hiểu lễ nghĩa, chưa từng thấy có một mặt này? Nhất thời không thể tin tưởng, nhưng lời này là Hồ ma ma nói, Hồ ma ma lừa ai chứ nhất định không lừa nàng, nên ngơ ngẩn một hồi, trong lòng cũng không có tư vị, mãi mới nói: “Có lẽ hôm nay tâm tình quận chúa không tốt, mới thất lễ vậy thôi?”

Nói đến cái này, Hồ ma ma càng tức giận, “Rõ ràng tặng trà cho nàng, ngay cả ly trà cũng không sai người rót cho ta, còn để ta ngồi ghế lạnh nữa chứ!” Nói xong gọi nha hoàn: “Vào đây, rót cho ma ma một ly trà, ma ma sắp chết khát rồi, cổ họng đều khô cả rồi.”

Chân Ngọc thấy Hồ ma ma tức giận, vội vàng đi qua bóp vai cho bà, dỗ dành nói: “Ma ma đừng tức giận, ta thay quận chúa bồi tội với ma ma.”

Hồ ma ma vốn đang uống trà, vừa nghe thấy lời này của Chân Ngọc, lập tức bỏ trà xuống đứng lên, lùi sau hai bước rồi nói: “Tam phu nhân, ai thân thiết

ai xa cách người phải phân biệt rõ ràng. Dù ta là nô tỳ, không thể so sánh với quận chúa, nhưng quận chúa là gì của người, ta là gì của người, không phải rất rõ ràng sao? Sao lại có chuyện người thay quận chúa bồi tội với ta? Ai không biết, còn cho rằng quận chúa mới là người thân thiết với người, còn ta chỉ là một người ngoài.”

Trong thời gian trùng sinh này, Hồ ma ma luôn chăm sóc nàng chu đáo, cho dù nàng có hoang đường không lí lẽ thế nào, cũng chưa từng tức giận như vậy, lúc này bỗng nhiên nổi giận, khiến cho Chân Ngọc không khỏi ngậm ngút.

Đúng vậy, nàng đã trùng sinh, không còn là Chân bằng nhân trước đây nữa, mà là Chân Ngọc Nương của hiện tại rồi. Người thân thiết với nàng không phải Đường Diệu Đan, mà là Hồ ma ma!

“Ma ma, ta nói sai lời rồi!” Chân Ngọc cúi đầu bưng ly trà đó lên, đưa đến trước mặt Hồ ma ma nói: “Ma ma uống trà, không truy cứu những chuyện đã qua nữa.”

Hồ ma ma sao có thể nổi giận với Chân Ngọc được? Nghe vậy bất quá nhìn Chân Ngọc một cái, thờ dài một hơi, liền nhận lấy ly trà.

Mặc dù xảy ra chuyện như thế này, Chân Ngọc vẫn không buông được Đường Diệu Đan, âm thầm thăm dò tin tức của nàng, chỉ sợ nàng rơi xuống nước như kì hạn, lo lắng mấy ngày, không có tin Đường Diệu Đan rơi xuống nước, nhất thời thở ra một hơi, cho dù thế nào, chỉ hi vọng nàng sống thật tốt.

Mấy ngày nay, Vương Chính Khanh lại nhận việc ra khỏi thành rồi. Đến ngày hấn về, lại có chuyện bàn bạc với môn khách Chương Phi Bạch, cứ bàn bạc như thế, liền đến nửa đêm, vì vậy nghỉ ngơi ở thư phòng, không làm phiền thế thiếp nữa.

Ngày hôm sau là ngày hưu mộc*, Vương Chính Khanh hứng trí, đến tối mở một bữa tiệc nhỏ mời vài người bạn cũ tới phủ, tiếng nhạc miên man, ngay cả trong hậu viện, cũng mơ hồ nghe thấy tiếng tiêu.

(*ngày hưu mộc: thời cổ đại cách vài ngày người làm quan lại được nghỉ một ngày về nhà nghỉ ngơi tắm rửa, bây giờ gọi là ngày cuối tuần.)

Chân Ngọc cũng am hiểu về tiêu, nghe được tiếng tiêu du dương, nghe đến ngây người, sai Lập Hạ đi nghe ngóng, là ai đang thổi tiêu?

Lập Hạ nghe ngóng trở về, nói với Chân Ngọc: “Tam phu nhân, Tam gia ở sảnh trước mở tiệc mời khách, mời Diên Loan Loan của Trích Nguyệt lâu tới phủ thổi tiêu.”

Trích Nguyệt lâu là nơi ca quán mà quan lại mở ra, chuyên bồi dưỡng ca cơ, sau khi trưởng thành sẽ đưa đến cho các phủ quan lại quyền quý. Ca quán đương nhiên cũng có buôn bán kiếm tiền, nhưng các ca cơ chỉ bán nghệ không bán thân. Trong các phủ mỗi khi có tiệc nhỏ, cũng có thể gửi thiệp mời, tới Trích Nguyệt lâu mời ca cơ đến đàn tấu góp vui.

Ở kiếp trước Chân Ngọc có nghe qua về tài nghệ của Diên Loan Loan này, lúc đó còn than thở tuyệt sắc như vậy, không biết sau này sẽ rơi vào tay người nào. Sau này vị Diên Loan Loan này được Vương Chính Khanh nạp vào phủ làm thiếp. Từ đó về sau, liền mơ hồ nghe nói, thế thiếp của Vương Chính Khanh bất hòa, thường xuyên xảy ra chuyện tranh chấp ghen tuông. Ngay cả chính thể của Vương Chính Khanh Chân Thị chết bệnh, hình như cũng có chút liên quan tới vị Diên Loan Loan này.

Chân Ngọc tính toán ngày tháng, cố gắng nhớ lại, ừm, Vương Chính Khanh nạp vị Diên Loan Loan này, có lẽ là mấy tháng sau. Vị Diên Loan Loan này nĩ mạo yêu kiều, nhưng nàng là một trong những nữ nhân bức chết chủ nhân thân thể này, thì không thể để nàng vào phủ.

Chân Ngọc suy nghĩ một chút, quyết định đến tiền sảnh xem xét tình hình, nhìn xem Diên Loan Loan và Vương Chính Khanh đã câu kết với nhau hay chưa?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ca cơ Diên Loan Loan

Lập Hạ bẩm báo xong, thấy Chân Ngọc trầm mặc không nói, không khỏi có chút lo lắng, nhỏ giọng khuyên giải nói: "Tam phu nhân, chỉ là một ca cơ, không làm nên chuyện gì đâu, tội gì vì vậy mà giận Tam gia."

Chân Ngọc nhất thời có chút nghi hoặc, ô hay, các gia cho triệu ca cơ, các phụ nhân ở hậu viện phải làm như không thấy sao? Có lẽ chủ nhân thân thể này chỉ vì không làm được điều này, mới bị Vương Chính Khanh ghét bỏ .

Lập Hạ rót một ly trà cho Chân Ngọc, lại thấp giọng khuyên như: "Ngày trước cũng vì những việc này, Tam phu nhân liền làm ầm với Tam gia, kết quả cũng không làm được gì. Hiện nay Tam gia không dễ dàng gì chuyển hồi được một chút, Tam phu nhân phải bắt lấy lòng của Tam gia, đến lúc đó sinh hạ được thiếu gia tiểu thư, có chỗ để dựa vào, tốt hơn bất cứ thứ gì."

Đây là khuyên nàng nên nhanh chóng sinh một đứa bé cho Vương Chính Khanh, những chuyện khác không cần lo nghĩ nhiều sao? Chân Ngọc đặt ly trà xuống, đứng lên mở cửa sổ ra, nhất thời chấp tay thở dài, phiền nhiễu cả khoảng thời gian này rồi, quả thật cũng nên tỉnh táo, không thể quay về chính là

không quay về được, lần này, nàng không còn là Chân Bồng nhân nữa, mà là một vị phụ nhân.

"Lập Hạ, tìm một bộ xiêm y của người ra đây cho ta thay, ta giả làm một nha đầu đến tiền sảnh xem một chút." Chân Ngọc cười phân phó Lập Hạ, lại thuận tay sờ soạng trong ngăn kéo rồi lấy ra một chiếc bình nhỏ lớn bằng ngón tay cái cho vào hà bao.

Lập Hạ nghe được lời Chân Ngọc nói, đang muốn khuyên ngăn, nhưng thấy nàng liếc mắt, nên nhất thời im lặng. Tam phu nhân từ sau khi khỏi bệnh, tính tình tuy tốt rất nhiều, cũng dễ nói chuyện hơn, nhưng mỗi khi nàng muốn làm cái gì, lại càng khó khuyên ngăn hơn lúc trước, và lại nàng chỉ liếc mắt một cái, nhưng ánh mắt kia, lại khiến người ta không thể nào cãi lời, nên không dám khuyên bảo nữa.

Trong tưởng tượng và nhận thức của Chân Ngọc, thân là phụ nhân, cũng chỉ có thể an phận thủ thường, sanh con dưỡng cái, dựa vào phu quân cùng nhi nữ sống qua ngày. Hôm nay mình thành một phụ nhân, nhưng không muốn chấp nhận số phận, vậy thì, có thể như thế nào đây? Hòa ly (ly hôn) với Vương Chính Khanh rõ ràng là không thiết thực, đừng có nói một nữ tử đã hòa ly không có cách nào đối mặt cha mẹ, chính là nửa đời sau, tất nhiên cũng là sóng gió nhấp nhô, còn không bằng tình hình như hiện nay. Nếu nói là dựa vào kiến thức của mình ở kiếp trước, làm ra công lao sự nghiệp gì đó, lại càng thêm mực cười, bản thân từng là nam tử, biết một cách sâu sắc rằng, thế đạo (xã hội) này, là thế đạo của nam tử, từ trước đến giờ nữ tử chỉ là phái phụ thuộc, nếu xuất đầu lộ diện quá mức, không có nam tử nào có thể chấp nhận được.

Nghĩ tới nghĩ lui, lại cũng chỉ có thể yên phận sống qua ngày với Vương Chính Khanh thôi. Chính vì nguyên nhân muốn yên phận sống qua ngày với Vương Chính Khanh, nên mới không thể để cho hấn nạp Điền Loan Loan vào cửa. Cần biết rằng, Điền Loan Loan chính là hồng nhan họa thủy, gốc rễ của việc tan cửa nát nhà.

Điền Loan Loan năm nay 16 tuổi, nàng sáu tuổi thì cha phạm tội bị lưu đầy, gia sản bị tịch thu, nàng liền bị đưa vào Trích Nguyệt lâu. Bà chủ của Trích Nguyệt lâu thấy nàng da mịn nết to, lại biết chữ, mười ngón tay thon dài, biết nàng sẽ là một hạt giống tốt, bèn sai người giáo dục cẩn thận, dạy nàng cầm kỳ thư họa, chỉ chờ sau này lớn lên sẽ đưa vào trong cung hoặc là trong vương phủ.

Sau lễ cập kê mười lăm tuổi, Điền Loan Loan lại lặng lẽ tích góp từng tí một làm của riêng, tự có tính toán của mình, chỉ suy nghĩ muốn lang quân như ý có thể dựa vào, đến khi gặp được Vương Chính Khanh, trái tim liền thất trên người Vương Chính Khanh, nghĩ mọi cách thu hút sự chú ý của Vương Chính Khanh, chỉ hy vọng Vương Chính Khanh có thể nạp nàng vào phủ làm thiếp.

Chỉ là Vương Chính Khanh như có ý lại như vô ý, Điền Loan Loan không đoán được tâm tư của hấn, liền tìm đường nhờ vả Chương Phi Bạch, cầu xin Chương Phi Bạch giúp chuyện của nàng một tay.

Trước khi Chương Phi Bạch chưa vào làm môn khách trong nhà Vương Chính Khanh, một lần trong nỗi sầu nghèo khổ vất vả, đi theo một người bạn đến Trích Nguyệt lâu, Điền Loan Loan nghe được khẩu âm của hấn, lại là giọng của cô hương, mặc dù thấy hấn không có tiền, cũng không có xem thường cho hấn, mà ngược lại lại lén lút giúp đỡ hấn một chút. Bởi vì phần ân tình này, Chương Phi Bạch tự nhiên muốn giúp nàng một tay.

Hôm nay Vương Chính Khanh mở yến tiệc chiêu đãi khách, Chương Phi Bạch cũng phụ giúp tiếp đãi, liền đề nghị mời Điền Loan Loan tới thổi tiêu. Mọi người đương nhiên đều tán thành.

Điền Loan Loan không hổ là át chủ bài của Trích Nguyệt lâu, một khúc tiêu âm vang lên, mọi người đều có chút say mê, may mà được Chương Phi Bạch ám hiệu trước, biết được lòng của Điền Loan Loan chỉ hướng tới Vương Chính Khanh, mọi người lúc này mới từ bỏ tâm tư muốn trêu chọc nàng.

Tuy ca cơ của Trích Nguyệt lâu bán nghệ không bán thân, nhưng một số hành động quá cách và trêu chọc, sao có thể may mắn tránh khỏi? Điền Loan Loan cũng biết rõ điểm này, nóng lòng muốn tìm một lang quân thật tốt, mà đưa mắt nhìn những thiếu niên tuấn kiệt ở bên trong, trừ Chân Bồng nhân đã qua đời, còn có ai bì kịp được Vương Chính Khanh?

Tối nay, chi bằng đập nồi dim thuyền, chiếm được lang quân cung chiều, để nửa đời sau có chỗ dựa.

Điền Loan Loan thấy điều động được tinh thần của mọi người, cho nên thổi một khúc nữa, lần này lại nhìn Vương Chính Khanh thổi, vừa thổi, khoe mắt vừa liếc mắt đưa tình, tình ý đều ở trong đó.

Vương Chính Khanh thấy cái miệng nhỏ nhắn của Điền Loan Loan đặt trên ống tiêu, lên lên xuống xuống, làm cho người sinh ra muôn vàn ý niệm, cũng hơi có chút động tâm, nhất thời định thần lại, xoay đầu đi bưng ly trà lên uống.

Điền Loan Loan thấy Vương Chính Khanh xoay đầu đi, nàng ngược lại cảm thấy vui vẻ, nếu không động lòng, cần gì phải quay đầu che giấu?

Chương Phi Bạch đứng ngoài quan sát, nhất thời cũng nhìn ra gì đó, Trạng Nguyên gia, đây là có chút ý tứ đi! Nếu như thế, chuyện tự nhiên sẽ càng thuận lợi.

Điền Loan Loan thổi xong một khúc, lúc đứng dậy bưng trà thì không cẩn thận làm đổ ly trà, vấy bị nước trà làm bẩn, nhất thời cầu khẩn nói: "Xin phép cho nô gia đi thay xiêm y, thay xong sẽ lại thổi một khúc nữa."

Mọi người nào có lý do không cho nàng thay xiêm y? Vương Chính Khanh liền tùy ý chỉ một ma ma, để ma ma dẫn Điền Loan Loan đi thay xiêm y.

Lúc dẫn hai tiểu nha đầu cáo lui thì khoe mắt Điền Loan Loan liếc về phía Chương Phi Bạch một cái, thấy Chương Phi Bạch khẽ gật đầu, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, chuyện có thể thành hay không, chỉ dựa vào tối nay thôi.

Vương Chính Khanh đợi đến lúc Điền Loan Loan cáo lui, lại nhìn nàng lâu hơn một chút. Vốn là một ca cơ, hấn cũng không để ở trong lòng, càng sẽ không vì nữ nhân mà rối rắm. Nhưng ai bảo tướng mạo của ca cơ này lại có mấy phần giống như Bạch Cốc Lan chứ?

Lần trước ở vương phủ gặp được Bạch Cốc Lan mấy lần, lại vạch ra tình cũ, nhưng nay mỗi người đều có hôn giá, nếu tiếp tục dây dưa, nếu bị người khác phát hiện, sẽ là tai họa. Chỉ trong thời gian ngắn, làm sao có thể quên được lần gặp đầu tiên năm đó, khi mà lòng tình trong duyệt? Đến khi gặp Điền Loạn Loạn này, thấy tướng mạo nàng có mấy phần xinh đẹp động lòng người như lần đầu gặp khi Bạch Cốc Lan năm đó, không tránh được có chút để ý.

Nhưng Điền Loạn Loạn đã là át chủ bài Trích Nguyệt lâu, Trích Nguyệt lâu tự nhiên sẽ không dễ dàng thả người. Hơn nữa chủ tử sau lưng Trích Nguyệt lâu này, thậm chí ngay cả Cửu Giang vương cũng phải kiêng kỵ vài phần, hẳn cũng không muốn chỉ vì một ca cơ, mà dùng tình cảm và thể diện của Cửu Giang vương để nịnh bợ người khác.

Chương Phi Bạch tất nhiên hiểu rõ tâm tư của Vương Chính Khanh, mỹ nhân nếu đạt được dễ như trở bàn tay, liền thu nhận, nếu muốn hao phí sức lực mới có được, thì miễn đi. Chỉ là Điền Loạn Loạn đã nhờ hẳn, hẳn cũng nên hao tâm tổn sức lót đường cho Điền Loạn Loạn. Chỉ cần Vương Chính Khanh dính lấy Điền Loạn Loạn, với nhân phẩm của Vương Chính Khanh, tất nhiên sẽ phụ trách, đến lúc đó không muốn hao phí sức lực cũng phải hao phí sức lực, muốn nạp Điền Loạn Loạn vào phủ.

Hơn nữa, Trích Nguyệt lâu hàng năm đều muốn đưa mấy vị ca cơ vào vương phủ hoặc là vào trong phủ quan lại quyền quý, những ca cơ này nếu may mắn được Vương Gia hoặc là quan lại quyền quý cưng chiều, sẽ có chỗ đứng vững chắc trong phủ. Điền Loạn Loạn là át chủ bài của Trích Nguyệt lâu, nàng cũng có ca cơ có tình cảm rất tốt với mình. Đến lúc đó Điền Loạn Loạn khi trở thành thị thiếp của Vương Chính Khanh, muốn do thám tin tức của những phủ khác, chỉ cần thăm dò qua những ca cơ kia là được rồi. Tuy là như vậy, tin tức bên phủ Vương Chính Khanh, cũng sẽ không cần thận lộ ra ngoài một chút. Nhưng mọi việc có được có mất, chỉ cần được nhiều hơn mất, thì là đường có thể đi.

Trong hai năm qua, Chương Phi Bạch cũng là hết sức trung thành với Vương Chính Khanh, tìm mọi cách hiển kế cho Vương Chính Khanh. Hẳn cho rằng, bấy giờ chân Bàng nhân mất rồi, Vương Chính Khanh sẽ là mưu sĩ số một bên cạnh Cửu Giang vương, tiền đồ vô lượng. Nếu là Vương Chính Khanh đắc chí, môn khách như hẳn, tự nhiên cũng là nước lên thì thuyền cao. Vì thế một lòng phải giúp Vương Chính Khanh cao thêm một tầng nữa.

Lại nói Chân Ngọc đóng giả nha đầu đi đến tiền sảnh, nhìn qua tám bình phong, thấy Vương Chính Khanh và mấy người bạn cũ ngồi trong phòng khách, nhưng không thấy bóng dáng Điền Loạn Loạn đâu cả, nhất thời quay người lại, gọi một nha đầu lại hỏi.

Nha đầu kia vừa ngẩng đầu lên thấy là Chân Ngọc, mặc dù cảm thấy kỳ lạ khi phu nhân nhà mình ăn mặc như nha đầu, cũng không dám nhìn lâu hỏi nhiều, chỉ là đáp: "Điền cô nương bị nước trà làm bẩn váy, đến phía sau thay xiêm y rồi."

"Phía sau nơi nào? Phòng tiệc chỗ này không phải có phòng thay xiêm y sao?" Chân Ngọc hỏi.

Nha đầu nói: "Nói là khách nam đang ngồi, không tiện ở nơi này thay xiêm y, Chương ma ma đưa đến phòng thay quần áo trong nội viện thay quần áo rồi!"

"Ồ!" Chân Ngọc hiểu ý, ừm, xem ra Điền Loạn Loạn là thu chuộc ma ma cùng người khác trong phủ, như vậy mới để nàng đi vào nội viện.

Mỹ nhân, nàng vào nội viện, liền là của ta đấy, không thể là của Vương Chính Khanh đâu. Chân Ngọc khẽ cười một tiếng, cất bước đi.

Nha đầu bị hỏi kinh ngạc nhìn Chân Ngọc soái bước đi, Tam phu nhân soái bước đi lớn như vậy, nếu không phải đang mặc nữ trang, có lẽ sẽ giống một nam nhân hơn.

Yến tiệc bên trong phòng khách, Chương Phi Bạch nói chuyện với Vương Chính Khanh, nhưng một chân va vào bàn ghế, nước trà trong tay hắt vào người Vương Chính Khanh, nhất thời thất thanh nói: "Làm bồng Tam gia rồi sao? Nhanh, thuốc bỏng đâu?"

Vương Chính Khanh vẩy vẩy xiêm áo rồi nói: "Nước trà đã lạnh rồi, nên không có nóng, chỉ là cần phải đi đổi bộ quần áo."

Chương Phi Bạch liền tự giễu cười mình, nói: "Cũng là rượu tối nay ngon quá, uống nhiều hơn mấy chén, nên say rồi, cầm tách trà cũng không chắc, lại nghiêng đổ hết lên người Tam gia, đáng chết!"

Vương Chính Khanh ngược lại không nghi ngờ, cười để mọi người tự nhiên, tự vào một gian trong phòng thay quần áo bên trái phòng tiệc, sai người tìm một bộ quần áo đưa cho hắn thay.

Nha đầu hầu hạ ở phòng thay quần áo lại nhỏ giọng nói: "Tam gia, bởi vì hôm nay thời tiết đẹp, mấy bộ xiêm áo vốn là để ở đây cũng đem đi giặt hết rồi, sau đó đều thu vào trong nội viện, chờ khô rồi lại chuyển qua chỗ này, lần này cần xiêm áo, còn phải đến nội viện tìm. Phiền Tam gia chờ một chút nha!"

Vương Chính Khanh thích sạch sẽ, hiện tại trên người dính ướt, liền không nhịn được, khoát tay nói: "Thôi, tự ta vào trong viện thay." Nói rồi nhấc chân đi.

Lại nói đến Điền Loạn Loạn theo ma ma vào một phòng thay quần áo trong nội viện, sớm đã lệnh cho nha hoàn Thiêm Hương cạnh mình hậu thưởng cho ma ma.

Ma ma này họ Chương, bởi vì cùng họ với Chương Phi Bạch, nên đã bị Chương Phi Bạch mua chuộc từ lâu rồi, sắp xếp giữ cửa ở nội viện, thỉnh thoảng thám thính chút chuyện trong nội viện của Vương Chính Khanh. Ma ma lần này nhận thêm túi thơm, cảm thấy nặng nặng, hình như bên trong chứa bạc, nhất thời mừng rỡ, không ngờ tối nay có được may mắn như thế này, không duyên cớ được món tiền.

Điền Loạn Loạn cười nói: "Bởi vì trên người dính ướt, nên có chút không thoải mái, cũng muốn một tắm một chút, rồi mới đổi lại một bộ xiêm áo. Không

biết ma ma có thể giúp mang hai thùng nước nóng tới đây hay không?"

"Chuyện này có khó khăn gì?" Chương ma ma một lời đáp ứng ngay, rất nhanh liền xuống dưới bếp xách hai thùng nước nóng tới cho Điền Loan Loan.

Đội ma ma lui xuống, Điền Loan Loan lệnh cho hai nha đầu đứng ngoài cửa canh chừng, nàng cời từng cái từng cái xiêm áo, gấp xiêm áo chỉnh tề để qua một bên, lúc này mới bước vào trong thùng tắm, ngồi xuống.

Lúc này, hai nha đầu canh chừng ở ngoài cửa lại nhìn thấy một nha đầu bụng hai ly trà đến, không khỏi giật mình, không phải nói chỗ này gần thư phòng của Trạng Nguyên gia, bình thường không cho nha đầu tới đây sao?

Nha đầu tên Thiêm Hương nhìn nha đầu bụng trà đến gần, nhờ ánh đèn ở hành lang nhìn một chút, không khỏi thán kinh hãi, Vương gia này, ngay cả một nha đầu bụng trà cũng xinh đẹp như vậy rồi sao?

Chân Ngọc bụng hai ly trà đi tới phòng thay quần áo này, thấy bên trong có ánh nến thấp thoáng, ngoài cửa lại có hai nha đầu, liền tiến về phía trước nói: "Chương ma ma đến bên đó, cũng là nhớ lại hai vị tỷ tỷ tối nay chưa có uống nước, chỉ sợ là khát quá rồi, lệnh cho ta đưa hai ly trà tới đây cho hai vị tỷ tỷ giải khát đấy!"

Thiêm Hương quả thật đang khát, nhất thời suy nghĩ, có thể là ma ma này ra ngoài, nhìn túi tiền một cái, thấy thưởng nhiều, nhất thời vui mừng, cũng nghĩ đến chuyện họ chưa uống giọt nước nào, nên kêu nha đầu tới đưa trà, để bày tỏ cảm ơn?

"Tỷ tỷ mau uống đi, uống xong ta còn phải trở về báo cáo nữa!" Chân Ngọc bụng một ly trà lên đưa tới tay Thiêm Hương, lại bụng một ly khác đưa vào tay nha đầu còn lại.

Thiêm Hương vội vàng cười nói cảm ơn, cùng nha đầu kia uống trà.

Chân Ngọc nhìn hai nha đầu nhận lấy trà và uống rồi, liền giơ khay đến trước hai nha đầu, ý bảo họ đặt ly trà vào trong khay. Nhất thời trong lòng thán thầm một hai ba. Đội nàng đến tới ba, thì quả nhiên thấy chân hai nha đầu này mềm nhũn, rồi ngã xuống đất.

Chân Ngọc yên lặng: mấy ngày nay trong lúc rảnh rỗi, lão tử điều chế một bình hôn hò phấn (thấy công dụng ở trên là biết phần gì rồi), không ngờ lại được dùng rồi. Hiện đã đánh ngã hai nha đầu, bên trong mỹ nhân nên đánh ngã sau đó kéo ném ra ngoài, hay là trực tiếp lấy thân phận phu nhân của Vương Chính Khanh lệnh cho nàng biết khó mà lui đây? Khụ, thấy mỹ nhân mà không thể thương tiếc, lại phải đã kích nàng, thật sự không phải tác phong của lão tử!

Điền Loan Loan ngồi ở trong thùng tắm, đưa tay gỡ trăm ngọc trai trên đầu xuống, cảm trăm ngọc trai trong tay, nhẹ nhàng xoay tròn hạt ngọc kia, hạt ngọc thể mà rỗng. Nàng xoay hạt ngọc ra, đổ một chút bột màu vàng trong hạt ngọc rỗng vào trong nước, lúc này mới xoay hạt ngọc lại như cũ, cài trăm ngọc lên búi tóc.

Bột màu vàng không tan nhanh trong nước. Điền Loan Loan đưa tay dội nước, trong phút chốc hai cái vòng tay chạm vào nhau, phát ra đinh đơng. Dần dần, chỗ da thịt của nàng bị nước hắt qua, tỏa ra một mùi U Hương nhàn nhạt, ngửi vào sẽ khiến tâm thần con người chuyển choáng. Điền Loan Loan hải lòng thở ra một hơi, thần tiên phần này ngay cả Thần Tiên ngửi thấy, cũng phải mất hồn, không sợ Vương Chính Khanh ngửi được mà không động lòng.

Nơi này nàng đang hắt nước, đột nhiên nghe được tiếng động ở cửa, không khỏi hơi kinh ngạc, không phải đã nói khi thấy Vương Chính Khanh tới, Thiêm Hương đi vào bẩm báo, nàng ở bên trong lại la hét chói tai, dù Vương Chính Khanh tiến vào sao? Sao lại âm thầm tới rồi? Nàng mặc dù kinh ngạc, nhưng vẫn làm theo kế hoạch đã định lúc trước, làm bộ như bị giật mình, dựa vào thùng nước tắm để đứng lên, lộ ra cánh xuân tròn trịa trước ngực. Nhất thời thấy người đi vào là một nha đầu xinh đẹp, lại giật mình, đây là?

Chân Ngọc đi vào trong phòng thay quần áo, chớp mũi ngửi được một mùi U Hương, không khỏi vuốt vuốt ngực, lại nhìn về phía mỹ nhân trong thùng tắm, thiếu chút nữa chảy máu mũi, một màn thật tươi đẹp nha!

"Điền cô nương, Chương ma ma sợ cô nương một mình tắm sẽ không sạch sẽ, có ý lệnh ta đến giúp cô nương tắm rửa." Chân Ngọc một bên vờ ngực, về đến một khối thịt mềm, lập tức ý thức được mình hiện là thân nữ nhi rồi, lại hơi tỉnh táo lại, trong chốc lát đi tới bên thùng tắm, đưa tay lên muốn giúp Điền Loan Loan tắm.

Điền Loan Loan thấy nha đầu này kỳ quái, nàng quen biết rất nhiều người, lần này biết là không ổn, đợi đến Chân Ngọc đưa tay qua, không tự chủ được liền hét lên một tiếng, hô gọi: "Thiêm Hương!"

Thiêm Hương không có đi vào, nghe thấy tiếng gọi mà tiến vào, là Vương Chính Khanh.

Chân Ngọc liếc mắt nhìn thấy bóng dáng của Vương Chính Khanh, không khỏi kinh hãi, không được, mỹ nhân sắp bị xem sạch bách rồi.

Nàng không chút nghĩ ngợi, hai bàn tay nhún lên, chọt đưa tới, úp lên hai bả thỏ trắng trước ngực Điền Loan Loan, che chắn một màn cảnh xuân.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Bàn tay mềm mại không xương

Tiếng thét chói tai vang lên, là tiếng của Điền Loan Loan. Tiếng kêu sợ hãi vang lên, là tiếng của Vương Chính Khanh. Tiếng kêu buồn bức vang lên, là tiếng Điền Loan Loan thương cho Chân Ngọc một cái tát, phát ra từ phía Chân Ngọc.

"Ngọc nương, nàng ở đây làm gì?" Vương Chính Khanh quát một tiếng, vừa thấy Điền Loan Loan không một mảnh vải, lập tức xoay người, đã sớm lui ra ngoài.

Chân Ngọc che gò má bị làm cho đỏ bừng lui về phía sau hai bước, nhất thời tỉnh ngộ lại, nàng trước kia không đánh nữ nhân, nhưng bây giờ nàng cũng là nữ nhân, bị nữ nhân đánh, ngại gì xoay tay đánh lại đây? Thôi, sờ soạng người ta một cái, cũng không đánh trả nữa. Nàng nghĩ ngợi, cảm thấy chỉ sờ một cái là không đủ, liền nhìn Điền Loan Loan lâu hơn một chút, khen ngợi nói: "Thật tròn thật trắng!"

Điền Loan Loan hoang mang rồi loạn lại kêu một câu Thiêm Hương, không thấy nha đầu đi vào, đã tự động nhảy ra khỏi thùng nước tắm, vờn tay lấy xiêm áo mặc, nhất thời hận đến tức điên.

"Người là ai?" Điền Loan Loan hận cùng cái này phá hư nàng chuyện tốt nha đầu, cắn răng nghiêng lợi nói: "Đừng phải ta, cẩn thận ta gọi chủ tử của người đánh chết người."

Chân Ngọc ôm cánh tay nhìn Điền Loan Loan vội vã mặc quần áo, lần này nhìn kĩ mặt mày nàng ta, không khỏi kinh ngạc, thì ra là đáng đáp có mảy phần giống Bạch Cốc Lan, chẳng trách Vương Chính Khanh để ý!

Vương Chính Khanh bên ngoài chờ đợi, dùng mũi chân đạp hai nha đầu đã ngã xuống đất, sớm đã giận đến trắng mặt, nàng được đẩy Ngọc nương, lại dám làm ngất nha đầu người ta, chạy đi vào sờ chủ tử của các nàng! Còn ra thể thống gì? Chuyện sờ hai vị di nương lần trước còn chưa có tính sổ với nàng, lúc này lại sờ xoạng nữ nhân bên ngoài tới đây rồi. Có thể nhìn nhưng không thể nhìn!

"Ngọc nương, ra ngoài!" Vương Chính Khanh cất giọng kêu một câu, lửa giận ở trong ngực trào ra.

Chân Ngọc thấy Điền Loan Loan cũng mặc xong xiêm áo, không có gì để nhìn rồi, nhưng lúc này lại cảm thấy trong phòng thay quần áo có chút buồn bức, nóng hết mặt, tim gan nhảy lên vang lên tiếng thỉnh thỉnh, tựa như có chút gì đó không đúng, nghe được tiếng Vương Chính Khanh la lên, liền đi ra ngoài.

Vương Chính Khanh thấy nàng ra ngoài, một tay giữ cánh tay nàng lại, tức giận nói: "Không đợi ở phía sau viện, chạy tới chỗ này giày vò cái gì? Vả lại nàng ta là người của Trích Nguyệt lâu, tương lai phải hầu hạ quý nhân, nàng làm gì nàng ta?" Nói rồi liếc mắt thấy được một dấu bàn tay bên má nàng, rõ ràng là bị xát một bạt tai, càng thêm tức giận, "Sao lại bị đánh rồi?"

Chân Ngọc ra ngoài bị gió thổi, cả người cũng nóng lên, nhất thời ngửi phải hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái trên người Vương Chính Khanh, không khỏi cọ xát bộ ngực hần, lập tức lại biết không thích hợp, chỉ giùng giàng nói: "Mau buông ta ra, ta hình như là ngửi phải mị dược (thuốc mê), rất là không ổn!"

Vương Chính Khanh ngăn ra, buông Chân Ngọc ra, nhìn kỹ nàng một lượt, quả nhiên là thấy bộ dáng nàng là cả khuôn mặt đỏ bừng, sóng mắt như nước, xuân tình nhộn nhạo, trong lòng đột nhiên 'đình đàng' một tiếng, hỏi "Ngửi phải mị dược ở chỗ nào?"

Ngón tay Chân Ngọc chỉ về trong phòng thay quần áo nói: "Chắc là nữ nhân này muốn mê đảo người, không khéo ta lại muốn chọc ghẹo nàng một chút, vào trước người một bước, thế là ngửi phải mị dược."

Vương Chính Khanh mặt liền biến sắc, ánh mắt âm trầm, không sai, Điền Loan Loan đáng đáp xinh đẹp, có mảy phần giống Bạch Cốc Lan, hần cũng rất dễ ý, nhưng cái này không đại biểu là nàng có thể gây bầy hần. Vả lại là dùng thủ đoạn thấp hèn như thế này. Coi Vương Chính Khanh hần là loại người nào?

"Ngọc nương, nàng trở về trước, bảo Hồ ma ma nấu chút canh mát cho nàng uống, lại tắm một chút, lên giường an giấc trước, đợi ta ta xử lý xong chuyện bên này, sẽ trở lại thăm nàng." Vương Chính Khanh khó được dịu dàng, sờ sờ đầu Chân Ngọc, nếu không phải Ngọc nương vào phòng thay quần áo trước một bước, ta chẳng phải sẽ trúng kế của Điền Loan Loan, gây ra chuyện không tốt.

Chân Ngọc vừa nghe vội vàng gật đầu, xoay người đi. Đợi một chút nữa, chỉ sợ lão tử không chế không nổi, coi Vương Chính Khanh là mỹ nhân, kéo vào trong ngực mà yêu thương mất!

Chân Ngọc mới đi, Điền Loan Loan liền đeo xong giày đi ra, nàng thấy hai nha đầu té xuống đất, Vương Chính Khanh ôm tay đứng ở một bên, không khỏi uất ức cực kỳ, đi trước dò hơi thở của hai nha đầu, biết là không sao, lúc này mới tiến lên thì lễ nói: "Trạng Nguyên gia, nha đầu trong phủ của chàng vô lễ!"

"Nàng vô lễ như thế nào?" Vương Chính Khanh hừ lạnh trong lòng, đánh nương tử nhà ta, còn dám tố cáo?

Điền Loan Loan nghe thấy giọng điệu này của Vương Chính Khanh, không khỏi suy đoán, chẳng lẽ nha đầu xinh đẹp này là người hần yêu thương? Nhất thời liền không dám nói xấu Chân Ngọc nữa, chỉ nói theo tình hình thực tế: "Ta ở bên trong tắm rửa, nàng đột nhiên vọt vào, vô lễ với ta. Vả lại hai nha đầu này của ta té xuống đất, chỉ sợ cũng là nàng giờ trò quỷ. Ta mặc dù không phải khách quý, vào của chính là khách, nha đầu kia đối xử với ta như

vậy, Trạng Nguyên gia không phải nên đòi lại công đạo cho nô nhà, để nàng đến bồi lễ (xin lỗi) sao?"

Vương Chính Khanh lạnh mặt nói: "Nàng không phải nha đầu, nàng là thê tử của ta Chân Ngọc nương."

"Hả?" Sắc mặt Điền Loan Loan hoàn toàn thay đổi, trời ạ, nàng ở phòng thay quần áo tắm rửa muốn quyến rũ Vương Chính Khanh, bị phu nhân hấn cho bất được? Còn tát phu nhân một cái!

Vương Chính Khanh quay mặt đi chỗ khác nói: "Được rồi, người đánh thức nha đầu, rồi mau đi đi!"

"Trạng Nguyên gia, nô gia, nô gia đắc tội với phu nhân rồi sao?" Điền Loan Loan chưa từ bỏ ý định, nhỏ giọng nói: "Đội nô gia bồi lễ với phu nhân rồi đi!"

Vương Chính Khanh nói: "Không cần, người đi trước đi!"

Điền Loan Loan vừa nghe, biết chuyện đã là không thể挽 hồi, không khỏi ủ rũ, chỉ cần môi tự nhủ không nên gấp, sau này vẫn còn có cơ hội. Nhất thời đi bấm huyệt của hai nha đầu, bấm tỉnh họ, không đợi họ hỏi nhiều, liền nói: "Đi!"

Đưa mắt nhìn Điền Loan Loan đã đi xa, Vương Chính Khanh hơi suy nghĩ, liền nhớ tới Chương Phi Bạch có điều khác thường, nhất thời cũng không tới tiền sảnh, trực tiếp vào thư phòng, quay đầu gọi Thị Thục, để cho hắn đi mời Chương Phi Bạch.

Điền Loan Loan có thể vào bên trong viện, và lại nghĩ tới dùng thủ đoạn này quyến rũ hắn, không thể thiếu Chương Phi Bạch giúp một tay. Chương Phi Bạch tự chủ trương như vậy, hắn phải gõ một cái chuông cảnh báo, để hắn cất đi móng vuốt của mình, không cần vượt ranh giới. Môn khách từ đầu tới cuối vẫn là môn khách, chỉ có thể thay chủ tử chia sẻ lo âu, mà không thể thay chủ tử ra quyết định.

Chương Phi Bạch vừa nhìn thấy Điền Loan Loan vội vàng cáo lui, đã biết chuyện không ổn, đến khi Thị Thục mời hắn đi vào, trong bụng chỉ âm thầm kêu khổ, suy nghĩ phải giải thích chuyện này như thế nào.

Đội Chương Phi Bạch tiến vào, Vương Chính Khanh cũng không nhiều lời, chỉ nói: "Người đến cửa hiệu ở một thời gian đi, đi trong đêm nay, không cần đợi ngày mai."

"Tam gia!" Chương Phi Bạch giật mình, không thể tin được Vương Chính Khanh cứ như vậy mà bỏ rơi hắn, vội vàng nói: "Hiện Cửu Giang vương đang trọng dụng Tam gia, nếu ta không có ở bên cạnh Tam gia, ai giúp Tam gia ghi chép chút chuyện lật vặt?"

Vương Chính Khanh lạnh nhạt nói: "Phi Bạch à, ta cũng không phải xa người thì liền không ổn, người phải nhớ kỹ điểm này."

Chương Phi Bạch đang định giải thích, vừa thấy Vương Chính Khanh quay mặt đi chỗ khác, nhất thời cũng bức mình, ở tại bên cạnh người hai năm, không có công lao cũng có khổ lao, chỉ vì chút chuyện nhỏ tới nay, đã muốn đuổi ta đi, chủ tử như vậy thật khiến người ta thất vọng đau khổ.

Vương Chính Khanh nghe thấy sau lưng không có động tĩnh, rốt cuộc thờ dài nói: "Phi Bạch à, người hiểu rõ rồi, thì hãy trở về!"

Chương Phi Bạch vốn là bức mình, nghe xong lời này mới tỉnh táo lại, nhỏ giọng nói: "Nếu không, ta liền giúp Tam gia thu tiền thuê cửa hiệu, lập thu rồi trở về?"

"Ừm!" Vương Chính Khanh đáp, quay đầu nói: "Một số không giao được tiền thuê, thì miễn đi. Hiện lại muốn thu phục lòng người. Chuyện này làm xong, liền lấy công chuộc tội!"

Mắt Chương Phi Bạch sáng lên, nói như vậy, có nghĩa là vẫn sẽ trọng dụng hắn?

Vương Chính Khanh nhàn nhạt, đối với môn khách như Chương Phi Bạch, còn phải ân uy tịnh thi (mềm rắn đều dùng).

Một nơi khác, Chân Ngọc ở trong phòng tắm rửa, vừa hứng nước hắt lên người Lập Hạ đang hầu hạ nàng tắm rửa, nhìn xiêm áo Lập Hạ đã ướt, khi hiện ra bộ ngực rất tròn, chút nữa thì thẳng mắt nhìn. Không sai, cảm giác mềm trước ngực như Điền Loan Loan, ký ức vẫn còn mới mẻ, Lập Hạ cũng không kém, nhưng là thỏ còn không ăn cỏ gần hang đâu, nàng làm sao có thể xuống tay với Lập Hạ đây?

Lập Hạ thấy ánh mắt Chân Ngọc không đúng, có chút sợ, chỉ nàng từ nhỏ đã hầu hạ Chân Ngọc, đối với chủ tử cũng là trung thành, chỉ nhắm mắt tiếp tục giúp Chân Ngọc tắm.

Chân Ngọc nhắm mắt, cái trán khẽ đụng cạnh thừng tắm, lầm bầm nói: "Tĩnh tâm, tĩnh tâm, không được nghĩ loạn!"

Lập Hạ vội cầm khăn ở cạnh thừng lên, lấy tay đỡ đầu Chân Ngọc, hỏi "Tam phu nhân không thoải mái sao?"

"Hả chi không thoải mái, quả thật quá khó chịu!" Chân Ngọc đột nhiên ngẩng đầu, vừa đứng Lập Hạ cúi người, lần này, mặt nàng liền chằm ở trước ngực Lập Hạ, nhất thời khó thở, vội vàng ngửa đầu ra sau, nhắm hai mắt nói: "Lập Hạ, người đi ra ngoài, để Hồ ma ma đi vào hầu hạ."

Lập Hạ thấy Chân Ngọc mặt đỏ ngầu, thở hổn hển, không khỏi kinh hoàng, vội ra ngoài phòng kêu Hồ ma ma.

Hồ ma ma bưng một chén thuốc đi vào, nhìn Chân Ngọc uống, lại gọi người đem một thùng nước nóng tới cho Chân Ngọc ngâm.

Chân Ngọc uống thuốc, ra một chút mồ hôi, lại ngâm nước nóng, lại ra mồ hôi, lúc này mới định thần, cả người không hề nóng nữa.

Nhìn Chân Ngọc lên giường, Hồ ma ma mới đi ngồi ở bên giường, hỏi đến chuyện đã xảy ra.

Chân Ngọc nói sơ lược, về phần mình che đại bạch thổ của Điền Loan Loan, chuyện bị tát một cái, tự nhiên lược đi, cũng may dấu bàn tay trên mặt đã mất đi rồi.

Hồ ma ma nghe xong, vừa giận vừa hờn, mắng: "Khá lắm tiện phụ, dám liên tới cửa quyền rũ các gia? Cho rằng chủ mẫu trong phủ mất mù sao?" Vừa nói vừa mắng Chân Ngọc, "Đều là Tam phu nhân không để bụng Tam gia, mới để cho người khác có cơ hội lợi dụng. Nếu là phu thê ân ái, tiện phụ đó làm sao dám có chủ ý như vậy?"

Chân Ngọc đợi Hồ ma ma mắng xong, lúc này mới nói: "Ngày phòng đêm phòng, tặc nhà khó phòng. Đợi đến sáng mai, nha đầu cùng ma ma tối nay câu kết với Điền Loan Loan, toàn bộ đuổi ra ngoài. Hậu trạch cũng nên chỉnh đốn lại một phen."

Hồ ma ma sắc mặt hơi hòa hoãn lại, nói: "Tam phu nhân nghĩ thông suốt, biết phải lập uy nghiêm rồi? Vốn chính là như thế, trong phủ này ngoài lão phu nhân, người chính là chủ mẫu, nào có chuyện gì cũng không quản?"

Chân Ngọc vừa nói chuyện, lại buồn ngủ, chỉ nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau, cũng ngủ thiếp đi.

Khi Vương Chính Khanh tới, liền thấy Chân Ngọc đang ngủ say, vết sưng đỏ trên mặt đã tan hết, ưu phiền trong lòng hẳn cũng hơi tiêu tan, bởi vậy vội Hồ ma ma lui đi, cởi áo khoác, nằm xuống bên Chân Ngọc Thân.

Chân Ngọc ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác có người kéo đi hông của nàng, chỉ vừa nghiêng người, lấy cùi chỏ ngoặt mở thân thể của người kia, tiếp đó lật người, giờ tay chính là một quyền.

Vương Chính Khanh mấy lần trước bị đánh, lúc này đã có phòng bị, một tay bắt được nắm đấm của Chân Ngọc, lại lật người, đè lên người Chân Ngọc, mang theo ý cười nói: "Không phải ngươi phải mị được sao? Chẳng lẽ không cần ta cấp cho nàng thuốc giải?"

Chân Ngọc có cảm giác sâu sắc phải ngã bài với Vương Chính Khanh thôi, bởi vậy vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tam gia ngồi xuống, chúng ta nói chuyện một chút!"

"Cái gì?" Vương Chính Khanh ngạc nhiên.

"Nghĩa là, hiện nay ta vẫn không thể viên phòng cùng ngươi." Chân Ngọc vui vẻ nói lời trong lòng.

Vương Chính Khanh ngạc nhiên lần nữa, đợi phục hồi lại tinh thần, đột nhiên giận dữ, lật người xuống, lạnh lùng nói: "Ngươi không cần hối hận là tốt nhất." Nói xong chuẩn bị đi.

Chân Ngọc nhớ tới hậu viện vẫn còn hai vị di nương, rất sợ họ bị Vương Chính Khanh lấy ra hả giận, vội cất giọng nói: "Lần trước nói rồi, chỉ cần thủ thân như ngọc, bản 《luật pháp thích nghĩa》kia sẽ là của ngươi."

Cũng không cho ta dính nữ nhân khác? Đây là buộc gia làm hòa thượng, hay là muốn buộc gia đi thích nam tử? Vương Chính Khanh xoay người lại cảm tức nhìn Chân Ngọc, "Cái gì của nàng của ta? Của nàng không phải là của ta sao? Ngọc nương, nàng đừng quá đáng?"

Chân Ngọc cũng trợn mắt, "Nói như vậy, quyền sách kia ngươi không cần rồi hả? Đừng kéo ta, ta lấy đi thiêu hủy."

"Đừng đừng, có lời gì thì từ từ nói!" Vương Chính Khanh giật mình, đây chính là cô bản một mực vất vả tìm kiếm, bị đốt thật, chỉ sợ sẽ hối hận cả đời.

Chân Ngọc lúc này mới hải lòng gạt đầu một cái, ý bảo Vương Chính Khanh ngồi ở trước án, tự nàng xuống giường, mang giày, cũng ngồi vào trước án, nhắc bình trà rót ra hai ly trà, một ly đưa cho Vương Chính Khanh, mình bưng một ly, uống một hớp mới nói: "Tam gia, ta lúc trước bị bệnh, nghĩ thông suốt rất nhiều việc, khi đó bệnh nặng, rất sợ chịu đựng không được, ở trước Phật đã thề, nói nếu khỏi bệnh, thì nửa năm không viên phòng cùng ngươi. Cho nên, ngươi xem."

Thời gian nửa năm, có lẽ có thể học được làm một nữ nhân như thế nào, học được cách nhìn nhận vấn đề từ góc độ phu nhân của Vương Chính Khanh như thế nào, học được ứng đối vấn đề về sau sinh con đường cái ra sao? Chân Ngọc phỏng đoán, trong thời gian nửa năm, nếu như vẫn là không cách nào tiếp nhận được Vương Chính Khanh, không cách nào thích ứng cuộc sống phụ nhân hậu trạch như vậy, đến lúc đó lại nghĩ cách là được.

Vương Chính Khanh bưng tinh hiểu ra, không trách được mấy lần muốn thân cận, nàng đẩy đẩy kéo kéo, hoá ra là như vậy. Chỉ là thời gian nửa năm đấy, nàng lại không cho ta dụng tiểu thiếp, phải vượt qua như thế nào?

Chân Ngọc thấy bộ dáng kia của Vương Chính Khanh, nhất thời lại quên mất mình là nữ tử, chỉ giống người bằng hữu vậy, giờ bàn tay lên, xòe năm cái ngón tay ra nói: "Dùng cái này giải quyết đi!"

"Ách!" Vương Chính Khanh ngạc nhiên, tiếp theo là đỏ lỗ tai, tiếp nữa đột nhiên quát: "Nàng là một phụ nhân, biết những thứ này từ chỗ nào? Cái tốt không nghe ngóng, lại đặc biệt hỏi thăm những thứ xấu này."

"Những thứ này là xấu?" Chân Ngọc đột nhiên phát hiện mình luống cuống, phải nhanh chóng che giấu, "Ta chỉ là thấy ngươi cọ cái bàn, đoán là trên người ngứa, muốn ngươi lấy tay gãi, ngươi tức giận cái gì đây?"

Vương Chính Khanh: ".", đây là kẻ dâm thủy dâm, ta hiểu làm nàng? Chỉ là mười ngón tay nàng nhỏ nhắn, mặc dù không thể viên phòng, nếu nàng chịu dùng mười ngón tay này., cũng chưa hẳn không thể tiếp nhận.

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh nhìn chăm chăm ngón tay nàng, cũng cúi đầu nhìn ngón tay của mình, ừ, mềm mại không xương, vừa trắng vừa mềm, rất thích hợp. Rõ ràng, dĩ nhiên không được, đây giờ là ngón tay của mình, tại sao có thể dùng linh tinh?

Vương Chính Khanh suy nghĩ, Ngọc nương vẫn là xử nữ, cái gì cũng không hiểu, còn phải tìm cơ hội hướng dẫn nàng, để cho nàng tự giác, đến lúc đó mặc dù không thể viên phòng, chấp nhận như thế, nửa năm cũng đã qua.

Chân Ngọc suy nghĩ, Vương Chính Khanh người này luôn luôn không thiếu nữ nhân, muốn hấn thủ thân nửa năm, có chút khó khăn. Hãy tìm cơ hội hướng dẫn hấn, thật ra thì một lòng lao vào công danh sự nghiệp, thỉnh thoảng chịu đựng không được, tự cung tự cấp, một cái chớp mắt, nửa năm cũng đã qua.

Vương Chính Khanh trong lòng phiền não, một hộp uống cạn ly trà, khi đi rót tiếp, hiện bình trà cũng hết rồi, nhất thời cũng không muốn gọi người, thấy Chân Ngọc còn dư lại nửa ly trà, liền bung ly trà của nàng, đem đôi môi ghé vào chỗ nàng đã nhấp vào, mắt nhìn nàng, nhẹ nhàng hít trà. Ừ, nữ nhân, hiểu không, cái này gọi tán tỉnh?

Ừ, nam nhân, cái này rất hiểu! Nhưng là., Chân Ngọc rồi rắm trong lòng, có nên ngăn hấn lại hay không, để cho hấn không cần liếm dọc ly trà nữa, tiếp tục như vậy, cái ly này còn dùng thế nào được?

Xem ra là không hiểu phong tình, uống công ta sắp hôn vớ cái ly, nàng vẫn là mặt không có sóng, không nửa điểm đỏ mặt. Vương Chính Khanh than thở trong lòng, cũng được, từ từ vậy, tối nay đến đây chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Trông mong Hồng Tụ Thiên Hương

Thấy Vương Chính Khanh chỉ vào một lúc rồi lập tức đi ra, Hồ ma ma không khỏi khẩn trương, vén màn vào phòng, hỏi Chân Ngọc: "Tam phu nhân rốt cuộc muốn như thế nào? Không chung sống vui vẻ cùng Tam gia, thật sự chẳng lẽ nghĩ cả đời sẽ sống như vậy?"

Chân Ngọc biết còn tiếp tục lừa gạt, chỗ Hồ ma ma cũng không dễ nói chuyện, bởi vậy nói: "Ma ma, ma ma lại đây ngồi một chút, ta nói một chuyện cho ma ma nghe."

Hồ ma ma nghe vậy, chỉ đành phải ngồi vào mép giường, thuận tiện giúp đệm chăn Chân Ngọc.

Chân Ngọc lúc này mới nhỏ giọng nói: "Lần trước ta đến Miếu Thanh Phong thắng được ba hộp trà, tặng một hộp đến thư phòng cho Tam gia. Tam gia đem hộp trà đưa cho một nữ nhân khác. Không sai, nữ nhân kia chính là người trong lòng Tam gia Bạch Cốc Lan. Tam gia đối với ta như thế, ta làm sao có thể thổ lộ tình cảm với hấn, làm sao có thể ngoan ngoãn nghe lời hấn đây?" Nói qua bỏ bớt đi một số chi tiết cùng một số trải nghiệm không tiện nói cho Hồ ma ma nghe, giản lược nói quá trình dự tiệc vương phủ, trọng điểm miêu tả tận mắt thấy tình cảnh Vương Chính Khanh ôm Bạch Cốc Lan.

Hồ ma ma vừa nghe còn có đoạn công án này, không khỏi tức trắng cả mặt, thở gấp nói: "Bạch yêu tinh này, đây là muốn hại Tam gia, muốn hại Vương gia! Hai người đều đã có gia thất, chuyện xấu này truyền ra ngoài, còn có mặt mũi ở lại Kinh Thành sao? Tam gia còn có tiền đồ sao?"

Chân Ngọc vỗ vỗ tay Hồ ma ma nói: "Viết thế, ta không thể để cho họ toại nguyện, nhất định phải tìm cách làm họ đứt niệm tưởng. Thời điểm như vậy, cũng không muốn cùng phòng với Tam gia, uất ức mình."

Hồ ma ma vừa nghe, biết không khuyên chuyển được Chân Ngọc, chỉ đành phải vậy thôi!

Ngày thứ hai cũng là ngày hai mươi tám tháng bảy, sáng sớm, Chân Ngọc đã tâm thần bất an, thế nên đích thân đến vương phủ cầu kiến Thân thị, không ngờ Thân thị không có trong phủ, nàng chỉ đành phải cầu kiến Thân ma ma.

Bởi vì lần trước chuyện, trong lòng Thân ma ma có cảnh giác với Chân Ngọc, thấy nàng thừa dịp Thân thị không có ở trong phủ mò lên cửa, rất là khinh thường, chỉ là đối phương là Trạng Nguyên phu nhân, lại không thể không tiếp đãi.

Chân Ngọc nói mấy câu băng quơ với Thân ma ma, lúc này mới hỏi đến Đường Diệu Đan, nghe thấy mấy ngày nay mạnh khỏe, lúc này mới thở nhẹ một hơi, bởi vậy nói: "Đội vương phi trở về, ma ma chỉ nói, lời ta nói qua lúc dự tiệc lần trước, xin vương phi cần phải ghi tạc trong lòng"

Thân ma ma đáp qua loa cho xong.

Chân Ngọc bàn giao toàn bộ, liền chuẩn bị cáo từ xuất phủ, không ngờ hôm nay Cửu Giang vương cũng đang trong phủ, nghe nói Chân Ngọc tới, trong bụng vang lên tiếng "đình đang", đang muốn không gặp, bởi vì trong lòng có quý, lại cảm thấy nếu như không gặp, ngược lại để lộ dấu tích, chẳng bằng

gặp một chút, nhất thời sai người tới gọi Chân Ngọc.

Thân ma ma vừa nghe Cửu Giang vương gọi đến, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng chỉ sợ Thân thị không có trong phủ, Chân Ngọc và Cửu Giang vương sẽ làm ra một số chuyện, bởi vậy lấy cớ đưa Chân Ngọc qua, không rời nửa bước.

Cửu Giang vương thấy Chân Ngọc tiến vào, trong bụng cảm thán: chỉ là mấy ngày, nàng lại gầy đi, đáng thương quá!

Chân Ngọc biết được Cửu Giang vương không tin chuyện tướng thuật, lần này dĩ nhiên cũng sẽ không nói, chỉ nói là tình cờ rồi rãnh, tới bái kiến vương phi. Không ngờ vương phi không có trong phủ, nàng cũng không tiện quấy rầy Vương Gia, cũng muốn cáo từ.

Cửu Giang vương cũng không giữ lại, chỉ sai Thân ma ma đích thân đưa nàng ra ngoài, nhất thời yên lặng: tiểu nương tử này thật là quá si tình, vì muốn thấy mặt Bôn vương, giải nỗi khô tương tư, lại thừa dịp vương phi không ở phủ lại sờ tới cửa, ai! (*^_ ^* ánh vương gia này chắc mắc bệnh hoang tưởng nặng quá!)

Chân Ngọc sắp đi, đột nhiên nhớ lại trước và sau khi Đường Diệu Đan rơi xuống nước, khoe miệng Cửu Giang vương mọc một cái mụn lớn, huyền ảo như người ngã ngựa đổ, nhất thời quay đầu lại nói: "Hiện thu khô hanh, Vương Gia nên uống nhiều chút đồ nhuận phổi hạ hỏa." Nói xong thì đi.

Cửu Giang vương hơi kinh ngạc, có hơi cảm động, lại thoáng chút dăm chiêu.

Lại nói Ninh lão phu nhân nghe được một ít động tĩnh Vương Chính Khanh và Chân Ngọc giận dữ, nhất thời lại khản trương, hai người vẫn não loạn như vậy, lão nhân gia ta lúc nào mới có cháu trai ầm đây?

Một ngày kia, nghe được Chân Ngọc xuất phủ rồi, chỉ là cau mày, đợi Chân Ngọc trở lại, liền sai người mời nàng qua nói chuyện.

Khi Chân Ngọc đi tới chính phòng của Ninh lão phu nhân, đã tự có chuẩn bị tâm lý, chuẩn bị nghe lão nhân gia quở trách một trận. Ninh lão phu nhân đợi nàng thình an xong, đang định nói chuyện, chỉ thấy sắc mặt quân gia nương tử vui mừng chạy vào nói: "Lão phu nhân, phu nhân, Dao nương tử cùng lang tử đến rồi!"

Thì ra là tiểu nữ nhi Vương Chính Dao của Ninh lão phu nhân cùng vị hôn phu Tăng Thiệu Dương tới.

Tiểu nữ nhi này của Ninh lão phu nhân năm nay 16 tuổi, cũng là đầu năm mới gả đến Tăng gia, gả cho Tăng Thiệu Dương, cũng là thiếu niên anh kiệt tài mạo xuất chúng.

Nghe được tiểu nữ nhi tới, Ninh lão phu nhân không để ý tới chuyện dạy dỗ Chân Ngọc, vội vàng kêu người đi đón Vương Chính Dao.

Chân Ngọc thân là tẩu tẩu, tự nhiên đứng lên, cùng quân gia đi ra ngoài đón Vương Chính Dao.

Khi Vương Chính Dao chưa xuất giá cũng không chung sống vui vẻ gì với người tẩu tẩu Chân Ngọc nương này, lúc này thấy Chân Ngọc ra đón, nhưng mà trên mặt lại nhân nhật, mở miệng nói: "Làm phiền rồi tẩu tẩu rồi!"

Chân Ngọc thấy Vương Chính Dao tư thái cao điệu, da trắng như ngọc, cũng là một mỹ nhân, vừa thấy tự nhiên sinh ra thiện cảm, lại không chú ý thái độ nàng lạnh nhạt, chỉ nhiệt tình dẫn phu thê các nàng đi vào.

Đến trong sảnh, vừa hành lễ vừa dâng trà, náo nhiệt một phen, mọi người mới ngồi xuống.

Chân Ngọc thấy mẹ con các nàng có lời muốn nói, liền lấy cớ đi xuống bếp an bài đồ ăn, cáo lui đi xuống. Nơi này cũng tự có người dẫn Tăng Thiệu Dương đến thư phòng nói chuyện.

Đội bọn nha đầu cũng đi xuống. Ninh lão phu nhân lúc này mới kéo Vương Chính Dao ngồi ở bên cạnh, hỏi: "Không lẽ không tết, sao lại đột nhiên tới? Trước đó cũng không sai người nói một tiếng?"

Vương Chính Dao lúc này mới nói thật, "Phụ thân của Thiệu Dương tháng sau sinh nhật năm mươi tuổi, chỉ là chàng vẫn không tìm được thọ lễ thích hợp, nhất thời liền nóng nảy, muốn tới đây hỏi Tam ca một chút, có tranh chữ cất giữ, muốn cầu một bức làm thọ lễ (quà sinh nhật)!"

Ninh lão phu nhân biết, phụ thân Tăng Thiệu Dương yêu thích thu thập tranh chữ, nếu là có thể tìm được một bức tranh chữ tốt làm thọ lễ, thật là có thể làm hân vui lòng hơn bất cứ thứ gì, nhất thời nói: "Đội Tam ca trở lại con, tự con hỏi nó."

Vương Chính Dao lại nói nhỏ: "Nếu có tranh chữ lúc Chân Bàng nhân còn sống càng tốt. Nghĩ tới Chân Bàng nhân, vốn là kì họa song tuyệt. Lần đó phụ thân có được một bức tranh hân vẽ, giống như được bảo bối. Đáng tiếc Chân Bàng nhân không chịu bỏ thời gian vẽ tranh, truyền lại, chỉ có mấy tấm như vậy. Tam ca lúc trước là đồng liêu với hân, chắc hân trong tay có một hai bộ tranh chữ của hân."

Ninh lão phu nhân nghe được thở dài nói: "Chân Bàng nhân còn sống thì cũng không ai đi khắp nơi cầu tranh hân vẽ, hân vừa chết, họa tác của hân cũng thành vật hiếm có?"

Vương Chính Dao cười nói: "A nương có điều không biết, sau khi chết, Chân Bàng nhân tranh của hân lưu truyền ra bên ngoài, ngàn lượng bạc một bức người ta cũng chịu mua!"

"Đắt như thế?" Ninh lão phu nhân giật mình.

Vương Chính Dao gật đầu nói: "Còn không phải như vậy sao? Lại nói, cái này còn phải trách Tam vương gia rồi. Chính là Tam vương gia bên ngoài tặng giá, tặng đem giá tiền họa tác của Chân Bàng nhân lên."

Thì ra là Tam vương gia Đường Tấn mình tình cờ có được một bức 《tiên cô hái đào đỏ》Chân Ngọc vẽ khi còn sống, đến đạo quan ngoài thành bái kiến Đường Tập Võ thì liền tiện tay đem bức họa tặng cho Đường Tập Võ, không ngờ Đường Tập Võ vừa thấy bức họa kia, liền thích, sai người treo lên tại chỗ, lại hỏi là ở nơi đó có được, còn có họa tác khác không vân vân.

Một bức họa vô ý của Đường Tấn mình khiến cho Đường Tập Võ thích thú, sau khi trở về thành đi khắp nơi thu thập họa tác của Chân Ngọc lúc còn sống, mặc kệ bao nhiêu bạc, hần đều nguyện ý mua. Cứ như vậy, họa tác của Chân Ngọc trong nháy mắt có chợ không có hàng. Sau khi tin tức truyền ra, lão gia phủ yêu thích phong nhã, cũng sưu tầm tranh của Chân Ngọc khắp nơi, về vang khi có tranh của Chân Ngọc.

Mẹ con nói dứt lời, sớm có ma ma tới xin phép bày cơm tại nơi nào? Ninh lão phu nhân nói: "Dĩ nhiên là đặt ở trong chính sảnh."

Tiểu cô tử (em chồng) tới, mọi chuyện đãi khách, Chân Ngọc tự nhiên muốn ra mặt, nàng mặc dù không quen những thứ chuyện nhà này, cũng may có Hồ ma ma chỉ điểm, không có sai sót. Đợi đến khi dọn xong thức ăn, mới đi mời Ninh lão phu nhân cùng phu thê Vương Chính Dao.

Quy tắc của Đường Quốc cũng rộng rãi hơn tiền triều, thân thích một nhà cùng ăn cơm, thật không có nói nhất định phải phân bàn nam nữ, bởi vậy Tăng Thiệu Dương cũng ngồi cùng một bàn với các nữ quyến.

Chân Ngọc cũng nhận ra Tăng Thiệu Dương, kiếp trước, Tăng Thiệu Dương theo Vương Chính Khanh đến vương phủ dự tiệc, còn từng cùng uống rượu nói chuyện. Chỉ là lúc này nàng cũng không để ý Tăng Thiệu Dương, chỉ để ý một nha đầu sau lưng Tăng Thiệu Dương.

Nha đầu kia mày như trăng non, sóng mắt như nước, lại có mấy phần giống như Quận chúa Đường Diệu Đan. Chân Ngọc thấy, nhất thời động tâm tư, chỉ là nghĩ không ra cách gì đòi hỏi nha đầu này từ Vương Chính Dao.

Cơm nước xong trở về phòng, Chân Ngọc liền có chút đứng ngồi không yên, nhất thời kêu hồ ma nói: "Ma ma đi hỏi thăm một chút, xem Dao nương lần này đột nhiên trở lại, là vì nguyên nhân gì?"

Hồ ma ma đáp, tự cầm một chút đồ ăn vặt, phân phó hai nha đầu cầm đi cho tiểu nha đầu ăn Vương Chính Dao mang tới, đi hỏi thăm mấy câu.

Hai nha đầu hỏi thăm trở lại bẩm báo, chỉ nói Vương Chính Dao tới để tìm một phần thọ lễ.

Chân Ngọc nghe xong, tâm tư xoay chuyển, Tăng gia giàu có, muốn thọ lễ gì mà không mua được, cần phải đến hỏi nhà họ Vương?

Đến tối, nàng lại nghe nói, thì ra là Vương Chính Dao muốn tìm một bức tranh nàng vẽ ở kiếp trước.

Vào lúc này, Tăng Thiệu Dương đang nói chuyện cùng Vương Chính Khanh trong thư phòng. Trong tay Vương Chính Khanh tự nhiên có một bức họa tác của Chân Ngọc lúc còn sống, chỉ là hần không muốn lấy ra, liền dụ dỗ Tăng Thiệu Dương nói: "Lang tử cũng biết, trước ta và Chân Bàng nhân bất hòa, hần nào chịu tặng vẽ cho ta? Lang tử không bằng đến chỗ Nhậm Đạt Lương hỏi một chút xem, có lẽ ở đó có một hai bức cũng không biết chừng."

Tăng Thiệu Dương cười khổ nói: "Nhậm Đạt Lương dù có, nào chịu nhường cho ta?"

Đợi đến khi Tăng Thiệu Dương ra khỏi thư phòng, lại gặp một nha đầu xinh đẹp trên hành lang.

Nha đầu truyền lời nói: "Tam phu nhân nói nàng có một bức họa Chân Bàng nhân vẽ lúc còn sống, nếu lang tử muốn, lấy một người đổi với nàng là được."

Tăng Thiệu Dương vừa nghe liền mừng rỡ, trong lòng oán giận Vương Chính Khanh nói: còn nói không có tranh, tẩu tẩu không phải cất giấu một bức sao? Nhất thời hỏi nha đầu: "Tam phu nhân để cho ta lấy ai đổi với tẩu ấy?"

Nha đầu nói: "Tam phu nhân nói rồi, chính là muốn nha đầu đứng hầu hạ sau lưng lang tử ăn cơm giờ Ngọ hôm nay."

"A, là Hồng Tụ sao!" Tăng Thiệu Dương tuy có chút lưu luyến Hồng Tụ, nhưng vừa nghĩ tới bức họa kia, chỉ đành phải cắn răng nói: "Đi nói cho Tam phu nhân, lúc nào cầm bức họa tới đây, thì lúc đó dẫn Hồng Tụ đi."

Hồng Tụ này, cũng là nha đầu từ nhỏ đã hầu hạ hần, dù chưa thu vào làm thiếp, suy cho cùng cũng đối đãi bất đồng với người khác, không ngờ Chân Ngọc sẽ nhìn trúng nha đầu này. Chỉ là, Vương gia nhà hoàn nào không có được, nhất định muốn Hồng Tụ?

Tăng Thiệu Dương trở lại phòng khách, khi nói cho Vương Chính Dao Vương nghe, Chính Dao cũng không hiểu, nàng ngược lại không kìm được, trực tiếp đi tìm Chân Ngọc hỏi đến cùng.

Chân Ngọc đạo: "Bởi vì nha đầu này giống một người bạn cũ của ta ở Giang Nam, vừa thấy đã sinh lòng thân thiết, cho nên muốn nàng ở bên người hầu hạ."

Vương Chính Dao vừa nghe, mặc dù không tin lắm, rốt cuộc không hề muốn hỏi nữa, chỉ nói: "Đã như vậy, giao bức họa cho ta, ta sẽ để Hồng Tụ tới đây."

Chân Ngọc cười một cái nói: "Vậy để ta mô phỏng một bức, rồi sẽ đưa bức họa đến trong phòng muội." Nói qua suy nghĩ một chút, lại dặn bảo Vương Chính Dao nói: "Chuyện này tạm thời không cần nói với Tam ca muội."

Vương Chính Dao cũng sợ phức tạp, nghe vậy nói: "Đây là tẩu tẩu giấu riêng, Tam ca không biết?"

Chân Ngọc gật đầu một cái cười nói: "Nếu hần biết, chắc sẽ chỉ để ta tặng tranh cho bọn muội, lại không cho ta nha đầu của hai người!"

Vương Chính Dao che miệng cười, lúc này nhìn Chân Ngọc, cũng là thuận mắt rất nhiều, nếu là ngày trước nói chuyện cũng sáng khoái như vậy, mọi người sẽ nào loạn không vui?

Nhất thời tán gẫu, Vương Chính Dao lại nhắc tới một chuyện, cười nói: "Nghe nói lần trước tẩu ở vương phủ lộ ra bản lĩnh, đánh cờ thắng Bạch nương tử cùng quận chúa Diệu Đan?"

Chuyện như vậy đã sớm lan truyền trong phu nhân các phủ rồi, cũng không có gì có thể giấu giếm. Chân Ngọc liền cười nói quá trình.

Vương Chính Dao nghe được Chân Ngọc đánh cờ còn thắng lão hòa thượng miếu Thanh Phong, nhất thời thất thanh nói: "Lão chủ trì là danh thủ quốc gia, trong kinh thành đánh cờ cùng hần có thua có thắng, thật sự không có bao nhiêu người, chớ đừng nói chi là thắng liền tứ ván. Tẩu tẩu sẵn có này kỳ nghệ, ngày trước vì sao không hiện lộ? Nếu chịu lộ ra, nhân rồi cùng Tam ca đánh một ván, quan hệ cũng liền hòa hoãn."

Chân Ngọc chỉ cười không nói, ngày trước thường đánh cờ cùng Vương Chính Khanh, quen thuộc nước cờ của nhau, hiện nay cũng không dám đánh cùng hần, nếu không tốt, bị hần nhìn ra đầu mối, lại phải giải thích như thế nào?

Vương Chính Khanh không biết chuyện Chân Ngọc chuẩn bị cầm tranh đổi nha đầu với Vương Chính Dao, tối nay suy nghĩ một chút, liền tới phòng Chân Ngọc. Muội muội cùng lang tử tới phủ làm khách, luôn luôn hỏi thăm mọi chuyện trong phủ, chuyện mình và Ngọc nương bất hòa, mãi vẫn không cùng phòng, bị họ biết biết tóm lại không tốt. Nếu mình an giấc ở trong phòng Ngọc nương, cũng có thể chặn miệng mọi người, đừng lại lời đồn.

Tối hôm qua Chân Ngọc như vậy, còn tưởng rằng Vương Chính Khanh nửa năm này sẽ tuyệt tích trong phòng nàng rồi, không ngờ hần lại tới, nhất thời kinh ngạc nói: "Sao người lại tới đây?"

"Thế nào, ta không thể tới?" Vương Chính Khanh có bất mãn nhỏ, thấy ta tới, không phải nên vui mừng sao?

Chân Ngọc sờ sờ cằm, lập tức lại thả tay xuống rồi, muốn vứt sạch thói quen và động tác trước kia, miễn cho Vương Chính Khanh sinh lòng nghi ngờ, nhất thời lại cất giọng phân phó Lập Hạ nói: "Dâng trà, ta dùng cái ly hoa sen, cho Tam gia dùng cái ly ngọc thanh tối hôm qua."

Lập Hạ không hiểu, nhưng vẫn là theo lời tìm ra cái ly, rót trà bùng vào.

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc mình bùng một cái ly hoa sen, đưa cho hần một cái ly ngọc thanh, cũng có chút không hiểu, "Cái ly này không phải từng bộ từng bộ sao? Sao chỉ còn dư lại một cái?"

Chân Ngọc cười nói: "Không phải đâu! Tối hôm qua xem người thật thích cái ly Ngọc Thanh này, hôn rồi lại hôn, liền cố ý phân phó, cái ly này cẩn thận, mỗi lần người đến, sẽ dùng ly này uống trà."

Vương Chính Khanh: "."

Chỗ Vương Chính Dao nghe nói Vương Chính Khanh đến phòng Chân Ngọc, cũng sợ chuyện lấy tranh đổi người thất bại, nhất thời cho người mời Vương Chính Khanh, chỉ nói là Tăng Thiếu Dương cho mời.

Vương Chính Khanh tự nhiên sẽ không phật mặt mũi của muội phu, nhanh chóng đi ngay.

Một lát sau, liền truyền đến tin tức, nói Vương Chính Khanh cùng Tăng Thiếu Dương bàn về học vấn, và uống rượu, đợi lát nữa muốn nghỉ ngơi ở thư phòng, cũng không qua đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chết vấn Chân Ngọc nương

Chân Ngọc cũng là cả đêm vẽ tranh, trong đó một bức dùng bút pháp kiếp trước vẽ, một bức khác dùng bút pháp Chân thị vẽ, giày vò đến khi trời sáng, mới vẽ xong hai bức, chỉ là nhất thời sợ người nhìn ra đầu mối, cũng không để cho người đi vào hầu hạ, chỉ cách cửa phân phó Hồ ma ma nói: "Tối hôm qua vẽ tranh, một đêm không ngủ, sáng nay lại muốn ngủ bù, các người chớ quấy rầy ta, để cho ta ngủ một lúc rồi dậy."

Trong phủ có khách, chủ phụ sao ngủ dậy quá muộn đây? Hồ ma ma khuyên nhủ: "Dao nương cùng lang tử ở trong phủ làm khách, Tam phu nhân không thật dậy muộn, cố chịu đựng một chịu đựng, đợi bọn họ đi rồi ngủ bù!"

Chân Ngọc nhìn vết mực vẽ chưa khô, đáp lại Hồ ma ma nói: "Nếu có người đến hỏi, thì nói ta còn đang mô phỏng tranh Chân Bàng nhân khi còn sống, không muốn người khác quấy rầy, và lại đợi thêm một hai canh giờ là được rồi." Nói rồi then chặt cửa, áp tốt hai bộ vẽ, tự lên giường đi ngủ bù.

Vương Chính Dao quả nhiên không đợi được, sáng sớm cứ tới đây hỏi thăm Chân Ngọc mô phỏng xong chưa, muốn lấy bức họa kia đi.

Hồ ma ma liền theo Chân Ngọc giao phó nói rồi, lại cười làm lành nói: "Dù sao cũng là Chân Bàng nhân vẽ, trong đó chỗ tuyệt diệu há là có thể tùy ý mô phỏng được, tự phải phí công phu. Cái này không, Tam phu nhân trước vẽ cả một đêm, đến sớm nay vẫn chưa xong. Chỉ sợ người gấp, đang nhanh chóng vẽ lại! Và lại đợi thêm một hai canh giờ, chắc cũng sắp xong rồi, đến lúc đó sẽ đích thân đưa qua chỗ người."

Vương Chính Dao thấy Hồ ma ma kính cẩn, liền có chút hài lòng, nhất thời lại không vội đi, chỉ tiểu tiện sảnh cùng Hồ ma ma nói chuyện phiếm.

"Ma ma, Tam tẩu tìm được họa tác từ nơi nào vậy?" Vương Chính Dao cười nói: "Hôm qua nghe Tam ca nhắc tới, nói Tam tẩu lúc trước nhiều bệnh, không ra cửa nhiều lắm, muốn nhìn nhân thư, chính là phái ma ma đi ra cửa tìm, không chừng tranh này, cũng là ma ma tìm đến đây?"

Hồ ma ma không khỏi xấu hổ, "Khiến Dao nương tử chê cười rồi, ta mặc dù nhận biết mấy mặt chữ, tìm mấy quyển thoại bản thì tạm được, sao có nhãn lực tìm được bức họa này?"

"Nói như vậy, là Tam tẩu tự mình tìm thấy?" Vương Chính Dao quyết định chủ ý, muốn hỏi một chút Chân Ngọc tìm thấy ở nơi nào, rồi rảnh cũng đi thử vận khí một chút.

Hồ ma ma lại nói không ra nguyên cớ.

Bởi vì thấy không hỏi được ra cái gì, Vương Chính Dao ngược lại nói: "Cũng không biết Hồng Tụ chỗ nào lọt vào mắt Tam tẩu, lại chỉ danh muốn đổi nàng?"

Hồ ma ma bật thốt lên: "Hồng Tụ tư thái được, nhìn dễ sinh nuôi."

"Ồ!" Vương Chính Dao một cái hiểu, xem ra là Tam tẩu không sinh được con, hai thiếp thị cũng không có động tĩnh, nàng sốt ruột, muốn thu xếp thông phòng cho Tam ca thôi! Đây cũng là may mắn của Hồng Tụ, lại không tiện nói gì.

Vừa rồi rảnh nói phiếm vài câu, Vương Chính Dao thấy Chân Ngọc trong phòng vẫn không có động tĩnh, liền đứng dậy đi.

Chỗ Hồ ma ma đoán chừng giờ không sai biệt lắm, liền đi đập cửa, hô: "Tam phu nhân, trời cũng không còn sớm, nếu là vẽ chưa xong, đợi chút nữa vẽ tiếp cũng được."

Chân Ngọc nghe được âm thanh, từ trên giường bò dậy, xuống đất đi xem tranh, thấy vết mực khô rồi+, liền mở cửa, phân phó nha đầu lấy nước đi vào hầu hạ nàng rửa mặt.

Vương Chính Dao bên kia vẫn hỏi thăm tin tức Chân Ngọc, nghe nói cửa phòng mở rồi, vội vàng dẫn theo Hồng Tụ tới, chỉ để Hồng Tụ đi ra mắt Chân Ngọc, vừa vội không thể đợi muốn xem tranh.

Chân Ngọc lấy tranh giao cho Vương Chính Dao, một tay kéo Hồng Tụ đi, tỉ mỉ nhìn qua một lần, trong bụng vui sướng, chỉ cần lông mày vẽ dài một chút, đôi môi này mềm một chút, không cần buộc hai búi tóc nha hoàn, mà là chải một búi tóc đồng tâm, nhất định sẽ giống Đường Diệu Đan!

Vương Chính Dao mở bức họa nhìn một chút, mặt mày hớn hờ nói: "Cám ơn Tam tẩu rồi. Trở về muộn sẽ sai người đem thân thể của Hồng Tụ đưa Tam tẩu." Nói qua nhanh chóng đi nha.

Tăng Thiệu Dương chờ trong thư phòng, mắt thấy Vương Chính Dao quả nhiên lấy tranh tới đây, không khỏi vui mừng quá đỗi, mang mang giường về đi xem, vừa nhìn họa tác quả nhiên là bút pháp của Chân Bàng nhân, không khỏi nói: "Sớm đã nghe nói Chân Bàng nhân tình cờ vẽ được một bức 《câu tiên lý》, họa phong tinh tế sinh động, phải không nhưng có nhiều chế tác, chỉ phòng ngoài khắp nơi tìm không đồng nhất bức, không ngờ tới lại là Tam tẩu có được."

Vương Chính Dao thấy vẽ không có bôi, cũng là thăm nói: "Tam tẩu cũng thật là, tranh như vậy lại để không, cũng không sai người dán giấy lại."

Tăng Thiệu Dương cười nói: "Chúng ta cầm đi, nhanh tìm người dán! Có bức họa này, lúc này bên trên thọ yển, chắc có thể khiến cho cha vui vẻ!" Nói qua đột nhiên "Ah" một tiếng, lại gần đi xem phần lạc khoản của tranh (lạc khoản này là chỗ kí tên rồi ghi ngày tháng như viết thư ý), thấy tuy có ký tên, nhưng không có dấu ấn của con dấu, không khỏi nổi lên lòng nghi ngờ, nhìn về phía Vương Chính Dao nói: "Chẳng lẽ Tam tẩu nàng cầm đưa cho chúng ta bản mô phỏng, mình giữ lại bản chính?"

Vương Chính Dao cũng nổi lên nghi ngờ, chỉ nàng biết tính khí Chân Ngọc, nếu không thể chứng thật bức này chính là bản mô phỏng, quay lại hỏi như vậy, tất nhiên bị phun, bởi vậy nói: "Sai người đi xem Tam ca ra cửa hay chưa, nếu chưa đi, cũng phải mời Tam ca đánh giá một chút. Tam ca tự có thể phân biệt thật giả."

Tăng Thiệu Dương gật đầu, vội kêu đầy tớ đi mời Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh chịu tới, vừa nhìn họa tác, cũng là thất kinh. Nhớ khi đó vương phủ sửa xong ao cá chép, chúng mưu sĩ uống rượu bên cạnh ao, Chân Bàng nhân vẽ một bức 《câu tiên lý》 khi có chút say, mình nhân cơ hội muốn họa tác, đến nay trân tàng ở thư phòng, không dễ dàng lấy ra. Hôm

nay tại sao lại nhiều hơn một bức « câu tiên lý » rồi? Không đúng không đúng, bức họa này mặc dù giống bức kia, tiên cô cùng tiên lý trong tranh lại hơi có bất đồng, chính là quang cảnh bên trong bức họa, cũng không phải là mùa hè, mà là mùa thu rồi. Chẳng lẽ, Chân Bàng nhân sau này lại vẽ một bức?

Tăng Thiệu Dương thấy Vương Chính Khanh sắc mặt không đúng, nhất thời cảm thấy không ổn, hỏi "Là bản mô phỏng sao?"

"Nhìn là đồ thật." Vương Chính Khanh đáp.

Tăng Thiệu Dương vui mừng, lại chỉ vào ký tên nói: "Nếu không có con dấu, rất làm người ta kỳ quái."

Vương Chính Khanh nói: "Họa tác của Chân Bàng nhân, có mấy tấm là không con dấu, chắc lúc ấy vẽ xong, chưa kịp đóng dấu, người bên cạnh sớm rút họa tác hẳn đi rồi, chết cũng không trả về." Nói đến cái này, khóe miệng hẳn lại nổi một nụ cười.

Một lát sau, Vương Chính Khanh liền đến phòng Chân Ngọc, đuổi tắt cả nha đầu và ma ma ra ngoài, giận tái mặt nói: "Ngọc nương, nàng rốt cục có quan hệ gì với Chân Bàng nhân?"

Chân Ngọc cả kinh, ngược mắt nhìn Vương Chính Khanh, tâm tư chuyển trăm hướng, chỉ một hồi lại nói: "Ta cùng hẳn là sư huynh muội, chỉ ta biết rõ hẳn, hẳn cũng không biết ta."

Trên mặt Vương Chính Khanh nhìn không ra biểu cảm gì, chỉ ý bảo Chân Ngọc nói tiếp.

Chân Ngọc cũng là biết được từ trong miệng Hồ ma ma, nguyên chủ đã từng đã lấy Lý Đại Gia làm thầy, học tập vẽ tranh.

Lý Đại Gia này, tuổi tác đã cao, vẽ tranh lại tuyệt diệu, bố cục không giống người khác.

Kiếp trước nàng đã từng theo Lý Đại Gia học vẽ một năm, tuy sau này tài về của mình đã vượt qua Lý Đại Gia, nhưng vẫn tôn kính ông, ngày tết nhất định tới cửa bái kiến hành lễ.

Tính ra, giữa nàng kiếp trước và Chân thị mặc dù chưa từng gặp mặt, lại đúng là sư huynh muội.

Lần đó chính mình bận rộn, sai người hỏi hương báo tin, người báo tin lại truyền tới một tin tức khác, lại nói Lý Đại Gia mất rồi. Lý Đại Gia vừa mất, từng có người khác bái ông làm sư phụ, nhưng chưa từng gặp mặt, cũng sẽ không ở trước mặt người khác lan truyền khắp nơi là sư huynh muội vân vân. Cho nên, bản thân kiếp trước quả thật không biết Chân thị là sư muội mình.

Chân Ngọc chỉnh sửa lại suy nghĩ một phen, đã nói ra danh hiệu của Lý Đại Gia, lại nói: "Bởi vì nam nữ có khác biệt, hơn nữa Chân Bàng nhân lúc ấy đã là hồng nhân vương phủ, người không phận sự treo không lên, ta tự che giấu chuyện này, cho là không cần rêu rao khắp nơi. Nhưng khi hẳn vừa chết, ta cuối cùng có chút khổ sở, tình cờ thấy được họa tác của hẳn lưu lạc bên ngoài, luôn luôn tốn chút bạc mua lại mới có thể an lòng."

Chân Ngọc trong lòng có chút chột dạ, sau khi giải thích xong liếc về phía Vương Chính Khanh, lại thấy hẳn tựa như trầm tư, nhất thời thở nhẹ một hơi, nói như vậy không sao chứ?

Vương Chính Khanh mặc dù còn có nghi ngờ, lại tìm không ra sơ hở, sau một lúc mới nói: "Về sau có đồ của Chân Bàng nhân, nhất định không thể tùy ý cầm đồ đồ vật."

Chân Ngọc "Vâng" một tiếng, trong lòng có chút nóng nảy. Không ngờ mình chết rồi, Vương Chính Khanh lại nhớ mãi không quên!

Bọn họ ở đây nói chuyện, sớm có người báo tin tức đi vào, nói Quận chúa Đường Diệu Đan hôm nay dậy sớm thưởng hà (ngắm sen), vô ý rơi xuống nước, Cửu Giang vương và vương phi đã mời thái y đến khám, hiện vương phủ rối loạn, để Vương Chính Khanh vào phủ lý sự.

Chân Ngọc vừa nghe, ly trà trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất, chuyện phải xảy ra chuyện, lẽ nào không có cách nào tránh khỏi sao? Rõ ràng dặn dò qua vương phi, để cho nàng lưu ý, nàng cũng đồng ý, vì sao còn để Quận chúa rơi xuống nước? Phen này rơi xuống nước, bị bệnh mấy tháng, sau này tuy tốt lên, rốt cuộc khí sắc kém chút, ai biết có rơi xuống bệnh gì hay không?

Vương Chính Khanh vội vàng đi, Chân Ngọc đứng ngồi không yên, lại không dám đi theo đến vương phủ, sợ người ta cho rằng nàng gây thêm phiền, rốt cuộc là bình tĩnh lại. Tối muộn truyền đến tin tức, nói Quận chúa Đường Diệu Đan quá đổi giật mình, sợ là phải tĩnh dưỡng một khoảng thời gian rồi.

Chân Ngọc thờ dài, chấp tay phía trước cửa sổ nghĩ tâm sự, chỉ một hồi lại cảm giác như cũ, nhất thời vội quẳng tạp niệm đi, kêu Hồng Tụ đi vào hầu hạ.

Hồng Tụ đôi chủ tử, có chút lo lắng, hơi gò bó.

Chân Ngọc thấy nàng cúi đầu rũ mắt, cực kỳ dịu dàng ngoan ngoãn, ngược lại sinh lòng thương tiếc, kêu Lập Hạ đi vào nói: "Ta nhìn không quen kiểu tóc nha hoàn này của nàng, người giúp nàng dỡ đi, búi lại một búi tóc đồng tâm."

Lập Hạ vội đáp, kéo Hồng Tụ, giúp nàng chải lại đầu.

Chân Ngọc lại để cho Bán Hà tìm một bộ xiêm áo trước kia của mình, để Hồng Tụ thay, nhất thời nhìn chung quanh, chấp bút kẻ lông mày cho Hồng Tụ, lại điểm môi đỏ mọng, ăn mặc sáng rõ, có năm sáu phần tựa như quận chúa Đường Diệu Đan rồi, lúc này mới hài lòng lui về phía sau hai bước xem xét.

Mọi người thấy trải qua Chân Ngọc lần này ăn mặc, Hồng Tụ dường như biến thành một người khác, hóa thân làm quý nữ, không khỏi thờ dài nói: "Tam phu nhân thật là điệu thủ. Nếu dân Hồng Tụ đi ra ngoài, người không biết, còn tưởng rằng là quý nữ nhà ai nhà cao cửa rộng!"

Nhìn bộ dáng Hồng Tụ, Chân Ngọc rót cuộc ngửa ngáy trong lòng, nhất thời để Hồng Tụ dâng trà ấm lưng, lại để cho nàng mài mực thay hương, không muốn để đám người Lập Hạ hầu hạ.

Chuyện Chân Ngọc thu một nha đầu xinh đẹp, truyền tới tai Chu Hàm Xảo cùng Hạ Sơ Liễu.

Chu Hàm Xảo sai Xuân Nhu đi hỏi thăm, biết được nha đầu này là Chân Ngọc dùng một bức tranh đổi với Tăng Thiệu Dương, không khỏi nghĩ thầm: nha đầu gì mà quý giá như vậy, đáng giá cầm một bức Chân Bàng nhân về khi còn sống đi đổi?

Xuân Nhu cũng vừa nghe một tin tức khác, lặng lẽ nói với Chu Hàm Xảo: "nha đầu bên Hạ di nương nói, lần trước Tam phu nhân tranh chấp cùng Tam gia trong thư phòng, Tam gia đồng ý với Tam phu nhân, ba tháng này phải thủ thân, không động vào thiếp thị hậu trạch!"

"Vì sao?" Chu Hàm Xảo cắn răng, Tam phu nhân không để cho Tam gia đụng mình, cũng không để Tam gia đụng họ, đến tột cùng nghĩ gì thế?

Xuân Nhu phân tích cho nàng nói: "Tam phu nhân vào phủ một năm rồi, từ trước đến nay Tam gia nháo, quan hệ cũng không tốt. Hiện nay Tam gia hình như quay trở lại một chút, dần dần cũng đến phòng Tam phu nhân rồi. Trị giá lúc này, Tam phu nhân tự nhiên không thể để cho Tam gia đến phòng đi nương, để tránh di nương mang thai trước mình."

Chu Hàm Xảo nghĩ cũng phải, Tam phu nhân dĩ nhiên là nghĩ tới có thể đi sinh hạ con trai trưởng trước, bị di nương chiếm trước, luôn là không cam lòng. Nàng lại hỏi: "Tam phu nhân dựa vào gì khiến Tam gia đồng ý với nàng?"

Xuân Nhu tiến tới nói: "Nghe nói Tam phu nhân có được một quyển cô bản tiền triều, nói cầm đi sửa sang lại rồi, nếu Tam gia mấy tháng này không động vào nữ nhân, quyển sách này của Tam phu nhân chính là của Tam gia."

Chu Hàm Xảo trầm tư một chút, cảm thấy mấy tháng này muốn giữ vững vị trí của mình, trọng điểm lấy lòng Chân Ngọc là tốt nhất

Phía Hạ Sơ Liễu, cũng là lần trước ở ngoài thư phòng chính tai nghe thấy Chân Ngọc và Vương Chính Khanh nói chuyện, biết rõ trước khi Vương Chính Khanh lấy được quyển sách kia, chắc là sẽ không đụng họ những thiếp thị này, nhất thời cũng tuyệt ý định, hơn nữa được Chân Ngọc thưởng đồ trang sức, ngược lại nghĩ tới, hôm nay trước tiên lấy lòng Chân Ngọc vui vẻ, trong phủ có vài nhân mạch, thu mua một hai tâm phúc, từ từ thăng bằng gót chân rồi tính tiếp. Chỉ là nàng vừa nghe Chân Ngọc thu một nha đầu xinh đẹp, cũng giật mình, chẳng lẽ Tam phu nhân không yên lòng về họ, muốn có một nha đầu xinh đẹp, đến lúc đó để nha đầu xinh đẹp giúp lấy lòng Tam gia?

Tiểu La giúp nghe tin tức trở lại, nói chuyện sau đó của Hồng Tụ, lại nhỏ giọng bẩm: "Hò ma ma dẫn người, đuổi chường ma ma cũng hai ma ma giữ cửa, hai nha đầu dọn dẹp xiêm áo phòng quần áo cũng đuổi. Lần này lòng người bàng hoàng, đều sợ rước họa vào thân, hẳn là không có hỏi thăm được Tam phu nhân vì sao muốn lấy tranh đổi một nha đầu."

Hạ Sơ Liễu cả kinh, đây là muốn chính đồn hậu viện sao? Nếu như vậy, không thể có hành động thiếu suy nghĩ, để tránh đụng vào rủi ro. Bởi vậy dặn bảo Tiểu La nói: "Cũng đừng nghe ngóng nữa, rồi rảnh đi qua hầu hạ Tam phu nhân mới phải." Lấy lòng chủ mẫu, có chủ mẫu bao bọc, chuyện khác cũng dễ dàng.

Đợi hai ngày, lại gió êm sóng lặng, thấy hậu viện có không sóng gió nữa, Hạ Sơ Liễu yên lòng, cảm điểm tâm đến chỗ Chân Ngọc .

Chu Hàm Xảo bởi vì Chân Ngọc thời gian này không gọi nàng đi xoa bóp, hình như quên mất nàng, nhất thời vui buồn mỗi nửa, chỉ nghĩ tới nghĩ lui, cũng đi dưới bếp làm điểm tâm, để tiểu nha đầu bụng, đến tìm Chân Ngọc.

Chu Hàm Xảo cùng Hạ Sơ Liễu cùng tiến vào thỉnh an Chân Ngọc, nhất thời nhìn Hồng Tụ, thấy Hồng Tụ đầu đầy châu ngọc, mặc quần áo lộng lẫy, mặc dù không phải di nương, ăn mặc còn xinh đẹp hơn hai di nương các nàng, không khỏi bắt đầu ghen tỵ.

Chân Ngọc không phải người có mới nói cũ, thấy hai vị di nương tới, vừa đứng lật học tủ tìm cái gì, lấy ra hai bộ vòng vàng, liền chia ra thưởng cho Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu.

Chu Hàm Xảo cùng Hạ Sơ Liễu được thưởng, lúc này mới thăng bằng một chút, nhất thời tiến lên giành hầu hạ Chân Ngọc, bung trà, nắn vai, cực kỳ ân cần cẩn thận, làm cho Lập Hạ cùng nha đầu hầu hạ khác đành đứng sang một bên.

Trong phòng châu vây thúy lượn, mỹ nhân sẵn sóc dịu dàng, hồng tụ thiên hương, thực là người chuyện một chuyện đại vui. Chân Ngọc rót cuộc là khoan khoái rất nhiều.

Kết quả Vương Chính Khanh khi đi tới, nhìn trộm ngoài cửa, chỉ thấy Chân Ngọc viết viết chép chép trên bàn, một thiếp của hắn bóp vai cho nàng, một thiếp lần lượt rót trà rót nước, một mỹ nhân khác chính là hồng tụ thiên hương.

(*) Hồng tụ thiên hương: khi thư sinh học tập có nữ tử trẻ trung xinh đẹp ở bên cạnh cùng đọc sách làm thơ.

Vẫn là Lập Hạ đứng bên cửa nghe thấy động tĩnh trước, vén màn vừa nhìn, thấy là Vương Chính Khanh, vội vàng thỉnh an.

Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu thấy được Vương Chính Khanh tới, ánh mắt sáng lên, không tự chủ được liền muốn nghênh đón, bước chân vừa nhấc, lập tức biết không đúng, lại rút trở về. Tam gia là tới tìm Tam phu nhân, họ vẫn nên tạm thời an phận một chút, và lại xem tình thế một chút rồi tính tiếp. Bởi

vậy chỉ nhún khế chào thỉnh an, cũng không nghênh đón.

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh tới, cũng không có chào đón, chỉ chờ chính hắn đi lên trước, ngồi đối diện nàng, mới hỏi "Dùng cơm tối chưa?"

"Ừm!" Vương Chính Khanh liếc mắt nhìn Hồng Tụ, hất hất cằm nói: "Đây chính là nha đầu dùng tranh đổi lấy?" Nghe nói là bởi vì vóc người đẹp, một bộ dễ sinh nuôi, vì vậy dùng tranh đổi, để trong phòng? Ừ, tuy là trước sau cũng là người của mình, nhưng dùng một bức họa để đổi, vẫn là không đáng!

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh hỏi thăm, sớm bảo Hồng Tụ tiến lên thỉnh an. Khế ước bán thân của Hồng Tụ là hầu hạ bên người Chân Ngọc, và lại hiện nay tình thế không cho phép, tự nhiên một lòng phụ thuộc Chân Ngọc, mặc dù thấy Vương Chính Khanh phong lưu tuấn tú, nhưng không dám có ý định, chỉ quy củ hành lễ, cúi chào xong lại lui về bên người Chân Ngọc, ân cần hầu hạ.

Trong phòng khó được yên tĩnh, vẫn là Chân Ngọc kêu Hồng Tụ đặt một miếng hương bánh vào lư hương, lại cười nói: "Hồng Tụ Thiên Hương, quả nhiên không sai."

Mọi người nhìn Hồng Tụ, thấy nàng mặc áo đỏ, giờ này vén tay áo lên thêm hương, giờ tay nhấc chân, quả thật vui tai vui mắt, nhất thời lại trêu ghẹo, trong phòng lại khôi phục cười nói lẫn lộn.

Vương Chính Khanh thấy hai thiếp một thông phòng chỉ vây quanh Chân Ngọc, nói cười chân thành, Chân Ngọc cũng mặt mày mỉm cười với các nàng, đáng vẻ vui vẻ hòa thuận, hẳn có vẻ giống như là dư thừa, không khỏi hơi buồn bực, nhất thời nói: "Tất cả đi xuống, ta có lời muốn nói cùng Ngọc nương."

Nghe được Vương Chính Khanh nói như vậy, ba vị mỹ nhân tự nhiên lần lượt cáo lui.

Thấy trong phòng yên tĩnh lại, trái tim Vương Chính Khanh sáng khoái rất nhiều, uống xong trà trong tay, vừa đặt cái ly xuống, cũng đứng lên chuẩn bị đi.

"Không phải có lời muốn nói sao?" Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh nhấc chân, đã đi tới bên cửa, không khỏi lên tiếng hỏi thăm.

Vương Chính Khanh quay đầu, nghiêm túc nói: "Cũng là muốn nói với nàng, không có chuyện gì thì không nên lẫn lộn một đồng cùng thiếp thị, tầm sớm rồi ngủ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(châm)Net**.

Chương 26: Hồ điệp vỗ cánh bay

Qua vài ngày, phu nhân Hộ Bộ Thị Lang Vi Đồng Phủ Tiền thị sai người gửi thiệp tới, mời Chân Ngọc năm ngày sau tới tham gia hội thưởng hoa.

Tiền thị hàng năm đều tổ chức hội thưởng hoa, năm nay vốn không có ý định mời Chân Ngọc, nhưng trong bữa tiệc ở vương phủ lần trước, thấy tính tình Chân Ngọc không khó chịu như trong truyền thuyết, ngược lại có mấy phần thẳng thắn, hơn nữa kỳ nghệ xuất chúng, con người phong lưu, liền sinh lòng yêu thích, còn thêm vương phi rõ ràng là coi trọng Chân Ngọc, nàng cũng muốn lôi kéo Chân Ngọc, chưa biết chừng, về sau Chân Ngọc sẽ trở thành nhân bên cạnh vương phi!

Hồ ma ma thấy thiệp mời thì mừng rỡ, Chân Ngọc gả vào Vương gia một năm, trừ lần trước Vương Chính Khanh đưa nàng đi dự yến tiệc ở vương phủ, những bữa tiệc dự qua có thể đếm được trên đầu ngón tay, phu nhân các phủ tổ chức yến tiệc, dường như quên gửi thiệp cho Chân Ngọc. Hơn nữa Ninh lão phu nhân không thích Chân Ngọc, Vương Chính Khanh lại không bước vào phòng nàng, đến thăm một chút chuyện đã khác rồi. Không ngờ lúc này phu nhân Hộ Bộ Thị Lang lại gửi thiệp tới, bởi vậy một lòng khuyên Chân Ngọc đi dự tiệc.

Chân Ngọc biết, về sau Cửu Giang vương mưu thành đại sự, cũng không thiếu được sự ủng hộ của Hộ Bộ Thị Lang Vi Đồng Phủ. Tiền thị phu nhân hẳn, danh tiếng cũng cực tốt trong số nữ quyền các phủ, là một người đáng kết giao. Hiện Tiền thị đưa thiệp tới đây, nàng đương nhiên muốn dự tiệc.

Hồ ma ma thấy nàng dự định đi dự tiệc, liền đề nghị xuất phủ đi chọn vài may xiêm áo, lại làm thêm vài bộ trang sức.

Chân Ngọc cũng biết đồ cưới của nguyên chủ phong phú, hao tốn một chút cũng không hề gì. Bởi vậy khi ra khỏi cửa, thuận tiện dẫn theo Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu cùng ra ngoài.

Chu Hàm Xảo kích động đến cặp mắt sáng lên, thân là một di nương, bình thường nào có cơ hội tùy tiện xuất phủ? Càng đừng nhắc tới đi dạo các cửa hàng gì đó rồi. Hơn nữa nàng mơ hồ cảm thấy, Tam phu nhân thích nàng hơn Tam gia. Có chủ mẫu thương yêu, trong phủ sẽ không có người dám khi dễ nàng, cả đời này nếu như có con nữa, cơ bản là hạnh phúc rồi.

Hạ Sơ Liễu cũng cực kỳ hưng phấn, không dễ dàng gì được ra cửa một chuyến mà! Mấy ngày nay nàng sắp xếp lại suy nghĩ, cảm thấy, lúc trước hi vọng, cũng chỉ là không lo áo cơm, cả đời có chỗ dựa vào. Hiện nay đến nhà họ Vương, tuy là không được Tam gia yêu thích, nhưng được Tam phu nhân cưng chiều, muốn cái gì cho cái gì, dường như cũng không có gì là không tốt. Vậy thì, nàng nghĩ quá nhiều làm gì? Hầu hạ Tam phu nhân thật tốt chẳng phải được rồi sao? Về phần Tam gia thương yêu, có thể tranh thủ đương nhiên là muốn tranh thủ, tranh thủ không được thì thôi vậy. Dù sao Tam

phu nhân không đỡ, cuộc sống của nàng đương nhiên cũng sẽ dễ chịu.

Với loại chuyện đi dạo tiệm trang sức như vậy, Chân Ngọc cũng không phải đặc biệt có hứng thú, kết quả mỗi lần đến một cửa hàng nào đó, chính là nàng ngồi một bên nhìn, Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu rủ rì bàn luận chất vải nào tốt? Đợi các nàng chọn xong, nàng liền trả bạc.

Đi một vòng, Chân Ngọc chỉ tùy ý mua hai loại vải, Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu lại thu hoạch không ít. Về phần chương quỹ của mấy cửa hàng, lại âm thầm lăm lăm vị phu nhân hôm nay tới, tác phong cùng người khác thực bất đồng, đáng vẽ tướng công dẫn ái thiếp ra cửa mua xiêm áo.

Lại đi dạo một hồi, Chân Ngọc không chịu được nữa, nữ nhân mua chút đồ phải so sánh thành ra như vậy sao? Rõ ràng tơ lụa chất vải hoa văn không khác nhau lắm, lại có thể nói ra nhiều thứ như vậy.

Hồ ma ma thấy nàng có chút không kiên nhẫn, liền nói: "Nếu không, để di nương tự đi dạo, ta cùng phu nhân lên trà lâu ngồi một chút, một lúc sau tập hợp rồi trở về?"

Chân Ngọc lúc này mới có tinh thần một chút, gật đầu khen hay.

Vì vậy bình chia hai lỏi, hai vị di nương tiếp tục đi dạo các cửa hàng, Hồ ma ma cùng Chân Ngọc đến quán trà bên trái uống trà.

Đến quán trà, thấy lúc này người cũng không coi là nhiều, cho nên ngồi xuống phòng riêng gần cửa sổ ở lầu hai, đặt một bình trà xuống, lại ăn điểm tâm nổi tiếng của quán, Chân Ngọc lúc này mới phát giác ra ngoài một chuyến cũng không có uống phí. Nhìn điểm tâm này, vẫn là như trước đây, vẫn là mùi vị quen thuộc. Nhớ lúc ở kiếp trước, hán thường tới trà lâu này uống trà, lúc ấy thường đến bầu bạn cùng hán, còn có Sử Thiết Thủ.

Nhớ tới Sử Thiết Thủ, chiếc bánh bao Chân Ngọc gấp thiếu chút nữa rơi vào cái đĩa, nhất thời đặt đĩa xuống, quay sang bên cửa sổ, nhìn xuống dưới, vừa vận nhìn thấy một khách trạm gần quán trà, người làm ném ra một bọc đồ và một đồng xiêm áo xám xám đen đen rách nát, một hán tử y phục nhếch nhác đi ra nhặt bọc đồ lên, xoay người nói gì đó với người làm, người làm ôm tay trước ngực, dường như cự tuyệt.

Khi ánh mắt Chân Ngọc dừng trên người hán tử y phục nhếch nhác đó, kinh ngạc vô cùng. Đây không phải là Sử Thiết Thủ sao?

Ở kiếp trước, hán cũng là lúc này đi ngang qua khách trạm, muốn đi qua quán trà bên này, lại bị người làm ném làm bọc đồ rách vào chân, người làm thấy đập lâm người, vội ra ngoài xin lỗi. Khi ấy, Sử Thiết Thủ cũng đi ra, cúi người nhặt lấy bọc đồ, lại nói với người làm, nói là cho hai cha con hán ở một đêm nữa, sáng mai nhất định trả tiền ở khách trạm.

Người làm tự nhiên không chịu, chỉ quát mắng một trận, nói thẳng ra ăn không uống không hai ngày, nếu để cho hán ở tiếp, thiên lý bất dung!

Chân Ngọc lúc ấy nghe được khẩu âm Giang Nam của Sử Thiết Thủ, y phục mặc dù nhếch nhác, tướng mạo lại uy vũ, nơi áo thùng lộ ra cánh tay tinh trắng, trong bụng chỉ kinh ngạc, hán tử như vậy, nhìn ra là biết võ, không câu nệ thì chỗ nào cũng có thể kiếm miếng cơm ăn, vì sao thành cái bộ dạng này?

Người làm kia vừa mắng, thấy Chân Ngọc không vội đi, lại vây xem, nhất thời không biết đầu óc vòng vo cái gì, chỉ vào Chân Ngọc nói với Sử Thiết Thủ: "Người cầu xin ta, không bằng cầu xin vị quý nhân này. Tay áo của quý nhân chỉ cần lột nhỏ một tí tẹo, cũng đủ cho người sống cả đời."

Chân Ngọc nghe đến đó, quát một tiếng nói: "Đủ rồi!" Nói rồi ném qua cho người làm một khối bạc vụn nói: "Tiền phòng của hán, ta trả."

Sử Thiết Thủ sững sờ, nhìn Chân Ngọc, vội vàng tiến lên nói cảm ơn, nhất thời tự báo tính danh quê quán, nói rằng đợi hán tìm được thân hữu (bạn bè người thân), tất nhiên sẽ trả lại số tiền kia.

Chân Ngọc quan sát ngôn hành của hán, cũng không giống hán tử thô lỗ bình thường, hơn nữa khi nghe đến quê quán, lại là đồng hương, nhất thời nổi lên lòng tương trợ, liền nói: "Chỗ này có quán trà, sao không lên trà lâu nói chuyện? A Lang muốn tìm thân hữu gì? Trong kinh thành này ta có quen biết vài người, không chừng có thể giúp A Lang tìm được người."

Hai người đến trà lâu, Sử Thiết Thủ nói ra tình hình của bản thân.

Thì ra là phụ thân hán mắc một loại quái bệnh, đi khắp Giang Nam cầu y, lại không chữa được, do có người chỉ điểm, nói muốn chữa loại bệnh này, chỉ sợ phải đến kinh thành cầu y. Hán suy nghĩ một phen, liền bán phòng ốc ra ngoài, góp đủ tiền, dẫn theo phụ thân lên kinh thành. Đến kinh thành, quả nhiên tìm được một vị danh y, kê đơn thuốc thuốc vào, bệnh tình của phụ thân hán bắt đầu chuyển biến tốt, chỉ là thời khắc này, bạc của bọn họ lại dùng hết rồi, bởi vì khát nợ tiền phòng khách trạm chưa trả, người làm ở khách trạm liền muốn đuổi bọn hán đi, vẫn là thấy phụ thân hán mang bệnh, không có kéo ra ngoài, chỉ ném bọc đồ của họ ra ngoài.

Theo như Sử Thiết Thủ nói, hán muốn tìm một vị đồng hương cùng họ, tên là Sử Văn Điền, muốn mượn bạc của đôi phương cần dùng gấp, chỉ là lúc đầu biết được vị đồng hương này làm hộ viện trong vương phủ, nhưng là vương phủ nào thì lại không biết.

Chân Ngọc vừa nghe liền cười, vị Sử Văn Điền này không phải là một hộ viện trong phủ Cửu Giang vương sao?

Sử Thiết Thủ nghe được tin tức của Sử Văn Điền, nhất thời mừng rỡ, đứng lên cảm tạ Chân Ngọc.

Chân Ngọc lại nói: "Văn Điền mấy ngày nay cũng không ở trong vương phủ, người không tìm được hán đâu."

Tình cảnh bây giờ của Sử Thiết Thủ đã quần bách, nghe thấy vậy liền không khỏi lo lắng.

Chân Ngọc móc bạc đưa cho Sứ Thiết Thủ, lại để sau khi hấn chữa khỏi bệnh cho phụ thân, thì đến vương phủ tìm hấn, nếu ở lại kinh thành, hấn có thể giúp một tay.

Sứ Thiết Thủ vô tình có được cơ hội này, tự nhiên cảm kích Chân Ngọc đến độ rơi nước mắt. Đợi đến khi phụ thân hấn chữa khỏi bệnh rồi, liền dẫn phụ thân đến tìm Chân Ngọc và Sứ Văn Điền. Bên cạnh Chân Ngọc đang thiếu người, thấy được Sứ Thiết Thủ một thân giò võ nghệ, liền để hấn làm hộ vệ bên người, an bài cho phụ thân hấn giữ cửa.

Thời gian vài năm như vậy, cũng có người muốn hại Chân Ngọc, may mà có Sứ Thiết Thủ năm lần bảy lượt bảo vệ, mới không xảy ra chuyện.

Hồ ma ma thấy Chân Ngọc nhìn ra cửa sổ, bà cũng nhìn xuống, cái nhìn này lại khiến bà giật mình nói: "Đó không phải là Sứ gia lang quân sao? Sao lại tới Kinh Thành?"

"Ma ma biết hấn sao?" Chân Ngọc vô cùng kinh ngạc hỏi.

Hồ ma ma thấy Chân Ngọc không nhớ rõ Sứ Thiết Thủ, liền nói: "Tính ra, hấn cũng có chút qua hệ thân thích với lão gia nhà chúng ta, chỉ là nhà hấn nghèo đi, mấy năm nay cũng không qua lại."

Chân Ngọc nghe được lời này, liền nói: "Nhìn dáng vẻ hấn chắc là gặp phải khó khăn, nếu là thân thích, sao có thể làm như không thấy, nên đi xuống xem một chút!"

Hai người đi xuống lầu, đi tới ngoài cửa khách trạm, vừa đứng lúc nghe thấy Sứ Thiết Thủ đang cầu cạnh, nói phụ thân bệnh nặng, hãy cho bọn họ ở lại một đêm nữa, sáng mai nhất định sẽ tìm bạc tới trả tiền phòng.

Chân Ngọc liếc mắt nhìn Hồ ma ma, nhỏ giọng phân phó bà cầm bạc đưa cho người làm, giúp Sứ Thiết Thủ trả tiền phòng.

Sứ Thiết Thủ nhất thời đi tới cảm ơn, báo tên họ các loại như năm đó, nói nhất định sẽ trả số tiền kia, chỉ thấy Chân Ngọc là tiểu nương tử xinh đẹp, không dám đường đột, nên hỏi tên Hồ ma ma.

Hồ ma ma liền nói tên họ, cười nói: "Tiểu Lang nhận không ra ta sao? Ta chính là vú nương của nương tử Chân gia (chỉ Chân Ngọc), lúc trước ở Giang Nam cũng đã gặp vài lần." Nói qua chỉ chỉ Chân Ngọc, nói tên Chân Ngọc.

Sứ Thiết Thủ vừa nghe, hóa ra là nương tử Chân gia, nếu là lúc trước gặp mặt, thậm chí có thể xưng huynh gọi muội, chỉ là giờ. Hấn suy nghĩ một chút, vội vàng tiến lên cảm tạ Chân Ngọc.

Chân Ngọc liền hỏi mấy câu, biết được hấn muốn tìm Sứ Văn Điền, nhất thời cười nói: "Nghe tên này, giống như là một vị hộ viện trong phủ Cửu Giang vương. Lần trước Tam gia uống say, Vương Gia sai hộ viện đưa Tam gia về phủ, nghe hạ nhân nhắc tới, hình như chính là cái tên này!"

Sứ Thiết Thủ vừa nghe, vui mừng quá đỗi, chỉ nói đợi tìm được Sứ Văn Điền, có nơi ở cố định rồi, nhất định sẽ tới Vương gia tạ ơn.

Chân Ngọc lại biết mấy ngày nay Sứ Văn Điền không ở trong vương phủ, Sứ Thiết Thủ nhất định không tìm được người, bởi vậy cười dặn bảo Hồ ma ma đưa hai thỏi bạc cho Sứ Thiết Thủ dùng gấp, thấy chỗ này cũng không phải nơi nói chuyện, liền nói: "Đợi chữa khỏi bệnh cho cha huynh, tìm được thân hữu cũng tốt, không tìm được cũng không sao, nhất định phải đến tìm Hồ ma ma nói một tiếng, đến lúc đó có thể giúp được cho huynh." Nói xong dẫn Hồ ma ma đi.

Hồ ma ma thấy Chân Ngọc chịu giúp đỡ người gặp hoạn nạn, cũng rất là vui mừng, thậm chí nói Tam phu nhân sống tình cảm hơn trước kia rồi.

Chân Ngọc nhìn trời còn sớm, đoán hai vị di nương còn chưa có dạo xong, cũng không muốn đợi uống công, dẫn Hồ ma ma quẹo vào một thư trai (tiệm sách đó), tiện tay lật xem một ít thoại bản. Vì thấy trong thư trai này có một quyển thoại bản rất thú vị, liền chăm chú xem.

Hồ ma ma sợ người khác va vào Chân Ngọc, chỉ đứng bên người nàng trông chừng, nhất thời thấy lại có người đi vào, ngẩng đầu lên nhìn, không khỏi sửng sốt, người tới không phải là Cửu Giang Vương và Tam gia nhà mình mặc thường phục đó sao? Chẳng lẽ, họ cũng tới tìm sách sao?

Vương Chính Khanh ngay lập tức đã nhìn thấy Chân Ngọc và Hồ ma ma rồi, mắt thấy Hồ ma ma muốn bước lên trước hành lễ, liền khoát khoát tay, chỉ chỉ thường phục trên người. Hồ ma ma thông minh, liền không có gọi, chỉ thấp người hành lễ.

Chân Ngọc nhận thấy được động tĩnh của Hồ ma ma, hơi quay đầu lại, ánh mắt đột nhiên nheo lại, giơ quyền sách trong tay lên nhào qua chỗ Cửu Giang vương, hô lên: "Mau tránh ra!"

Trong khoảng thời gian điện quang hỏa thạch (cực nhanh), Cửu Giang vương đã liếc thấy trong góc thư trai có mấy điểm hàn quang đánh tới hấn, thời gian như vậy, lại có cảm giác tránh không kịp.

Vương Chính Khanh vốn đứng bên cạnh Cửu Giang vương, đột nhiên nghe được tiếng hô của Chân Ngọc, hấn phản ứng ngay. Một tay kéo Cửu Giang vương ra, vừa đứng lúc Chân Ngọc nhào tới, toàn lực dùng sách trong tay hất bay hai mảnh hàn quang, trong đó một mảnh hàn quang sượt qua mép sách, vẫn còn lực, đã bay tới bụng nàng, trong thời gian nháy mắt kia, Vương Chính Khanh đã là chắn trước người Chân Ngọc, đỡ thay nàng mảnh hàn quang kia.

"Người đâu, bắt thích khách!" Tiếng Cửu Giang vương vừa dứt, một người bộ dạng thư sinh trong thư trai đã vội xông đi ra ngoài, đảo mắt không thấy

bóng dáng.

Đây là một trường ám sát ngẫu nhiên, đáng tiếc sắp thành lại bại.

Ba hàn quang đánh tới Cửu Giang vương, là ba chiếc phi tiêu nhỏ. Vương Chính Khanh trúng một phi tiêu, mặc dù không đến nỗi trí mạng, nhưng cũng nhũn chân ngồi dưới đất, đau đến sắc mặt tái nhợt.

Sau đó, theo như thị vệ nói, thư sinh kia sức lực chưa đủ, là người mới luyện phi tiêu, Chân Ngọc mới có thể dùng một quyển sách hất bay hai cái phi tiêu. Còn nói, nếu là phi tiêu này có độc, Vương Chính Khanh đã mất mạng rồi, hoặc là phương hướng phi tiêu này đánh tới lệch một chút nữa, Vương Chính Khanh sẽ không có đời sau rồi.

Cái phi tiêu đánh úp về phía Vương Chính Khanh, khó khăn chen vào bắp đùi hấn.

Chuyện vừa xảy ra, đã có thị vệ xông vào bảo vệ Cửu Giang vương, có thị vệ đuổi theo thích khách, có người đi gọi đại phu tới khám cho Vương Chính Khanh.

Hồ ma ma sợ đến nỗi nói không ra lời, chỉ run run đôi môi sờ Chân Ngọc một lượt, rất sợ nàng bị thương ở chỗ nào đó.

Tới lúc này, trái tim nhỏ của Chân Ngọc mới nhảy loạn lên, cực kỳ sợ. Chỉ là nàng không để ý tới việc trấn an Hồ ma ma, ngồi xồm xuống đất nhìn Vương Chính Khanh, giọng nói gấp gáp hỏi "Bị thương chỗ nào rồi, có nguy hiểm không?"

Vương Chính Khanh trấn an Chân Ngọc trước, "Đừng sợ, không có việc gì!" Nếu không phải Ngọc nương thấy nguy cơ, chỉ sợ Cửu Giang vương khó thoát khỏi phi tiêu này. Nếu Cửu Giang vương có sơ xuất, cho mình hay gia tộc Vương thị, chỉ sợ đều không tốt được.

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh lúc này vẫn trấn an nàng được, lại nghĩ tới việc hấn vừa mới chấn trước người mình, che chở cho mình, trái tim khó tránh khỏi cảm động, lần đầu tiên cảm thấy, Vương Chính Khanh này, còn tuấn tú hơn Cửu Giang vương.

Cửu Giang vương nhìn thị vệ lục soát thư trai, trong bụng lại nhớ lại tình cảnh lúc nãy, càng nghĩ càng cảm động. Ngọc nương vì ta, thậm chí không màng tính mạng mình. Nếu là vương phi ở nơi này, nàng chỉ biết sợ hãi thét chói tai, nhất định không biết đi tới giúp đỡ.

Nhưng, Vương Chính Khanh lại nguyện ý bỏ mạng vì Ngọc nương, vì nàng đỡ phi tiêu, chuyện này đến tột cùng...

Đại phu tới rất nhanh, xử lý phi tiêu giữa hai đùi cho Vương Chính Khanh, băng bó hoàn tất, kê đơn thuốc, dặn bảo Chân Ngọc: "Thuốc này đắp ngoài da, thuốc này mỗi ngày uống ba gói, thuốc đắp ngoài da mỗi tối sắp ngủ đắp một lần. Vết thương không được dính nước, chỉ có thể lau người, không thể tắm rửa."

Cửu Giang vương vội gọi người đưa Vương Chính Khanh cùng Chân Ngọc hồi phủ, lệnh nghỉ ngơi thật tốt, đợi thương thế tốt lên rồi đến vương phủ làm việc.

Trở về Vương gia, Vương Tuyên và Ninh lão phu nhân nghe chuyện xảy ra, sắc mặt kinh hãi trắng bệch, khi thấy Vương Chính Khanh không có gì đáng ngại, lúc này mới hơi thả lỏng, nhất thời thay đổi cái nhìn về Chân Ngọc ngược, hôm nay nếu không phải có nàng, quả thật là đại họa.

Chân Ngọc bỗng nhớ ra hai vị di nương còn ở bên ngoài, nên dặn bảo người đi đón họ về.

Chu Hàm Xảo cùng Hạ Sơ Liễu vừa về phủ, biết được Vương Chính Khanh bị thương, thiếu chút nữa bị dọa tới mất hồn, vội vàng đi hỏi thăm, lại tranh nhau muốn hầu hạ Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh cũng không kiên nhẫn với các nàng, nhìn Chân Ngọc nói: "Ngọc nương hầu hạ ta là được rồi."

Chân Ngọc vì báo đáp Vương Chính Khanh hôm nay đã ra tay tương trợ, quyết định mấy ngày nay sẽ đích thân giúp hấn xử lý vết thương, không lợi dụng người, bởi vậy phân phó hạ nhân đưa Vương Chính Khanh tới phòng nàng.

Vương Chính Khanh nhắm hai mắt lại, mặc cho Chân Ngọc an bài, trong lòng chỉ suy nghĩ chuyện thích khách ngày hôm nay, nhìn bản lĩnh của thích khách này, không giống như là người Tam vương gia và Tứ Vương Gia phái tới, giống như là người bình thường đột nhiên có ý định giết quý nhân giải hận. rồi, chỉ sợ sự kiện thích khách lần này, sẽ đẩy lên phong ba trong kinh thành.

Chân Ngọc lại nhớ lại kiếp trước, sự kiện phi tiêu này, lại chưa từng xảy ra. Cũng nghĩa là, mình sống lại, một số chuyện vẫn sẽ xảy ra như cũ, ví như Đường Diệu Đan rơi xuống nước, ví như gặp Sử Thiết Thủ; nhưng có một số chuyện lại phát sinh biến hóa, ví như Cửu Giang vương ngày đó không phải đợi trong phủ, mà là ra ngoài đi dạo thư trai cùng Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh đắp thuốc, ngủ thật say, tỉnh dậy, phát hiện trời sắp tối, trong phòng đã thấp đèn, Chân Ngọc ngồi dưới đèn đọc sách, dáng vẻ hết sức nhã nhặn lịch sự.

Thấy Vương Chính Khanh đã tỉnh, Chân Ngọc vội vàng tiến lên diu, đỡ hấn xuống giường, đến sau tấm bình phong đi tiểu.

Không biết vì sao, ngay trước mặt Chân Ngọc, Vương Chính Khanh lại thấy xấu hổ, tự đưa tay vịn bình phong, chỉ để Chân Ngọc đi ra ngoài chờ, đợi tiểu giải hết sẽ quay lại diu.

Chân Ngọc chuyển ra sau tấm bình phong, Vương Chính Khanh đột nhiên cảm thấy trong phòng quá yên tĩnh, không tiếng giải ra được, không kim được gọi Chân Ngọc một tiếng: "Ngọc nương, hát một bài tiểu khúc đi!"

Chân Ngọc ngạc nhiên, tiểu khúc? Sau khi hỏi được nguyên nhân, nàng thiếu chút nữa cười ngất, nhất thời hắng giọng ngâm lên một bài thơ.

Đội Vương Chính Khanh tiểu giải xong, Chân Ngọc dịu hấn nằm lên giường, lau mặt và tay cho hấn, sau đó gọi người bưng cơm tới.

Vương Chính Khanh mặc dù không muốn ăn, mắt thấy Chân Ngọc cầm cái muỗng tới dứt hấn, thịnh tình khó từ chối, chỉ đành dùng nửa chén cháo, nửa bát canh.

Dùng xong cơm, dọn dẹp xong xuôi, hạ nhân đã lui xuống, Chân Ngọc liền bắt đầu cời quần lót của Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh bị thương cũng không phải là tay, nhưng hấn không động thủ, chỉ nhìn mười ngón tay nhỏ nhắn của Chân Ngọc di động giữa đùi hấn.

Quần lót tuột xuống, lộ ra vết thương, Chân Ngọc cẩn thận cời băng đeo ra, thay thuốc cho Vương Chính Khanh, lúc này, nàng không cẩn thận đụng phải một vật ở bắp đùi, vật kia vốn đang im lặng, đột nhiên sưng lên, chặn lại vết thương.

Vương Chính Khanh vô cùng lúng túng, nhưng mà trên mặt vẫn bình tĩnh, giống như chuyện này vô cùng bình thường.

Chân Ngọc liếc vật kia một cái, tiện tay lấy một chiếc khăn tay che kín nó, thắt thành nơ con bướm, làm nó mỹ quan chút, lúc này mới đẩy nó sang một bên, tiếp tục bôi thuốc. (cười ngất -.-)

Cuối cùng cũng thay thuốc xong. Trên mặt Vương Chính Khanh nghiêm chỉnh nghiêm túc, lỗ tai lại đỏ hết lên, lòng bàn tay cũng phát nóng.

Chân Ngọc không hiểu vì sao, lại cảm thấy trong phòng có chút nóng, trên mặt cũng đã hiện hai đóa hồng, khi nàng mặc quần lót cho Vương Chính Khanh, cũng có chút do dự, không biết có cần lấy khăn xuống hay không, cời trói cho vật kia.

Vương Chính Khanh cúi đầu nhìn, tự mình đưa tay lấy khăn xuống, mặc cho vật kia "vù" một tiếng sưng lớn lên, thấy Chân Ngọc ngạc nhiên nhìn nơi đó, ma xui quỷ khiến thế nào, liền hỏi: "Nhìn xem như thế nào?"

Chân Ngọc sững sờ, buột miệng bình luận ba chữ.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Kịch thích Bạch Cốc Lan

Vương Chính Khanh nghe được ba chữ mà Chân Ngọc bình luận, gương mặt tuấn tú "Oanh" một cái, vừa tự hào lại vừa kinh ngạc. Tự hào là vì, nam nhân mà, người nào không muốn có được lời bình như vậy của thế thất? Kinh ngạc là vì, Ngọc nương sao lại trực tiếp thô lỗ như thế? Những lời này là lời nữ nhân có thể nói hay sao?

Chân Ngọc cũng phát hiện lời của mình không ổn, nhất thời ngó mặt đi chỗ khác, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi, nói ba chữ này làm cái gì? Chưa biết chừng Vương Chính Khanh cứ như vậy mà hoài nghi mình!

Vương Chính Khanh thật không chút hoài nghi, chỉ là trong lòng giải thích giùm Chân Ngọc, Ngọc nương thẳng thắn, mà lại là trước mặt phu quân mình, nói chuyện tùy tiện một chút, cũng có thể hiểu được.

Một đêm như vậy, hai người lần đầu tiên ngủ cùng phòng, Vương Chính Khanh uống thuốc, thuốc kia có thành phần an thần, cũng là ngủ rất nhanh. Chân Ngọc cũng là mệt mỏi, mặc dù cảm giác bên cạnh thêm một người có chút chướng ngại, nhưng vừa nghĩ đến nếu không phải là người này, hiện nay người bị thương chính là mình, bởi vậy cũng yên lòng, ngủ rất ngon.

Sáng sớm hôm sau, Cửu Giang vương liền đích thân đến thăm, hỏi bệnh tình, lại trấn an mấy câu, đồng thời ban thưởng rất nhiều các loại thuốc bổ, ngay cả các nữ quyến trong phủ Vương gia, cũng đều được ban thưởng. Thương cho Ninh lão phu nhân, là một chuỗi tràng hạt niệm phật 18 hạt. Thương cho Chân Ngọc, là vài tấm tơ lụa cống phẩm Giang Nam. Tiểu thiếp trong phủ, mỗi người một hộp trăm hoa.

Đội Cửu Giang Vương vừa đi, mọi người đã biết, lần này Vương Chính Khanh, đã được lòng Cửu Giang vương. Nhưng cũng phải nói lại, thần tử liều mạng bảo vệ chủ, ai không coi trọng chứ?

Tới buổi chiều, mấy vị đồng liêu trong phủ Cửu Giang vương cũng tới thăm Vương Chính Khanh, trong đó có Nhậm Đạt Lương, Chung Tam Hữu cùng Đinh Học Nghĩa.

Nhậm Đạt Lương hỏi được thương thế của Vương Chính Khanh cũng không phải rất nghiêm trọng, liền thân mật nói: "Tam lang, người cứ an tâm dưỡng

thương, chỗ Vương Gia, còn có ta !"

Vương Chính Khanh gật đầu một cái, hỏi "Bắt được thích khách chưa?"

Nhậm Đạt Lương nói: "Chưa. Bởi vì thích khách kia xuất hiện ở thư trai, có lẽ là một người đọc sách, cũng là."

Vương Chính Khanh vừa nghe, liền nói: "Nếu như thế, không bằng áp chuyện này xuống, lặng lẽ điều tra là tốt nhất, không cần khoa trương cò trống tra xét."

Hoàng đế Đường Quốc dùng võ được thiên hạ, sau khi lập quốc, lại biết trị quốc chỉ biết võ là không được, chỉ bằng văn võ kết hợp, bởi vậy thoáng coi trọng người đọc sách. Hôm nay bởi vì ba vương gia giám quốc, mỗi người muốn củng cố nhân tài, là tìm kiếm người đọc sách có tài năng an bang trị quốc khắp nơi. Hiện nay xảy ra sự kiện thích khách, nếu như khoa trương mà truy xét, trong đó có người thừa nước đục thả câu, nhờ vào đó quấy rối sinh sự, chỉ sợ sẽ đắc tội người đọc sách chân chính, mất lòng bọn họ.

Nhậm Đạt Lương cũng đồng ý lời của Vương Chính Khanh, lại bàn bạc kế sách với Vương Chính Khanh một hồi, lúc này mới cáo lui đi ra ngoài.

Trở lại vương phủ, Nhậm Đạt Lương đi gặp Cửu Giang vương trước, lúc đi ra trong lòng có tính toán khác. Bởi vì lúc này Vương Chính Khanh tự mình đỡ phi tiêu, liều chết bảo vệ, một chút nghi ngờ của Vương Gia với hắn cũng biến mất, cho dù mình khích bác thế nào, cũng không được việc rồi.

Về chuyện Vương Gia gặp riêng Chân thị, giờ phút này âm thầm điều tra, lại phát hiện giữa Chân thị và Cửu Giang vương, thực sự không có cơ hội yêu mến nhau. Như vậy, vì sao lần đầu tiên Chân thị đến vương phủ, liền dám gặp riêng Vương Gia đây? Chẳng lẽ cũng không phải hẹn hò, mà là có chuyện bí mật mật báo? Về phần cái hà bao đó, chẳng lẽ không phải tin vật đính ước, mà là chứa mật thư?

Nhậm Đạt Lương càng nghĩ càng thấy được mình đã suy đoán đến gần sự thật, nhất thời toàn thân túa ra mồ hôi lạnh. Ở Giang Nam Vương Gia cũng có một số tâm phúc, trước đây nghe ý tứ Chân Bàng nhân, trong một số phủ đệ quan trọng, đều an bài nữ thám tử. Chân thị này chỉ là nữ nhi nhà tiểu quan ở Giang Nam, vì sao có thể gả vào cao môn đại hộ như Vương gia ở kinh thành, hơn nữa đối phương còn là Trạng Nguyên gia nổi tiếng nửa thiên hạ? Chẳng lẽ, Chân gia thật ra là người của Vương Gia, Chân thị này, là nữ nhân Vương Gia sắp đặt bên cạnh Vương Chính Khanh? Cũng chỉ có như vậy, Vương Gia mới dám yên tâm lớn mật trọng dụng Vương Chính Khanh?

Nhậm Đạt Lương nói ra nghi ngờ với Chung Tam Hữu và Đinh Học Nghĩa, Chung Tam Hữu cùng Đinh Học Nghĩa hai mắt nhìn nhau, nhớ lại tình cảnh đêm đó thấy được, sắc mặt cũng thay đổi. Đúng thế, nếu là hẹn hò, cần gì chọn gian phòng của Chân Bàng nhân khi còn sống, mà lại là sinh thân của Chân Bàng nhân. Hơn nữa lần đó vương gia trở lại tiền sảnh, mặc dù vẻ mặt như thường, nhưng hốc mắt có chút đỏ lên, rõ ràng là đáng về đau lòng qua một hồi. Nếu là hẹn hò, sao lại đau lòng?

Chung Tam Hữu thở dài một tiếng nói: "Thì ra là chúng ta đều nghĩ sai rồi. Chân thị này là đồng hương cùng họ với Chân Bàng nhân, tên cũng giống nhau. Nghe nói cùng theo một sư phụ học kỹ nghệ. Nếu nói là nàng và Chân Bàng nhân không có chút liên quan, người nào tin tưởng?"

Đinh Học Nghĩa cũng nói: "Nói như thế, nàng chính là một nước cờ quan trọng mà Chân Bàng nhân khi còn sống nắm trong tay, là con cờ đặt bên cạnh Vương Chính Khanh? Vậy, là nắm giữ động thái của Vương Chính Khanh, khiến hắn toàn tâm toàn ý trợ giúp Vương Gia mưu thành đại sự?"

Lúc này Chung Tam Hữu chân chính bội phục Chân Bàng nhân rồi, "Người đã chết, còn có thể an bài một người quan trọng như thế giúp Vương gia, dùng cái này kiềm chế Vương Chính Khanh, quả thật là cao chiêu."

Nhậm Đạt Lương rút cuộc cũng phục Chân Ngọc, lại dặn bảo Chung Tam Hữu và Đinh Học Nghĩa nói: "Nếu như thế, chúng ta liền không thể động vào Chân thị, hơn nữa chuyện lần trước, chỉ làm như không biết, nhất định không thể lộ ra đầu mối."

Lại nói Chân Ngọc hầu hạ Vương Chính Khanh mấy ngày, rõ ràng cảm giác mình gầy đi, có thể không gầy sao, mỗi ngày leo lên leo xuống, lúc thì lau người lúc thì đổi thuốc, tất cả đều là công việc dùng thể lực, hơn nữa, rõ ràng đã là mùa thu rồi, mỗi lần thay thuốc cho Vương Chính Khanh này, cả người đều ra mồ hôi. Một khi đổ mồ hôi, người dễ dàng gầy đi mà!

Vương Chính Khanh cũng cảm giác mình gầy, trên giường dưỡng thương, vốn là khẩu vị đã không tốt, ăn được ít, mà lại quan tâm kết quả Cửu Giang vương đuổi bắt thích khách, còn có, mỗi lần Ngọc nương thay thuốc, động tác cũng quá thô lỗ, mỗi lần đổi xong, cứ có cảm giác bị giầy vò một lần, mấy ngày này, có thể không gầy sao?

Vương Chính Khanh dưỡng thương mấy ngày nay, Cửu Giang vương mỗi ngày đều phái người tới thăm, nhìn ân sủng hơn ngày trước. Mọi người thấy ở trong mắt, làm sao không tới tham gia náo nhiệt? Nhất thời Vương gia người đến người đi, xe ngựa huyền ảo, lấy cớ để thăm bệnh, thực ra là lập quan hệ.

Tiền thị nguyên là tổ chức hội thưởng hoa, bởi vì Chân Ngọc muốn hầu hạ Vương Chính Khanh nên không thể tới dự, còn có ý tặng mấy bồn hoa tới cho Chân Ngọc, nói không thể tới dự, đưa tới cho nàng thưởng thức cũng giống như vậy.

Chân Ngọc thì biết rõ, nàng đã chiếm một chỗ đứng trong hàng quý phu nhân rồi, về sau không lo không ai mời nàng dự tiệc.

Trong lúc này, Sử Thiết Thủ quả nhiên tìm đến Hồ ma ma, nói phụ thân hắn uống mấy ngày thuốc, bệnh tình đã ổn định, chỉ là hắn không tìm thấy Sử Văn Điền, hiện nay còn chưa tìm được việc làm, chưa có bạc trả Chân Ngọc, mong thư thả thêm chút.

Khi Hồ ma ma bẩm báo cho Chân Ngọc biết thì Chân Ngọc dặn bảo: "Ma ma đến quán trà vắng người tìm vị trí, ta muốn hẹn gặp Thiết Thủ một lần."

Hồ ma ma không rõ chân tướng, khuyên nhủ: "Tam phu nhân nếu có muốn nói với Sứ lang quân, để ta truyền lời là được, cần gì tự mình gặp hấn? Nếu bị người nhìn thấy, truyền ra lời nói xấu gì sẽ không tốt."

Chân Ngọc suy nghĩ một chút, cúi xuống nói bên tai Hồ ma ma: "Sứ Văn Tứ là hộ viện trong vương phủ, tương lai Sứ Thiết Thủ tìm hấn, hấn sẽ tự nghĩ cách giúp Sứ Thiết Thủ, cũng vào vương phủ làm hộ viện gì đó. Hiện nay ta có ân với sứ Thiết Thủ, lại trấn an một phen, lấy lòng một phen, không sợ hấn không suy nghĩ báo ân. Hấn muốn báo ân, ta cũng vậy không cần khách khí, chỉ cần hấn lưu ý một số người cùng chuyện bất lợi cho Tam gia ở vương phủ, rồi rảnh nói cho ta biết một tiếng, để cho ta có phòng bị, cũng nghĩ cách đối phó."

Mấy ngày trước Hồ ma ma tận mắt thấy Chân Ngọc đột nhiên nhanh nhẹn, cứu Cửu Giang Vương một mạng, lúc này nghe được lời nàng nói, cũng là sâu xa có lí. Trong vương phủ có một tai mắt, không chừng về sau cũng có thể giúp được Tam gia một tay! Mà lại không phải khiến Sứ Thiết Thủ làm chuyện thương thiên hại lý gì, chắc hấn cũng sẽ không cự tuyệt.

Chân Ngọc lại suy nghĩ, Sứ Thiết Thủ tuy là học võ, tâm tư lại còn tinh tế, là một người hữu dũng hữu mưu, nếu có hấn tương trợ, có lẽ có thể tra ra là ai hạ độc mạn tính(chạm phát tác) trong trà sâm hại mình.

Ngày hôm sau, Chân Ngọc mượn chuyện xuất phủ mua thuốc cho Vương Chính Khanh, dẫn Hồ ma ma lặng lẽ đến một quán trà ít người.

Sứ Thiết Thủ đã sớm đợi ở bên trong phòng trên lầu hai, thấy Chân Ngọc tới, vội vàng đứng lên chào, miệng nói gấp qua Tam phu nhân.

Chân Ngọc ngồi xuống đối diện hấn, ý bảo Hồ ma ma giữ cửa, lúc này mới cười nói: "Huynh cứ gọi ta Ngọc nương là được rồi! Tính ra, chúng ta cũng có quan hệ họ hàng, lại muốn gọi huynh một tiếng Sứ đại ca."

Sứ Thiết Thủ năm nay hai mươi lăm tuổi, hai tỷ tỷ lấy chồng ở xa, trong nhà chỉ có hấn một đàn ông, vốn là đã đính hôn, không ngờ năm năm trước vì hôn thê của hấn bệnh mà chết, lại là lỡ hôn sự. sau đó, lại bởi vì phụ thân mắc bệnh lạ, vì chữa trị bệnh cho phụ thân mà khuynh gia bại sản, trong nhà không có tích góp, tự nhiên không cưới được thê tử. Những năm gần đây, thân thích có gia cảnh tốt một chút dần dần cũng xa cách, đừng nói tới có tiểu nương tử cười với hấn một tiếng rồi. Hôm nay Chân Ngọc vừa cho hấn mượn bạc, vừa gọi Sứ đại ca. Trong lòng hấn không khỏi nóng hăm hập. Chỉ suy nghĩ phải dùng cách gì báo phần ân tình này.

Chân Ngọc liền nói chuyện đã nói với Hồ ma ma cho hấn nghe, nói chưa hết ý: "Ta cũng biết rõ chuyện như vậy không thể cưỡng cầu, nếu làm như vậy, bị chủ tử nghi ngờ, tương lai một khi xảy ra chuyện gì, cũng không tốt cho huynh. Mà ta gả vào Vương gia, cũng không đắc chí, nếu không giúp được Tam gia, chỉ sợ."

Sứ Thiết Thủ vừa nghe lời Chân Ngọc nói, vốn cũng có chút khó xử, nếu vào vương phủ, chính là người của vương phủ, tự muốn trung thành với chủ tử, sao có thể nói chuyện trong vương phủ cho người ngoài biết đây? Nhưng vừa thấy vành mắt Chân Ngọc đỏ đỏ, đáng thương không chỗ nương tựa, trái tim nhất thời nóng lên, thế là bất chấp gạt đầu đồng ý.

Cũng chỉ là nghe ngóng chuyện bất lợi với Trạng Nguyên gia, hơi lưu ý một chút, nói cho nàng biết một tiếng, cũng không phải báo ta hại người, chắc cũng không có gì.

Thấy sứ Thiết Thủ đáp ứng rồi, Chân Ngọc liền đứng lên cúi người nói cảm ơn.

Sứ Thiết Thủ vội hù đỡ (đỡ hờ ý), để cho nàng không cần đa lễ.

Chân Ngọc suy nghĩ một chút, lại nói: "Trong vương phủ có một vị là mưu sĩ Nhậm Đạt Lương, là hồng nhân bên cạnh Cửu Giang vương, Tam gia cùng hấn không có giao tình với hấn lắm. Nếu có thể, mong huynh giúp đỡ ý hấn một chút."

Sứ Thiết Thủ vừa nghĩ, được, dù sao là người bất lợi cho Trạng Nguyên gia, cũng phải lưu ý. Nhưng mà, chuyện vào vương phủ của hấn, chữ Bát (八) còn chưa viết nét phẩy (chữ(八) do nét móc và nét phẩy tạo thành, thiếu nét phẩy chỉ chuyện chưa thành), cứ đồng ý này đồng ý nọ, có phải là quá sớm hay không?

Chân Ngọc nhìn ra lo âu của hấn, cười nói: "Nếu vẫn tìm không Sứ Văn Điền, không vào được vương phủ, ta sẽ cầu xin Tam gia một chút, để cho hấn giúp huynh vào vương phủ nhận một chức hộ viện." Nếu có thể không kinh động đến Vương Chính Khanh, đương nhiên càng tốt.

Sứ Thiết Thủ vừa nghe, có chút hiểu, thật ra thì Chân Ngọc giúp hấn, là có mục đích. Đây là muốn để hấn vào vương phủ làm tai mắt cho nàng! Bởi vì trong nội tâm thoáng mâu thuẫn, rất nhanh đã nghĩ thông rồi. Không có Chân Ngọc, chỉ sợ phụ thân hấn lần này đã bệnh chết. Hiện Chân Ngọc là ân nhân cứu mạng, vì ân nhân làm chút chuyện, cần gì so đo quá nhiều?

Gặp qua sứ Thiết Thủ, trên đường trở về phủ, bước chân Chân Ngọc nhẹ nhàng rất nhiều. Trong thời gian trong sinh này, thật ra thì đã mơ hồ cảm giác được, mình độ suy nghĩ tỉ mỉ cùng độ nhanh nhẹn, đã là giảm giá, không còn trù mưu ngàn dặm như kiếp trước nữa. Chính là phương diện tính cách, cũng thay đổi rất nhiều, lại không thể tự không chế như kiếp trước, cũng dựa theo miêu tả của Hồ ma ma, thể hiện tính tình của nguyên chủ. Cũng bởi thế, trong một khoảng thời gian như vậy, Hồ ma ma mới không có hoài nghi nàng.

Vương Chính Khanh mấy ngày nay cùng Chân Ngọc chung đụng quen rồi, nhất thời không thấy Chân Ngọc, lại có chút không quen, nói với Lập Hạ nói đứng bên cạnh lần nữa: "Đi xem một chút Tam phu nhân trở lại chưa?"

Lập Hạ có chút bất đắc dĩ, Tam gia à, Tam phu nhân chỉ là ra ngoài một chút, ngài đã hỏi bảy, tám lần rồi. Nàng suy nghĩ, cũng không dám trái lời Vương Chính Khanh, đã vén màn đi ra hành lang xem xét, lại kêu một tiểu nha đầu đi ra ngoài cửa nhìn.

Trong chốc lát, tiểu nha đầu chạy tới nói: "Tam phu nhân về rồi!"

A, thật tốt quá! Lập Hạ thở phào nhẹ nhõm.

Vương Chính Khanh nghe được Chân Ngọc trở về, rồi lại tức giận, ta bị thương, nàng lại bỏ ta đi lâu như vậy?

Chân Ngọc vào phòng thì thấy mặt Vương Chính Khanh đang đen lại, không khỏi hỏi "Làm sao vậy? Là bọn nha đầu hầu hạ không được tốt sao?"

Vương Chính Khanh không để ý tới nàng, còn quay mặt đi, hừ lạnh một tiếng.

Chân Ngọc có chút không hiểu, quay đầu hỏi Lập Hạ: "Các người hầu hạ thế nào, lại chọc giận Tam gia?"

Vương Chính Khanh nghe thấy Chân Ngọc muốn trách phạt Lập Hạ, liền nói: "Không liên quan tới họ."

Chân Ngọc vừa nghe, liền phát tay để Lập Hạ lui xuống, tự tay rót trà cho Vương Chính Khanh uống, lại nói: "Vết thương người cũng khỏi được bảy tám phần rồi, không bằng chuyển về thư phòng ở đi?"

Vương Chính Khanh nhận Chân Ngọc trà, sắc mặt mới hơi giãn ra, nghe được lời này, sắc mặt lại đen lại, vết thương của ta còn chưa khỏi toàn bộ, nàng liền đuổi người! thật vô lý mà? Đi thì đi, ai sợ ai? Chỉ là sau này nàng đừng cầu ta vào phòng nàng.

Hai vợ chồng đều có tâm sự riêng, ngoài phòng lại có nha đầu đi vào bẩm: "Tam gia, Tam phu nhân, Diêu gia lang quân mang theo phu nhân đến thăm."

"Diêu gia nào?" Vương Chính Khanh hỏi một câu, đợi nha đầu báo danh hiệu, nhất thời cũng sửng sốt, lại nghĩ thêm cũng thấy thư thái, mặc dù bình thường không có qua lại với Diêu Ngọc Thụ này, nhưng dù sao cũng cùng làm việc trong vương phủ cho vương gia, lần này mình bị thương vì Vương Gia, hẳn tới thăm, cũng là chuyện đương nhiên.

Chân Ngọc vừa nghe là Diêu Ngọc Thụ mang theo phu nhân tới thăm, không khỏi liếc về Vương Chính Khanh một cái, ý, Diêu Ngọc Thụ phu nhân này, không phải Bạch Cốc Lan sao?

Bạch Cốc Lan vẫn là lần đầu tiên đến Vương gia, vào đình viện Vương gia, thấy bố cục tinh xảo, không khỏi khẽ than thở, chỉ thiếu chút nữa, nàng đã có thể trở thành nữ chủ nhân nơi này, đáng tiếc tạo hóa trêu ngươi, khiến cho hôm nay chỉ thành khách.

Chân Ngọc ra đón, sai người dẫn Diêu Ngọc Thụ đi vào gặp Vương Chính Khanh, nàng ở đây đón Bạch Cốc Lan vào trong sảnh dùng trà, nói chút nói phiếm.

Bạch Cốc Lan mỉm cười hỏi Chân Ngọc chút chuyện nhà, chưa dứt lời đã chuyển đề tài nói: "Phu nhân vào Vương gia cũng một năm rồi, lại không có chút động tĩnh sao? Thật ra ta nhận biết một vị thánh thủ phụ khoa, nếu phu nhân không có ghét bỏ, không phiền lạng lẽ dẫn hân tới phu nhân khám một chút."

Chân Ngọc sửng sốt, lập tức hiểu ý, a, đây là nói nàng đến nay vẫn không mang thai, có phải thân thể có vấn đề hay không? Trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng mỉm cười đáp lại nói: "Nếu như mời người khám, nói không thể quá nhiều lần, nếu là quá nhiều lần, cũng không dễ mang thai. Hiện tam lang bị thương, vừa đúng lúc cần tĩnh dưỡng, ta cũng có thể nhân cơ hội tĩnh dưỡng." Phía sau những lời này, vĩ âm mềm mại, lời ra từng sợi tơ dư vị, để cho người phải suy nghĩ.

Bạch Cốc Lan vừa nghe, trong đầu liền xuất hiện một cảnh tượng nhu hòa đẹp đẽ, trong đó nam nữ tựa vào nhau, ân ái vô hạn, trong khoảng thời gian ngắn, lại có chút không thể tiếp nhận. Trong lòng nàng, Vương Chính Khanh nên nhớ mãi không quên với nàng, vì thế lạnh nhạt thế thái, không ngờ. Vương Chính Khanh, chàng được lắm, được lắm, năm đó dụ được lòng ta, hại ta lầm lỡ hôn kỳ, không thể không gả cho Diêu Ngọc Thụ, còn chàng lại cùng kiều thế ân ái, không nhớ tới người cũ nữa điểm, hôm nay lại để cho nàng dùng ngôn ngữ kích thích ta, thù hận này, tương lai có cơ hội tất nhiên sẽ trả lại gấp đôi.

Tiền phu thê Bạch Cốc Lan, Chân Ngọc đi vào hầu hạ Vương Chính Khanh, vừa nói Bạch Cốc Lan tình trạng, vừa nói: "Vị Bạch nương tử này thật kỳ quái, đáng về hận ta vô cùng!"

Vương Chính Khanh giật mình, đưa tay cầm tay Chân Ngọc nói: "Lại nữa, nàng trước kia chính là nghi thần nghi quỷ như vậy, mới không được người yêu thích."

Chân Ngọc kinh ngạc, a, làm nữ nhân không thể có lòng nghi ngờ? Phải hào phóng ngồi nhìn gian tình phát triển?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Lang tình cùng thiếp ý

Ngày kế tiếp, Vương Chính Khanh liền chuyển về thư phòng, bởi vì vết thương cũng đã khỏi kha khá rồi, ngược lại không lại tiếp tục băng bó, buổi chiều tự mình bôi chút thuốc cao là được rồi.

Một ngày như thế, Hồ ma ma lại nói với Chân Ngọc: "Tam phu nhân, sinh thần lão phu nhân sắp tới, thọ lễ này phải có chuẩn bị."

Chân Ngọc thử dò xét nói: "Chi bằng giống như năm ngoái, tặng đồ giống nhau?"

Hồ ma ma cười nói: "Năm ngoái là tự tay khâu đồ chúc thọ cho lão phu nhân, chi là năm nay bận rộn, đến giờ cũng không thấy Tam phu nhân cầm kim chỉ, còn nói cái gì tặng đồ giống nhau chứ? Nhanh chóng ra bên ngoài tìm một món đồ hiếm tặng lên là được."

Vừa nghe Hồ ma ma nhắc tới may vá, Chân Ngọc lúc này mới thầm nói không tốt, thân là nữ nhân, không biết may vá thì phải làm sao? Bởi nguyên chủ may vá cũng coi như không xuất sắc lắm, tất nhiên cũng vượt qua cửa này. Thời gian mà dài, chuyện mình không biết may vá này, nhất định không gạt được. Thôi, thân là nữ nhân, phải học tốt chuyện may vá.

Suy tư một chút, Chân Ngọc liền gọi Lập Hạ và Hồng Tụ vào phòng, lệnh các nàng thiêu thừa may vá dưới mắt nàng, bản thân nàng thì xem sách, lại thỉnh thoảng liếc các nàng may vá như thế nào, len lén học nghề.

Ừ, khâu hoa à, chính là trước phải vẽ hình trước, dựa theo bản vẽ không nhanh không chậm mà khâu, đến hết nửa ngày, là có thể khâu được một chiếc khăn nhỏ rồi. Chân Ngọc nhìn cảm thấy không phải rất khó, trong bụng sinh ra lòng tin, lão tử trước kia mưu đại sự cũng cân nhắc nặng nhẹ, khâu hoa còn có thể làm khó ta hay sao?

Tới muộn, để nha đầu ma ma lui xuống, Chân Ngọc ngồi ở trong màn, tay cầm giá khâu cùng kim khâu, đâm đâm, lại đâm đâm, không được, chỉ đều quần thành một đoàn rồi. Nàng đổi một chiếc khăn trắng, bắt đầu lại, vẫn chưa được, có chỗ chặt, có chỗ lỏng, nhìn như một đồng cỏ lộn xộn vậy. Nàng lại đổi một chiếc khăn, vẫn không được.

Khâu hoa này, yêu cầu kiên nhẫn, khi người nào đó kiên nhẫn, bên cạnh đã làm hỏng hơn mười mấy cái khăn trắng.

Chân Ngọc mắt cũng ê ẩm, đầu ngón tay bị đâm vài kim, rỉ vài máu giọt, nhất thời nhìn bên giường một đồng khăn trắng, có chút sững sờ, thì ra là các nữ nhân mỗi ngày khâu hoa, cũng là rất vất vả, không hề nhẹ nhõm hơn nam nhân mưu đại sự.

Ngày thứ hai, Lập Hạ dọn dẹp phòng thì phát hiện mười mấy tấm khăn trắng thượng đẳng còn sót lại biến mất rồi, không khỏi giật mình, hỏi Chân Ngọc: "Tam phu nhân có thấy một cái hộp khăn trắng hay không? Vốn là một tá mười hai cái, cũng chưa dùng cái nào, cái hộp lại trống rỗng."

Chân Ngọc lặng lẽ vỗ vỗ gối đầu, đồng khăn bỏ đi kia, nàng giấu dưới gối, tính lát nữa ra ngoài, lặng lẽ vứt đi, lúc này nghe thấy Lập Hạ hỏi, liền nói: "Ta tặng người rồi."

Lập Hạ nói thầm trong bụng, rõ ràng hôm qua còn thấy, hôm nay muốn tìm hai cái ra ngoài khâu hoa, để cho ngài dùng lúc thường ngày, qua một đêm, lại tặng người? Hơn nửa đêm, tặng cho ai chứ?

Trong lòng nàng nghi ngờ, cũng không dám hỏi ra lời, nhất thời dọn dẹp gian phòng rồi lui xuống.

Chân Ngọc trầm tư, chuyện như vậy có thể lừa gạt được người khác, chỉ sợ không thể gạt được Hồ ma ma, còn phải nghĩ cách làm cho lời nói dối trọn vẹn.

Đợi đến khi nghỉ trưa xong, Hồ ma ma đi vào hầu hạ, Chân Ngọc liền lấy ra đồng khăn tay kia dưới gối để Hồ ma ma nhìn.

Hồ ma ma giật mình, "Đây là?"

"Đây là tối hôm qua ta len lén luyện khâu hoa, luyện làm hỏng khăn tay." Chân Ngọc thấy vẻ mặt Hồ ma ma mờ mịt, liền nói tiếp: "Sau khi tỉnh lại từ lần bệnh nặng lúc trước, ma ma không cảm thấy ta có cái gì khác sao?"

Hồ ma ma gật đầu, tiếp đó lại lắc đầu, kéo Chân Ngọc, gọi tên xưng hô lúc trước, "Nương tử, người chỉ là không hài lòng, mới thay đổi tính tình."

Chân Ngọc thờ dãi nói: "Không những tính tình thay đổi, ta phát hiện, ta thể mà quên khâu hoa như thế nào rồi, tối hôm qua cầm khăn lên muốn khâu một chút, lại khâu thành ra như thế này."

"A!" Hồ ma ma kinh hãi, lúc này mới cẩn thận nâng khăn lên xem kỹ, ngay cả lần đầu tiên khâu thừa, cũng không thể khâu loạn hết lên thế này!

"Chuyện Tam phu nhân quên khâu hoa này, ngàn vạn lần không thể nói ra." Hồ ma ma là vú nuôi lớn Chân Ngọc, hơn nữa vẫn luôn đi theo nàng, thế nào cũng không tin Chân Ngọc lại biến thành người khác, nhưng lúc này nghe được lời này, lại nhớ tới chuyện trong thời gian này, rồi lại kinh hãi, mãi một lúc sau mới nói: "Chỉ sợ là trúng tà, chúng ta âm thầm đến miếu quyền quyền tiền tiền dầu hương, mời hòa thượng niệm mấy cuốn kinh!"

Chân Ngọc thấy Hồ ma ma cũng không có lòng nghi ngờ, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, bởi vậy chọn ngày, cùng Hồ ma ma đến miếu một chuyến, góp tiền dầu hương. Đợi đến khi xin bùa hộ thân thì Hồ ma ma nhỏ giọng nói: "Tam phu nhân cầu cho mình một cái, còn phải cầu cho Tam gia một cái mới đúng. Tam gia lần trước bị thương, vốn nên cầu phúc cho ngài ấy, xin một tấm bùa bình an."

Chân Ngọc vừa nghe thấy Hồ ma ma nói như vậy, âm thầm ghi nhớ lại, ừm, thân là nữ nhân, phải thỉnh thoảng đến chùa miếu dâng hương một chút, xin bùa bình an cho phu quân, gửi gắm tấm lòng lên tấm bùa bình an, đưa đến tay phu quân, để cho hắn giữ trong ngực, ngày đêm cảm nhận.

Trở lại trong phủ, Hồ ma ma lại nhắc nhở Chân Ngọc, nên đích thân tặng bùa bình an đến tay Vương Chính Khanh, khiến hấn cảm động một chút.

Hầu hạ mấy ngày không cảm động, đưa một tấm bùa bình an sẽ cảm động? Chân Ngọc có chút nghi ngờ, nhưng vẫn làm theo lời Hồ ma ma nói, tìm đến bên thư phòng.

Vết thương của Vương Chính Khanh đã tốt hơn, chỉ là có chút ngứa ngáy, lúc này đang muốn kêu Thị Thư tìm thuốc cho hấn bôi một chút, đột nhiên nghe được tiếng Thị Thư bên ngoài thình an, miệng nói gấp qua Tam phu nhân, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa thư phòng, kì lạ, có chút âm thầm mong đợi, mong đợi cái gì lại không nói ra được.

Chân Ngọc vào thư phòng, thình an Vương Chính Khanh, hỏi tình hình vết thương, nghe nói buổi chiều sẽ bị ngứa, liền nói: "Vương Gia không phải thường cao bạc hà sao? Người nhột thì lấy ra bôi một chút cũng là được."

"Nàng giúp ta bôi!" Vương Chính Khanh thấy Thị Thư thức thời, đợi bên ngoài không tiến vào, không khỏi tiến tới nhỏ giọng nói: "Tự mình bôi, thường bị che khuất không thấy rõ vết thương." (cái gì che khuất các nàng tự hiểu ^_^)

Nghe xong lời này, Chân Ngọc "Ách" một tiếng, mắng một tiếng lưu manh, kì lạ, mặt có chút nóng nóng, nhất thời trợn mắt một cái nói với Vương Chính Khanh: "Đề Thị Thư bôi giúp người!"

"Thị Thư tay chân vụng về, đâu bì được với nàng?" Vương Chính Khanh tính toán, mình đã một tháng không có đụng nữ nhân được chưa? Không thể ăn thịt, chẳng lẽ uống chút canh cũng không cho? Sẽ ghen chết đấy?

Chân Ngọc đang muốn kiên cường cự tuyệt một tiếng, đột nhiên nhớ tới lời Hồ ma ma tận tình khuyên bảo, quyết định không nhìn là được, bởi vậy cười mồm ra bùa bình an, nhét vào tay Vương Chính Khanh, như tình chân thành nói: "Đặc biệt đến miếu xin cho chàng, bảo vệ bình an đấy!" (ta sửa thành hấn->chàng, đến khi hết nhu tình thì lại sửa lại thành hấn, nên có chi đừng thắc mắc nhé)

Trên mặt Vương Chính Khanh quả nhiên lộ ra vẻ mặt vui mừng, nhanh chóng nhét bùa bình an vào ngực, cất ỏn thỏa, vỗ vỗ, xác nhận sẽ không rớt ra ngoài, lúc này mới cười nói: "Phu nhân vất vả rồi!"

"Chỉ cần chàng bình an, cực khổ nữa cũng đáng giá." Chân Ngọc mặc dù cảm thấy lời nói này chút ê rặng, nhưng nàng có một biện pháp, không nhìn mắt Vương Chính Khanh, chỉ nghĩ Vương Chính Khanh là một mỹ nhân, lại nói lời này, đương nhiên thuận lợi hơn nhiều, mà còn có một chút hứng thú tán tỉnh.

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc không dám nhìn thẳng vào mắt hấn, chỉ lúng ta lúng túng nói chuyện, còn khiến trái tim hấn đập nhanh hơn những tối nàng giúp hấn bôi thuốc, nhất thời đưa tay ra kéo Chân Ngọc, muốn ôm nàng ngồi trên đầu gối.

Chân Ngọc bị hấn kéo xuống, lập tức hiểu ý đồ của hấn, ra sức vùng vẫy, xoay người lại chạy đến cạnh cửa, hô: "Thị Thư, giúp Tam gia bôi thuốc." Mắt thấy Thị Thư đáp lời đi vào, nàng liền như một làn khói chạy bay.

Lòng Vương Chính Khanh ngứa ngáy, lại không thể làm gì. Thấy Thị Thư tìm thuốc, quả nhiên muốn giúp hấn bôi, không khỏi đá nhẹ một cước qua nói: "Biến, ta tự bôi."

Thị Thư lùi lại phía sau, cũng không có bị đạp, lặng lẽ nói: "Nếu không, kêu một nha đầu đến giúp Tam gia bôi?"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đứng ngoài cửa sổ ngắm giai nhân

Hạ Sơ Liễu nghe nói Vương Chính Khanh chỉ đến phòng Chân Ngọc ngồi một lát, cũng không nghỉ trong phòng nàng, vẫn trở về thư phòng như trước, lòng hơi ngứa ngáy, nhất thời nghĩ tới lần trước, đến thư phòng Vương Chính Khanh trêu chọc, chỉ là nghĩ tới chuyện Vương Chính Khanh ước định cùng Chân Ngọc, chỉ sợ vì quyền sách gì gì kia, sẽ chỉ cho nàng mặt lạnh, bởi vậy nhịn xuống, giao phó Tiểu La thăm dò động tĩnh của Vương Chính Khanh nhiều một chút.

Sau một thời gian, Hạ Sơ Liễu mới phát hiện, Tiểu La lại có chút công phu trong người, hỏi thăm chuyện cũng rất có kỷ xảo, tất cả những gì nghe được đều là thứ hữu dụng, nhất thời là nể trọng Tiểu La, rất nhiều chuyện, đều bàn bạc với Tiểu La.

Tiểu La lại nghe ngóng được một chút chuyện trước kia của Chân Ngọc chuyện, nói với Hạ Sơ Liễu: "Nghe mẫu thân Thị Thư nói, lúc trước Tam phu nhân hay gây chuyện, ngay cả lão phu nhân cũng chán ghét nàng, bình thường cũng không muốn gặp, từ sau khi khỏi bệnh, tính tình thay đổi hẳn, vui vẻ được người yêu thích hơn. Chỉ là với Tam gia, rốt cuộc vẫn có khúc mắc, không dễ dàng hóa giải được."

Hạ Sơ Liễu đoán một phen rồi nói: "Theo người thấy, lấy lòng Tam gia quan trọng, hay là lấy lòng Tam phu nhân quan trọng đây?"

Tiểu La nói: "Hiện nay vẫn còn phải lấy lòng Tam phu nhân. Đợi Tam phu nhân coi đi nương là tâm phúc, chịu coi đi nương là người của mình, khi đó tự nhiên sẽ để đi nương hầu hạ Tam gia, như thế, đi nương đều có thể lấy lòng hai bên rồi."

"Nói cũng phải." Hạ Sơ Liễu rút cuộc ngừng suy nghĩ, chỉ muốn lấy lòng Chân Ngọc.

Một nơi khác, Hồ ma ma cũng bẩm báo với Chân Ngọc, nói bệnh tình cha Sứ Thiết Thủ đã ổn định, và lại hẳn đã tìm được Sứ Văn Điền, quả nhiên dưới sự giúp đỡ của Sứ Văn Điền, vào vương phủ làm hộ viện, ngoài ra cha hẳn cũng làm người giữ cửa vương phủ.

Chân Ngọc nghe được tin này, thở phào một hơi, có tai mắt Sứ Thiết Thủ này, lại thêm một chút hồi ức chưa từng quên, có thể tra ra là ai hạ độc hại mình. Người nọ nếu hạ độc hại mình, nhất định còn có thể gây bất lợi cho Cửu Giang vương, gây bất lợi cho Vương Chính Khanh. Hơn nữa phải nhanh chóng tìm ra người này, mới có thể yên lòng.

Hồ ma ma nói xong chuyện của Sứ Thiết Thủ, lại nói với Chân Ngọc: "Tam phu nhân, thời gian này nha đầu Tiểu La bên cạnh Hạ đi nương, lại có chút động tĩnh nhỏ, rất không an phận!"

"A, là như thế nào?" Ấn tượng của Chân Ngọc với Tiểu La cũng không sâu, hồi tưởng lại, chỉ biết là là một nha đầu mặt mày coi như tinh xảo, nhìn rất thông minh, nhưng về về thủy mị, thì không so sánh với Hạ Sơ Liễu được.

Hồ ma ma cúi xuống bên lỗ tai nàng: "Mặc dù nàng ta không đi tới trước mặt Tam gia, nhưng vòng quanh nịnh bợ Thị Thục, dò thăm tung tích Tam gia đây! Hơn nữa, không có chuyện gì lại đi lại trong vườn, bắt chuyện với người khác."

Chân Ngọc nói: "Nàng mưu tính thay Hạ đi nương sao?"

Hồ ma ma nói: "Nhìn giống như là nàng mưu tính cho mình."

Chân Ngọc nhất thời cũng cười, "Hai vị đi nương Tam gia cũng không động vào, nào sẽ chú ý tới một nha đầu?" Nói rồi cũng không thêm lí luận.

Hồ ma ma cũng sâu cảm giác được một nha đầu không có gì đáng lo, nhất thời cũng bỏ qua.

Ở chỗ Ninh lão phu nhân, cũng là nhận được một tin vui, thì ra là nhị ca của Vương Chính Khanh Vương Chính Quan, gần đây lại có thêm một vị thiên kim, hiện nay đã có hai nam một nữ rồi.

Ninh lão phu nhân hậu thưởng cho người báo tin, nói với Vương Tuyên: "Nhị Lang lại thêm con, nên dâng hương cho tổ tiên, báo cáo một chút."

Vương Tuyên cũng cười nói: "Cuối cùng có con trai có con gái rồi, cũng bớt chút chuyện. Chỉ là mấy năm nay làm quan bên ngoài, sợ rằng không biết thu liễm, thư hồi âm thì vẫn phải nhắc nhở một chút."

Ninh lão phu nhân cười nói: "Trong ba nhi tử, cũng chỉ có Nhị Lang là tư chất bình thường một chút, nhưng rốt cuộc cũng là quan phụ mẫu một phương, hơn nữa nam nữ song toàn rồi, mỗi bức thư ông cũng đừng chỉ giáo huấn nó, rốt cuộc cũng nên khen một đôi lời."

Hai vợ chồng nói xong, nhất thời nhớ tới Vương Chính Khanh còn không có một trai nửa gái, đột nhiên trầm mặc.

Qua một lúc sau Ninh lão phu nhân mới nói: "Tam lang một thê hai thiếp một thông phòng, toàn bộ không có động tĩnh, có lẽ nên đến miếu cầu phúc cho nó."

Vương tuyên cũng lắc đầu, cuối cùng lại có chút hối hận, sớm biết Tam Lang không thích Ngọc nương, ban đầu quả thật không nên ép buộc nó.

Bởi vì thời gian này Vương Chính Khanh lên như điều gặp gió, đến ngày sinh Ninh lão phu nhân, tân khách tới chúc còn nhiều hơn những năm trước, cửa phủ Vương gia người đến người đi, xe ngựa huyền ảo, chiếm hẳn nửa con phố.

Vương gia vẫn chưa phân nhà, và lại trước kia Chân Ngọc nương bệnh yếu, mặc dù giúp giải quyết việc nhà, rốt cuộc chuyện gì cũng phải phải bẩm báo với Ninh lão phu nhân mới có thể định đoạt, hoàn toàn không được tự ý quyết định. Lần này sinh thân Ninh lão phu nhân, Chân Ngọc là nàng dâu, phải ra ngoài xử lý tất cả.

Tổ chức một buổi thọ thần, Ninh lão phu nhân lại thay đổi cái nhìn với Chân Ngọc, mặc dù bình thường làm việc khiến người chán ghét, khi làm đại sự, lại không chút mơ hồ, ứng phó tất cả nữ quyến phu nhân các phủ, cũng là biết tiến biết lùi, không tính là thất lễ.

Đợi đến khi tân khách giải tán, Ninh lão phu nhân khó được vẽ mặt ôn hoà, gọi Chân Ngọc đến trước mặt khen một câu.

Vương Chính Khanh thấy Ninh lão phu nhân thay đổi cái nhìn với Chân Ngọc, nhân cơ hội nói: "Ngọc nương còn đặc biệt viết kịch bản, vốn muốn cho đoàn kịch tập luyện, tối nay biểu diễn chúc thọ a nương, mua vui cho a nương, đáng tiếc thời gian quá ngắn, đoàn kịch tập không kịp."

"Viết kịch bản?" Ninh lão phu nhân thích xem kịch, những vở kịch của các đoàn kịch trong kinh thành, nổi tiếng đều xem rồi, hôm nay ngày sinh thân, đoàn kịch có đến diễn, nhưng mà cũng chỉ là mấy màn kịch nào nhiệt bình thường, nay vừa nghe Chân Ngọc viết kịch bản, cũng sinh hứng thú, cười nói: "Nếu viết, sáng mai lấy ra ta xem một chút."

Chân Ngọc đáp, nhìn trời cũng không còn sớm, vội dẫn nha đầu trở về phòng.

Tối nay tâm tình Ninh lão phu nhân rất tốt, mắt thấy Vương Chính Khanh chuẩn bị về thư phòng, liền nói: "Ngọc nương cũng cực khổ, tối nay con nên đến phòng nàng một chuyến."

Wương Chính Khanh nói: "Chương Phi Bạch sai người đưa thư tới đây, người đưa tin còn đợi ở sảnh, con phải đi qua gặp, hỏi vài câu."

Lần trước bởi vì Chân Ngọc muốn đuổi Chương ma ma và mấy nha đầu đi, đã bẩm Ninh lão phu nhân, Ninh lão phu nhân vừa hỏi, mới biết chuyện Điền Loan Loan vào trong viện, nhất thời rất không đồng ý với hành vi của Chương Phi Bạch, chỉ là thời gian này Chương Phi Bạch ở trên trang, cũng rất chăm chỉ, được rất nhiều lời khen, và lại bên người Vương Chính Khanh thiếu đi hẳn, cũng bận rộn thêm nhiều, bởi vậy nói: "Phi Bạch nếu giúp được con, cũng đừng để cho hắn đợi trên trang nữa, mau gọi về đi!"

Wương Chính Khanh "Vâng" một tiếng, quay đầu thấy Vương Tuyên cũng không có gì muốn dặn dò mình, liền đi tới thư phòng.

Ngày hôm sau, Chân Ngọc liền đưa kịch bản đến chỗ Ninh lão phu nhân. Ninh lão phu nhân xem hồi lâu, thấy kịch bản viết rất quanh co động lòng người, liền giữ lại xem thật kỹ.

Ninh lão phu nhân ở trong phòng xem kịch bản, lại có Quý thị con dâu Thọ vương Phi tới thăm hỏi, nhất thời chưa kịp thu hồi kịch bản, đã bị Quý thị cầm lên xem, cười nói: "Đây là kịch bản Trạng Nguyên gia viết sao? Năm trước hắn viết một bản, khó khăn lắm đoàn kịch mới xin được diễn, diễn đến nổi tiếng luôn. Hai năm qua người nào cầu, hắn cũng không chịu viết nữa, lần này lại chịu viết rồi?"

Ninh lão phu nhân cười nói: "Tam lang cũng không phải là nhàn rỗi không chuyện gì làm, đặc biệt viết cho đoàn kịch cái này? Lần đó viết một bản, còn bị phụ thân của hắn mắng mấy đêm, nói hắn không làm việc đáng hoàng! Kịch bản trên tay ngươi, là Ngọc nương viết."

"Không nhìn ra Ngọc nương tài giỏi như vậy!" Quý thị giật mình nói: "Nhìn từ ngữ này, ngay cả không phải là người hiểu văn chương, cũng cảm thấy hay đấy chứ!"

Ninh lão phu nhân cảm thấy kì lạ, yến thọ tới hôm qua, Quý thị mới qua phủ, sáng nay lại chạy tới, chẳng lẽ có chuyện gì? Bởi vậy mở miệng hỏi nguyên nhân.

Thọ vương là đệ đệ đương kim Hoàng đế, người con dâu Quý thị này của hắn, tính ra, lại có quan hệ thân thích với Ninh lão phu nhân, bởi vậy thường xuyên qua lại. Lúc này tới đây, cũng là bởi vì Thọ vương phi ốm ho, mời hết đại phu cũng không chữa khỏi, nàng nhớ tới Ninh lão phu nhân cũng có lần ho đêm, đã chữa khỏi, liền đi tới hỏi thăm, là mời đại phu nào mà chữa khỏi.

Nghe Quý thị nói xong, Ninh lão phu nhân cười nói: "Ngươi cũng thật là, tự mình tới đây hỏi cái này, kêu nha đầu tới đây chẳng phải được rồi sao? Và lại tới hôm qua gặp, nên hỏi ngay, lại kéo dài tới hôm nay."

Quý thị cười nói: "Thăm thăm tốt của ta, hôm qua không phải thọ thần của thăm sao, làm sao có thể nói chuyện cầu y vấn được (tìm thầy hỏi thuốc, để Hân Việt cho có phong phạm cổ đại hehe)? Đó là phạm đại kì."

Ninh lão phu nhân thấy nàng bận rộn, cũng không giữ nàng lại, cười nói: "Đi mời đại phu đi, chớ tốn hơi thừa lời nữa."

Quý thị sắp đi, lại không bỏ được kịch bản trong tay, nắm trong tay nói: "Cái này ta lấy về xem một chút, xem xong sẽ gửi lại." Nói rồi không đợi Ninh lão phu nhân đồng ý, đã kêu nha đầu tới đem đi rồi.

Ninh lão phu nhân biết được Quý thị là một thích xem kịch, chỗ nào có hát kịch, gánh hát nào hát hay, nàng biết rõ như lòng bàn tay. Hiện nay vừa nhìn có kịch bản, nào chịu bỏ qua? Nhất thời cười mắng mấy câu, liền cho nàng cầm đi.

Qua mấy ngày, Quý thị lại tới đây thăm, cũng là cảm tạ lần trước Ninh lão phu nhân lão giới thiệu đại phu, nói lão đại phu này hàm thu lễ cao (lễ + ngân nhĩ + kì từ + táo tàu, trị ho), thấy hiệu quả, Thọ vương phi ăn cái này, mấy đêm nay quả nhiên không ho nữa.

Ninh lão phu nhân nghe nói Thọ vương phi có chuyển biến tốt, tự nhiên vui mừng thay, lại nhờ Quý thị thăm hỏi giùm.

Quý thị cười đáp, nhất thời nhớ tới một việc khác, cười làm lành nói: "Kịch bản lấy về lần trước, lại bị công chúa An Tuệ nhìn thấy, đã lấy đi rồi! Sáng nay còn cho người nói cho ta biết, nói kịch bản này nàng muốn, đã mời đoàn kịch trong phủ công chúa tập, đợi tập xong, sẽ mời người đến xem. Ta nói với nàng, kịch bản này là Ngọc nương viết, chỉ bằng để Ngọc nương đồng ý, ngài đồng ý, mới có thể tập, nàng đâu nghe ta? Cho nên, ta phải qua bồi tội, nếu không phải lần trước cầm kịch bản đi, liền không"

Ninh lão phu nhân sững sờ, sau đó cười khổ nói: "Nếu là nàng muốn, đương nhiên chỉ có thể đợi xem kịch rồi."

Công chúa An Tuệ là nữ nhi hoàng hậu Bạch thị sinh ra, năm nay hai mươi hai tuổi, ngang ngược kiêu ngạo, ngay cả ba vị Vương Gia sống ở Kinh Thành, cũng không dám chọc giận nàng, đừng nói là Quý thị.

Quý thị vẫn bồi lễ, khổ xử nói: "Về phía Ngọc nương, còn trông mong lão phu nhân nói giùm, chớ để vì vậy mà giận ta." Nói xong chuẩn bị qua chỗ Chân Ngọc xin lỗi.

Ninh lão phu nhân ngược lại không ngăn, lệnh cho một nha đầu dẫn Quý thị đi gặp Chân Ngọc.

Chân Ngọc vừa thấy Quý thị, nghe nàng nói rõ chuyện đã xảy ra, cũng ngăn người, chỉ là kịch bản nếu là công chúa An Tuệ muốn, cho dù là ai, cũng không lấy về được, bởi vậy nói: "Đây cũng là công chúa thương thức, nên không thể trách người khác."

Quý thị thấy Chân Ngọc không truy cứu, cũng thở phào nhẹ nhõm, nhất thời lại cáo lỗi một tiếng, mới rời đi.

Chân Ngọc tiễn Quý thị, suy nghĩ có chút rối loạn. Kiếp trước, sau khi ở Kim Điện, Hoàng đế thiết yến khoản đãi chư sĩ ở Ngự Hoa Viên, mình và Vương Chính Khanh đều là thiếu niên tuấn kiệt, tất nhiên mọi người đều chú ý, chỉ là lúc ấy Vương Chính Khanh đã định hôn, sắp sửa đón dâu, các vị nhà có nữ sĩ tất nhiên sẽ bỏ qua, lại đưa ánh mắt nhìn mình, sau khi nghe ngóng mình là người Giang Nam, không có chỗ nương tựa ở Kinh Thành, liền lại giảm nhiệt tình. Chỉ có một người, từ đầu đến cuối mỉm cười nhìn mình.

Người đó, chính là công chúa An Tuệ.

Công chúa An Tuệ mười tám tuổi thành thân, xây phủ công chúa, đợi đến hai mươi tuổi, phò mã lại vì bệnh mà chết. Hai năm nay, nàng lại luôn thủ tiết. Bởi vì thấy Chân Ngọc tài mạo xuất chúng, phong lưu tự nhiên, đương nhiên động lòng, muốn chiêu hán làm phò mã. Chỉ là Chân Ngọc một lòng theo con đường mưu sĩ, muốn có thành tựu công lao sự nghiệp, đối với việc bảm vầy công chúa, cũng không có hứng thú. Mặc dù công chúa mời qua phủ, hán đều uyển chuyển kiếm cớ không tới. Khi đường công danh không thuận lợi, cũng hoài nghi có phải công chúa An Tuệ động chân tay hay không, đến khi uống rượu say đắc tội quyền quý, trong đầu cũng thoáng qua ý niệm, có nên tới phủ công chúa nhờ giúp đỡ, mới có thể tránh họa? May mà Cửu Giang vương xuất hiện, hán mới thoát nạn.

Cho đến khi vào phủ Cửu Giang vương làm mưu sĩ, công chúa cũng vẫn chưa chết tâm, sai người mời hán đến phủ công chúa làm khách lần nữa, thế nhưng hán lại là biết, hai năm công chúa thủ tiết này, mỗi khi có thiếu niên đi vào phủ công chúa, một nửa đều trở thành khách sau màn, bởi vậy cũng không dám đến nơi hẹn, chỉ nhờ Cửu Giang vương từ chối thay.

Cửu Giang vương cũng là nói với công chúa An Tuệ, Chân Ngọc và Đường Diệu Đan tình chàng ý thiếp, khi công danh thành công, liền muốn thành thân. Công chúa An Tuệ vừa nghe, Đường Diệu Đan là nữ cô nhi, cũng là đường muội của mình, nếu đoạt nam nhân với nàng, chỉ sợ dính dáng quá nhiều, đến lúc đó chắc chắn cũng không giành được gì tốt đẹp, bởi vậy mà từ bỏ. Mặc dù như thế, nàng vẫn tìm cơ hội làm khó Chân Ngọc.

Khi Cửu Giang vương chưa đăng vị, Chân Ngọc trong tay công chúa An Tuệ, cũng là ăn không ít khổ.

Đến nay Chân Ngọc hồi tưởng lại thủ đoạn của công chúa An Tuệ, vẫn có chút sợ hãi như trước kia. Chỉ là, nếu Cửu Giang vương không có công chúa An Tuệ ủng hộ, chỉ sợ không thắng được Tam vương gia Đường Tấn Minh và Tứ Vương gia Đường Tấn Sơn.

Đương Kim hoàng hậu Bạch thị sinh được hai nữ nhi, một chết sớm, chỉ còn lại một, chính là công chúa An Tuệ. Bởi vì nàng không có con, liền chọn một vị Bạch thị nữ* trong gia tộc Bạch thị vào cung làm phi, Bạch thị nữ này chính là Bạch Sơ Nhu cô cô Bạch Cốc Lan.

* Bạch thị nữ : không phải nô tỳ đầu nhé, là chỉ nữ nhân họ Bạch.

Bạch Sơ Nhu có nhan sắc khuynh thành, vừa vào cung liền được Hoàng đế Đường Tập Vô sủng ái, người người ghé mắt, ai ngờ mấy năm rồi, nàng cũng không có chửa. Hoàng hậu thấy như thế, chỉ đành phải rút về quan tâm với nàng, ngược lại bồi dưỡng nữ nhi của mình công chúa An Tuệ.

Công chúa An Tuệ mặc dù ngang ngược kiêu ngạo, nhưng thông minh lại có thủ đoạn, hơn nữa được Bạch thị bồi dưỡng, rất hiểu rõ phủ Nội Vụ, vốn riêng Hoàng đế và hoàng hậu, cơ bản đều nằm trong tay nàng.

Ca quán Trích Nguyệt Lâu nổi danh ở Kinh Thành, chủ tử đứng sau lưng, chính là công chúa An Tuệ. Trích Nguyệt Lâu không chỉ là một nơi cực kỳ kiếm tiền, mà bồi dưỡng các ca cơ, trên vai còn mang một sứ mạng, thăm dò động tĩnh của các phủ cho công chúa An Tuệ. Khi đó Cửu Giang Vương được phong thái tử, cũng may có ca cơ mà công chúa An Tuệ gài vào mấy vương phủ thỉnh thoảng truyền tin tức ra ngoài, khiến cho hán kịp thời nắm giữ động tĩnh của Tam vương gia cùng Tứ Vương gia, sau đó một đòn trúng đích, tranh được tiên cơ.

Sau khi Cửu Giang vương đăng cơ Đại Bảo, phong Bạch thị làm Hoàng thái hậu, lại ban thưởng lớn cho công chúa An Tuệ, để cho nàng tiếp tục nắm giữ phủ Nội Vụ. Lúc đó, công chúa An Tuệ quyền khuynh triều dã (quyền lực to lớn), vô số người chạy tới cửa phủ nàng. Chân Ngọc tuy biết công chúa An Tuệ là ân họa, phải nghĩ cách tiêu trừ, nhưng lúc đó đã là ngọn đèn cạn dầu, không còn sức tiếp tục mưu sự cho Cửu Giang Vương, chỉ có thể nhờ Vương Chính Khanh. Lúc ấy Chính Vương Khanh cũng đã trịnh trọng đáp ứng.

Nhớ tới chuyện cũ, Chân Ngọc thở dài, đến nay nàng trọng sinh về hai năm trước, tuy có chút chuyện vẫn như cũ, nhưng có một số việc lại khác rồi, hơn nữa thiếu mình giúp đỡ, Cửu Giang Vương có thể đi lên ngôi vị hoàng đế như trước hay không đây?

Hồ ma ma bùng trà đi vào thì thấy Chân Ngọc ngăn người, cho là nàng không bỏ được kịch bản này, liền khuyên nhủ: "Nếu là công chúa muốn, lấy lại như thế nào? Chỉ có thể an tâm chờ xem kịch thôi! Hơn nữa, Tam phu nhân có thể viết ra kịch bản được người thương thức, đợi đến khi kịch được diễn, cũng có thể nổi danh rồi, không đến nỗi vô danh ở hậu trạch."

Nữ tử Đường Quốc rất thích khoe khoang, trên có hoàng hậu Bạch thị và công chúa An Tuệ, dưới có nữ tử quyền quý và nữ tử bình dân, cũng có nhiều biện pháp để mình nổi danh, chỉ cần danh tiếng không vượt qua phu quân của mình, phu quân thậm chí ra sức cô vũ, để các nàng phô trương.

Hiện Chân Ngọc nếu có thể dựa vào một kịch bản mà nổi danh, giữa các phu nhân quyền quý, tất nhiên cũng có thể nhận được lời nịnh hót nhất định, đây lại là điều Hồ ma ma vui mừng.

Vừa nói chuyện, Hồ ma ma đồng thời hầu hạ Chân Ngọc nghỉ trưa, sắp xếp xong, mới vừa lặng lẽ lui xuống.

Vương Chính Khanh nghe nói kịch bản Chân Ngọc viết bị công chúa An Tuệ cưỡng đoạt đi rồi, rất sợ Chân Ngọc đau lòng, ngày hôm đó trở về phủ, chưa kịp về thư phòng, đến chỗ Chân Ngọc trước.

Hắn đến hành lang, thấy hai tiểu nha đầu chơi đùa dưới hành lang, thấy hắn tới muốn hành lễ, liền phát tay ý miễn lễ, để các nàng đi xuống.

Hai tiểu nha đầu hiểu ý, hành lễ rồi lui xuống.

Nơi này Vương Chính Khanh nghe trong phòng Chân Ngọc im ắng, sợ nàng ngủ trưa chưa tỉnh, nhất thời đi vào ngược lại làm ồn nàng, liền dừng lại ở ngoài cửa sổ, thấy cửa sổ nửa mở, bèn tiến lại gần nhìn vào trong, nhìn một cái lại có chút tim đập mặt hồng.

Chỉ thấy Chân Ngọc cầm một cuốn tranh, đang thưởng thức, nàng đưa lưng về phía cửa sổ, cuốn tranh được giơ cao, cửa sổ nơi Vương Chính Khanh đứng có thể nhìn thấy rõ ràng, trong bức tranh kia một nam một nữ giao thiệp, rõ ràng là một bộ Xuân Cung Đồ.

Ban ngày, Ngọc nương khẩu vị thật nặng, lại dám thưởng thức nâng Xuân Cung Đồ! Vương Chính Khanh cảm thán, gương mặt tuần tú có chút nóng lên, đang muốn cất bước đi vào, rồi lại nhịn được, tiếp tục xem động tĩnh của Chân Ngọc.

Chân Ngọc thưởng thức Xuân Cung Đồ, vừa thưởng thức vừa đưa tay xuống phía dưới, vuốt vuốt, gãi gãi trong váy, nhất thời chưa thỏa mãn thở dài, đang muốn cuộn cuốn Xuân Cung Đồ lại, đột nhiên phát hiện có động tĩnh bên cửa sổ, nàng vừa quay đầu, vừa đứng hai mặt nhìn nhau với Vương Chính Khanh đứng ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Cuộc gặp gỡ bất ngờ dưới ánh trăng

Cái ghế vừa vang lên tiếng "Chi", Chân Ngọc chợt nhảy lên đến bên cửa sổ, đóng cửa sổ "Pằng" một tiếng, tận mắt nhìn khung cửa sổ đập vào gương mặt Vương Chính Khanh, vẫn chưa hết giận, ai cho người nhìn lên, ai cho người nhìn lên?

Vành mắt Vương Chính Khanh đau xót, bùm mặt hô một tiếng, xoay người xông vào cửa, tức giận nói: "Ngọc nương, nàng thế này là muốn làm mù mắt ta sao?"

Chân Ngọc đang vội vàng cuộn cuốn Xuân Cung Đồ lại, nghe được âm thanh Vương Chính Khanh không đúng, nhìn về phía hắn, mắt bên trái bầm đen một mảnh, sung lên thật to, không khỏi giật mình, cái bộ dáng hắn thế này sao có thể đi ra ngoài gặp người, khi Ninh lão phu nhân hỏi phải giải thích như thế nào?

Vương Chính Khanh đi đến bàn trang điểm soi gương, hít một ngụm khí lạnh nói: "Chỉ là nhìn lên nàng một cái, nàng làm gì đến nỗi hạ độc thủ như vậy?"

"Không mù chứ?" Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh lúc này một con mắt to, một con mắt nhỏ, đáng vẻ tức cười, lại có chút muốn cười, vội kêu Lập Hạ đi vào, phân phó: "Tam gia không cần thận trọng vành mắt, sung lên, người nhanh đi phòng bếp luộc hai quả trứng gà cho hắn đắp."

Vương Chính Khanh đáp trứng gà, tuy đỡ một chút, rốt cuộc chưa hoàn toàn tiêu sưng, chỉ là trong phòng Chân Ngọc nhiều người, đang muốn oán giận nàng mấy câu, cuối cùng nhịn được, phân nộ trở về thư phòng.

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh tha cho nàng, cũng thở phào một hơi. Hồ ma ma lại nhìn ra có gì không đúng, kéo Chân Ngọc hỏi tường tận, Chân Ngọc cười nói: "Hắn đột nhiên tới, đứng ngoài cửa sổ nhìn lên, ta giật mình, đi tới đóng cửa sổ, hơi quá tay, khung cửa sổ đánh trúng mắt hắn, không ngờ lại bầm đen lên."

"Đánh cũng đánh rồi, chỉ có thể nghĩ cách dỗ dành hắn. Đánh một gây, thì cho một quả táo!" Hồ ma ma nghĩ kế nói: "Tam phu nhân thời gian này luyện may vá, cái khác thì thôi, thêu hà bao cũng chấp nhận được, liền thêu một cái hà bao tặng cho Tam gia đi!" Nam nhân thường thô tháo (ý chỉ qua loa đại khái), chỉ cần có hà bao dùng, cũng không để ý tới đường may, có lẽ có thể cho qua.

Chân Ngọc nghe Hồ ma ma nói đến hà bao, đột nhiên nhớ tới khi ở dưới giàn dưa trong vườn phủ nhặt được hà bao của Vương Chính Khanh, vốn là để trong ngực, sau lại lại không biết rơi đâu rồi? Lại nói, hà bao này tinh xảo, không biết có phải là nguyên chủ thêu cho Vương Chính Khanh hay không? Mật như vậy cũng có chút đáng tiếc. Nhất thời thử dò xét Hồ ma ma: "Tam gia còn sợ không có hà bao dùng? Phải dùng hà bao ta thêu sao?"

Hồ ma ma chọc trán Chân Ngọc một cái nói: "Cũng đừng tức giận với Tam gia, thời gian người gả vào đây, chỉ náo, lúc nào đã thêu cho Tam gia thứ gì? Lúc này Tam gia có lòng, người nữa tặng một chiếc hà bao, bảo đảm Tam gia liền hết giận."

Chân Ngọc nghe vậy, nhất thời ngạc nhiên, nói như vậy, hà bao Vương Chính Khanh làm rơi kia, không phải nguyên chủ thêu? Vậy là người nào thêu? Chẳng lẽ là Bạch Cốc Lan thêu?

Chân Ngọc suy đoán, khẽ bậm môi, đôi gian phu dâm phụ này!

Qua mấy ngày, Chân Ngọc đã khâu xong một chiếc hà bao, để trong ngực, đến thư phòng gặp Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh thấy nàng tới, vẫn ghi hận chuyện nàng dùng khung cửa sổ đập sưng mắt, hừ một tiếng không để ý tới nàng.

Chân Ngọc cười xin lỗi nói: "Để cho ta xem, vành mắt tiêu sưng chưa?"

Vương Chính Khanh quay mặt sang để Chân Ngọc nhìn rõ ràng, nói: "Đầu này, mặt này, thân thể này, để cho nàng đánh qua không ít, không biết hiện tại là thể đạo gì, nữ lang đều độc ác như vậy sao?"

Chân Ngọc thuận miệng nói: "Ngoại trừ ta ra, còn có ai độc ác với người nữa?"

Vương Chính Khanh khế hừ nói: "Lại nghi ngờ rồi đúng không? Hề là nói một câu, luôn luôn nghi ngờ là ý khác, thật không thú vị chút nào."

Chân Ngọc đang muốn nói gì, nhớ tới mình tới để đỡ dành hân, liền cười một cái, móc hà bao trong lòng ra đưa tới nói: "Tặng cho người."

Vương Chính Khanh thấy nàng lấy hà bao ra đưa tới, không khỏi vui mừng, thành thân hơn một năm, cũng biết phải khâu hà bao rồi hả? Khi nhìn thấy kiểu dáng và đường may của hà bao, không khỏi lấy ra so sánh với hà bao Bạch Cốc Lan khâu, nhất thời bật thốt lên nói: "Hà bao xấu như vậy mà nàng cũng dám lấy ra?"

"Xấu chỗ nào? Đây là ta tốn ba buổi tối mới khâu xong đây." Chân Ngọc hơi cúi, hà bao này mặc dù hơn phân nửa là Hồ ma ma khâu, nhưng còn có gần một nửa là mình khâu đấy, một phen khổ công, không tán dương, lại còn phê bình?

Vương Chính Khanh gỡ hà bao, rút cuộc lúc đầu nói: "Thảo nào trước đây không dám tặng ta hà bao, thì ra là may vá kém như vậy. Nàng nói thật đi, đôi giày khâu cho A nương, có phải là Hồ ma ma làm thay hay không? Nếu không, bằng thủ nghệ như vậy, thật chọc người cười rồi."

"Không cần thì trả ta!" Chân Ngọc rút cuộc cảm nhận được tâm trạng khi các cô nương đưa hà bao cho nam nhân, lại bị nam nhân ghét bỏ rồi, nhất thời muốn đoạt hà bao lại, chỉ là Vương Chính Khanh mặc dù chê xấu, nhưng lại không tính trả lại nàng, chỉ gỡ hà bao thật cao, dự Chân Ngọc tới đoạt, đợi nàng bỏ nhào về phía trước, cánh tay vươn ra sau, ưỡn ngực lên, chờ Chân Ngọc nhào vào lòng.

Chân Ngọc không đoạt lại được hà bao, lại đụng vào ngực Vương Chính Khanh, nhất thời lui về phía sau một bước, không hề đoạt nữa, lúc đầu nói: "Thích như vậy thì giữ lấy, còn có ý chê xấu?" Nói rồi rời đi.

Vương Chính Khanh ngược lại sưng sờ một chút, vẫn còn đang nghĩ tới xúc cảm mềm mại mới đụng chạm khi nãy. Ngọc nương nhìn ồm tong teo, chỗ nên lớn vẫn là không nhỏ nha, hơn nữa cơ thể cũng thực tốt, nếu như có thể giãy vò thì tuyệt vời, đáng tiếc nàng đã thê, trong vòng nửa năm lại không được động vào nàng.

Trong lúc phu thê bọn họ theo đuổi tâm tư của mình, công chúa An Tuệ lại đưa thiệp tới, mời bọn họ qua phủ xem kịch.

Chân Ngọc vừa nghe kịch đã tập luyện xong, cũng nóng lòng muốn xem diễn như thế nào, bởi vậy đến ngày, liền đi cùng Vương Chính Khanh tới phủ công chúa.

Đến ngoài cổng lớn phủ công chúa, xe ngựa dừng lại, có sai vặt của phủ công chúa, chuẩn bị đón bọn họ vào.

Vương Chính Khanh cười ngựa theo sau xe ngựa của Chân Ngọc, một xuống ngựa, thấy hai nhóm người ở phía đối diện đang đi tới, là Tam vương gia Đường Tấn Minh và Tứ vương gia Đường Tấn Sơn, hân vội đi qua bái kiến.

Đường Tấn Minh cũng không xuống ngựa, trên cao nhìn xuống cười nói: "Trạng Nguyên gia, nghe hoàng muội nói, kịch bản của vở kịch này, là phu nhân nhà người viết. Người thê nhưng cưới được một người tài nữ đấy! Lần này, chúng ta cũng thơm lây rồi, hiếm khi được hoàng muội mời chúng ta uống rượu xem kịch."

Vương Chính Khanh tất nhiên thay mặt Chân Ngọc khiêm tốn mấy câu, sau đó lại chào hỏi Tứ vương gia Đường Tấn Sơn.

Đường Tấn Sơn vừa nhảy xuống ngựa, hất hất cằm nói: "Ái khanh, lúc nào thì tới phủ bổn vương làm mưu sĩ đây? Chớ lẫn lộn cùng Lão Cửu nữa, theo Lão Cửu không có chút thịt cá, thanh đạm quá." Nói rồi tự cười.

Vương Chính Khanh cười nhạt nói: "Vương gia nói giỡn." Nói qua chấp tay một cái, lúc này mới lui xuống.

Bên trong xe ngựa, Chân Ngọc nghe thấy tiếng nói chuyện, lặng lẽ nhắc màn kiệu lên nhìn ra ngoài, vừa đúng lúc nhìn thấy Đường Tấn Minh và Đường Tấn Sơn nói chuyện, nhất thời hơi nhủ mảy, thời gian này ở kiếp trước, dưới sự an bài của mình, bọn họ cũng đã nổi lên phân tranh, bắt đầu tranh đấu gay gắt, đã bất hòa. Đời này, bọn họ vẫn còn không phân tranh, mà có vẻ như muốn liên thủ đối phó Cửu Giang vương, chuyện như vậy.

Vương Chính Khanh cũng trầm tư, Tam vương gia và Tứ Vương Gia cùng xuất hiện ở phủ công chúa, thấy vừa nói vừa cười, chẳng lẽ đã liên thủ?

Công chúa An Tuệ đang nói chuyện cùng Quý thị, nghe nói Vương Chính Khanh cùng Chân Ngọc đã tới, liền cười nói: "Ngọc nương này có chút thú vị, viết kịch bản rất có phong thái, vượt qua cả phong cách của Chân Bằng nhân. Ngay cả tên, cũng giống Chân Bằng nhân, nghe nói còn là sư huynh muội, trùng hợp cực kỳ."

Quý thị cũng nói: "Đáng đáp không tồi, chỉ là thân thể có chút kém."

Công chúa An Tuệ mỉm cười một tiếng nói: "Kinh Thành còn thiếu quý nữ sao? Chính là những nữ tử yếu đuối như họ, có lúc mềm yếu một chút, khiến người ta thương yêu một chút."

"A, công chúa chẳng lẽ đòi khẩu vị, thích nữ tử sao?" Quý thị không khỏi bật cười, trêu ghẹo công chúa An Tuệ một câu.

Ai ngờ công chúa An Tuệ đột nhiên thờ dài một tiếng nói: "Từ lúc Chân Bàng nhận mất, thật đúng là cảm thấy nam tử vô vị tẻ nhạt, hai tháng này, thật đúng là cảm thấy những nữ tử thông minh, cũng không tồi!"

Quý thị giật mình nói: "Công chúa nói thật?"

"Yên tâm, dù sao cũng sẽ không nhìn trúng người." Công chúa An Tuệ cười ha ha, nghiêng mắt nhìn Quý thị một cái nói: "Người không phải là khẩu vị của bản công chúa."

Quý thị vỗ vỗ ngực an tâm, cũng khiến công chúa An Tuệ cười không thôi.

Chân Ngọc và Vương Chính Khanh vào phủ công chúa, tự có người dẫn hai người đến chỗ ngồi, nam quyền được dẫn tới vườn hoa, nữ quyền ngồi bên trong lầu. Sân khấu được dựng rất lớn, người ở vườn hoa và trên lầu có thể vừa uống trà vừa nghe kịch.

Dù sao cũng là mình viết, Chân Ngọc có chút không kềm chế được, muốn xem kết thúc của kịch bản, sau khi thấy kết cục thì không khỏi ngây người, sửa lại rồi sao? Bởi vậy gọi người trong đoàn kịch tới hỏi thăm, người trong đoàn kịch vừa nghe nói kịch bản thì ra là nàng viết, đương nhiên không giấu giếm, cười nói: "Kết cục à, chính là quận chúa và họa sĩ cùng nhảy sông tự, hóa thân uyên ương, say giấc dưới đáy sông, truyền tụng thiên cổ."

"Đều chết hết?" Chân Ngọc không khỏi bi thương, không muốn bọn họ chết mà! Hơn nữa quận chúa Đường Diệu Đan cũng được, mình cũng được, không phải còn sống sao?

Đang hỏi, phía đối diện công chúa An Tuệ đã lên lầu cùng Quý thị, mọi người đồng loạt đi lên bái kiến.

Chân Ngọc chỉ đành phải lên đi bái kiến, thuận tiện nói ra một câu nói: "Công chúa điện hạ, kết cục kịch bản này, không thay đổi thì tốt hơn."

"Bản công chúa cảm thấy đổi mới hay." Công chúa An Tuệ nào chịu nghe Chân Ngọc? Chỉ cười nói: "Sửa như vậy, mới kiếm nước mắt của người, cũng làm nổi bật lên tình yêu của bọn họ. Kết thúc như ban đầu của người, quá mức nhạt nhẽo, cũng không hấp dẫn. Chỉ có chết rồi, mới oanh động lòng người!"

Chân Ngọc vừa nghe, cũng thấy có mấy phần đạo lý, nhưng mà?

Công chúa An Tuệ thấy vẻ mặt rối rắm của nàng, thần trí đột nhiên khẽ động, đưa tay nâng cằm nàng, nhìn kỹ nói: "Nhìn vẻ mặt này của người, lại có chút giống với một vị cổ nhân."

Chân Ngọc vừa nghe, vội giả bộ đáng vẻ xấu hổ ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ công chúa muốn nói ta giống Chân Bàng nhân? Tam lang nhà ta đã từng nói như thế!"

"A, thì ra là Trạng Nguyên gia cũng phát hiện ra." Công chúa An Tuệ nhìn chằm chằm Chân Ngọc, khẽ tính toán.

Trong lúc đó quận chúa Đường Diệu Đan và Bạch Cốc Lan cũng đã tới, đều tiến lên bái kiến công chúa An Tuệ.

Lần trước Đường Diệu Đan rơi xuống nước bị kinh sợ, dường một thời gian mới thoảng có chuyển biến tốt, bởi vì nghe nói phủ công chúa An Tuệ có diễn kịch, nên tới xem một chút.

Chân Ngọc thấy được dung nhan Đường Diệu Đan mặc dù hơi tiều tụy, nhưng vẫn còn coi là có tinh thần, không bằng kiếp trước sau khi rơi xuống nước, bị bệnh lâu mới khỏi, nhất thời âm thầm thở phào. Xem ra nhắc nhở trước như vậy, vẫn là có chút hiệu quả.

Công chúa An Tuệ kéo Đường Diệu Đan nói: "Diệu Đan, nữ chính trong vở kịch hôm nay, cũng là một vị quận chúa, kỳ lạ là, Ngọc nương miêu tả vị quận chúa kia, rất giống như là dựa vào đáng vẻ và tính tình của muội mà miêu tả, dĩ nhiên, miêu tả khuynh quốc khuynh thành, tính tình thảnh thơi dạo dăng, thảnh thơi cương liệt, lại xuất sắc hơn muội nhiều."

Đường Diệu Đan vừa nghe thấy lời này, không khỏi trầm phiền não, lại so sánh ta với con hát? Nàng nhất thời đưa mắt tìm Chân Ngọc, vừa đúng lúc Chân Ngọc nhìn sang, không kim được cho Chân Ngọc một ánh mắt sắc lạnh, không che giấu chút khinh thường nào với nàng.

Chân Ngọc vốn muốn đi lên thăm hỏi, lại thấy nàng như thế, chỉ đành phải lui về phía sau nửa bước, đợi nàng đi qua, lúc này mới nhún khẽ chào, trở lại chỗ ngồi của mình.

Công chúa An Tuệ thấy Đường Diệu Đan không thích Chân Ngọc, không khỏi nói: "Chắc là thấy tên nhớ tới người, Chân Ngọc nương này cùng tên với Chân Bàng nhân, chỉ sợ Diệu Đan mỗi khi thấy nàng, lại nhớ tới cổ nhân." Nói rồi thờ dài thật sâu.

Quý thị cười theo nói: "Chân Bàng nhân này lúc trước không thức thời, không đầu quân cho công chúa, cũng không ngờ công chúa vẫn còn nhớ tới hắn."

Công chúa An Tuệ nói sâu xa: "Khắp kinh thành tài俊, ngoại trừ phò mã trước đây, cũng chỉ có chân Bàng nhân và Vương Chính Khanh có tư cách

làm bản công chúa phò mã thôi. Đáng tiếc một chết sớm, một đã lấy vợ." Nàng vừa nói chuyện, trong mắt lại thoáng qua một tia lạnh lẽo, có hung dữ chột lóc lên nơi đáy mắt rồi biến mất.

Phía dưới lại có người cao giọng bẩm báo nói: "Cửu Giang Vương và Tô nữ nhân đến!"

Cửu Giang vương cũng bởi vì vương phi Thân thị mang bệnh nhẹ, chỉ dặn bảo nàng nghỉ ngơi cho tốt, nên dẫn theo nữ nhân Tô Băng Hương tới xem kịch.

Công chúa An Tuệ vừa nghe Cửu Giang vương đến, lại đích thân ra chào đón, dẫn Cửu Giang vương đến trong phòng khách, sai người dẫn Tô Băng Hương lên lầu.

Nhất thời mọi người lại dần dần đến bái kiến, lúc này mới đồng loạt ngồi xuống.

Tô Băng Hương lại ngồi cạnh Chân Ngọc, Chân Ngọc rất có thiện cảm với nàng, tất nhiên thăm hỏi mấy câu.

Tô Băng Hương thấy Chân Ngọc Trạng Nguyên phu nhân này thân thiết, tất nhiên cười đáp lại. Hai người nói mấy câu nói, rất nhanh chóng quen thân.

Nhất thời rượu và thức ăn hạt dưa và trái cây đều được bày lên, một đĩa nhỏ nối tiếp một đĩa nhỏ, đặt trên án kỷ(cái bàn) trước mặt mọi người, để mọi người vừa ăn vừa nói chuyện vừa xem.

Kịch bắt đầu diễn rồi, bởi vì hát và diễn đều rất tốt, hơn nữa chuyện xưa ly kỳ quanh co, mọi người cũng nghe đến mê mẩn, quên cả nhắc đĩa.

Chân Ngọc nghe đến quên dùng bữa, lại chỉ châm rượu, uống một ly rồi một ly, nhất thời có chút say, lúc này mới giật mình, dùng ly trong tay, trong lòng tràn đầy nhu tình, thỉnh thoảng lại nhìn trộm Đường Diệu Đan.

Thấy Đường Diệu Đan cũng xem đến nhập thần, kịch đến chỗ động tình, nàng còn cầm khăn tay lau khóe mắt, không khỏi cảm thán: Quận chúa, kịch này viết ra cũng là vì người, chỉ là người không hề hay biết.

Lúc nghỉ giữa vở kịch, Đường Diệu Đan dẫn nha đầu vào rồi ghé, đi xuống lầu, nhìn đáng vẻ chắc là đi lại thư giãn gân cốt và rửa tay.

Chân Ngọc nhìn xung quanh không người nào để ý tới nàng, liền lặng lẽ xuống lầu, theo sau Đường Diệu Đan.

Cửu Giang vương cũng rời ghế ở nửa vở kịch, chỉ tản bộ ở gần, bởi vì đứng chờ chỗ tối ngắm cảnh, đột nhiên thấy Chân Ngọc đi về một hướng, ma xui quỷ khiến, hần liền đi theo.

Tô Băng Hương lúc này cũng kêu nha đầu Xảo Nhi dìu nàng đi xuống tản bộ, hướng đi lại vừa đúng theo phía sau Cửu Giang vương.

Chân Ngọc thấy Đường Diệu Đan vào phòng quần áo, nàng liền đợi ở bên ngoài, đợi Đường Diệu Đan đi ra, mới vừa nghênh đón, gọi: "Quận chúa!" Một tiếng này có dư vận, có nhớ nhung.

Đường Diệu Đan thấy là Chân Ngọc, liền có chút không kiên nhẫn, lạnh nhạt nói: "Là Trạng Nguyên phu nhân à!"

Chân Ngọc thấy Đường Diệu Đan nói dứt lời, phát áo muốn đi, đầy bụng nhớ nhung nhưng đột nhiên tràn ra, bất chấp tất cả kéo tay áo nàng, kéo chặt nói: "Quận chúa!"

"Cần rồi!" Đường Diệu Đan giận dữ, dùng sức kéo tay áo lại, nhất thời không kéo lại được, bị Chân Ngọc kéo đến nghiêng người, không khỏi giương một tay lên, hung hăng tát một cái lên mặt Chân Ngọc.

Chỉ nghe một tiếng "Chát" thanh thúy vang lên, trên mặt Chân Ngọc in lên dấu bàn tay thật rõ ràng, nàng nhất thời giật mình.

Đường Diệu Đan cũng choáng rồi. Đối phương dù sao cũng là Trạng Nguyên phu nhân, cho dù nàng vô lễ hơn nữa, mình tát một bạt tai như thế này, còn là.

Tiếng bàn tay vang lên thì Cửu Giang vương đi theo phía sau cũng choáng rồi, không khỏi thốt lên ngăn cản nói: "Diệu Đan, chớ có vô lễ!"

Đường Diệu Đan vừa nghe thấy âm thanh của Cửu Giang vương, quay đầu nhìn lên, uất ức nói: "Vương huynh, nàng vô lễ trước."

Chân Ngọc lại nhìn phía bên trái Cửu Giang vương, thấy không có người đi theo, không khỏi nóng nảy, nhẹ giọng la lên: "Vương Gia thân thể vàng ngọc, bên cạnh sao có thể không có một người? Tuy là đây là phủ công chúa, nhưng là. . . ." Nàng nói xong, lập tức ý thức được thân phận mình, gấp rút ngừng lại.

Cửu Giang vương lần này thuận theo lời nàng nói, gật đầu nói: "Trạng Nguyên phu nhân nói rất đúng, cũng là Bồn vương sơ xuất. Nghĩ lại chuyện ở thư trai lần trước, nếu là không có Trạng Nguyên gia cùng Trạng Nguyên phu nhân cứu giúp, chỉ sợ đã xảy ra đại họa. Vẫn muốn tìm một cơ hội chính thức nói một tiếng cảm tạ với Trạng Nguyên phu nhân!"

Đường Diệu Đan bởi chuyện tát Chân Ngọc bị Cửu Giang vương bắt được, chỉ sợ hần trách phạt, lúc này thấy hần hàn huyền cùng Chân Ngọc, nhất thời lạng lẽ lui về phía sau nửa bước, kéo tay nha đầu, nhanh chóng rời đi.

Chân Ngọc thấy Cửu Giang vương chịu nghe khuyên, nhất thời vui mừng, nói: "Vương Gia thân phận bày ra như vậy, ra vào tự phải cẩn thận."

Cửu Giang vương tối nay nhìn này vở kịch sâu thâm này, trong lòng cũng có thu tình, lúc này thấy Chân Ngọc quan tâm, rất hài lòng, lại tránh không khỏi chua xót thay nàng, tấm thâm tình này, Bốn vương cũng là không thể báo đáp được!

Tô Băng Hương theo chân tới đây, xa xa, thấy Cửu Giang Vương và Chân Ngọc đứng một chỗ nói chuyện, xem ra vô cùng thân mật, nhất thời ngừng bước chân, kinh sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch. Một vị là Vương Gia, một vị là Trạng Nguyên phu nhân, bọn họ.

Xảo Nhi đỡ Tô Băng Hương đang tay nắm chặt lại, cúi đến bên tai Tô Băng Hương nói: "Nhũ nhân, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta đi nhanh thôi!"

Ngoài kinh hãi, Tô Băng Hương cũng là lo lắng, Cửu Giang Vương và Chân Ngọc nương hẹn hò, không biết chọn một chỗ bí ẩn, lại chọn chỗ bên ngoài nơi thay đồ, chỉ cần hơi sơ suất không đề phòng, sẽ bị người khác nhìn thấy. Không được, không thể rời khỏi như thế, chỉ bằng nhắc nhở bọn họ một chút. Nàng nghĩ tới đây, quay đầu nhìn xung quanh, nhặt lên một hòn đá nhỏ từ dưới đất, ra sức ném một cái, ném tới chỗ Chân Ngọc và Cửu Giang vương, ném xong, liền kéo Xảo Nhi tránh vào chỗ tối.

"Lộc cộc" một tiếng, hòn đá nhỏ rơi tới bên chân Chân Ngọc, nàng thấy thế giật mình, thân thể vừa nghiêng, ngã xuống.

Cửu Giang Vương nhanh mắt nhanh tay, vừa đưa tay đỡ, vừa đứng chạm vào eo nàng. Ánh mắt hai người giao nhau dưới ánh trăng, ánh trăng nhẹ nhàng ánh trong mắt nhau.

Chỉ trong nháy mắt, Chân Ngọc đã đứng vững, lui về phía sau nửa bước, nhỏ giọng nói: "Đa tạ vương gia."

Cửu Giang vương lúc này mới hơi hồi thần, biết mình đường đột, bởi vậy che giấu nói: "Chường ấn trên mặt Trạng Nguyên phu nhân chưa tan, lấy nước lạnh đắp một chút, một lúc nữa mới đi lên lầu, tránh khỏi bị nhìn người thấy lại hỏi."

Chân Ngọc gật đầu, ngó nhìn nơi yên ắng này, không biết vừa nãy người nào ném một hòn đá nhỏ tới đây, thực không nên ở đây lâu, liền phúc thân khẽ chào, chuẩn bị cáo lui.

Vương Chính Khanh ngồi trong bữa tiệc không thấy Cửu Giang vương, cũng là sợ hấn gặp thích khách, vào lúc này lại tìm tới đây, phía xa xa, liền thấy Cửu Giang Vương và một cô gái đứng nói chuyện dưới ánh trăng, nàng kia, rõ ràng là thê tử của mình Chân Ngọc nương. Bước chân hấn thoáng chậm lại, trong mắt nổi lên nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Ban thưởng mỹ nhân

Tô Băng Hương nghe thấy có tiếng động, đứng ở chỗ tối nhìn ra, thấy Vương Chính Khanh tới, nhất thời âm thầm kêu không ổn, nếu phủ công chúa náo loạn lên, đây vẫn là chuyện nhỏ, chủ yếu là hiện nay Cửu Giang vương đang trọng dụng Vương Chính Khanh, ngộ nhờ hấn giận, đầu quân cho Tam vương gia hoặc là Tứ vương gia, vậy thì xử lý như thế nào? Nếu chân Băng Nhân còn thì tốt, sẽ không xảy ra chuyện như thế này.

Xảo Nhi sợ Tô Băng Hương rước họa vào thân, chỉ giữ nàng thật chặt, cực kỳ lo lắng, nhũ nhân, lúc này ngàn vạn lần không thể lên tiếng, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Loại chuyện thế này, vốn nên tránh thật xa, người lại còn ném đá, trốn chỗ này xem nào nhiệt.

Vương Chính Khanh nghi ngờ, lại thấy ở phía bên kia Chân Ngọc đã cáo lui, còn Cửu Giang vương đang ngăn người nhìn ánh trăng, hấn nhất thời hấn là thờ phảo một hơi, có lẽ, chỉ là trùng hợp, cũng không có gì khác?

Kiếp trước Chân Ngọc cũng đã theo Cửu Giang vương tới phủ công chúa mấy lần, và lại khi đó cho là công chúa An Tuệ sẽ là tai họa tiềm ẩn, cũng sai mật thám điều tra một số chuyện trong phủ công chúa, lại được bản đồ phủ công chúa, về bố cục trong phủ công chúa, trong lòng đã rõ các nơi ở trong phủ. Nàng lại không đi ra chỗ sáng kêu nha đầu, chỉ quanh quẩn ở chỗ tối, qua núi giả, đi tới một chỗ chỗ hẻo lánh, ngồi dưới bụi hoa suy nghĩ, vừa chờ dấu tay trên mặt bớt sưng.

Đội một lát, nghe được đằng trước truyền đến tiếng chiêng trống mơ hồ, có lẽ là kịch lại bắt đầu diễn rồi, nhất thời chuẩn bị đứng lên đi lên phía trước, đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, nàng xoay người ngồi vào bụi hoa, không nhúc nhích.

Tiếng bước chân dừng lại cách đó không xa, lại có âm thanh của một nam một nữ.

Đôi nam nữ kia ôm ấp cọ xát lẫn nhau, nam tử phát ra tiếng thờ gấp, nữ tử quần hai chân lên ngang hông nam tử, hai người cách xiêm y nhích tới nhích lui, cũng là không xích (lỡ thê) mà vui.

Đây không phải là gái không đứng chỗ ngứa sao? Chân Ngọc cảm thấy kinh ngạc, làm đi làm lại như vậy, có ý gì chứ? Tiếc cho bọn họ còn hào hứng bùng bùng.

Qua một lúc, đôi nam nữ kia hơi ngừng lại, nam tử mở miệng nói: "Thường Nhi tốt, đợi khi có cơ hội, nhất định phải để cho nàng thật thoải mái, hôm nay lại chỉ có thể tạm thế này thôi."

Nữ tử ừm một tiếng, mềm mại nói: "Chỉ ngóng trông tương lai sau khi Vương Gia thành đại sự, có thể nhớ cam kết với Thường nhi."

Nam tử tất nhiên trấn an một phen, tiếp đó lại là một loạt động tác.

Chân Ngọc nghe thấy giọng nói, thăm kinh hãi, nam tử lại là Tử Vương Gia Đường Tấn Sơn, nghe giọng nữ tử, cũng là đại nha đầu bên cạnh công chúa An Tuệ tên là Lục Thường.

Đường Tấn Sơn xoa bóp Lục Thường một phen, thấy nàng mềm nhũn, liền ôm lấy, để nàng dựa vào ngực mình, nhỏ giọng nói: "Thời gian này hoàng muội hình như hơi buồn bực, xảy ra chuyện gì vậy?"

Lục Thường dụi dụi trong ngực Đường Tấn Sơn, ngửa mặt lên cọ xát cằm hần, mới nói: "Ta lên nghe được công chúa nói chuyện cùng mưu sĩ, cũng là bởi vì Chân Bàng nhân gì đó chết rồi, tâm tình công chúa mới không tốt!"

Chân Ngọc nghe thấy nhắc tới tên của nàng, trong lòng giật mình, công chúa An Tuệ không phải luôn làm khó mình sao? Mình chết rồi, nàng không phải hả giận à, vì sao lại buồn bực?

Đường Tấn Sơn cũng có chút nghi vấn, cười nói: "Chân Bàng nhân này không thức thời, hoàng muội không phải hận không được giết chết hần sao, hần chết không phải hợp ý à, buồn cái gì chứ?"

Lục Thường nhỏ giọng nói: "Vấn đề chính là, Chân Bàng nhân này vốn là công chúa sai người giết chết, chỉ là hần đã chết rồi, công chúa cảm thấy không thể thu phục hần, lại để hần chết như vậy, thật sự không có gì vui, vì vậy không cam lòng, thời gian này vì thế mà ảo não rất nhiều."

Đường Tấn Sơn kinh ngạc, thiếu chút nữa thốt lên, nhất thời nói: "Chân Bàng nhân không phải bị bệnh chết, mà là hoàng muội sai người giết chết? Hoàng muội thật là thủ đoạn, chuyện này mura gió không lọt (không bị lộ)."

Lục Thường nói: "Công chúa sai người gài tai mắt trong phủ Cửu Giang vương, tai mắt này có thủ đoạn, hạ độc mạn tính trong trà sâm mà Chân Bàng nhân thường uống, thời gian đó Chân Bàng nhân còn thường xuyên thức đêm, thường uống trà sâm, độc tính dần dần xâm nhập vào máu, thường cảm thấy mệt mỏi, cái khác thì vẫn bình thường. Đại phu bắt mạch, cũng chỉ cho là mệt nhọc mà ra, chỉ khuyên hần tĩnh dưỡng. Không qua bao lâu, Chân Bàng nhân nhìn tướng như quá sức mệt nhọc, bệnh mà chết."

Chân Ngọc ngồi dưới bụi hoa nghe lời này, thân thể cứng ngắc, đầu óc cũng là "Rầm rầm" vang dội, nghĩ thông suốt vài chuyện.

Kiếp trước lúc mình chết, là An Bình năm thứ hai, Cửu Giang vương lên ngôi vị hoàng đế năm thứ hai, lúc đó mình nghĩ diệt trừ công chúa An Tuệ, công chúa An Tuệ làm sao không muốn diệt trừ hần? Bởi vì ra tay trước thì chiếm được lợi thế, sai tai mắt hạ độc mạn tính, hại chết mình, lại tạo thành là bản thân mình vất óc, ngọn đèn cạn dầu mà chết. Tai mắt kia ẩn núp trong vương phủ ba năm, mình lại không biết gì cả, đúng là sơ suất.

Về phần kiếp này, công chúa An Tuệ cũng là hành động trước, sai tai mắt hạ độc hại chết mình, tạo ra chuyện mình bởi vì thức đêm mà bị bệnh, bệnh mà chết. Chà trách Nhậm Đạt Lương nhìn ra đầu mối, tra ra trà sâm có vấn đề, chỉ là không tra ra được là ai hạ độc. Hôm nay biết là công chúa An Tuệ sai thuộc hạ gây nên, đương nhiên muốn trả thù.

Hai đời, đều chết trong tay công chúa An Tuệ, lần này, sao có thể nhịn? Thù này không báo, uống cho một lần trọng sinh.

Trước bụi hoa, đôi nam nữ lại thân thiết một phen, lúc này mới tách nhau rời đi.

Chân Ngọc xoa đôi chân đã tê dại, chậm rãi ra khỏi bụi hoa, vòng qua sau núi giả, đi về phía đại sảnh.

Đội nàng vừa đi khuất, Đường Tấn Sơn cùng Lục Thường chui ra từ một góc khác, cùng nhau nhìn phương hướng Chân Ngọc rời đi.

Lục Thường nhìn không được nghi ngờ, hỏi "Vương Gia vì sao phải mượn ta miệng, cố ý nói cho Chân thị nghe chuyện công chúa hạ độc Chân Bàng nhân?"

"Chân thị là sư muội của Chân Bàng nhân, nghe những lời này, khẳng định bị kinh sợ, nhất định sẽ nói cho Vương Chính Khanh nghe. Vương Chính Khanh biết chuyện này, làm sao có thể ngồi nhìn? Sẽ muốn điều tra chân tướng. Đến lúc đó, hần liền đắc tội hoàng muội rồi. Hần đắc tội hoàng muội, cũng chính là Cửu đệ đắc tội hoàng muội. Hoàng muội bị đắc tội, tự muốn xa lánh Cửu đệ, sẽ tới ủng hộ bên bốn vương. Có hoàng muội ủng hộ, bốn vương muốn mưu thành đại sự, tự nhiên sẽ dễ dàng hơn." Đường Tấn Sơn khó được kiên nhẫn giải thích, lại dặn dò Lục Thường nói: "Hoàng muội một khi có động tĩnh gì, sai người thông báo bốn vương."

Lục Thường đáp, nhất thời sợ công chúa An Tuệ tìm, vội cáo biệt với Đường Tấn Sơn, nhanh chóng tiến về tiền sảnh.

Đường Tấn Sơn nhìn bóng dáng Lục Thường rời đi, khước miệng nhếch lên, trong nội tâm lại hừ lạnh: chỉ là một nha đầu, lại vọng tưởng trèo cành cao, muốn làm chủ tử? Một khi thành đại sự, phải diệt trừ đầu tiên, chính là nha đầu biết được quá nhiều chuyện này.

Chân Ngọc quả nhiên hành động như Đường Tấn Sơn đoán, từ phủ công chúa trở về Vương gia, liền theo Vương Chính Khanh vào thư phòng, để hạ nhân lui xuống, nói hết mọi chuyện nghe được ở dưới bụi hoa cho Vương Chính Khanh nghe.

Nay mình thân là nữ tử, lại không thể tới gần Cửu Giang vương, nếu muốn báo thù, chỉ có thể mượn tay Vương Chính Khanh rồi.

Vương Chính Khanh nghe được chuyện này, kinh ngạc, sau một hồi lâu, lại nói: "Nay vương gia đại sự chưa thành, nếu vì chuyện Chân Bàng nhân mà trở mặt với công chúa An Tuệ, mất đi sự giúp đỡ, chỉ sợ không ổn. Chuyện này trước tiên phải giấu đã, đợi đại sự thành rồi điều tra sau. Huống chi, Chân Bàng nhân quan trọng hơn, cũng chẳng qua là một mưu sĩ, công chúa An Tuệ lại là muội muội của Cửu Giang Vương, Cửu Giang vương là người muốn làm chuyện lớn, làm sao có thể vì một mưu sĩ đã chết, không tiếc đắc tội với muội muội mình đây?"

Cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn, khi có chuyện liên quan mình, Chân Ngọc nhất thời liền mất lý trí, lúc này nghe Vương Chính Khanh phân tích, mới tỉnh táo lại, đúng thế, hiện nay Cửu Giang vương cần công chúa An Tuệ giúp đỡ, nếu bởi vì một mưu sĩ đến chết, trở mặt với công chúa An Tuệ, thật sự là ngu không ai bằng.

Mặc dù như thế, suy cho cùng sao có thể cam tâm? Chân Ngọc hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói: "Mặc dù không thể trở mặt với công chúa, nhưng cũng nên tìm ra tai mắt kia, để tránh tai mắt kia hại...thêm người khác."

Vương Chính Khanh gật đầu nói: "Đây là điều đương nhiên, chỉ là không thể đánh rắn động cỏ, còn phải âm thầm điều tra."

Vừa nói chuyện, thấy sắc trời cũng không sớm nữa, Chân Ngọc liền ra khỏi thư phòng, đi về phía phòng mình.

Nơi này, Vương Chính Khanh lại mở bộ《 Câu tiên lý 》 mà Chân Ngọc vẽ ở kiếp trước ra, nhìn về bức họa nói: "Chân Bàng nhân, người chết thật oan uổng! Nhưng người yên tâm, cho dù mất bao nhiêu năm, ta cũng sẽ báo thù cho người, nhất định không thể để người hại người tiêu dao sống trên đời."

Bởi vì chuyện này, Chân Ngọc suy tư mấy ngày, lại có chút buồn buồn, tinh thần rất là không tốt. Không ngờ một ngày kia dậy sớm, thì có thái giám tới ban chỉ, nói Hoàng đế biết được tam vương giám quốc khổ cực, thân tử đắc lực cũng cực khổ, bởi vì mỗi người thưởng một mỹ nhân, để các nàng vào phủ hầu hạ các thân tử có công.

Bởi vì Vương Tuyên và Vương Chính Khanh không trong phủ, Ninh lão phu nhân liền dẫn Chân Ngọc ra nhận chỉ, nhìn thái giám gọi mỹ nhân vào.

Mỹ nhân chân thành tiến vào, quỳ xuống khấu đầu với Ninh lão phu nhân, lại quỳ gối đến trước mặt Chân Ngọc khấu đầu, miệng nói bái kiến Tam phu nhân.

Mỹ nhân tuy là quỳ, nhưng âm thanh kiều mỵ, tư thái yếu điệu, khiến người ta thương tiếc.

Nếu là trước kia, Chân Ngọc tự nhiên cũng sẽ thương tiếc, nhưng hôm nay lại có chút sững sờ.

Mỹ nhân mà hoàng đế thưởng tới, lại là Điền Loan Loan.

Thì ra là Trích Nguyệt Lâu ngày trước hiến một nhóm ca cơ vào cung, Hoàng đế không trong cung, hoàng hậu Bạch thị liền sai người đến đạo quan bẩm một tiếng, muốn ý chỉ, mượn chỉ đem mỹ nhân ban thưởng đến các phủ. Không biết là trùng hợp hay là nguyên nhân khác, lại thưởng Điền Loan Loan cho Vương Chính Khanh làm thiếp.

Chân Ngọc muốn vỗ trán, có một số việc không có cách nào thay đổi sao? Nếu là thiếp của Vương Chính Khanh, về sau vẫn đến trong tay Vương Chính Khanh. Nhưng đáng tiếc, người Điền Loan Loan gặp lúc này, không phải nguyên chủ, mà là mình.

Chân Ngọc tay phải đỡ Điền Loan Loan, tay trái đè ép trên đầu nàng, có lão tử ở đây, nhất định phải ép nàng gặt gao, không thể để nàng tác quái.

Vương Chính Khanh về phủ thì nghe được chuyện trong cung ban thưởng một vị mỹ nhân, lại là Điền Loan Loan, nhất thời cũng ngây ngẩn cả người.

Nhưng Ninh lão phu nhân lại gọi hắn, dặn bảo: "Nếu là trong cung ban thưởng, cũng phải nể tình. Thân phận này, cũng không thể thấp hơn Hạ di nương."

"Vâng!" Vương Chính Khanh đáp.

Ninh lão phu nhân lại nói: "Ngọc nương nay cũng hiền huệ dễ nói chuyện, cũng không có cử chỉ ghen tỵ gì, đã sai người dọn dẹp viện an bài Điền di nương vào ở. Tới nay con đến phòng Điền di nương nghỉ ngơi, cho nàng chút mặt mũi!"

Vương Chính Khanh lại "Vâng" một tiếng, lúc này mới cáo lui ra ngoài. Hắn trong thư phòng trước, gọi một người đi vào, phân phó: "Truyền tin đi, gọi Chương Phi Bạch về phủ."

Người tới đáp, lui xuống.

Vương Chính Khanh ngẫm nghĩ chốc lát, lại là tới chỗ Chân Ngọc trước, đẩy cửa vào, thấy Chân Ngọc đọc sách, không nhìn ra hi nộ, liền đến ngồi bên người nàng, nhìn nhìn sắc mặt nàng rồi nói: "Là trong cung ban thưởng, cũng không phải ta cầu tới, nàng cũng đừng phiền nào!"

Lời còn chưa dứt, ngoài màn liền có giọng nha đầu nói: "Tam gia, Điền di nương nghe được ngài trở về, mời ngài qua phòng!"

Chân Ngọc nghe vậy, giơ sách trong tay đập lên đầu Vương Chính Khanh nói: "Đừng quên bản《 luật pháp giải thích 》kia."

Vương Chính Khanh thấy đáng về nàng không giống cảm tức, liền cười nói: "Ta đi sang ngồi một chút, liền trở về thư phòng."

Chân Ngọc híp mắt cười nói: "Ta với người cùng đi là được, coi như là cho mỹ nhân gấp đôi mặt mũi."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Đường Tấn Minh chi kế

"Di nương, như vậy thỏa đáng không?" Thiên Hương thấy Điền Loan Loan lệnh cho tiểu nha đầu đi mời Vương Chính khanh, liền có chút bất an, mới vào cửa, quả mức không quy củ chỉ sợ chọc Tam gia chán ghét!

Điền Loan Loan vào trong cung đi một vòng, quay đầu trở thành ngự tứ mỹ nhân, thân phận cao một lên bậc, trong bụng vui vẻ, mà lại được người kia bảo đảm, ý mình có chỗ dựa, là gan tự nhiên to lên, nghe vậy nói:

"Sợ cái gì? Ta chỉ mời, Tam gia có tới hay không, là chuyện của Tam gia."

Nàng tướng trọng trong phòng Chân Ngọc ngồi đối diện với Vương Chính Khanh, Vương Chính Khanh lại muốn đến phòng nàng, Chân Ngọc vì thế vừa tức vừa ghen, đột nhiên cảm thấy rất sáng khoái.

Thiên Hương vẫn luôn theo bên cạnh Điền Loan Loan, lúc này là theo chân nàng được ban đến Vương gia, trong lòng chỉ hy vọng Điền Loan Loan từ đó an phận, nàng cũng an ổn theo. Bởi vì thấy Điền Loan Loan như vậy, liền nhỏ giọng khuyên nhủ: "Còn muốn cùng Tam gia lâu dài, chính là Tam phu nhân, cũng không thể đắc tội quá mức! Tuy là trong cung thường tới, Tam phu nhân không thể tùy ý đánh chửi phát tiết, nhưng nếu thật sự muốn so đo, cũng chỉ sợ di nương chịu thiệt thôi."

Điền Loan Loan nhìn bốn bề vắng lặng, lúc này mới cùng Thiên Hương nói lời thật lòng.

"Người nghĩ lần này vì sao có thể vào cung, lại vì sao trùng hợp được ban thưởng đến Vương gia như thế? Không sai, là có người giờ trò, giúp ta một tay. Đương nhiên, hẳn có điều kiện." Điền Loan Loan cúi đến bên tai Thiên Hương nói: "Người chỉ cần đi theo ta, làm việc theo ý ta là được."

Thiên Hương nghe được nàng như vậy nói, làm như đã tính trước, mà hành sự như vậy, nhất định đã có chủ ý, cũng không phải đáng về không có mưu mô gì, nhất thời yên tâm một nửa, nhưng rốt cuộc lại hỏi: "Người giúp di nương, chẳng lẽ còn lợi hại hơn Tam gia?"

Điền Loan Loan cười không đáp, đẩy Thiên Hương một cái nói: "Được rồi, giúp ta thay y phục chải đầu, trang điểm xinh đẹp một chút, nghênh đón Tam gia."

Thiên Hương cười đáp, tự mở hộp nữ trang, tìm ra váy phối hợp với đồ trang sức.

Tâm tình Điền Loan Loan vui vẻ, suy nghĩ lại trọng sự một lần nữa, cảm giác mình lúc này may mắn như cũ, được quý nhân trợ giúp.

Từ lúc vào Vương gia lần trước, bị Chân Ngọc nương sờ soạng một cái, lại bị Vương Chính Khanh quát, nàng trở lại Trích Nguyệt Lâu, liền bức mình mấy ngày, thiếu chút nữa ngã bệnh. Một ngày kia, Tam vương gia Đường Tấn minh lại đến Trích Nguyệt Lâu, chỉ mặt đặt tên phải nghe nàng thối tiêu.

Nàng mặc dù mệt mỏi, vừa nghe là Tam vương gia, đương nhiên phải lấy lại tinh thần thối một khúc.

Đường Tấn minh nghe xong một khúc, nhưng không đi như trước đây, mà lại vén màn tiến vào trong, ngồi xuống trước giường, nghỉ ngơi một lát, nói với Điền Loan Loan: "Nghe nói người muốn Vương Chính Khanh nạp người làm thiếp?"

Điền Loan Loan thấy Đường Tấn minh tiến vào trong, đã sớm là đứng lên hành lễ, lúc này đứng lên, nghe thấy hắn hỏi như vậy, cũng là ngẩn ra, ngược lại vừa nghĩ, chuyện bản thân mấy lần liếc mắt đưa tình với Vương Chính Khanh trong bữa tiệc, có lẽ sớm đã bị người có tâm nhìn ở trong mắt, Đường Tấn biết rõ chuyện này cũng không có gì lạ. Chỉ là hắn đường đường là Vương Gia, quan tâm chuyện của một ca cơ như nàng làm gì?

Đường Tấn minh lại bảo Điền Loan Loan ngồi xuống, cười nói: "Nếu như người muốn theo Vương Chính khanh, bản vương cũng có biện pháp thỏa đáng giúp người, chỉ là có điều kiện."

"Vương Gia mời nói!" Mắt Điền Loan Loan sáng rực lên, nhìn về phía Đường Tấn Minh nói: "Chỉ cần làm được, nhất định sẽ dốc sức vì vương gia."

"Đừng là biết nói chuyện." Đường Tấn Minh cười một cái, lúc này mới nói: "Sau khi người vào Vương gia, phải nghĩ cách trừ chọc Chân Ngọc nương đến phát giận, ly gián tình cảm vợ chồng bọn họ, khiến cho hậu trạch của Vương Chính Khanh không yên, ồn ào không ngừng."

Điền Loan Loan vừa nghe liền nói: "Nếu nô tỳ vào Vương gia, cũng chỉ là một thiếp thị, nào dám khiêu chiến cùng chủ mẫu? Nếu là chủ mẫu ghét bỏ, muốn phạt nô tỳ, nô tỳ chỉ sợ chạy không thoát."

Đường Tấn minh nghiêng mắt nhìn nàng một cái nói: "Yên tâm, tự có thể cho người một thân phận, khiến cho Chân thị không dám tùy ý xuống tay với người. Và lại Chân thị này chỉ là nữ nhi của tiểu quan, xuất thân không cao, hay nháo loạn, thân thể lại yếu ớt, không chịu nổi kích thích. Nếu ồn ào nhiều

lần, tự cũng sẽ ngã bệnh. Đến lúc đó mời thầy bốc thuốc, kích thích một phen nữa, tự nhiên quy thiên thôi. Nàng vừa mất, người chính là phó chủ mẫu trong phủ rồi, chẳng phải êm đẹp hay sao?"

Đường Tấn Minh nghĩ cách, cũng là muốn cho hậu trạch của Vương Chính Khanh không yên, kéo chân hắn, khiến cho hắn không thể toàn tâm toàn ý mưu sự cho Cửu Giang Vương. Điền Loan Loan chính là một quân cờ tốt khiến cho hậu trạch không yên. Nhưng muốn Điền Loan Loan ngoan ngoãn làm việc, đương nhiên phải cho ngon ngọt cùng hứa hẹn.

Điền Loan Loan nghe lời này của Đường Tấn Minh, tất nhiên động tâm, nhưng nàng cũng không phải là kẻ ngu, tất nhiên cười nói: "Mất chủ mẫu này, tự nhiên sẽ ngênh chủ mẫu mới vào cửa, đến lúc đó là một người lợi hại tới, nô gia sẽ không dễ sống. Hơn nữa gây ra chuyện, Trạng Nguyên gia không chừng sẽ chán ghét nô gia, nô gia không có lợi gì!"

Đường Tấn Minh nói: "Nếu như người có thể huyênháo hậu trạch Vương Chính Khanh không yên, khiến Chân thị tức đến ngã bệnh, bổn vương hứa, đến lúc đó sẽ nghĩ cách phong cho người làm Cáo Mệnh phu nhân. Có thân phận Cáo Mệnh, ngay cả chủ mẫu vào cửa, cũng không dám lên mặt với người. Về phần Trạng Nguyên gia, hắn là nam nhân không phải sao? Chỉ cần hắn là nam nhân, người tự có cách làm hắn vui lòng phải không?"

Bổn triều có chế, nếu trong phủ quan viên không chủ mẫu, hoặc là chủ mẫu mất rồi, thiếp thị chủ trì nội trạch có công, cũng là có thể xin phong Cáo Mệnh. Điền Loan Loan nghe lời hứa, hoàn toàn động lòng, một lời liền đáp ứng với Đường Tấn Minh.

Đường Tấn Minh thấy nàng đã đáp ứng, liền trừ hoạch biện pháp, thêm tên của nàng vào danh sách ca cơ mấy ngày sau đưa vào cung, đợi đến khi hoàng hậu ban thưởng ca cơ đến tất cả phủ, ca cơ trong danh sách thưởng cho Vương Chính Khanh, sẽ là tên Điền Loan Loan.

Lúc này đang Thiên Hương giúp Điền Loan Loan trang điểm, suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu nô tỳ là Tam gia, thấy di nương thù mị như vậy, nhất định sẽ xiêu lòng."

Điền Loan Loan chột chột trán Thiên Hương nói: "Đáng tiếc người không phải là Tam gia!"

Hai người cười đùa, chỉ nghe tiểu nha đầu bên ngoài bẩm: "Di nương, Tam gia cùng Tam phu nhân đến rồi!"

"Tam phu nhân cũng tới?" Thiên Hương kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau với Điền Loan Loan, vội vàng đỡ Điền Loan Loan ra ngoài nghênh đón.

Vương Chính Khanh cùng Chân Ngọc một đường tới đây, một cái thấy Điền Loan Loan trang điểm tuyệt sắc, giống Bạch Cốc Lan mấy phần, nhất thời hơi mất hồn, lập tức khôi phục lại tinh thần, lên nhìn Chân Ngọc một cái, sợ nàng nhìn ra đầu mối.

Chân Ngọc nhìn quanh người Điền Loan Loan, cười nói: "Lần trước di nương thân thể trần trụi, chỉ lo nhìn làn da trắng mịn kia của muội, không để ý tới mặt, lúc này nhìn, lại cảm thấy rất quen mắt!"

Điền Loan Loan vừa nghe thấy nàng nhắc tới chuyện lúc trước, bàn tay không khỏi nắm lại thật chặt, rất nhanh lại buông ra, trên mặt mang ý cười.

Ngay sau đó Chân Ngọc lại nói: "Cực kỳ giống một nữ nhân, nữ nhân kia họ Bạch, tên. . . ."

Vương Chính Khanh ho nhẹ một tiếng nói: "Được rồi, đi vào rồi nói!" Nói xong bước vào phòng trước.

Điền Loan Loan thấy Vương Chính Khanh không còn ở trước mặt, liền cười nói với Chân Ngọc: "Tam phu nhân thật rồi rãnh, ngay cả Tam gia tới chỗ thiếp thị, cũng muốn cùng tới đây, có thể biết lời đồn đại bên ngoài quả không sai."

Chân Ngọc thấy Điền Loan Loan vừa gặp mặt đã dám nói chuyện như vậy, không khỏi cười mà nói: "Có thêm lá gan của ai thế, lại dám nói chuyện với chủ mẫu như vậy?"

Điền Loan Loan thấy Chân Ngọc không buồn bực, ngược lại lưu loát đáp trả, không khỏi ngẩn ra, Tam vương gia không phải nói tính tình Chân thị nóng nảy, nói đôi câu nửa lời, liền có thể khiến cho nàng tức điên sao? Tính tình này lại không giống! Tựa như lần gặp mặt trước, nhìn cũng không giống tính tình buồn bực, nhưng lúc đó nói cho Tam vương gia, Tam vương gia còn nói có tai mất trong Vương gia, đối với tính tình của Chân thị hiểu rõ như lòng bàn tay, nàng nhìn thấy, chỉ là phiến diện cùng bề ngoài, chưa chắc là thật. Vậy phản ứng lúc này của Tam phu nhân chắc là?

Thấy Điền Loan Loan như bị chẹn họng, Chân Ngọc cười tiến lên, ôm bả vai nàng, một cái tay khác bấm trên eo nàng một cái nói: "Eo thon lắm, chỉ tiếc, phải một mình trông phòng rồi."

Điền Loan Loan bị Chân Ngọc ôm, nhớ tới hành động nàng che ngực mình lần trước, cả người chột nẩy lên da gà, thân thể cứng đờ, bật thốt lên: "Tam phu nhân xin hãy tự trọng một chút."

"Ha ha!" Chân Ngọc không khỏi cười lớn, cười xong tay ôm Điền Loan Loan lại trượt xuống phía dưới, sờ soạng trước ngực nàng một cái, lúc này mới hài lòng vào phòng.

Điền Loan Loan đứng ngoài cửa, giận đến cả người phát run, người này là sao chứ?

"Di nương, còn không đi vào hầu hạ?" Chân Ngọc và Vương Chính Khanh mỗi người chiếm một cái ghế lớn, gõ mặt bàn nói: "Người đến cũng được một lúc rồi, ngay cả trà cũng không có? Ta thì thôi, nhưng Tam gia vất vả bên ngoài một ngày, đang khát lắm đây!"

Đám người Thiên Hương vừa mới nhìn thấy Chân Ngọc đùa giỡn Điền Loan Loan, cũng có chút chưa hoàn hồn, lúc này nghe thấy kêu bưng trà, vội

vàng đi chuẩn bị, một mặt nhìn nhau, ai không biết, còn tưởng rằng Tam phu nhân cũng là một vị nam tử đấy? Nhìn khí thế kia xem, không kém Tam gia chút nào.

Điền Loạn Loạn nghe được tiếng gọi, chỉ đành phải đi vào, nhất thời thấy được Chân Ngọc ngồi ở vị trí của mình, đang muốn kêu nha đầu mang thêm một cái ghế nữa, lại nghe Chân Ngọc nói: "Nghe nói di nương đôi tay thường ngày cầm tiêu, giỏi thuật ấn nắn, vừa hay ta đây mấy ngày cúi đầu khâu thùa may vá, bả vai thường đau nhức, cũng muốn phiền di nương xoa bóp một chút."

Đôi tay cầm tiêu, giỏi thuật ấn nắn, đó không phải là bóp bả vai cho người khác có được hay không? Điền Loạn Loạn trong lòng phát hỏa, nhất thời liền dùng đôi mắt to ngấp nước nhìn Vương Chính Khanh, muốn Vương Chính Khanh giúp nàng nói chuyện.

Chân Ngọc nhìn Điền Loạn Loạn liếc mắt với Vương Chính Khanh, lại "Ah" một tiếng nói: "Ánh mắt này của Điền di nương, thật giống một người."

Vương Chính Khanh có chút nhức đầu, không đợi Chân Ngọc nói tiếp, nói với Điền Loạn Loạn: "Còn không cho xoa bóp cho Tam phu nhân, đứng ngay ra đó làm cái gì?"

"Ách!" Điền Loạn Loạn uất ức đến không chịu nổi, cũng không dám làm trái lời Vương Chính Khanh, chỉ là chậm chạp tiến lên, bóp bả vai cho Chân Ngọc.

Nhất thời trà tó, Chân Ngọc lại để cho Điền Loạn Loạn bưng trà dứt nàng uống..., cười nói: "Uống trà trong tay mỹ nhân, trà này liền thơm ngọt hẳn."

Điền Loạn Loạn bắt đắc dĩ, chỉ đành phải đi bưng trà đáp Chân Ngọc uống.

Ngược lại Vương Chính Khanh ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng, đứng đấy uống trà, một chút cũng không sai khiến người khác.

Chân Ngọc uống xong trà, lại chỉ vào Điền Loạn Loạn nói: "Đấm bóp thêm chân nữa, chân này có chút tê dại."

Điền Loạn Loạn thảm oán hận, cắn môi sắp nói chuyện, đột nhiên nhớ tới Đường Tấn Minh dặn dò, lại bình tĩnh lại, mình tới là muốn làm Chân Ngọc phát giận, tới đảo loạn hậu trạch, ngược lại không thể để Chân Ngọc làm mình tức giận, hơn nữa Tam gia ở nơi này, mình càng uất ức, hẳn tất nhiên càng thương tiếc, sau này nhất định sẽ an ủi mình, bởi vậy định thần, nửa quỳ nửa ngồi dưới đất, đấm chân cho Chân Ngọc.

Chân Ngọc thờ dài nói với Vương Chính Khanh: "Trong nhà có thiếp thị thật không tệ nha! Đặc biệt là thiếp thị dịu dàng hiểu chuyện xinh đẹp."

Vương Chính Khanh mặt không chút thay đổi nói: "Nàng thích là tốt rồi!"

"Thích!" Chân Ngọc ra sức gật đầu nói: "Điền di nương vốn là ca cơ, hiểu chuyện hơn Hạ di nương và Chu di nương một chút, hợp lòng ta rồi."

Điền Loạn Loạn yên lặng: ta đây là vào cửa làm thiếp thị của Tam gia, còn phải đảm đương làm thiếp thị của Tam phu nhân sao?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Một khúc tiêu động lòng người

Chân Ngọc nghe thấy nha hoàn bên cạnh Điền Loạn Loạn tên Thiên Hương, nhất thời trong lòng lại ngứa ngáy, ngoắc tay gọi Thiên Hương đến gần, nhìn nói: "Cũng không tệ." Bởi vậy cúi đầu nói với Điền Loạn Loạn: "Điền di nương, chỗ ta có một vị tên Hồng Tụ, nếu mà thêm Thiên Hương nữa, sẽ thật sự là Hồng Tụ Thiên Hương* rồi. . . ."

*Thư sinh cổ đại khi đọc sách có mỹ nhân bên cạnh mài mực rót trà

Điền Loạn Loạn nghe lời này, lại nghĩ là Chân Ngọc có ý muốn Thiên Hương, không khỏi khần trương, cắt đứt lời Chân Ngọc: "Phu nhân, Thiên Hương từ nhỏ đã ở bên cạnh nô gia, nô gia thực không xa nàng được, kính xin phu nhân. . . ."

"Được rồi được rồi, chỉ là đùa một chút thôi, cần gì phải gấp gáp vậy?" Chân Ngọc cười nói: "Nha đầu này tuy tốt, dù sao cũng là xuất thân từ ca quán, thấy được nhiều thứ rồi, thật ra thì cũng không thích hợp đến phòng ta hầu hạ." Ngón tại ý ngoại, chính là kiểu người như Điền Loạn Loạn và Thiên Hương, chỉ có Vương Chính Khanh tiêu thụ được, Chân Ngọc nàng thực sự ăn không tiêu.

Vương Chính Khanh vừa nghe, sắc mặt hơi thay đổi, có chút phiền não, cuối cùng cũng không nổi giận, chỉ cúi đầu uống trà.

Chân Ngọc nói Điền Loạn Loạn mấy câu, lại dày vò nàng ta một phen, tự giác thay nguyên chủ xả giận, lại có chút ý cười, nhất thời nói: "Điền di nương, không bóp nữa, cầm tiêu tới thổi một khúc đi. Mang muội vào cửa, chính là chờ đến tối nghe muội thổi tiêu!" Nàng nói xong, ý vị khó hiểu lườm Vương Chính Khanh một cái.

Lúc trước Vương Chính Khanh quả thực có chút tâm tư, lúc này nghe Chân Ngọc nói vậy, gương mặt tuần tú không hiểu sao đỏ lên, ho nhẹ một tiếng

nói: "Đã trễ thế này, để lần sau thôi đi!"

Chân Ngọc lại kiên trì nói: "Tôi nay ánh trăng không tẻ, trong sân bày mấy đĩa hạt dưa và trái cây, nghe di nương thổi một khúc, là nhà hứng đầy. Tam gia đây là đang đau lòng cho di nương, nhưng không biết di nương một lòng muốn thổi một khúc cho Tam gia nghe! Điền di nương, muội nói xem có đúng không?"

Điền Loan Loan đang lo Chân Ngọc, không tiện thể hiện tình ý với Vương Chính Khanh, lúc này vừa nghe thấy lời, tự nhiên nói: "Tam gia và Tam phu nhân nề mặt, đương nhiên phải thổi một khúc rồi."

Nghe được thế thiếp một người muốn nghe tiếng tiêu, một người muốn thổi tiêu, Vương Chính Khanh cũng không phản đối nữa.

Nhất thời bọn nha đầu an bài thỏa đáng, mọi người liền chuyển vào trong viện.

Điền Loan Loan cầm tiêu, mượn tiêu đưa tình, cũng là vừa thổi vừa quan sát Vương Chính Khanh, môi đỏ đặt trên cây tiêu, tay ngọc nhẹ nhàng, bản thân mị hoặc không thôi.

Sau một khúc, Vương Chính Khanh nhẹ vỗ tay nói: "Hắn là tiến bộ hơn lần trước, tình cảm mơ hồ thấp thoáng, rất cảm động."

Chân Ngọc cũng thừa nhận Điền Loan Loan thổi rất hay, nhất thời nổi hứng, phân phó Lập Hạ nói: "Đi, nói với Hồ ma ma, mang cây tiêu có được từ ngày trước, đưa tới bên này."

Điền Loan Loan vừa nghe, đây là tiết tấu muốn ban thưởng nàng sao! Chỉ là, ai mà thêm cây tiêu gì đó, để Tam gia ở lại là được.

Vương Chính Khanh mừng thầm, thế thiếp hòa thuận, hậu trạch an bình, đây mới là chuyện tốt.

Rất nhanh, Lập Hạ đã lấy cây tiêu tới đây, đưa cho Chân Ngọc.

Chân Ngọc nhận lấy, mở hộp lấy cây tiêu ra: "Cây tiêu này, được một danh sư khắc ra, lưu lạc dân gian, lần trước tình cờ thấy, chỉ tốn một chút bạc liền mua được, quả thực chiếm được không ít lợi."

Điền Loan Loan vốn là nghĩ một cây tiêu cũng không hiếm lạ gì, vừa thấy Chân Ngọc lấy cây Tiêu ra, lại nghe tới lai lịch, lúc này mới trở nên trịnh trọng, a, là cây tiêu mà Quân đại gia khắc đây mà! Lúc trước vẫn luôn tìm kiếm, lại không tìm thấy. Lúc trước có một công tử nhà quyền quý tặng một cây, cũng là đồ mô phỏng, nào bì được với đồ thật chứ? Không ngờ Tam phu nhân may mắn, lại có được một cây. Nhưng hôm nay cây tiêu này, có lẽ sẽ rơi vào tay ta rồi. Vì cây tiêu này, tối nay sẽ nề mặt Tam phu nhân, không giành Tam gia với nàng nữa.

Điền Loan Loan nhìn chằm chằm cây tiêu kia, chỉ chờ Chân Ngọc mở miệng thưởng cho nàng, sắp đi lên trước tạ ơn, không ngờ Chân Ngọc lại cười một tiếng, đưa cái hộp cho Lập Hạ, mình cầm tiêu đứng ở giữa sân, cười nói với Vương Chính Khanh: "Tam lang chắc là chưa từng nghe ta thổi tiêu bao giờ nhỉ?"

"Ngọc nương còn biết thổi tiêu?" Vương Chính Khanh cực kỳ ngạc nhiên, "Ngày trước vì sao không thấy nàng thổi bao giờ?"

"Ngày trước nếu là ta thổi, Tam gia sẽ nghe sao?" Chân Ngọc cười tủm tỉm nói: "Phải là tương mạo như Điền di nương đây thôi, Tam gia mới muốn nghe."

Vương Chính Khanh bị nghẹn một lúc, trong bụng bất đắc dĩ, Ngọc nương à, dấm này của nàng, còn muốn ăn đến khi nào đây?

Chân Ngọc nói xong, trong lòng có ưu thương nhân nhật, nghĩ tới nguyên chủ. Nguyên chủ lúc trước chính là bị Vương Chính Khanh chán ghét như vậy, như vậy mới bị Điền Loan Loan khi dễ, mới có thể tức chết? Nguyên chủ thật đáng thương mà!

Thấy Chân Ngọc muốn thổi tiêu, Điền Loan Loan không khỏi trợn to mắt, thật nực cười, ta ở Trích Nguyệt Lâu học mười mấy năm, lại thêm có thiên phú, mới thổi được một khúc như vậy. Ngươi cũng muốn thổi một khúc? Thổi đi thổi đi, thổi nát mới hay.

Chân Ngọc tay cầm tiêu, nhớ lại năm đó, ngàn vạn loại cảm xúc đột nhiên xông vào tim, mắt khép hờ, bắt đầu thổi.

Tiếng tiêu du dương dưới ánh trăng, nước chảy núi cao, chuyện cũ như cát bụi, tưởng niệm chủ cũ, công danh không thành bản thân đã chết, lại quay đầu trăm năm, mở mắt nơi khuê phòng nữ nhi tan vỡ mộng anh hào.

Vương Chính Khanh càng nghe càng ngạc nhiên, khúc nhạc này không tư tình nhi nữ như Điền Loan Loan thổi, âm thanh mềm mại lượn quanh tai, mà là lòng mang chí lớn, khúc nhạc cả đời không được thư nhân.

Một khúc của Chân Ngọc kết thúc, Vương Chính Khanh cũng không vỗ tay, chỉ nói: "Khúc này học được từ đâu? Quá mức bi tráng, cũng không tốt."

Chân Ngọc cười một tiếng, cũng không đáp hần, ngược lại nói: "Lâu rồi không thổi, cũng là lạ lắm, không so được với lúc trước rồi." Nói xong đưa tiêu cho Lập Hạ, để nàng cất đi.

Điền Loan Loan lúc này lại không nói, tuy nói phong cách thổi tiêu của Chân Ngọc không giống nàng, rốt cuộc cũng có bản lĩnh, chỉ có tốt hơn nàng, tuyệt không kém nàng. Chân thị này, thật không hổ là tài nữ. Không trách được năm đó Tam gia từ bỏ ái mộ của rất nhiều quý nữ Kinh Thành, nhất định đến Giang Nam đón nàng làm vợ.

Lập Hạ cũng là ngây người ở một bên, Tam phu nhân tuy là tinh thông cầm kỳ thư họa, nhưng lúc học nhạc khí, cũng là chê Tiểu bát nhã, học một nửa liền bỏ, chuyển sang học đánh đàn tranh. Sao lúc này bỗng nhiên có thể thổi một khúc tiêu dễ nghe như vậy? Thôi, không nghĩ ngợi thêm nữa, dù sao Tam phu nhân có thể áp Điền di nương xuống, khiến cho Tam gia chú ý, chính là chuyện tốt.

Nhìn trời cũng không sớm nữa, Chân Ngọc rót cuộc đứng lên chuẩn bị đi, Vương Chính Khanh cũng đứng lên theo, lại là một bộ dạng muốn đi cùng Chân Ngọc.

Điền Loan Loan không khỏi khẩn trương, bách chiết ngàn chuyển (ta không biết là chi, thôi để nguyên Hán Việt) hô: "Tam gia ~"

Vương Chính Khanh liếc nàng một cái nói: "Trời cũng không còn sớm, sớm nghỉ ngơi đi, rồi rảnh sẽ tới thăm nàng." Dứt lời chấp tay ra sau, đi ra cửa trước.

Chân Ngọc quay đầu nhìn Điền Loan Loan một chút, dùng ngón tay chỉ búi tóc nàng nói: "Nghiêng rồi!" Nói xong cũng chấp tay đi.

Điền Loan Loan ngây người trong chốc lát, đột nhiên ngồi xổm dưới đất, hận không thể đập sàn khóc lớn.

Vẫn là Thiên Hương nhanh nhẹn, nhanh chóng đỡ dậy nàng, khuyên như: "Còn phải tiễn Tam gia và Tam phu nhân, không thể sai sót được."

Điền Loan Loan cắn răng nghiêng lợi, cuối cùng cũng đứng lên, dựa trên tay của Thiên Hương, đi ra ngoài tiễn Vương Chính Khanh và Chân Ngọc.

Đưa mắt nhìn Vương Chính Khanh cùng Chân Ngọc đi xa, Điền Loan Loan vừa quay người, liền gạt ly trà mà Chân Ngọc vừa uống, hung hăng nói: "Tiện phụ này, giày vò ta như vậy, tương lai sẽ để nàng ta chịu đau khổ."

Thiên Hương thấy tiểu nha đầu không ở trước mặt nữa, trong phòng chỉ có hai người bọn họ, vẫn sợ Điền Loan Loan mắng lớn tiếng bị người khác nghe thấy, chỉ có thể bịt miệng nàng, nhỏ giọng nói: "Di nương nhỏ giọng một chút, hiện vẫn chưa được Tam gia yêu thích, chưa phải thời điểm lớn tiếng."

Điền Loan Loan nổi giận một lát, lúc này mới cảm thấy tốt lên một chút, hỏi Thiên Hương: "Trong thời gian ngồi trong phòng, Tam gia có từng nhìn ta?"

Thiên Hương cũng biết Điền Loan Loan bận rộn hầu hạ Chân Ngọc, cũng là không rảnh rồi liếc mắt đưa tình với Vương Chính Khanh, nhưng nàng cũng đề tâm, lần lượt bưng trà, tự nhiên cẩn thận quan sát một chút, lúc này nghe thấy Điền Loan Loan hỏi, đáp: "Ánh mắt Tam gia dừng trên người Di nương một hồi lâu! Nếu không phải do Tam phu nhân, Tam gia nhất định sẽ ở lại."

Lúc này sắc mặt Điền Loan Loan mới tốt hơn một chút, nàng là chủ bài của Trích Nguyệt Lâu, không biết bao nhiêu công tử quyền quý muốn nạp nàng vào phủ làm thiếp, cũng bị nàng cự tuyệt, không tin Vương Chính Khanh sẽ không coi trọng nàng.

Thiên Hương vừa nói chuyện, lại thì thầm: "Nô tỳ đã hỏi thăm một chút, Chương công tử không ở trong phủ, hình như là bị Tam gia phái tới trang làm việc. Nghe nói sau mùa thu sẽ trở về."

Điền Loan Loan cũng không biết chuyện Chương Phi Bạch là bởi vì giúp nàng, bị Vương Chính Khanh đuổi đến trang, lúc này nghe được Chương Phi Bạch không có trong phủ, suy nghĩ một lát, cũng cho là hiện nay không nên quá mức phách lối, đợi Chương Phi Bạch về phủ, tìm hân cùng tính kế, nhờ hân giúp thêm một lần nữa, không chừng sẽ có được tâm Vương Chính Khanh, chọc tức Chân Ngọc!

Ở một nơi khác, Vương Chính Khanh đầy bụng nghi ngờ, cũng không vội trở về thư phòng, chỉ theo Chân Ngọc đến phòng nàng, hai người ngồi xuống nói chuyện.

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh muốn nói lại thôi, liền hỏi: "Tam lang có gì muốn hỏi?"

Vương Chính Khanh thở dài nói: "Ngọc nương, nàng rót cuộc còn có bao nhiêu tài nghệ mà ta không biết?"

Chân Ngọc nhìn thẳng vào mắt Vương Chính Khanh, nghiêm mặt nói: "Tam lang, nếu ta là nam tử, tuyệt không thua kém chàng, chàng tin hay không?"

"Tin!" Vương Chính Khanh gật đầu nói: "Ngày trước chỉ cảm thấy nàng hay khóc hay náo, quá mức vô lý, lúc này nhớ lại, nàng như vậy, nếu an phận nơi hậu trạch, chỉ làm phụ nhân bình thường, ngược lại không bình thường."

Chân Ngọc suy nghĩ, về sau muốn đối phó với công chúa An Tuệ, muốn trợ giúp Cửu Giang vương, đều không là chuyện dễ dàng, một phụ nhân hậu trạch, thì không chen miệng vào được, cho dù là nói cái gì làm cái gì, cũng không nhất định có thể khiến Vương Chính Khanh thừa nhận, chỉ có bây giờ thể hiện ra sự khác biệt, thể hiện sự tài hoa, về sau nói chuyện, mới có thể khiến Vương Chính Khanh coi trọng.

Nhưng biểu hiện này, lại không thể quá nhanh chóng, phải từng bước từng bước lộ ra. Và lại, cũng phải để đám người Hồ ma ma cùng Lập Hạ thích ứng, thích ứng chủ tử của họ vốn là một người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ cần học qua, giờ ôn lại, liền có thể thắng người một bậc.

Theo Hồ ma ma nói, nguyên chủ vốn cũng là một người vô cùng thông tuệ, chỉ là tâm trạng quá mức nặng nề, mới đa nghi nhiều bệnh.

Vương Chính Khanh cuối cùng nói: "Khúc nhạc là tiếng lòng, nàng thân là nữ tử, trong lòng lại có chí hướng, như vậy, làm sao có thể thư thái đây? Ngọc nương à, chỉ sợ nàng đầu thai nhầm rồi."

Chân Ngọc cúi đầu, sau một hồi mới nói: "Tam lang, để cho ta làm mưu sĩ cho chàng có được không? Tin tưởng ta không hề kém Chương Phi Bạch."

Vương Chính Khanh từ chối cho ý kiến, cũng là đưa tay xoa xoa đầu Chân Ngọc, hồi lâu mới nói: "Không được!" Ta cười là thê tử, cũng không phải là mưu sĩ.

Chân Ngọc vừa nghe liền nóng nảy, đẩy tay Vương Chính Khanh ra, hừ nói: "Nếu chàng không đồng ý, thì ngày ngày ta sẽ giày vò thị thiếp mà chàng yêu thương."

"Hiện giờ nàng không phải là ngày ngày giày vò họ sao?" Vương Chính Khanh cười đến giảo hoạt, "Nàng càng giày vò, họ ngược lại càng kiều diễm, tình cờ thấy, ai ai cũng yêu kiều hơn hoa, cũng không phải là lạ!"

Chân Ngọc nghĩ cũng phải, mình không nỡ để các nàng chịu khổ, ngày ngày thịt ngon thức ăn ngon cung dưỡng, xiêm áo đẹp mặc, trang sức tinh xảo đưa qua, họ cũng không phải là sống quá thoải mái đi? Không đúng không đúng, những thị này, mặc dù nói là của Vương gia, cũng coi như người trong phòng của mình, nhưng rốt cuộc vẫn là thị thiếp của Vương Chính Khanh, mình giúp hắn nuông chiều thị thiếp, vì sao chứ?

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc không nói, lại có chút không nhẫn tâm, nói: "Thư phòng chỗ ta có nhiều cô bản không dễ tìm, nếu buồn bực, không ngại qua lấy mấy quyển xem một chút."

Thư phòng là nơi quan trọng, từ trước đến giờ không cho thê thiếp tùy tiện ra vào, nhưng Ngọc nương thì khác, để nàng vào cũng không sao cả. Vương Chính Khanh mơ hồ cảm thấy, tài nghệ của thê tử mình, có thể không chỉ có như thế. Nhất thời cảm thán: Chân Bàng nhân à, sự muội nhà người cũng không thua người nửa phần!

Vừa nói chuyện, thấy sắc trời cũng không còn sớm, Chân Ngọc liền đuổi Vương Chính Khanh: "Còn không trở về thư phòng? Ta bị thiếp thị nhà chàng náo loạn hơn nửa buổi tối, cũng mệt nhọc, buồn ngủ rồi!"

Rốt cuộc là ai náo ai vậy? Vương Chính Khanh khẽ cười, giờ lại không cảm thấy là Chân Ngọc có tình gây sự, ngược lại cảm thấy nàng nói chuyện như vậy, có thêm một phần đáng yêu, nhất thời giữ tay nàng, đặt miệng xuống hôn, tiếp đó tách ra, nhanh chóng xoay người rời đi. Lúc rời khỏi trái tim còn đập liên hồi, gương mặt tuần tú đỏ cả lên.

Chân Ngọc bị hắn hôn, đợi khi phản ứng lại, cũng là nhanh chóng vào trong trường, xoa ngực hít sâu, tâm có chút loạn.

Một nơi khác, Thiên Hương cũng là ngày ngày dò thăm tin tức của Chương Phi Bạch, hôm nay liền tới bẩm báo với Điền Loan Loan: "Di nương, Chương công tử đã về phủ, đang ở bên ngoài thư phòng!"

Điền Loan Loan mừng rỡ, sai Thiên Hương lấy thêm ngân lượng thưởng cho mấy bà tử giữ cửa đã thông báo, một mặt lại dặn bảo: "Người tìm cơ hội chạy ra ngoài, khi thấy Chương Phi Bạch thì chuyển lời, chỉ cần nói ta hiện trong phủ, nhưng Tam gia vẫn nghỉ ngơi ở thư phòng, hắn nghe tự nhiên sẽ tìm cơ hội tới gặp ta."

Thiên Hương có chút do dự, nhỏ giọng nói: "Di nương hiện nay không phải ca cơ nữa, mà là cơ thiếp của Tam gia, gặp lại Chương công tử có ổn hay không?"

Điền Loan Loan thở dài nói: "Tuy là chỉ có vào Vương gia mới mấy ngày, lại tựa như đã vài năm, nếu còn không nghĩ cách nắm giữ trái tim Tam gia, để chàng vào phòng, ta ở Vương gia, chỉ sợ không có chỗ đứng, đừng nói là. . . ."

Thiên Hương vừa nghe Điền Loan Loan nói lời này, nhanh chóng đồng ý.

Điền Loan Loan lại dò thăm được hành tung của Vương Chính Khanh, hỏi được hắn đã trở về phủ, đang trong thư phòng, liền có chút ngồi không yên, sau khi liên tục suy nghĩ, cuối cùng hung ác hạ quyết tâm, không ác với mình, sao có thể làm Tam gia lưu ý, sao có thể chọc giận tiện phụ? Bởi vậy phân phó Thiên Hương: "Đi, đến phòng Tam phu nhân thỉnh an!"

"Thỉnh an trễ như vậy sao?" Thiên Hương không hiểu.

Điền Loan Loan cũng không giải thích với nàng, đã bắt đầu nhìn gương trang điểm, chuẩn bị đi ra cửa.

Chân Ngọc lúc này vừa nằm trên giường đọc sách, vừa hỏi Lập Hạ nói: "Ba vị di nương đều an phận sao?"

Lập Hạ đáp: "Hạ di nương mấy ngày nay bán học vẽ tranh, lại tìm vài cuốn sách ở bên ngoài, sao sao chép chép, rất bận rộn, nhìn ra là muốn học Tam phu nhân viết kịch bản." Nói xong không nhịn được cười.

Chân Ngọc cũng cười, vội vàng học tập nha, cái này hay.

Lập Hạ còn nói Chu Hàm Xảo: "Về phần Chu di nương, cũng là bận học thêu hai mặt, nguyên nhân là sinh thần lão phu nhân lần trước có người tặng bình phong thêu hai mặt, lão phu nhân rất thích, sai người thu lại, nhất thời nhớ tới Chu di nương am hiểu may vá, gọi nàng qua quan sát thêu hai mặt một lượt, để cho nàng học một chút. Chu di nương vừa nghe, không dám chậm trễ, thời gian này vẫn cùng tú nương thảo luận kim pháp, cũng không được rảnh rỗi."

Chân Ngọc gật đầu, hai người này coi như là tương đối thân thiết cũng không tổn tâm tư, hiện nay chỉ còn lại Điền Loan Loan đầu đầu này thôi, nếu cũng thu phục, được, trong phủ cũng liền yên bình, sẽ không kéo chân Vương Chính Khanh.

Nói đến Điền Loan Loan, Lập Hạ tức khinh thường, cúi xuống bên tai Chân Ngọc nói: "Cả ngày làm bộ làm tịch, sai cái này sai cái nọ, muốn ăn cái này muốn ăn cái kia, lại để cho nha đầu ra ra vào vào, thậm chí to nhỏ với bà tử giữ cửa, không muốn biết làm cái gì?"

Chân Ngọc cười một tiếng nói: "Tất nhiên hỏi thăm hành tung của Tam gia, cái này cũng có thể hiểu." Nói qua hơi nghiêng mặt, tránh đôi môi Lập Hạ đang lại gần. Ai, nha đầu này cũng không biết kiêng dè, mỗi lần nói chuyện cứ đến gần như vậy.

Chân Ngọc có chút bất đắc dĩ, đang muốn ám hiệu với Lập Hạ mấy câu, lại nghe phòng ngoài có âm thanh Bán Hà nói: "Hơn nửa đêm, di nương còn tới thỉnh an? Kỳ lạ rồi!"

"Ah, là Điền di nương đến rồi!" Lập Hạ đứng thẳng người, lắng nghe âm thanh, quay đầu lại nói với Chân Ngọc: "Tam phu nhân, có muốn đuổi nàng ta đi hay không?"

"Mỹ nhân có lòng, có thể nào phạt ý tốt của nàng? Cho nàng vào đi!" Chân Ngọc vui vẻ, đang buồn bực đây, có người tới giải sầu chẳng phải tốt sao?

Điền Loan Loan dẫn Thiên Hương vào phòng, hành lễ thỉnh an Chân Ngọc, thanh âm mềm mại nói: "Cũng là làm một chút điểm tâm, đặc biệt đem tới hiếu kính phu nhân." Nói rồi lệnh Thiên Hương cầm hộp đựng thức ăn, mở ra cho Chân Ngọc nhìn.

Chân Ngọc nhìn qua một chút, thấy là điểm tâm mà bình thường phòng bếp vẫn làm, liền biết nàng chỉ là đến phòng bếp thuận tay lấy, cũng không phải tự mình làm, nhất thời cũng không bực tức, chỉ cười bảo nàng ngồi xuống, lại để cho Lập Hạ đi châm trà.

Điền Loan Loan vội cản Lập Hạ nói: "Không dám phiền Lập Hạ tỷ, tự nô gia đi rót là được."

"Thế nào, di nương sợ ta hạ độc trong trà sao?" Lập Hạ không ưa Điền Loan Loan, có chút tức giận.

Điền Loan Loan vội nói: "Tỷ tỷ hiểu lầm." Nói qua liền không cần nữa.

Lập Hạ ra ngoài phòng, nói với Bán Hà: "Nếu như có thuốc tiêu chảy, thật muốn cho vào một chút để Điền di nương kia ném thù."

Bán Hà biết Lập Hạ tức giận, nói lấy mà thôi, nhất thời nói: "Tam phu nhân cũng không để ý, tỷ tức giận gì chứ?"

Lập Hạ lại rên một tiếng nói: "Châm trà cho nàng ta uống..., nàng ta cũng xứng?" Nói qua gọi một tiểu nha đầu, "Đi, rót một ly trà thô các người thường uống tới đây!"

Tiểu nha đầu ngửa mặt nói: "Lập Hạ tỷ tỷ muốn đòi sang uống trà thô sao?"

"Bảo người rót thì rót, nói nhảm cái gì?" Lập Hạ quát tiểu nha đầu.

Tiểu nha đầu đi như một làn khói, rất nhanh đã bung tới một ly trà vừa đục vừa nồng, đưa tới tay Lập Hạ nói: "Pha hơn nửa ngày rồi, mùi vị rất nồng."

"Cái này hay, tiện nghi cho Điền di nương kia uống." Lập Hạ nhận chén, xoay người vào phòng, lại thấy Điền Loan Loan ngồi bên giường, đang đắp chăn cho Chân Ngọc, nhất thời không khỏi sững sờ, được lắm, đã lên giường rồi?

Điền Loan Loan thấy Lập Hạ bung một ly trà đi vào, cũng là sững sờ, đây là rót cho ta?

Nhất thời lại nghe ngoài cửa có một tiếng thỉnh an, là Vương Chính Khanh tới.

Điền Loan Loan chợt ngồi thẳng người, đưa tay phải ra, hung hăng tát mạnh lên má trái của mình một cái, tiếp đó nghiêng chân, cả người ngã xuống đất, yếu đuối ngồi dưới đất, thét lên: "Vi sao phu nhân vì sao đánh nô gia? Dù sao nô gia cũng do trong cung thường xuống, nói đánh thì đánh như vậy, truyền đi sẽ tổn hại đến thanh danh quan trường của Tam gia."

Vương Chính Khanh còn chưa có bước vào cửa phòng, chỉ nghe thấy một tiếng chát, tiếp theo là tiếng thét của Điền Loan Loan, không khỏi một tay vén rèm, quát lên: "Ngọc nương, tại sao lại động thủ?" Đánh phu quân cũng đã đánh, hiện giờ lại đánh cả thiếp thì, còn ra thể thống gì?

Thiên Hương vốn đứng hầu ở một bên, lúc này sớm xông lên đỡ Điền Loan Loan, cũng khóc rống nói: "Di nương, di nương người không có sao chứ?" Nhất thời lại nói với Vương Chính Khanh: "Tam gia, lúc trước di nương ở Trích Nguyệt lâu, một ngón tay cũng không bị động vào, không ngờ vào Vương gia, thành người của Tam gia, lại phải chịu tội như vậy. Tam gia phải làm chủ cho di nương nô tỳ!"

Điền Loan Loan che mặt khóc lóc nói: "Tam phu nhân, ta biết bởi vì chuyện lần trước, ngại để ở trong lòng, nhưng lúc đó nô gia cũng không biết ngài là phu nhân, hơn nữa. Hiện nay phu nhân cũng thường tát rồi, đã giải hận rồi? Chỉ trông mong phu nhân sẽ không ghi hận chuyện kia nữa."

Điền Loan Loan nói lời này, rơi vào trong tai Vương Chính Khanh, chính là Chân Ngọc ghi hận chuyện lần trước bị Điền Loan Loan đánh một cái bạt tai, hôm nay là trả thù.

Vương Chính Khanh vừa nghe, có chút không hài lòng, Ngọc nương à, vật đổi sao dời, và lại hiện nay Điền di nương tóm lại cũng là người của ta, nàng nói đánh liền đánh như vậy, quả thực không ra thể thống gì.

Lập Hạ bên cạnh thấy sự thật, sớm đã đặt trà lên bàn, tức giận tới mức phát run, thay Chân Ngọc phân bua: "Tam gia, là Điền di nương tự mình đánh mình, Tam phu nhân hoàn toàn không có động thủ."

Điền Loan Loan vừa nghe lại khóc, "Lập Hạ tỷ tỷ nói lời này thật là không có đạo lý, ta tự mình đánh mình? Ta có mưu đồ gì chứ?"

"Đúng vậy, người mưu đồ gì đây?" Chân Ngọc cũng không tức giận, cười gọi Thiên Hương nói: "Tới đây!"

Thiên Hương đỡ Điền Loan Loan dậy, nhìn nhìn Vương Chính Khanh, lại nhìn nhìn Chân Ngọc, làm ra bộ dạng khiếp đảm không dám chống lại, đi tới đứng trước mặt Chân Ngọc.

Chân Ngọc ý bảo nàng ngồi ở mép giường, Thiên Hương không hiểu, lại theo nói ngồi xuống.

Chân Ngọc đợi nàng ta ngồi vững, lúc này mới đột nhiên đưa tay phải ra, hung hăng tát một cái trên má trái nàng ta, khiến cho nàng ta nghiêng về một bên, trượt xuống, té dưới đất, thét lên, lúc này mới thở ra, vung vung tay nói: "Đánh người cũng đau tay ghê!"

"Ngọc nương, nàng. . . ." Vương Chính Khanh mắt thấy một màn này, không khỏi giận dữ, đang muốn nói, lại bị Chân Ngọc cắt giọng trước: "Tam gia trước nhìn dấu tay đỏ trên mặt Điền di nương, sau đó nhìn lại dấu tay đỏ trên mặt Thiên Hương, tự nhiên biết vừa này là ai đánh Điền di nương."

Vương Chính Khanh nghe vậy, mới dừng lại, tiến lên nhìn Điền Loan Loan cùng Thiên Hương một lượt, đồng nhất nhìn, sắc mặt không khỏi thay đổi, lạnh lùng khế hừ nói: "Điền di nương, nàng hơn nửa đêm náo ra như vậy, là tại vì sao?"

Điền Loan Loan không biết chỗ nào có vấn đề, vẫn thút thít nói: "Tam gia ~"

Lập Hạ cũng là lại gần nhìn Điền Loan Loan và Thiên Hương, lúc này bật cười nói: "Điền di nương, trên tay người đeo hai chiếc nhẫn ngọc, nhất thời hung ác tát mình một cái, dấu đỏ trên mặt cũng có dấu nhẫn ngọc in lên! Phu nhân nhà ta không thích đeo gì, ngón tay sạch sẽ không tý vết, tát Thiên Hương một cái, trên mặt Thiên Hương chỉ có dấu đỏ, không có dấu nhẫn ngọc. Người còn khóc tiếp, ta đây cũng cảm thấy mặt thế diện thay người."

Điền Loan Loan ngàn mưu vạn kế, không có nghĩ tới cái này, nhất thời nửa bên mặt không bị sưng cũng đỏ bừng, lại ngừng khóc.

Thiên Hương cũng sợ choáng váng, lần này phải làm thế nào để thu dọn hậu quả đây? Vu hại chủ mẫu lại bị vạch trần tại chỗ, Tam gia lúc này chắc chắn sẽ không tha thứ cho di nương rồi.

"Ngu xuẩn!" Vương Chính Khanh đột nhiên cảm thấy xấu hổ vì mình lại bị tướng mạo của Điền Loan Loan mê hoặc, thiếu chút nữa giúp nàng mở miệng nói chuyện.

Chân Ngọc miễn cưỡng nói: "Tam gia, vị Điền di nương này làm việc quá mức ly kỳ, vào cửa mấy ngày liền dám vu oan hãm hại chủ mẫu, chàng xem phải xử lý như thế nào?"

"Chuyện hậu trạch này, vốn là chuyện của nàng, nàng muốn xử lý thế nào thì xử lý như thế!" Vương Chính Khanh dè xuống xấu hổ, cũng không thèm nhìn tới Điền Loan Loan một cái, ngay trước khi là ca cơ còn có mấy phần khôn khéo, còn có mấy phần vừa ý, sau khi vào phủ, lại biến thành nữ nhân ngu xuẩn như vậy, thực khiến người khác thất vọng.

Chân Ngọc lập tức phân phó Lập Hạ nói: "Thường cho má phải Điền di nương một cái tát, chén kia trà thô cũng để cho nàng uống, đưa nàng ra ngoài, không có lệnh của ta, không cho nàng tùy tiện ra ngoài."

Điền Loan Loan vô lực dưới đất, trong bụng biết nói cái gì cũng vô ích, chỉ thầm hận, thì ra là tiện phụ này thiết kế cục diện này, chờ ta nhảy vào! Ta lại không biết, ngây ngốc liên nhảy, lần này Tam gia chán ghét ta, chỉ sợ trong thời gian ngắn không có cách nào mưu tính rồi.

Ngay trước mặt Vương Chính Khanh, Lập Hạ lại không muốn xử lý Điền Loan Loan quá mức, để tránh Vương Chính Khanh sau này đau lòng, lại sẽ oán giận lên người Chân Ngọc, bởi vậy kêu người vào đỡ chủ tử Điền Loan Loan, đích thân áp giải đưa về viện các nàng, trong viện, ngay trước mặt mấy nha đầu mặt, tất Điền Loan Loan một cái đau điếng, chén kia trà cũng không cần nàng uống..., chỉ là đồ, đồ lên đầu nàng ta, lúc này mới lạnh nhạt nói: "Nhớ lấy, chủ tử không phải người người có thể tùy tiện hãm hại. Hôm nay như vậy, là chủ mẫu nhân từ, tiện nghi cho người. Nếu có về sau, chỉ sợ ngay cả nơi chôn thân người cũng khó tìm." Nói rồi nghiêng ngàng rời đi.

Điền Loan Loan vừa tức vừa thẹn vừa giận, lúc này nữa không nhận được nữa, té xỉu xuống đất.

Trong viện một mảnh rối ren, qua một lúc, mới khôi phục an tĩnh.

Ở phòng Chân Ngọc, Vương Chính Khanh cũng lại ngồi một lát, lúc này mới quay về thư phòng.

Sau lần đó, nếu có thời gian, Vương Chính Khanh sẽ đến phòng Chân Ngọc ngồi một chút, dùng cách này để tuyên bố với nữ nhân hậu trạch, Chân Ngọc mới là chính thể của hắn, để thiếp thị đừng có tâm tư gây sự.

Vợ chồng bọn họ ở đây tiếp xúc nhiều hơn, đàm thi luận văn, cũng phát hiện chí thú (chí hướng và hứng thú) tương đồng, đôi bên cũng ấn ý lên rất nhiều.

Mấy ngày gần đây Vương Chính Khanh dần dần có chút cảm khái, ngày trước vì sao cảm thấy Bạch Cốc Lan tài mạo song toàn, cho dù ai cũng so không được đây? Rõ ràng Ngọc nương xinh đẹp hơn nàng, có tài hơn nàng, tại sao mình lại vì Bạch Cốc Lan, mà lạnh nhạt Ngọc nương hơn một năm đây?

Cho dù Điền Loan Loan giống Bạch Cốc Lan hơn nữa, chẳng qua cũng chỉ là một ca cơ, mình lại động tâm tư với nàng, thiếu chút nữa bị mờ mắt, đồ

oan cho Ngọc nương, thực sắc mê tâm khiếu rồi (sắc đẹp làm mờ mắt).

Đám người Hồ ma ma cùng Lập Hạ thấy vợ chồng bọn họ hòa thuận, tất nhiên âm thầm vui mừng, khi thấy hai người mặc dù nói cười chân thành, nhưng lại không viên phòng, trong lòng lại lo lắng, hận không thể bỏ thuốc hai người. (*Mập: ủng hộ ý tưởng của Hồ ma ma (*^_ ^*))

Một ngày như thế, Vương Chính Khanh từ vương phủ trở về, cũng là nói cho Chân Ngọc một tin: "Đại ca và tẩu tẩu Chân Bàng nhân dẫn theo cháu trai cháu gái, cả nhà cùng lên kinh, Vương Gia sai người tiếp đãi, sắp xếp ở trong sương phòng vương phủ. Bọn họ cũng muốn đưa linh cữu Chân Bàng nhân hồi hương, nhưng Chân Bàng nhân khi còn sống đã có di ngôn, nguyện chôn cất ở ngoại ô Kinh Thành, mắt nhìn Kinh Thành."

Chân Ngọc biết, trước khi chết, đã để lại di ngôn muốn chôn cất ở Kinh Thành, sau khi chết cũng muốn nhìn thấy Cửu Giang Vương thành đại sự. Chỉ là nửa câu sau, lại chỉ từng nói qua với Cửu Giang vương, Cửu Giang vương tự sẽ không nói với người khác.

Nghe đại ca và tẩu tẩu tới, Chân Ngọc khó tránh khỏi kích động, nhất thời nói với Vương Chính Khanh nói: "Tam lang, ta muốn gặp mặt đại ca và tẩu tẩu Chân Bàng nhân, chàng giúp ta an bài một chút nhé!"

"Cũng tốt, họ đau thương buồn rầu, vốn phải có một vị phụ nhân an ủi mấy câu. Hơn nữa nàng là sư muội của Chân Bàng nhân, có mấy lời để nàng nói cũng thỏa đáng." Vương Chính Khanh gật đầu nói: "Sáng mai liền đi gặp họ một chút."

Bởi vì suy nghĩ chuyện sắp gặp ca ca tẩu tẩu, Chân Ngọc có chút hồi hộp lo lắng, một đêm này suy nghĩ lung tung, lại trần trọc trở mình không thể ngủ được.

Hồ ma ma nghe thấy động tĩnh, vào phòng hầu hạ, nhẹ giọng nói: "Tam phu nhân lại không ngủ ngon rồi?" Từ sau khi khỏi bệnh, tật xấu mất ngủ vốn đã chuyển tốt, không ngờ tới nay lại như vậy, chẳng lẽ là có tâm sự?

"Tam phu nhân, có muốn kêu Chu di nương tới đây đắp bóp một chút hay không?" Hồ ma ma suy nghĩ một chút, nhớ tới thời gian này Chân Ngọc không kêu Chu Hàm Xảo tới, không bằng gọi tới đây hầu hạ.

Chân Ngọc còn chưa có đáp, chỉ nghe rèm vang lên, thanh âm Vương Chính Khanh vui vẻ nói: "Đề ta tới hầu hạ phu nhân nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nửa đêm tâm sự nổi lòng

Hồ ma ma vừa nghe thấy giọng của Vương Chính Khanh, vội vàng thỉnh an, không đợi hẳn nhiều lời, "Vèo" một tiếng liền lao ra ngoài, ngay cả hai nha đầu giữ cửa bên ngoài, cũng bị bà gọi đi rồi.

Vương Chính Khanh thấy Hồ ma ma nhảy lên, không khỏi bật cười nói: "Không ngờ động tác của Hồ ma ma cũng nhanh nhẹn, lóe một cái thôi, đã không thấy đâu rồi."

Chân Ngọc đã ngồi dậy từ lâu, nghe vậy cười nói: "Nói xấu sau lưng lão ma ma, đây cũng không phải là tác phong của chàng"

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc ngồi dậy, liền dịch bước tiến lên phía trước nói: "Nằm xuống đi, muốn xoa bóp chỗ nào, nói với ta, để ta xoa bóp giúp nàng."

Chân Ngọc ôm chần nằm xuống, trong miệng lại nói: "Thế nào, sợ ta quấy rầy Chu di nương, ngăn không cho ta sai người mời nàng tới à? Cũng đúng thôi, nàng hầu hạ chàng từ nhỏ, tình cảm có khác biệt, chàng che chở cũng là bình thường."

Nói cho hết lời, chính nàng cũng kinh ngạc, đây là thế nào? Một sự ghen tuông nồng đậm nha! Thực không giống tác phong của mình.

Vương Chính Khanh nghe nàng oán trách như vậy, cũng không nghe không vào giống như trước đây, ngược lại có chút ngứa ngáy trong lòng, cười nhẹ nói: "Ta hầu hạ nàng chẳng lẽ không tốt sao? Nhất định phải để Chu di nương hầu hạ?"

"Ngón tay Chu di nương thon gọn nhỏ nhắn, xoa bóp rất dễ chịu, chàng có được hay không?" Tim Chân Ngọc đột nhiên đập nhanh hơn, nàng bị tiếng "Thùng thùng" vang lên ở lồng ngực mình làm cho giật mình, gấp rút dừng lại không nói nữa.

Vương Chính Khanh nhìn Chân Ngọc dưới ánh đèn hoa mai, thấy nằm Chân Ngọc trên gối gấm màu xanh, lông mày không vẽ mà cong, gương mặt khẽ rắng hồng, hết sức kiều mỹ, không khỏi nhìn đến ngây người, cổ họng có chút khô khốc.

Chân Ngọc vừa nghiêng đầu, thấy Vương Chính Khanh nhìn nàng chăm chăm, vẻ mặt có cái gì không đúng, không khỏi cảnh giác, trong miệng lại hỏi "Đã trễ thế này, Tam lang tới đây là có chuyện phải không?"

Lúc này Vương Chính Khanh mới lấy lại tinh thần, đáp: "Cũng là nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới Chân Bàng nhân khi còn sống không dễ dàng, cũng không tranh

giành thứ gì, hôm nay ca ca và tẩu tẩu hẳn tới, cũng muốn giúp một tay. Chỉ là giúp sắp xếp cho ca ca và tẩu tẩu hẳn, cho chất nhi (cháu trai) hẳn một tiền đồ không hơn. Hôm nay thấy chất nhi hẳn, tuổi tuy nhỏ, mặt mày thanh tú, nói năng rõ ràng, giống như lại là một Chân Bàng nhân, chỉ là ở đất Giang Nam, sợ không tìm được minh sư (thầy giáo sáng suốt), làm lỡ việc học. Nên muốn tới thương lượng với nàng một chút, giúp ta khuyên ca ca và tẩu tẩu hẳn, để bọn họ ở lại kinh thành. Tuy ở lại kinh thành không dễ, nhưng lại có lợi cho việc học."

Mũi Chân Ngọc đột nhiên có chút cay, mình đã mất được một thời gian, Vương Chính Khanh vẫn còn nhớ mong như vậy, hơn nữa còn nghĩ tới giúp ca ca và tẩu tẩu mình, phần ân tình này, tương lai phải báo đáp hẳn mới được. Trong bụng nàng suy nghĩ như thế, miệng lại nói: "Tam lang, chàng đối với Chân Bàng nhân cũng có tâm, nếu hẳn ở dưới có linh, nhất định sẽ nhận ân tình này của chàng."

Vương Chính Khanh thở dài nói: "Ngày trước không cảm thấy hẳn như thế nào, đợi khi mất rồi, mỗi lần nhớ tới, cũng là than thở trời cao đồ kị anh tài. Người như hẳn, vốn là tướng tài, nếu có hẳn, Vương Gia nhất định sẽ tốn ít công sức hơn."

Chân Ngọc thử dò xét nói: "Hẳn, vậy chàng không phải chỉ có thể đành đứng vị trí thứ hai sao?"

Vương Chính Khanh lắc đầu nói: "Đệ nhất ai không muốn làm? Nhưng nếu muốn là đệ nhất, sẽ không có anh kiệt cùng tồn tại, cũng chỉ là hạng người ích kỉ hẹp hòi. Hơn nữa nam nhi làm đại sự, thành đại nghiệp, há có thể chỉ bằng sức lực một người? Phải có sách lược cùng sức lực của mọi người. Hơn nữa, kẻ sĩ có tài được lên, vốn là phải. Chân Bàng nhân nếu còn, ta cam tâm làm đệ nhị thì có sao?"

Chân Ngọc vừa nghe, thử tự vấn lòng, lúc đó ở kiếp trước, nếu là Vương Chính Khanh vượt qua hẳn, trở thành đệ nhất mưu sĩ, mình liệu sẽ cam tâm? Đáp án dĩ nhiên là không. Nói như vậy, là mình không đủ khí lượng? Không đúng không đúng, mình toàn tâm toàn lực lập kế hoạch cho Cửu Giang Vương, vốn bỏ ra nhiều hơn Vương Chính Khanh, đương nhiên nên là đệ nhất.

Chân Ngọc lại nghĩ, nếu là Vương Chính Khanh mất rồi, mình liệu sẽ hoài niệm đối phương giống hẳn hay không? Đáp án là khẳng định. Nói như vậy, ở tiền thế, bọn họ thật ra là hiểu nhau không cần nói, chỉ là ai cũng giấu ở đáy lòng, không thể hiện ra mà thôi?

Vương Chính Khanh nói xong, đã ngồi bên giường, kéo nửa ống tay áo lên, cười nói: "Không phải muốn xoa bóp sao?"

Trong lòng Chân Ngọc đang sôi trào, nghe vậy liền lật người, ôm chầm nằm sấp trên gối, buồn bực nói: "Xoa bóp bả vai là được. Mấy ngày nay cúi đầu thiêu thừa may vá, hôm vai đều đau nhức."

Vương Chính Khanh đưa tay vén nửa chăn Chân Ngọc ra, lộ ra cổ trắng như tuyết của nàng, nhẹ nhàng đặt tay lên, ấn nhẹ, hỏi "Tốt hơn chút nào không?"

Chân Ngọc bị hẳn xoa một cái, chỉ cảm thấy cả người nổi da gà, tay vội kéo chăn lên, đắp lên đến cổ, lật người một cái nằm thẳng lại, khoát tay nói: "Không cần bóp nữa."

Vương Chính Khanh đã rút tay về, đáy lòng lại có cảm giác khác thường, nhất thời cũng không dám đường đột, sợ Chân Ngọc giận, chỉ cười nhẹ nói: "Còn chưa có bóp mà!"

Chân Ngọc rút nửa cổ lại nói: "Buồn ngủ rồi, muốn đi ngủ, chàng không có chuyện gì đi trước đi!"

Vương Chính Khanh có chút không nỡ đi, lại tìm đề tài nói chuyện: "Ngọc nương, nàng nói xem, an bài cho ca ca và tẩu tẩu Chân Bàng nhân như thế nào đây?"

Chân Ngọc buột miệng nói: "Sắp xếp cho bọn họ vào phủ thôi, tùy tiện bố trí cho họ một công việc an nhàn, rồi giúp đưa tiểu tử đến trường học, lớn hơn một chút thì sẽ chọn danh sư, cũng hoàn thành phần tình đồng liêu này rồi."

Chân Ngọc nói xong, đáy lòng lại vui mừng, để ca ca và tẩu tẩu vào Vương gia làm việc, mình cũng có thể chăm sóc một chút, hơn nữa chất nhi Chân Nguyên Gia năm nay mới sáu tuổi, vừa đúng là tài năng có thể ươm mầm, giúp đỡ đưa vào trường học, tương lai bồi dưỡng có được tiền đồ rồi, cũng bớt đi không ít chuyện.

Chân Ngọc tâm tư nhanh chóng thay đổi, lại nghĩ, thật muốn danh chính ngôn thuận chăm sóc ca ca và tẩu tẩu cùng chất nhi, chỉ sợ còn phải có một danh phận để dây dưa, nếu không, đến lúc đó quá mức thân thiết, cũng sẽ khiến người khác nghi ngờ. Danh phận gì mới tốt cho ca ca và tẩu tẩu nhi?

Thân gia? Không sai, chính là thân gia. Chỉ có làm thân gia với huynh tẩu, mới có thể danh chính ngôn thuận chăm sóc bọn họ, cũng có thể danh chính ngôn thuận chăm sóc chất nhi. Nếu như vậy, phải mau chóng để cho Vương Chính Khanh và thiếp thị sinh hạ nữ nhi, đến lúc đó sẽ ôm nữ nhi thị thiếp sinh hạ về nuôi, sẽ gả nữ nhi cho chất nhi, không phải đôi bên vẹn toàn rồi sao? Tuy là đến lúc đó sẽ có nhiều chuyện không như ý xảy ra, nhưng lão tử là ai chứ? Những chuyện đó sẽ không được ra đời.

Nàng nghĩ tới những thứ này, nhưng không có cân nhắc qua mình cũng có thể sinh một nữ nhi. Những việc sinh con đường cái này, mặc dù là chuyện nữ nhân, nhưng không liên quan tới nàng.

Vương Chính Khanh nhưng không biết chỉ cái này sao trong nháy mắt, Chân Ngọc đã chuyển qua vô số ý niệm, nghe vậy cũng là nói: "Kế này rất tốt, cứ làm như vậy đi. Chỉ là ca ca và tẩu tẩu Chân Bàng nhân tuy thành thật, nhưng lại cố chấp, chưa chắc chịu nghe ta an bài, đến lúc đó nàng khuyên nhủ họ nhé."

Chân Ngọc cười nói: "Ta tưởng ta đi, nhất định sẽ thuyết phục được họ. Ai không muốn tốt cho tiền đồ của nhi tử mình chứ?"

Vương Chính Khanh thấy nét mặt Chân Ngọc tươi cười như hoa, lòng lại ngửa ngáy, tay để bên giường lặng lẽ di động, nắm ngón tay như bò sát, một bước nhỏ một bước nhỏ, bò gần tới cạnh vai Chân Ngọc, tiếp tục leo lên bả vai nàng, một bên cúi người nói: "Ngọc nương, thật sự không cần xoa bóp sao?"

Chân Ngọc cảm thấy hơi thở của Vương Chính Khanh phun trên mặt nàng, không hiểu sao tim lại đập thành thịch, lại cố gắng trấn định, bình tĩnh nói: "Không cần bóp, chàng đi đi!"

Vương Chính Khanh nào chịu đi? Nửa người nghiêng lên người Chân Ngọc, chỉ không dám áp lên, vẫn thử dò xét nói: "Chân hình như có chút mỏng, có muốn đổi một cái dày hơn không?"

Đây là chuyện của nha đầu và ma ma có được hay không? Lo cái gì đây? Chân Ngọc đã từng là nam nhân, lúc này tất nhiên biết ý định của Vương Chính Khanh, nhất thời thương hại hẳn, có phải là rất lâu không đụng vào nữ nhân, có chút không nhận được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 34.2

Nàng lại nghĩ tới đại kế muốn kết thân gia với ca ca và tẩu tẩu của mình, vội đẩy tay Vương Chính Khanh ra, dịch người vào trong, tránh khỏi hơi thở của hắn, cười nói: "Nếu không chịu được, thì tới phòng di nương mà ngủ! Bản 《 luật pháp giải thích 》 kia, ta vẫn sẽ đưa chàng như đã nói."

Vương Chính Khanh vốn đang tràn ngập nhu tình, nghe thấy nàng thốt ra lời này, giống như bị dội cho một thùng nước lạnh, nhất thời ngồi thẳng người, âm thanh lạnh hẳn xuống: "Thế nào, bây giờ lại muốn tặng ta cho di nương rồi hả? Ta là người gọi là tới, vậy tay là đi sao? Đúng, ngày trước là ta có lỗi với nàng, nhưng nàng cũng đừng quá đáng."

Lại sao nữa? Để cho hắn đến phòng di nương ngủ, không phải nên vui mừng sao? Tức cái gì? Chân Ngọc kinh ngạc, "Trạng Nguyên gia, hơn nửa đêm chàng tới đây, chính là muốn nổi giận với ta sao?"

Vương Chính Khanh đột nhiên phát cáu, vén cái mành ở góc giường, hung hãn ném một cái, thấy cái mành ném bị vào cột giường, phát ra một tiếng vang, hắn cũng không há giận, lạnh lùng nói: "Nhìn lắm nàng rồi!" Nói rồi đứng lên rồi đi.

Khi Hồ ma ma nghe thấy động tĩnh tiến vào, Vương Chính Khanh đã đi không thấy bóng dáng đâu, bà không khỏi kinh ngạc mà nói: "Tam gia lúc đi vào còn bình thường, làm thế nào lại tức giận rồi đi rồi?"

Chân Ngọc cũng không hiểu, cau mày nói: "Vốn dĩ đang tốt đẹp, đột nhiên liền tức giận, ta thực không nhìn thấu hắn."

Hồ ma ma vội hỏi đoạn, Chân Ngọc liền nói hết cho bà.

Hồ ma ma nghe xong, miệng mở nói: "Tam phu nhân à, Tam gia đây là có ý với người (ý gì các nàng tự hiểu nhé ^o^), nghe người đề cho Tam gia đến chỗ di nương, rõ ràng là vô ý với Tam gia, trong nội tâm tức giận. Vẫn là tranh thủ thời gian qua đó dễ dàng, để Tam gia bớt giận!"

Chân Ngọc vừa nghe lời Hồ ma ma nói, suýt nữa bật cười, vốn không nghe vào đâu, lại nghĩ tới sáng mai còn phải cùng Vương Chính Khanh đến vương phủ gặp ca ca và tẩu tẩu, nếu hắn thực sự tức giận, sáng mai không đề ý tới mình, cũng không gọi mình qua, chẳng phải là không được gặp ca ca và tẩu tẩu sao? Nghĩ tới đây, nàng liền rời giường, vội vàng mặc xiêm y, cũng không kịp chải đầu, chỉ lấy khăn trùm bọc đầu lại, dẫn theo Hồ ma ma chạy tới thư phòng Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh đến thư phòng, càng nghĩ lại càng giận, thấy Thị Thư tới hầu hạ, lúc thì chê nước rửa mặt nóng, lúc thì lại chê Thị Thư tay chân chậm chạp, mắng Thị Thư một câu huyết lâm đầu (mắng tới tấp ý, ảnh giận Ngọc chém thốt rồi).

Thị Thư cảm giác rất áy náy, âm thầm suy đoán: đây là đang tức giận sao?

Vương Chính Khanh thấy bộ dạng ngầy ngỗ của Thị Thư, lại chờ mình phát hỏa, lại nghe thấy bên ngoài có một âm thanh mềm gòn dễ vỡ gọi: "Tam lang, ngủ chưa?"

Thị Thư vừa nghe biết là giọng của Chân Ngọc, như được đặc xá, nhanh chóng đi mở cửa, cười nói: "Tam gia vẫn chưa ngủ!"

Vương Chính Khanh nghe được tiếng động ở cửa, Thị Thư chạy ra ngoài, Chân Ngọc lại vào cửa, nhất thời hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi không nhìn Chân Ngọc.

Chân Ngọc có chút buồn cười, tiến lên phía trước nói: "Tam lang, lúc trước là ta nói sai, chàng đừng để trong lòng."

"Nàng sai gì chứ?" Vương Chính Khanh vẫn còn buồn bực.

Chân Ngọc ngồi bên cạnh Vương Chính Khanh, vung tay đặt trên bả vai hắn, thấy hắn không có phản kháng, liền thử thăm dò xoa bóp, vẫn không có phản ứng, lại tiếp tục bóp xuống, vừa nói: "Khá hơn chút nào không?"

Thế này còn tạm được! Sắc mặt Vương Chính Khanh giãn ra, chỉ thị nói: "Bóp xuống chút nữa."

Chân Ngọc chỉ đành phải dời tay xuống phía dưới, ấn trên lưng Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh đột nhiên xoay người một cái, mạnh mẽ kéo Chân Ngọc vào ngực, cúi người hôn xuống.

Chân Ngọc không chút nghĩ ngợi, xuất ra một quyền, vung tay đâm vào sống mũi của Vương Chính Khanh, chỉ nghe Vương Chính Khanh kêu đau một tiếng, buông lỏng tay ra, nàng liền chạy đi như một làn khói.

Một lúc sau, Thị Thù vào phòng hầu hạ Vương Chính Khanh, bị Vương Chính Khanh hung ác đập hai cái, về mặt nhất thời như đưa đám, cảm giác sâu sắc được năm hạn bất lợi là thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 35

Ngày thứ hai khi thức dậy, Chân Ngọc trang điểm rất đơn giản, chỉ đợi Vương Chính Khanh cùng xuất môn.

Vương Chính Khanh lại xuất môn lên triều trước, sai nha đầu nói với nàng, sau đó sẽ trở về đón nàng cùng tới vương phủ.

Chân Ngọc cũng biết, hiện nay tam vương (ba vị vương gia) giám quốc, mặc dù có cách chính trị riêng, thậm chí xử lý chuyện trong triều ngay trong phủ của mình, nhưng suy cho cùng cũng không thể quá khoa trương rõ ràng, vẫn phải lên triều sớm, cho dù hoàng đế không ở trong cung, không phải vẫn còn hoàng hậu sao? Thật sự khi có chính sự khiến tam vương tranh chấp không ngừng, không ai nhường ai, sẽ bầm báo với hoàng hậu, chí ít cũng có thể cho ra một biện pháp chu toàn có thể khiến tam vương chấp nhận.

Lại đợi hai canh giờ, Vương Chính Khanh cũng về phủ, bảo Chân Ngọc tới cửa phủ, ngồi xe ngựa cùng hắn tới vương phủ.

Trên cả đoạn đường, Chân Ngọc lặng lẽ vén màn nhìn trộm Vương Chính Khanh, thấy hắn ngồi thẳng trên lưng ngựa, không khỏi âm thầm lẩm bầm: vẫn còn giận sao? Cũng nói, một quyền hôm qua, cũng là thu lại lực trong tức khắc, đoán nặng nhất chỉ là bầm tím thôi, chắc không phải rất nghiêm trọng đâu.

Mũi Vương Chính Khanh bầm tím, hôm nay gập mặt đồng liêu, không tránh khỏi giải thích, nói là tối qua xem sách, đụng phải góc giá sách vân vân. Nhưng lại có đồng liêu cẩn thận nhìn hắn một lượt, cười nói không giống như bị đụng, lại giống như bị người đánh một quyền vân vân. Đợi đến lúc bãi triều, lại bị mấy vị vương gia cười đùa một phen, trong lòng rất không thoải mái. Ngọc nương à, khi nào nàng mới sửa được tật xấu chốc chốc thì đánh người này đây?

Chân Ngọc thấy mũi hắn quả nhiên có vết bầm, nhìn thật dữ tợn, nhất thời lạnh người, lão tử độc ác như vậy, đánh hắn thành bộ dạng kia sao?

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc ngây người, có chút cắn răng, nhỏ giọng nói: “Nhìn nàng xem, động chút là đánh người, truyền ra ngoài bảo ta phải làm người như thế nào?”

Chân Ngọc phụt cười, chọc chọc thái dương Vương Chính Khanh, nhỏ giọng nói: “Đợi khi về phủ, tự ta bôi thuốc cho chàng thì thế nào?”

“Lẽ nào ta là người chỉ đợi nhớ được ăn không nhớ bị đánh?” Vương Chính Khanh hừ hừ, thấy có chiếc xe nhỏ chạy ra từ vương phủ, bèn ngồi lên cùng Chân Ngọc, phân phó đi đến phòng Chân Thạch ở.

Huynh trưởng của Chân Ngọc Chân Thạch đang ngồi ngây ngốc trong vườn trước cửa phòng, đến khi thê tử Kiều thị gọi hắn mấy tiếng, hắn mới đáp.

Kiều thị đi qua khoác cho Chân Thạch một chiếc áo khoác, nói: “Vào thu rồi, buổi sớm có gió, chàng cũng nên chú ý mặc nhiều một chút chứ! Cứ đứng trong gió như vậy, nếu như có chuyện gì, mẹ con thiếp phải làm sao?”

Chân Thạch vừa nghe, vội vàng lui về phòng, trong miệng nói: “Ta còn mạnh khỏe lắm, sợ gì chứ?”

Kiều thị bỗng nhiên đỏ vành mắt, mãi không nói được gì.

Chân Thạch quay đầu nhìn, cũng biết nàng lại đang nhớ tới Chân Ngọc rồi. Khi họ nhận được tin Chân Ngọc chết, chỉ không dám tin, mãi mới hồi thần lại. Vì bàn bạc lên kinh, lại muốn để hai đứa con lại, muốn gửi con ở chỗ thân thích, Kiều thị lại không chịu, sâu trong lòng đột nhiên sợ hãi, sợ họ không ở bên, các con đột nhiên giống Chân Ngọc, xảy ra chuyện không còn nữa.

Chân Thạch cắn răng, được, cả nhà dù sao ở cùng một chỗ là được, những chuyện khác không cần nghĩ nhiều nữa, bởi vậy thu thập hành lý, cả nhà lên kinh.

Họ đến được vương phủ, vương gia cũng là sai người tiếp đón cẩn thận, còn có đồng liêu của Chân Ngọc, cũng an ủi vài câu, chỉ có điều, lại không cho họ mang linh cữu hồi hương, nói rằng Chân Ngọc có di ngôn, muốn chôn cất ở kinh thành.

Chân Thạch chỉ nói làm gì có đạo lý chôn trên đất khách, một lòng muốn mang linh cữu Chân Ngọc hồi hương, hiện giờ đang phát sầu làm thế nào nói lý với người của vương phủ.

Bỗng có người hầu bước vào, cười hành lễ với Chân Thạch và Kiều thị, bẩm nói: “Trạng nguyên gia và Trạng nguyên phu nhân đến thăm hai vị, đã đến ngoài cửa rồi.”

Chân Thạch vừa nghe là Vương Chính Khanh tới, vội vàng cùng Kiều thị ra nghênh đón.

Chân Ngọc từ xa, thấy được một hán tử 28,29 tuổi và một nữ tử ăn mặc giản dị ra đón, đúng là huynh tẩu hai người, mũi bỗng nhiên có chút cay. Ly biệt khi còn trẻ, thời này khắc này gặp lại, mặt người đã khác.

Một hàng người đi vào sương phòng, chào hỏi xong, ai ngồi chỗ người nấy, tiểu nha đầu đã sớm dâng trà, Kiều thị tự tay rót cho Vương Chính Khanh và Chân Ngọc, lại xấu hổ nói: “Lần đầu tới đây, cũng không chuẩn bị được gì tiếp đãi khách quý, thất lễ rồi.”

Vương Chính Khanh nói: “Tẩu tử không cần khách khí, Chân Bàng nhân nếu còn, cũng rất tùy ý với chúng ta.”

Kiều thị có chút kinh ngạc, thật sự không dám nhận một tiếng tẩu tử này, nhất thời muốn nói, lại nghe thấy Chân Ngọc nói: “Tẩu tử, chất nhi và chất nữ đâu, gọi ra đây gặp mặt đi.”

Kiều thị thấy Chân Ngọc gọi tiếng này, dường như vô cùng quen thuộc, hơi cảm thấy kì lạ, rất nhanh lại bỏ đi, nhanh chóng gọi hai đứa trẻ ra ngoài gặp khách.

Lúc này Chân Thạch cuối cùng không nhịn được, hỏi một tiếng: “Hôm qua gặp Trạng nguyên gia vẫn tốt lắm mà, vì sao hôm nay mũi lại có vết bầm?”

Vương Chính Khanh lại giải thích do đụng phải giá sách.

Chân Thạch bèn nói: “Ngọc lang sinh tiền cũng là người yêu sách đến骨子里, một khi xem sách đến nhập thần, trán bị đụng rách cũng không biết chút gì. Xem ra Trạng nguyên ra cũng là kiểu người này rồi.”

Vương Chính Khanh thấy phu phụ Chân Thạch tiếp người hành sự cởi mở phóng khoáng, cũng có thiện cảm, lúc này nhắc tới Chân Bàng nhân, không khỏi cảm thán với hán vài câu.

Chân Ngọc nghe họ nói chuyện, lại cố gắng không chen miệng vào, rất sợ bản thân sẽ bộc lộ chân tình, khiến họ nghi ngờ. May mà chỉ một lúc, Kiều thị đã dẫn hai đứa trẻ ra, thu hút sự chú ý của nàng.

Chân Ngọc vừa thấy chất tử Chân Nguyên Gia và chất nữ Chân Nguyên Phương, vốn còn lo huynh tẩu nhìn ra manh mối gì, bởi vậy còn cất lực duy trì một chút giọng gạo, trong chốc lát biến mất không tung tích, cúi người xuống, bé Chân Nguyên Phương nhỏ bé ngồi trên đùi, ôm bé ngồi vững, hỏi: “Mấy tuổi rồi, có đi học hay không?”

Năm nay Chân Nguyên Phương tuổi mụ năm tuổi, nói chuyện vẫn còn mùi sữa, lại không sợ người lạ, thấy Chân Ngọc hỏi, liền giơ năm ngón tay mập mập nói: “Năm tuổi đó! Dù không đi học, nhưng con biết nhận chữ, cha dạy cho biết đấy!”

Chân Ngọc thấy Chân Nguyên Phương thông tuệ, không khỏi được an ủi lớn, quay đầu thấy Chân Nguyên Gia đứng bên cạnh, thấy nó nhỏ tuổi, đứng rất thẳng, bộ dạng cau mày như có chuyện gì đó, không khỏi bật cười, nhất thời nói với Vương Chính Khanh: “Nhìn đáng về tiểu đại nhân kia!”

Vương Chính Khanh cười nói: “Mắt mày linh động, ta đã nói, rất giống Chân Bàng nhân mà!”

Chân Thạch cũng nói: “Đứa nhỏ này đích thực giống Ngọc lang, không những giống về tướng mạo, ngay cả tính cách, cũng giống mấy phần.” Nói rồi thở dài, lại hỏi một số chuyện của Chân Ngọc lúc sinh thời.

Vương Chính Khanh nói chuyện với Chân Thạch một lúc, bởi vì lúc đó hán chủ trì chuyện tang lễ của Chân Ngọc, bệnh thế nào, mất thế nào, mời thầy hỏi thuốc như thế nào, chọn chỗ hạ táng, nhất loạt nói hết.

Chân Thạch nghe, vành mắt lại đỏ, cuối cùng nói: “Ngọc lang sinh ra đã thông minh, chỉ một lòng muốn công thành danh toại, không ngờ công danh chưa thành đã ra đi, sau khi chết ngay cả một đứa con để tang cũng không có, cô đơn như vậy, thực là... Khi đó nếu chịu nghe lời ta, trước tiên nên lấy vợ sinh con, dần dần mưu cầu sự nghiệp, thì thế nào, cũng có đời sau, không đến nỗi phải thế lương thế này.”

Vương Chính Khanh bèn khuyên vài câu, nói: “Sinh thời Chân Bàng nhân có di nguyện, muốn chôn cất ở kinh thành, nay đã nhập thổ vì an, chuyện mang linh cữu về quê, huynh xem?”

“Ta chỉ có một đệ đệ này, sao nỡ để nó chôn nơi đất khách, ngay cả người tào mộ cũng không có?” Chân Thạch lắc đầu.

Trong lúc đợi Vương Chính Khanh khuyên Chân Thạch, Chân Ngọc cũng đặt Chân Nguyên Phương xuống, vẫy vẫy tay với Kiều thị, hai người vào gian phòng riêng.

Kiều thị thấy Chân Ngọc thân thiết, lại có khẩu âm Giang Nam, nhất thời hỏi: “Phu nhân cũng là người Giang Nam?”

Chân Ngọc gật đầu, nói ra lai lịch của nguyên chủ, cười nói: “Tính ra, muội là sư muội của Chân Bàng Nhân, quan hệ không nhạt. Tàu tử cứ tự nhiên nói chuyện với muội đi.”

Kiều thị vừa nghe, thì ra còn có duyên phận đây, nhất thời không câu nệ, bắt đầu nói chuyện phiếm.

Chân Ngọc và Kiều thị nói được vài câu, liền lấy một bức thư từ trong ngực ra đưa vào tay Kiều thị nói: “Đây là thư Chân Bàng Nhân viết khi sắp mất, hai người khi mở ra, đến lúc đó đi hay ở lại, quyết định sau.”

Kiều thị vội vàng nhận thư, có chút kinh ngạc cùng nghi hoặc nhìn Chân Ngọc.

Chân Ngọc thấp giọng nói: “Tàu tử và Chân đại ca xem thư rồi, nếu có người hỏi, chỉ cần nói là có người âm thầm đưa cho hai người, đừng nói ra là muội.”

Kiều thị mặc dù không hiểu, nhưng Chân Ngọc thành khẩn, hơn nữa họ cũng chẳng có gì khiến người khác phải mưu đồ, nhất thời gật đầu đáp ứng.

Đợi đến khi tiền Vương Chính Khanh và Chân Ngọc rời khỏi, Kiều thị thấy không có người, kéo Chân Thạch vào phòng, lặng lẽ đưa thư cho hắn, nói ra những lời Chân Ngọc nói.

Chân Thạch cũng có chút nghi hoặc, nhất thời thấy thư được dùng xi (như keo dán gắn nút chai, niêm phong thư) niêm lại, không có dấu vết bị người mở ra, liền cẩn thận mở thư ra, rút thư ra xem. Lúc này mới gật đầu nói: “Quả thật là thư Ngọc lang tự tay viết.”

Chân Thạch đọc xong thư, lúc này mới đưa cho Kiều thị, nhất thời trầm mặc không nói gì. Trong thư Chân Ngọc viết, nói là nghiệp chưa thành, đã mang trọng bệnh trong người, e rằng không qua khỏi mùa thu, vì không yên tâm về huynh tàu, đặc biệt để lại di thư này. Giao phó với phu phụ Chân Thạch, khi ngày nào đó nhận được tin mình mất, lên kinh chạy tang, cũng đừng đưa linh cữu mình về quê, để mình chôn ở kinh thành. Nếu không muốn để mình lễ tết hằng năm không ai tảo mộ, huynh tàu hãy ở lại kinh thành, tìm một việc mưu sinh, sau đó tìm một mình sư cho chất tử Chân Nguyên Gia, chăm chỉ đọc sách cầu tiến, để cho hắn dưới tuổi vàng, có được an ủi. Còn về người đáng tin ở kinh thành, đã có phu phụ Vương Chính Khanh. Trong đó, sư muội Chân thị, được hắn giúp đỡ nhiều, tất nhiên sẽ báo ân, có chuyện gì khó hay chuyện không hiểu, có thể yên tâm tìm nàng, nàng sẽ không đưa đẩy, nhất định sẽ toàn tâm giúp đỡ. Cuối thư, còn giao phó một số chuyện nhỏ linh tinh.

Kiều thị xem xong thư, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, chửi trách Trạng nguyên phu nhân lại thân thiết như vậy, thì ra là nhận đại ân của Ngọc lang! Nàng xem xong, suy nghĩ một hồi, liền nói với Chân Thạch: “Những gì Ngọc lang nói trong thư, cũng có đạo lý. Nguyên Gia thông minh, nếu có mình sư, cũng sẽ có tiền đồ. Chúng ta về quê, mặc dù có ruộng đất đầy đủ, rốt cuộc không so được với kinh thành.”

Chân Thạch nói: “Ở kinh thành, chúng ta có chỗ dựa, phải dựa vào người khác, suy cho cùng không tự do. Và lại chúng ta không so Ngọc lang, trong mắt quý tộc, cũng chỉ là một tiểu dân, muốn vươn lên, để Nguyên Gia giống Ngọc lang, cũng không dễ dàng. Ngọc lang từ trước tới nay cũng học võ cường thân, lần này chỉ thức khuya mưu kế, sao có thể bệnh chết được? Trong chuyện này chỉ sợ có chỗ kì lạ.”

Kiều thị nghe, suy nghĩ kĩ lại, cũng có chút sợ hãi, hỏi: “Vậy phải làm thế nào?”

Chân Thạch cau mày trầm tư, trong chớp lát lại nói: “Ngọc lang luôn suy nghĩ sâu xa, nó để lại bức thư này cho chúng ta, ắt có thâm ý. Nếu đã như vậy, trước tiên cứ ở lại kinh thành, sau này sẽ tính sau. Chỉ là bây giờ chúng ta đang cố chấp đưa linh cữu Ngọc lang về quê, bỗng nhiên thay đổi cũng không thỏa đáng lắm, cứ kéo dài một thời gian nữa xem thế nào, trong những ngày này, cũng đi bái kiến mấy người mà Tam lang nhắc tới. Nơi kinh thành phồn hoa, cũng đưa hai đứa trẻ đi thăm thú một chút.”

Lại nói Vương Chính Khanh và Chân Ngọc sau khi về phủ, thì tới chỗ Ninh lão phu nhân thỉnh an trước, mới định lui về phòng.

Ninh lão phu nhân thấy mũi Vương Chính Khanh bầm một mảng, đã sớm đau lòng không chịu được, lặp lại nhiều lần nói: “Tôi nghi ngại sớm, đừng chỉ lo chuyện xem sách. Nếu như đụng hóng mũi rồi, thì vui đấy?” Nói rồi lại trách Chân Ngọc: “Cũng nên quan tâm tới Tam lang một chút, một phu quân tốt như vậy, con không thương nó, ai đau lòng cho nó đây? Đụng thành thế này cũng không biết săn sóc. Còn không đưa về bôi thuốc?”

Chân Ngọc không dám nói nhiều, chỉ cúi đầu đáp, đợi khi cùng Vương Chính Khanh ra khỏi chỗ của Ninh lão phu nhân, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chân Ngọc cuối cùng cũng theo Vương Chính Khanh về thư phòng, giúp hắn bôi thuốc, hầu hạ hắn nằm xuống giường mới thôi! Vương Chính Khanh lần này lại quý cù, không làm xằng.

Chân Ngọc biết, hẳn bởi vì mới gặp phu phụ Chân Thạch, vẫn còn đang bị thương, lúc này còn buồn, không có tâm trạng trêu chọc nàng. Trong lúc nhất thời, nàng lại cảm thấy Vương Chính Khanh cực kì thuận mắt, thừa lúc bê trà lên, vươn tay vỗ vỗ vai hắn, tỏ ý an ủi.

Vương Chính Khanh muốn nắm chặt tay Chân Ngọc, nhất thời kìm nén lại, giờ mũi vẫn còn bầm, nếu như thêm vết thương nữa, ngày mai gặp người như thế nào? Vừa hay có Chương Phi Bạch cầu kiến, Chân Ngọc liền cáo lui về phòng.

Qua vài ngày, Chân Ngọc một mình đi gặp Kiều thị, thăm dò tin tức. Kiều thị đã coi Chân Ngọc là người mình, hơi lộ ra dự định có lẽ sẽ ở lại kinh thành. Chân Ngọc vừa nghe mừng thầm, nếu nói như vậy, có thể ở gần chăm sóc huynh tàu rồi? Nàng suy nghĩ một hồi, liền nói với Kiều thị: “Khi muội già tới

kính thành, có mấy cửa hàng mua bằng ngân lượng giá trang (đồ cưới), vẫn luôn dùng một lão quản sự (vốn là từ 账房 từ này không phải quản sự, chỉ những người được thuê về quản lý tiền tài, mập không biết đề từ nào cho phải nên dùng tạm từ quản sự nhé, nàng nào biết thì chỉ ta sửa lại ha *^_ ^*). Giờ lão quản sự muốn về quê, tạm thời vẫn chưa tìm được quản sự tiền sinh mới. Tẩu nói thử với Chân đại ca, nếu muốn ổn định kính thành, có nguyện ý làm quản sự trong cửa hàng của muội hay không? Tiền công của quản sự không cao, nhưng nuôi gia đình thì đủ. Còn có phí mời mình sư cho Nguyên Gia, để muộn lo là được. Chân Bàng nhận sinh thời có ơn lớn với muội, chuyện này hai người đừng từ chối. Nếu từ chối, muội thực sự ăn ngủ không yên.

Kiều thị nghe những lời Chân Ngọc nói, giống với những điều tiêu thúc viết trong thư, nhất thời cũng không nghi ngờ, cười gật đầu nói: “Ta sẽ nói với Thạch lang.”

Gặp Kiều thị xong, khi Chân Ngọc về phủ, tâm trạng vui lên nhiều. Khi gặp Vương Chính Khanh, liền nói với hắn những lời mình khuyên Kiều thị và chuyện hứa để Chân Thạch quản lý cửa hàng.

Vương Chính Khanh vừa nghe, tuy có trách nằng trước khi làm việc cũng không có thương lượng với hắn, đã hứa với Kiều thị, rốt cuộc không nói nhiều, chỉ nói: “Đây cũng là cách hay.” Ngọc nương không có chỗ dựa ở kính thành, muốn tìm người quản lý cửa hàng, về sau bồi dưỡng vài tâm phúc có thể dùng, Chân đại lang và Kiều thị này, quả thực là sự lựa chọn tốt.

Tối nay thấy ánh trăng rất đẹp, Chân Ngọc bèn bày hạt dưa trà tửu trong viện, mời Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu tới uống rượu thưởng trăng.

Chuyện Điền Loan Loan lần trước, Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu đương nhiên đều biết, nhất thời sợ hãi, thì ra phu nhân lợi hại như vậy, chỉ ra một tay, liền khiến cho Điền Loan Loan không được ra khỏi cửa, họ như thế này, phu nhân muốn trừng trị một chút, còn không phải dễ như trở bàn tay? Bởi trong phút chốc, liền an phận rất nhiều.

Hồ ma ma thấy tâm tình Chân Ngọc tốt, cũng góp vui, đặt một cái lò trong viện, hâm nóng rượu giúp nàng. Khi Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu tới, lại càng thêm náo nhiệt.

Rượu qua nửa bình, Vương Chính Khanh cũng đã tới, vừa vào viện từ lại có chút không vui. Thê thiếp uống rượu ngắm trăng, lại cho hắn ra rìa?

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh tới, mắt sáng lên, vội mời Vương Chính Khanh ngồi bên mình, lại cất lực chuốc rượu hắn lại cười nói với Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu: “Tam gia tới rồi, hai người đừng ngồi ngây ra nữa, mau tới kính rượu đi chứ!”

Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu không đoán được ý đồ của Chân Ngọc, lại không dám làm trái ý nàng, nhất thời nâng ly kính rượu.

Chân Ngọc vừa uống rượu vừa đánh giá Hạ Sơ Liễu và Chu Hàm Xảo, ừm, nhìn đi nhìn lại, Chu Hàm Xảo thành thực hơn, mông cũng to hơn, có vẻ dễ sinh đẻ hơn. Tối nay liền đề nàng hầu hạ Tam lang! Nếu có thể nhất cử đắc nhị (một lần liền sinh được con gái) sinh ra nhanh chóng hứa hôn với Nguyên Gia. Lại nói, con rể Nguyên Gia cũng sáu tuổi rồi, nữ nhi nhà mình vẫn chưa sinh ra, thật khiến người phiền lòng.

Vương Chính Khanh lại chú ý thấy ánh mắt của Chân Ngọc chỉ di chuyển trên người Hạ Sơ Liễu và Chu Hàm Xảo, không nhìn hắn một lần, không khỏi buồn phiền, bởi uống vài ly, nửa say hỏi: “Ngọc nương, lẽ nào ta không ưa nhìn?”

“Chàng?” Lúc này Chân Ngọc mới nhìn Vương Chính Khanh một cái, hỏi Hạ Sơ Liễu và Chu Hàm Xảo: “Tam gia dễ nhìn không?”

Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu ngượng ngùng nói: “Tam gia không ưa nhìn, còn ai ưa nhìn?”

Vương Chính Khanh không để ý hai thị thiếp, chỉ hỏi tới mặt Chân Ngọc: “Nàng cảm thấy ta ưa nhìn không?”

Chân Ngọc chỉ đành đáp: “Ưa nhìn vô cùng! Thêm một ly nữa nào!” Uống say rồi nhanh chóng ngủ cùng di nương, nhanh chóng sinh cho ta một nữ nhi.

Đến tối muộn, Vương Chính Khanh quả nhiên say rồi.

Chân Ngọc cũng nửa say, lại không quên chuyện trong lòng, dặn Chu Hàm Xảo: “Chu di nương, đưa Tam gia về phòng muội nghỉ ngơi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 36

Chu Hàm Xảo vừa nghe, đầu tiên là vui mừng, tiếp đến là cá kinh, lại không dám đưa tay đỡ Vương Chính Khanh, chỉ thì thào nói: “Phu nhân, muội, muội hôm nay trên người muội bất tiện, (tý này vờ đến tháng đấy!) không thể hầu hạ Tam gia!”

Trùng hợp như thế? Chân Ngọc nghi ngờ liếc mắt nhìn Chu Hàm Xảo, quay đầu nhìn về phía Hạ Sơ Liễu, dịu dàng nói: “Hạ di nương, Chu di nương bất tiện, Tam gia liền giao cho muội, diu về phòng muội đi, hầu hạ chu đáo nhé!”

Hạ Sơ Liễu khi nghe thấy Chân Ngọc phân phó Chu Hàm Xảo, vốn vừa đổ kị vừa căm hận, không ngờ Chu Hàm Xảo lại cự tuyệt, trong đầu nhanh

chóng suy nghĩ, có chút hiểu, đây là phu nhân khảo nghiệm chúng ta sao? Khi nghe thấy Chân Ngọc lúc này kêu nài, nào dám tiếp nhận? Nhất thời cũng mang một chút khó xử nói: "Phu nhân, muội, muội cũng là trên người bất tiện."

"Ách!" Chân Ngọc nhìn kỹ Hạ Sơ Liễu một lượt, sau đó thu hồi tầm mắt, khoát tay nói: "Nếu bất tiện, còn uống nhiều rượu như vậy?"

Hạ Sơ Liễu cười bồi tội nói: "Phu nhân có hứng, đương nhiên muốn tiếp rượu, nào dám làm phu nhân mất hứng?" Mới không cần đi tới kết quả như Điền Loan Loan! Dùng sức nịnh nọt luôn không thành vấn đề.

Chân Ngọc lần này thật mất hứng, quát lên: "Đều bất tiện, còn đứng đây làm gì? Còn không trở về nghỉ ngơi?"

Chu Hàm Xảo cùng Hạ Sơ Liễu nhìn nhau một cái, cũng toát mồ hôi lạnh, thật may là không có phạm sai lầm, phu nhân quả nhiên chê chúng ta cản trở, muốn đuổi chúng ta đi! Họ vội vàng cáo lui, dẫn nha đầu chạy trốn bay.

Thấy hai vị di nương đi rồi, Chân Ngọc lập tức hô lên: "Hong Tụ ra đây!" Hong Tụ sợ hãi đi tới trước người của nàng, phúc thân khẽ chào nói: "Phu nhân có cái gì sai bảo?"

"Đỡ Tam gia về thư phòng, tối nay người hầu hạ hẳn cẩn thận." Chân Ngọc có chút đau lòng, Hong Tụ của nàng đó, cứ như vậy tiện nghi cho Vương Chính Khanh rồi! Nhưng thôi vậy, vì đứa bé, chỉ có thể hy sinh Hong Tụ rồi.

Hong Tụ mất thấy hai vị di nương cự tuyệt chuyện này, chạy trốn bay, mặc dù nàng không rõ chân tướng, cũng cho là không nên nhận chuyện xui xẻo này, nhất thời đang muốn tìm lý do, lại cứ quỳnh lên, lại không nghĩ ra lý do gì tốt, chỉ đành phải bắt chước lời người khác, cũng yếu ớt nói: "Nô tỳ, trên người nô tỳ cũng bất tiện."

Chân Ngọc đỡ trán, đang muốn quát Hong Tụ, liếc một cái thấy nàng thanh tú đứng đó, không biết vì sao, lại không đành lòng quát, chỉ thờ dãi nói: "Đi xuống đi!"

Nhất thời phân phó hai ma ma khác: "Đưa Tam gia về thư phòng, để Thị Thư hầu hạ cẩn thận."

Ma ma vội đáp, tiến lên đỡ Vương Chính Khanh dậy, đưa hắn đến ngoài cửa thư phòng, gọi Thị Thư tới đón lấy, lúc này mới lui xuống.

Thị Thư đỡ Vương Chính Khanh vào thư phòng, giúp hắn cởi giày cùng áo khoác, đỡ lên giường, lại lấy khăn nóng cho Vương Chính Khanh lau mặt, một bên lầm bẩm: "Bình thường từ lượng của Tam gia rất tốt, tối nay sao dễ dàng say như vậy?" Thị Thư vừa nói chuyện, Vương Chính Khanh đã mở mắt, ánh mắt trong trẻo, nào có nửa phần men say?

Thị Thư thấy hắn mở mắt, liền vội vàng điu, vừa bưng trà giải rượu tới cho hắn uống, vừa nói: "Ta đã nói mà, Tam gia chỉ đi một lát, làm sao mà say được? Thì ra là giả bộ."

Wương Chính Khanh uống trà giải rượu Thị Thư đem tới, lại súc miệng, lúc này mới nói: "Quay đầu đi thăm dò một chút, xem bên phía Tam phu nhân còn có động tĩnh gì không?"

Thị Thư đáp, bưng nước rửa mặt lui ra.

Wương Chính Khanh cúi đầu một hồi lâu, bỗng nhiên lại cười lạnh một tiếng, lầm bẩm: "Vào cửa một năm nháo loạn, cố ý chọc ta ghét, để ta không vào nàng phòng. Còn nói cái gì thể trước Phật, trong vòng nửa năm không thể viên phòng. Tốt như hôm nay, vội vã muốn đẩy ta đi ngủ cùng di nương như vậy. Nàng, đến tột cùng có mục đích gì? Nàng cam tâm làm thê tử của ta sao?"

Một nơi, Chu Hàm Xảo cùng Hạ Sơ Liễu cũng là khó được ngồi cùng một chỗ nói chuyện.

Tiểu La đã đẩy lên lò trà trong viện, lấy nước sôi pha trà, tự tay rót hai chén đưa vào cho hai vị di nương.

Chu Hàm Xảo thưởng thức trà, khen: "Tay nghề Tiểu La không tệ, trà này thật là đủ cả sắc hương vị."

Hạ Sơ Liễu cũng không khiêm tốn, cười nói: "Cái khác thì không nói, tài nghệ pha trà này, Tiểu La cũng là có bản lĩnh."

Chu Hàm Xảo gật đầu nói: "Người trong vương phủ ra, tất nhiên không giống chút." Vừa nói vừa hiếu kỳ hỏi: "Tiểu La nghe giống như là họ, lại không giống như tên của nha đầu!"

Tiểu La bên cạnh cười đáp nói: "Nô tỳ vốn họ La, khi đó nhưng không được cơ duyên hầu hạ chủ tử tốt, chỉ ở phòng hoa cỏ chăm sóc hoa, ma ma ở phòng hoa cỏ cũng lười đặt tên cho nô tỳ, thuận miệng liền gọi Tiểu La. Sau khi theo Hạ di nương, di nương nói tất cả nha đầu trong phủ đa phần là đều đặt tên hoa hoa thảo thảo, Như Ý Cát Tường, ngược lại không bằng tên Tiểu La để nhớ dễ nhận, mà lại là họ cũ, cũng không cần sửa lại, cứ gọi như vậy!"

Chu Hàm Xảo đối với chủ tử Hạ Sơ Liễu, vốn là ôm định ý sâu đậm, tối nay vừa tiếp xúc, lại phát hiện hai người kia cũng là diệu nhân, đột nhiên cũng không ghét nữa, mọi người đều là di nương, đều là người kiếm sống người đáng thương trong tay Tam gia cùng Tam phu nhân, cũng không đối nghịch nữa, hay là đoàn kết đi!

Hạ Sơ Liễu cùng Tiểu La dù sao vào Vương gia không bao lâu, đối với mọi người mọi chuyện trong Vương gia không tính là đặc biệt quen thuộc, lúc này thấy Chu Hàm Xảo nguyên ý cùng họ qua lại, tất nhiên ân cần ứng đối. Hai bên nếu có tâm tư riêng, tất nhiên càng nói càng hợp.

Đội hai nha đầu đi xuống, Chu Hàm Xảo lại nói với Hạ Sơ Liễu: "Phu nhân mới vào cửa thì lợi hại, làm âm ỉ khiến Tam gia cũng phải sợ nàg. Ngay cả lão phu nhân, thấy nàg cũng cực kì nhức đầu. Hiện nay tính tình thay đổi, tuy là dễ chung sống hơn so với trước kia, nhưng đến tột cùng vẫn khó dò, vẫn là cẩn thận một chút tốt hơn."

Hạ Sơ Liễu có chút sợ, nhỏ giọng nói: "May mà người cơ trí, không có đỡ Tam gia trở về phòng, nếu không, hậu quả khó mà lường được, làm không tốt, chính là kết quả như Điền đi nương."

Chu Hàm Xảo nói: "Còn không phải sao?"

Nói xong lại nhỏ giọng nói tiếp: "Nhưng mà, chỉ cần giữ một khoảng cách với Tam gia, Tam phu nhân vẫn là hào phóng, thời gian này còn thương ta rất nhiều đó!"

"Nhưng chúng ta không thể giữ cả đời như vậy được?" Hạ Sơ Liễu hơi lo lắng.

Chu Hàm xảo cười một tiếng nói: "Có muốn giữ hay không, chủ yếu vẫn là xem Tam gia rồi. Tam gia ngày càng thẳng tiến, sau này uy nghiêm sẽ càng hưng thịnh, dĩ nhiên là." Dĩ nhiên là có thể áp đảo phu nhân, cũng tự nhiên muốn ngủ cùng người thiếp nào thì ngủ cùng người đó, phu nhân cũng không thể tránh được. Nhưng mà hiện nay, vẫn là an phận đi!

Hạ Sơ Liễu vốn cũng có tâm tư, chỉ là thử dò xét Chu Hàm Xảo mà thôi, nghe được nàg nói như vậy, liền an tâm, như thế, hiện tại vẫn là không muốn giành Tam gia với Tam phu nhân rồi. Đợi sau khi Tam gia giúp Vương Gia thành đại sự, khi đó Tam gia muốn như thế nào, Tam phu nhân còn cản được sao? Trong thời gian, nàg vẫn nên chăm chỉ trau dồi tài nghệ, tương lai khi tiếp xúc với Tam gia thì cũng có thể nói thì luận văn, cảm sát hòa mình (cùng tiếng nói ý) !

Khi Tiểu La bùng trà đi vào lần nữa, hai vị đi nương liền nhìn nhau cười một tiếng, ăn ý không nói lời nào.

Tối nay Vương Chính Khanh tất nhiên ngủ được không được, tới sáng sớm ngày thứ hai, đem theo một đôi mắt thâm quầng lên trên lâm triều, không tránh được lại bị đồng liêu trêu ghẹo một phen.

Đến vương phủ, Nhậm Đạt Lương thấy hần, nhìn kỹ một cái nói: "Trạng Nguyên phu nhân quả nhiên là lợi hại, không phải để lại hai vết thương trên mặt Trạng nguyên gia, chính là khiến cho sống mũi Trạng nguyên gia tụ máu, bây giờ lại khiến cho Trạng nguyên gia thâm hai hốc mắt, ha ha!"

Vương Chính Khanh cười ha hả nói: "Nhậm lang trung lại biết những chuyện khuê phòng này, lại giống như tận mắt chứng kiến."

Nhậm Đạt Lương cười nói: "Thì ra thật sự là thủ đoạn của Trạng Nguyên phu nhân nha, ta đã nói, nàg không tầm thường." Nửa câu sau, lại gấp gáp nuốt vào.

Vương Chính Khanh vừa nghe liền để tâm, cười hỏi: "Thế nào là không tầm thường?"

Nhậm Đạt Lương thuận miệng mà đáp: "Một phụ nhân, đánh cờ thắng lão chủ trì miếu Thanh Phong, ở thư trai thấy Vương Gia gặp phải thích khách, bản lĩnh nhanh nhẹn hất bay hai phi tiêu, tùy tiện viết một kịch bản, văn thái phong lưu hơn người. Nàg có thể bình thường sao?"

Vương Chính Khanh nghe lời này, trên mặt cười, trong lòng lại trầm xuống, trong câu nói của Nhậm Đạt Lương rõ ràng có hàm ý khác, là ý gì đây? Hơn nữa suy nghĩ cẩn thận, ngôn hành của Ngọc nương quả thật không giống thiếu nữ yếu đuối nuôi dưỡng nơi khuê phòng, kiến thức cùng tài nghệ kia quả thật không thua nam tử.

Mấy ngày kế tiếp, Vương Chính Khanh lại có ý quan sát Chân Ngọc, sai người âm thầm điều tra hành tung của Chân Ngọc. Hần vốn là mưu sĩ của Cửu Giang Vương, dưới tay cũng nuôi mấy tên mật thám đặc lực.

Mật thám này báo lại: "Mấy ngày nay phu nhân liên tiếp hẹn Kiều thị, nói chút chuyện vụn vặt, cực kỳ thích thú. Ngoài ra, nàg còn gặp hộ viện trong vương phủ Sứ Thiết Thủ." "Sứ Thiết Thủ?"

Vương Chính Khanh cũng biết người này gần đây mới vào vương phủ làm hộ viện, lai lịch cũng đáng tin, nhưng Ngọc nương gặp hần làm cái gì?

Mật thám nói: "Sứ Thiết Thủ mang phụ thân vào kinh chữa bệnh, gặp được phu nhân, là phu nhân ra tay trợ giúp hần chữa trị cho cha. Phu nhân và Sứ Thiết Thủ, hơi có quan hệ thân thích."

Vương Chính Khanh trầm mặt nói: "Mấy ngày nay theo sát nàg, nàg đến nơi nào, gặp người nào, nói cái gì, chuyện nhỏ, cũng không thể bỏ qua."

Mật thám đáp, lúc này mới lui xuống. Lại mấy ngày trôi qua, Vương Chính Khanh nhận được chim bồ câu truyền tin, trong thư nói khuê danh (tên) Chân Ngọc nương, là hòa thượng trong một ngôi chùa ở Giang Nam đặt, Tên Chân Bằng nhần, cũng là hòa thượng kia đặt. Mà hòa thượng kia, vốn là một tai mắt quan trọng mà Cửu Giang Vương đưa tới Giang Nam.

*Mập lăm nhảm: có nàg nào thấy đoạn này kì kì không? Khi mà hai Ngọc kia chưa ra đời hòa thượng kia đã là tai mắt được Cửu Giang Vương cử tới giang Nam rồi?

"A, thì ra là hai người đã sớm biết nhau, ngay cả tên cũng là do một người đặt cho!" Vương Chính Khanh ném thư vào trong lò lửa thiêu hủy, nhắm mắt một hồi lâu, mở mắt thì vẫn cảm thấy lò lửa quá chói mắt, chiếu tới làm đau mắt.

Chọn một ngày nghỉ, Vương Chính Khanh một mình lên miếu Thanh Phong, tìm được lão chủ trì đánh một ván cờ, đánh ngang tay, nói không hết ý: "Nghe nói lần trước lão chủ trì trở về thua liền bốn ván, là thật sao?"

Mặt già của lão chủ trì đỏ lên, không thể không đáp: "Vị thắng lão nạp kia, không phải phu nhân nhà ngươi sao? Trà cũng uống, thẻ diện cũng kiểm, còn cố ý tới cười lão?"

Vương Chính Khanh im lặng một chút rồi nói: "Ngọc nương ngày trước không thể hiện ra tài nghệ, ta cũng không biết nàng có kỳ nghệ này. Bởi vì nói thắng trụ trì, lại có chút không tin."

Lão chủ trì tức giận nói: "Lão nạp thua thì chính là thua, còn có lời gì để nói?"

Vương Chính Khanh khoát tay nói: "Lần này đến đây, cũng là muốn hỏi một chút, lão chủ trì có cảm thấy nước cờ của Ngọc nương giống Chân Bàng nhân hay không?"

Lão chủ trì vừa nghe, ngược lại gật đầu, cười nói: "Hai người đánh cờ, quả thật có thủ pháp tương tự. Phu nhân nhà ngươi kỳ lộ bất phàm, chắc chắn con người cũng bất phàm, trong lòng tự có mưu lược, hơn nữa đi một bước tính ba bước, nếu là nam tử, tất nhiên là mưu tính sâu xa hơn người. Đáng tiếc thân là nữ tử, nếu không cũng có thể làm mưu sĩ."

Vương Chính Khanh từ Thanh Phong miếu xuống núi thì chỉ cảm thấy gió thổi trên mặt, vù vù sinh đau.

Đội về trong phủ, mặt thám trở lại bầm bầm. Đội mặt thám đi xuống thì Vương Chính Khanh đã có phần xác định, Chân Ngọc nương, chính là nữ thám tử Chân Bàng nhân an trí bên cạnh hắn rồi. Rất nhiều nghi ngờ, trong nháy mắt có được giải thích, hắn thở dài một cái thật sâu, trái tim lại càng thêm nặng trĩu.

Chân Ngọc mấy ngày nay cũng là một lòng muốn nghĩ kế lo cho tương lai Chân Thạch và Kiều thị, bởi vậy sai người dẫn bọn họ đi vòng Kinh Thành xem phong ốc, muốn tìm cho họ một tiểu viện dừng chân, lại thương lượng đến lúc đó đưa Chân Nguyên Gia đến học trong Vương gia tộc học (các nàng cứ coi như nơi dạy học đi). Chỉ là Vương gia tộc học không dễ vào, chuyện này còn phải nhờ Vương Chính Khanh.

Hai đứa trẻ Chân Nguyên Gia và Chân Nguyên Phương gặp Chân Ngọc vài lần, nhưng cũng thích nàng, mỗi lần nàng tới, cũng dám quần lấy đòi nàng kể chuyện xưa. Chân Ngọc thấy Chân Nguyên Gia thì lại thường thầm than trong lòng một câu, vốn là chất nhi của lão tử, về sau chỉ có thể là nữ tể (con rết). Mặc kệ là thân phận nào, lão tử cũng nhất định phải bồi dưỡng nó thành tài.

Kiều thị thấy Chân Ngọc nhiệt tình khác thường, càng tin tiểu thúc tử nhất định là có đại ân với Chân Ngọc, chỉ là không tiện hỏi kỹ mà thôi.

Chân Thạch ngược lại thấy ngôn hành của Chân Ngọc có chút giống đệ đệ mình, mỗi tiếp xúc lên, lại có một cảm giác quen thuộc, khó tránh cảm thấy kỳ quái, suy nghĩ đi qua, lại cười nói mình đa nghi. Trạng Nguyên phu nhân sao lại giống đệ đệ đây? Có lẽ là mình quá nhớ đệ đệ, thấy có một người có tài, đều liên tưởng tới đệ đệ.

Đêm xuống Kiều thị nói với Chân Thạch: "Thiếp thấy Trạng Nguyên phu nhân thật là thành tâm thành ý giúp chúng ta, một lòng mong chúng ta tốt, cũng không thể phụ bạc ý tốt của nàng. Nàng như vậy, chúng ta tất nhiên không giúp được cho nàng cái gì. Nhưng Nguyên Gia thì bất đồng, không chừng lớn lên lại giống Ngọc lang, cũng có thể là đại nhân vật bên cạnh mưu tướng. Khi đó, tự có thể báo đáp phần ân tình này."

Chân Thạch bật cười nói: "Nguyên Gia mới bao nhiêu tuổi, nàng đã nghĩ tới cái này? Hơn nữa Trạng nguyên phu nhân giúp chúng ta, cũng không nhất định muốn chúng ta báo đáp."

"Nàng không muốn, chúng ta lại phải nhớ, điểm tích chi ân, lấy dùng tuyền tương báo." (ân tình nhỏ, báo đáp lớn) Kiều thị nghiêm túc đáp.

Chân Thạch Nhất lúc kéo đi nàng, hơi xúc động nói: "Có mẫu thân như nàng, là may mắn của Nguyên Gia và Nguyên Phương. Đội khi chúng ta an ổn ở Kinh Thành, thì sinh một đứa nữa nhé!" Câu nói sau kia, cũng là thấp giọng lại.

Kiều thị phát ra một tiếng ưm, tiếp đến chỉ có tiếng thờ tỉnh tể.

Vương Chính Khanh lúc này cũng không để ý đêm khuya, cũng gọi Chương Phi Bạch vào thư phòng nghị sự, nói ra chuyện Chân Ngọc khác thường, hỏi "Phi bạch, theo ngươi thấy, Ngọc nương có phải là nữ mật thám do Chân Bàng nhân sắp xếp hay không?"

Kể từ sau khi Chân Ngọc lộ ra tài nghệ phi phàm, hắn thật ra đã có lòng nghi ngờ. Cho đến lần trước chỉ với một cái tát Chân Ngọc liền vạch trần được Điền Loạn Loạn, nhanh chóng lưu loát, một chút cũng không giống như thiếu nữ khuê các khiến hắn lại càng nghi ngờ. Và lại lần trước trong phủ công chúa An Tuệ, hắn lại thấy Chân Ngọc tiếp xúc nói chuyện với Cửu Giang vương, sau đó hắn thử thăm dò, Chân Ngọc lại giả vờ như chưa từng gặp Cửu Giang Vương, rõ ràng có quỷ.

Chương Phi Bạch nghe xong Vương Chính Khanh nói, cũng rất kinh ngạc, phân tích nói: "Chân Bàng nhân không có chỗ dựa ở Kinh Thành, hắn là toàn tâm toàn ý giúp Vương Gia mưu sự, và lại cũng chỉ có thể theo Vương Gia, mới có đường sống, bởi thế cũng sẽ không có nửa điểm dị tâm. Mà Tam gia bất đồng, Tam gia xuất thân thế gia đại tộc, phụ thân huynh trưởng đều làm quan, lúc đầu Tam vương gia và Tứ Vương Gia lại hết sức nghĩ muốn Tam gia đi tương trợ. Vì những thứ này, Cửu Giang vương tất nhiên không yên lòng về Tam gia. Người vừa muốn Tam gia tương trợ, lại sợ Tam gia có dị tâm, như vậy, giải một tai mắt bên cạnh Tam gia, tất nhiên là cách tốt."

Vương Chính Khanh tính ngày Chân Bàng nhân vào vương phủ, lại tính ngày hắn cưới Chân Ngọc nương, nhất thời thở dài thật sâu nói: "Nhớ khi Chân

Bảng nhân vào vương phủ hiển rất nhiều kẻ sách, kẻ nữ mật thám này, cũng là một trong số đó, chỉ là lúc đó liên quan đến quá nhiều, cũng không bàn luận sâu xa, cho là bỏ rồi, không ngờ lại dùng tới."

Chương Phi bạch nói: "Vây Tam gia chuẩn bị như thế nào?"

"Ta có thể như thế nào đây?" Vương Chính Khanh cười khổ, lại nhớ tới Chân Ngọc nương nhiệt tình với Chân Thạch và Kiều thị một cách bất thường, chột hiểu, Ngọc nương nàng, rõ ràng là ái mộ Chân Bảng nhân, đối với Chân Thạch và Kiều thị, không phải là yêu ai yêu cả đường đi sao? Cho nên, nàng vẫn không chịu cùng mình động phòng? Bản thân lúc trước giữ mình vì Bạch Cốc Lan, nàng giữ mình vì Chân Bảng nhân?

Nhìn nàng sưu tầm sách của Chân Bảng nhân, nhìn nàng mô phỏng tranh của Chân Bảng nhân, nhìn nàng kì họa song tuyết, nhìn nàng làm việc nói chuyện giống Chân Bảng nhân, mình nên sớm nghĩ đến.

Chương Phi Bạch lại nhắc nhở: "Giống như lần trước trong thư trai khi gặp thích khách nghe nói phu nhân lúc ấy vờn thân nhào tới, thân thủ nhanh nhẹn, là biết được không phải phụ nhân bình thường rồi."

"Đúng, lúc ấy nàng là chuẩn bị xả thân đỡ cho chủ rồi." Vương Chính Khanh cười khổ lần nữa, mình không bằng chân Bảng nhân, há chỉ một một chút, nhìn tai mắt này, chôn bên cạnh mình hơn một năm, sừng sốt hôm nay mới phát hiện không đúng.

Chương Phi Bạch dạo bước trong phòng nói: "Tam gia, chuyện tai mắt này, nhất định phải giải quyết."

Vương Chính Khanh suy nghĩ một phen nói: "Cái gọi là dùng người thì không nên nghi người, nghi người thì không dùng người, Vương Gia chắc biết đạo lý này. Chỉ là Ngọc nương hiện nay là vợ của ta, danh phận vẫn còn, Vương Gia chính là muốn rút Ngọc nương về, cũng không tiện rút. Chuyện này, đợi ta trực tiếp thăm dò Vương Gia một chút xem sao." Hắn nói xong, tim thế nhưng lại có chút đau đớn. Ngọc nương nếu là người của Vương Gia, sớm muộn rồi cũng sẽ rời khỏi hắn, không trách được không muốn cùng hắn viên phòng!

Ngày thứ hai sau khi lâm triều xong, Vương Chính Khanh đi theo Cửu Giang Vương vào vương phủ, đi vào thư phòng, đợi ngồi xuống, nói xong chính sự, hắn mới nói: "Vương Gia, Ngọc nương vào phủ hơn một năm, vẫn là thân nữ nhi, cũng không viên phòng với ta, đoán nghĩ trong đó có điều không bình thường, bởi vậy muốn hòa ly (li hôn) với Ngọc nương, không biết Vương Gia có suy nghĩ gì?"

Hắn nói xong, mắt dừng trên mặt Cửu Giang Vương, trong lòng sôi trào, nếu tin ta, liền thu hồi nữ mật thám đi!

Cửu Giang Vương Nhất sững sờ, tiếp trong nội tâm đã nổi lên sóng lớn, Trạng Nguyên gia hắn, là phát hiện ra chuyện Ngọc nương ái mộ Bồn vương rồi sao? Chỉ trong thời gian chớp mắt, Cửu Giang vương đáp nói: "Đây là chuyện hậu trạch của Trạng Nguyên, không cần hỏi Bồn vương, tự xử lý là được." Ngọc nương so với nghiệp lớn, một bên chính là hòn đá nhỏ, một bên là núi cao. Bên nhẹ bên nặng, liếc mắt một cái liền có thể thấy được. Hòn đá nhỏ dù sáng thế nào, cũng chỉ có thể chơi trên tay, không thể bởi vì nó, mà ảnh hưởng tới núi cao được.

Vì muốn an ủi trái tim Vương Chính Khanh, Cửu Giang Vương suy nghĩ một chút lại mở miệng nói: "Lấy thân phận Trạng Nguyên gia, làm Quận mã gia cũng được."

Lời ám hiệu này của Cửu Giang Vương, Vương Chính Khanh nếu là trung thành, hoặc là gả quận chúa Đường Diệu Đan cho hắn, để cho hắn trở thành hoàng thân quốc thích, lên một tầng. Về sau thành đại sự, bọn họ không những là quân thần, còn là thân thích. Thiên hạ này, chính là thiên hạ của bọn họ.

Vương Chính Khanh nghe xong lời này, trong nội tâm trăm cảm xúc ngổn ngang, chỉ là trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, hành lễ nói: "Vương Gia dùng ta, tin ta, chính là may mắn của ta. Về chuyện Quận mã, ngược lại không dám đáp ứng."

Cửu Giang Vương Nhất gạt mình, tiếp cười một tiếng nói: "Lời nói có chút đột ngột, nhưng từ từ suy nghĩ một chút!"

Từ vương phủ đi ra, bước chân Vương Chính Khanh nặng nề, vô cùng khó khăn. Gió phát trên mặt, hắn là cảm thấy đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Chương 37

Liên tiếp mấy ngày liền, Vương Chính Khanh trốn tránh không gặp Chân Ngọc, Chân Ngọc lại cho rằng hắn bận rộn, không có thời gian gặp nàng, cũng không để ý, vẫn nhiệt tình giúp Chân Thạch và Kiều thị xem phòng ốc.

Chân Thạch và Kiều thị rốt cuộc cũng nghe theo ý kiến của Chân Ngọc, thuê một viện nhỏ, bắt đầu bố trí lại.

Chân Thạch vốn không có nhiều ngân lượng trong tay, còn do dự chuyện thuê nhà, cũng là Chân Ngọc mang hai bức tranh tới cho hắn, nói là tranh Chân Bảng nhân vẽ lúc trước, để ở chỗ nàng, dẫn lại về sau huynh trưởng tới, bán đi dùng để thuê phòng ốc.

Chân Thạch vừa thấy tranh, nào chịu bán? Chỉ nói muốn giữ lại làm kỷ niệm, về chuyện bạc, sẽ nghĩ cách khác.

Chân Ngọc thấy hần như thế, không thể làm gì khác hơn là trở về về thêm hai bức nữa, đưa tới nói: "Chân Bàng nhân sớm biết Chân đại ca tất nhiên không nỡ bán tranh, cố ý nhiều vẽ mấy bức. Chân đại ca vẫn là giữ lại hai bức, cầm hai bức ra ngoài bán đi!"

Chân Thạch thấy vậy, cuối cùng nhịn đau bán hai bức, cũng được hơn một ngàn lượng bạc, nhất thời mới yên tâm thuê viện lạc.

Chân Ngọc đợi họ an ổn, liền chuẩn bị nói chuyện Chân Gia Nguyên vào học với Vương Chính Khanh, chỉ là mấy ngày nay không thấy bóng dáng Vương Chính Khanh.

Tối nay, nàng lưu ý, biết được Vương Chính Khanh trở về phủ, đang trong thư phòng, cuối cùng chạy tới, vào cửa nói: "Cuối cùng cũng bắt được người rồi."

"Có chuyện gì sao?" Về mặt Vương Chính Khanh lạnh nhạt, dường như biến thành một người khác.

Chân Ngọc thấy hần về mặt khác lạ, có chút ngạc nhiên, vài ngày trước còn bình thường, sao hôm nay lại thay đổi thái độ? Nàng nghĩ, rốt cuộc vẫn mở miệng nói: "Cũng là muốn giúp Chân đại ca hỏi một chút, người có thể xin mấy tộc lão (người già có uy quyền trong dòng họ), cho Chân Nguyên Gia vào Vương gia tộc học* lên lớp?"

*Tộc học: trường học chỉ dạy con cháu trong gia tộc

"Chuyện nhà hần, người cũng thật dễ tâm." Vương Chính Khanh không nóng không lạnh, cũng không đáp là có thể hay không.

Chân Ngọc hơi cau mày, "Được hay không được, người cho một lời chắc chắn đi."

Vương Chính Khanh nhìn Chân Ngọc một cái, trái tim thất lại, sau một hồi mới nói: "Nếu là chất nhi của Chân Bàng nhân, ta đương nhiên sẽ tận lực."

Chân Ngọc vừa nghe, biết là được rồi, nhất thời thở nhẹ một hơi, có chút không quen Vương Chính Khanh lạnh nhạt, ngồi một chút liền cáo lui.

Vương Chính Khanh thấy nàng muốn đi, cũng là gọi lại nói: "Ngọc nương, thư phòng là nơi trọng địa, về nàng sau đừng tới nữa."

Chân Ngọc quay đầu, nhìn kỹ Vương Chính Khanh một cái, dần sinh nghi ngờ, nhưng cũng từ từ đi ra ngoài.

Ngày thứ hai, bởi vì hoa quế trong phủ mới nở, Tiền thị lại thiết hoa yến (mở tiệc ngắm hoa), khi đưa thiệp tới tay Chân Ngọc, Hồ ma ma cười nói: "Hoa yến lần trước, đúng lúc Tam gia bị thương, liền không có tới dự, lần này nàng lại mở hoa yến, bất luận thế nào cũng phải nể mặt tới một chuyến rồi."

Lập Hạ cũng cười nói: "Lần trước làm xiêm áo mùa thu, còn có hai bộ chưa mặc, Tam phu nhân mặc dự tiệc vừa đúng dịp! Còn có đồ trang sức cũng đưa tới rồi, lại phải thử một chút mới được."

Chân Ngọc ngẩn ra nói: "Ta đánh thêm đồ trang sức khi nào? Những thứ trong rương, cũng đủ nhiều rồi, còn đánh thêm cái gì?"

Hồ ma ma hí hóp cười nói: "Là Tam gia phân phó đánh đồ trang sức, nói phu nhân vào cửa hơn một năm, ngài ấy không có gì tặng phu nhân, lần trước đi ngang qua tiệm châu báu, đi vào nhìn một chút, có vài kiểu dáng trang sức, nhưng là người khác đặt rồi, không tiện mua lại, liền bảo tiệm trang sức đánh thêm hai bộ khác. Ta đoán Tam gia muốn tự tay đưa tới cho phu nhân, nên không nói. Không ngờ trưa nay Tam gia lại sai người đưa tới. Lúc này thấy phu nhân ngủ trưa, ta liền thu vào." Nói rồi đi tìm hộp trang sức, mở ra cho Chân Ngọc xem, lại lặng lẽ thờ dài nói: "Chất lượng thật tốt! Có thể biết Tam gia thật lòng muốn làm lành với phu nhân, bởi vậy mới đánh đồ trang sức tặng phu nhân."

Chân Ngọc nhặt một cây trâm kim phượng lên xem thật kỹ, thấy trâm này chế tác tinh tế, không thua trâm phượng trong hộp trang sức của mình, liền gật đầu nói: "Cây trâm này có thể phối với nhiều kiểu tóc, về mặt này Tam gia coi như có chút thương thức." Vừa nói vừa nhìn đồ trang sức khác, coi như nàng không am hiểu mặt này, không thể không thừa nhận, vài món đồ đều là tinh phẩm, Vương Chính Khanh cũng tốn không ít.

Hồ ma ma lại ri ri tai nói: "Phu nhân, có muốn hầm một chung canh ngư tiên* trước hay không?"

*Canh bồ thận a~~~

Chân Ngọc gật đầu nói: "Hầm đi hầm đi!" Lần trước trên người hai vị di nương đều bất tiện, đến nay đã qua mười ngày, có lẽ đều tiện rồi, đợi cho Vương Chính Khanh uống canh bồ, nếu để di nương đi hầu hạ, rất có thể sinh ra nữ nhi rồi.

Hồ ma ma chu đáo hơn, đi hỏi thăm hàng tung Vương Chính Khanh trước, hỏi được mấy tối nay đều không rảnh, liền quay về cười nói với Chân Ngọc: "Tam gia không có thời gian! Thừa dịp này, phu nhân cũng phải bồi bổ trước đi."

Nói đến thuốc bổ, Chân Ngọc lại nhớ tới Chân Thạch và Kiều thị, để Hồ ma ma chuẩn bị thuốc bổ, tính mấy ngày nữa đi thăm Kiều thị thì đem thuốc bổ mang qua cho nàng.

Chân Ngọc đã từng là nam nhân, đối với chuyện Vương Chính Khanh đột nhiên tặng nàng đồ trang sức, chỉ cho rằng không có chuyện gì mà ân cần, phi gian tức đạo (không phải kẻ gian xảo cũng là phường trộm cắp), hơn nữa hần đột nhiên lạnh nhạt, nhất định có vấn đề, phải để tâm đến.

Không ngờ ngày hôm sau, liền nghe được một chuyện, nói là lần trước Hoàng đế ban thưởng ca cơ, cũng ban thưởng một người đến Diêu phủ, tặng cho Diêu Ngọc Thụ làm thiếp. Diêu Ngọc Thụ mấy ngày liền đều ngủ trong phòng ca cơ, còn dung túng ca cơ này vô lễ với Bạch Cốc Lan, Bạch Cốc Lan

tức gần chết, mặc dù không dám về nhà mẹ đẻ khóc lóc kể lể, rốt cuộc khóc lóc kể lể mấy câu trước mặt vương phi Thân thị, la hét muốn hòa ly vân vân.

Chân Ngọc vừa nghe Bạch Cốc Lan muốn hòa ly, hơn nữa những lời này còn truyền ra ngoài, không khỏi giật mình, thật sự có quyết tâm muốn hòa ly? Nếu không, quyết sẽ không truyền ra bên ngoài. Nhưng mà, chuyện này có liên quan tới việc Vương Chính Khanh tặng nàng đồ trang sức sao? Chẳng lẽ bọn họ đã gặp mặt, Vương Chính Khanh đã hứa hẹn, Bạch Cốc Lan có đường lui, mới dám nói lời ngoan độc?

Trong lòng Chân Ngọc sinh nghi, liền lưu ý động tĩnh của Vương Chính Khanh, cố ý đợi hân về phủ, ở nhị môn vô tình gặp gỡ, cười nhẹ nhàng thản an. Vương Chính Khanh thấy nàng, cũng không mừng rỡ như trước, chỉ càng khách khí lạnh nhạt.

Trong lòng Chân Ngọc biết có điều bất thường, tối nay đặc biệt chuẩn bị rượu và món ăn, Hồ ma ma đi mời Vương Chính Khanh tới đây uống rượu ngắm trăng. Hồ ma ma đi một lúc lâu trở lại, lẩm bẩm nói: "Tam gia nói còn phải xem sách, không có thời gian tới đây, bảo Tam phu nhân sớm nghỉ ngơi."

Chân Ngọc vừa nghe, gật gật đầu, xem ra là xảy ra vấn đề rồi.

Mấy ngày sau, chính là ngày Tiền thị thiết yến, lại chỉ mời mấy nữ quyến các phủ thường lui tới, không hề náo nhiệt như lần trước.

Khi Chân Ngọc đến Vi phủ, Vi phủ cũng mời đoàn kịch hát, chuẩn bị bắt đầu diễn kịch bản mà nàng viết. Tiền thị cầm tay nàng nói: "Hiện các đoàn kịch trong kinh thành đều diễn vở kịch này, nhưng diễn đến diễn rồi, tất cả các phủ chỉ danh muốn diễn vở kịch này! Lần trước ở phủ công chúa xem một lần, cũng là chưa ghiền, còn muốn xem lại. Muội đã đến rồi, vừa hay vừa xem vừa bình luận một chút."

Chân Ngọc cười nói: "Không phải hội thưởng hoa sao? Sao lại diễn kịch vậy?"

Tiền thị cười nói: "Ngắm hoa chỉ là một danh mục, trong phủ nhà ai còn không có hoa để ngắm? Mọi người cùng tụ họp, xem kịch, nói một chút chuyện phiếm là điều bình thường."

Hai người vừa nói chuyện, tiến vào phòng hoa. Chân Ngọc quét mắt nhìn một vòng, thấy có mấy vị phu nhân lần trước gặp ở vương phủ và phủ công chúa, trong đó Bạch Cốc Lan cũng ngồi ở đó.

Mọi người nhất thời chào hỏi, rồi về chỗ ngồi của mình, lại có người đi vào báo, nói quận chúa Đường Diệu Đan tới.

Tiền thị vừa nghe, vội đích thân ra nghênh đón. Lần này nàng đưa thiệp mời, tất nhiên đưa tới vương phủ hai tấm, một tấm của vương phi Thân thị, một tấm của Đường Diệu Đan, chỉ cho rằng hai người bọn họ đều sẽ không đến, không ngờ Đường Diệu Đan lại đến rồi.

Đường Diệu Đan vốn không muốn, cũng là Thân thị khuyên nàng, nói: "Những lúc này buồn bực trong phủ, chỉ sợ buồn đến sinh bệnh, hay là đi một chút! Và lại Thị Lang phu nhân Tiền thị là một người phúc hậu, nên qua lại nhiều một chút." Thân thị còn có ý khác không có nói ra, Tiền thị có một đệ đệ chưa thành thân, nhân phẩm cực kỳ xuất chúng, và lại gia thế cũng không tục. Coi như cũng có thể xứng với Đường Diệu Đan rồi. Hiện nay cứ qua lại trước, nếu là Tiền thị có ý, không chừng sẽ để cho Đường Diệu Đan gặp đệ đệ của nàng, nếu là vừa mắt, tất nhiên sẽ có chuyện vui, không vừa mắt, cũng không có tổn thất gì.

Đường Diệu Đan đang muốn không đi, lại sợ Thân thị nghi ngờ, nghĩ nghĩ, liền sửa sang một chút, đi dự tiệc.

Nơi này Chân Ngọc nghe được Đường Diệu Đan tới, không nhịn được nhìn về phía ngoài cửa, nhất thời nhớ tới chuyện lần trước bị nàng cho một cái tát, lại hơi thu hồi tầm mắt, trong bụng thở dài một tiếng. Đợi Đường Diệu Đan tiến vào, nàng rốt cuộc không nhịn được mà nhìn trộm Đường Diệu Đan, vừa vận Đường Diệu Đan quét mắt qua, thấy nàng thì đáy mắt có không kiên nhẫn cùng khinh thường, rất nhanh đã quay đầu đi chỗ khác.

Chân Ngọc thu hồi tầm mắt, có chút không vui, ngược lại không giống như mấy lần trước vội vã tìm cơ hội nói chuyện với Đường Diệu Đan. Nhưng đối với chuyện Đường Diệu Đan chịu tới dự tiệc, cũng suy đoán một hồi, sau đó nhớ tới vị đệ đệ kia của Tiền thị. Đường Diệu Đan nếu là đi theo người đệ đệ này của Tiền thị, cũng có thể khiến người ta yên tâm. Chỉ khi nàng gả vào chỗ tốt, mình mới có thể thực sự buông nàng xuống.

Bạch Cốc Lan lại nhìn lên Chân Ngọc, âm thầm ghen ghét, một thời gian không gặp, lại thêm kiêu diễm rồi, có thể biết là ân ái với Vương Chính Khanh lắm! Cũng phải, hiện nay người người ca thán, nói cái gì mà Trạng Nguyên phu nhân có tài có dũng, không chỉ cứu Cửu Giang vương, còn có thể viết kịch bản, là kỳ nữ tử vân vân. Vương Chính Khanh có được phu nhân là kỳ nữ như nàng, có thể không thương yêu?

Khi Chân Ngọc xem kịch, Lập Hạ lại lẫn trong đám nha đầu mà các phu nhân mang đến, trong đó một nha đầu của một phu nhân họ Diêu cũng là người Giang Nam, nghe Lập Hạ cũng là người Giang Nam, không tránh được nhiều lời mảy may, thăm dò què quán nhau ở nơi nào các kiểu, chưa qua một giây liền thân thuộc. Vị phu nhân họ Diêu kia chính là đường tỷ của Diêu Ngọc Thụ, tất nhiên biết một số chuyện của Diêu gia, hơn nữa nha đầu này cũng là người nhiều chuyện, vừa bị Lập Hạ trêu chọc, liền không giữ được miệng, thì thầm to nhỏ một chút chuyện Diêu gia.

Đợi Chân Ngọc xem kịch xong, từ Vi phủ cáo lui về, Lập Hạ liền đỡ nàng lên xe ngựa, cũng đi theo lên xe ngựa, đợi khi xe ngựa đã chuyển động thì nàng mới nói chuyện hôm nay thăm dò, cúi đầu bên tai Chân Ngọc nói: "Phu nhân, này Bạch nương tử kia cùng phu quân không hòa thuận, nháo lên muốn hòa ly! Diêu gia sợ gây ra chuyện khó nghe, thời gian này đối xử với Bạch nương tử không tệ, dỗ dành được lắm."

Chân Ngọc vừa nghe, suy nghĩ, chẳng lẽ Bạch Cốc Lan muốn hòa ly rồi, Vương Chính Khanh cũng muốn hòa ly, đến lúc đó cười nàng ta?

Nàng về tới phủ thì lại có ma ma tới mời, nói: "Tam phu nhân, Tam gia đang ở phòng sưởi trong viện, mời phu nhân qua gặp."

Muốn ngả bài sao? Chân Ngọc suy nghĩ, đáp lời ma ma một tiếng, theo bà đến phòng sưởi trong viện.

Vương Chính Khanh ngồi dưới cửa sổ trong phòng sưởi uống rượu, tâm tình rối rắm, bản thân bất lực, nhất thời nghe được tiếng bước chân, cũng không quay đầu, chỉ nói: "Tôi rồi!"

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh một mình ngồi dưới cửa, bóng lưng có chút tiêu điều, nhẹ nhàng thở dài một hơi, cũng hiểu tâm tình của hắn. Muốn ngắm nhìn Đường Diệu Đan mà không được, Vương Chính Khanh muốn ngắm nhìn Bạch Cốc Lan mà không được, đều là tâm tình giống nhau đấy? May mà huynh tẩu hiện đã trong kinh, Vương Chính Khanh muốn như thế nào cũng được, mình có thể đi cùng huynh tẩu, bọn họ tất nhiên sẽ không cự tuyệt mình.

Vương Chính Khanh độc ẩm nửa bầu rượu, trong nội tâm khó chịu, khi thấy Chân Ngọc ngồi đối diện hắn, mặt phấn ngăm xuân, cười nhẹ nhàng, lại cảm giác có chút chói mắt, bị nàng lừa gạt hơn một năm mà không biết, bản thân uống xung là mưu sĩ rồi.

"Tam lang gọi ta tới đây, là để uống rượu sao?" Chân Ngọc thấy vẻ mặt Vương Chính Khanh ủ dột, thật sự cũng không muốn chọc giận hắn.

Vương Chính Khanh gắp rượu lên, khép nửa mắt, khóe mắt nhìn trộm Chân Ngọc qua đũa ly, chậm rãi mở miệng nói: "Ngọc nương, nàng vào phủ cũng hơn một năm, có từng thích ta một chút hay không?"

Chân Ngọc khẽ ngạc nhiên, hồi tưởng lại mình và Vương Chính Khanh chung sống từng ly từng tý, cũng có chút thừa nhận, mình không hề nữa ghét Vương Chính Khanh nữa rồi, về phần yêu thích? Có hay không đấy? Nàng suy nghĩ, cũng không đáp.

Một hồi lâu sau, Vương Chính Khanh không nghe thấy câu trả lời, liền thở dài nói: "Hiểu rồi, nàng không cần nói nữa."

Chân Ngọc thở nhẹ một hơi, không cần nói thì tốt. Nàng cũng châm rượu, uống cùng Vương Chính Khanh. Hai người đều có tâm sự, lại đều không muốn mở miệng nói chuyện trước.

Vương Chính Khanh âm thầm đánh giá Chân Ngọc: kiêu nhan như hoa, tài hoa xuất chúng, cô gái như vậy, sao có thể là bình phàm? Ngày trước, là mình swo sót.

Chân Ngọc âm thầm đánh giá Vương Chính Khanh: tài mạo song toàn Trạng Nguyên Lang, muốn cưới một nữ nhân yêu mến mà không được, chỉ xoay quanh mình, rốt cuộc là không chịu được nữa thôi?

Nửa bầu rượu rất nhanh liền uống xong, Vương Chính Khanh thừa dịp chính mình còn có một chút tỉnh táo, cuối cùng mở miệng nói: "Ngọc nương, chúng ta hòa ly đi!" Một câu này, âm thanh khàn khàn, vừa thấp lại vừa trầm, nếu không phải Chân Ngọc ngồi đối diện hắn, căn bản không nghe rõ.

Cái ly trong tay Chân Ngọc thiếu chút nữa rớt xuống, chỉ đành đặt lên án kỷ, thật lâu sau mới nói: "Tùy người!"

Lòng Vương Chính Khanh nổi lên lửa giận, lớn giọng nói: "Nàng không hỏi một câu tại sao sao?"

"Còn cần phải hỏi sao?" Chân Ngọc lạnh lùng nói. Nguyên chủ vì hắn, không để ý tôn nghiêm làm ầm ĩ, sau đó tức chết rồi, mình cũng không phải là nguyên chủ, hắn muốn hòa ly thì hòa ly, chẳng lẽ còn phải bám lấy hắn hay sao?

Vương Chính Khanh nghe Chân Ngọc nói, cười khổ một tiếng nói: "Cũng phải, đâu cần phải hỏi nữa?" Hỏi tới hỏi lui, còn có thể mong chờ nàng thật lòng với mình sao?

Chân Ngọc cũng có hòa khí, nếu đã muốn hòa ly cưới người khác, còn làm ra bộ dạng muốn chết này cho ai nhìn? Hiện nay người nên nửa chết nửa sống, chẳng lẽ không phải là nữ nhân đáng thương bị hắn vứt bỏ như mình sao?

Thấy Chân Ngọc đứng lên, xoay người muốn đi ra ngoài, Vương Chính Khanh đột nhiên cũng đứng lên, kéo tay áo Chân Ngọc lại, ôm nàng vào ngực.

Chân Ngọc nắm quả đấm, nhất thời lại buông ra, mặc cho Vương Chính Khanh ôm, ngoài lửa giận ra, lại còn có thương cảm.

Vương Chính Khanh ngửi hương hoa quế nhân nhát tỏa ra từ người Chân Ngọc, một cảm xúc không cam lòng sôi trào, không chút nghĩ ngợi, vừa cúi đầu, liền ngậm chặt đôi môi Chân Ngọc.

Hơi thở Vương Chính Khanh phả trên mặt, lẫn với mùi rượu, cũng không khó ngửi, ngược lại, còn làm lòng người nháy nhót. Trong khoảng thời gian ngắn, Chân Ngọc cũng không có khước từ, chỉ là thân thể cứng đờ, có một cảm giác xa lạ cuộn trào trong tim, hình như cũng không ghét Vương Chính Khanh thân cận như vậy.

Hai môi chạm nhau, mềm mại thơm ngọt, khiến người ta không thể kiềm chế. Vương Chính Khanh không khỏi ôm chặt eo Chân Ngọc, môi lưỡi cùng tiến, hô hấp nóng bỏng, thì thầm nói: "Ngọc nương, Ngọc nương!"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chương 38

Vương Chính Khanh thấp giọng nỉ non, vang bên tai Chân Ngọc, nàng lại cảm giác ong ong tác hưởng, đáy lòng có sợi dây, cũng ong ong tác hưởng, nhất thời không phân biệt được mình rốt cuộc là Chân Ngọc nương, hay là Chân Bàng nhân của kiếp trước kia, trong giây phút mơ hồ, cũng đáp lại Vương Chính Khanh, nhẹ nhàng mở miệng, cùng hắn dây dưa một chỗ.

Vương Chính Khanh được Chân Ngọc đáp lại, máu toàn thân sôi trào, đầu lưỡi tiến vào trong miệng Chân Ngọc, liếm hút triền miên, bỏ quên tất cả.

Kể từ khi tra ra Chân Ngọc rất có thể là nữ mật thám Chân Bàng nhân sắp đặt bên cạnh hắn, trong lòng hắn có một con giận bị lừa gạt không cam lòng, còn có một con ghen khác. Hon một năm rồi, nữ nhân này lại không có thích hắn, mặc dù là nữ mật thám, chẳng lẽ không nên thích hắn, vì để hắn nói ra toàn bộ bí sự, sau đó để hắn giúp khắc phục hậu quả? Không không, nàng nhất định là thích mình, nếu không, sẽ không mặc cho mình hôn như vậy.

Chân Ngọc có một khắc không thể suy nghĩ, đôi khi cảm giác bị Vương Chính Khanh ôm lên, đem nàng đặt lên án, toàn thân dề lên, sợi tóc bị tay đè đến đau thì bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần, nàng đang làm gì thế này?

Vương Chính Khanh, thực khinh người quá đáng rồi! Rõ ràng nói muốn hòa ly với nàng, quay đầu lại thân thiết như vậy, nếu là nguyên chủ bị giày vò như vậy, sau đó hòa ly, có thể sống tiếp được không? Một con thịnh nộ bỗng chốc vọt tới lồng ngực Chân Ngọc, trong nháy mắt lại áp chế xuống, đuổi chân một cái, dùng đầu gối chặn lại Vương Chính Khanh, không để cho hắn tiến thêm nữa, đồng thời hung hăng khê cắn, cắn rách môi Vương Chính Khanh, đợi đến khi Vương Chính Khanh bị đau buông nàng ra, tay nàng gạt ra, cũng đã gạt bay áo ngoài của Vương Chính Khanh, đôi tay mở áo ra, buộc nửa người trên và cánh tay của Vương Chính Khanh lại, thấp giọng, nhưng lại có ý định khác, vừa yêu kiều vừa bối rối nói: "Đừng động đây, để cho ta hầu hạ chàng thật tốt!" (vì Ngọc nương đang dụ dỗ Tam lang nên ta để là Chàng nhé)

Vương Chính Khanh bị Chân Ngọc khê cắn, mặc dù bị đau, nhưng cũng không tức giận, ngược lại sợ Chân Ngọc giận hắn, đang muốn mở miệng dỗ dành, đột nhiên bị nàng dùng áo khoác bao bọc thân thể, lại nói chuyện như vậy, thân thể tê dại, sao còn có thể lộn xộn nữa?

Chân tay Chân Ngọc nhanh nhẹn, hai ba lần, đã là đẩy Vương Chính Khanh tới trước cửa sổ, áo trong tay cuốn lại, cuốn thành hình sợi dây thừng, trói Vương Chính Khanh vào chốt cửa, thấp giọng dụ dỗ nói: "Đừng động, đợi chút nữa sẽ khiến chàng thật thoải mái."

Mỹ nhân nói lời lưu manh, Vương Chính Khanh lại đang trong trạng thái như vậy, nhất thời không có phản kháng, mặc cho Chân Ngọc trói hắn thật chặt, trong miệng chỉ thấp giọng gọi: "Ngọc nương, Ngọc nương, Ngọc nương tốt của ta." Nếu nàng chịu, chuyện hòa ly, liền bỏ đi. Bên phía Vương Gia, mình sẽ cầu xin vương gia, để cho nàng rời khỏi tổ chức mật thám, nghiêm chỉnh làm một phu nhân. Về chuyện nàng ái mộ Chân Bàng nhân, ài, Chân Bàng nhân đã chết rồi, nàng sao có thể thủ tiết cả đời? Chính mình chịu thiệt một chút (hắn là chịu thiệt!!), liền thay Chân Bàng nhân chăm sóc nàng thật tốt. Nhớ tới Chân Bàng nhân, Vương Chính Khanh bỗng nhiên tỉnh táo lại, không đúng, Ngọc nương bình thường không phải thế này, lại vừa nói chuyện muốn hòa ly, nàng như thế nào lại.

Chân Ngọc trói Vương Chính Khanh xong, vẫn không hết hận, móc một tấm khăn từ trong ngực ra, nhét vào miệng Vương Chính Khanh, chặn lại tiếng "Ngọc nương" không dứt của hắn, nhất thời chỉ cảm thấy nhĩ căn thanh tịnh đi rất nhiều.

Miệng Vương Chính Khanh vừa bị chặn lại, nhớ tới Chân Ngọc thường ngày nói đánh là đánh, đột nhiên cảm giác có chút không tốt.

Lúc này Chân Ngọc lui về phía bên bàn, tìm được bình trà, rót một ly trà uống, trà đến cổ họng, cảm giác lưỡi nóng môi khô mới tiêu tan đi được một chút, lúc này mới đem trà còn thừa dội lên mặt Vương Chính Khanh, mắng: "Mới nói muốn hòa ly, rồi lại muốn hủy hoại trong sạch của ta, phil!"

Vương Chính Khanh bị nước trà dội lên, men say hơi tan, trong nội tâm than thở: mình lưu luyến nàng, không muốn hòa ly với nàng, muốn dụ dỗ giữ nàng lại bên mình, nhưng lời đến khóe miệng, vẫn là nói ra hai chữ hòa ly. Thật ra thì chỉ cần nàng thoáng có ý hối hận, thoáng chịu cúi đầu, mình nào lại đi làm khó nàng?

Nếu như là nguyên chủ, vào thời điểm này, phải làm thế nào mới có thể giải hận, lại sẽ không tìm tới cái chết chứ? Chân Ngọc suy nghĩ, đập ly trà trong tay xuống đất, đập thành nhiều mảnh vụn, nàng nhặt một mảnh vỡ từ dưới đất lên, khoa tay múa chân trước mặt Vương Chính Khanh, ừm, hủy dung mạo của hắn, nguyên chủ có phải sẽ đau lòng một chút hay không?

Vương Chính Khanh muốn hét mà không hét được, khi thấy khóe mắt Chân Ngọc lộ ra tia ung ác, mảnh vỡ cứ đứng đưa trước mắt, không khỏi hoảng hốt, Ngọc nương đây là điên rồi sao? Hay là vì yêu sinh hận?

Chân Ngọc khoa tay múa chân một lát, nghĩ tới nếu vạch lên mặt Vương Chính Khanh hai vết, đau là đau, nhưng gương mặt này bị hủy đi, tóm lại là đáng tiếc, hơn nữa, hắn bị hủy dung rồi, chỉ sợ có một thời gian không có lòng dạ mưu sự giúp Cửu Giang vương, cũng không thỏa đáng.

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc để mảnh vỡ xuống, nhất thời thở phào một hơi, dùng ánh mắt cầu xin Chân Ngọc: Ngọc nương, thả ta ra, như vậy cũng không vui! Có lời gì từ từ nói mà!

Ngươi cũng biết không vui? Chân Ngọc cười lạnh, nhớ tới Vương Chính Khanh mấy lần mạo phạm mình, vội xông tiến lên, đôi tay xé cổ áo hắn, xoạc một tiếng, vạch xiêm áo hắn ra, lộ ra lồng ngực tinh trắng của hắn, đưa tay vỗ về chơi đùa, vừa sờ vừa bẩm nói: "Không nhìn ra ngươi cũng thật rắn chắc." Ngực nữ nhân sờ qua không ít, ngực nam nhân này, cũng là sờ lần đầu tiên. Khi sờ cảm giác thật kỳ quái, hoàn toàn không ghét bỏ.

Vương Chính Khanh bị Chân Ngọc chơi đùa như vậy, hai chân bắt đầu căng thẳng, trái tim mơ hồ có khát vọng, Ngọc nương nàng đây là, đây là muốn lấy một phương thức khác để làm việc, để cho ta vĩnh viễn nhớ nàng? Nàng không phải là cô gái bình thường, lần đầu tiên này, cũng muốn làm không bình thường, mới có tư vị.

Vương Chính Khanh nghĩ như vậy, tuy bị trói buộc, miệng bị nhét khăn, tâm tình lại nhộn nhạo, gương mặt tuần tú thắm sắc đào hoa, con mắt ngậm nước nhìn về phía Chân Ngọc, Ngọc nương, tùy nàng làm đấy!

Chân Ngọc bị Vương Chính Khanh liếc nhìn như vậy, hơn nữa thấy xiêm áo hần xộc xệch, dáng vẻ lẳng lơ, lửa giận trong lòng không hiểu thế nào mà tiêu giảm đi phân nửa, trái tim lại ngứa ngáy ngọt ngào. Nhớ một năm kia, trong vườn vương gia bày hoa yến, mời cả đám mưu sĩ đến ngắm hoa uống rượu, mọi người uống say chuểnh choáng, trong bữa tiệc, Vương Chính Khanh rời chỗ đi tiêu, thật lâu không trở về. Là mình đi tới tìm hần, lại thấy hần say khướt ngã dưới bụi hoa, bụi hoa che kín tóc hần, chỉ lộ ra gương mặt, cũng là tuần mỹ khác thường, làm cho hần (Chân Ngọc) dừng chân nhìn hồi lâu. Khi đó đã say chuểnh choáng, trong lòng nghĩ, nếu Vương Chính Khanh là nữ tử, mình nhất định phải nạp hần vào phủ làm thiếp, yêu thương sủng ái. Đợi đến tỉnh rượu, lại cảm thấy xấu hổ vì ý nghĩ lúc ấy. Thật không bằng cảm thú, công lao sự nghiệp chưa thành, đã vọng tưởng tới tuần nam tử rồi.

Hôm nay, Vương Chính Khanh nằm trong tay mình, hơn nữa hai người còn là phu thê, làm việc danh chính ngôn thuận, vì sao không hoàn thành tâm nguyện năm đó nhỉ?

Vương Chính Khanh thấy trên mặt Chân Ngọc nhiễm hai đóa hoa đào, mắt di chuyển trên mặt và trên ngực hần, rõ ràng động tình, không khỏi mừng thầm, đến đây đi, ta sẽ không phản kháng đâu.

Chân Ngọc đưa tay, tháo búi tóc của Vương Chính Khanh, để cho mái tóc dài đen mượt của hần xoa trên vai, che đi góc trán và cặp lông mày đen rậm, lại lấy mấy sợi đặt trước ngực, lộ ra vài phần quyến rũ, lúc này mới hài lòng.

Vương Chính Khanh tán sợi tóc ra, trong nội tâm cũng có rối loạn nho nhỏ, nhất thời nột cảm giác say, quặng đi dè dặt, nháy mắt với Chân Ngọc, Ngọc nương, khúc dạo đầu cũng quá dài đi, rút ngắn một chút được không?

Chân Ngọc lại đi uống một ly rượu, xuân ý triền miên, ngậm một bài diễm tình từ, giống như trở lại năm đó, thời khắc chúng mưu sĩ uống rượu la hét ca cơ lẳng lơ.

Vương Chính Khanh nghe Chân Ngọc ngâm bài ca này, cũng là sáng tác của Chân Bàng nhân năm đó, không khỏi sững sờ, cùng một bài, chỉ là truyền xướng giữa các nam tử, Ngọc nương thế nhưng cũng biết? Còn được thốt ra từ môi đỏ kiêu diễm của nàng, càng thêm phong tình! Nhìn dáng vẻ kia của Ngọc nương, khi trên giường nhất định say lòng người. Hần vừa nghĩ, hai chân căng thẳng, nơi nào đó phát sưng phát đau, có chút khó nhịn.

Nhớ lần trước mình bị thương, Ngọc nương băng bó vết thương cho mình, nhìn thấy nơi nào đó của mình thì đánh giá ba chữ, ba chữ kia chính là "Khí thậm vĩ" (vũ khí quá mức vĩ đại, ta xin đề nguyên tác), lúc ấy mình tâm tình thực.

Tối nay, phải cho Ngọc nương biết, cái gì gọi là vĩ?

Chân Ngọc say rượu, giờ bầu rượu đi tới trước mặt Vương Chính Khanh, duỗi tay ra, vạch cả bộ y phục của Vương Chính Khanh ra, lại kéo dài lưng hần, lột hần sạch sẽ, mắt thấy nơi nào đó của Vương Chính Khanh ngẩng đầu lên, đột nhiên đau lòng, mình thì sao? Hình như không còn nữa! Mà hần, lại kiêu ngạo như vậy? Thật là vô lý?

Không được, muốn cắt đi ngâm rượu, tránh cho hần gieo họa cho nữ nhân. (Lau mồ hôi, cầu phúc cho Tam lang)

Chân Ngọc mở nắp bình rượu, cầm dài lưng vòng qua quai bình rượu, nhìn một chút, liền ngồi chồm hổm xuống, giờ bình rượu ra, nắm vũ khí của Vương Chính Khanh nhét vào trong bình rượu, buộc dài lưng lại, nâng bình rượu treo ngược vũ khí của Vương Chính Khanh lên, lúc này mới lùi về phía sau suy nghĩ, rất hài lòng.

Vương Chính Khanh cúi đầu nhìn, thiếu chút nữa hôn bay phách tán, trong nội tâm la hét: Ngọc nương, không thể làm loạn như vậy! Đến lúc đó thực sẽ héo đây.

Chân Ngọc cảm giác gói kỹ vũ khí của Vương Chính Khanh lại, hần sẽ không thể uy hiếp được mình, nhất thời cười hi hi tiến lên, khẽ vuốt ve mặt và mũi Vương Chính Khanh, hôn lên má hần một cái rồi nói: "Thật đáng tiếc, bộ dáng này mà lại là nam tử, nếu không, đã."

Vương Chính Khanh nghe những lời này, trong chốc lát nhớ tới hành vi thường ngày của nàng, đột nhiên rung mình, chẳng lẽ Ngọc nương vừa thích nam tử, lại vừa thích nữ tử? Giống như nam nhân thích nữ nhân, nhưng cũng lấy tiểu quan nhi (đồng tính á?) hạ hạ hòa?

Chân Ngọc nâng cầm Vương Chính Khanh lên, suy nghĩ một chút, cuối cùng lấy khăn nhét trong miệng hần ra, không đợi hần kêu lên, cúi đầu chặn miệng hần lại, môi lưỡi cùng tiến, nhiệt tình tiến công.

Phía dưới Vương Chính Khanh bị treo trong một bình rượu, vốn là khó chịu, bị Chân Ngọc hôn như vậy, lại không nỡ tránh ra, nhất thời chỉ lo dây dưa, phía dưới bình rượu lại phát ra tiếng "Thùng thùng" buồn buồn, giống như gậy gõ vào đồ sứ, lại giống như tiếng mái chèo khua nước.

Tình đến chật nôi, Vương Chính Khanh vô cùng khó chịu, khom nửa người, nhấc chân giờ lên cao, dùng lực nâng bình lay động về phía sau, hung hăng đập vào bệ cửa, chỉ nghe tiếng "choang" vừa vang lên, bầu rượu đựng trên bệ cửa, vỡ tan dưới đất, rượu còn dư lại tung tóe dưới đất, mùi rượu bắn bốn phía. Hăng hần mặc dù vẫn dùng dài lưng treo ngược hai quai bình rượu, nhưng vẫn nhẹ nhàng, vũ khí gì đó lại trương lên, bức bách Chân Ngọc.

Chân Ngọc nghe được tiếng bình rượu tan vỡ, cúi đầu xem xét, lại cảm giác được sự uy hiếp, nhất thời lui về phía sau, mắt thu thủy dò xét trên người trên mặt Vương Chính Khanh, không rõ mình là động lòng hay là kinh hãi nữa.

Áo ngoài của Vương Chính Khanh vốn là tơ lụa, hơn nữa Chân Ngọc lại trói không phải rất chặt, trải qua màn lãn lộn như vậy của bọn họ, cái nút thắt

đó đã là lỏng ra. Hiện giờ lại thêm Vương Chính Khanh giãy giụa, nhất thời liền tuột ra. Hắn không chút nghỉ ngơi, vượt qua mảnh võ của binh rựu dưới đất, mặc cho hai quai binh dưới háng chạm vào nhau, phát ra tiếng "Đình đoong" giòn vang, chỉ nhào về phía Chân Ngọc.

Tối nay, nhất định là một đêm mất hồn, nhất định là một đêm khó quên, chiến tranh giữa hắn và Ngọc nương, giờ mới bắt đầu. Sau lần trải nghiệm này, nhất định dạy Ngọc nương nhớ mãi không quên.

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh tuột trối, cả người nhào tới, trái tim chỉ có một câu: cho dù là nữ nhân, cũng chỉ có chuyện lão tử áp hắn, tuyệt không thể để cho hắn áp lão tử! Hiện nay sức lực cách xa, rõ ràng không phải đối thủ của hắn, dĩ nhiên không thể ngồi đợi chết.

36 Ké, chạy là thượng sách. Chân Ngọc quay người bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 39

Cửa phòng sưởi đang đóng chặt, Chân Ngọc dùng sức kéo ra, muốn chạy ra ngoài từ khe cửa.

Vương Chính Khanh nào để Chân Ngọc dễ dàng chạy mất như vậy? Hắn như mũi tên ở dây cung, đôi tay vừa duỗi một cái, đã kéo được ống tay áo Chân Ngọc.

Chân Ngọc không chút nghỉ ngơi, hai cánh tay co rút lại, mượn lực chạy ra ngoài, mặc cho Vương Chính Khanh kéo cả chiếc áo khoác của nàng xuống, nàng vẫn chạy một hơi ra ngoài phòng sưởi.

"Ngọc nương, đừng chạy!"

Lúc này toàn thân Vương Chính Khanh đỏ lựng, đương nhiên sẽ không đuổi theo, chỉ cầm xiêm áo trong tay đỡ đỡ, Ngọc nương không có áo khoác, cứ như vậy chỉ mặc xiêm áo trong chạy ra ngoài, nếu để cho người khác nhìn thấy phải làm sao cho phải? Thật hoang đường mà!

Chân Ngọc mới bước ra khỏi phòng sưởi, cánh tay lạnh lẽo, đã cảm thấy không đúng, xiêm áo không ngay ngắn như vậy trở về, để người khác nhìn thấy, tất nhiên không thỏa đáng, nhưng là. Nàng không kịp nghĩ kỹ, đã xoay người đi vào bên trong, còn nắm chặt quả đấm, Vương Chính Khanh dám cưỡng nàng, thì sẽ liều mạng với hắn.

Vương Chính Khanh cũng đoán là Chân Ngọc chắc chắn sẽ quay lại, bởi vậy đứng ở sau cửa, đợi Chân Ngọc vừa tiến vào, hắn duỗi tay một cái, đã dùng áo khoác của Chân Ngọc bọc cả người nàng lại, tiếp đó ôm chặt, phần lưng dùng sức đẩy, đóng chặt cửa phòng sưởi lại, cắn răng nói: "Xem nàng còn chạy?"

Chân Ngọc vừa duỗi quyền, bắt đắ dĩ cánh tay bị bó bên trong áo, nhất thời không giãy giụa ra được, lại nghĩ duỗi chân đạp Vương Chính Khanh, vung vẩy như vậy, váy áo tung bay, giày thêu cũng là rớt xuống dưới đất, vẫn không đạp trúng Vương Chính Khanh, vừa gấp vừa giận quát lên: "Buông ta xuống!"

Vương Chính Khanh sao chịu buông? Càng ôm chặt hơn, âm thanh khàn khàn nói: "Nàng cởi xiêm áo ta, còn muốn chạy?"

Chân Ngọc vừa nhấc mắt, chống lại con ngươi vừa đen vừa sáng của Vương Chính Khanh, trong con ngươi kia, rõ ràng lóe lên thú tính. Chân Ngọc thầm nói không ổn, chỉ sợ phải chịu thua thiệt dưới tay Vương Chính Khanh, quýnh lên nói: "Sắp phải hòa ly rồi, ngươi cần gì phải làm rách thân thể ta?"

Vương Chính Khanh ôm Chân Ngọc đặt lên bàn, đưa tay quét bầu rượu và ly trà ra, cả người áp lên, không để cho Chân Ngọc nhúc nhích, vừa nói: "Nếu như nàng không chịu hòa ly, thì sẽ không ly."

Chân Ngọc cười lạnh một tiếng nói: "Vậy Bạch Cốc Lan phải làm thế nào?"

"Chuyện này có quan hệ gì với Bạch Cốc Lan?" Vương Chính Khanh hơi giật mình, sức lực áp lên Chân Ngọc buông lỏng đôi chút.

Chân Ngọc thở hổn hển, dùng sức đẩy, chỉ là không đẩy Vương Chính Khanh được, miệng nói: "Ngươi không phải là muốn hòa ly với cùng ta, sau đó cưới Bạch Cốc Lan sao?"

"Ai nói?" Tròng mắt Vương Chính Khanh điểm chút tinh hỏa, miệng đắng lưỡi khô, bởi vì Chân Ngọc ra sức giùng giàng, hắn liền tìm mọi cách nhịn trước, không muốn thực sự cưỡng Chân Ngọc, chỉ chờ khi nàng ốm ở thì mới chính thức động thủ.

Toàn thân Chân Ngọc bị Vương Chính Khanh áp chế, giãy giụa phải một hồi lâu, cũng không giãy dựa được, đến khi phát hiện Vương Chính Khanh chỉ áp lên nàng, cũng không có những động tác khác thì lặng lẽ thở nhẹ một hơi, nói: "Nghe nói Bạch Cốc Lan đang âm ỉ muốn hòa ly, chẳng lẽ không phải chuẩn bị gả cho ngươi?"

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, khí tức tương vấn, mùi hoa quế nhàn nhạt lượn quanh ở chóp mũi, hô hấp Vương Chính Khanh đã sớm nóng bỏng lại ức chế mình, kinh ngạc nói: "Nàng cho rằng chuyện hòa ly, là vì Bạch Cốc Lan?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Chân Ngọc giơ tay ra ngăn chặn thân thể Vương Chính Khanh lại, không để cho hắn ép xuống quá chặt, nhất thời chỉ có thể thờ hồn hèn.

Trong nháy mắt, Vương Chính Khanh chuyển qua mấy ý niệm, miệng nói: "Ta nói với vương gia, muốn hòa ly với nàng, vương gia nói đây là chuyện hậu trách của ta, mặc cho ta xử lý, chỉ là trong khoảng thời gian chúng ta làm vợ chồng này, vẫn luôn có tình cảm, bởi vậy luôn đợi nàng, muốn nghe nàng giải thích, nhưng nàng không có chút động tĩnh."

"Chuyện này liên quan gì tới Vương Gia?" Chân Ngọc thắc mắc.

Vương Chính Khanh nghe lời này, không khỏi nghi ngờ, nhìn Chân Ngọc nói: "Nàng không phải biết vì sao phải hòa ly?"

Chân Ngọc nghe lời này có nguyên nhân, hô lên: "Người buông ta ra, rồi nói chuyện từ từ." "

Vương Chính Khanh rút cuộc cũng không chế được mình, chợt buông Chân Ngọc ra, xoay người lại mặc y phục, vừa nói: "Là phải nói chuyện cẩn thận!"

Chân Ngọc cũng nổi lên nghi ngờ, ngồi dậy, mặc lại áo khoác ngoài, nhìn Vương Chính Khanh nhanh chóng mặc xong xiêm áo, đã quay trở về bộ mặt nghiêm chỉnh, không khỏi ngạc nhiên, năng lực tự kiềm chế của người này thật tốt, cái bộ dáng này là tinh táo lại rồi hả?

Hai người theo đuổi tâm tư của mình, quần áo chỉnh tề ngồi vào trước án.

"Nàng nói trước đi?" Hơi thở Vương Chính Khanh chưa ổn định, chỉ hít thật sâu, cố gắng thở bình thường để áp chế dục vọng ngu xuẩn nơi bụng dưới, vừa tỏ ý bảo Chân Ngọc nói chuyện trước.

Chân Ngọc cũng không có gì giấu diếm, nói thẳng: "Chuyện trước đây của người và Bạch Cốc Lan, ta đã biết hết rồi. Hiện giờ nghe nói Bạch Cốc Lan âm ỉ muốn hò ly, người lại lạnh nhạt với ta, tối nay lại nói muốn hòa ly, không phải là vì Bạch Cốc Lan, vậy là vì có gì?"

"Không sai, ta thừa nhận, lúc trước ta và Bạch Cốc Lan có quen biết, hai bên đều có thiện cảm. Nhưng mà nay nam cưới vợ nữ lấy chồng, đã sớm cắt đứt niệm tưởng, sao còn có thể dính dấp ở chung một chỗ? Chớ đừng nói là vì nàng ta mà hòa ly với nàng." Vương Chính Khanh nhìn vào mắt Chân Ngọc, gần từng chữ: "Nàng, chẳng lẽ không phải là nữ mật thám Chân Bàng nhân sắp xếp bên cạnh ta? Đáng thương ta luôn bị lừa gạt, cho đến gần đây mới phát hiện. Vương gia nếu muốn trọng dụng ta, thì phải tin tưởng ta, đặt nàng bên cạnh ta, tính toán chuyện gì?"

Hắn nói xong, lại nói tỉ mỉ chuyện mình sai người điều tra Chân Ngọc, nói xong hỏi: "Nàng còn có gì muốn giải thích?"

Chân Ngọc khề nhếch miệng, suy cho cùng mình không phải là nguyên chủ, sau khi sống lại quả thật có rất nhiều sơ hở, ngôn ngữ hành động đủ làm cho người khác hiểu lầm, thật muốn giải thích, cũng không thể nào giải thích lên. Nàng im lặng, liền ra quyết định, nếu không cách nào giải thích, chẳng bằng sai càng thêm sai, nhận lỗi.

"Tam lang, chuyện mật thám, đích thực là Chân Bàng nhân an bài. Chỉ là hắn đã qua đời, chuyện này liền bị gián đoạn, vương gia cũng chưa từng nhúng tay vào. Vương gia người, là một lòng tín nhiệm người, chưa bao giờ thăm dò hành tung của người qua nữ mật thám ta. Có lẽ vương gia cũng muốn che giấu chuyện này, để ta và người sống qua ngày thật tốt." Chân Ngọc cố gắng biên tròn lời nói dối, nói tiếp: "Chỉ là Chân Bàng nhân có ân với ta, ta lại muốn giúp hắn hoàn thành tâm nguyện khi còn sống."

"Tâm nguyện gì?" Vương Chính Khanh trầm giọng hỏi.

"Chính là giúp vương gia mưu thành đại sự, trở thành hiền chủ thiên hạ." Giọng Chân Ngọc đáng ghét, "Ta là thân nữ nhi, không có cách nào tự mình giúp Vương Gia, nếu có thể làm mưu sĩ của Tam lang, sẽ có thể phát huy hết sở trường."

Đúng vậy, nữ tử như Ngọc nương, sao cam tâm bị vây khốn trong chốn hậu trách? Vương Chính Khanh đắn đo một hồi lâu, nhanh chóng ra quyết định, nói: "Nếu có chuyện gì không chắc chắn, hoặc là chuyện gì nghi ngờ, ta thương lượng với nàng, về phần chức vị mưu sĩ, chung quy không thích hợp với nữ tử. Và lại nữ tử vốn nên chủ trì hậu trách, sanh con dưỡng cái mới phải."

Chân Ngọc nghe Vương Chính Khanh nói, lặng lẽ thở phào một hơi, chỉ cần Vương Chính Khanh tin lời của nàng..., và lại nguyện ý thương lượng chuyện không chắc chắn với nàng, mặc kệ có gọi mưu sĩ hay không, nàng đều là của hắn mưu sĩ rồi.

Lần nói chuyện này, về mặt hai người liền nghiêm chỉnh hơn rất nhiều. Vương Chính Khanh còn có ảo giác, hình như trở lại thời khắc năm đó bàn bạc chuyện quan trọng với Chân Bàng. Sau khi tỉ mỉ quan sát, liền phát hiện, ngôn hành cử chỉ của Ngọc nương, không chỗ nào không bắt chước Chân Bàng nhân.

Ngực Vương Chính Khanh nóng rực, dần dần lạnh đi, ánh mắt nhìn Chân Ngọc, cũng dần dần lạnh nhạt, không còn phần tình ý như lúc nãy.

Chân Ngọc thấy tình trạng của Vương Chính Khanh, cũng có điều suy nghĩ.

Nhìn trời cũng không sớm, Vương Chính Khanh không có lòng nào nói chuyện tiếp, đứng lên muốn đi.

Lúc này Chân Ngọc lại nghĩ tới một chuyện, ngẩng đầu lên nói: "Tam lang, sáng mai đưa ta đến am Kim Sa! Ta muốn ở đó ở một thời gian ngắn."

Vương Chính Khanh lấy làm kinh hãi, am Kim Sa này xây ở ngoài thành, nước hoa rất thịnh, quyền quý phu nhân cũng thích thảnh thơi đến ở, ăn chay. Nhưng ở lại sao? Hắn lại ngồi xuống, khẽ thở dài nói: "Ngọc nương, nếu như nàng có chuyện gì, phụ mẫu nàng sẽ đau lòng như thế nào? Tuy hiện nay như vậy, nếu như nàng nguyện ý, cứ tiếp tục làm chính thất phu nhân của ta. Ta nuôi nàng là được mà."

Chân Ngọc ngần ra, trái tim cũng có chút cảm động, trong miệng lại nói: "Đến am Kim Sa ở, chỉ là để tiện làm một số chuyện."

"Ừm!" Vương Chính Khanh nhìn về phía Chân Ngọc, tò ý nàng nói tiếp.

Chân Ngọc sắp xếp lại suy nghĩ, lúc này mới nói: "Cách am Kim Sa này không xa, chính là một núi rừng hoang vu, đất dưới nơi đó lại sản sinh ra bùn từ sa. Nếu có thể lặn lẽ mua núi hoang kia, đốt hầm làm ấm từ sa, lại có thể thu được gấp trăm lần lợi nhuận, phân thu nhập này, có thể giải quyết được khó khăn trước mắt của Cửu Giang vương."

*Ấm từ sa: Được làm từ đất sét từ sa có màu tím, với các đặc tính như: Khi rót trà, nghiêng ấm 90 độ mà không rơi nắp ấm, lưu giữ hương, giữ nhiệt rất tốt, chịu nhiệt cao có thể đun trực tiếp trên bếp. Ấm từ sa khi đã có tuổi thì ta pha trà mà không cần trà, lưu trà lâu ngày mà không hỏng...

Mặc dù Cửu Giang vương nắm giữ binh quyền ở Kinh Thành, nhưng số lượng tư binh, cũng lạng lẽ gia tăng. Chỉ là chuyện nuôi quân, rất hao tổn tiền tài, tích lũy của vương phủ, dường như không có. Hiện giờ chính là thời điểm tài vụ khẩn cấp. Thời gian này Vương Chính Khanh cũng vắt óc suy nghĩ chuyện tài chính sau này của Cửu Giang vương, chỉ là ngành nghề có thể kiếm tiền ở Kinh Thành, hầu hết đều bị công chúa An Tuệ nắm trong tay, Cửu Giang vương hẳn là không có cách nào.

Giờ Chân Ngọc nói ra lời này, Vương Chính Khanh không khỏi mừng rỡ.

Từ lúc Hoàng đế Đường Tập Võ dời đến ở trong đạo quan, sau khi tam vương giám quốc, cho dù là Kinh Thành hay là các nơi trong thiên hạ, đột nhiên xuất hiện rất nhiều danh sĩ thanh đạm, những danh sĩ này một khi gặp nhau, không phải uống rượu, chính là phẩm minh (bình luận các tác phẩm). Ngoài phẩm minh, bọn họ lại bình phẩm ấm từ sa. Còn có đại gia (chỉ chuyên gia nổi tiếng) chế bình xuất hiện, dẫn dắt thị trường ấm từ sa. Nếu như hiện nay có thể khai thác được bùn từ sa, chế được ấm từ sa thu được lợi nhuận, quả thật có thể giải quyết khó khăn tài chính nhất thời.

Ánh mắt Vương Chính Khanh nhìn Chân Ngọc, nhiều thêm một phần tôn trọng, nhỏ giọng nói: "Ngọc nương ý kiến hay!"

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh thu hồi nhi nữ tình trường, thay thế bằng dùng ánh mắt nhìn mưu sĩ nhìn nàng, chẳng biết tại sao, hoàn toàn không có cảm giác vui mừng, lại có một chút xấu hổ khó chịu.

Đợi khi Chân Ngọc cáo lui, Vương Chính Khanh ở sau lưng nàng nói: "Ngọc nương, nàng không cần chỗ nào cũng học Chân Bàng nhãn, ngay cả tư thế đi cũng học đủ, ngày trước không phát hiện, bây giờ nhìn, lại thật chướng mắt."

Chân Ngọc ngần ra, bước chậm lại, đổi thành bước nhỏ, cũng không quay đầu lại nữa.

Vương Chính Khanh nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng lại sôi trào lên, nhất thời đuổi quyền nắm lên án ký, đến nỗi ly trà trên án ký nhảy lên, phát ra tiếng "cạch cạch", lúc này mới hồi hồn, trong lòng luôn ảo não, nhưng không biết rốt cục là ảo não cái gì.

Trở lại thư phòng, hắn không tự chủ lấy ra bức tranh trước kia của Chân Bàng nhãn, mở ra nhìn kỹ, nhìn xong thở dài nói: "Ngọc Lang a, dù người chết rồi, cũng có hồng nhan tri kỷ vì người mà sống. Nếu ta chết rồi, không biết Ngọc nương có thể nhớ ta như vậy không đây?"

Đêm nay, Vương Chính Khanh dây dưa với một nữ tử ở trong mộng, nữ tử đó thảnh thơi là gương mặt của Chân Ngọc nương, thảnh thơi biến thành gương mặt của Chân Bàng nhãn, khi là nữ khi là nam, quyến rũ lượn quanh khắp nơi, không ai sánh bằng.

Chân Ngọc nằm ở trên giường, cũng không nhận được vân ve môi, hô hấp nóng rực của Vương Chính Khanh dường như còn phảng phất quanh cổ. Thật dễ dàng vào giấc ngủ, trong mộng đều là môi lưỡi quấn quýt cùng Vương Chính Khanh, một lần cuối cùng, nàng lại bị hôn đến không thở nổi, trong lòng vừa ngọt ngào vừa ngạc nhiên, thì ra mình không ghét nam tử nhà!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chương 40

Chân Ngọc nhớ rõ, năm đó thuộc hạ của công chúa An Tuệ phát hiện ra ngọn núi hoang cách am Kim Sa không xa sinh ra bùn từ sa, bởi vậy nhanh chóng báo cho công chúa An Tuệ biết, công chúa An Tuệ liền sai người khai thác, đốt hầm chế ấm từ sa, lúc ấy còn mời vài đại sư chế bình, chế được rất nhiều trân phẩm, thạnh hành hậu thế, kiếm được không ít bạc.

Lần này, mình phải mua ngọn núi hoang trước khi thuộc hạ của công chúa An Tuệ phát hiện núi hoang có bùn từ sa.

Nàng đang suy nghĩ, Vương Chính Khanh đã đến vương phủ, bẩm lên chuyện Chân Ngọc, lại nói chuyện ngọn núi hoang có bùa tử sa.

Cửu Giang Vương vừa nghe, nếu thật sự có bùa tử sa, chế thành ẩm nổi tiếng bán đi, thực sự có thể giải quyết khó khăn trước mắt, không khỏi mừng rỡ, lệnh Vương Chính Khanh toàn quyền tiến hành việc này.

Wương Chính Khanh nói xong chính sự, liền nói: "Mặc dù Ngọc nương từng là mật thám, nhưng nàng và thân là vợ chồng một thời gian, hòa ly suy cho cùng có chút không ổn, chỉ hy vọng Vương Gia thành toàn."

Cửu Giang vương nói: "Vợ chồng các người ân ái, chính là chuyện tốt, Bỏ vương tự nhiên sẽ không gây đánh uyên ương."

Wương Chính Khanh vừa nghe, đây là đề Chân Ngọc được tự do rồi, nhất thời cảm tạ sâu sắc.

Lại nói đến khi Hồ ma ma nghe nói Chân Ngọc muốn đến am Kim Sa ở, cũng cực kỳ kinh ngạc, liền tục khuyên nàng chỉ cần dâng hương một chút thôi, không cần phải ở lại, để tránh trong lúc rời phủ, Vương Chính Khanh bị tiểu thiếp quyến rũ vân vân.

Chân Ngọc cười nói: "Ma ma không cần phải lo lắng, lần này đến am Kim Sa ở, cũng đã được Tam gia đồng ý, nói không chừng sau khi trở lại, cũng có thể nói cười chân thành với Tam gia rồi."

Hồ ma ma biết không thuyết phục được Chân Ngọc, chỉ đành than thở đi thu dọn hành lý.

Còn Chân Ngọc thì đến chỗ Ninh lão phu nhân thỉnh an, lại nói: "Tức phụ (con dâu) vào Vương gia cũng hơn một năm rồi, cũng không có động tĩnh gì, hơn nữa hầu hạ Tam lang không đắc lực, trong lòng hồ thẹn, muốn đến am Kim Sa ở, cầu phúc cho Tam lang."

Ninh lão phu nhân thấy lời nói của Chân Ngọc không hề buồn bực nữa, hơn nữa thời gian này thấy cũng không hề làm ầm ĩ nữa, bên ngoài còn đồn đại nàng tài mạo song toàn, cứu được Vương Gia, viết được kịch bản các loại, dần có danh tiếng trong các phủ, bà làm mẹ chồng, cũng được hưởng một chút hào quang, ác cảm với Chân Ngọc nhất thời tiêu tan hơn phân nửa. Nay nghe nàng nói muốn đến am Kim Sa ở, hỏi được ngay về, liền gật đầu nói: "Đến ở mấy ngày cũng tốt, hơn nữa trụ trì am Kim Sa am hiểu một số loại thuốc bổ khí huyết, con dùng nhiều thuốc ở đó một chút, bồi bổ thân thể cũng được. Ngày trước hai ngày ba bữa liên bệnh, nay khó khăn lắm mới khá hơn chút, vừa đúng bổ sung vào."

Chân Ngọc thấy Ninh lão phu nhân không mắt lạnh nhìn nàng như trước đây, cũng thở phào một hơi, lại nói thêm mấy câu nữa, lúc này mới cáo lui.

Đội Chân Ngọc vừa đi, Như Ý lại cười nói với Ninh lão phu nhân: "Nghe nói tôi qua Tam phu nhân và Tam gia uống rượu trong phòng sưởi, còn trò chuyện với nhau rất vui vẻ!"

"Gia hòa vạn sự hưng!" Ninh lão phu nhân nghe quan hệ của Vương Chính Khanh cùng Chân Ngọc chuyển biến tốt, cũng thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Ngọc nương đây là muốn sống qua ngày thật tốt, cũng biết phải đến am Kim Sa ở."

Trụ trì am Kim Sa giỏi y thuật, am hiểu nhất là y khoa, nhiều nữ tử kinh nguyệt không đều, đến đó ở một thời gian ngắn, trở về khí sắc liền tốt lên nhiều. Khí sắc tốt lên, chuyện mang thai, đương nhiên nhiều hi vọng hơn.

Như Ý cũng biết trụ trì am Kim Sa am hiểu y thuật, nhất thời cười nói: "Gần đây Tam phu nhân nổi tiếng ở bên ngoài, bao nhiêu người nhìn nàng! Nếu có thể mang thai, càng thêm một chuyện vui."

Ninh lão phu nhân gật đầu một cái, phân phó Như Ý nói: "Đi dặn dò Tam lang, để nó đưa Ngọc nương đến am Kim Sa cẩn thận, cho trụ trì am Kim Sa một chút lợi lộc, để Ngọc nương điều dưỡng tốt thân thể rồi trở về."

Như Ý đáp, tự động lui ra không hề đề cập tới nữa.

Chân Ngọc đột nhiên đến am Kim Sa ở, cũng dẫn đến suy đoán của một số người. Chân Thạch và Kiều thị nghe nói, rất là lo lắng. Thời gian này bọn họ đã quen Chân Ngọc thường tới nói chuyện, giúp họ an bài này an bài nọ, nghe nói thân thể Chân Ngọc không tốt, muốn đến am Kim Sa ở, tới nay, hai vợ chồng lại không ngủ được, chỉ nhờ giọng bàn bạc phải am Kim Sa thăm Chân Ngọc một chuyến.

Chân Thạch thở dài nói: "Mấy ngày nay, cảm giác Trọng Nguyên phu nhân và Ngọc Lang có rất nhiều chỗ giống nhau, ngay cả phương diện ăn uống, cũng không khác biệt lắm, nếu như nàng không phải nữ, ta thật hoài nghi, nàng chính là Ngọc Lang cải trang."

Kiều thị cũng nghi ngờ, nhỏ giọng nói: "Lại nói, Trọng Nguyên phu nhân quả thật có rất nhiều chỗ giống với Ngọc Lang, một biểu cảm một động tác ngẫu nhiên, cũng cực kỳ giống."

Chân Thạch nói xong, nhớ tới đệ đệ, chung quy lại khó chịu, sau hồi lâu mới nói: "Nếu Ngọc lang vẫn còn, bất luận như thế nào cũng sẽ khuyên nó lấy vợ sinh con, nhưng đáng tiếc."

Kiều thị lại có tâm tư khác, nhỏ giọng nói: "Thạch lang, ta thấy Trọng Nguyên phu nhân, chỉ sợ có quan hệ không tệ với Ngọc nương, nay nàng lại chăm sóc chúng ta như vậy, chỉ sợ Trọng Nguyên gia có suy nghĩ gì đó, đến lúc đó lại không thỏa đáng."

"Theo như nàng nói, có biện pháp gì hay sao?" Chân Thạch gạt lọn tóc che trên trán Kiều thị xuống, nhẹ nhàng nói: "Nếu Trọng Nguyên phu nhân là nam tử, ta thật muốn nhận nàng làm nghĩa đệ."

Kiều thị hé miệng cười nói: "Cùng một suy nghĩ với thiếp. Chỉ là mặc dù nàng không phải nam tử, nhưng chàng vẫn có thể nhận nàng làm nghĩa muội mà!"

"Có phải trèo cao hay không?" Chân Thạch có chút do dự.

Kiều thị nói: "Thiếp thấy, đáy lòng Trọng Nguyên phu nhân, đã xem chàng là ca ca rồi, mỗi lần nàng gọi chàng là đại ca, đều là tình chân ý thiết, chàng muốn nhận nàng làm nghĩa muội, nàng tất nhiên nguyện ý, sẽ không cho rằng chàng trèo cao." Ngoài việc Chân Ngọc chắc chắn chăm sóc bọn họ, coi bọn họ như ca ca và em em mà đối đãi, nàng thân là mẫu thân, thật ra thì cũng muốn tìm thân thích có thể dựa vào cho hai đứa bé, không đến nỗi bị người khi dễ ở kinh thành. Hiện nay Chân Ngọc đối xử với họ như vậy, bọn họ nếu không nguyện đi với cao chỗ Chân Ngọc, cũng là làm kiêu rồi.

Hai vợ chồng thương bàn bạc, ngày hôm sau liền dẫn theo hai đứa nhỏ, cùng đến am Kim Sa dâng hương, và đến thăm Chân Ngọc.

Chân Ngọc nghe nói huynh tẩu tới, tất nhiên là vui mừng, vội đón vào tĩnh thất nói chuyện, lại trêu chọc hai đứa bé một phen, hỏi tình trạng gần đây, suy nghĩ tới năng lực của Chân Thạch, làm một tiên sinh trông coi sổ sách có chút lãng phí, lại nghĩ tới chuyện đốt lò chế ẩm từ sa, cần một người có thể tin tưởng đi theo, Chân Thạch cũng là một ứng cử viên tốt, nhất thời liền nói với Chân Thạch: "Chân đại ca, chức tiên sinh sổ sách, huynh cứ tạm làm trước, tương lai còn có chuyện khác, cần người như huynh giúp đỡ, đến lúc đó thu nhập sẽ khá hơn chút, cũng có thể dành chút tiền cho hai đứa bé đi học."

Kiều thị vừa nghe liền mừng rỡ, lặng lẽ đẩy Chân Thạch, bảo hắn nói cảm tạ. Chân Thạch cũng không nói cảm tạ, chỉ nói với Chân Ngọc: "Ngọc nương, không bằng ta nhận muội làm muội muội như thế nào?"

Chân Ngọc vừa nghe, quá đổi vui mừng, nhưng mà trên mặt lại không dám lộ ra thái quá, chỉ cười nói: "Chuyện này đương nhiên là được, muội cũng đang có ý đó! Lại sợ đại ca từ chối, bởi vậy vẫn dám chưa nói. Đã như vậy, chọn ngày không bằng gặp ngày, sẽ để trụ trì làm người chứng kiến, chúng ta kết thành huynh muội."

Chân Thạch Nhất nhất thời cười, lắc đầu nói: "Ngọc nương, muội nay là Trọng Nguyên phu nhân, muốn kết thành huynh muội với ta, cũng cần Trọng Nguyên gia đồng ý, sao có thể tùy tiện đáp ứng ta? Với lại chuyện chọn ngày này, cũng muốn chọn một ngày tốt, sao có thể vừa nói đã định ra hôm nay?"

Chân Ngọc vừa nghe, cũng thầm trách mình nóng lòng, bởi vậy cười nói: "Đại ca nói cũng phải." Mặc dù còn chưa có kết bái, nhưng nàng lại gọi tiếng đại ca đại tẩu trước, cực kỳ thân thiết. Lại nhìn Chân Nguyên Gia, ừ, tiểu nữ tể (con rể) càng ngày càng tuấn tú rồi, không tệ không tệ.

Nhất thời Lập Hạ đi vào, bẩm: "Phu nhân, hai vị di nương đến rồi!"

Thời gian này Chân Ngọc không có trong phủ, Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ liễu cho là Vương Chính Khanh đều sẽ nhìn tới các nàng, ai ngờ mấy lần đưa điểm tâm tới, đều bị Vương Chính Khanh ném ra ngoài, vừa nhìn thấy họ, lại không có chút sắc mặt tốt.

Ngày nay buổi sáng, sau khi thương lượng, hai người quyết định tới dâng hương, tiện thăm Chân Ngọc, bởi vậy đã bẩm báo với Ninh lão phu nhân. Ninh lão phu nhân cũng không ngăn cản, chỉ sai người đưa họ ra khỏi thành, dặn bảo nếu là muộn, liền ở trong am ở một tối, ngày hôm sau rồi về, cũng không cần vội.

Kiều thị thấy sau khi Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu tiến vào, một người đốt lư hương cho Chân Ngọc, một người bưng trà rót nước, hầu hạ Chân Ngọc giống như hầu hạ đại gia, không khỏi ngạc nhiên, nhất thời cảm thán, Trọng Nguyên phu nhân quả nhiên biết quản lý, xử lý hai vị di nương đến ngoan ngoan thành thật.

Nhìn trời cũng không còn sớm, Chân Thạch và Kiêu thị dẫn đứa bé cáo từ, Chân Ngọc lệnh Lập Hạ gói cho hai đứa bé chút đồ ăn, lại chuẩn bị cho chúng hai hà bao, trong hà bao đựng vài thỏi bạc, thấy chúng vui mừng cầm lấy, lúc này mới cười phát tay.

Tiền phu thê Chân Thạch đi, ở đây hai vị di nương rù rì nói chút chuyện phiếm trong phủ, còn nói mấy ngày nay Chân Ngọc không có trong phủ, mọi người trong phủ đều nhớ nàng vân vân.

Chân Ngọc lại biết hai vị di nương thấy nàng đột nhiên tới am Kim Sa, có chút nghi ngờ, cố ý tới dò thăm tin tức, nhất thời cười nói: "Ồ mấy ngày sẽ về, các người nếu là không bỏ được ta, thì cùng nhau ở lại chỗ này đi!"

"Sao lại dám quấy nhiễu phu nhân thanh tịnh chứ?" Hai vị di nương giật mình, am Kim Sa đơn sơ, sao bì được sự thoải mái trong phủ, mới không thèm ở lại chỗ này!

Hai vị di nương chưa kịp quay về, trong am lại có khách quý ghé thăm, trụ trì bị dọa đến nỗi không thể để ý tới bọn họ, chỉ đi chào đón khách quý.

Chưa qua một giây, khách quý lại yêu cầu gặp Chân Ngọc, trụ trì vội dẫn khách quý đi vào, lại là Cửu Giang vương.

Chân Ngọc thấy là hắn, hơi kinh ngạc, cười hỏi: "Vương Gia sao lại tới rồi?"

Cửu Giang vương đợi Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ liễu lui xuống, lúc này mới cười nói: "Cũng là nghe Trọng Nguyên gia nói qua, mới biết người ban đầu là nữ mặt thắm Chân Bàng nhân an trí bên cạnh hắn, chuyện này ta cũng không rõ tình hình."

Chân Ngọc đang rầu rĩ không biết phải biện tròn lời nói dối như thế nào, vừa nghe Cửu Giang vương nói, nhất thời thở một hơi nói: "Đúng thế, chuyện này toàn bộ do Chân Bàng nhân một tay sắp xếp, sau khi Chân Bàng nhân mất, ta cố ý bái kiến Vương Gia, nói tới chuyện lúc trước, cũng cho câu trả lời thỏa đáng, giống như lần đó gặp vương gia trong phòng Chân Bàng nhân, cũng thế."

Cửu Giang Vương vừa nghe, thầm cảm thấy xấu hổ trong lòng, đều do Bồn vương tự mình đa tình, cho rằng nàng ái mộ Bồn vương, thì ra lại là.

Chân Ngọc lại bẩm báo chuyện bần từ sa, để cho Cửu Giang vương điều nhân thủ tới đây khai thác. Cửu Giang vương gật đầu nói: "Chính là bởi vì Trạng Nguyên phu nhân giải quyết khó khăn của Bồn vương, mới có ý tới đây gặp nhau. Sau này, đương nhiên sẽ không bạc đãi Trạng Nguyên phu nhân."

Hắn nói xong, lấy một hà bao từ trong ngực ra, đưa tới tay Chân Ngọc nói: "Hà bao này, là hà bao lần trước người làm rơi trong tủ treo quần áo, vật về với chủ."

Chân Ngọc nhận và xem xét, lại là hà bao mình đi dự tiệc ở vương phủ, nhất được ở ngoài rạp đưa đó, đoán là Bạch Cốc Lan偷偷 tặng Vương Chính Khanh, không ngờ lại rơi vào tay Cửu Giang vương.

Khi hai người nói chuyện, ngoài cửa sổ có một thị vệ lặng lẽ nhìn trộm, mặc dù hắn không nghe rõ trong cửa sổ hai người nói chuyện gì, nhưng khi thấy Cửu Giang vương đưa một hà bao cho Chân Ngọc, mặt khẽ biến sắc, thầm nói: khi theo Vương Gia ra ngoài, quận chúa Diệu Đan dặn bảo phải lưu ý động tĩnh của Chân thị, để phòng ngừa nàng gây bất lợi cho Vương Gia, không ngờ lại là tình huống này.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 41

Thấy Chân Ngọc nhận hà bao, về mặt cũng không có gì bất ổn, lúc này Cửu Giang vương mới tin chắc, nàng không có ý tứ gì với mình, tất cả, đúng là tự mình suy nghĩ nhiều, nhất thời thăm thỏ phào một hơi, rồi lại có chút mất mát.

Chân Ngọc bàn chuyện cùng chủ cũ như vậy, lại nhớ tới ngày trước, có chút cảm khái, vì giấu diếm, liền lại soạn thêm một chút chi tiết.

Nếu Chân Ngọc nương là mật thám Chân Bàng nhân sắp đặt, tính ra, chính là thủ hạ của mình, chỉ là tên của nàng, thế nhưng không có ở trong danh sách mật thám, cũng có chút kỳ quái rồi. Cửu Giang vương nghĩ ngợi, hoặc là, là Chân Bàng nhân cố ý không viết tên của nàng, chỉ tiếp xúc trực tiếp?

Cửu Giang vương nói ra nghi vấn, cười nói: "Chân Bàng nhân, đây là vẫn luôn che chở người, để cho người có một thân tự do."

Chân Ngọc thấy Cửu Giang vương tự động giải thích những thứ khó giấu diếm này, không tránh được lại thở nhẹ một hơi nữa.

Thị vệ rình trộm ngoài cửa sổ thấy bọn họ càng nói càng thân mật, chân mày cũng là càng nhíu chặt lại.

Hôm nay theo Cửu Giang vương ra cửa, tổng cộng có mười hai thị vệ, thị vệ đứng ở ngoài cửa sổ này, tên gọi Mạnh Lai.

Phụ thân Mạnh Lai nguyên là mãnh tướng tâm phúc của Trần Bắc vương phụ thân Đường Diệu Đan, sau khi Trần Bắc vương chết trận sa trường, Cửu Giang vương nhận Đường Diệu Đan vào vương phủ nuôi dưỡng, một số người làm và thị vệ trung thành của Trần Bắc phủ, cũng được nạp vào vương phủ.

Mạnh Lai lúc nhỏ thường đi theo bên cạnh Đường Diệu Đan, đối với vị tiểu chủ tử Đường Diệu Đan này, nói gì nghe nấy. Sau khi hắn vào vương phủ, hết sức cố gắng, sau lại dựa vào võ lực độ nhanh nhẹn, trở thành một trong mười hai thị vệ cận thân bên cạnh Cửu Giang vương. Những năm này, Đường Diệu Đan thỉnh thoảng có phân phó hắn làm chuyện gì, hắn đều tận tâm tận lực làm, chỉ hy vọng được Đường Diệu Đan nhìn bằng con mắt khác.

Từ am Kim Sa trở lại vương phủ, Mạnh Lai mượn cơ hội, liền đến một đình nhỏ trong viện thường gặp Đường Diệu Đan chờ đợi, không có đợi bao lâu, Đường Diệu Đan liền tới.

Mất thấy Đường Diệu Đan ăn mặc mỏng manh, trong gió đêm thổi lất phất, nhỏ bé đáng thương, Mạnh Lai lại đau lòng, vừa thấy nàng liền nói: "Trời giá rét, Quận chúa lúc đi ra, hẳn là mặc một bộ, bộ dáng như vậy nếu là bị nhiễm lạnh mà bệnh, làm thế nào mới tốt?"

Đường Diệu Đan cười nhạt một tiếng nói: "Bị bệnh liền bị bệnh, có ai đau lòng? Bệnh chết vừa đúng tâm nguyện một số người."

Mạnh Lai giật mình nói: "Ai khi dễ Quận chúa hay sao? Nếu người nào thật có gan này, liền nói cho Vương Gia biết, để xem có lột da nàng ta không?"

Đường Diệu Đan dò xét Mạnh Lai một cái nói: "Nếu là vương phi khi dễ ta thì sao?"

Mạnh Lai nhất thời cứng họng, cười theo nói: "Vương phi hiền huệ, sao có thể khi dễ Quận chúa?"

"Thế nào, ngay cả người cũng giúp nàng, cảm thấy nàng hiền huệ?" Đường Diệu Đan đột nhiên cau gợn, xoay người lại nói: "Tất cả mọi người cảm thấy nàng tốt đúng không, ta không tốt đúng không?"

"Quận chúa, ta không có ý này." Mạnh Lai nóng nảy, cời xuống áo khoác muốn khoác lên người Đường Diệu Đan, rốt cuộc không dám, chỉ chống lên xiêm áo, giơ áo lên giúp Đường Diệu Đan cản gió, nhỏ giọng nói: "Vương phi dù tốt hơn nữa, đó cũng chỉ là người ngoài, chỉ có Quận chúa mới là chủ tử của ta thôi!"

Đường Diệu Đan vừa nghe, lúc này mới chuyển từ giận sang mừng, nhận lấy áo của Mạnh Lai khoác lên người, hỏi "Chuyện bảo ngoại làm thì sao, làm được như thế nào?"

Mạnh Lai nhỏ giọng nói: "Cũng là tra xét mọi chuyện của Chân thị, cha nàng là quan nhỏ ở Giang Nam, nàng ở Giang Nam thì đã có danh tài nữ. Hòa thượng đặt tên cho nàng, cũng là người đặt tên cho Chân Bàng nhân. Đoán rằng nàng đã quen biết Chân Bàng nhân từ lâu, gần đây trong kinh thành cũng có tin đồn, nói nàng vốn là sư muội của Chân Bàng nhân. Mà đoạn thời gian này, nàng liên tiếp tiếp xúc với huynh tẩu của Chân Bàng nhân, xem ra có quan hệ không cạn."

Đường Diệu Đan vừa nghe, trong bụng có chút kinh hãi. Hồi tưởng lại, ánh mắt cùng động tác của Chân thị, lại có mấy phần giống Chân Bàng nhân. Chính là sự thiết tha không ngừng nghỉ khi nhìn nàng, cũng giống Chân Bàng nhân cực kỳ.

Mạnh Lai lại nói: "Hôm nay Vương Gia đến am Kim Sa, gặp Chân thị, nói chuyện thân mật, mà lại đưa cho Chân thị một hà bao, hà bao này nhìn rất tinh xảo, giống như bỏ ra công sức để thù."

Đường Diệu Đan nhanh chóng ngắt đầu lên, truy hỏi: "Kiểu dáng hà bao như thế nào, khi đưa Vương Gia có vẻ mặt như thế nào?"

Mạnh Lai cẩn thận nhớ lại, nói: "Cách hơi xa, lại nhìn không rõ kiểu dáng hà bao này ra sao, chỉ giống như hà bao mà nam tử sử dụng. Khi Vương Gia đưa hà bao qua, có chút lưu luyến."

Đường Diệu Đan suy nghĩ một chút nói: "Mặc dù không biết hà bao đó rốt cuộc là chuyện gì, nhưng có một việc có thể khẳng định, chính là giữa Vương Gia và Chân thị, đã sớm có tiếp xúc, hoặc là tương đối quen thuộc, bằng không, không thể nào đưa tới đưa lui một cái hà bao."

Mạnh Lai gật đầu nói: "Lúc ấy nhìn, hai người quả thật thân mật, và lại ngồi rất gần."

Đường Diệu Đan chống đỡ vào cây cột để đứng, nghe vậy vui đầu nơi khuỷu tay, âm thanh thật thấp, "Vương Gia hiền hoà, thân mật với người khác, chỉ không thân mật với ta mà thôi. Cũng phải, hẳn cũng không phải là huynh trưởng ruột của ta, chỉ là đường huynh."

Mạnh Lai nói: "Vương Gia cũng là đối xử với Quận chúa như muội muội ruột, một điểm này, thuộc hạ không có nhìn lầm. Chỉ là vương phủ rốt cuộc không phải Trần Bắc phủ chúng ta, Quận chúa cũng nên chiêu nghi (tuyển chọn) vị hôn phu, trở về Trần Bắc phủ chúng ta ở." Một câu tiếp theo lời nói, âm thanh cũng là thấp xuống, rất sợ chọc giận tới Đường Diệu Đan.

Về mặt Đường Diệu Đan rất cổ quái, cách một hồi mới nói: "Lúc đó Chân Bàng nhân chưa chết, Vương huynh liền muốn gả ta cho chân Bàng nhân, cũng không hỏi ý kiến của ta. Mấy ngày trước, lại mơ hồ nghe được, Vương huynh cố ý hứa ta cho Trạng Nguyên gia, chỉ là Trạng Nguyên gia từ chối. Hôn sự của ta, nằm trong tay Vương huynh, cũng không phải trong tay ta. Có thể trở về Trần Bắc Vương phủ hay không, cũng nằm trong quyết định của Vương huynh, không phải quyết định của ta."

Mạnh Lai rốt cuộc thở dài, có chút buồn bã, Quận chúa nếu như thích người nào, nói cho Vương Gia một tiếng, Vương Gia có thể không thành toàn sao? Chỉ là Quận chúa kén cá chọn canh, hình như nam tử trong thiên hạ đều không vào mắt của nàng, chuyện này thực khó.

Vào lúc này, Thân thị cũng là nằm nghiêng trên giường, nói với Thân ma ma: "Ngoại nói một chút, Diệu Đan rốt cuộc là có ý gì? Nói nàng một câu nói, lập tức nhăn mặt cho ta xem. Nếu thực sự tính toán, nàng cũng không phải là muội muội ruột của vương gia, lại bày ra dáng vẻ muội muội ruột! Chính là Vương Gia đối xử với nàng, cũng thân thiết hơn đối đãi với người Vương phi như ta."

Thân ma ma nhỏ giọng khuyên nhủ: "Đợi cho nàng chọn được vị hôn phu, gả ra ngoài, vương phi tự cũng thanh tịnh."

Nói đến cái này, Thân thị cũng có chút giận, nghiêng lợi nói: "Nàng cho là mình tiên hóa người, thân phận cao quý, không người nào có thể xứng với nàng, còn gả cái gì chứ?"

Thân ma ma cũng biết, đây là bởi vì Tiên thị nói một câu nói, cố ý cầu hôn Đường Diệu Đan cho đệ đệ nàng. Thân thị liền nói ý tứ cho Đường Diệu Đan biết, muốn hỏi ý của nàng một chút, không ngờ Đường Diệu Đan vừa nghe hôn sự, lập tức quay mặt, khiến Thân thị khó xử.

Thân thị cười lạnh nói: "Cũng không biết nàng muốn tìm người như thế nào? Nếu không phải xem nể mặt Vương Gia, ta cần gì phải vì nàng phí tâm."

Thân ma ma muốn nói lại thôi, thấy Thân thị nhìn sang, cuối cùng cúi tai qua nói: "Lão nô nhìn, Quận chúa đối với Vương Gia, cũng là không giống như đối với huynh trưởng."

"Ngoại nói cái gì?" Thân thị cả kinh ngồi dậy, kéo Thân ma ma lại nói: "Ngoại lập lại lần nữa!"

Thân ma ma khẽ cắn răng, cúi tai một lần nữa.

Sắc mặt Thân thị biến hóa mấy lần, gắt gao nhìn chăm chăm Thân ma ma nói: "Ngoại...ngoại vì sao không nhắc nhở ta sớm một chút?"

Thân ma ma lấy can đảm nói ra lời này, sắc mặt cũng xanh trắng rồi, lúc này nói: "Chỉ là suy đoán, nên không dám nhiều lời?"

Thân thị mềm nhũn ở trên giường, lấy khăn tay phủ lên mặt, một hồi lâu không nói gì.

Thân ma ma không dám nhúc nhích, mắt thấy khăn này dần dần hiện ra một mảng ướt, lúc này mới luống cuống, run giọng hô: "Vương phi!"

"Đứng nha, ta là vương phi, ta có thể nào ngồi xem chuyện xấu xảy ra đây?" Thân thị bỏ khăn ra, mặc cho nước mắt giàn giụa, giọng nói lại kiên định, "Mặc kệ nàng có nguyên ý hay không, mau sớm chọn cho nàng một vị hôn phu, gả nàng đi."

Thân ma ma vội lấy khăn lau nước mắt cho Thân thị, nhỏ giọng nói: "Trường tẩu như mẹ, hôn sự cũng là phải quan tâm."

Thân thị tự mình nhận lấy khăn, lau sạch nước mắt, ngửa mặt nói: "Ta cũng không tin, ta không đầu lại nàng. Vị hôn phu này, nàng chọn cũng phải chọn, không chọn cũng phải chọn. Cuối năm nay, nàng không gả cũng phải gả."

Ngày thứ hai, hôn sự của Đường Diệu Đan lần nữa bị nhắc tới. Thân thị mời nàng vào phòng, không để nàng nhiều lời, nói thẳng: "Tối qua cùng Vương Gia bàn bạc, tuổi muội cũng không nhỏ, phải chọn một phu rồi rồi."

Đường Diệu Đan thấp đầu, hồi lâu nói: "Không quá nhiều một chén cơm, Vương tẩu không để ta ở lại sao?"

Nếu như là hôm qua nghe lời nói như thế, Thân thị sẽ bị chọc tức đến nói không ra lời, nhưng hôm nay, nàng lại tỉnh táo rất nhiều, chỉ nhàn nhạt nói: "Nói như vậy, muội muốn cả đời ở lại vương phủ sao?"

Đường Diệu Đan ngẩng đầu lên nói: "Vương tẩu không phải đang làm tổn thương lòng của ta?"

Thân thị lại bị chọc cười, "Năm đó Vương Gia đón muội vào phủ nuôi dưỡng, liền coi muội là muội muội ruột, chỉ muốn người coi nơi này là gia, tương lai xuất giá rồi, nơi này chính là nhà mẹ muội, muội nói những lời này, là muốn làm chúng ta đau lòng sao!"

Đường Diệu Đan cắn môi nói: "Vương tẩu không phải đang làm tổn thương lòng của ta?"

"Giúp muội chọn vị hôn phu, là đang làm tổn thương muội?" Thân thị châm chước nói: "Chẳng lẽ muội muốn làm ni cô, cả đời không gả chồng? Hay là nói, muội muốn sống cả đời cùng người Vương huynh?" Phía sau câu nói kia, nàng có ngụ ý, ý nghĩa lời nói có chút sắc bén, dẫn theo sát khí.

Trong lòng Đường Diệu Đan cả kinh, thần sắc trên mặt lại không đổi, cuối cùng nói: "Nếu muốn lập gia đình, trừ Trạng Nguyên gia ra, những người khác ta không lấy."

Thân thị lại hoảng hốt, chẳng lẽ Thân ma ma bị ảo giác, Diệu Đan cũng không phải có ý với Vương Gia mới không muốn gả, mà là muốn gả cho Vương Chính Khanh mà không được, lúc này mới không muốn gả hay sao? Mặc kệ như thế nào, nàng nói muốn gả cho Vương Chính Khanh, liền phải tìm cách cho nàng rồi, chỉ có đưa tai họa này đi, mình mới có thể thanh tịnh sống qua ngày.

Đường Diệu Đan thấy vẻ mặt Thân thị, trong lòng hơi thả lỏng, cúi đầu nói: "Vương tẩu làm cho Trạng Nguyên gia hư Chân thị! Ta chờ hán tới cửa rước dâu."

"Muội thực sự thích Trạng Nguyên gia?" Thân thị rút cuộc là thở phào một hơi, chỉ hy vọng suy đoán của mình và Thân ma ma là sai.

Đường Diệu Đan thầm đánh giá biểu cảm của Thân thị, không khỏi cắn môi, miệng nói: "Trạng Nguyên gia tài mạo song toàn, cho dù hán đã cưới thê, trong kinh thành không phải còn có rất nhiều nữ tử ái mộ hán sao? Ta ái mộ hán, chẳng lẽ rất kỳ lạ sao?"

Thân thị nghe vậy cười một tiếng nói: "Muội đã ái mộ hán như vậy, ta đương nhiên cầu xin Vương Gia thành toàn hai người."

Đường Diệu Đan lạnh lùng nghĩ, phải lập gia đình, tự nhiên cũng là gả Vương Chính Khanh, tốt hơn gả cho Chân Bàng nhân. Chân Bàng nhân này mặc dù tài mạo xuất chúng, suy cho cùng không phải người kinh thành, không chỗ nương tựa, tương lai mình muốn tranh hơn thua, hán lại có thể lấy cái gì ra so tranh với người khác? Vương Chính Khanh bất đồng, hán xuất thân thế gia đại tộc ở Kinh Thành, phụ thân huynh trưởng đều có chức trong người, chính là Vương huynh, cũng muốn dựa vào thế lực Vương gia bọn họ! Gả liền gả a!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 42

Tối muộn, Cửu Giang vương trở về phủ, Thân thị liền mời hán đến phòng nói chuyện, nói ra chuyện Đường Diệu Đan muốn gả cho Vương Chính Khanh.

Cửu Giang vương kinh ngạc nói: "Diệu Đan thích Vương Chính Khanh? Ngày trước vì sao không lộ ra chút manh mối?"

Thân thị đổi lại lời hấn nói: "Là muốn gả cho Vương Chính Khanh." Về phần có thích hay không, thật sự không nhìn ra.

Cửu Giang vương cau mày nói: "Nhưng Vương Chính Khanh đã có thê thất, vì Diệu Đan, muốn hấn bỏ vợ, quả thực rất khó."

Nếu Chân Ngọc nương là mật thám, ngày trước chỉ có Chân Bàng nhân trực tiếp tiếp xúc, không biết chừng đã biết rõ một số cơ mật không nên biết, nằng ở bên cạnh Vương Chính Khanh, nhưng vẫn là người mình, vui buồn có nhau, một khi khiến Vương Chính Khanh lưu nằng, nếu nằng tìm nơi nương tựa khác, cũng là không ổn. Hơn nữa, nằng có tài năng, chỉ riêng chuyện khai thác bùn từ sa này, đã có rất nhiều đề nghị có ích, người như vậy, như thế nào chịu để thả đi? Chính là Vương Chính Khanh, cũng chưa chắc đã chịu bỏ vợ.

Thân thị cũng biết chuyện này khó làm, chỉ là luôn nghĩ lời Thân ma ma nói, lại hồi tưởng hành vi từ nhỏ đến lớn đều thích dính lấy Cửu Giang vương của Đường Diệu Đan, trái tim lại sợ hãi, suy nghĩ hồi lâu nói: "Vương Gia lại hỏi ý tứ của Vương Chính Khanh trước rồi nói. Hơn nữa Chân thị này vào cửa hơn một năm, vẫn không có thai, chỉ sợ vợ chồng vốn cũng không hòa thuận, chỉ cần có một vết cứt, bọn họ cũng sẽ hòa ly thôi!"

Cửu Giang vương suy tính, châm chọc ngôn từ, cuối cùng nói: "Chân thị, cũng là nữ mật thám Chân Bàng nhân đặt ở bên cạnh Vương Chính Khanh lúc trước, biết được một số cơ mật, một khi Vương Chính Khanh bỏ vợ, phải có một nơi an bài cho nằng, nếu không, nằng bị người khác lợi dụng, đại sự không ổn."

Thân thị "Nha" một tiếng, nhớ tới đủ các hành vi xuất sắc khác người của Chân Ngọc, lúc này mới chợt hiểu, thì ra là nữ mật thám, chẳng trách hành vi bất đồng với các khuê nữ bình thường. Chỉ là người như vậy, lại không thể giết, giết đi không những làm rét lạnh lòng của Vương Chính Khanh, cũng làm rét lạnh trái tim của mưu sĩ cùng mật thám. Giữ lại thì, lại quả làm người ta lo lắng.

Cửu Giang vương trầm ngâm một hồi lâu, trong lòng có một biện pháp, lại sợ Thân thị không đồng ý, liền thử dò xét nói: "Không bằng, nằng thu Chân thị bên người, làm người sai bảo?"

Thân thị vừa nghe làm sao không hiểu? Đây là tiết tấu muốn thu Chân thị làm thiếp. Cũng đúng, Chân thị phong thái sở sở, tài năng xuất chúng, nữ tử như vậy, đặt ở bên cạnh hồng tỵ thiên hương, thỉnh thoảng bày mưu tính kế, tất nhiên là chuyện tuyệt vời. Chỉ là.

Cửu Giang vương thấy Thân thị không nói, liền lại nói: "Giết không được, lưu lại không được, chỉ có điều biện pháp này."

Thân thị so sánh được mất, lại so sánh nặng nhẹ, đáy lòng than thở, đáp: "Liền làm theo ý vương gia."

Cửu Giang vương nhìn Thân thị nói: "Nằng an bài là tốt rồi."

Thân thị biết, đây là đề cho nằng tìm cách chu toàn chuyện này, khiến cho Vương Chính Khanh không thể không bỏ vợ để cưới Đường Diệu Đan, lại muốn khiến cho Chân Ngọc không thể không vào phủ làm thiếp.

Tối nay, hai vợ chồng đều có tâm sự riêng, cũng là ngủ không ngon.

Sáng sớm ngày thứ hai, đợi khi Cửu Giang vương thượng triều sớm, thân thị liền kêu Thân ma ma tiến vào trong, không nhắc tới chuyện Chân Ngọc là nữ mật thám, chỉ nói Cửu Giang vương muốn nạp Chân Ngọc làm thiếp.

Hồ ma ma vừa nghe liền kinh hãi, nhìn trong phòng không có người nào, rốt cuộc vẫn nói ra chuyện lúc ấy nhìn thấy Cửu Giang Vương và Chân Ngọc hẹn hò, lại nói nhỏ: "Chỉ e là Vương Gia sớm đã có lòng, không phải là hiện nay mới động lòng."

Hẹn hò? Thân thị sửng sốt, lập tức hiểu ý, có lẽ nữ mật thám bẩm báo Vương Gia một số chuyện cơ mật, hấn không phải là hẹn hò gì. Nhưng lời này, lại không thể nói cho Thân ma ma. Nếu đúng như vậy, càng không thể để Chân Ngọc theo người khác, lưu lại hậu họa cho Vương Gia.

Thân ma ma lại hỏi: "Vương phi chuẩn bị làm thế nào?"

Thật ra đêm qua Thân thị đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp, sáng nay lại không có chủ ý nào, thế mới kêu Thân ma ma đi vào bàn bạc, lúc này nói: "Ma ma nói, phải như thế nào mới có thể không dấu vết tác hợp cho Vương Gia và Chân thị, lại để cho Vương Chính Khanh tự lên tiếng bỏ vợ, ngược lại cầu hôn Diệu Đan đây?"

Thân ma ma từ khi Yên Chi nhìn thấy Cửu Giang Vương và Chân Ngọc hẹn hò, mặc dù không dám nói cho Thân thị, cũng đã một mực âm thầm suy nghĩ chuyện này, lúc này nghe được Thân thị hỏi thăm, thăm cúi tai nói một biện pháp.

"Không ổn không ổn." Thân thị nghe được biện pháp của Thân ma ma cùng bản thân nghĩ không sai biệt lắm, trong lòng thật ra thì gật đầu, ngoài miệng lại nói: "Làm như vậy, lại uất ức Tô nữ nhân."

Thân ma ma liền khuyên nhủ: "Những nữ nhân trong phủ này, cũng chỉ có Tô nữ nhân được Vương Gia sủng ái nhất, đẩy nằng ra ngoài, để cho nằng kết thù kết oán với Chân thị, tương lai Chân thị vào phủ, hai người đầu đá với nhau, vương phi cũng bớt một số chuyện."

Thân thị cúi đầu nói: "Chỉ sợ Vương Gia yêu thương nằng, ngược lại oán giận ta."

"Vương phi à, người muốn khắp nơi lấy lòng, đến lúc đó chỉ biết khắp nơi không ổn mà thôi!" Thân ma ma lại khuyên nhủ: "Thừa dịp lúc này, mua chuộc lão ni Kim Sa tự, để cho nằng hạ tuyệt tử được (thuốc làm cho không mang thai không sinh con được) trong được thiện, nhất cử chặt đứt đường lui của hai nữ nhân này, tránh khỏi tương lai sinh hạ con trai con gái lại tới làm vương phi ngọt ngào."

Thân thị gả vào vương phủ mấy năm, sinh được một tử một nữ, hai năm qua lại không có động tĩnh, bởi vậy âm thầm nóng lòng, chỉ sợ cơ thiếp được Cửu Giang vương sủng ái sẽ sinh ra nhi tử tới tranh sủng, hơn nữa có chút kiêng kỵ Tô Băng Hương, khi vừa nghe Thân ma ma nói, ánh mắt sáng lên, cũng là gật đầu.

Thừa dịp cuối tháng, trong cung lại ban thưởng các loại đồ, thân Thị liền sai người phân cho cơ thiếp trong phủ, thưởng cho Tô Băng Hương, lại càng thêm hậu hĩnh một chút.

Tô Băng Hương khi nhận được ban thưởng thì như thường ngày, xiêm áo chỉnh tề, dẫn nha đầu tới chính viện tạ ơn Thân thị. Theo thường ngày, nha đầu ma ma mặc dù tiếp đãi, nhưng chưa chắc đã lập tức vào thông báo, có lúc cũng sẽ để cho nàng ở ngoài viện đứng một lúc, lúc này mới cho vào. Hôm nay lại thuận lợi, sớm có nha đầu vén màn, cho nàng vào đi.

Tô Băng Hương một cước bước vào chính phòng, không ngờ con mèo đứng ở trên giường chột nhào về phía nàng, nàng không khỏi kêu khẽ một tiếng, nghiêng người đi tránh, vừa đúng lúc Thân ma ma đang cầm một cái hộp tới đây, liền bị nàng va vào, Thân ma ma đứng đưa, cũng là ngồi xuống đất, cái hộp trong tay rơi xuống đất, chỉ nghe "cạch" một tiếng, đồ bên trong cũng rơi vỡ.

"Thân ma ma, ngài không sao chứ?" Tô Băng Hương thấy con mèo kia đã nhảy lên đến ngoài cửa đi, nhất thời chưa tính hồn, vội đi đỡ Thân ma ma.

Thân ma ma cũng là một tay hát nàng ra, đưa tay mở cái hộp, nhất thời thấy Ngọc Quan Âm đựng trong hộp vỡ thành mấy mảnh, sắc mặt sớm thay đổi, run rẩy ngón tay nói: "Tô nữ nhân, ngươi làm vỡ Ngọc Quan Âm trong cung thưởng tới, đáng tội gì?"

Tô Băng Hương vừa nhìn, sắc mặt cũng trắng, nói nhỏ: "Cũng là con mèo kia."

"Chuyện gì xảy ra?" Mảnh ở phòng bên cạnh được vén lên, Thân thị đi ra, liếc mắt nhìn tình huống dưới đất, lại nghe Thân ma ma nói qua quá trình, sắc mặt cũng khó coi rồi, khiển trách hai người nói: "Thế nào lại không cẩn thận như vậy? Đây chính là hoàng hậu nương nương ban thưởng tới, nếu để hoàng hậu nương nương biết, ngay cả ta cũng phải bồi tội."

Tô Băng Hương vội vàng quỳ xuống, trong bụng ảo não không thôi, bình thường tới đây, luôn luôn cẩn thận, vì sao hôm nay lại bị con mèo kia làm sợ đây?

Thân thị nhìn kỹ Tô Băng Hương, sau một hồi mới nói: "Nếu rơi vỡ Ngọc Quan Âm, liền phạt người đến am Kim Sa ở ba ngày. Lập tức đi ngay, ba ngày sau mới cho người đón người trở lại." Nói rồi chuyển sang Thân ma ma, "Ngọc Quan Âm vỡ trong tay ma ma, ma ma cũng tới am cầu phúc, chuộc tội cho mình đi."

Sau một lúc, ma ma và nha đầu phòng ngoài đều biết rõ, Thân ma ma và Tô Băng Hương làm vỡ Ngọc Quan Âm, vương phi phạt Thân ma ma cùng Tô Băng Hương đến am Kim Sa chép kinh chuộc tội.

Hộ viện dẫn đội hộ tống Thân ma ma và Tô Băng Hương đến am Kim Sa, cũng là Sứ Thiết Thủ. Sứ Thiết Thủ võ nghệ cao cường, tâm tư nhạy bén, thời gian này, đã có được thiện cảm của thủ lĩnh thị vệ, như việc hộ tống ái thiếp của Vương Gia ái thiếp, liền giao cho Sứ Thiết Thủ.

Sau khi Sứ Thiết Thủ hộ tống Thân ma ma và Tô Băng Hương đến am ni cô, an bài một phen, thừa dịp có thời cơ, cũng là gặt đến sau tỉnh thất gặp Chân Ngọc.

Chân Ngọc sớm được tin tức, biết Sứ Thiết Thủ hộ tống Tô Băng Hương tới am ni cô, cũng có chuyện muốn thăm dò từ Sứ Thiết Thủ, nhất thời đã lệnh Hồ ma ma chờ ở phòng ngoài, thấy Sứ Thiết Thủ thì dẫn vào.

Chân Ngọc ở tiểu viện này, lại gần phía sau núi, cực kỳ yên tĩnh, Sứ Thiết Thủ tới đây, thần không biết quỷ không hay.

Chân Ngọc thấy Sứ Thiết Thủ tới, để Hồ ma ma giữ ở cửa, nàng chỉ hỏi "Lần trước cũng là đề cập với huynh, Chân Bàng nhân sư huynh của ta có thể là bị người hạ độc làm hại, lần này người hạ độc nhất định còn muốn hại Tam gia. Thời gian này, rất có thể sẽ lộ ra dấu vết, huynh có phát hiện được gì không?"

Sứ Thiết Thủ vênh tai lắng nghe âm thanh bốn phía, lúc này mới lại gần Chân Ngọc nói: "Vương phủ gần đây có khác thường, chính là Tô nữ nhân và nha đầu Xảo nhi của nàng. Xảo Nhi mấy bận đến vườn hoa vào ban đêm, hành tung rất đáng ngờ."

Chân Ngọc vội nhặt lên trí nhớ của kiếp trước, nhớ Xảo Nhi là nha đầu qua lại thường xuyên với mình, thỉnh thoảng cảm điểm tâm chờ ở chỗ mình đi ngang qua, tìm mọi cách cầu xin mình nhận lấy điểm tâm. Lúc ấy chỉ cho là mình cứu Tô Băng Hương, lại chỉ cho Tô Băng Hương một con đường sáng, chủ tớ họ nhớ ơn trong lòng, phải báo ân. Nhưng hiện nay nghĩ đến.

Sắc mặt Chân Ngọc khẽ biến mấy lần, xem ra, nàng vẫn đánh giá thấp nữ nhân. Kiếp trước nàng hiền kẻ, để Cửu Giang Vương dùng nữ mật thám làm việc, nàng có thể nghĩ như vậy, chẳng lẽ Tam vương gia Tử Vương Gia và những mưu sĩ khác cũng sẽ không nghĩ như vậy, cũng sẽ không làm như vậy? Tô Băng Hương bị bệnh, Xảo Nhi vì sao không ngăn cản Vương Gia, lại muốn ngăn cản của hắn? Càng làm cho người ta buồn lòng cảnh giác sao?

Sứ Thiết Thủ lại vội vã nói: "Hôm nay Thân ma ma và Tô nữ nhân tới am Kim Sa chép kinh, chuyện tình cũng có chút kì lạ. Vương phi nhiều chuyện bận rộn, mà Thân ma ma là ma ma đặc lực, nàng không ở lại bên cạnh hầu hạ, lại để Thân ma ma với Tô nữ nhân tới chỗ này, chỉ sợ có chuyện sắp xảy ra."

Chân Ngọc trầm ngâm nói: "Tô nữ nhân luôn luôn được sủng ái, vương phi muốn chinh nàng, cũng là chuyện có thể." Nói xong nhìn phòng ngoài một chút, dặn bảo Sứ Thiết Thủ nói: "Mấy ngày này chỉ sợ có việc sắp xảy ra, huynh cảnh giác một chút. Thời gian không còn sớm rồi, mau đi đi!"

Sử Thiết Thủ vội cáo từ.

Chân Ngọc ngồi vào trước án sắp xếp đầu mối, lông mày càng chau càng chặt, Tô Bổng Hương và Xảo Nhi, có lẽ nào chính là tai mắt của công chúa An Tuệ? Có phải chính các nàng hạ độc sát hại mình? Lúc này nếu không tra rõ, không chỉ Vương Chính Khanh nguy hiểm, vương gia cũng nguy hiểm.

Nàng nghĩ tới tâm sự, Hồ ma ma lại vén rèm đi vào nói: "Tam phu nhân, Tam gia đến rồi!"

Tiếng nói vừa dứt, Vương Chính Khanh đã là vào phòng, cười nói với Chân Ngọc: "Quả nhiên khai thác được bùn tử sa rồi, đã đặt phong hóa, chỉ là gọi người làm ra trước một ít để nghiên cứu kĩ lưỡng, người có mùi thơm ngát, màu sắc cực tốt, đoán rằng đốt chế thành bình, nhất định là tinh phẩm."

Núi hoang ở ngay bên trái am Kim Sa, Vương Chính Khanh một khi vui mừng, liền chạy tới nói với Chân Ngọc chuyện này, nói xong lại kêu khát, chỉ huy Hồ ma ma nói: "Mau bưng trà!"

Chân Ngọc cười nói: "Người coi am Kim Sa điểm dừng chân của người rồi hả? Một ngày đi một chuyến."

Nói đến cái này, Vương Chính Khanh lại nói: "Nay khai thác bùn tử sa, cũng phải dựng lều dưới núi hoang, không muốn quá nhiều người, cũng không đủ ở, lại phải dựng thêm nữa, lại nghĩ đây chỉ là kế tạm thời, nói không chừng người khai thác muốn ở lâu dài, chuyện sau này, rất là hao tâm tốn sức. Vương phủ lại không thể thiếu ta, nơi này cũng không thiếu ta được. Đáng tiếc nàng là nữ tử, nếu không,"

Chân Ngọc cười nói: "Ta đề cử một người được không?"

"Nàng nói!" Vương Chính Khanh cười nhìn Chân Ngọc, trong bụng đánh giá nàng, ừ, ở trong am thanh tu mấy ngày, càng ngày càng thanh lệ xuất trần.

Chân Ngọc nói: "Người này chính là Chân Thạch. Quê hương hắn chính là nơi sản xuất ra bùn tử sa, tổ thượng hắn cũng là đại gia chế bình, với chút chuyện này rất có lòng tin. Và lại xem hắn làm người, vô cùng trung hậu đáng tin. Tam gia sao không mời hắn tới đây nói chuyện, nếu là ngôn chi hữu vật (không biết giải thích thế nào nên mập mờ để Hán Việt luôn ^_^), liền giữ ở bên người dùng."

Vương Chính Khanh vừa nghe liền gật đầu, "Lại quên Giang Nam nơi họ sản xuất bùn tử sa rồi. Về phần gia thế Chân Bổng Nhân, cũng có nghe qua, tổ thượng chắc chắn là đại sư chế bình. Đến nay trong cung còn bày bình tử sa nổi tiếng nhà hắn làm ra."

Nói xong cái này, Chân Ngọc lại nói ra chuyện muốn kết bái thành huynh muội với Chân Thạch, chỉ là cần trung cầu ý kiến của Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh trầm mặc hồi lâu mới nói: "Tùy nàng." Đáy lòng lại có một hừng nho nhỏ, huynh trưởng của Chân Bổng Nhân, nàng liền coi trọng như vậy. Lại không thấy nàng coi trọng ta tạo nào!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 43 + 44

"Mấy ngày nay chạy tới chạy lui, mệt muốn chết rồi!" Vương Chính Khanh đưa tay nắm bóp bả vai của mình, nghiêng mắt nhìn Chân Ngọc, có dám giúp ta nắm bóp bả vai hay không, có dám hay không? Hừ hừ, nếu là đi nương ở đây, trong một khắc công phu, đã sớm tới hầu hạ, tiếc rằng Ngọc nương không có phản ứng.

Chân Ngọc không có để ý tới động tác nhỏ của Vương Chính Khanh, chỉ hỏi tưởng lời Sử Thiết Thủ nói, hiện nay mình thân là nữ nhân, trong tay lại không có người có thể dùng, muốn điều tra chuyện năm đó bị người nào hạ độc sát hại, chỉ sợ còn phải lệ thuộc vào Vương Chính Khanh. Nàng châm chọc ngôn từ, mở miệng nói: "Tam lang, ta và Sử Thiết Thủ tình cờ liên lạc, đoán rằng người cũng tra ra được? Thế nhưng hắn và ta có chút quan hệ thân thích, lần trước thấy hắn ở khách điểm bị người đẩy ra, liền tiếp tế một tay, mấy ngày nay hắn giúp đỡ lưu ý một số chuyện khác thường trong vương phủ, lại phát hiện ra một chuyện."

Vương Chính Khanh trong chốc lát ngồi thẳng người, nhìn về phía Chân Ngọc nói: "Chuyện gì?" Chuyện Sử Thiết Thủ được Chân Ngọc giúp đỡ, hắn đương nhiên biết, về phần lai lịch bối cảnh của Sử Thiết Thủ, cũng điều tra rõ ràng, lúc này mới dám đề cho lúc hắn làm hộ vệ. Nhưng Sử Thiết Thủ không trung thành với vương gia, lại giúp đỡ Chân Ngọc thăm dò chuyện trong vương phủ, cái này thì.

Chân Ngọc giải vây trước cho Sử Thiết Thủ nói: "Sử Thiết Thủ vốn cũng không chịu giúp ta dò thăm chuyện trong vương phủ, lại bởi vì ta hoài nghi Chân Bổng Nhân là bị người hạ độc sát hại, sợ người hại Chân Bổng Nhân còn tiềm phục

trong vương phủ, tùy thời cơ lại muốn hại người và Vương Gia, chỉ là vô cùng lo lắng, hiểu lấy lợi hại, nói rõ cho Sử Thiết Thủ, lại to gan bảo đảm, nói chuyện này là đã được người ngầm đồng ý, lúc này hắn mới đồng ý lưu ý chuyện trong vương phủ, kịp thời báo cho ta."

Sắc mặt Vương Chính Khanh hơi giãn ra, nghĩ đến cái chết của Chân Bổng Nhân, lại thở dài, ý bảo Chân Ngọc nói tiếp.

Chân Ngọc liền nói ra chuyện Sử Thiết Thủ phát hiện Tô Bổng Hương và Xảo Nhi có điều khác thường, chưa hết ý nói: "Chân Bổng nhân năm đó có ân với Tô Bổng Hương, qua lại thân thiết với chủ tớ Tô Bổng Hương, không hề có lòng phòng bị các nàng, nếu các nàng muốn xuống tay, dễ dàng hơn những người khác rất nhiều." Nói rồi suy nghĩ một chút, lại nói: "Nhậm Đạt Lương cũng phát hiện trà sâm Chân Bổng nhân thường uống khi còn sống bị người hạ độc được mận tỉnh, chỉ là hắn không có tra ra kết quả, bởi vậy che giấu chuyện này. Vương Gia sợ bút dây động rừng, chuyện này tự nhiên cũng che giấu. Sợ là sợ người nọ không chừng lúc nào thì lại hạ độc vương gia, còn phải cho sớm tra rõ."

Chân Ngọc nếu là nữ mật thám, nàng biết được một chút bí sự chính mình không biết cũng bình thường. Vương Chính Khanh nghĩ tới mình là đệ nhất mưu sĩ bên cạnh Cửu Giang vương, về chuyện Nhậm Đạt Lương phát hiện ra cái chết của Chân Bổng nhân có điều khác thường, nhưng không ai nói cho hắn biết, nhất thời hơi tức giận, lại áp xuống, chỉ suy nghĩ lợi và hại của chuyện này.

Chân Ngọc vừa nói thẳng ra bí sự, dứt khoát nói ra một chút phỏng đoán, lại phân tích một số quan hệ nhân sự trong vương phủ, nhỏ giọng nói: "Nhậm Đạt Lương lòng dạ hẹp hòi, chỉ e là gây bất lợi cho người, người còn phải đề phòng hắn một chút. Về phần Tô nữ nhân, nàng dù sao cũng là ái thiếp của vương gia, có cơ hội xuống tay, đến nay vẫn không xuống tay, có lẽ tai mắt này không phải nàng, chỉ sợ là người bên cạnh nàng."

Vương Chính Khanh xoay chuyển suy nghĩ, cách một hồi nói: "Nếu hoài nghi Tô nữ nhân và Xảo Nhi có vấn đề, thừa dịp họ ở am Kim Sa, vừa đứng ném ra mồi nhử, mặc kệ họ mắc câu hay không mắc câu, nhất định sẽ lộ ra manh mối. Nàng yên tâm, nhiều nhất là ba ngày, liền có thể tra rõ chuyện này."

Chân Ngọc nghe được Vương Chính Khanh bảo đảm, thờ phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện ra hắn vẫn luôn xoa bả vai, nhất thời đứng lên đi tới, đưa tay đặt lên vai hắn xoa bóp, hỏi "Tốt hơn chút nào không?"

"Nàng là tay tiên sao? Một ấn như vậy, ta tốt hơn nhiều rồi!" Vương Chính Khanh tươi cười nói: "Cứ phải xoa bóp nhiều mới có hiệu quả."

Ách, được rồi! Dù sao cũng đã hiến ân cần rồi, cứ hiến toàn bộ đi. Chân Ngọc yên lặng xoa nhẹ.

Vương Chính Khanh chỉ thị nói: "Xuống một chút, xuống một chút nữa, eo này cũng đau nhức! Xuống một chút nữa, vòng lại đây một chút, quanh bắp đùi này cũng đau nhức!"

Được voi đòi tiên mà! Chân Ngọc ấn mạnh bên hông Vương Chính Khanh một cái, không để ý hắn hét lớn, đã lui ra sau mấy bước, hừ nói: "Đây là am ni cô thanh tịnh, thí chủ hô to gọi nhỏ, còn ra thể thống gì?"

Hai người nói đùa mấy câu, mắt thấy trời cũng không còn sớm, Vương Chính Khanh liền chỉnh lại xiêm áo ra cửa.

Nơi vương phủ, Thân thị chờ Cửu Giang vương về phủ, liền bẩm báo chuyện Tô Bổng Hương chuyện, nhỏ giọng nói: "Tô nữ nhân là người trong lòng vương gia, bây giờ bị ta phạt, để cho nàng đến am Kim Sa chép kinh, nếu như truyền đến tin tức nàng bị bệnh, ta lại không đón nàng trở lại, vương gia thương hương tiếc ngọc, nhân cơ hội đến Kim Sa am thăm nàng, lại nhờ Chân thị giúp chăm nom một tay, liền hợp tình hợp lý. Hai ba lần, vương gia danh chính ngôn thuận qua lại với Chân thị. Chân thị vốn là mật thám của vương phủ, tính ra là thuộc hạ của vương gia, cũng là người của vương gia, vì đại cục, nàng có thể không chấp nhận? Nàng chấp nhận rồi, bản thân nàng sẽ nghĩ cách thoát khỏi Vương Chính Khanh, đi theo Vương Gia."

Cửu Giang vương im lặng, cảm giác không phải rất thỏa đáng, thờ dãi nói: "Vi hôn sự của Diệu Đan, tính kế Vương Chính Khanh như vậy, tương lai hắn biết rồi, chỉ sợ sẽ sinh dị tâm."

Thân thị đột nhiên tức giận, lạnh lùng nói: "Diệu Đan là Quận chúa, tương lai sẽ tiếp nhận tư binh và điền sản của Trấn Bắc vương phủ, thế lực to lớn thế nào? Bao nhiêu người muốn kết thân mà không được. Vương Chính Khanh sao lại vì một nữ nhân của tiểu quan, vứt bỏ Diệu Đan mà không chú ý tới? Lần trước hắn từ chối nhà nhận, cũng chỉ là không muốn người khác lời qua tiếng lại mà thôi! Nếu như có cơ hội như vậy đặt bên cạnh hắn, hắn sao có thể không động lòng? Hơn nữa, tương lai nếu vương gia thành phải đại sự, Vương Chính Khanh vừa là mưu sĩ bên cạnh vương gia, vừa muội phu, quyền lực đương nhiên khuynh đảo thiên hạ, chuyện này, không phải là chuyện nam tử hi vọng nhất sao?"

Cửu Giang vương suy nghĩ một chút nói: "Thôi, sáng mai liền đến Kim Sa tự đi."

Tô Bổng Hương ở trong am ở một đêm, ngày thứ hai lại ho khan, Xảo Nhi lo lắng nói: "Nhữ nhân sợ là nhiễm lạnh rồi, nơi này lại không có đại phu, phải làm sao mới tốt? Có lẽ chỉ có thể nhờ người gửi tin về vương phủ, nói cho vương phi một tiếng."

Tô Bổng Hương cắt ngang lời Xảo Nhi nói: "Vậy cũng không thỏa đáng. Hôm qua mới đến, hôm nay đã nói bị bệnh phải về phủ, vương phi chỉ sẽ chán ghét ta hơn, nói ta giả bộ bệnh thôi! Hay là mời am chủ tới hỏi một chút, nơi này của họ có thể có người hiểu y thuật, mời người kê đơn thuốc tới dùng."

Xảo Nhi bất đắc dĩ, chỉ đành phải đi mời am chủ, am chủ cũng hiểu y thuật, sau khi chẩn mạch cho Tô Bổng Hương, cười nói: "Chỉ là nhiễm một chút khí lạnh, điều dưỡng một chút, uống hai thang thuốc là được rồi."

Bước ra từ phòng Tô Bổng Hương, sắc mặt am chủ ửng đỏ trong chốc lát, lại bình tĩnh lại. Am ni cô này, quý nhân muốn giẫm bằng, cũng là suy nghĩ trong tích tẩn của họ mà thôi. Cũng chỉ là cho tuyết từ phần vào trong thuốc của hai nữ nhân, làm các nàng không thể sinh con, cũng không phải là hại tính mạng của các nàng.

Một nơi khác lại có tiểu ni cô bụng chén thuốc đến phòng Chân Ngọc, cười nói: "Am ni cô chỗ này vắng vẻ, hàn phong theo từng đợt một, rất dễ bị nhiễm lạnh. Chén canh thuốc này, cũng là am chủ đặc biệt chuẩn bị, uống ấm dạ dày, rất là hữu ích. Mời phu nhân uống!"

Hồ ma ma vốn lo thân thể Chân Ngọc yếu ớt, sợ nàng ở nơi này có một sơ xuất, thấy tiểu ni cô bụng chén thuốc tới đây, nhất thời cười nhận lấy, trước uống thử một hớp, cảm thấy mùi vị cũng không khó uống..., liền khuyên Chân Ngọc nói: "Am Chủ có ý tốt, phu nhân không nên chối từ, uống đi!"

Tay Chân Ngọc đang cầm sách, cười với tiểu ni cô nói: "Trở về chuyển lời, nói phiền am chủ lo lắng rồi." Nói xong để Hồ ma ma đặt chén thuốc ở trên án kỷ nói: "Đề đây trước đã, ta xem xong trang này sách thì uống."

Tiểu ni cô thấy Chân Ngọc không vội uống thuốc, lại không thể ở trong phòng giám thị, không thể làm gì khác hơn là lui xuống.

Đợi tiểu ni cô đi, Chân Ngọc liền dặn bảo Hồ ma ma nói: "Kêu tiểu nha đầu, lặng lẽ đi theo nàng, xem xem nàng đi nói chuyện với ai, nói những gì."

Hồ ma ma giật mình, "Tiểu ni cô này có vấn đề?"

Chân Ngọc nói: "Lúc nàng ta bụng chén thuốc đi vào, thân thể rất căng thẳng, khi ma ma nhận chén canh, nàng lại nín thở nhìn ta, không phải là có vấn đề sao?"

Hồ ma ma kinh ngạc nói: "Ta lại không nhìn ra bất cứ vấn đề gì, phu nhân cũng là lợi hại, chỉ liếc mắt một cái, xác định xảy ra vấn đề."

"Không phải sao, phu nhân của ma ma cũng không phải là phu nhân bình thường, mà là phu nhân thông minh đấy!" Chân Ngọc cười ha ha.

Hồ ma ma cũng cười theo, nhất thời nhanh chóng vén rèm đi ra ngoài, kéo qua một tiểu nha đầu thông minh, phân phó mấy câu, lại nhét một ít trái cây cho nàng, để cho nàng làm bộ như ham chơi đi dạo, chỉ cần đi theo bóng dáng của tiểu ni cô.

Tiểu nha đầu đi một hồi lâu mới trở về, trở lại liền nói với Hồ ma ma: "Tiểu sư thái đi gặp am chủ. Nô tỳ nấp dưới cây hoa hạ ở cửa nghe lén, họ vừa đứng đứng bên cửa sổ nói chuyện, nô tỳ nghe được rất rõ ràng."

"Nói gì?" Hồ ma ma có chút kỳ quái, không lẽ tiểu sư thái này còn dám tới hại phu nhân? Nhưng không đúng, thuốc kia, mình đã uống thử một hóp, không có gì không ổn nha!

Tiểu nha đầu nhón chân lên, nói bên tai Hồ ma ma: "Am chủ nói, thuốc kia bụng đi qua rồi hả? Tiểu sư thái nói bụng rồi. Am chủ liền hỏi có nhìn thấy phu nhân uống không? Tiểu sư thái nói phu nhân ngại nóng, đặt trên bàn, chút nữa sẽ uống. Sau đó Am Chủ liền thưởng cho tiểu sư thái."

Hồ ma ma nghe xong, cũng cười khen thưởng tiểu nha đầu, không để cho nàng nói chuyện này ra bên ngoài, lúc này mới vào cửa đi bấm báo Chân Ngọc.

Chân Ngọc trầm ngâm chốc lát rồi nói: "Sai tiểu sư thái bụng thuốc tới đây, sau đó cẩn thận hỏi thăm như vậy, còn thưởng cho tiểu sư thái, chén này thuốc nhất định có vấn đề."

Hồ ma ma đã qua tìm ly trà, đổ thuốc vào, làm rỗng chén, chỉ chờ tiểu sư thái đến đòi dọn dẹp chén, sẽ có lời để nói.

Chân Ngọc gật đầu một cái, phân phó Hồ ma ma nói: "Tam gia tới, đưa chén thuốc cho hắn, để cho hắn đem theo xuống núi, mời một đại phu xem một chút, xác nhận có phải là chén thuốc ám dạ dày hay không?"

Đang nói, Lập Hạ đi vào nói: "Phu nhân, Tô nữ nhân vốn muốn tới đây gặp phu nhân, lại nói là dậy sớm ho khan, có hơi khó chịu, đã uống thuốc am chủ nấu, ngủ rồi, phải một lúc nữa mới tới thăm phu nhân."

Chân Ngọc phân phó Lập Hạ mấy câu, để cho nàng lưu ý tình hình của Tô Băng Hương nhiều hơn, sau đó bắt đầu trầm tư.

Tới giờ Ngọ, có ni cô tới đây truyền lời nói: "Vương Gia tới đây xem tình hình khai thác bùn từ sa, nghe nói nữ nhân bị bệnh, thuận đường tới thăm bệnh. Biết phu nhân vẫn còn ở đây, muốn nhờ phu nhân giúp chăm sóc nữ nhân một chút, bởi vậy mời phu nhân qua nói chuyện!"

Chân Ngọc không biết trong hồ lô của Cửu Giang vương bán thuốc gì? Nhưng thừa dịp cơ hội đến gần Tô Băng Hương, dò xét chuyện của chủ tớ họ, cũng thuận tiện, nhất thời liền đáp ứng, chỉnh trang một chút, dẫn theo Hồ ma ma và Lập Hạ, theo sau lưng ni cô đi gặp Cửu Giang vương.

Cửu Giang Vương đợi ở trong tĩnh thất, nghe được tiếng bước chân, rèm cửa bị vén ra, Chân Ngọc thông thả đi vào, trước mắt chỉ cảm thấy sáng lên, tim hơi nhảy lên, thầm nói: một nữ tử tài mạo song toàn thông minh xuất chúng như vậy, chẳng lẽ không phải Chân Băng nhân đặc biệt giữ lại cho bản vương?

Đối mặt với chủ cũ, mà lại gặp qua mấy lần, Chân Ngọc đã cảm thấy quen thuộc, hành lễ tự nhiên, lúc này mới nói: "Không biết Vương Gia cho mời ta tới, có gì phân phó?"

Cửu Giang vương tỏ ý bảo Chân Ngọc ngồi xuống, nhất thời chăm chú từ ngữ, bỗng nhiên lại cảm thấy, đối mặt với người thấu tình đạt lý như Chân Ngọc, nếu không nói thật, lời nói quanh co thật sự không có ý nghĩa, bởi vậy nói: "Tuổi Diệu Đan không nhỏ, vẫn luôn chọn phu quân, nhưng không có ai hợp ý, lúc này lại khó nói với Vương tẩu của nó, thật ra thì sớm đã thích Trạng Nguyên gia, chỉ cầu chúng ta thành toàn nó."

Chân thị là một thám Chân Băng nhân an bài, chính là thuộc hạ của Bản vương. Chủ tử có phiền muộn, thuộc hạ tự nên giúp chủ tử chia sẻ buồn phiền. Hiện nay nói như vậy, Chân thị nên biết phải làm như thế nào chứ? Cửu Giang vương nhìn Chân Ngọc, lại nói: "Chỉ là người dù sao cũng là Trạng Nguyên phu nhân, chuyện như vậy phải có sự đồng ý của người."

Chân Ngọc chậm rãi giương mắt, im lặng một hồi lâu. Lần đầu tiên sinh ra cảm xúc bất mãn với vị chủ cũ này. Vương Gia đối với chuyện khác rất được, nhưng khi đối mặt với quận chúa Đường Diệu Đan, luôn có chút hồ đồ.

Cửu Giang vương nói xong, rất kiên nhẫn chờ Chân Ngọc trả lời. Khiến Đường Diệu Đan thành thân cùng Vương Chính Khanh, Vương Chính Khanh thành của đường muội phu của mình, tự nhiên sẽ càng thêm ra sức làm việc. Mà Chân thị, sau khi thành thiếp của mình, đi theo bên cạnh mình bày mưu tính kế, trở thành cánh tay đắc lực của mình, mình sẽ như hổ thêm cánh.

Chân Ngọc thấy Cửu Giang vương nhìn mình, có chút bất đắc dĩ, mở miệng nói: "Vương gia, Quận chúa thân phận tôn quý, nếu vào Vương gia làm thiếp thị, sẽ có chút không ổn. Và lại sợ Tam lang không dám tiếp nhận."

Mặt Cửu Giang vương tối sầm, cái gì? Diệu Đan vào Vương gia làm thiếp thị? Vương gia các người là ai?

"Trạng Nguyên phu nhân, Diệu Đan tự nhiên không thể nào làm thiếp thị. Người hiểu ý của bốn vương chứ?" Cửu Giang vương cuối cùng làm mặt dày nói ra câu không muốn nói này.

Ngày trước Chân Ngọc tiếp xúc với Cửu Giang vương, chỉ cảm thấy chủ tử đãi ngộ hắn không tệ, làm cho hắn cảm tâm không màng sống chết báo đáp, tuy là bỏ mình, nhưng vẫn không hối hận, nhưng lúc này nghe một câu nói như vậy, không biết vì sao, lại có chút khó chịu.

Chỉ suy nghĩ trong chốc lát, Chân Ngọc liền tỉnh táo lại, đứng. Cửu Giang vương đối với mưu sĩ và hạ thần, cũng là ưu đãi có thừa, khiến cả đám mưu sĩ trung thành tuyệt đối. Chỉ là hắn đối với nữ nhân, chưa chắc đã như thế. Phát hiện mình không còn là Chân Băng nhân, mà là Chân thị, là một nữ nhân, hắn tự nhiên sẽ không tôn trọng như vậy.

Chân Ngọc nghĩ ngợi, nếu lúc trước nhận mình là mật thám, lúc này hòa ly với Vương Chính Khanh, thoái vị nhường hiền (nhường lại vị trí cho người hiền tài), tình cảnh của mình không ổn. Không được, không thể lùi bước. Nàng định thần, mở miệng nói: "Vương Gia là hy vọng Ngọc nương tự vẫn, nhường lại vị trí chính thể vị cho quận chúa Diệu Đan sao?"

Cửu Giang Vương vừa nghe, không khỏi ngây ngẩn cả người. Đây là uy hiếp sao? Là có ý nói, nếu như muốn nàng nhường vị trí chính thể, trừ phi bước qua thi thể của nàng? Có cần phải quyết tuyệt như vậy hay không?

Chân Ngọc thấy thần sắc của Cửu Giang Vương không vui, lại nói: "Chuyện này, kính xin Vương Gia hỏi Vương Chính Khanh một chút, xem hắn nói thế nào rồi quyết định."

Chân Ngọc vừa đi, Cửu Giang vương cơ đập bàn, không ngờ cửa ải khó giải quyết nhất, lại là cửa ải Chân thị này.

Chân Ngọc trở lại phòng, cũng cơ hồ đập bàn, khá lắm Cửu Giang vương, lại còn muốn lão tử vào vương phủ làm thiếp thị, buồn cười?

Không lâu sau, Lập Hạ tới nói với Chân Ngọc, "Phu nhân, lại có quý nhân vào trong am"

"A, lúc này là ai?" Chân Ngọc quay đầu lại, có chút tâm thần không thuộc về.

Lập Hạ nói: "Là quận chúa Diệu Đan, mang theo rất nhiều nha đầu cùng đồ ăn, lỏng lẻo hùng dũng, nghe nói chút nữa sẽ đưa đồ ăn lên núi, thăm hỏi những người khai thác bùn từ sa!"

Nếu là trước kia, vừa nghe ba chữ Đường Diệu Đan, Chân Ngọc liền muốn nghĩ hết cách đi gặp Đường Diệu Đan rồi, hôm nay nghe lời Cửu Giang vương nói, lại không có tâm tình, có chút buồn bực. Thì ra là Diệu Đan muốn gả cho Vương Chính Khanh nha? Ngày trước, mình cho rằng nàng thâm tình với mình, chỉ là mình mất rồi, cũng sẽ thủ một đoạn thời gian mới gả đi, không ngờ. . .

Nói là đưa đồ ăn thăm hỏi công nhân, Đường Diệu Đan tự nhiên không có đích thân đưa đi, chỉ sai người đưa đi mà thôi. Lúc này nàng đang trong tình thất thãm Tô Băng Hương, thấy Tô Băng Hương ngủ, lệnh người đừng đánh thức, tự đi gặp Cửu Giang vương.

Cửu Giang vương thấy nàng cũng tới, liền nói: "Trong am yên lặng, gió mát nước lạnh, muội sau lần rơi xuống nước lần trước, thân thể còn chưa khỏe, nên ở trong phủ hảo hảo bồi, lại chạy tới nơi này làm cái gì?"

Đường Diệu Đan hiếm khi ở một chỗ với Cửu Giang vương, liền làm nũng nói: "Vương huynh tới nơi này, muội lại không thể tới?"

Năm đó Trần Bắc vương chết trận sa trường, Cửu Giang vương đến phủ Trần Bắc vương nhận Đường Diệu Đan về nuôi dưỡng, khi đó Đường Diệu Đan còn nhỏ, chỉ kéo tay áo của hắn, nước mắt lưng tròng, lại không dám khóc quá lớn tiếng, khiến hắn đau lòng từng hồi một. Những năm gần đây, hắn như huynh lại như cha, đối đãi với Đường Diệu Đan còn tốt hơn muội muội ruột, cũng vẫn luôn quan tâm gấp gáp về hôn sự của nàng. Hiện nay nàng thích Vương Chính Khanh, cũng có lòng hoàn thành tâm nguyện của nàng, chỉ là.

Cửu Giang vương cuối cùng nói: "Diệu Đan à, Trạng Nguyên gia dù sao có chính thể, coi như hắn bỏ vợ tái giá, cũng đã không còn hoàn mỹ. Muội sao không chọn một vị phu quân tài tuấn khác? Không nhất định không gả cho Vương Chính Khanh không được."

Đường Diệu Đan gắt gỏng: "Muội chính là muốn Vương Chính Khanh, những người khác không cần. Vương huynh giúp muội nghĩ cách đi!"

Cửu Giang vương bị quán lấy, nhất thời lại mềm lòng, cuối cùng đáp: "Đề ta nghĩ cách."

Hai huynh muội nói chuyện, sớm có thị vệ đi vào bẩm: "Vương Gia, Trạng Nguyên gia đến rồi!"

"Mau mời!" Cửu Giang Vương Chính muốn hỏi tiến độ khai thác bùn từ sa, hơn nữa chính sự vương phủ bận rộn, cũng thật sự không thể thiếu Vương

Chính Khanh, nếu có thể chọn một người thay Vương Chính Khanh có thủ ở núi hoang này, nhất định muốn để Vương Chính Khanh theo hắn về.

Lúc Vương Chính Khanh đi vào, thấy được Đường Diệu Đan cũng ở đây, cũng hành lễ, sau khi ngồi xuống, mới nói đến tiến độ khai thác bùn, lại đề cử Chân Thạch, chỉ là không nói Chân Thạch là do Chân Ngọc đề cử với hắn.

Cửu Giang vương đương nhiên vẫn còn ấn tượng với Chân Thạch, lại nghe tổ thượng của hắn là đại sư chế binh, càng thêm gật đầu nói: "Cứ gọi hắn tới xem một chút, nếu là đắc dụng, liền giữ lại bên cạnh ngươi!"

Vương Chính Khanh thay mặt Chân Thạch cảm tạ, nhất thời nhìn Đường Diệu Đan một cái.

Đường Diệu Đan biết bọn họ có chuyện cơ mật cần bàn, cũng không lui ra, chỉ ngồi bất động.

Cửu Giang vương ho nhẹ một tiếng nói: "Diệu Đan, mọii qua xem Tô nữ nhân tình chưa? Vương huynh và Trạng Nguyên gia còn có chuyện cần bàn!"

Đường Diệu Đan thấy Cửu Giang Vương mở miệng, lúc này mới bắt đầu đi lui xuống. Nhất thời lại quay đầu lại nhìn Cửu Giang Vương một cái, Vương huynh, nhớ nhắc tới hôn sự.

Vương Chính Khanh thấy trong phòng yên tĩnh, liền nói ra chuyện Chân Ngọc nương hoài nghi Chân Bảng nhân bị người hạ độc sát hại, và hành động khác thường của Tô Băng Hương và Xảo Nhi.

Cửu Giang Vương vừa nghe liền hoảng hốt, Tô nữ nhân luôn được mình sủng ái, nếu nàng có dị tâm, hậu quả khó mà lường được.

Vương Chính Khanh đề Cửu Giang vương bình tĩnh trước, lúc này mới nói: "Hôm nay thừa dịp Tô nữ nhân ở trong am, cũng muốn ném ra mỗi tới thử nàng. Đến lúc đó nếu có chỗ đắc tội, kính xin Vương Gia thông cảm."

Cửu Giang vương nói: "Ngươi chỉ cần yên tâm đi làm, nếu có thể nhanh chóng tra ra tai mắt, tra ra là ai hại Chân Bảng nhân, chính là ngươi đã lập công lớn, về phần Tô nữ nhân, nếu quả thật có dị tâm, ngươi không cần coi nàng như thiếp thị của bốn vương, cứ thẩm tra như nữ nhân bình thường là được." Hắn nói xong, cũng quên mất ám hiệu của Đường Diệu Đan.

Vương Chính Khanh có được lời này, liền yên tâm. Nhất thời cáo lui ra ngoài, đi tới chỗ Chân Ngọc.

Lúc này Chân Ngọc tâm thần bất định, rất là phiền não, nhất thời nhớ tới những cái tốt trước kia của Cửu Giang vương, lại nghĩ đến chỗ không thỏa đáng lúc này, không khỏi lắc đầu mà thờ dài.

Hồ ma ma thấy thần thái nàng khác thường, nhỏ giọng hỏi một câu, không thấy nàng trả lời, chỉ đành phải đứng hầu ở một bên, đợi khi rèm bị vạch ra, Vương Chính Khanh đi vào, nhất thời than một tiếng, lui xuống.

Vương Chính Khanh vào phòng, thấy Chân Ngọc không để ý tới hắn, hơi kỳ quái, hỏi "Lại làm sao rồi?"

Chân Ngọc liếc hắn một cái, à à , dáng vẻ lẳng lơ, mắt khi nhìn người câu hồn nhiếp phách, không trách được Đường Diệu Đan coi trọng hắn.

Nàng cũng không dối gạt Vương Chính Khanh, trực tiếp rập khuôn nói lại lời của Cửu Giang vương.

Vương Chính Khanh đầu tiên là sững sờ, tiếp đến là không thể tin được, bật thốt lên: "Vương gia hồ đồ sao?"

Chân Ngọc vừa nghe liền sáng khoái vô cùng, nói hùa theo: "Quả thật hồ đồ."

Vương Chính Khanh trầm ngâm hồi lâu nói: "Hiện nay cứ tra rõ chuyện Tô nữ nhân và Xảo Nhi trước, chuyện khác nói sau!"

Chân Ngọc gật đầu, hỏi "Ngươi an bài nhân thủ trong am?"

Vương Chính Khanh "Ừ" một tiếng nói: "Tự có người đi theo Xảo Nhi, cũng là phát hiện, Xảo Nhi đi vòng vo một vòng quanh núi giả."

Chân Ngọc vừa nghe nói: "Nếu đã như vậy, chúng ta phải đi núi giả kia ngồi một chút."

Vương Chính Khanh cười nói: "Nơi núi giả kia, cũng có lòng núi, vừa hay giấu được hai người."

Nơi Tô Băng Hương, cũng là uống thuốc, ngủ thẳng nửa ngày, khi tỉnh lại thấy Cửu Giang vương trước giường, không khỏi cảm động, hô: "Vương gia." Gọi xong lại nghĩ tới hành lễ.

Cửu Giang vương giữ bà vai nàng, để cho nàng nằm xuống, dịu dàng nói: "Thân thể khó chịu, cứ tĩnh dưỡng thật tốt, không cần đa lễ."

Xảo Nhi đứng ở ngoài màn hình thấy bọn họ nói chuyện, lặng lẽ lui xuống. Nàng mới đi ra khỏi hành lang, thấy được bóng dáng Đường Diệu Đan lướt qua, đi từ một bên tới, bên cạnh cũng không có nha đầu đi theo, nhất thời nhìn xung quanh một chút, thấy không có người nào, liền đi theo.

Đường Diệu Đan đi tới một nơi yên lặng sau núi giả, thấy Xảo Nhi theo tới, liền đưa một bọc bột thuốc, lạnh nhạt nói: "Tìm cơ hội, bỏ vào trà của Chân thị."

Xảo Nhi nhảy bèn nhìn bốn phía một chút, lúc này mới nhận lấy bột thuốc bỏ vào trong ngực, nhỏ giọng hỏi: "Quận chúa muốn đưa Chân thị vào chỗ chết sao? Chỗ này là am ni cô, nếu xảy ra chuyện, cũng là trách nhiệm của am ni cô, cũng tiện cho chúng ta làm việc."

Đường Diệu Đan cười lạnh nói: "Đợi khi Chân thị qua thăm Tô nữ nhân, người liền đem thuốc vẩy vào trong trà, nghĩ cách đưa trà cho nữ nhân nhà người, để nữ nhân nhà người tự tay bưng trà cho Chân thị. Một khi Chân thị phát độc, nữ nhân nhà người cũng chạy không thoát đi. Một mũi tên trúng hai con chim."

Xảo Nhi hầu hạ Tô Băng Hương nhiều năm, đã có tình cảm, nhất thời cầu xin nói: "Quận chúa, Tô nữ nhân cũng không có uy hiếp gì, không bằng buông tha cho nàng?"

Đường Diệu Đan sắc mặt nói: "Ta sớm đã chú ý mất năng ta rồi, không có chuyện gì liên quan vương huynh. Nàng sớm nên chết rồi."

Xảo Nhi lại cầu xin một câu, lại bị Đường Diệu Đan khiển trách: "Câm miệng. Ngày trước Chân Băng nhân có ân với chủ tử các người, bản quận chúa sai người hạ độc, người cũng không phải là không từ chối sao? Hôm nay lại biết phải báo ân, không nỡ hại chủ tử rồi?"

Vương Chính Khanh và Chân Ngọc đứng trong lòng núi giả, nghe được đoạn hội thoại này, cũng chấn kinh(chấn động+kinh ngạc) đến không thể nói nên lời.

Trong lòng Chân Ngọc như có cuồng mã chạy qua, ngồi ngả xuống đất.

Vương Chính Khanh nhẹ nhàng đưa tay, giữ eo nàng, để nàng tựa vào trước ngực mình. Phát hiện thân thể Chân Ngọc khẽ run, liền cúi xuống nói bên tai nàng: "Tất cả có ta đây, nhất định sẽ trả lại công đạo cho Chân Băng nhân."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Đường Diệu Đan nói vừa xong, liền biết lỡ lời, nhất thời nhìn bên trái một chút, âm thanh thấp xuống, hừ nói: "Làm theo lời Bản Quận chúa nói, không được trái lệnh."

Xảo Nhi chợt hơi tức giận, nén giọng nói: "Chuyện quận chúa ái mộ đường huynh của mình, nếu như bị vương phi biết được, không biết sẽ như thế nào đây?"

"Người. . . ."bí mật sâu thẳm trong lòng Đường Diệu Đan đột nhiên bị Xảo Nhi vạch trần, tay chân nhất thời run rẩy, đầu óc hỗn loạn, cắn răng nói: "Chớ có nói xằng nói bậy!"

Xảo Nhi vốn là suy đoán, hồi nãy thấy được vẻ mặt của Đường Diệu Đan, biết mình đoán không sai, không khỏi thất kinh, chẳng trách khi quận chúa chọn phu quân, chọn thế nào cũng không hài lòng, thế nào cũng không chịu thành thân, thì ra là ái mộ vương gia! Nếu chuyện này bị truyền đi, nhất định là một chuyện đáng xấu hổ.

Năm đó trong một đêm Đường Diệu Đan mất hết người thân, khi được Cửu Giang vương ôm đến vương phủ thì suốt đêm không ngủ được, chỉ dính lấy Cửu Giang vương không rời. Cửu Giang vương thấy nàng tuổi nhỏ, cũng là ở lại phòng chăm sóc nàng cả đêm. Một thời gian dài sau đó, Cửu Giang vương tựa như cha nàng, đối với nàng yêu thương phải phép. Dần dần, Đường Diệu Đan liền phát hiện, mình rất ghét nữ nhân khác ở cạnh Cửu Giang vương. Khi đó bởi vì Cửu Giang vương coi trọng Chân Băng nhân, cùng vào cùng ra với mưu sĩ này, đối đãi rất hậu, vì để được gặp Cửu Giang vương nhiều hơn, nàng liền cố gắng tiếp cận Chân Băng nhân, cũng đối đãi rất hậu. Chỉ không ngờ rằng, Cửu Giang vương lại có ý định gả nàng cho chân Băng nhân, và lại đã có ước hẹn. Nàng biết được chuyện này thì rất là tức giận, trừ vương huynh ra, thế gian còn có nam tử nào có tư cách cưới nàng? Chân băng nhân si tâm vọng tưởng, chính là đáng chết.

Muốn Chân Băng nhân chết, hơn nữa là chết bệnh, cũng là một chuyện không dễ sắp xếp. Cũng may nàng nhìn thấy Xảo Nhi hay mang hộp đựng thức ăn đến chỗ của Chân Băng nhân, hình như có quan hệ rất thân thiết với Chân Băng nhân. Để Xảo Nhi hạ độc, chính là kế khả thi nhất.

Đường Diệu Đan nhanh chóng cho người không chế đệ đệ của Xảo Nhi, tiếp đó triệu kiến Xảo Nhi, đưa cho nàng một bọc bột thuốc, lệnh nàng pha trong trà sâm mà Chân Băng nhân thường uống. Xảo Nhi không dám trái lời, chỉ đành phải nhận gói bột thuốc.

Sau khi Chân Băng nhân chết, có lúc Đường Diệu Đan hồi tưởng lại, cũng có chút nuối tiếc, một trí sĩ tài mạo song toàn, nếu như không phải hấn có ý với mình, đâu đến nỗi chết? Trong thâm tâm, nàng cũng có chút áy náy tự trách, không muốn nhắc tới người này nhiều. Nhưng sau khi Chân Băng nhân chết, phu nhân Vương Chính Khanh Chân thị đột nhiên liền xuất hiện trong vương phủ, hơn nữa lại dùng ánh mắt mà trước kia Chân Băng nhân nhìn nàng để nhìn nàng, cử chỉ hành động giống như Chân Băng nhân, ngay cả đánh cò, cũng giống Chân băng nhân. Nàng không khỏi sợ hãi, như có gai ở sau lưng. Nếu không trừ khử Chân thị, nàng sẽ không yên giấc.

Lúc này muốn gả cho Vương Chính Khanh, chỉ là một cái cớ, diệt trừ Chân thị mới là thật.

Xảo Nhi thấy Đường Diệu Đan thay đổi sắc mặt, hoàn toàn yên tâm, nhỏ giọng nói: "Tô nữ nhân đối đãi với nô tỳ không tệ, nô tỳ không muốn nàng ấy bị dính líu vào chuyện này." Lúc ấy hạ độc ác hạ độc sát hại Chân Bàng nhân, nguyên nhân chính cũng không phải là chịu quận chúa Diệu Đan người ép buộc, mà là mệnh lệnh của công chúa An Tuệ! Hôm nay người muốn ta độc sát Chân thị, cái này còn có thể nghe lời người, nhưng nếu muốn Tô nữ nhân dính vào chuyện này, thì tuyệt đối không được.

Đường Diệu Đan tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không dám bức bách Xảo Nhi nữa, trong bụng thầm nghĩ: chuyện này mà xong xuôi, cũng không giữ lại Xảo Nhi nữa.

Vương Chính Khanh và Chân Ngọc ở trong lòng núi nghe hai người bên ngoài nói chuyện xong, tiếng bước chân xa dần, nhất thời không động đậy, chỉ tự suy tính gì đó.

Chân Bàng nhân là do quận chúa Đường Diệu Đan sai người hạ độc, thù này, khó mà báo được. Chẳng lẽ còn trông cậy vào vương gia giết Đường Diệu Đan, báo thù cho Chân Bàng nhân sao? Cùng lắm là trách mắng cảm tức mà thôi. Một chuyện khác khiến họ khiếp đảm, chính là chuyện Đường Diệu Đan ái mộ Cửu Giang vương. Nếu là chuyện này là thật, truyền ra ngoài, thanh danh của Cửu Giang Vương Danh sẽ bị tổn hại, chuyện tranh giành ngôi vị hoàng đế này, chỉ sợ sẽ rơi vào thế hạ phong mất.

Sắc mặt Chân Ngọc cực kỳ khó coi, tim đau đớn, đưa tay xoa nhẹ, vẫn đau, tim như bị kim châm. Thì ra mình bị người mình yêu thương hạ độc sát hại, thật sự là hoang đường buồn cười.

Vương Chính Khanh lại lí trí hơn Chân Ngọc, suy nghĩ, vừa mới Xảo Nhi chỉ ra chuyện Đường Diệu Đan ái mộ Cửu Giang vương, giọng nói bình tĩnh, dường như không giống nha đầu bình thường, người này, còn phải điều tra xem xét kỹ càng, chỉ sợ không đơn giản.

Lúc Xảo Nhi trở về phòng, đi hầu hạ Tô Băng Hương trước, không để lộ chút sơ hở, giống như bình thường.

Tô Băng Hương nghe nói Cửu Giang Vương và quận chúa Đường Diệu Đan đều muốn nghỉ ngơi ở am Kim Sa một đêm, ngày hôm sau sẽ trở về, có chút lo lắng, sợ người hầu hạ Cửu Giang vương không cẩn thận, lại hại mình chưa khỏi ho, không thể hầu hạ Cửu Giang vương.

Xảo Nhi trấn an Tô Băng Hương thông suốt, nhìn nàng nằm xuống, lúc này mới ra khỏi phòng, đi tới ngồi trong phòng bên cạnh.

Không bao lâu, liền có một tiểu ni cô cầm chân tiến vào phòng.

Xảo Nhi vốn là không có để ý tới tiểu ni cô, lúc tiểu ni cô đột nhiên mở miệng gọi nàng một tiếng, nàng cả kinh ngẩng đầu, lúc này mới nhận ra tiểu ni cô, bật thốt lên: "Hương Nhi!"

Hương Nhi vuốt đầu tóc của mình, giọng điệu cảm hận nói: "Vì để trà trộn vào, tóc cũng mất rồi. Người thì tốt rồi, còn vinh quang lắm!"

Xảo Nhi kéo Hương Nhi lại, bịt miệng của nàng nói: "Nhỏ giọng chút." Nói xong vênh tai lắng nghe, lúc này mới buông tay ra, xoay người khép chặt cửa, hỏi Hương Nhi: "Vì sao người làm ni cô, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

Hương Nhi phẫn nộ nói: "Còn không phải là nghe nói gần đây vương gia thường tới am Kim Sa, chủ tử liền nhanh chóng quyết định, để ta lấy một thân phận ni cô, trong một đêm cạo hết tóc, đưa tới am Kim Sa đi theo am chủ niệm kinh! Chỉ đợi vương gia thấy ta một cái liền động lòng, ta liền có thể theo hẳn vào vương phủ rồi. Chỉ trách, người làm tai mắt trong vương phủ nhiều năm, chỉ là tiểu nha đầu, ngay cả nữ nhân cũng không ngời lên được. Thân phận quá thấp, làm sao lấy được cơ mật đây? Chủ tử bắt đắc dĩ, quyết định hy sinh ta."

Xảo Nhi vừa nghe là do công chúa An Tuệ an bài, không khỏi cúi đầu. Mình làm tai mắt trong vương phủ nhiều năm, do trở ngại về thân phận, tìm được tin tức quan trọng quả thật không nhiều lắm. Ngược lại hạ độc Chân Bàng nhân thì không lộ sơ hở, được công chúa An Tuệ tán thưởng.

Hai người nói xong mấy câu, sợ bị người khác nhìn ra manh mối, vội vã cáo biệt.

Một tiểu ni cô mới đến am Kim Sa vào phòng gặp Xảo Nhi, rất nhanh liền có mật thám bẩm báo cho Vương Chính Khanh biết.

Vương Chính Khanh ra lệnh nói: "Theo dõi Xảo Nhi cẩn thận, gặp ai, nói chuyện với ai, một chút cũng không được bỏ qua, còn nữa, kiểm tra kỹ lai lịch của tiểu ni cô kia, phải thật chi tiết." Xảo Nhi này, càng ngày càng khả nghi rồi.

Đội mật thám lui xuống, Vương Chính Khanh xoay người đi tìm Chân Ngọc, thấy nàng nửa tựa trên giường, dáng vẻ hồn bay phách lạc, không khỏi lo lắng. Dù sao cũng là nữ tử, nghe được chuyện như thế, bị giật mình quá độ cũng là chuyện thường.

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh tiến vào, liền nói: "Nếu là quận chúa hạ độc Chân Bàng nhân, chỉ sợ thù này, không có cách nào báo."

"Độc phụ này. (người phụ nữ độc ác)" Vương Chính Khanh cắn răng nghiêng lợi nói: "Tiếc cho Chân Bàng nhân luôn chân thành với nàng ta, một lòng ái mộ nàng ta, không ngờ tới nàng ta là loại người này. Lúc đó ta cũng nói với Chân Bàng nhân, nói quận chúa không phải là lương duyên, nhưng Chân Bàng nhân không nghe, còn phun ta một mặt nước trà."

Cùng lúc này Chân Ngọc nghĩ tới, khi đó hai người mưu sự thành công một chuyện, nhất thời vui mừng, tụ tập một chỗ uống mấy chén, lại có người của quận chúa Diệu Đan mang trà bánh tới, lúc ấy Chân Ngọc có vẻ đắc chí, muốn khoe khoang một phen.

Vương Chính Khanh thấy hẳn như thế, thấy không có người nào, liền nói: "Quận chúa không phải là lương duyên, Bàng nhân gia tốt nhất không nên mê đắm vui lầy trong đó."

"Theo ý người nói, ai mới là lương duyên?" Chân Ngọc không vui khi Vương Chính Khanh sau lưng chỉ trích Đường Diệu Đan, giọng điệu có chút không tốt.

Lời Vương Chính Khanh nghĩ tới đều đã nói hết, đã không thể thu lại, dứt khoát nhiều lời thêm mấy câu, nhỏ giọng nói: "Tính tình quận chúa được nuông chiều, không phải người thường có thể chịu được, Bàng nhân gia muốn thành đại sự, không nên cưới người như quận chúa, nên thành thân với một hiền thê."

Trong miệng Chân Ngọc đang uống trà, nghe vậy liền phun vào Vương Chính Khanh.

Quan hệ hai người ác hóa.

Nhớ lại chuyện lúc trước, Chân Ngọc có chút kinh ngạc, nhất thời thấy Hồ ma ma bung trà nóng đi vào, liền nhận lấy uống một hớp, dần dần hòa hoãn lại tâm tình, lúc này mới lệnh Hồ ma ma đưa chén thuốc lúc trước tiểu ni cô bung tới cho Vương Chính Khanh xem, nói: "Đội khi người xuống núi, tìm đại phu xem một chút, xem xem chén thuốc đó có phải bỏ thêm gì hay không?"

Vương Chính Khanh vừa nghe chuyện xảy ra, cũng rất nghi ngờ, gật đầu nói: "Vẫn nên cẩn thận một chút. Nơi này không nên ở lâu, chỉ bằng sáng mai về phủ đi?"

Chân Ngọc đang muốn trả lời, đột nhiên đặt ly trà xuống, sắc mặt đại biến, hồng bét, thế nào lại quên chuyện này chứ? Bây giờ chạy tới, sẽ không muộn chứ?

Năm đó, công chúa An Tuệ khai thác được bùn từ sa, nhất thời vui mừng, ở am Kim Sa bày tiệc, mời đám người Cửu Giang vương tới dự tiệc, cùng nhau thưởng thức son nguyệt. Tiệc mới bắt đầu, thì có thích khách tới. Khi đó mình đứng bên cạnh Cửu Giang vương, mắt thấy lãnh tiễn phóng tới, chỉ là vòng một bước, liền chắn trước người Cửu Giang vương, chịu một mũi tên thay Cửu Giang vương. May mà lúc đó hắn mang theo một miếng ngọc bội trong ngực, một mũi tên đó, liền xuyên qua ngọc bội. Ngọc bội vỡ, tên bắn vào ngực hắn, cũng không sâu, nhưng mà chảy rất nhiều máu. Sau đó hắn đường thương vài tháng, thân thể mới tốt lên.

Hiện nay tính toán, buổi tối mà thích khách lên bắn tên, chính là tối nay rồi.

Một nơi khác, Cửu Giang vương ra khỏi phòng Tô Băng Hương, vừa đứng bắt gặp một tiểu ni cô bung hộp đựng thức ăn tới, tựa như đụng vào người hắn, không khỏi quát lên: "Hỗn xược!" Vừa quát xong, ngược lại nhìn thấy là một ni cô tuyệt sắc, không khỏi kinh ngạc, nơi như Kim Sa này, thế mà cũng cất giấu tuyệt sắc giai nhân như vậy?

Hương Nhi thấy Cửu Giang vương chú ý tới nàng, đã là vội vàng mở miệng bồi tội, nói mình đi không mang theo mắt, đụng phải quý nhân, kính xin trách phạt vâng vâng.

Cửu Giang vương khoát khoát tay, đang muốn nói, chỉ thấy một phía Chân thị thở hổn hển chạy tới, đảo mắt chỉ cách hắn mấy bước, miệng hô: "Vương gia, mau trở lại phòng!"

Vương Chính Khanh theo sau Chân Ngọc, cũng thở hổn hển chạy, cũng là hô: "Ngọc nương, nàng còn chưa có mang giày!"

Cửu Giang vương kinh ngạc, hai vợ chồng này náo cái gì? Không chờ hắn ngẫm nghĩ, tiếng gào thét, đột nhiên có một mũi tên từ phía nam bắn tới, nhằm thẳng ngực hắn.

Chân Ngọc hô to một tiếng, cả người như tên rời cung, nhào vào người Cửu Giang vương, dùng lưng chặn lại mũi tên này. Chủ tử, đời này lại vì người mà chết, ân tình liền báo hết.

"Có thích khách!" Tiếng la vang lên, bọn thị vệ rồi rít xuất hiện, đã có người đi tới trước bắt được tiểu ni cô.

"Ngọc nương!" Vương Chính Khanh khàn giọng hét lên một tiếng, ôm lấy Chân Ngọc, bế nàng trong ngực, nơi tay chạm vào, tất cả đều là máu nóng hôi hổi, ngũ tạng như lửa thiêu đốt, Ngọc nương, nàng không thể chết!

Chân Ngọc giơ tay lên sờ sờ mặt Vương Chính Khanh, đội khi mặt Vương Chính Khanh áp lên mặt nàng, liền dán vào lỗ tai hắn, âm thanh nhẹ như lông vũ, nói: "Tam lang, ta chính là Chân Băng nhân, lúc trước đã chết rồi, lại trọng sinh trên người Chân Ngọc nương." Nói xong, nhắm mắt lại.

Tác giả có lời muốn nói: âm mưu các kiểu, liền chấm dứt rồi. Tiếp sau đó sẽ là chiều hướng cung chiều ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Giữa tháng mười rồi, trời lạnh lạnh, thỉnh thoảng một trận gió thổi tới, lại thổi cát lên đầy mặt người, làm cho người ta chật vật không chịu nổi.

Nhậm Đạt Lương cười ngửa lên núi, đến trước am Kim Sa thì xuống ngựa, vừa lau mặt, cũng là đầy mặt cát bụi, không khỏi nói với Đinh Tam Hữu: "Chỗ này cũng quá yên lặng rồi, lại thêm hai ngày một chuyến đi đi về về như vậy, cũng có chút không chịu nổi."

Đinh Tam Hữu cũng xuống ngựa, giơ tay áo phất phất bụi bặm trên người, lên tiếng: "Vương Gia lệnh chúng ta điều tra những việc này, lại để cho chúng ta bầm tím chuyện với Trạng Nguyên gia, để Trạng Nguyên gia định đoạt, mà những chuyện này không thể truyền qua miệng người khác, chúng ta không đích thân tự chạy tới chạy lui, còn có thể thế nào?"

Hai người vừa nói chuyện, cột ngựa ở trước cửa núi, sóng vai vào am Kim Sa.

Mười ngày trước, có thích khách dùng cung tên muốn Cửu Giang vương bị thương, may mà Chân Ngọc nương kịp thời xuất hiện, thay Vương gia đỡ mũi tên kia. Lúc ấy mặc dù kịp thời rút mũi tên cầm máu băng bó, cuối cùng bởi vì mất máu quá nhiều, hôn mê bất tỉnh. Vì sợ vết thương nứt ra, cũng không dám chuyển người xuống núi chữa trị, chỉ có thể đón đại phu am hiểu chữa trị trúng tên lên núi chẩn bệnh.

Tới hôm nay đã mười ngày, Chân Ngọc nương vẫn sốt cao không lùi như cũ, ngay cả đại phu cũng kinh hãi, rất sợ Chân Ngọc nương không chịu đựng được, Cửu Giang Vương và Vương Chính Khanh sẽ trách phạt bọn họ.

Mà tiểu ni cô bị bắt giữ đêm đó, sau khi thẩm vấn, lại phát hiện là nữ mật thám mà công chúa An Tuệ bí mật nuôi. Theo nữ mật thám này, lại tra ra Xảo Nhi hầu hạ bên cạnh Tô nữ nhân trong vương phủ là tai mắt công chúa An Tuệ cài ở vương phủ. Tiếp đó mà tra ra, cái chết của Chân Bàng nhân, cũng là do Xảo Nhi phụng mệnh công chúa An Tuệ ra lệnh hạ độc sát hại.

Nghe được Nhậm Đạt Lương và Đinh Tam Hữu tới, Vương Chính Khanh lấy lại tinh thần, vào một gian tĩnh thất được tạm thời làm thư phòng, sai người dâng trà lên tiếp đãi khách.

Nhậm Đạt Lương đợi nha đầu bưng trà lui xuống, lúc này mới nói lại tình trạng gần đây của vương phủ, rồi lại nói: "Sau khi Xảo Nhi, Tô nữ nhân bị cầm tù, ý tứ của vương gia cũng là, công chúa An Tuệ tay nắm tài chính kinh thành, giờ không nên trở mặt, bởi vậy muốn che giấu những chuyện này, ngày sau mới tính sổ."

Vương Chính Khanh khẽ nhắm mắt, lại mở ra, hỏi "Quận chúa Diệu Đan thì sao?"

Nhậm Đạt Lương chỉ biết Đường Diệu Đan cầu kết với Xảo Nhi mưu hại Chân Bàng nhân, về phần sự tình cụ thể trong đó, cũng không biết rõ. Lúc này nghe được Vương Chính Khanh hỏi tới, liền đáp: "Quận chúa Diệu Đan nào loạn muốn xuất gia làm ni cô, vương gia và vương phi trách phạt nàng, không cho nàng ra khỏi cửa phòng, cũng là cầm tù rồi."

Đợi Nhậm Đạt Lương nói xong, Đinh Tam Hữu liền bần: "Đã tra ra thích khách bắn tên đêm đó, chính là ám vệ trong phủ Tứ Vương gia. Ám vệ kia lại bị người khác giết rồi, hiện nay không có đối chứng."

Lông mày Vương Chính Khanh nhíu lên, lại chậm rãi hạ xuống, chỉ thị nói: "Sai người bảo vệ Vương Gia thật tốt, ra vào đều đề phòng cẩn thận, không thể để vương gia ra ngoài một mình. Tiểu ni cô bắt được trong đêm đó, trông coi cho thật kỹ, không thể để nàng chết. Hiện nay tăng cường chiêu binh mãi mã, tăng cường huấn luyện tư binh trong vương phủ. Chỉ khi binh cường mã tráng rồi, lời nói ra mới có trọng lượng, Tam vương gia và Tứ Vương Gia cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa."

Đinh Tam Hữu nói: "Chuyện làm người lo lắng hiện nay, cũng là tài chính chưa đủ. Nuôi quân thật sự tốn không ít tiền."

Vương Chính Khanh nói: "Cuối năm phủ thượng Giang Nam sẽ hiếu kính chút tiền, các người sắp xếp một chút, cứ âm thầm cho bọn họ một chức quan rảnh rồi trước, để bọn họ cho vương phủ vay tiền nuôi quân. Nhớ kỹ, chọn những phủ thượng bình thường có chút bất mãn với Tam vương gia Tứ Vương gia mà xuống tay."

Nhậm Đạt Lương hỏi "Chỗ này đào khoáng, khai thác bùn từ sa, chỉ sợ còn phải đợi vài tháng sau mới có lợi nhuận?"

Vương Chính Khanh nói: "Theo tính toán, chỉ sợ còn phải đợi nửa năm mới có lợi nhuận. Chỉ là, một khi ám từ sa được chế thành, sau này sẽ đầy đủ, tương lai sẽ là nguồn thu nhập ổn định."

Tiền Nhậm Đạt Lương và Đinh Tam Hữu đi, Vương Chính Khanh lại cho gọi Chương Phi Bạch vào phân phó mấy câu.

Chương Phi Bạch nhìn Vương Chính Khanh một cái, mắt thấy thời gian này hần tiêu tụy đi rất nhiều, không nhịn nổi khuyên nhủ: "Phu nhân cát nhân thiên tương, nhất định sẽ tỉnh lại, Tam gia không cần quá lo lắng."

"Ừm!" Vương Chính Khanh thở dài nói: "Cũng mười ngày rồi, nếu còn không tỉnh lại, có thể đã. . . ."

Chương Phi Bạch lại liếc mắt nhìn Vương Chính Khanh, có chút ảo giác, chủ tử giống như uy nghiêm hơn rồi, bắt đầu từ đêm phu nhân trúng tên kia, chủ tử dường như trưởng thành trong một đêm, thành thực hơn mấy tuổi vậy. Ừm, nếu phu nhân không tỉnh lại, chẳng lẽ chủ tử sẽ bạc đầu sau một đêm sao? Hần lo lắng, lại khuyên nhủ: "Tam gia cũng nên bảo trọng thân thể, nếu không, phu nhân vừa tỉnh lại, phát hiện Tam gia gầy thành như vậy, hẳn sẽ đau lòng lắm?"

Vương Chính Khanh vừa nghe cũng lộ ra chút ý cười, hỏi Chương Phi Bạch: "Người cảm thấy, phu nhân là một người như thế nào?"

Chương Phi Bạch thấy Vương Chính Khanh không buồn bực nữa, có ý nói chuyện phiếm, lập tức cười nói: "Phu nhân dĩ nhiên là nữ trung hào kiệt, là kỳ nữ tử."

Wương Chính Khanh nghe Chương Phi Bạch chỉ cho thông suốt, tâm tình không hề nặng nề như vậy nữa, nhất thời xử lý một số chuyện gần đây, lúc này mới cất bước đi thăm Chân Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Chân Ngọc rất là nghi hoặc, sờ sờ mặt nói: "Trước đây ta quá phận như vậy, ma ma nha đầu đầy phòng không sai khiến, chỉ thích sai khiến phu quân như người, để người hầu hạ tắm rửa?"

Wương Chính Khanh ho nhẹ một tiếng nói: "Đây là thú vui vợ chồng, ta cũng là nguyện ý."

Thì ra là như vậy, Chân Ngọc chợt hiểu, nàng suy nghĩ một chút nói: "Nay ta với người không quen, không cần người hầu hạ, kêu một nha đầu xinh xắn tới hầu hạ là được."

"Vậy làm sao được chứ? Nha đầu tay chân vụng về, nào có hầu hạ tốt như ta? Hơn nữa, đại phu đã nói rồi, làm nhiều chuyện ngày trước hay làm, mới có lợi cho nàng." Vương Chính Khanh gấp gấp, dù sao, không thể để cho nàng và nha đầu xinh đẹp ở chung một chỗ, đặc biệt là chuyện tắm rửa này.

Chân Ngọc suy nghĩ một chút, cũng không từ chối nữa, cũng không phải là yêu cầu mình giúp hẩn tắm, mà là hẩn muốn hầu hạ mình tắm, giống như người chịu thiệt là hẩn nha!

Nha đầu chờ ngoài cửa một lát, nghe được tiếng động ở cửa, Vương Chính Khanh mở cửa, nàng ta nhanh chóng bưng nước nóng đi vào, chỉ là nước súc miệng rửa mặt, cũng không phải là nước tắm rửa. Nha đầu hầu hạ Chân Ngọc rửa mặt, rửa tay sạch, lúc này mới nói: "Đại phu nói rồi, phu nhân vừa tỉnh, không nên ăn đồ quá dầu mỡ, chỉ nên ăn thanh đạm, bởi vậy chỉ bị cháo trắng rau dưa, một chút điểm tâm, phu nhân muốn bây giờ ăn một chút, hay là uống thuốc rồi mới ăn?"

Chân Ngọc đối bụng từ lâu, vừa nghe liền nói: "Dĩ nhiên là bây giờ ăn."

Nha đầu nghe xong, vội thu dọn đồ đạc rồi lui xuống, quay đầu nói với Hồ ma ma. Hồ ma ma không dám mượn tay người khác, đích thân trông cháo ở phòng bếp, nghe nha đầu nói Chân Ngọc muốn ăn cháo bây giờ, liền cầm chén múc gần nửa chén, thêm chút thức ăn cùng điểm tâm, dặn bảo nha đầu trông phòng bếp, không cho người khác đến gần, lúc này mới cầm hộp đồ ăn đến phòng Chân Ngọc.

Wương Chính Khanh thấy Hồ ma ma cầm hộp đồ ăn đi vào, liền nói: "Đặt xuống đi, để ta. Mấy ngày nay các người cũng mệt mỏi rồi, tận dụng thời gian nghỉ ngơi một chút, buổi tối thay phiên trông nàng."

Hồ ma ma nói: "Tam gia mấy ngày nay ăn không ngon không ngủ yên, cũng mệt mỏi rồi! Không bằng Tam gia đi nghỉ trước, nơi này giao cho ta. Đợi chút nữa hầu hạ phu nhân ăn xong, tắm rửa xong, rồi Tam gia tới đây nói chuyện?"

Wương Chính Khanh đột nhiên nháy mắt với Hồ ma ma, cười nói: "Ngọc nương luôn thích dùng bữa cùng ta, ma ma cứ làm chuyện của mình đi!"

Hồ ma ma nhất thời hiểu ý, âm thầm vui mừng, phu nhân tuy là mất trí nhớ, hiếm khi Tam gia lại đối đãi với nàng như thế, đây là vì họa được phúc sao? Bà vội làm bộ như nhớ lại chuyện gì nói: "Đúng rồi đúng rồi, sao lại quên phu nhân thích nhất dùng bữa với Tam gia rồi." Nói xong về mặt tươi cười, xoay người đi xuống.

Chân Ngọc sớm đã nhìn thấy Vương Chính Khanh nháy mắt với Hồ ma ma rồi, nhất thời cảm thán: người này lại liếc mắt đưa tình với một ma ma, nhìn thật cổ quái.

Wương Chính Khanh nhất thời nhắc hộp đồ ăn lên, mở ra nhìn, vừa hỏi Chân Ngọc: "Nhìn bộ dạng này một mặt trầm tư, nhớ ra gì rồi sao?"

Chân Ngọc chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, ra sức hồi tưởng cũng không nhớ ra cái gì, đang khổ não, nhất thời ngửi thấy mùi cháo, liền bỏ qua, đưa tay ra muốn bưng chén. Vương Chính Khanh nhìn thấy, sớm đã bưng chén lên, cầm thìa múc cháo đút tới miệng nàng.

Chân Ngọc có chút không quen, nhưng vẫn ngậm cháo, một ngụm nuốt vào, hỏi "Ngày trước ta thích nhất để người đút ta ăn cháo sao?"

Wương Chính Khanh gật đầu nói: "Thật sự là như vậy, giờ nàng không thích sao?"

Hình như cũng không có gì không thích. Chân Ngọc lắc lắc đầu nói: "Chỉ là có chút kỳ quái, nếu trước đây chúng ta chung sống như vậy, người có chút giống mẫu thân ta vậy."

"Khụ!" Vương Chính Khanh suýt bị nước miếng của mình làm sặc, nhất thời âm thầm đỏ mặt, được rồi, Bảng nhãn gia, coi như nàng mất trí nhớ, vẫn độc miệng như cũ được chưa?

Đút Chân Ngọc nửa chén cháo, xem không sai biệt lắm, Vương Chính Khanh cũng không dám đút nàng ăn nữa, chỉ khuyên nhủ: "No bảy phần là được rồi, nếu chốc nữa đói bụng, thì ăn thêm điểm tâm."

Chân Ngọc gật đầu một cái, nhìn Vương Chính Khanh kêu nha đầu vào dọn dẹp hộp đồ ăn, liền quan tâm hỏi một câu nói: "Người còn chưa ăn mà, tại sao không ăn đi?"

Từ lúc Chân Ngọc trúng tên ngã xuống, Vương Chính Khanh lúc nào cũng sợ Chân Ngọc không thể tỉnh lại nữa, vào lúc này thấy nàng hoạt sắc sinh hương ngay trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn liền không nổi rời khỏi nàng, chỉ thấp giọng nói: "Đợi hầu hạ nàng tắm xong, uống thuốc rồi ngủ, ta sẽ đi ăn."

Thật sẵn sàng! Chân Ngọc vô cùng cảm thán nhìn Vương Chính Khanh một cái, phu quân như vậy, thật là tìm ngàn dặm mới có được một người, không trách được ngày trước mình thời thời khắc khắc muốn ở cùng hắn một chỗ.

Bởi vì mới vừa ăn xong, không thể tắm rửa ngay, muốn tiêu com một chút, Vương Chính Khanh lại nói với Chân Ngọc chút chuyện trước đây, trọng điểm là miêu tả hai người thích nhau rồi thành thân như thế nào, sau đó lại ân ái như thế nào vân vân.

Chân Ngọc hỏi cha mẹ họ hàng hai bên, lại hỏi tên những người bên mình, dần dần yên tâm.

Wương Chính Khanh thấy nàng đang nói chuyện, muốn giải lưng, gấp rút ngăn nàng lại nói: "Vết thương kết vảy, không nên gãi linh tinh."

Chân Ngọc chỉ đành phải nhịn lại, hỏi mình bị thương như thế nào, khi nghe được mình bị trúng tên, liền hỏi: "Đang yên đang lành, ta sao lại chạy đi đỡ mũi tên giúp người khác vậy?"

Wương Chính Khanh thở dài nói: "Đó là vương gia, là chủ tử của ta, cũng là chủ tử của nàng. Mũi tên kia đột nhiên bay tới, ta không kịp chạy tới kéo vương gia ra, nàng lại đứng gần, lúc ấy có lẽ sợ vương gia bị thương, sẽ liên lụy đến ta, liền nhào tới đỡ mũi tên. Cho nên lần bị thương này của nàng, suy cho cùng, cũng là vì ta mà bị thương. Bảo ta làm sao không tự trách, làm sao không đau lòng cho nàng?"

"Cho nên, người liền tốt với ta gấp bội, hầu hạ ăn com hầu hạ tắm rửa để báo đáp sao?" Chân Ngọc đột nhiên hiểu được Vương Chính Khanh, đúng thế, thế thật vì hắn mà bị thương, hắn hầu hạ chu đáo, rất bình thường mà!

Wương Chính Khanh ra sức gạt đầu, cười tủm tỉm nói: "Thời gian không còn sớm nữa, để vì phu tới hầu hạ nàng tắm rửa đi?" Hắn nói xong, kêu nha đầu bụng nước nóng đi vào.

Nha đầu vội đi thúc giục nước. Lập Hạ nghe được Chân Ngọc muốn tắm rửa, đợi nha đầu bụng nước vào phòng, nàng cũng theo vào, tìm xiêm áo cho Chân Ngọc thay, lại để tạo tử (xả phòng tắm), mất thấy Vương Chính Khanh còn đợi trong phòng, không khỏi cảm thấy kỳ quái, nhìn hắn một cái.

Wương Chính Khanh mặt dày nói: "Các người lui xuống đi, hôm nay để ta hầu hạ phu nhân tắm rửa."

Nha đầu làm việc nặng và Lập Hạ cùng ngẩn ngơ, đỏ mặt lên trong nháy mắt, không dám nhiều lời, hành lễ, cúi đầu chạy thật nhanh, nhân tiện đóng chặt cửa.

Cửa vừa đóng, tim Vương Chính Khanh đập mạnh, nhìn trộm Chân Ngọc một cái, thấy nàng đang ngẩn ngơ, lại thở nhẹ một hơi, không nghĩ nhiều là tốt nhất. Bởi vậy ngồi bên mép giường, đưa tay ra nói: "Thời gian nay nàng bị bệnh, chỉ sợ chân còn mềm, ta ôm nàng xuống nhé!"

Rốt cuộc là chỗ nào không ổn đây? Chân Ngọc cảm giác lời nói và hành động của Vương Chính Khanh là lạ, lại không nói ra được chỗ quái ở chỗ nào, đến khi liếc nhìn hắn một cái, lúc này mới phát hiện gương mặt tuấn tú của hắn ửng đỏ, mang chút ngại ngùng, ngăn ra nói: "Người đang xấu hổ?"

Wương Chính Khanh lại cảm thấy tim đập nhanh hơn, có chút oán giận mình, nhảy cái gì chứ? Không phải chỉ là hầu hạ Bảng nhãn gia tắm rửa sao, làm sao lại kích động thành ra như vậy rồi? Lúc này nghe được lời Chân Ngọc nói, có chút xấu hổ, cúi đầu che giấu biểu cảm nói: "Cửa sổ đóng, có chút nóng mà thôi!"

"Ồ!" Chân Ngọc chuyển đến bên giường, vươn cánh tay quàng qua cổ Vương Chính Khanh, hai chân một vòng qua, vắt trên eo hắn, chờ hắn ôm mình đến thùng tắm.

Tuy Chân Ngọc hôn mê mấy ngày, đám người Hồ ma ma mỗi ngày đều giúp nàng lau người, mỗi ngày đều giúp nàng thay y phục, lúc này treo trên người Vương Chính Khanh, lại có mùi hương thoang thoảng cùng một ít mùi thuốc xông vào mũi hắn.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, trái tim nhỏ của Vương Chính Khanh vô cùng không có tiền đồ, nhảy "thình thịch" rung trời.

Chân Ngọc cũng đã nghe thấy, cúi đầu trước ngực hắn nói: "Đập nhanh quá, như tiếng trống vậy."

Wương Chính Khanh âm thầm đỏ mặt, chỉ cần nghĩ tới từ trước mắt này là Bảng nhãn gia, tâm can liền nhảy loạn không ngừng, cái này thật sự là không có cách nào!

Chân Ngọc nhìn gương mặt tuấn tú của Vương Chính Khanh có hai đóa mây hồng nổi lên, chỉ cảm thấy hắn rất đáng yêu, không khỏi đưa tay sờ sờ, lại

vuốt vuốt, nhìn chung quanh nói: "Không tệ, sắc đẹp thay cơm."

Phải nói Vương Chính Khanh vốn là còn nghi ngờ, không phân biệt được nữ tử mắt trí nhớ trước mắt này là Ngọc nương trước đây, hay là Chân Bàng nhân sau này, nay vừa nghe lời này của nàng, lập tức xác nhận, người này tuyệt đối là Chân Bàng nhân.

Từ giường đến chỗ thùng tắm, Vương Chính Khanh hẳn là đi một lúc lâu mới tới.

Chân Ngọc cảm thấy cả người Vương Chính Khanh nóng hổi, được hắn ôm rất thoải mái, cũng nguyện ý hắn đi lâu một chút. Đợi Vương Chính Khanh đặt nàng xuống, nàng liền tựa vào thùng nước tắm để đứng vững, chờ Vương Chính Khanh hầu hạ nàng cởi xiêm áo.

Vương Chính Khanh lấy tay thử nước, thấy nước ấm vừa đủ, liền xoay người lại giúp Chân Ngọc cởi xiêm áo, vừa cởi tâm tư vừa thay đổi không ngừng, thiếu chút nữa không chế không nổi.

Dưới ánh nến, mỹ nhân như ngọc, da trắng nõn nà, eo nhỏ mỡm đầy, ngực đầy đặn, hai điểm đỏ tươi tỏa sáng mê người, tựa như đang dẫn dụ người tới hái. Vương Chính Khanh liều mạng dòi đi lực chú ý của mình, lại lắm bầm tâm kinh, lúc này mới không có nhào tới.

Chân Ngọc đợi Vương Chính Khanh giúp nàng cởi xiêm áo xong, liền nhảy vào thùng tắm, thò ra một hồi nói: "Thật thoải mái."

Vương Chính Khanh lại không đi tới trước mặt Chân Ngọc, chỉ đứng ở sau lưng nàng, lấy tay cọ xát lưng cho nàng, lại cẩn thận tránh nơi bị thương đang vảy kết, thật là tự chuốc khổ mà, nhìn xong sờ xong, có thể ăn một chút không? Sẽ không hù dọa nàng chứ? Hơn nữa nàng hôn mê vừa mới tỉnh, có tiện vận động kịch liệt như vậy không?

Chân Ngọc lấy tay nhẹ nhàng dội nước, nói chuyện với Vương Chính Khanh, đợi hắn đi tới trước mặt, đột nhiên chơi xấu, dội cho hắn một thân toàn nước.

Vương Chính Khanh bị dội nước, xiêm áo dính vào người, hiện ra một chỗ đang nhô ra cực kì rõ ràng ở dưới bụng, lại không mềm được. Hắn bẹn cúi người che giấu, có chút chật vật.

Khuyết tay Chân Ngọc đặt ở trên cạnh thùng suy nghĩ, nửa ngực lộ trên mặt nước, một điểm đỏ tươi nhấp nhô trên mặt nước, lại mê người hơn vừa nãy. Khi Vương Chính Khanh đưa tay giúp nàng rửa, không tự chủ được dừng lại ở đó tươi đỏ một chút, bàn tay bao trùm bất động, chỉ dùng mắt nhìn Chân Ngọc. Ngọc nương, chúng ta.

Chân Ngọc co rút người lại, rúc vào trong nước, đẩy tay Vương Chính Khanh ra, nũng nịu: "Nước cũng sắp lạnh rồi, còn không đỡ ta lên mặc xiêm áo?"

Vương Chính Khanh rút tay về, lấy khăn lông to quấn quanh người Chân Ngọc, nhìn nàng tự lau khô, liền lại mang xiêm áo tới cho nàng mặc vào, nhất thời sột sột soạt soạt, lại rỉ tai gọi: "Ngọc nương, Ngọc nương, Ngọc Lang. . . ." Mấy câu gọi phía sau, thấp tới không thể nghe thấy.

Chân Ngọc thính tai, cũng là nghe được tiếng gọi Ngọc Lang phía sau kia, tim nhất thời đập mạnh, nhỏ giọng nói: "Tam lang, ta thích như chàng gọi như vậy."

"Hả?" Vương Chính Khanh dùng giọng mũi hỏi một tiếng.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Chân Ngọc đỏ lên như uống rượu, lặng lẽ nói: "Ta thích chàng gọi ta là Ngọc Lang. Nghe rất có cảm giác, hình như sắp nhớ ra cái gì."

"Ngọc Lang, Ngọc Lang, Ngọc Lang tốt của ta!" Vương Chính Khanh không dám quá đường đột, không chế tay của mình, âm thanh lại run rẩy, vừa mập mờ vừa triển miên, mang theo một tia hưng phấn không thể không chế nổi.

"Ừm!" Chân Ngọc đáp một tiếng, điểm hồng trên mặt tản ra, hóa thành ráng hồng, kiều diễm ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Vương Chính Khanh tiến lên trước nửa bước, đưa tay phủ lên vai Chân Ngọc, ánh mắt tĩnh mịch, khóe môi cười tà, tự cho là sắp đắc thủ.

Nháy mắt sau đó, Chân Ngọc một hươ quẹo ra, nện trên sống mũi Vương Chính Khanh, lại bởi vì dưới đất có nước, nện nhà tron, Vương Chính Khanh bị một đập như vậy, thêm trượt nữa, "Ầm" một tiếng, liền ngã xuống đất, buồn buồn kêu một tiếng.

"Ngọc nương!" Vương Chính Khanh rống lên một tiếng, khó nhịn trên người tiêu tan một chút, vừa nghi ngờ vừa tức giận, "Nàng lại đánh người?" Chẳng

lẽ năng khôi phục trí nhớ?

Chân Ngọc vừa ra một đám, cũng ngây dại, thấy Vương Chính Khanh bỏ dậy cảm tức nhìn nàng, không khỏi lẩm bẩm nói: "Ai bảo chàng cười đến dễ tiện, không nhin được liền muốn đánh chàng một quyền đấy!"

Đám người Hồ ma ma chờ ở ngoài cửa, nghe thấy bên trong đầu tiên là yên lặng không một tiếng động, đột nhiên "Àm" một tiếng, lại thêm một tiếng gào lớn của Vương Chính Khanh, không khỏi kinh hãi, hô: "Tam gia, Tam phu nhân!"

Vương Chính Khanh nhanh chóng tỉnh táo lại, nếu là dễ dàng đắc thủ, nàng đã không phải là Chân Bàng nhân rồi, không cần phải nóng lòng trong lúc nhất thời, bởi vậy chỉnh trang lại xiêm áo, hít một hơi thật sâu, đi tới mở cửa để đám người Hồ ma ma đi vào, bản thân hần thì bước ra ngoài, chạy thẳng tới thư phòng tạm thời.

Vương Chính Khanh dạo bước trong thư phòng, nhớ lại quá trình giúp Chân Ngọc tắm rửa, chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, bất đắc dĩ uống hai ly trà nguội, mới bình tĩnh lại.

Ngọc nương, Ngọc Lang, có một ngày, nhất định sẽ thu thập nàng một phen!

Sau đó, tự có ma ma bưng nước vào cho Vương Chính Khanh tắm rửa, lại bưng com qua hầu hạ hần ăn.

Vương Chính Khanh com nước xong, kêu Chương Phi Bạch vào thương nghị một số chuyện, lại phân phó nói: "Công chúa An Tuệ nếu có thể an bài tai mắt vào vương phủ, không chừng còn có thể an bài khác tai mắt trong phủ ta, người hãy tra xét kỹ càng lại lịch đám người nha đầu ma ma trong phủ, còn có, Điền Loan Loan vốn xuất thân là ca cơ của Trích Nguyệt lâu, người đứng sau Trích Nguyệt lâu này cũng là công chúa An Tuệ, không chừng Điền Loan Loan chính là người của công chúa An Tuệ, người cũng nên tra xét năng kỹ càng."

Chương Phi Bạch kinh hãi, sắc mặt hoàn toàn thay đổi rồi, lúc trước mình đã giúp Điền Loan Loan, chính là một thời gian trước, Điền Loan Loan còn sai nha đầu của nàng ta tới tìm mình, muốn mình giúp nàng một lần nữa, lúc ấy mình không đồng ý ngay, chỉ nghĩ có cơ hội thì giúp, nếu Điền Loan Loan thật sự là người của công chúa An Tuệ, một khi xảy ra chuyện gì, mình tất nhiên cũng không tránh khỏi bị hiềm nghi, chỉ có thể rời khỏi Trạng Nguyên gia. Người hần đổ mồ hôi lạnh, Điền Loan Loan, quả thật phải tra xét kỹ càng.

Một nơi khác, Chân Ngọc uống thuốc xong, liền nằm dài trên giường, nhất thời không ngủ được, chỉ kéo Hồ ma ma nói chuyện, hỏi chút chuyện trước kia, lại thăm dò nói: "Ta và Tam gia, trước kia rất ân ái sao?" Người ta chỉ là mất trí nhớ, cũng không phải là mất trí, chút sơ hở kia, sao lại không nhìn ra được?

Hồ ma ma cuối cùng không muốn lừa gạt Chân Ngọc, nhỏ giọng nói: "Lúc ấy Tam gia bắt đắc dĩ cưới Tam phu nhân vào cửa, vào cửa trọn một năm, cũng không nghỉ ngơi trong phòng phu nhân, chỉ thanh coi chừng (thứ lỗi ta không hiểu nên để nguyên). Phu nhân vì thế đã khóc qua náo qua, thêm bệnh nặng qua một trận. Lần đó sau khi khỏi bệnh, phu nhân không hề khóc náo nữa, Tam gia ngược lại chịu hạ cố, thỉnh thoảng tới ngồi một chút, quan hệ dần dần hòa hoãn. Tối lần lên am Kim Sa ở này, Tam gia đối xử với phu nhân, lại là cực tốt rồi."

Chân Ngọc chột hiểu, gật đầu nói: "Nói như vậy, quan hệ nam nữ đều là một tiến một lùi, ta tiến rồi, hần liền lùi, ta lùi rồi, hần lại tiến?"

Hồ ma ma kinh ngạc nói: "Nói ra cũng có chút giống. Ngày trước Tam phu nhân nghĩ mọi cách lại gần Tam gia, Tam gia đâu chịu cho mặt mũi? Sau lại tìm mọi cách từ chối Tam gia, Tam gia lại nghĩ mọi cách muốn tới gần."

Chân Ngọc trầm tư một hồi hỏi "Lúc đầu khi Tam gia lấy ta vì sao là bắt đắc dĩ?"

Hồ ma ma đang không muốn nói, thấy ánh mắt Chân Ngọc sáng quắc, đành phải nói ra chuyện Bạch Cốc Lan, lại nói: "Lần đó Tam phu nhân thắng được trà Vân Vụ của miếu Thanh Phong, còn bị Tam gia cầm đi lấy lòng, cho Bạch Cốc Lan một hộp. Tam phu nhân biết, giận đến đau ruột gan."

Chân Ngọc cau mày nói: "Tam gia thật đúng là."

Hồ ma ma vội vàng bổ sung nói: "Tam gia hiện nay đã quay đầu lại, chỉ một lòng đối tốt với Tam phu nhân, chuyện quá khứ, Tam phu nhân không cần để ở trong lòng nữa."

Chân Ngọc yên lặng suy nghĩ, sau một hồi nói: "Ma ma, ta muốn ngủ, bà cũng đi xuống nghỉ ngơi đi!"

Hồ ma ma thấy Chân Ngọc buồn ngủ, liền hạ màn, cẩn thận dếm lại, lúc này mới khép cửa phòng đi ra ngoài.

Sáng sớm ngày hôm sau, lại có Chân Thạch đưa Kiều thị cùng một trai một gái tới thăm Chân Ngọc, bởi vì thấy Chân Ngọc tỉnh lại, Kiều thị thiếu chút nữa vui quá mà khóc, gạt lệ nói: "Ngọc nương hôn mê mấy ngày liền, làm chúng ta lo lắng quá. Ngay cả Nguyên Gia và Nguyên Phương, cũng vẫn luôn hỏi, hỏi cô cô lúc nào sẽ tỉnh lại!"

Chân Ngọc vừa thấy Nguyên Gia và Nguyên Phương, đã là vẫy hai đứa đi qua, một tay ôm một đứa, để chúng ngồi bên cạnh mình, tỉ mỉ hỏi tên cùng tuổi, lệnh Lạp Hạ đưa hũ bao cho hai đứa nhỏ.

Chân Thạch và Kiều thị biết được hiện nay Chân Ngọc đã mất trí nhớ, không khỏi thở dài, an ủi: "Chỉ là tạm thời mất trí nhớ, một ngày nào đó có thể nhớ lại, không cần phải quá lo lắng."

Vương Chính Khanh biết được Chân Thạch tới, liền sai người mời hần đến thư phòng nói chuyện. Cũng là để cho hần đi theo làm việc bên mình, đến lúc

đó giúp đỡ chuyện khai thác bùn từ sa.

Chân Thạch vừa nghe liền mừng rỡ, có thể đi theo làm việc bên cạnh Vương Chính Khanh, đó là tiền đồ vô lượng, nhất thời xoa xoa tay nói: "Được Trạng Nguyên gia coi trọng, đương nhiên sẽ toàn tâm toàn ý làm việc. Chỉ là, hiện nay ta vẫn còn làm tiên sinh kế toán trong cửa hàng của Ngọc nương, phải thương lượng với Ngọc nương một tiếng rồi nói."

Vương Chính Khanh gật đầu một cái, nói tiếp: "Lúc trước nghe Ngọc nương nói, cũng là muốn kết bái thành huynh muội với huynh?"

Chân Thạch lên tiếng: "Ngọc nương nói muốn cùng Trạng Nguyên gia thương lượng trước đã, nếu Trạng Nguyên gia không có ý kiến, sẽ cùng ta kết bái. Ta cũng biết, đây là với cao, nhưng lúc ấy Ngọc nương vô cùng chân thành, hơn nữa ta lại có cảm giác sâu sắc ngôn hành cử chỉ của muội ấy rất giống Ngọc Lang nhà ta, liền không đành lòng phật ý tốt của muội ấy. Nếu Trạng Nguyên gia cảm thấy không ổn, chuyện này không nhắc tới là được."

Vương Chính Khanh nói: "Ta không phải ý này. Hiện nay Ngọc nương mất trí nhớ, đang cần có người thân cận qua lại nhiều hơn, huynh là đại ca của Chân Bàng nhân, với Ngọc nương mà nói, cũng bằng với đại ca của nàng rồi, chuyện kết bái, cũng muốn chọn ngày tiến hành cho sớm."

Chân Thạch có chút ngoài ý muốn, nhất thời lại hạ quyết tâm, nhất định phải làm việc thật tốt cho Vương Chính Khanh, lại cố gắng vươn lên, làm một đại ca tốt sau lưng Chân Ngọc nương.

Sau khi Chân Thạch và Kiều thị cáo từ, am Kim Sa lại có một đám nhân mã nữa tới thăm, là Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu.

Nghe nói Chân Ngọc tỉnh lại, Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu vui mừng, tới sớm không bằng tới đúng dịp, vừa đúng lúc phu nhân tỉnh lại, cũng không uống khổ tâm họ cầu xin lão phu nhân, đặc biệt ra cửa tới thăm.

Chân Ngọc đang buồn bực, nhìn thấy rèm được vạch ra, hai nữ tử như hoa như ngọc đi vào, hai mắt nhất thời tỏa sáng, trái tim vui mừng, hỏi Hồ ma ma nói: "Hai vị này là?"

Hồ ma ma vội vàng giới thiệu: "Vị này là Chu di nương, vị này là Hạ di nương, đều là thiếp thị của Tam gia."

A, thiếp thị của Tam gia, đương nhiên cũng là thiếp thị của ta. Chân Ngọc gật đầu, kêu Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu ngồi ở bên cạnh, lại sai người bưng trà.

Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu nghe được chuyện Chân Ngọc tạm thời mất trí nhớ, đương nhiên an ủi một phen, khi thấy Chân Ngọc vẫn thương yêu họ như ngày trước, nhất thời thở nhẹ một hơi, phu nhân vẫn thân thiện như vậy, cũng khiến người không lo âu.

Một nơi khác, lại có người trong vương phủ tới bẩm chuyện với Vương Chính Khanh, Vương Chính Khanh lần lượt xử lý, lại phân phó vài sự kiện, tiễn người đó đi, lúc này mới qua chỗ Chân Ngọc, mới đi tới trước đình (trước đình có lẽ là trước cửa phòng hoặc là cửa trước của một viện tử, ta tìm hình ảnh mãi mà không thấy -_-), đã nghe thấy có tiếng cười trong phòng Chân Ngọc, nhất thời hơi kinh ngạc, ở cùng ai một chỗ đây? Cười đến vui vẻ như vậy?

Lập Hạ cầm bình trà tới, thấy Vương Chính Khanh đứng ở trước đình, hành lễ xong, bẩm: "Là hai vị di nương tới thăm phu nhân theo lệnh của lão phu nhân. Bởi vì thấy Tam gia còn bận làm việc, hai vị di nương cũng không dám qua quấy rầy, chỉ nói cười giúp phu nhân giải buồn."

Vương Chính Khanh nghe xong, bước nhanh đi qua, vén rèm nhìn lên, Chân Ngọc ngồi nghiêng ở trên giường, Chu Hàm Xảo đang giúp nàng bóp lưng, Hạ Sơ Liễu đang bưng trà dứt cho nàng uống..., đẹp cho một bức mỹ nhân hành nhạc đồ.

Trong nháy mắt, trái tim Vương Chính Khanh cực kỳ không vui, Bàng nhân gia, nàng thừa cơ thân mật với nữ nhân như vậy, thật quá đáng mà.

Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu nghe được tiếng vang, ngẩng đầu thấy là Vương Chính Khanh, vội vàng xuống dưới hành lễ, miệng nói gấp qua Tam gia.

Vương Chính Khanh tức giận, phát tay nói: "Tất cả đi xuống, ta có việc muốn nói riêng với Ngọc nương."

Không dễ dàng gì mới gặp mặt một lần, lại xua đuổi chúng ta như vậy? Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu có chút lạnh tâm, nhìn nhau một cái, liền lui xuống.

Chân Ngọc có mỹ nhân ở bên, vốn là dễ chịu, thấy Vương Chính Khanh vừa tới, đã đuổi mỹ nhân đuổi đi, không khỏi có chút không vui, cau mày nói: "Có lời gì muốn nói?"

Vương Chính Khanh bật thốt lên nói: "Hai di nương này không phải người tốt, nàng đừng ở cùng một chỗ với các nàng."

Ah, lại còn nói xấu di nương! Chân Ngọc kinh ngạc cực kỳ, "Họ không phải người tốt, người lại nạp họ làm thiếp thị?"

Lời Vương Chính Khanh vừa ra khỏi miệng, cũng là phát hiện, tài năng Trạng Nguyên của mình không thấy đâu hết, nói chuyện giống như tiểu tức phụ (nàng dâu nhỏ a~~~), nhưng bây giờ cũng không thể rút lại được nữa, chỉ đành phải nói: "Chu di nương là a nương cho, hơn nữa hầu hạ ta từ nhỏ, không tiện từ chối."

A, hiểu rồi. Chân Ngọc gật đầu một cái.

Vương Chính Khanh vỗ vỗ trán, nhìn Chân Ngọc một cái nói: "Hạ di nương, là Vương Gia ban thưởng, cũng không thể từ chối."

"Đáng thương, lại bị nhét hai di nương mình không thích ở bên người." Chân Ngọc thở dài nói: "Chỉ là họ hoa dung nguyệt mạo, để không cũng đáng tiếc, bình thường cũng phải gọi các nàng tới hồng tỵ thiên hương, tăng chút hứng thú, mới không uổng tướng mạo kia của họ. Cũng không phụ ý tốt của a nương và vương gia."

Nghĩ khá lắm! Trong lòng Vương Chính Khanh hừ một tiếng, không tiếp lời của nàng, lại đưa một phương thuốc ra nói: "Nàng xem cái này một chút."

Chân Ngọc mặc dù mắt trí nhớ, phương thuốc cũng là đọc được, nhìn xong nghi ngờ nói: "Canh bồi bổ tốt như vậy, vì sao bên trong lại thêm tuyệt tử tán?"

Vương Chính Khanh nói: "Đây cũng là chén thuốc lần trước tiểu ni cô kia bụng cho nàng uống, nàng nổi lên nghi ngờ nên không uống, giữ lại chén thuốc để cho ta cầm cho đại phu kiểm tra. Giờ đại phu tra được thành phần trong canh thuốc kia, không ngờ bên trong cho thêm tuyệt tử tán. Nếu nàng uống, hậu quả khó mà lường được."

Chân Ngọc hỏi "Đây là ai muốn hại ta?"

Vương Chính Khanh hừ nói: "Là vương phi. Nàng ta sợ nàng vào vương phủ tranh giành tình cảm với nàng ta, am chủ hạ tuyệt tử tán với nàng." Nói xong lại nói vắn tắt một số chuyện trước đây. Trừ câu nói Chân Ngọc tự thừa nhận thân phận nói mình là Chân Bàng nhân ra, những chuyện khác, Vương Chính Khanh cũng không gạt nàng.

Lại nói, mình không nói cho nàng, cũng sẽ có người khác nói cho nàng biết.

Chân Ngọc vừa nghe vừa ngạc nhiên, thì ra mình lại là kỳ nữ tử như vậy!

Vương Chính Khanh nói xong, nhìn Chân Ngọc nói: "Chúng ta mau sinh đứa nhỏ đi, đừng để một ngày nào đó bị người hạ tuyệt tử tán, chúng ta liền tuyệt hậu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Chân Ngọc lại ở am Kim Sa nghỉ ngơi ba ngày, đại phu chẩn qua mạch, nói không còn gì đáng ngại nữa, lúc này mới chuẩn bị xuống núi trở về phủ.

Am Kim Sa sớm đã đổi am chủ, tiểu ni cô cũng ít đi vài người, tới ngày Chân Ngọc đi, tới tiền cũng chỉ lác đác mấy người. Vẫn là Hồ ma ma nói đến am chủ trước kia, còn cần răng, mắng: "Không ngờ nàng ta cũng dám, cho thêm tuyệt tử tán vào thuốc, cũng may phu nhân nhạy bén, lúc ấy không có uống, nếu không, cho dù có chín cái mạng, cũng không đền nổi."

Lập Hạ cũng là sợ, chen miệng nói: "Về sau ra cửa, những thứ ăn uống này, vẫn nên tự mình trông chừng mới yên tâm."

Chân Ngọc bởi vì thấy xe ngựa rộng rãi, lại kéo Hồ ma ma và Lập Hạ cùng vào xe ngựa, nghe được họ nói chuyện, liền cười nói: "Lần này chỉ là trường hợp đặc biệt, bình thường nào có nhiều người muốn hại ta như vậy?"

Hồ ma ma do dự một chút, cuối cùng hỏi "Rốt cuộc là ai chỉ điểm am chủ bỏ thuốc? Nếu chúng ta biết rồi, về sau cũng có thể đề phòng một chút, không đến nỗi một mắt đen(???)."

Chân Ngọc cười một cái nói: "Ma ma yên tâm, sau này người đó sẽ không hại ta nữa đâu." Nói xong đóng chặt miệng.

Hồ ma ma thấy thế, biết không hỏi được gì, chỉ đành phải thôi.

Lập Hạ lại nói: "Tính ra, phu nhân vào Vương gia cũng hơn một năm, lần này trở về, phải điều dưỡng thân thể thật tốt, mau mau sinh hạ nhất nam bán nữ, mới có thể an tâm."

Trong lòng Chân Ngọc có một câu, chỉ là không có nói ra. Ừ, thật ra thì, chuyện sinh con này, không nhất định phải là chủ mẫu sinh mà, di nương cũng có thể. Đợi di nương sinh con, ôm đến trước mặt để ta nuôi, không phải được rồi sao? Nếu không, nuôi di nương lại không cho họ sinh con, để các nàng nhàn rỗi, không phải quá lãng phí sao?

Xe ngựa đến cửa phủ Vương gia, cả đám sớm ra đón. Đầu cùng có vinh yên. Lần này, phu nhân nhà chúng ta lại cứu Cửu Giang Vương một mạng, trong kinh thành cũng truyền ra, nói phu nhân trí dũng song toàn, thật sự là một kỳ nữ tử. Nhiều lão phu nhân của các phủ còn cố ý tới kéo quan hệ với lão phu nhân nhà chúng ta, tán dương Tam phu nhân lợi hại. Lại hỏi trước đây sao lại có tuệ nhãn chọn được một nàng dâu tốt như vậy. Mấy ngày nay lão phu nhân đều vui tươi hơn hờ, tâm tình tốt lên, liền ban thưởng không ít cho hạ nhân. Chúng ta cũng thom lây nha!

Ninh lão phu nhân nghe được đám người Chân Ngọc trở lại, liền đợi ở phòng khách, đợi khi Hồ ma ma đỡ Chân Ngọc thỉnh an bà, đã vội vàng tỏ ý bảo Chân Ngọc ngồi xuống, liếc nhìn nàng một cái nói: "Gầy đi nhiều rồi." Lại thở dài nói: "Thiếu chút nữa mất mạng rồi, có thể phải bồi bổ thật tốt, chuyện trong phủ còn có ta."

Chân Ngọc vội nói tạ ơn, lại nói tới chuyện mình mất trí nhớ, nói nếu có chỗ không đúng, xin lão phu nhân chỉ giáo.

Ninh lão phu nhân cười nói: "Được rồi, chỉ là tạm thời mất trí nhớ, nghỉ ngơi một thời gian tự nhiên sẽ nhớ ra thôi, cũng không có gì to tát. Hơn nữa con cũng chỉ là không nhớ rõ người và chuyện, một bụng học thức không quên là được. Lão phu nhân phủ Đức Khánh Công còn chạy tới, hỏi khi nào thì con viết thêm kịch bản nữa, ta cũng chờ." Nói rồi bản thân đã cười trước.

Chân Ngọc cũng cười, đáp: "Kịch bản sao, cái này dễ mà. Đợi con nghỉ ngơi mấy ngày, có tinh thần rồi, sẽ viết một bản."

Ninh lão phu nhân nghĩ tới Chân Ngọc liên tiếp cứu Cửu Giang vương hai lần, ân cứu mạng này, Cửu Giang vương không thể quên, đứa con nhà mình tự nhiên cũng là thuận nước đẩy thuyền, càng được Cửu Giang vương trọng dụng. Tương lai Cửu Giang Vương thành đại sự, nhi tử và tức phụ dĩ nhiên được phong thưởng không ít. Trong khoảng thời gian ngắn, nhìn Chân Ngọc đã thấy thuận mắt hơn rất nhiều, cũng không so đo nhiều chỗ thất lễ ngày trước của nàng nữa. Lúc này nghe nàng nói còn có thể viết thêm kịch bản, liền thấy điều thú vị nói: "Đến lúc đó để Tam lang mài mực cho con."

Hồ ma ma thấy Ninh lão phu nhân lúc này đối xử với Chân Ngọc rõ ràng bất đồng, đã là coi trọng một chút rồi, trong bụng âm thầm mừng rỡ. Đợi khi ra khỏi phòng Ninh lão phu nhân, khoe miệng bà còn treo nụ cười, trong thời gian phu nhân vào cửa, lúc nào thì được mẹ chồng ưu đãi như vậy? Lần bị thương này, đúng là vì họa được phúc.

Chân Ngọc trở về phủ, Cửu Giang vương mỗi ngày đều sai người đến thăm, lại thưởng rất nhiều thuốc bổ, cùng lúc đó, lại triệu Vương Chính Khanh tới nói chuyện.

Vương Chính Khanh suy nghĩ, trong chuyện Chân Ngọc này Cửu Giang vương tuy có sai, hơn nữa có chút hồ đồ, nhưng trong chuyện khác, suy cho cùng cũng một mình chủ. Lại nghĩ cho dù là kiếp trước, hay kiếp này, Chân Ngọc cũng một lòng với Cửu Giang vương, di nguyện cũng là hi vọng Cửu Giang vương phải thành đại sự, trở thành hiền chủ thiên hạ, nhất thời khế thờ dài, giấu những chuyện Cửu Giang vương có lỗi với Chân Ngọc ở đáy lòng.

Lúc này Cửu Giang vương gặp Vương Chính Khanh, rốt cuộc có chút xấu hổ, suy nghĩ một chút, cho hạ nhân lui xuống hết, bồi lễ (Các nàng xem phim cổ trang của TQ, khi tạ lỗi với ai đó người ta thường chắp hai tay qua đầu người hơi cong đầu hơi cúi xuống, đây là bồi lễ) với Vương Chính Khanh nói: "Mọi chuyện, là Bồn vương là không đúng, Trạng Nguyên gia không cần để ở trong lòng. Đối với chuyện Trạng Nguyên phu nhân mất trí nhớ, đương nhiên sẽ tìm kiếm danh y chẩn bệnh, nhất định khiến nàng khôi phục trí nhớ."

Vương Chính Khanh thấy Cửu Giang vương bồi lễ, rốt cuộc không dám nhận, nghiêng người tránh, đáp: "Lễ này của Vương Gia, là nên bồi với Ngọc nương, không phải với ta."

Cửu Giang vương đạo: "phải, đợi gặp được Trạng Nguyên phu nhân, tất nhiên bồi lễ tử tế." Hắn nói xong, rốt cuộc còn bổ sung thêm một câu: "Diệu Đan muốn hạ độc sát hại Trạng Nguyên phu nhân, vương phi lại lệnh am chủ bỏ tử tuyền tán vào thuốc bổ của Trạng Nguyên phu nhân, nhưng Trạng Nguyên phu nhân lại bất chấp tất cả cứu Bồn vương một mạng, ân cứu mạng này của nàng, Bồn vương tuyệt sẽ không quên. Chỉ Diệu Đan là cốt nhục duy nhất của Trấn Bắc vương, ở điểm này mong Trạng Nguyên gia nể tình, để cho nó sống! Về phần vương phi, đã biết sai rồi, hiện đang chép kinh chuộc tội ở Phật đường!"

Vương Chính Khanh tra rõ tất cả mọi chuyện, lại trình lên cho Cửu Giang vương, chỉ là Cửu Giang vương chậm chạp không phạt nặng Đường Diệu Đan, chỉ cảm tức cho xong việc, cũng không nghe nói trách phạt vương phi như thế nào, suy cho cùng không thoải mái, bây giờ nghe thấy lời này của Cửu Giang vương, cuối cùng sáng khoái một chút.

Cửu Giang vương bồi lễ, cũng thở phào nhẹ nhõm, Chân thị cứu mình hai lần liền, Vương Chính Khanh lại một lòng trung thành, trung thân như vậy, thật sự không dễ có được. Mình muốn thành tựu đại sự, cũng phải đối xử chân thành, giữ chặt lòng của bọn họ mới được.

Ra khỏi vương phủ, Vương Chính Khanh liền đi gặp Chân Thạch, sau khi ngồi xuống, cười nói: "Gia mẫu nghe nói Ngọc nương muốn kết bái huynh muội với huynh, cho người xem bát tự, cũng nói có duyên huynh muội duyên, đợi sáng mai huynh dẫn theo tẩu tẩu đến phủ, mọi người gặp mặt một lần, cũng tốt thương lượng chọn một ngày lành, để hai người cử hành lễ kết bái."

Chân Thạch vừa nghe, đương nhiên đáp ứng.

Ngày hôm sau, Chân Thạch liền dẫn theo Kiều thị cùng hai đứa bé đến Vương gia bái kiến Vương Tuyên và Ninh lão phu nhân. Ninh lão phu nhân thấy Chân Nguyên Gia và Chân Nguyên Phương trần trọc đáng yêu, cực kỳ yêu thích, nhất thời nhìn kỹ Chân Nguyên Gia, cũng cười nói: "Về mặt động tác của đứa bé này, lại có chút giống Ngọc nương. Ai không biết, còn tưởng rằng là cô cháu ruột!"

Vương Chính Khanh cười nói: "Đợi kết bái rồi, liền hơn hẳn cô cháu ruột rồi."

Ninh lão phu nhân vốn không để ý chuyện Chân Ngọc muốn kết bái với Chân Thạch lắm, khi thấy Chân Nguyên Gia tuổi còn nhỏ, thông tuệ khác thường, đoán lớn lên nhất định bất phàm, cũng gắt đầu, ba tuổi nhìn già, đứa nhỏ này tương lai sẽ có thành tựu, hiện nay nhận làm thân thích, ra sức giúp nó một chút, cũng không phải là chuyện xấu.

Có Vương Tuyên và Ninh lão phu nhân ra mặt, đến ngày Chân Ngọc và Chân Thạch kết bái, trong phủ liền có rất nhiều người tới, cũng cười nói Chân Ngọc từ nay có ca tẩu chống lưng rồi, về sau cũng không thể cứ khi dễ Trạng Nguyên Lang vân vân.

Đối với Chân Thạch, Chân Ngọc cũng là cảm thấy thân thiết, mặc dù mất trí nhớ, lại cảm giác Chân Thạch là đại ca ruột của mình, đợi kết bái xong, chỉ cảm thấy hoàn thành một chuyện lớn, trái tim khoan khoái không ít.

Đến tối, Chân Ngọc lại đích thân đến phòng Vương Chính Khanh nói cảm ơn, cảm ơn hắn thay mặt mình chủ trì chuyện kết bái, cũng cho Chân Thạch mặt mũi.

Vương Chính Khanh cười nói: "Một câu nói nhẹ tênh như vậy, là cảm ơn xong rồi sao?"

Chân Ngọc thấy ánh mắt hắn khác thường, xoay người một cái liền rời đi.

Vương Chính Khanh cười khổ nói: "Gia hỏa qua cầu rút cầu."

Bận rộn trôi qua vài ngày, Vương Chính Khanh làm xong chuyện tích trữ trên tay, lại dẫn Chân Thạch tới chỗ khai thác kiểm tra một chút, khi trở về liền nói tới Chân Băng nhân với Chân Thạch. Cười hỏi chút chuyện Chân Băng nhân khi còn bé, thích ăn gì, thích nghe khúc nhạc gì.

Chân Thạch không nghĩ ngờ gì, chỉ cho là Vương Chính Khanh nhớ tới bạn cũ, liền nói tới sở thích của Chân Ngọc khi còn sống.

Chân Ngọc ngoại trừ thích đọc sách thích đánh cờ thích vẽ tranh ra, càng thích sưu tầm các loại âm tử sa nổi tiếng, trong đó thích nhất là âm Thụ Anh của đại sư chế bình Cung Xuân. Chỉ là âm Thụ Anh truyền lại đời sau cực ít, nhưng trong phủ Cửu Giang vương, lại có một âm.

Buổi tối nay, Chân Ngọc đang suy nghĩ kịch bản, chép chép viết viết thì Lập Hạ liền đi vào bẩm: "Tam phu nhân, Tam gia đến rồi!"

Tiếng nói vừa dứt, Vương Chính Khanh nâng một cái hộp cười cười tiến vào.

"Ngọc nương, nhìn xem ta đem tới cho nàng thứ gì?" Vương Chính Khanh ý bảo Lập Hạ đi xuống, hắn ngồi vào trước án, mở cái hộp, lấy ra một âm Thụ Anh, cẩn thận đưa tới trước mặt Chân Ngọc, cười nói: "Nàng xem!"

"Âm Thụ Anh?" Chân Ngọc giật mình, nâng bình lên nhìn kỹ, thấy đáy bộ có khắc hai chữ Cung Xuân, kích động đến nỗi tay cũng run lên, "Đây là đồ thật? Ngươi có được từ chỗ nào?"

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc nhận ra âm Thụ Anh, sờ đầu một cái nói: "Ngươi không nhớ chúng ta, cũng không nhớ chuyện xảy ra trước kia, vì sao lại nhớ được những chữ này, cũng nhớ loại âm này đây? Kỳ quái."

Chân Ngọc cũng ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nói: "Quả thật rất kỳ quái." Vừa nói vừa đi xem âm, sờ sờ, chuyển tới dưới đèn xem xét, cất giọng phân phó Lập Hạ nói: "Đấy lò trà trong sân đi, ta muốn dùng âm Thụ Anh pha trà."

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc chỉ nhìn âm, hoàn toàn không nhìn cái người tặng âm này, không khỏi nhắc nhở: "Này này, nàng còn chưa có cảm ơn ta. Vì lấy được cái âm này, ta rất là tốn công tốn sức đấy."

Chân Ngọc cẩn thận để âm xuống, ngoắc ngoắc tay Vương Chính Khanh, đợi hắn đến gần, liền vươn tay sờ sờ mặt của hắn, cười nói: "Ngày khác, ta chọn một vị mỹ nhân đáp tạ ngươi, không để ngươi mỗi đêm đều ngủ một mình."

Mặt Vương Chính Khanh trầm xuống, đẩy tay Chân Ngọc ra, "Ngươi cho rằng âm này chỉ đáng giá bằng một mỹ nhân?"

Chân Ngọc phục hồi tinh thần lại, lập tức nói: "Một mỹ nhân quả thật không đủ, ba thì như thế nào? Nếu còn không được, Hồng Tụ yêu quý của ta cũng tặng cho ngươi là được."

Nói cái gì? Ta chỉ là vì ba mỹ nhân và một Hồng Tụ lạ đi cầu khẩn Vương Gia nhiều lần muốn cái âm này sao? Vương Chính Khanh lạnh mặt nói: "Mỹ nhân ta không muốn, trả âm cho ta."

"Vậy ngươi muốn như thế nào?" Chân Ngọc nóng nảy, ngăn ở trước án, không để cho Vương Chính Khanh lấy âm Thụ Anh đi.

Vương Chính Khanh thiên ngôn vạn ngữ ở trong lòng, vừa nói ra, lại nói: "Cũng không muốn như thế nào, chỉ muốn nàng sinh cho ta một đứa bé."

Một âm Thụ Anh đổi một đứa bé? Chân Ngọc nghiêng đầu nhìn âm Thụ Anh một chút, nhìn lại bụng mình một chút, cực kỳ khó xử, âm Thụ Anh, sở thích của ta, đứa bé, ta không muốn sinh.

Vương Chính Khanh thấy vẻ mặt của Chân Ngọc, lập tức lùi một bước nói: "Nếu không, trước hết để cho ta chuyển qua ở chung với nàng, buổi tối cùng nhau thưởng thức âm này. Lúc nào nàng muốn sinh con, cái âm này sẽ thuộc về nàng."

Chân Ngọc cân nhắc một chút, không phải trong phòng nhiều hơn một cái âm, đồng thời nhiều hơn một người sao? Nàng sáng khoái đáp: "Được, đồng ý." Liền cùng nhau thưởng thức cái âm này, thưởng thức đến khi thiếp thị sinh hạ đứa bé thay ta, cái âm này liền thuộc về ta.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Đến tối, chân trời treo nửa vầng trăng, nước trên bếp trước đình viện sôi rồi, phát ra tiếng "ục ục".

Chân Ngọc ngồi ở trước án kỷ, vẫn còn đang chăm chú nhìn ấm Thụ Anh đó, càng nhìn càng yêu thích không nỡ rời tay, mắt thấy Lập Hạ mang nước sôi tới, vội bảo nàng để xuống, mình cầm nước sôi tới xối bình trà, lại thả lá trà vào ngâm, dặn Lập Hạ cầm cốc trúc mới có được tới châm trà, cười nói: "Ấm trà này để không một thời gian rồi, không thường xuyên pha trà, hiện nay trà pha ra, không thể uống, hơn nữa phải pha qua mấy lần trà, lại dùng nước trà nấu ấm trà này, khử mùi lạ, mới có thể chính thức pha trà uống."

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc pha trà có bài có bản, trà pha ra lại không cho người uống..., chỉ sai người đổ vào gốc cây hoa, liền cười nói: "Hành hạ như thế, tối nay là không có uống trà rồi?"

Chân Ngọc cười nói: "Trà pha ra từ ấm này vẫn không thể uống..., nhưng ấm khác có thể!" Nói rồi phân phó Lập Hạ: "Còn không tìm một ấm khác pha trà?"

Lập Hạ đáp, đi vào một hồi, cùng đi ra ngoài với Hồng Tụ một người cầm bình, một người bung ly trà, tự đi bếp trà bận rộn.

Lúc này Vương Chính Khanh nhìn Hồng Tụ, cũng là càng nhìn càng quen thuộc, cảm giác nàng ta giống như một người, lại nhìn Chân Ngọc, trong giây lát, bừng tỉnh, Hồng Tụ này, không phải là giống quận chúa Đường Diệu Đan sao? Ban đầu Chân Ngọc cầm một bức họa đối Hồng Tụ, cũng không phải là nhìn trùng tư thái của Hồng Tụ, rõ ràng là nhìn tướng mạo nàng ta giống như Đường Diệu Đan, lúc này mới tìm cách đối. Chỉ là nữ tử như Đường Diệu Đan, sao đáng để Chân Ngọc nhớ mong?

Sau khi từ am Kim Sa trở về, Chân Ngọc lại không sai bảo Hồng Tụ nữa, đám người Hồ ma ma cho là nàng mất trí nhớ, không nhớ nổi Hồng Tụ, liền cũng không để ý. Chỉ có Chân Ngọc nghi hoặc, tự trách mình vì sao mỗi khi nhìn thấy Hồng Tụ, liền có chút chán ghét, rõ ràng Hồng Tụ dịu dàng nhu thuận, nhưng nàng chính là không thích Hồng Tụ nữa.

Mất thấy ánh mắt Vương Chính Khanh di chuyển trên người Hồng Tụ, Chân Ngọc liền tiến tới nói: "Thế nào, mỹ nhân vui tai vui mắt chứ? Tặng cho người. Về sau để cho nàng trong thư phòng hầu hạ người là được rồi."

Vương Chính Khanh cười nhạt nói: "Đây là ban đầu nàng cầm một bức họa đối với Tăng Thiếu Dương, giờ đã không cần nàng ta, sao không trả nàng về Tăng gia, đổi bức họa kia về?"

Chân Ngọc vừa nghe, hỏi "Mỹ nhân trong phủ chúng ta đủ nhiều rồi, ta làm sao sẽ cầm một bức họa đi đổi nàng tới đây chứ?"

"Lúc ấy nghe Hồ ma ma nói, hình như là nàng nhìn trùng nha đầu này có tư thái tốt, muốn đổi lấy cho ta làm thiếp thì, sau lại nhìn nha đầu này không tệ, liền giữ lại bên mình để dùng." Vương Chính Khanh lắc đầu nói: "Ta không muốn nha đầu này, nhìn chướng mắt."

Chân Ngọc cũng lắc đầu, rõ ràng nha đầu này rất đẹp, chính mình mấy ngày nhìn nàng, cũng cảm thấy chướng mắt, kỳ quái. Nàng suy nghĩ, nhỏ giọng hỏi "Hiện trả lại Tăng gia, Tăng gia chịu hoàn trả bức họa kia không?"

"Ta đoán họ không chịu, bởi vì bức họa này là tặng cho Tăng lão gia làm thọ lễ, Tăng Thiếu Dương làm sao dám đòi lại từ chỗ Tăng lão gia?" Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc cho là thật, không ngờ thật sự tính lấy Hồng Tụ để đổi bức họa kia về, không khỏi bật cười, đang muốn đưa tay sờ sờ đầu nàng, nhất thời thấy trong sân nha đầu nhiều, chỉ đành phải nhịn lại, nhỏ giọng nói: "Trong Tăng phủ có mấy ấm tử sa không tồi, trong đó có một ấm trà nhỏ Tây Thi, cực kỳ tinh xảo đáng yêu, thích hợp cho hai người dùng trà. Nàng trả lại Hồng Tụ, dùng nàng ta đổi lấy ấm trà nhỏ kia, đoán chừng Tăng Thiếu Dương không thể làm gì khác hơn là đổi với nàng."

Ánh mắt Chân Ngọc sáng lên, nhẹ nhàng cười nói: "Vẫn là Tam lang biết tính toán."

Nhất thời Lập Hạ rót trà bung tới, hai người bung trà uống, lại ăn chút hoa quả, nói tới thì vẫn, cũng có hứng thú.

Lập Hạ thấy Vương Chính Khanh chậm chạp không đi, không biết hẳn muốn an giấc ở nơi này hay không, chỉ nhìn Chân Ngọc, muốn đợi chỉ thị của nàng.

Chân Ngọc nhìn trời cũng không sớm, liền hỏi Vương Chính Khanh: "Tối nay Tam lang muốn nghỉ ngơi ở chỗ này sao?"

Vương Chính Khanh chỉ chỉ ấm Thụ Anh nói: "Nó ở đây, ta đương nhiên ở đây."

Chân Ngọc liền phân phó Lập Hạ: "Tìm người mang giường La Hán tới đây, đưa thêm chăn nệm nữa, Tam gia tạm thời muốn chung phòng với ta."

Không phải cùng giường sao? Vương Chính Khanh có chút thất vọng, nhưng ngẫm lại, có thể chung phòng trước đã không tồi rồi, liền nhịn lại không phản đối, rất sợ Chân Ngọc để hắn cầm theo ấm trà cũt.

Lập Hạ nghe thấy để cho người mang giường tới, vốn muốn nói gì, suy nghĩ một chút, cũng không nói nữa, chỉ cười mỉm dẫn người đi chuyển giường.

Hồ ma ma nghe được muốn thêm giường, liền ngăn Lập Hạ lại nói: "Chuyển giường phải chọn giờ lành, chuyển lung tung như vậy, không thể được."

Lập Hạ nói: "Tuy là nói như thế, nhưng cái khó là tối nay Tam gia và Tam phu nhân muốn chung phòng, lúc này sai người chọn ngày lành tháng tốt thì không kịp nữa. Theo con thấy, tối nay ánh trăng cực tốt, họ vừa nói vừa cười, chính là giờ lành rồi."

Hồ ma ma vừa nghe, cũng thấy có đạo lý, liền nhỏ giọng nói: "Đặt giường của Tam gia đối diện giường Tam phu nhân, để cho họ có thể nhìn thấy đối phương."

Lập Hạ đáp, lặng lẽ hỏi "Có muốn đốt hương hay không?"

Hồ ma ma khoát tay nói: "Tạm thời đừng đốt, phải xem tình trạng Tam gia và phu nhân làm chuyện gì rồi nói." Chui chung phòng rồi, nhất định sẽ chung giường. Bọn họ đốt hương trợ hứng, cũng đừng kéo quá hóa vụng.

Khi Hồ ma ma và Lập Hạ dọn dẹp giường đệm, Chân Ngọc tự vào phòng, đổi xiêm áo sau tắm bình phong, rửa mặt, lên giường của mình nằm trước, phân phó Lập Hạ: "Chốc nữa Tam gia đi vào, các người hầu hạ là được, ta ngủ trước đây." Nói rồi hạ màn, đắp chăn nhắm mắt lại, chỉ một lát liền ngủ thiếp đi.

Vương Chính Khanh qua thư phòng một chuyến, khi trở về, đèn trong phòng Chân Ngọc chỉ còn lại một chiếc, màn của nàng buông xuống, cũng là ngủ rồi.

Hồ ma ma đi vào hầu hạ, nhẹ nhàng giúp trải giường chiếu, lại lấy nước cho Vương Chính Khanh rửa mặt, nhìn hắt lên giường, lúc này mới lui xuống.

Lập Hạ thấy Hồ ma ma ra ngoài, liền nhỏ giọng hỏi: "Có phải sai người trực đêm hay không?"

Hồ ma ma gật đầu nói: "Đương nhiên rồi, lúc nửa đêm muốn uống nước uống trà, phải có có người ứng một tiếng."

Vương Chính Khanh nằm ở trên giường, cũng là không ngủ được, chỉ trở mình tới lui, lại gọi nhỏ: "Ngọc nương, Ngọc nương, ngủ chưa?"

Chân Ngọc mơ hồ nghe được tiếng la, thầm nói: "Ồn ào cái gì?"

"Thật tốt quá, nàng chưa ngủ nha?" Vương Chính Khanh lập tức nhảy xuống giường, chụp giày vào xông tới bên giường Chân Ngọc, vén màn lên nói: "Có lẽ uống quá nhiều trà, nên không ngủ được, không bằng chúng ta tâm sự đi!"

Chân Ngọc nghe được âm thanh, miễn cưỡng mở mắt, nhìn Vương Chính Khanh hồi lâu nói: "Tranh cãi cái lại, ấm trà này ta không cần nữa."

Vương Chính Khanh lập tức ngậm miệng, chỉ đành phải lui về giường của mình, nằm chết dí trên giường than thở, nhìn thấy, nghe thấy, lại cứ ăn không được!

Chân Ngọc lật người, lại ngủ thiếp đi, đêm nay, lại trách mộng liên tiếp, khi thì mơ thấy mình là một nam tử, khi thì mơ thấy mình biến thành một nữ tử khác, khi thì lại mơ thấy mình trụng tên ngã xuống, cúi bên tai Vương Chính Khanh nói ra một bí mật nào đó. Buổi sáng sau khi tỉnh lại, thấy giường Vương Chính Khanh trống không, biết hắt vào triều sớm, tìm nhất thời đập mạnh và loạn nhịp, thầm nghĩ rảnh rồi chỉ bằng hỏi Tam lang một chút, khi ta trụng tên ngã xuống, có thể từng nói với hắt điều gì đó.

Ninh lão phu nhân biết được Vương Chính Khanh nghỉ ngơi trong phòng Chân Ngọc, cũng thờ nhẹ một hơi, vợ chồng ân ái, bà mới có thể sớm được ôm cháu. Không lâu sau, lại có nha đầu tới nói cho bà biết, nói trong phòng Chân Ngọc cso thêm một cái giường, Vương Chính Khanh và Chân Ngọc phân giường ngủ, cũng không ngủ chung trên giường lớn.

Ninh lão phu nhân cực kỳ kinh ngạc, hai vợ chồng nào hoa súng gì đây?

Nhất thời có nha đầu báo lại, nói con dâu của Thọ vương phi Quý thị tới.

Ninh lão phu nhân vội lệnh người đi mời Quý thị vào, cười hỏi: "Khá lâu không thấy cháu rồi, thế nào hôm nay lại rảnh rồi tới đây?"

Quý thị ngồi xuống, cười nói: "Còn không phải là bởi vì lần trước lấy được một kịch bản tốt ở chỗ người, lần này, vương phi thúc giục cháu tới xem một chút, hỏi Ngọc nương có viết kịch bản nữa không? Nói rằng nếu viết, nhất định phải giành trước, Thọ vương phủ chúng ta diễn kịch trước, cũng mời mọi người tới xem kịch, không để cho phủ công chúa giành hết được."

Ninh lão phu nhân cười nói: "Mấy ngày trước Đức Khánh Công lão phu nhân cũng tới đây hỏi, nói thẳng đợi Ngọc nương thân thể tốt lên, giúp viết một kịch bản. Ta nói Ngọc nương nhà ta cũng không phải là đặc biệt viết kịch bản, các người một hai tới đây muốn kịch bản như vậy, thật không hiền hậu."

Quý thị cười nói: "Muốn trách, chỉ có thể trách văn phong của Ngọc nương thật tốt quá. Lần trước kịch bản đó được bài diễn, cũng nổi tiếng rồi. Ngay cả hoàng thượng đang trong đạo quan tu đạo, cũng nghe nói chuyện này, còn hỏi mấy câu đấy. Nghe nói kịch bản do một nữ tử viết, cũng vô cùng ngạc nhiên."

Trừ lão phu nhân vừa nghe Hoàng đế cũng biết chuyện này, không khỏi ngồi thẳng lên, cười hỏi: "Sao huyền nào đến nỗi hoàng thượng cũng biết?"

Quý thị liền nói: "Lần trước kịch bản này từ khúc triển miên, có mấy vị công công cũng xem kịch, quay về đạo quan, cũng là không cẩn thận hát mấy câu, nên khiến hoàng thượng chú ý."

Ninh lão phu nhân cười cười, muốn khoe khoang thay Chân Ngọc một phen, lại nhin xuống, chỉ sai người đi mời Chân Ngọc tới đây.

Quý thị cũng là ngán Ninh lão phu nhân lại, đứng lên nói: "Ngọc nương giờ là hồng nhân (người nổi tiếng), hay là cháu đi thăm nàng!" Nói rồi đi ra cùng nha đầu.

Chân Ngọc đang trong phòng chép chép viết viết, nghe được Quý thị tới chơi, vội ra trước cửa nghênh đón.

Quý thị cầm tay Chân Ngọc, nhìn kỹ nàng, cười nói: "Khí sắc tốt hơn nhiều rồi, rảnh rồi cũng nên ra ngoài đi dạo, hoạt động một chút."

Chân Ngọc cười mời Quý thị vào phòng, hai người ngồi xuống, lại lên trà, lúc này mới nói chuyện phiếm.

Quý thị hỏi được Chân Ngọc đang viết kịch bản mới, cảm thấy cực hứng thú, chỉ hỏi tới viết kịch tình gì.

Chân Ngọc cười giới thiệu mấy câu, lại đồng ý viết xong sẽ cho quý thị xem trước, Quý thị lúc này mới hài lòng.

Lại ngồi được chốc lát, thấy bọn nha đầu không có bên cạnh, Quý thị nói mấy lời trong lòng với Chân Ngọc, lặng lẽ nói: "Muội vào cửa cũng hơn một năm, còn không có động tĩnh gì, thực sự khó xử. Nếu là thân thể yếu ớt, nên mời thánh thủ phụ khoa bốc vài thang thuốc uống. Nếu là nguyên nhân khác, cũng nên suy nghĩ một chút."

Đội đưa đi Quý thị đi, Chân Ngọc tự định giá, lại cùng Hồ ma ma nói: "Ma ma, tuổi Tam gia cũng không nhỏ rồi, còn không có con, quả thật kỳ cục."

Hồ ma ma vừa nghe liền mừng rỡ, đây là nghĩ thông suốt rồi sao?

Chân Ngọc lẩm bẩm nói: "Ma ma cảm thấy, là an bài Chu di nương hầu hạ Tam gia trước, hay là an bài Hạ di nương trước đây? Trong hai người bọn họ, nhất định phải chọn một người sinh con."

Hồ ma ma trong chốc lát há miệng cứng lưỡi, thật lâu sau mới nói: "Tam phu nhân, nếu để cho thiếp thị sinh con, đứa bé kia phải nhận người làm đích mẫu, nhưng dù sao người không phải là mẹ ruột của đứa bé, tóm lại cách một tầng. Tương lai đứa bé lớn lên, nếu là sinh dị tâm, chỉ lo cho mẹ đẻ, không để ý tới đích mẫu là người này, người sẽ phải chịu thiệt thòi! Biện pháp tốt nhất, là Tam phu nhân tự sinh một đứa."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Chân Ngọc vừa nói chuyện, lại đi mài mực, viết một phong thư đưa cho Hồ ma ma nói: "Giao cho người bên ngoài, lệnh họ lập tức đưa đến Tăng gia, mời Dao nương từ đích thân mở."

Hồ ma ma cười nói: "Từ lúc Tam phu nhân trúng tên ở am Kim Sa, Dao nương từ mặc dù không thể đích thân đến thăm, nhưng cũng phái người hỏi thăm mấy lần, lúc này Tam phu nhân đã khỏi bệnh rồi, quả thật nên hồi âm đáp tạ một tiếng."

Vương Chính Dao là do có thai, thời gian này không thể ra ngoài đi lại, mỗi khi có chuyện, liền sai người viết thư hỏi thăm. Chỉ là lá thư này của Chân Ngọc, ngoại trừ đáp tạ, cũng là nói Vương Chính Dao có tin mừng, bên cạnh chỉ sợ không có người hầu hạ thỏa đáng, muốn đưa Hồng Tụ trở về hầu hạ nàng, còn hỏi ám Tây Thi mà Tăng Thiếu Dương cất giữ.

Hồ ma ma nghe nói muốn trả Hồng Tụ lại, cũng thờ nhẹ một hơi, những ngày trước, Tam phu nhân luôn thân thiết với vị cô nương Hồng Tụ này, không hề để tâm tới những người khác, không nói mình, ngay cả Lập Hạ và Bán Hà, cũng có vài câu oán hận! Hiện nay trả Hồng Tụ về, chính là điều mà mọi người mong muốn.

Sau khi bức thư của Chân Ngọc được gửi đi, tới sáng sớm ngày hôm sau, liền nhận được thư hồi âm của Vương Chính Dao.

Chân Ngọc mở thư ra xem, không khỏi giãn chân mày, cười nói với Hồ ma ma: "Dao nương từ cũng sáng khoái, đồng ý để Hồng Tụ trở về, sau đó sẽ sai người đưa ám tử sa tới!"

Không lâu sau, Hồng Tụ nghe nói chuyện này, nhất thời vọt vào phòng, quỳ trước mặt Chân Ngọc trước mặt khấu đầu nói: "Tam phu nhân thực sự muốn trả nô tỳ về Tăng gia sao? Sau khi nô tỳ đi theo Tam phu nhân, tự hỏi cũng không có làm sai chuyện gì, một lòng hầu hạ Tam phu nhân, không dám có một chút lòng riêng, bị trả về như vậy, sau này nô tỳ nào có mặt mũi đứng giữa các tỷ muội nữa?"

Chân Ngọc còn chưa lên tiếng, Hồ ma ma đã nói trước: "Cần rồi! Ban đầu Tam phu nhân dùng một bức họa đồ người tới đây, chính là trông cậy vào người có thể được Tam gia coi trọng, sinh hạ một trai nửa gái, nhưng trong thời gian người tới, đuổi mất Tam gia cũng không quét người, rõ ràng là không thích người, như vậy, người ở lại chỗ này có tác dụng gì? Hơn nữa hiện nay cũng không phải trả về Tăng gia, mà là dùng người đồ một ám tử sa của Tăng gia. Ám tử sa này là bảo vật, dùng người đồ nó, sẽ không bôi nhọ người."

Hồng Tụ vừa nghe là muốn dùng nàng đổi ẩm tử sa, trái tim hơi thả lỏng. Nếu là đem trả nàng về, nàng chính là người không còn giá trị, tất nhiên sẽ bị người khác chê cười. Nếu là dùng nàng đổi ẩm tử sa, có thể nói, nàng đáng giá bằng ẩm tử sa, giá trị con người sẽ nâng cao lên một chút, không đến nỗi bị người khác coi thường. Hơn nữa trở lại Tăng gia, quen cửa quen nẻo. Nếu là chủ mẫu cất nhắc, không chừng có thể làm thông phòng gì đó, tốt hơn là chịu khổ ở Vương gia như hiện nay. Nàng suy nghĩ như thế, liền không hề khóc nữa, chỉ khấu tạ Chân Ngọc, nói đa tạ nàng những ngày tháng qua đã chiếu cố.

Chân Ngọc khoát tay một cái nói: "Đi đi, hầu hạ chủ mẫu nhà ngươi thật tốt, không chừng tương lai có điềm tốt!"

Hồ ma ma đợi Hồng Tụ khấu đầu xong, liền phân phó Lập Hạ đi vào đỡ nàng lui xuống, giúp đỡ thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về Tăng gia.

Tối buổi trưa, Hồng Tụ được đưa đi, Chân Ngọc đứng dưới mái hiên, nhất thời có chút buồn bã, nhưng không biết mình phiền muộn cái gì.

Hồ ma ma bận rộn một phen, lại thấy một ma ma lặng lẽ tới tìm bà nói chuyện, bà vừa nghe, vội vàng đi tới cửa sau.

Chân Ngọc ngủ trưa vừa tỉnh, liền thấy Hồ ma ma ngồi ở bên giường nhìn nàng, không khỏi giật mình nói: "Ma ma có chuyện gì sao?"

Hồ ma ma nhỏ giọng nói: "Sử Thiết Thủ tới, nói có chuyện muốn bẩm với Tam phu nhân."

"Sử Thiết Thủ?" Chân Ngọc mờ mịt nói: "Hắn là ai?"

Hồ ma ma vỗ đầu một cái, lúc này mới nói hết cho Chân Ngọc nghe chuyện lúc trước tương trợ Sử Thiết Thủ, lại dặn Sử Thiết Thủ giúp đỡ lưu ý mọi chuyện trong vương phủ.

Chân Ngọc nghe xong, suy nghĩ một chút nói: "Giờ ta đã mất trí nhớ, những chuyện trước đây an bài, chỉ sợ không thể bận tâm, nếu chuyện này là vì Tam gia, liền để Sử Thiết Thủ bẩm báo với Tam gia, về sau nghe lệnh của Tam gia là được."

Hồ ma ma vừa nghe, đây là tiết tấu phu nhân muốn an tâm đợi ở phòng trong, mọi chuyện phòng ngoài để Tam gia lo liệu! Bà nhất thời mừng rỡ, liền nói: "Vón nên như thế. Hơn nữa mỗi lần Tam phu nhân gặp mặt Sử Thiết Thủ, ta đều lo lắng, sợ bị người khác nhìn thấy, truyền ra những lời không hay."

Chân Ngọc cười nói: "Bây giờ chính ta không để ý tới chuyện phòng ngoài, cũng tự có người đến nói cho ta biết."

Hồ ma ma vừa nghe, còn không phải sao? Kể từ sau khi kết bài huynh muội với Chân Thạch, phòng ngoài có chuyện gì, Chân Thạch đều thông qua Kiều thị, để Kiều thị nói cho Tam phu nhân biết, còn quan tâm săn sóc hơn cả đại ca ruột.

Vào lúc này, Vương Chính Khanh trở về phủ, vào Chân Ngọc phòng, phát hiện thiếu một nha đầu, nhiều hơn một ẩm tử sa, tất nhiên mừng thầm, đã sớm không vừa mắt Hồng Tụ, lần này trả về, trong phòng nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều.

Chân Ngọc thấy hắn tới, liền nói chuyện về Sử Thiết Thủ cho hắn biết. Vương Chính Khanh vừa nghe liền nói: "Hắn đã có chuyện muốn bẩm báo cho nàng biết, nhất định là việc gấp, không nên trì hoãn. Giờ ta liền đi gặp hắn một chút, nàng cứ an tâm đi."

Vương Chính Khanh đi gần nửa canh giờ mới trở về, trầm mặt nói: "Một nha đầu bên cạnh quận chúa Đường Diệu Đan cầm theo một phong thư xuất phủ, lá thư này được gửi tới phủ đệ của công chúa An Tuệ."

Chân Ngọc cau mày nói: "Nói như vậy, là quận chúa Đường Diệu Đan cầu kết với công chúa An Tuệ?"

Vương Chính Khanh dạo bước nói: "công chúa An Tuệ nắm giữ tài chính Kinh Thành, vô cùng quan trọng. Quận chúa Đường Diệu Đan mặc dù sống nhờ trong phủ Cửu Giang vương, kì thực nàng ta xuất thân giàu có, năm đó Trần Bắc vương lưu lại đủ nhiều tiền bạc và tài sản, tất cả những thứ đó đều do một vị lão nhân gia trong phủ Trần Bắc vương nắm giữ, chỉ chờ quận chúa Đường Diệu Đan tuyển được phu quân, mới giao lại sản nghiệp cho quận chúa Đường Diệu Đan. Nếu như quận chúa Đường Diệu Đan bị công chúa An Tuệ kéo về phe mình, sau đó công chúa An Tuệ ra mặt làm chủ hôn cho Đường Diệu Đan, đến lúc đó hai người bọn họ liên thủ, một khi muốn gây bất lợi cho Vương Gia, đại sự giành ngôi của Vương Gia, chỉ sợ sẽ rơi vào thế hạ phong."

Lúc đó Cửu Giang Vương hi vọng Vương Chính Khanh hưu Chân Ngọc, sau đó cưới Đường Diệu Đan, một nguyên nhân trong đó, cũng là muốn mượn tay Vương Chính Khanh, giữ phần gia sản này của Đường Diệu Đan vào vương phủ, do vương phủ sử dụng, dùng để nuôi quân đối kháng với hai vị vương gia khác.

Chân Ngọc nghe xong lời của Vương Chính Khanh, cũng thờ dài nói: "Nếu như ngươi cưới quận chúa Đường Diệu Đan, là Vương Gia có được cả người lẫn của! Giờ lại không tiện làm rồi."

Vương Chính Khanh cũng nói: "Hôm nay chỉ sợ quận chúa Đường Diệu Đan vì ái sinh hận, gây bất lợi cho Vương Gia."

Chân Ngọc nghe Vương Chính Khanh phân tích tình thế nửa ngày, nhất thời nói: "Vương gia không đành lòng xuống tay với tiểu đường muội mình nuôi lớn từ nhỏ, có một người có thể xuống tay."

Mắt Vương Chính Khanh sáng lên nói: "Không tệ, chuyện này chỉ cần nói cho vương phi biết, vương phi tự nhiên sẽ tìm cách đối phó với quận chúa Đường Diệu Đan, ít nhất trong lúc này, không để cho quận chúa Đường Diệu Đan và công chúa An Tuệ liên thủ với nhau."

Vương Chính Khanh suy tính, cũng có việc gấp muốn phân phó cho Chương Phi Bạch làm, nhất thời trở về thư phòng, đêm đó ngủ trong thư phòng,

không về phòng Chân Ngọc nữa.

Chân Ngọc ở trong phòng, lại vừa dùng ấm tử sa rót uống trà, vừa viết kịch bản. Tối ngày thứ ba, Quý thị lại tới, thấy Chân Ngọc viết xong kịch bản, nhanh chóng nhận lấy nhìn một cái. Nhìn xong thờ dài nói: "Ngọc nương, làm sao muội có thể nghĩ ra câu chuyện như thế này, thật sự mới lạ."

Nội dung của kịch bản lần này mà Chân Ngọc viết, là một vị nữ tử tài hoa xuất chúng, không cam lòng làm nữ tử bình thường trong khuê nữ, bởi vậy giả trang thành huynh trưởng, vào kinh đi thi, đậu tiến sĩ, sau đó thi trong Kim Điện, được phong Bảng nhãn. Sau đó, nàng và Trạng Nguyên gia ăn cùng bàn, ngủ cùng giường, cùng làm việc, hai người dần dần sinh tình. Trạng Nguyên gia không biết nàng là nữ tử, chỉ nghĩ rằng mình đoạn tỵ (đồng tính), vô cùng khổ não, suy nghĩ nên lấy vợ để dứt bỏ tâm tư của mình. Bảng nhãn thấy thế, chỉ đành mượn say rượu, công bố thân phận. Kết cục dĩ nhiên là đại đoàn viên.

Quý thị có được kịch bản, hào hứng trở về phủ, nhanh chóng cầm cho Thọ vương phi xem.

Thọ vương phi là người thích xem kịch, vừa thấy kịch bản liền cười nói: "Lần trước để công chúa An Tuệ có được trước, lúc này chúng ta cũng có thể tranh được trước rồi, mau cho người đến diễn kịch."

Mẹ chồng nàng dâu đang nói chuyện, bên ngoài đã có ma ma báo đi vào nói: "Vương phi, phu nhân, Tam vương gia tới."

Thọ vương phi hơi kinh ngạc, Thọ vương cùng Tam vương gia Đường Tấn minh tuy là chú cháu, cũng không qua lại thân thiết, thậm chí vì kiêng dè, gặp mặt còn lạnh lùng. Lúc này Đường Tấn minh đột nhiên tới, là vì chuyện gì?

Đường Tấn Minh vừa đi vào, mọi người chào hỏi xong, nhất thời thấy Thọ vương phi cầm kịch bản, liền cười nói: "Đây chẳng lẽ là kịch bản lấy được từ trong tay Chân thị?"

Thọ vương phi cười nói: "Đúng thế."

Đường Tấn Minh nhất thời đưa tay qua nói: "Xin thím cho chút xem một chút."

Thọ vương phi không tiện từ chối, chỉ đành phải đưa kịch bản cho Đường Tấn Minh.

Đường Tấn Minh lật xem tại chỗ, chưa kịp nhìn xong, đã đứng lên, cười nói: "Thím, kịch bản này ta muốn rồi." Nói xong không đợi Thọ vương phi kịp phản ứng lại, hần cầm kịch bản nhanh chân bỏ chạy.

"Đây là, đây là lừa gạt!" Thọ vương phi thất thanh hô lên: "Lão Tam, đứng lại!"

Đường Tấn Minh nào để ý đến bà? Chỉ trong chốc lát, liền chạy ra khỏi Thọ vương phủ, giục ngựa chạy về phủ của mình.

Muru sĩ tâm phúc của Đường Tấn Minh Trần Minh Viễn chờ trong thư phòng, thấy Đường Tấn Minh cầm kịch bản trở lại, không khỏi cười nói: "Đắc thủ rồi."

Đường Tấn Minh cười nói: "Chỉ là một quyển kịch bản, cho dù bị cướp mất, họ cũng chẳng thể làm gì, nhiều nhất cũng chỉ là mắng cho một trận thôi."

Trần Minh Viễn nhận lấy kịch bản lật lật, thờ dài nói: "Quả nhiên văn phong không tồi, chả trách hoàng thượng sau lần nhìn thấy cái kịch bản đó, thêm xem kịch nữa, cũng rất là dễ ý! Lúc này vương gia nên nhanh chóng cho diễn kịch, mời hoàng thượng tới xem, hoàng thượng xem xong nhất định sẽ thưởng cho vương gia."

Đường Tấn Minh hài lòng, những người này tranh đoạt chết đi sống lại, lại quên lấy lòng làm cho hoàng thượng vui vẻ. Cần biết rằng, người cuối cùng có thể quyết định kết cục, vẫn là hoàng thượng thôi!

Trần Minh Viễn thật ra thì có chút lăm lăm, hoàng thượng ở đạo quan thanh tu, lại cứ càng không cam lòng tịch tịch, nuôi nhiều tiểu đạo cô giải buồn, lại xem kịch trồng hoa, thật sự. Cũng vì vậy, tương lai ngôi vị thái tử, không chừng chỉ dựa vào yêu thích của hoàng thượng mà lập rồi, không màng tới những thứ khác! Nếu như vậy, Tam vương gia không để ý khí tiết đi lấy lòng hoàng thượng, liền có lợi rất lớn.

Đường Tấn Minh vỗ tay nói: "Lần trước để Diên Loan Loan vào Vương gia, để cho nàng ta náo loạn hậu trạch, nhờ vào đó khiến Vương Chính Khanh không cách nào một lòng tương trợ Cửu đệ bày mưu tính kế, không ngờ Diên Loan Loan vô dụng, chỉ vừa ra tay, đã để cho Chân thị đoán được, còn bị cầm tù. Lúc đó bốn vương đã cảm thấy kì lạ rồi, một nữ tử nơi khuê phòng như Chân thị, sao lại có thủ đoạn đến mức đó? Đợi đến khi mật thám điều tra nghe ngóng, nói Chân thị rất có thể là mật thám ban đầu Chân Bảng an bài bên cạnh Vương Chính Khanh, mới hóa giải nghi ngờ của bốn vương. Chỉ là nữ tử tài mạo song toàn như vậy, không ở bên cạnh bốn vương, chỉ ở bên Vương Chính Khanh, thật đáng tiếc."

Một lát sau, Đường Tấn Minh lại cảm thán: "Lần trước ở phủ công chúa An Tuệ tình cờ nhìn thấy Chân thị, biểu hiện khác thường không nói, cả người còn toát ra vẻ danh sĩ phong lưu, làm người ta vừa thấy liền khó quên."

Trần Minh Viễn lật qua một trang kịch bản, dùng tay giữ, ngẩng đầu lên nói: "Tam vương gia muốn có được Chân thị, có rất nhiều biện pháp."

Chương 52

Liên tiếp có được hai ấm tử sa, Chân Ngọc vui mừng trong lòng, chỉ là ấm Thụ Anh dù sao cũng quá trân quý, sợ không cẩn thận làm vỡ, nên chỉ thỉnh thoảng lấy ra pha trà, thời gian khác chủ yếu là đặt trong tủ đồ quý thương thức. Ấm Tây Thi nhỏ đó thì ngày ngày dùng.

Hồ ma ma cười nói: "Giờ Tam phu nhân chỉ thân thiết với hai cái ấm này thôi, hoàn toàn không thích những ấm khác nữa rồi."

Chân Ngọc cười nói: "Ấm tử sa là một đồ tốt mà, trong ngày hè, để lá trà bên trong bảy ngày, cũng sẽ không thiu. Dùng loại ấm này pha trà uống..., rất tốt cho thân thể. Hơn nữa trà pha ra, sắc hương vị đầy đủ, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với ấm bình thường."

Thời gian này Hồ ma ma thấy khi Chân Ngọc pha trà, ấm Tây Thi nhỏ chỉ pha một loại trà, trà khác cũng phân chia các loại, dùng những ấm khác nhau để pha, biết đây là sợ ấm trà hút vị, pha linh tinh sẽ hỏng hương vị trà, nhất thời cười nói: "Ngày trước dạ dày Tam phu nhân không được tốt, cũng không phải rất thích uống trà, hôm nay có được ấm tử sa, lại yêu thích uống trà."

Nói đến trà, Chân Ngọc liền hỏi: "Lần trước ở trong am, ma ma không phải là nói ta thắng lão hòa thượng miếu Thanh Phong bốn ván cờ, được ba hộp trà sao? Vậy trà đâu?"

Hồ ma ma không khỏi cười, "Phu nhân còn nhớ sao? Trà này không phải phu nhân tặng một hộp cho lão phu nhân, một hộp cho Tam gia, một hộp khác, lúc ấy Tam phu nhân để cho ta đưa qua cho quận chúa Đường Diệu Đan, quận chúa Đường Diệu Đan này ngay trước mặt ta, đưa trà cho bà tử giữ cửa, lãng phí trà ngon như vậy."

Chân Ngọc cười một tiếng nói: "Lần trước nếu có thể thắng được trà ngon, lần này muốn uống trà ngon, nhất định có thể thắng mấy hộp."

Hồ ma ma nhất thời cười nói: "Cũng nghe nói miếu Thanh Phong vừa hái trà thu, vài nhóm người vì muốn lấy được trà này, đi lên đánh mấy ván cờ với lão chủ trì, cuối cùng thua ngay từ đầu, một hộp trà cũng không có được."

Vừa nói chuyện, Chân Ngọc quả thực nổi lên hứng thú, quyết định ngày hôm sau đến miếu Thanh Phong dâng hương, thắng mấy hộp trà mang về.

Ngày hôm sau, Chân Ngọc liền dẫn Hồ ma ma và Lập Hạ đến miếu Thanh Phong. Lão chủ trì thấy là Chân Ngọc tới, nhất thời mắt không chế la âm lên: "Được lắm, lần trước thắng ba hộp trà về, khắp nơi tuyên dương, nói đánh cho lão nạp hoa rơi lạc thủy, thất bại thảm hại cái gì đó, đến nỗi hễ là khách hành hương lên núi, đều muốn đánh cùng lão nạp một ván, cho là lão nạp nếu bại dưới tay một nữ tử, kỳ nghệ nhất định đã thoái hóa, dễ dàng thắng một ván cái gì đó. Người nói người, thắng thì thắng, khoe khoang khắp nơi làm cái gì? Giống như lão nạp, cả đời này không biết thắng bao nhiêu ván cờ, chưa bao giờ khoe khắp nơi."

Chân Ngọc cười ha ha, "Lão hòa thượng, có dám xuống ba ván cờ nữa hay không? Nếu ông lại thua tiếp, đưa tất cả trà trong miếu cho ta thế nào?"

"Lần trước thấy ngươi là nữ tử, nhất thời sơ xuất mới có thể thua, lần này sao có thể thua được nữa?" Lão chủ trì vuốt râu ria, lòng tin tràn đầy. Lần đó thua thảm hại, sao đó đã dùng sức nghiền cứu nước cờ của đối phương, đoán rằng lần đánh này, sẽ không thua liền ba trận nữa.

Hai người nói xong, tiểu hòa thượng đã bày xong bàn cờ ở trong phòng, mời bọn họ đi vào.

Cờ hạ được một nửa, tiểu hòa thượng lại đi vào cúi người nói bên tai lão chủ trì hai câu, lão chủ trì vừa nghe, khoát tay nói: "Đội chúng ta hạ hết ván này rồi nói."

Chân Ngọc đoán lão chủ trì có chuyện quan trọng, liền nói: "Chủ trì có chuyện thì cứ đi làm, ván cờ này tính là cờ hòa."

Lão chủ trì nào chịu? Kiên trì đánh hết cờ với Chân Ngọc, vẫn là thua, nhất thời thở dài nói: "Nước cờ của nữ thí chủ có nhiều thay đổi, so với lần trước, hình như lại tinh tiến hơn một chút, lợi hại mà!" Nói xong nhìn đám người tiểu hòa thượng và Hồ ma ma một chút, rồi nhìn Chân Ngọc nói: "Có một vị quý nhân muốn gặp nữ thí chủ, mượn phòng cờ nói chuyện mà thôi."

Chân Ngọc sững sờ, chưa kịp nói chuyện, rèm cửa bỗng nhiên bị vén lên, đã có một quý công tử tuổi chừng mười lăm đi vào.

Hồ ma ma tất nhiên nhận ra đối phương, cúi bên tai Chân Ngọc nói: "Là Tam vương gia." Bà nói xong, âm thầm kinh hãi, Tam vương gia muốn gặp phu nhân rõ ràng như thế này, nói chuyện cùng phu nhân, là có ý tứ gì?

Chân Ngọc vừa nghe là Tam vương gia, vội vàng đứng lên hành lễ. Lần trước khi gặp Chân Ngọc, Đường Tấn Minh chỉ nhìn lướt qua, lần này chứa tâm tư, tỉ mỉ quan sát nàng, thấy nàng mày đen mắt thu thủy, eo thon da trắng, còn mê người hơn mỹ nhân trong phủ hấn, lòng không khỏi ngứa ngáy, về mặt càng thêm dịu dàng, khoát tay nói: "Không cần đa lễ, mau mau ngồi xuống." Vừa nói, vừa nhìn về phía những người khác: "Bỏ vương có chuyện quan trọng thương lượng với Trạng Nguyên phu nhân, các người lui ra cả đi!"

Đến gặp giữa ban ngày ban mặt như thế, cũng không sợ hấn làm chuyện xấu, Chân Ngọc gật đầu với Hồ ma ma một cái, ý bảo bà và Lập Hạ đi ra ngoài.

Đội phòng cờ yên tĩnh trở lại, Đường Tấn Minh ngồi vào Chân Ngọc đối diện, nhìn Chân Ngọc đạo: "Ngưỡng mộ đại danh phu nhân đã lâu, hôm nay mới có thể đơn độc gặp nhau, thật sự vinh hạnh." Đối phương là nữ tử xinh đẹp, nịnh nọt mấy câu, cũng là tình thú.

Chân Ngọc thấy hai mắt Đường Tấn Minh sáng quắc, trong lòng giật mình, mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường, cười nhạt nói: "Vương gia có chuyện gì cứ nói thẳng!"

"Được, sáng khoái!" Đường Tấn Minh vỗ tay, cách một hồi nói: "Thân phận thật sự của phu nhân, bốn vương đã tra rõ."

"A, ta là thân phận gì?" Chân Ngọc có chút ngạc nhiên, hấn tra rõ cái gì chứ?

Đường Tấn Minh cười nói: "Phu nhân chẳng lẽ không phải là nữ mật thám Chân Bàng nhân an bài bên cạnh Trọng Nguyên gia?"

Chân Ngọc nâng đầu nói: "Vậy thì thế nào?"

Đường Tấn Minh lắc đầu nói: "Phu nhân vẫn không rõ ý tứ của bốn vương?"

Chân Ngọc suy nghĩ một chút nói: "Ý của vương gia là, ta thân là nữ mật thám, một khi thân phận bại lộ, Tam lang sẽ không giữ ta lại? Vào lúc này tốt nhất nên đầu quân cho mình chủ, tìm tốt đường lui?"

"Thông minh." Đường Tấn Minh cười nói: "Không hổ là người Chân Bàng nhân an bài!"

Chân Ngọc nói: "Vương gia cũng biết ta là người Chân Bàng nhân an bài, vì sao cho là ta sẽ phản bội Cửu Giang vương, ngược lại đầu quân cho vương gia đây?"

Đường Tấn Minh nhìn Chân Ngọc nói: "Thứ ta có thể cho phu nhân, Cửu đệ chưa chắc có thể cho."

Chân Ngọc phóng khoáng quay lại nhìn Đường Tấn Minh, mở miệng nói: "Vương Gia biết ta cần cái gì không?"

Đường Tấn Minh Đạo: "Cũng chỉ là danh và lợi, thân phận địa vị, vinh dự gia tộc."

Chân Ngọc cười nói: "Ta hiện nay là Trọng Nguyên phu nhân, thân phận địa vị đã đầy đủ rồi. Về phần chuyện mật thám, thật ra thì Tam lang đã biết hết, ngược lại vương gia không cần phải phí tâm vì ta."

Đường Tấn Minh cười nói: "Vương Chính Khanh là một người xảo quyệt, hiện nay còn phải dùng tới nàng, tự nhiên tha thứ, tương lai thì sao ?"

Chân Ngọc chậm rãi nói: "Ý vương gia là?"

"Nếu nàng chịu rời khỏi Vương Chính Khanh, đến bên bốn vương, bốn vương hứa hẹn, về sau thành đại sự, phong nàng làm quý phi, về phần gia tộc nàng, đương nhiên có thể thống lĩnh một phương Giang Nam, trở thành gia tộc phú quý nhất Giang Nam." Đường Tấn Minh dần dần lộ dụ (lấy lợi ích dụ dỗ), lại cười nhẹ nói: "Yên tâm, bốn vương sẽ không nuốt lời với một nữ nhân."

Đường Tấn minh hết chỗ chê dạ, nếu như người không đồng ý, bắt đầu từ thời khắc này, gia tộc của người, sẽ bắt đầu gặp xui xẻo.

Chân Ngọc trầm mặc hồi lâu nói: "Để ta suy nghĩ." Còn phải nhanh chóng nói cho Tam lang, để hắn sắp xếp người đi chiêu ứng cha mẹ mình, để cho người trong gia tộc thời gian này khiêm tốn một chút, không nên đụng vào nòng súng, an bài xong những thứ này, mới có thể cự tuyệt vị Tam vương gia này.

Đường Tấn Minh thấy Chân Ngọc không có một tiếng cự tuyệt, cho là có hy vọng, nhất thời cười nói: "Cho nàng thời gian nửa tháng suy nghĩ." Nói xong đứng dậy đi ra.

Chân Ngọc đợi hắn vừa đi, không khỏi hást hết quân cờ trên bàn xuống đất, chó má, cái gì mà phong quý phi? Ta thêm sao?

Có chuyện này, Chân Ngọc không còn tâm tư đánh cờ với lão hòa thượng, cầm hai hộp trà của hắn rồi xuống núi.

Vào lúc này Vương Chính Khanh đang nói chuyện với Chương Phi Bạch trong thư phòng, cực kỳ kinh ngạc nói: "Người nói, Điền Loan Loan là người Tam vương gia gài vào?"

Thời tiết mặc dù lạnh, Chương Phi Bạch lại một đầu mồ hôi, nói về: "Đúng thế."

Thời gian này, Chương Phi Bạch sai người giám thị Điền Loan Loan gặt gao, lại cố ý để nha đầu Thiên Hương của Điền Loan Loan xuất phủ, không ngờ lại thấy Thiên Hương tiếp xúc với người của Đường Tấn Minh. Sau đó điều tra kỹ càng, lúc này mới tra ra Điền Loan Loan là theo lệnh của Đường Tấn Minh vào phủ, làm như vậy là muốn đảo loạn hậu trạch của Vương Chính Khanh, kéo chân hắn .

Vương Chính Khanh nhắm mắt lại, bản thân thấy tướng mạo Điền Loan Loan giống Bạch Cốc Lan, luôn không thể cứng rắn với nàng ta , lần trước mặc dù thấy nàng ta hãm hại Ngọc nương, vẫn mắt nhắm mắt mở, cũng không phạt nặng, chỉ cấm túc. Thật không ngờ tới, nàng ta lại là người của Đường Tấn Minh.

Chương Phi Bạch nói: "Tam gia, dù sao Điền di nương cũng là trong cung ban thưởng tới, lại không thể đuổi đi, cũng không thể làm gì nàng ta, thật khó xử."

Vương Chính Khanh nói: "Đưa nàng lên trang đi, nói với bên ngoài là nàng bị bệnh, phải an dưỡng."

Xử lý xong chuyện Điền Loan Loan, Vương Chính Khanh hơi mệt mỏi, nhắc chân đi về phía phòng Chân Ngọc.

Vừa đứng lúc Chân Ngọc từ Thanh Phong miếu về, đang pha trà, thấy hắn đi vào, liền rót một chén đưa cho hắn.

"Là trà Vân Vụ miếu Thanh Phong?" Vương Chính Khanh thưởng thức một hớp, nhìn về phía Chân Ngọc nói: "Lại thắng cờ lão hòa thượng nữa hả?"

Chân Ngọc "Ừ" một tiếng nói: "Lão hòa thượng không chịu nổi một kích nha!"

Vương Chính Khanh nhất thời bật cười nói: "Những người chịu thiệt dưới tay lão hòa thượng mà nghe thấy lời này, chắc phải học máu."

Chân Ngọc thấy sắc mặt Vương Chính Khanh không hề nửa âm u, lúc này mới lên tiếng nói: "Có chuyện muốn nói với người."

Vừa đứng lúc Vương Chính Khanh cũng mở miệng nói chuyện, hai người nói xong ngắt ra, lại mở miệng nói: "Người nói trước đi."

Vẫn là Chân Ngọc nói trước, nói ra chuyện Đường Tấn Minh có ý đồ với mình, chưa hết ý nói: "Hiện nay chỉ sợ Tam vương gia gây bất lợi với người nhà ta, cái khác cũng không cần lo lắng."

Vương Chính Khanh vừa nghe liền nói: "Cửu Giang vương ở Giang Nam cũng có mật thám, gia tộc mẫu phi Bàng thị của người cũng có thế lực, chuyện này chỉ cần gửi thư nhanh nói cho gia tộc Bàng thị, để người của họ bảo vệ cha mẹ nàng một chút, có lẽ trong thời gian ngắn không có trở ngại gì. Chỉ là không bằng mau sớm trợ giúp Cửu Giang vương lên ngôi. Chỉ một khi người lên ngôi, chúng ta mới có cuộc sống an ổn."

Chân Ngọc gật đầu một cái, lại hỏi Vương Chính Khanh có chuyện gì.

Vương Chính Khanh liền nói ra chuyện Điền Loan Loan, nói xong lại nói: "Trừ nàng ta ra, không biết trong phủ còn ai là mật thám nữa!"

Chân Ngọc trừng mắt nhìn hắn nói: "Ta mắt trí nhớ, cái gì cũng không biết." Người nói ta là mật thám, nhưng bản thân ta lại không có cảm giác!

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc trợn mắt, nhất thời phục hồi tinh thần lại, sờ sờ đầu nàng nói: "Không phải nói nàng."

Nhưng rõ ràng giống như đang nói ta. Chân Ngọc tiếp tục trợn mắt, một hồi lâu nói: "Chờ ta khôi phục nhớ, trước kia đã làm chuyện gì, nhất định không dối gạt người, nói hết cho người biết toàn bộ."

Vương Chính Khanh cười một tiếng, đột nhiên ôm Chân Ngọc vào ngực, dịu dàng nói: "Mặc kệ nàng là mật thám cũng tốt, không phải mật thám cũng tốt, là nam cũng tốt, là nữ cũng tốt, dù sao, người ta thích chính là nàng!"

Thỏ lộ sao? Chân Ngọc bị Vương Chính Khanh ôm lấy, lại nghe thêm lời này, cả người cứng ngắc, trong lòng lại nhỏ giọng hô hào: Này này, nói thêm vài câu nữa đi! Nghe những lời này, có cảm giác rất ấm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc không hươ quyền lên đánh nữa, mà mặc cho hắn ôm, cũng có chút ngoài ý muốn, nhất thời thăm cảnh cáo mình: không thể quá gấp gáp, chỉ bằng từ từ suy tính. Nay nàng ôn thuận, mình càng nên khống chế, nhẹ nhàng nắm bắt trái tim nàng.

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh chỉ là ôm nàng, cũng không có tiến một bước, cũng rất là ngoài ý muốn, a, đang hoảng rồi nha!

Hai người ngồi yên lặng một lát, ngoài âm áp ra, cũng có chút ngưng ngưng, có chút không dám nhìn vào ánh mắt của đối phương.

Vương Chính Khanh dần lòng, quyết định lùi một bước, nhìn Chân Ngọc có dè chừng hắn hay không, bới vậy buông tay ra, nhỏ giọng nói: "Mấy ngày nay bận rộn, ta sẽ nghỉ ngơi trong thư phòng, không tới đây. Nếu như nàng có chuyện, sai người gọi ta là được."

"Ừm!" Chân Ngọc có chút thất vọng nho nhỏ, nhất thời lại thờ nhẹ một hơi, tách ra ở cũng tốt, tránh việc cứ bị hắn đánh thức.

Vương Chính Khanh chuyển về thư phòng ở thì Hồ ma ma thất vọng nhất, hai người cũng ở cùng một chỗ rồi, tấm khăn trắng vẫn nguyên vẹn, hiện nay Tam gia lại chuyển đi, rốt cuộc lúc nào thì tấm khăn trắng kia mới có thể dùng đây?

Bởi vì trời lạnh, Chân Ngọc không thường ra khỏi phòng, chỉ vui ở trong phòng đọc sách, chép chép viết viết. Hồ ma ma lại cho rằng nên may chút đồ, không thể chỉ đọc sách. Bởi vậy nói: "Tam phu nhân, cũng lâu rồi, mà người chỉ thuê cho Tam gia một cái hà bao, không sẵn sóc quan tâm chút nào. Nay rồi rảnh, cũng nên làm thêm bộ quần áo gì đó cho Tam gia. Tuy tay nghề may vá của tú nương trong phủ rất tốt, rốt cuộc không ấm lòng người bằng đồ Tam phu nhân tự mình làm."

Chân Ngọc vừa nghe, quả nhiên bỏ sách xuống, cùng may vá với Hồ ma ma, chỉ là kim trong tay nàng, lại không ngừng đâm vào tay, chảy ra vài giọt máu.

Hồ ma ma chỉ đành phải ngăn lại, không để cho nàng cầm kim, thở dài nói: "Trước đây khả năng may vá của Tam phu nhân mặc dù không tính là tuyệt diệu, nhưng cũng tạm được. Sau lại bệnh nặng một trận, cũng quên thêu thùa như thế nào rồi, hiện nay mất trí nhớ, ngay cả kim cũng không biết cầm nữa. Aiz!"

Chân Ngọc an ủi Hồ ma ma nói: "Vấn đề may vá, còn có mọi người mà, ta chỉ là thêm gắm thêm hoa mà thôi. Hiện nay có gắm, sắc màu rực rỡ, cho dù không thêm hoa, cũng không cản trở."

Hồ ma ma còn chưa cam tâm, cuối cùng tìm hồng huệ tử tới đây dạy Chân Ngọc bện đồng tâm kết, nhỏ giọng nói: "Không làm được hà bao xiêm áo cái gì đó, bện một đồng tâm kết đưa cho Tam gia cũng tốt."

*Đồng tâm kết(同心结): thuộc loại hình nghệ thuật dân gian Trung Quốc kết (中国结) của Trung Quốc, đã có từ rất lâu đời. Được bện từ một loại dây chuyên dụng, chủ yếu là ngũ sắc xanh, đỏ, vàng, trắng, đen và có nhiều loại kết với những ý nghĩa khác nhau. Đồng tâm kết mang ý nghĩa vĩnh kết đồng tâm (lâm nhâm hoàn tất)

Hồ ma ma lấy ra hồng huệ tử (dây bện đỏ) tương đối to, Chân Ngọc học theo một lát, cũng dễ học, không lâu sau cũng bện ra một đôi đồng tâm kết, mặc dù nhìn không được đẹp lắm, nhưng rốt cuộc cũng thành hình thành dạng rồi.

Hồ ma ma cảm lên nhìn, cười không khép miệng, "Tam phu nhân thêu thùa không nên việc, cái đồng tâm kết này ngược lại học rất nhanh, cứ như vậy, tới mai là có thể bện ra một đôi đồng tâm kết đẹp mắt rồi."

Chân Ngọc nhìn đồng tâm kết trong tay, cũng rất có cảm giác thành tựu, cười nói: "Cái này dễ một chút, với lại bện nhiều mấy đôi, đến lúc đó chọn một đẹp nhất tặng cho Tam lang là được."

Trong lúc Chân Ngọc bận rộn bện đồng tâm kết, Vương Chính Khanh cũng là tra ra trong phủ có một tai mắt khác, chính là nha đầu Tiểu La bên cạnh Hạ Sơ liễu.

Biết được tin tức thì Vương Chính Khanh liền rót hai ly trà mới đề xuống được hỏa khí, thở hổn hển hỏi Chương Phi Bạch: "Sau khi nha đầu kia vào phủ, có từng truyền tin tức ra khỏi phủ?"

Chương Phi Bạch đáp: "Nha đầu kia biết được một ít công phu, miệng lại ngọt, bình thường đi lại khắp nơi, tin tức cũng là linh thông. Nhưng điều kỳ lạ là, nàng cũng không ra bên ngoài lần lượt tin tức."

Vương Chính Khanh vừa nghe, sắc mặt hơi hòa hoãn lại, một lúc sau nói: "Nghĩ lại lúc đó Chân Bàng nhận mới mắt, vương gia muốn trọng dụng ta, lại sợ ta không trung thành, có dị động sẽ không dễ làm việc, bởi vậy mượn chuyện ban thưởng Hạ di nương cho ta, đồng thời an bài Tiểu La theo vào phủ, làm tai mắt. Tiểu La là nha đầu, không bắt mắt, ngược lại không dễ khiến người hoài nghi."

Chương Phi Bạch thở dài nói: "Tam gia xuất thân thế gia, dính dấp quá nhiều, Vương Gia muốn trọng dụng Tam gia, cũng không thể không đề phòng, cái này cũng có thể hiểu. Nhưng hiện nay đã tra ra thân phận của Tiểu La, lại không thể để mặc như vậy, cũng phải chất vấn vương gia một tiếng, rồi bày tỏ lòng trung thành."

Vương Chính Khanh cũng đang có ý đó, nhất thời nói: "Sáng mai đến vương phủ, ta tự có lời muốn nói cùng vương gia, Hạ di nương và Tiểu La, ta cũng không chạm qua, sau khi tới chỗ vương gia, trả người về là được."

Chương Phi Bạch bật thốt lên: "Nói như vậy, lại tiến đi một nha đầu xinh đẹp và hai di nương rồi." Hắn nói vừa xong, thiếu chút nữa tát miệng mình, nói những chuyện này làm gì? Nói nữa làm Tam gia nhớ tới Điền Loan Loan, không cần thận liên lụy đến bản thân mình, không phải chán sống sao?

Lại nói, cũng may mà Tam gia nhạy bén, để hắn giám thị Điền Loan Loan, lúc này mới tra ra Điền Loan Loan là người Tam vương gia phái tới. Nếu không, dựa ân tình giữa mình và Điền Loan Loan, Điền Loan Loan muốn mình giúp nàng một thanh tay lần nữa, chính mình nhất thời mềm lòng, không biết chừng lại giúp đỡ. Đến lúc đó nếu xảy ra chuyện này, mình đương nhiên bị dính vào, không muốn rời khỏi Tam gia cũng phải rời khỏi Tam gia rồi. Một khi rời Tam gia, chẳng lẽ mình hỏi hương hay sao? Hắn càng nghĩ càng sợ, lại không dám nghĩ sâu thêm nữa. Mặc kệ như thế nào, hiện nay Tam gia đang lên như diều gặp gió, tương lai không chừng sẽ được phong thừa tướng vào Nội Phủ Các, mình đương nhiên muốn toàn lực làm việc, trung thành với Tam gia, đời này mới có đường ra.

Ngày hôm sau, Vương Chính Khanh gặp Cửu Giang vương, trực tiếp nói chuyện Tiểu La, chỉ nhìn Cửu Giang vương có phản ứng gì.

Cửu Giang vương có chút ngập ngừng, một hồi lâu mới nói: "Khi đó Chân Bàng nhận đột nhiên qua đời, đang muốn trọng dụng mấy vị mưu sĩ khác, rốt cuộc lại cảm thấy bọn họ chưa đủ tài năng. Đang muốn trọng dụng người, nhưng quả là có chút do dự. Vừa vặn muốn ban thưởng một vị mỹ nhân cho người, liền kêu Tiểu La đi theo mỹ nhân cùng nhau tới Vương gia, cũng là nhờ vào đó an tâm mà thôi, thật không có cố ý phân phó Tiểu La thăm dò tin tức. Những này qua tiếp xúc, bốn vương tất nhiên biết được Trạng Nguyên gia một lòng hộ chủ xích tâm (trung thành ý), đang muốn triệu hồi Tiểu La, lại sợ sẽ khiến Trạng Nguyên gia sinh lòng nghi ngờ, từ đó sẽ cùng Bốn vương ly tâm."

Vương Chính Khanh thở dài nói: "Vương gia à, trong phủ ta trừ Tiểu La, có còn tai mắt khác của người nữa hay không? Lại muốn tra ra một người nữa, cũng không tiện làm."

Cửu Giang vương gấp gấp nói: "Không có. Nếu Trạng Nguyên gia tra ra ai nữa, cứ tói chết vẫn bốn vương."

Vương Chính Khanh có chút lạnh tâm, cúi đầu không nói.

Cửu Giang vương thấy vậy, biết chỉ dựa vào ngôn ngữ bình thường, chỉ sợ không thể khiến Vương Chính Khanh tin tưởng, bởi vậy tìm một con dấu từ trong ngăn kéo, đưa tới tay Vương Chính Khanh nói: "Đây là con dấu Chân Bàng nhân sử dụng khi còn sống, khi đó ban xuống rất nhiều mật lệnh, rất nhiều do Chân Bàng nhân đóng dấu. Giờ tất cả mọi chuyện Chân Bàng nhân lo liệu trước đây, cũng bàn giao lại cho Trạng Nguyên gia xử lý."

Vương Chính Khanh cũng biết, Cửu Giang vương đối với chân Bàng nhân, là toàn tâm toàn ý tin tưởng, lúc ấy đa số chuyện mật trong phủ, cũng là Chân Bàng nhân lo liệu. Chuyện cuối cùng Cửu Giang vương nắm trong tay, cũng giao cho hắn, đã chứng minh, đây là chuẩn bị toàn tâm toàn ý trọng dụng hắn.

Cửu Giang vương nhìn Vương Chính Khanh nói: "Trạng Nguyên gia cần biết rằng, cảm này con dấu, thậm chí có thể điều động tư binh trong vương phủ. Như vậy, Trạng Nguyên gia sẽ không nghi ngờ nữa chứ?"

Vương Chính Khanh nhận lấy con dấu, chỉ cảm thấy lòng bàn tay hơi nặng nề. Hắn hiện bị trôi trên cùng một thuyền với Cửu Giang vương, chỉ có khiến Cửu Giang vương tin tưởng hắn, hoàn toàn trọng dụng hắn, hắn mới có thể giúp Cửu Giang vương bày kế sách tốt hơn, cho sớm thành công, cho sớm thoát khỏi uy hiếp Tam vương gia và Tứ vương gia.

"Cám ơn Vương Gia tin tưởng, thuộc hạ định không phụ sự ưu ái của Vương Gia." nếu đã có được con dấu, Vương Chính Khanh tự nhiên phải tỏ trung thành.

Lại nói chuyện một lát, Vương Chính Khanh mới cáo từ ra khỏi vương phủ. Hắn giục ngựa về nhà, vào cửa, mới đến cửa thư phòng, đã thấy Chân Ngọc đợi ở ngoài cửa hành lang, nhất thời ngừng bước chân nói: "Chỗ này gió lớn, sao nàng lại đứng ở đây? Cẩn thận gió thổi, đến lúc đó sẽ nhức đầu." Nói rồi mở cửa thư phòng ra, kêu Chân Ngọc nói: "Nhanh vào đi!"

Thị Thư thấy phu thê bọn họ nói chuyện, sau khi rót trà dâng lên, đã nhanh chóng lui xuống.

Vương Chính Khanh lại sợ Chân Ngọc lạnh, đóng chặt cửa sổ, cười hỏi: "Không phải nói đang theo thừa gì sao, thế nào lại rảnh rồi tới tìm ta?" Lạnh nhạt với nàng một chút, nàng quả nhiên nóng nảy rồi.

Chân Ngọc có chút ngại ngùng, rút cuộc lấy ra một đôi đồng tâm kết trong ngực, đưa tới Vương Chính Khanh trước mặt nói: "Bện một đêm, bện ra cái này, tặng cho người."

Mắt Vương Chính Khanh sáng lên, nhận lấy đồng tâm kết, nụ cười sớm nổi lên mặt, trong lòng trực cảm thán: Bàng nhân gia tự tay bện đồng tâm kết tặng ta! Nếu là ngày trước, nghĩ cũng không dám nghĩ. Ngày trước muốn một bức tranh của hắn, còn phải thừa dịp hắn say chuẩn choáng, cứng rắn tranh đoạt mới được. Nay đã khác rồi, đồng tâm kết đều đã có, cái khác còn có thể xa sao?

Trong lòng hắn sáng khoái, một ít hỏa khí nén chịu ở chỗ Cửu Giang vương, liền biến mất rồi, cười nói: "Ngày khác ta lại cho tìm cho nàng một ấm tử sa tốt."

Chân Ngọc thấy đáng về Vương Chính Khanh cầm đồng tâm kết, yêu thích không buông tay, trong bụng cũng vui mừng, không uống công mình bện cả một đêm! Bởi vậy nói: "Người thích là tốt rồi, về phần ấm tử sa, không phải khai thác được bùn tử sa, để cho ta đại ca theo sao? Không bằng ngày khác đưa ta tới chỗ khai thác, để ta tự mình nặn mấy ấm, không chừng còn đẹp hơn ấm bán bên ngoài!"

"Nàng biết nặn ấm?" Vương Chính Khanh có hơi kinh ngạc, lập tức lại nghĩ đến, tổ thượng Chân Ngọc là đại sư chế bình, nàng biết nặn cũng không kỳ lạ.

Chân Ngọc cười nói: "Mặc dù mất trí nhớ, ta lại cảm thấy, ta có thể nặn ấm, không biết chừng còn là đại sư chế bình."

Hai người nói chuyện một hồi, Vương Chính Khanh lúc này mới kêu Chương Phi Bạch vào, phân phó nói: "Sai người đi báo cho Hạ di nương, để nàng dẫn theo Tiểu La trở về vương phủ. Người đích thân hộ tống qua đó, giao người đến tay vương gia."

Chương Phi Bạch sao dám nhiều lời, đáp một tiếng rồi lui xuống ngay.

Chân Ngọc vừa nghe, phản ứng kịp, hỏi "Hạ di nương là mật thám vương gia phái tới?"

"Nha đầu Tiểu La bên cạnh Hạ di nương là mật thám. Hai người bọn họ đến như thế nào, thì quay về như thế." Vương Chính Khanh lạnh nhạt nói: "Thật sự cho rằng Vương gia nhà ta dễ bắt nạt, hết mật thám này đến mật thám kia." Nói xong sờ sờ đầu Chân Ngọc, "Không phải nói nàng đâu!"

Chân Ngọc đẩy tay hắn ra, liếc hắn một cái nói: "Không phải nói ta thì không cần cố ý giải thích."

Bởi vì thấy Vương Chính Khanh có việc bận rộn, Chân Ngọc ngồi một chút liền cáo từ trở về phòng.

Ngày hôm sau, Vương Chính Khanh lâm triều xong, về phủ thì cũng sai người ta đi mời Chân Ngọc, muốn dẫn nàng đến nơi khai thác nặn ẩm tử sa.

Chân Thạch nghe nói Vương Chính Khanh muốn dẫn Chân Ngọc tới đây, liền để cho người chờ ở ven đường trước, chưa đợi được bọn họ tới, lại thấy Diêu Ngọc Thụ và Bạch Cốc Lan.

Thì ra là thời gian này khẩu vị của Bạch Cốc Lan không được tốt, muốn ăn đồ chay, nghe nói am chủ mới tới của am Kim Sa làm đồ chay rất ngon, liền cố ý tới đây dâng hương, thuận tiện ăn vài món chay.

Diêu Ngọc Thụ đưa Bạch Cốc Lan tới am Kim Sa, được biết bùn tử sa mà vương phủ khai thác cũng ở phụ cận, hỏi được địa chỉ, liền dẫn Bạch Cốc Lan tới xem một chút.

Bọn họ vào nơi khai thác bùn tử sa, mới đi lòng vòng, chưa kịp uống trà, đầu bên kia Chân Thạch lại nghênh đón Vương Chính Khanh cùng Chân Ngọc tới.

Hai bên vừa nhìn nhau, Diêu Ngọc Thụ và Chân Ngọc thì không sao, Vương Chính Khanh và Bạch Cốc Lan, cũng là đồng thời ngẩn ra, có chút không tự tại.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Khoáng tử sa sau khi được khai thác, phải đem ra ngoài phong hóa, sau đó xay nghiền, cuối cùng nặn với bùn, nung lên mà thành. Đại sư chế bình muốn làm ra ẩm tốt, đương nhiên phải hao tổn tinh thần sức lực. Chân Ngọc nhìn quanh một vòng, theo sau lưng sư phụ chế bình, .

Vương Chính Khanh đi tới nhìn một chút, thấy ẩm Chân Ngọc làm ra đơn giản hào phóng, không khỏi gật đầu nói: "Ngọc nương quả nhiên biết nặn ẩm."

Chân Ngọc lắc đầu nói: "Thời gian quá ngắn, chỉ có thể làm ra một cái như vậy, cũng không biết nung xong có dùng được không? Muốn làm ra được ẩm tốt, còn phải chuyên tới đây ở lại mười ngày nửa tháng, tí mĩ gia công mới có khả năng."

Vương Chính Khanh nhìn cái ẩm kia, quay đầu lại hỏi sư phụ chế bình nói: "Cái ẩm này như thế nào?" Không hổ là Chân Bàng nhãn, tiện tay nặn ra một cái ẩm, cũng là bất phẩm, phải xem xem sư phụ đánh giá như thế nào.

Lúc này Vương Chính Khanh cũng là có chút đắc ý, có một chút ý tứ muốn khoe khoang phụ nhân nhà mình trước mặt sư phụ chế bình.

Chế bình sư phụ thấy Chân Ngọc, vốn mang lòng xem thường, sau khi thấy nàng nặn xong một ẩm, ngược lại không dám coi thường nữa, ở bên cạnh nói: "Thủ nghệ của Trạng Nguyên phụ nhân vô cùng tốt, tài nghệ nặn gốm như vậy, nhìn giống như là có danh sư chỉ đạo qua, không giống bình thường đâu!"

Chân Ngọc cười nói: "Ta cũng là mất trí nhớ, không nhớ nổi chuyện trước kia. Chỉ là nhìn các người nặn ẩm, tay cảm thấy ngứa ngáy, cũng muốn nặn một chút."

Sư phụ chế bình lại ẩm mà nàng làm ra, khen: "Thời gian ngắn như vậy, ẩm mà Trạng Nguyên phụ nhân nặn ra, bề mặt bóng láng, nắp ẩm vừa vặn, hình thể hào phóng tao nhã, quả thật giống như từng được danh sư chỉ bảo."

Lời sư phụ chế bình vừa dứt, cũng có người tiếp lời: "Bên ngoài đều nói Trạng Nguyên phụ nhân là kỳ tài, tiện tay nặn ẩm như vậy, cũng không thua kém đại sư, danh bất hư truyền!"

Người lên tiếng, là Diêu Ngọc Thụ.

Diêu Ngọc Thụ nếu giúp Cửu Giang vương làm việc, đương nhiên cũng biết Cửu Giang vương trọng dụng Vương Chính Khanh, hiện nay mọi chuyện đại sự trong vương phủ, dường như đều do Vương Chính Khanh quyết định, Vương Chính Khanh tiền đồ vô lượng. Mặc dù tính khí hắn không tốt, suy cho cùng cũng có tài năng, hơn nữa cũng khâm phục Vương Chính Khanh, mắt thấy Vương Chính Khanh đi tuần hăm khoáng, hắn cũng đi theo, chỉ chỉ chỗ chỗ nói mấy câu.

Bạch Cốc Lan đi theo sau Diêu Ngọc Thụ, thấy hắn nhìn nọt Chân Ngọc, cơ hồ cắn nát răng ngà, phu quân mình không bằng người, đã khiến bản thân thấp hơn một cái đầu trước mặt Vương Chính Khanh, hôm nay phu quân mặt dày nọt phu nhân Vương Chính Khanh, bảo mình để mặt mũi vào đâu?

Nếu không phải trời xui đất khiến, hôm nay người đứng bên cạnh Vương Chính Khanh được người nịnh bợ, chính là mình, sao có thể là nữ nhân kia?

Chân Ngọc nhìn thấy Bạch Cốc Lan, mặc dù không có ấn tượng, nhưng lúc trước đã nghe Hồ ma ma kể lại chuyện Vương Chính Khanh tặng trà Vân Vụ cho Bạch Cốc Lan, hơn nữa giữa hai người đó còn có chuyện hà bao, không tránh được nhìn nàng ta lâu một chút, khi thấy nàng ta thình thoảng liếc

mình một cái, không chút che giấu vẻ mặt không vui vẻ, cũng khẽ lấy làm lạ, nữ tử này chẳng lẽ còn chưa làm rõ tình huống lúc này?

Chân Thạch chen sang đây xem Chân Ngọc nặn ẩm, một lúc lâu mới nói: "Ngọc nương, thủ nghệ nặn gốm của muội, cũng giống hệt Ngọc Lang! Ai không biết, còn tưởng rằng hai người cùng một thầy. Nhớ năm đó, lúc gia phụ vẫn còn ở thời điểm, từng cười nói rằng, nếu Ngọc Lang không đi học, làm đại sư làm gốm cũng có thể vui mừng gia nghiệp, đáng tiếc nó."

Vương Chính Khanh thấy Chân Thạch thương cảm, liền chen miệng chuyển đề tài, nhất thời vừa cười hỏi Chân Ngọc có mệt và khát không.

Chân Thạch lúc này mới lấy lại tinh thần, nói với Vương Chính Khanh: "Chỗ này cũng không có trà gì ngon, lại lộn xộn, không tiện tiếp đãi hai người. Không bằng Tam lang đưa Ngọc nương đến am Kim Sa dùng chút đồ chay, ăn xong thì trở về thành."

Diêu Ngọc Thụ nghe họ nói chuyện, liền nói: "Chúng ta cũng tới am Kim Sa ăn đồ chay, đã dặn họ trước, có lẽ cũng đã chuẩn bị xong. Nếu không ngại, không bằng mọi người dùng bữa!"

Vương Chính Khanh đang muốn từ chối nhã nhặn, lại nghe thấy Chân Ngọc đã nhanh miệng đáp: "Tốt qua, vậy cùng tới am Kim Sa đi! Lại nói, giếng sau am Kim Sa, nước rất trong rất ngọt, pha trà uống là ngon nhất."

"Giếng đó gần tuyến nhân (nguồn suối), nước giếng đương nhiên ngọt rồi." Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc đồng ý cùng Diêu Ngọc Thụ lên am Kim Sa, cũng không muốn làm nằng nật thể diện, nhất thời chỉ đành phải hòa theo.

Một lúc sau, một nhóm bốn người liền lên am Kim Sa. Am Chủ thấy bọn họ tới, vội vàng ra nghênh đón, hành lễ thỉnh an, lại thúc giục người dâng trà, chuẩn bị khai tiệc.

Đồ ăn trong bữa ăn này, chỉ có Chân Ngọc ăn ngon miệng, ba người còn lại, cũng là ăn không biết mùi vị.

Diêu Ngọc Thụ nghĩ mình và Vương Chính Khanh tuổi tác không cách biệt lắm, người ta đã phong quang vô hạn, mình vẫn còn đang gầy dựa, cho nên ăn không biết ngon.

Vương Chính Khanh là đối mặt với Bạch Cốc Lan, thỉnh thoảng lại nhận được ánh mắt hữu ý vô tình của nàng ta, có chút không tập trung, chỉ lung tung ăn nửa bát cơm liền đặt đũa xuống.

Bạch Cốc Lan nhìn về phía Vương Chính Khanh, vừa oán giận vừa ảo não, lại không bỏ được tình cũ, sao mà ăn ngon được?

Cơm nước xong, am chủ lại sai người dâng lên trà, cười nói sau am có vài đám hoa nở vừa đúng lúc, thưởng hoa tiêu thực cũng không tệ?

Chân Ngọc từng ở nơi này một thời gian, cũng có tình cảm với nơi này, vừa nghe hoa nở, liền cười nói: "Ta đi xem một chút!" Nói rồi dẫn theo hai nha đầu đi.

Diêu Ngọc Thụ liếc Bạch Cốc Lan một cái nói: "Người cùng với Trạng Nguyên phu nhân thưởng hoa đi!" Hẳn là hi vọng Bạch Cốc Lan thân cận với Chân Ngọc nhiều một chút, nhờ vào đó mà quan hệ hai nhà gần hơn, nhưng thấy dáng vẻ Bạch Cốc Lan cao ngạo khó gần, không khỏi âm thầm tức giận, người cho rằng người là ai? Công chúa An Tuệ và quận chúa Đường Diệu Đan, thấy Trạng Nguyên phu nhân cũng không có làm ra cái bộ dáng này, người xem ra, một bộ dạng cao cao tại thượng, đầu ửng nước mà.

Bạch Cốc Lan mặc dù muốn giả bộ dè dặt trước mặt Vương Chính Khanh, nhưng rốt cuộc không dám cãi lời Diêu Ngọc Thụ, nghe vậy chỉ đành phải đứng dậy, đi theo sau Chân Ngọc.

Vương Chính Khanh cũng không yên tâm Bạch Cốc Lan ở riêng một chỗ với Chân Ngọc, nhất thời cười nói: "Hoa ở am ni cô này rõ rất đẹp, ta cũng muốn đi xem một chút, cùng đi đi!" Nói qua đứng dậy.

Diêu Ngọc Thụ vốn muốn cùng Vương Chính Khanh nói chuyện riêng, thấy hẳn cũng muốn ngắm hoa, chỉ đành phải đi theo.

Diễn-Dàn-Lê-Quý-Đôn

Một nhóm bốn người vòng quanh khóm hoa hai vòng, lúc này mới quay về tĩnh thất uống trà.

Vương Chính Khanh nhìn trời cũng không sớm, liền chuẩn bị trở về thành, vừa mới đứng dậy, chạm vào vạt áo, lại đột nhiên phát hiện, đồng tâm kết đeo ở thắt lưng biến mất rồi. Đồng tâm kết này là Chân Ngọc tặng, hôm nay ra cửa, hào hứng đeo bên hông, vừa mới còn ở đây, sao lại không thấy rồi?

Hắn không dám lộ ra đầu mối, chỉ nói muốn rửa tay, đứng dậy đi ra ngoài.

Hắn vừa đi, Diêu Ngọc Thụ cũng không tiện ngồi ở bên trong tĩnh thất, chỉ ý bảo Bạch Cốc Lan ngồi cùng Chân Ngọc, bởi vậy cũng rời đi.

Bạch Cốc Lan thấy Vương Chính Khanh đột nhiên đứng dậy ra ngoài, trong bụng liền có chút ngơ ngậy, nói qua loa vài câu với Chân Ngọc, chỉ nói vừa mới ngắm hoa nở, muốn ngắt một cành đem về cắm bình. Nói rồi cũng đứng dậy rời đi.

Bạch Cốc Lan ra khỏi tĩnh thất, kiếm cớ tránh hai nha đầu, một mình đi về phía sau núi.

Cùng lúc đó, Vương Chính Khanh cũng là đi tới mấy khóm hoa phía sau núi này, tìm kiếm khắp nơi, cũng không tìm thấy đồng tâm kết. Hắn đang muốn

gọi ni cô tới hỏi một chút, lại sợ Chân Ngọc biết được, sẽ giận hấn. Đến lúc đó không chừng sẽ nói hấn không quý trọng đồng tâm kết, mới có thể làm mất đồng tâm kết. Nhưng hấn nhớ rõ ràng, ở tiền thế Chân Bàng nhân từng tặng hấn một chiếc bút, hấn không cần thận làm rơi, về sau lại hỏi Chân Bàng nhân đòi một chiếc bút giống như vậy, cũng không đòi được nữa.

Vương Chính Khanh đang ảo não, lại nghe một cái âm thanh sâu kín oán trách hô: "Tam lang!"

Hấn ngẩng đầu nhìn lên, là Bạch Cốc Lan, nhất thời nhìn hai bên một chút, thấy không có người khác, không khỏi khẽ cau mày.

Bạch Cốc Lan sâu xa nói: "Thế nào, không muốn gặp ta?"

Nếu là lúc trước thấy Bạch Cốc Lan, Vương Chính Khanh khó tránh khỏi động dậy tâm tư, nhớ tới những ngày trước kia, nhưng hôm nay gặp, lại hơi phiền não, chỉ sợ hai người đơn độc gặp mặt, để Chân Ngọc nhìn thấy sẽ hiểu lầm.

Bạch Cốc Lan thấy Vương Chính Khanh không nói lời nào, liền cắn răng nói: "Cũng không muốn nói chuyện, lại hẹn ta gặp mặt ở chỗ này làm chi?"

Vương Chính Khanh ngăn ra, có chút không hiểu, ngạc nhiên nói: "Ta hẹn nàng?"

Diễn-Đàn-Lê-Quý-Đôn

Bạch Cốc Lan oán hận nhìn Vương Chính Khanh một cái, lòng đột nhiên chua xót, ngày trước tìm mọi cách gặp nhau, lần đó không phải vui mừng kích động sao? Nay lại giống như lên lên lút lút, nếu bị người khác phát hiện, là vạn kiếp bất phục.

Nàng ta lấy ra một đôi đồng tâm kết từ trong ngực, giờ lên trước mặt Vương Chính Khanh nói: "Chàng thấy ta đi bên cạnh, có ý bỏ cái này xuống, giặt bên cạnh hoa, chẳng lẽ không phải vì hẹn ta gặp mặt ở chỗ này sao?"

Vương Chính Khanh lúc này mới nhớ tới, khi đó mới quen Bạch Cốc Lan không lâu, gặp nhau trong bữa tiệc ở vương phủ, chỉ khổ tâm muốn hẹn nàng nói một câu, lại có quá nhiều người, không cách nào tìm được cơ hội. Vừa vặn mọi người đang ngắm hoa trong vườn, khi hấn lướt qua Bạch Cốc Lan thì treo lên cành hoa đây ở đuôi quạt (đuôi quạt giấy của văn nhân ngày xưa thường buộc một sợi dây đàn hình thù gì đó qua một cái lỗ tròn ý, các nàng tưởng tượng như móc chìa khóa vậy), đợi Bạch Cốc Lan nhìn sang, hấn chỉ khẽ mỉm cười, Bạch Cốc Lan liền hiểu ý. Không lâu sau, mọi người đã tản ra, Bạch Cốc Lan quay lại nơi cành hoa, quả nhiên thấy Vương Chính Khanh đã đợi ở đó, hai người lúc này mới nói chuyện.

Chuyện cũ rõ ràng, Vương Chính Khanh cũng không thể toàn bộ quên, chỉ thế nhưng hấn lại không muốn bạch cốc lan nữa vì lấp ở trong chuyện cũ, bởi vì nói: "Đồng tâm kết, là Ngọc nương bện tặng cho ta, vừa mới chỉ là không cần thận làm rơi, cũng không có ý khác."

Bạch Cốc Lan khi mới nhặt được đồng tâm kết, vừa oán giận vừa vui mừng, oán giận là, nay hai người đã có hôn phối riêng, hơn nữa hôm nay Diệu ngọc Thụ đang ở bên cạnh, Vương Chính Khanh hẹn gặp nàng, nếu bị người khác nhìn thấy, bảo nàng còn mặt mũi nào? Vui mừng là, Vương Chính Khanh dù sao cũng không quên được nàng, thời điểm như thế này, còn nhớ nhung nàng, mạo hiểm muốn đơn độc gặp mặt nói chuyện. Lúc này nghe lời Vương Chính Khanh nói, giống như mùa đông bị hắt lên một chậu nước đá, lạnh từ đầu đến chân, co tay một cái, đem đồng tâm kết xuống đất, dùng chân hung hăng giẫm đạp, nước mắt đã sớm lăn xuống, khóc ròng nói: "Ai kêu chàng khi dễ ta!"

"Lan nương, Lan nương, đừng như vậy!" Vương Chính Khanh không thể gạt lại đồng tâm kết từ dưới chân Bạch Cốc Lan, lại không thể bỏ Bạch Cốc Lan như vậy mà đi, nhất thời vội la lên: "Có lời gì từ từ nói."

"Nói gì, nói gì?" Mũi chân Bạch Cốc Lan giẫm một cái, làm cho đồng tâm kết chìm vào trong bùn đất, vẫn không hết hận, la ào lên: "Còn có cái gì để nói?"

"Lan nương, ta và nàng đều đã có hôn phối của riêng mình, Ngọc Thụ cũng có tài năng, môn đăng hộ đối với nàng, nàng hãy cùng hấn sống qua ngày thật tốt, cần gì nhớ chuyện trước kia?" Vương Chính Khanh bắt đầu đi, chỉ nhìn chung quanh một lần, rất sợ tiếng khóc của Bạch Cốc Lan dẫn dụ người khác tới.

Bạch Cốc Lan không đáp lời Vương Chính Khanh, ngồi chồm hỏm xuống nhặt đồng tâm kết từ dưới bùn đất lên, hung hăng nói: "Ta muốn đốt nó."

Vương Chính Khanh âm thầm kêu khổ, dự đoán nói: "Cái này không đáng giá gì, nàng đốt nó cũng không thể thay đổi gì, vứt đi thôi!"

Vào lúc này, Chân Ngọc đã đi vòng qua phía sau núi, nghe được giọng nói, bước chân đi nhanh hơn, chỉ vài bước, liền tới chỗ cây hoa, vừa đứng lúc nhìn thấy Bạch Cốc Lan đang rơi nước mắt, trong tay giờ lên một đôi đồng tâm kết bẩn thỉu, đang la hét muốn thiêu hủy, mà Vương Chính Khanh, đang đỡ nàng vứt bỏ đồng tâm kết.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

"Tam lang chàng bắt nạt Bạch nương tử người ta à? Nhìn nàng khóc đến nhăn nhó như vậy." Sau khi Chân Ngọc đi tới, không đợi Vương Chính Khanh phản ứng, trực tiếp đi tới trước mặt Bạch Cốc Lan, nghiêng đầu nhìn đồng tâm kết trong tay nàng ta, hít vào một hơi khí lạnh, quay đầu lại hỏi Vương Chính Khanh: "đồ trong tay Bạch nương tử, là đồng tâm kết ta bện tặng chàng sao?"

Vương Chính Khanh nhìn thấy Chân Ngọc đi tới, đã thầm nói nguy rồi, lại sợ làm to chuyện lên, chút chuyện cũ của mình và Bạch Cốc Lan sẽ không giấu được, chỉ trong phút chốc, lại không có cách nào giải thích, bởi vậy tiến lên kéo Chân Ngọc nói: "Ngọc nương, Bạch nương tử không biết khóc cái gì, hay là chúng ta trở về đi, để cho phu quân của nàng ấy tới dỗ!"

Bạch Cốc Lan thấy Chân Ngọc xuất hiện, vốn ngạc nhiên, đến khi nghe được nàng nói mình khóc đến mặt mày nhăn nhó, lại nhanh chóng ngừng khóc, chỉ là đồ trong tay, ném cũng không được, cầm cũng không xong, lúc này nghe được lời Vương Chính Khanh nói, uất ức xông lên ngực, nước mắt lại nhỏ giọt rơi xuống, nhất thời hung hăng nhìn chằm chằm Vương Chính Khanh.

Chân Ngọc nhìn hai người bọn họ, lại nhìn đồng tâm kết trong tay Bạch Cốc Lan, hất tay Vương Chính Khanh ra, lạnh mặt nói: "đồng tâm kết này mặc dù bần thành ra như vậy, nhưng dù sao cũng là thành quả ta bện một đêm, làm sao ta có thể không nhận ra chứ? Hiện giờ người để nữ nhân này làm hỏng đồng tâm kết thành ra như vậy, lại dụ dỗ ta nói cái gì không biết vì sao nàng ta khóc? Coi ta là đứa trẻ chặc?"

Vương Chính Khanh đưa tay bịt miệng Chân Ngọc lại, cuống cuống nói: "Cũng là ta không cẩn thận làm rớt đồng tâm kết, Bạch nương tử nhặt được, tình huống phía sau quá phức tạp, cứ đi về trước, ta sẽ từ từ giải thích cho nàng nghe." Vừa nói vừa muốn kéo Chân Ngọc đi.

Hiện thời như vậy, nếu làm loạn lên, để Diêu Ngọc Thụ nhìn thấy, càng không biết giải thích thế nào.

Bạch Cốc Lan thấy dáng vẻ Vương Chính Khanh một lòng sợ Chân Ngọc sinh nghi, căn bản không bận tâm tới mình, tuy lúc này cũng sợ Diêu Ngọc Thụ tới đây nhìn thấy, nhưng vẫn thét to: "Vương Chính Khanh, chàng cứ như vậy mà bắt nạt người sao?"

Chân Ngọc đẩy tay Vương Chính Khanh ra lần nữa, nắm lấy cổ tay hắn, hỏi "Chàng rớt cuộc bắt nạt Bạch nương tử hay chưa?"

"Không có." Vương Chính Khanh dứt khoát nói.

Chân Ngọc quay đầu nhìn Bạch Cốc Lan nói: "Bạch nương tử, cô nói Tam lang nhà ta bắt nạt cô, nhân chứng vật chứng đâu? Cũng đừng nên ngậm máu phun người. Truyền ra ngoài như vậy, bảo Tam lang nhà ta làm người thế nào? Hơn nữa, cô vừa già vừa xấu vừa kiêu căng lại thích khóc, Tam lang nhà ta mất bị mù, mới có thể không lý do mà 'bắt nạt' cô."

Bạch Cốc Lan vừa nghe, càng khóc dữ dội hơn, nhưng bàn về miệng lưỡi, nàng ta rõ ràng không phải là đối thủ của Chân Ngọc, nhất thời chỉ nhìn phía Vương Chính Khanh, Tam lang, chàng cứ mặc cho người đàn bà dữ dằn này bắt nạt ta sao?

Chân Ngọc thấy bọn họ vẫn còn đang liếc mắt cáo trạng, dây dưa không rõ, cũng không bình tĩnh được nữa rồi, hung hăng đẩy Vương Chính Khanh, mình thì đi tới chỗ Bạch Cốc Lan, đoạt lấy đồng tâm kết trong tay nàng ta, xoay người lại đi về phía Vương Chính Khanh, nhét đồng tâm kết vào ngực hắn, kéo hắn đi.

Ngoài hồ thẹn, Vương Chính Khanh còn thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

đến khi trở lại tỉnh thất, hai người cũng không đợi Diêu Ngọc Thụ, chỉ nói với một tiểu ni cô là có việc gấp phải trở về trước, để cho nàng ta nói một tiếng với Diêu Ngọc Thụ sau, nhất thời dọn dẹp một phen, một đoàn người ngựa đã xuống núi.

Một đường yên lặng. Về đến phủ, Chân Ngọc tự mình trở về phòng, không thèm quan tâm đến Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh gấp đến nóng ruột gan, chỉ giao đồng tâm kết cho Hồ ma ma, dặn bảo bà giúp giặt một chút, xem có thể khôi phục hình dạng cũ hay không, nhất thời lại vào phòng muốn dò dành Chân Ngọc.

Chân Ngọc thấy hắn tiến vào, ném một cái ly về phía hắn.

Vương Chính Khanh lạnh tay lệ mắt, một tay đỡ lấy cái ly, cười theo nói: "Nàng nghe ta giải thích."

"Giải thích cái rắm! Nói các người không có gian tình, ta cũng không tin." Chân Ngọc hừ hừ, "Trong phủ di nương cũng có, nha đầu xinh đẹp cũng có, chàng trêu chọc thế thất người khác làm cái gì? Truyền ra ngoài liệu còn có mặt mũi sao?"

Ngọc nương không phải nữ tử bình thường, những lời hoa mỹ dễ dàng người khác, nói với nàng, nàng suy nghĩ một chút là biết đó là lời lấy lòng, chỉ sợ càng tức giận hơn, biện pháp tốt nhất chính là nói thật. Vương Chính Khanh nghĩ nghĩ, ngồi trước mặt Chân Ngọc nói: "Không sai, giữa ta và Bạch Cốc Lan, quả thật đã từng có một thời gian bên nhau, nhưng đó đã là quá khứ rồi."

"Thật là có chuyện cũ nhì!" Chân Ngọc ngồi thẳng người, ý bảo Vương Chính Khanh nói tiếp, dám nói láo một câu thử xem, sẽ cho người biết sự lợi hại của lão tử.

Vương Chính Khanh định thần, sau đó nói sơ lược về chuyện giữa mình và Bạch Cốc Lan, lại nói: "Nhưng từ sau khi thành thân với nàng, ta và nàng ấy đã không còn liên lạc nữa, chỉ có mấy lần gặp ở vương phủ, cũng không có ý đồ gì, chỉ khuyên nàng ấy sống thật tốt với phu quân mà thôi. Về phần hôm nay, đúng là không cẩn thận làm rơi đồng tâm kết, để nàng ấy nhặt được thôi."

"Vậy đây là gì?" Chân Ngọc xoay người lại tìm kiếm đồ, tìm ra một hủ bao hoa văn Như Ý Cát Tường ném vào người Vương Chính Khanh, cười lạnh

nói: "Chàng nói chàng đã cắt đứt liên lạc với nàng ta, vì sao còn cắt giấu hà bao nàng ta theo cho chàng?"

Vương Chính Khanh vừa nhặt hà bao lên nhìn, ngạc nhiên nói: "Nàng có được từ chỗ nào?"

Chân Ngọc nhìn hắn nói: "Chàng cũng biết mà, ta mất trí nhớ nha, sao mà nhớ nhặt được hà bao này ở chỗ nào. Nhưng mà ta đã hỏi Hồ ma ma, Hồ ma ma nói đây là Bạch Cốc Lan tặng cho chàng. Chàng không cần thận làm rơi, để ta nhặt được, nên cắt đi."

Vương Chính Khanh lẩm bẩm nói: "Rõ ràng ta đã trả lại cho nàng ấy rồi mà!" Hắn nói xong, có chút ảo não với Bạch Cốc Lan, đột nhiên không hiểu vì sao ngày trước mình lại một lòng say mê Bạch Cốc Lan nữa.

Chân Ngọc đột nhiên đứng lên, tìm ra một cái kéo đưa cho Vương Chính Khanh nói: "Cắt."

Cắt? Vương Chính Khanh giật mình, không cần đâu, Ngọc nương, chúng ta còn chưa có con, sao có thể kêu ta cắt được?

Chân Ngọc hung ác nói: "Cắt hay không? Vật này không cắt, tương lai sinh sự, lại thêm một cái chứng cứ."

Vương Chính Khanh thấy ánh mắt nàng roi trên hà bao, lúc này mới lấy lại tinh thần, à, thì ra là bảo ta cắt hà bao, làm ta sợ muốn chết. Hắn không nói hai lời, cầm kéo lên, gấp hà bao lại, cắt "kha kha" (tiếng kéo cắt vải).

Chân Ngọc giám thị hắn, thấy vẻ mặt hắn không hề đau lòng, rất sáng khoái cắt hà bao thành nhiều mảnh vụn, nhưng cũng không thoải mái, chi nghiêm mặt.

Vương Chính Khanh thấy vẻ mặt của Chân Ngọc vẻ mặt, lại tiếp tục lấy lòng, mọi cách giải thích, giải vây cho mình.

"Câm miệng!" Chân Ngọc đột nhiên tiến lên, một tay vơ mảnh vụn hà bao trên bàn, nhét vào miệng Vương Chính Khanh, chặn lại lời của hắn, nhỏ giọng cảnh cáo nói: "Không được nhúc nhích, không cho phun ra!"

Được rồi, nếu làm như vậy mà nàng có thể hết giận. Vương Chính Khanh phình má, miệng chứa đầy mảnh vải hà bao, tội nghiệp nhìn Chân Ngọc, Ngọc nương à, ta biết sai rồi, lần sau không dám nữa!

Chân Ngọc lấy tay chọc má Vương Chính Khanh, rất không bình tĩnh nói: "Nhắm mắt lại, không cho nhìn ta."

Dùng ánh mắt nói chuyện cũng không được hả? Vương Chính Khanh chỉ đành phải nhắm mắt lại, trong lòng lại thở nhẹ một hơi, Ngọc nương chịu phạt ta, đợi hết giận, tự nhiên sẽ tha thứ cho ta. Sợ nhất là không để ý đến ta, lạnh nhạt với ta, để cho ta khó chịu.

Chân Ngọc hỏi tướng lòi Vương Chính Khanh nói, lại đối chứng với tình hình hắn gặp Bạch Cốc Lan ở am Kim Sa, trong lòng lại tin Vương Chính Khanh, nhưng mà, Vương Chính Khanh lại dây dưa không rõ với phụ nữ đã có chồng, tóm lại không thể dễ dàng tha thứ được.

Chân Ngọc suy nghĩ, lại nghe phòng ngoài có âm thanh, Lập Hạ đứng ở ngoài cửa, nhỏ giọng bẩm: "Phu nhân, Hạ nương từ cầu kiến."

Chân Ngọc vội ngăn Vương Chính Khanh lại, nhỏ giọng nói: "Tốt lắm, mở mắt."

Vương Chính Khanh nghe lời mở mắt, nhìn về phía Chân Ngọc kéo ra một nụ cười khó coi.

Chân Ngọc ghét bỏ nhìn hắn một cái, ý bảo hắn nhanh chóng nhả vụn vải hà bao ra, để miễn bị người nhìn thấy chuyện cười.

Lập Hạ thấy bên trong không có động tĩnh, liền lại bẩm một tiếng.

Chân Ngọc lúc này mới hỏi: "Hạ nương từ nào?"

"Chính là Hạ di nương trong phủ chúng ta." Lập Hạ khỏ sở nói: "Nàng khóc lóc ở ngoài cửa phủ đến đáng thương, chỉ nói muốn gặp phu nhân, người giữ cửa không dám chậm trễ, chỉ đành phải sai người vào nói một tiếng."

Vương Chính Khanh phun vụn vải trong miệng ra, vừa nghe là Hạ Sơ Liễu muốn gặp Chân Ngọc, lập tức không vui rồi. Ngày trước, vương gia có ý thưởng Hạ Sơ Liễu cho Chân Bàng nhân, nhưng mà Chân Bàng nhân đột nhiên qua đời, vương gia mới thưởng Hạ Sơ Liễu cho ta. Chỉ là sau khi vào phủ, Hạ Sơ Liễu thích nhất là vui đùa cùng Ngọc nương, nào có từng hầu hạ ta? Giờ thì được lắm, nàng ta bị trả về vương phủ, quay đầu lại không phải cầu xin ta, mà là tới cầu xin Ngọc nương, nực cười?

Trong lòng hắn ghen tuông, lòng sinh nghi ngờ, cúi đầu đến trước mặt Chân Ngọc nói: "Nếu Hạ nương từ yêu cầu vào phủ làm thiếp, không cho phép đồng ý nàng ta." Sau khi Hạ Sơ Liễu bị trả về vương phủ, cũng không dễ sống, nàng ta đến đây, tất nhiên là cầu cạnh, muốn tiến vào Vương gia làm thiếp lần nữa, chỉ là chuyện này nào có đơn giản như vậy? Hơn nữa mình đã biết thân phận thật sự của Ngọc nương, làm sao có thể chấp nhận được nàng và nữ tử khác ở cạnh nhau? Đặc biệt là vị Hạ di nương này, lại càng không thể đồng ý để nàng ta gần gũi Ngọc nương.

Chân Ngọc không biết suy nghĩ của Vương Chính Khanh, lại nói: "Lúc trước nàng ở trong phủ cũng không có phạm sai lầm, chỉ là chịu liên lụy bởi Tiểu La, nay khóc lóc cầu xin ở lại, sao có thể không để ý tới? Hơn nữa tướng mạo nàng không thua Bạch Cốc Lan, tư thái tốt, tính tình cũng dễ chung sống, sau chuyện lần này, sẽ càng trung thành với chúng ta hơn, sẽ không có lòng riêng, để cho nàng vào phủ, có gì không thể?"

Vương Chính Khanh vừa nghe, rất sợ Chân Ngọc gặp Hạ Sơ Liễu, nhất thời mềm lòng sẽ đáp ứng cho nàng ta vào phủ, chỉ kéo Chân Ngọc, quay đầu

lại phân phó Lập Hạ nói: "Sai Sứ Thiết Thủ hộ tống Hạ nương tử về vương phủ, đưa trở về, không được chậm trễ."

Bởi vì lần trước sau khi tra ra nha đầu Tiểu La bên cạnh Hạ Sơ Liễu là mật thám, Vương Chính Khanh âm thầm kinh hãi, và sau đó gặp Sứ Thiết Thủ, nhờ tới hần vốn giúp đỡ Chân Ngọc thăm dò tin tức trong vương phủ, tương đương với Chân Ngọc gài tai mắt ở vương phủ, nếu chuyện bại lộ, ngoài chuyện khó giữ được Sứ Thiết Thủ, giữa hần và Cửu Giang vương vừa mới tạo dựng niềm tin, có thể sẽ chịu ảnh hưởng, nhất thời nói với Cửu Giang vương một tiếng, điều Sứ Thiết Thủ đến bên cạnh mình làm việc, thoát khỏi vương phủ.

Lập Hạ mặc dù không muốn Hạ Sơ Liễu vào phủ tranh giành tình cảm, nhưng vừa nghĩ tới thân phận địa vị như Vương Chính Khanh, tương lai bên cạnh sẽ không thiếu thiếp, thay vì cứ để nữ nhân khác đi vào, còn không bằng cho Hạ Sơ Liễu thêm một cơ hội, bởi vậy đi vào bẩm báo một tiếng. Lúc này nghe ý tứ Vương Chính Khanh, cũng không muốn Hạ Sơ Liễu vào, nằng chi đành đáp một tiếng, nhận lệnh đi xuống.

Chân Ngọc nghĩ tới tay mỹ nhân bay mất rồi, có chút buồn bực, tức giận nói: "Khi Hạ di nương còn ở đây, thường đầm bóp cho ta, hồng tỵ thiên hương, nàng không tốt chỗ nào?"

"Ta giúp nàng đầm bóp là được." Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc quên luôn chuyện Bạch Cốc Lan, nhất thời mừng thầm, ngồi lên trước giúp Chân Ngọc đầm chân, vừa nói: "Lực vừa phải chưa? Thoải mái không?"

"Không bằng Hạ di nương." Chân Ngọc đánh giá một câu, ngược lại nói: "Nhưng mà, được Trạng Nguyên gia đầm chân, cảm giác cũng không tệ lắm."

Wong Chính Khanh kẻ sát Chân Ngọc, nhẹ nhàng đầm chân, trong lòng hồi hộp, lần này để cho ta đầm chân, lần sau nhất định là có thể lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Bởi vì trời cũng không còn sớm nữa, nha đầu tới hỏi phải bày bữa tối ở đâu? Chân Ngọc còn chưa có đáp, Vương Chính Khanh đã nói: "Đặt ở đây luôn đi, cũng bày cả phần của ta luôn, tối nay không đến thư phòng nữa."

Chân Ngọc nghe thấy Vương Chính Khanh nói không đến thư phòng, không khỏi nói: "Hôm nay mệt mỏi, chẳng dùng gọi ta lúc nửa đêm, làm cho người không ngủ được."

Wong Chính Khanh cười nói: "Lần trước gọi nàng một tiếng, cũng chỉ cho rằng nàng chưa ngủ mà thôi!"

Hai người ngồi đối diện dùng bữa tối, đợi nha đầu thu dọn đồ đạc lui xuống, lại rót trà, nói chuyện uống trà bàn về thời sự, chút không vui vào ban ngày vậy mà tiêu giảm đi không ít.

Wong Chính Khanh nói đến Đường Tấn Minh, hơi lo lắng nói: "Gần đây Tam vương gia thường xuyên ra ngoài thành tới quan đạo lấy lòng hoàng thượng, chỉ sợ hoàng thượng đột nhiên thu hồi binh lực trong tay Cửu Giang vương, để Tam vương gia tiếp quản. Nếu như vậy, đại sự e là không ổn."

Chân Ngọc nghe nói Hoàng đế Đường Tập Võ tinh tu ở đạo quan ngoài thành, gần đây có sở thích mới, cũng là thích xem kịch vẽ tranh suu tầm âm tử sa, không khỏi ngạc nhiên nói: "Sở thích của hoàng thượng gần giống ta, ta cũng thích suu tầm âm tử sa."

Bùn tử sa còn có tên là đất ngũ sắc, từng có truyền thuyết, đây là do thần tiên đạp Ngũ Thái Luân (giống như Na Tra dùng Phong Hỏa Luân di chuyển ý) hạ phàm, sau đó thần tiên quay về thiên giới, Ngũ Thái Luân thất lạc ở nhân gian, hóa thành đất Ngũ Sắc. Đạo giáo tin rằng, nếu thường sử dụng ngũ thái đất tạo thành khí cụ, thì có thể hấp thụ được tiên khí vân vân. Vì vậy gần đây Đường Tập Võ si mê các loại đồ tử sa.

Wong Chính Khanh nói với Chân Ngọc đến đây, sau đó ánh mắt sáng lên nói: "Nếu hoàng thượng si mê tử sa khí cụ, vậy thì cũng có biện pháp làm người vui lòng rồi. Chỉ cần hoàng thượng không thiên về Tam vương gia, Cửu Giang vương sẽ có cơ hội lật đảo tình thế. Chống đỡ qua một thời gian, lượng tư binh nhiều lên, sẽ không lo sợ gì nữa."

Chân Ngọc ngắm ám Thụ Anh trong tủ, lại ngắm ám Tây Thi bên cạnh một chút, suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu hoàng thượng suu tập âm tử sa, người hiểu kính nhiều, thế gian này âm thì có rất nhiều, chỉ sợ cũng nằm trong tay ông ta hết rồi, đồ tầm thường, không làm cho ông ta nổi hứng thú. Muốn làm cho mắt ông ta sáng lên, nhất định phải là những đồ tử sa bất phàm. Ví như Độ Tiên Bản, Phi Thiên Đỉnh nói trong sách cổ."

Wong Chính Khanh vừa nghe, hỏi "Ngọc nương có thể nặn ra những thứ giống trong truyền thuyết sao?"

Chân Ngọc cười nói: "Đã là truyền thuyết, hình dáng đương nhiên đều là do tưởng tượng mà ra, cũng không có đồ thật. Sau khi ra dựa theo miêu tả trong sách nặn ra, nó chính là hình dáng trong truyền thuyết."

Wong Chính Khanh vỗ tay nói: "Được, cứ làm như vậy đi."

Một nơi khác, Hồ ma ma cầm lấy đồng tâm kết giặt một hồi lâu, thấy bùn đất ngấm vào trong sợi dây, nhuộm thành màu bùn đất, giặt thế nào cũng

không sạch, coi như giặt được sạch đi, đồng tâm kết cũng bị giặt phai rồi, còn thất ở trên người thế nào nữa đây?

Bởi vì hôm nay là Bán Hà đi theo Chân Ngọc xuất môn, Hồ ma ma liền gọi Bán Hà tới hỏi, chỉ vào đồng tâm kết nói: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Giống như là bị giặt đập vậy, rốt cuộc người nào hận cái này đồng tâm kết này như vậy?"

Bán Hà nhìn chung quanh không một bóng người, bèn thì thầm bên tai Hồ ma ma: "Trước kia không phải Tam phu nhân đã từng làm ầm lên, nói Tam gia yêu thích hoa lan, chắc chắn người trong lòng có một chữ lan? Hôm nay ấy, Tam gia và Tam phu nhân cùng đến hầm mỏ, gặp phải Điều gia lang quân và phu nhân của hãn Bạch nương tử, tên đầy đủ của Bạch nương tử này là Bạch Cốc Lan, nàng ta còn từng tới phủ chúng ta một lần! Đi dạo hầm mỏ xong, đoàn người đến am Kim Sa ăn đồ chay, sau đó Tam gia đơn độc đi ra ngoài, Bạch nương tử cũng đi ra ngoài, Tam phu nhân không để cho chúng ta đi theo, chỉ theo đuôi Bạch nương tử đi qua đó. Sau cùng, Tam gia và Tam phu nhân cùng quay về, cũng không đợi Điều lang quân và Bạch nương tử, xuống núi trở về trước. Vào cửa chính thì Tam phu nhân không thêm quan tâm đến Tam gia, về mặt của Tam gia cũng rất lo lắng."

"Nói lâu như thế, có liên quan gì tới đồng tâm kết này?" Hồ ma ma trừng Bán Hà một cái nói: "Nói trọng điểm."

Bán Hà lút đেম như thế, đang muốn nói đến trọng điểm, bị Hồ ma ma ngắt lời, không khỏi cười, "Nay tính tình Tam phu nhân thay đổi, mọi việc không thích nghe người ta nói dông dài, thường cho người nói trọng điểm, không ngờ ma ma cũng thay đổi tính tình theo phu nhân, nói cái gì cũng là để cho chúng ta nói điểm chính."

Hồ ma ma cười hắc hắc, "Nói xong trọng điểm, bổ sung lại chi tiết khác, cũng được."

Lúc này Bán Hà mới nói: "Trọng điểm chính là, hôm nay Tam gia thất theo đồng tâm kết này ra cửa, khi ở hầm mỏ thì đồng tâm kết vẫn còn, đến am Kim Sa, lại không thấy đồng tâm kết đâu. Tới khi trở về phủ, chỉ thấy đồng tâm kết ở chỗ ma ma. Vì vậy suy đoán, mâu thuẫn giữa Tam gia và Tam phu nhân, nhất định liên quan tới đồng tâm kết này, mà đồng tâm kết biến thành như vậy, chắc chắn có liên quan tới Bạch nương tử."

Hồ ma ma nhìn Bán Hà một hồi lâu, ngửa đầu nói: "Trời ạ, hiện tại liền một cái nha đầu cũng sẽ suy đoán chuyện."

Bán Hà không biết Hồ ma ma châm chọc hay là khích lệ, đỏ mặt nói: "Tam gia và Tam phu nhân đều là người vô cùng thông tuệ, đi theo bên cạnh, nếu như một chút khả năng quan sát cũng không có, sớm muộn sẽ bị họ ghét bỏ."

"Được rồi, theo người, Tam gia cùng Tam phu nhân hiện nay có hòa hảo được hay không?" Hồ ma ma hỏi Bán Hà, hơi hiếu kì, ừm, trước kia xem thường nha đầu này rồi, có lẽ cũng là một người có thể dùng, không kém Lập Hạ.

Bán Hà vốn là nha đầu bên cạnh Ninh lão phu nhân, sau khi bị đưa cho Chân Ngọc, mặc dù mọi cách tỏ ra trung thành, suy cho cùng địa vị cũng không bằng nha đầu hồi môn Lập Hạ. Trong khoảng thời gian này, Chân Ngọc cũng chỉ sai bảo Lập Hạ, thỉnh thoảng đặt nặng qua một bên, nàng cũng âm thầm nôn nóng. Hôm nay thật không dễ dàng gì được cùng Chân Ngọc ra cửa một chuyến, cũng là hết lòng hầu hạ, chỉ hy vọng Chân Ngọc có thể nhìn nàng lâu một chút, không hề để đó không dùng nàng nữa. Hiện nay nói với Hồ ma ma những lời này, cũng đã tỏ rõ, mình không thua Lập Hạ, hi vọng sau này Chân Ngọc ra ngoài, có thể dẫn theo nàng cùng đi.

Nghe được Hồ ma ma hỏi thăm, giờ đây Bán Hà cũng không dám nhiều lời, sợ Hồ ma ma chê nàng ở sau lưng suy đoán chủ tử, nhất thời nói: "Hiện Tam gia đang ở trong phòng Tam phu nhân, có lẽ đã làm hòa rồi?"

Hồ ma ma gật đầu một cái, dặn bảo Bán Hà: "Về sau để ý mọi việc, đừng để người khác mưu hại Tam phu nhân, người còn ư mê, một chút cũng không biết. Còn có, kín miệng một chút, với người khác, phải cẩn thận lời nói. Chuyện hôm nay, để ở trong bụng, không được nói nửa chữ."

Bán Hà cũng biết hiện nay Vương Chính Khanh vô cùng quan trọng, mà Chân Ngọc, bởi có tài mà nổi danh bên ngoài, lại cứu Cửu Giang vương hai lần, cũng bị người khác chú ý tới, không biết bao nhiêu người muốn nghe được chuyện của bọn họ! Giống như những chuyện như hôm nay gặp Bạch Cốc Lan, phu thê dường như không vui vẻ gì mà trở về phủ, đồng tâm kết bị làm bẩn, bị người có lòng phỏng đoán, lập tức sẽ gây xôn xao dư luận. Nhất thời cũng sợ, gật đầu nói: "Ma ma, nô tỳ hiểu."

Nhìn Bán Hà lui xuống, Hồ ma ma nghiêm mặt ở nơi này, lấy lại đồng tâm kết, không giặt nữa, trong bụng hung hăng mắng Bạch Cốc Lan: tiện phụ này, cũng đã thành thân rồi, có phu quân rồi, vẫn còn ba lần bốn lượt quyến rũ Tam gia, cô tình muốn Tam gia thân bại danh liệt sao? May mà hiện nay tính tình Tam phu nhân không như ngày trước, hơn nữa còn mất trí nhớ, trở nên chừng chặc hơn rất nhiều, nếu không, không biết sẽ ầm ĩ thành cái dạng gì nữa?

Lập Hạ thấy sau khi trở về, về mặt của Vương Chính Khanh Chân Ngọc không bình thường, cũng hơi không yên lòng, mà lại thấy bọn họ bởi vì chuyện Hạ Sơ Liễu, hình như ý kiến bất đồng, lại đầu khẩu, càng thêm ngồi không yên, nhất thời lặng lẽ tới tìm Hồ ma ma hỏi kế.

Hồ ma ma thờ dãi nói: "Tính cách hai người đều mạnh mẽ, bảo chúng ta phải làm sao đây?"

Lập Hạ nín nhịn một hồi mới nói nhỏ: "Tam gia nương nhò trong phòng Tam phu nhân không đi, Tam gia lại chỉ nói chuyện, cũng không. . ."

Nếu hai người viên phòng, quan hệ nhất định sẽ khá hơn, Tam gia lại cứ không nóng không lạnh kéo dài như vậy, không lẽ lại bảo Tam phu nhân hạ cố chủ động?

Hồ ma ma suy nghĩ trong chốc lát nói: "Đi, hầm hai chung canh bỏ cho hai người họ rồi bùng vào."

Vương Chính Khanh và Chân Ngọc tự mình tắm rửa xong, lúc này đang ngồi dưới ánh đèn tường tượng hình dáng của Độ Tiên Bần và Phi Thiên Đình, nghe tiếng động ở cửa, Hồ ma ma bùng hai chung canh đi vào, cười híp mắt nói: "Tam gia và Tam phu nhân đói bụng chưa? Đây là canh ta vừa mới hầm

xong, mùi vị ngọt mát, Tam gia và Tam phu nhân nể mặt, uống một chung đi!"

"Đề xuống đi!" Chân Ngọc đứng lên, đề Hồ ma ma đặt canh xuống, chân nhất thời có chút tê, tức thì ra khỏi phòng, tản bộ dưới mái hiên, giần gân cốt.

Vương Chính Khanh kéo Hồ ma ma lại hỏi: "Ma ma, đồng tâm kết giặt sạch sẽ chưa?"

"Còn chưa có thỉnh giáo Tam gia, vì sao mới ra cửa một chuyến, đã làm cho đồng tâm kết Tam phu nhân vất vả bên một đêm thành ra như vậy?" Hồ ma ma cậy già lên mặt, nhắm mắt ra mặt nói cho Chân Ngọc: "Tâm ý của Tam phu nhân, là để cho Tam gia chà đạp như vậy hay sao?"

Vương Chính Khanh cũng xấu hổ, nhất thời nói: "Chuyện hôm nay, là lỗi của ta. Ma ma chỉ nói này đồng tâm kết còn có thể khôi phục nguyên dạng sao?"

Hồ ma ma thấy Vương Chính Khanh nhận lầm, cũng không dám nữa người gây sự, thờ dài nói: "Giẫm đạp thành như vậy, dơ bẩn không nói, các nút cũng lỏng ra, sao còn có thể gọi là đồng tâm kết? Cho dù giặt sạch rồi, cũng đã nhàu nát, không thể nhìn nổi. Nếu Tam gia không nhận lỗi với Tam phu nhân, nịnh Tam phu nhân bên một cái nữa."

Vương Chính Khanh vừa nghe, bắt đắc dĩ nói: "Chỉ sợ Ngọc nương không chịu bện nữa."

"Tam gia cầu xin nhiều một chút, nói nhiều lời hay một chút, nhất định sẽ chịu." Hồ ma ma nói hai tầng nghĩa, dùng ánh mắt ý bảo Vương Chính Khanh, Tam gia à, lời đều nói đến rõ ràng như vậy rồi, làm thế nào, người nên biết rồi đó.

Vương Chính Khanh tự nhiên hiểu rõ, chỉ cười không nói.

Nhất thời Chân Ngọc tiến vào, Hồ ma ma lại khuyên bọn họ uống canh, Vương Chính Khanh bưng canh lên uống một hớp, cũng khuyên Chân Ngọc: "Là tâm ý của ma ma, uống đi!"

Chân Ngọc không nghĩ ngợi gì, bưng canh lên uống, nhìn trời cũng không còn sớm, liền muốn đi ngủ, chỉ kêu nha đầu lấy nước vào rửa mặt rửa tay, dọn dẹp một chút, rồi đến phía sau tấm bình phong đổi xiêm áo, lúc này mới lên giường.

Vương Chính Khanh cũng dọn dẹp một phen rồi lên giường, lật qua lật lại, cả người nóng ran. Nhất thời không nhịn được hô lên: "Ngọc nương, nàng ngủ chưa?"

Chân Ngọc nóng ran cả người, có chút khó chịu, nghe thấy Vương Chính Khanh gọi, liền nói: "Cả người khó chịu, chàng dậy thấp đèn, tới đây giúp ta xoa bóp!"

A, gọi ta tới kia! Vương Chính Khanh mừng rỡ, nhảy xuống giường, mang giày vào đi thấp đèn, nhất thời cất bước đi tới trước giường Chân Ngọc, xóc mần lùa đang muốn nói, nhìn thấy Chân Ngọc vén nửa chăn ra, xiêm áo cởi một nửa, lộ nửa bầu ngực, mặt hoa da phấn, một sự quyến rũ khó có thể miêu tả, chỉ cảm thấy lỗ mũi nóng lên, có chất lỏng chảy ra.

Chân Ngọc ngẩng đầu nhìn lên, thấy máu mũi Vương Chính Khanh chảy ròng ròng, không khỏi giật mình, thuận tay sờ một cái, sờ thấy dưới gối có một tấm khăn trắng, hình như là Hồ ma ma đặt ở đây, liền kéo khăn ra đưa cho Vương Chính Khanh nói: "Mau lau đi!"

Vương Chính Khanh nhận lấy khăn chặn lại lỗ mũi, ngồi vào trên mép giường, quăng giày, nhấc chân lên giường, giọng khàn khàn nói: "Ngọc nương, canh tối nay chúng ta uống có vấn đề, nếu không giải quyết, sẽ rất hại cơ thể."

Chân Ngọc nâng đầu, ánh mắt có chút mê ly, nhẹ nhàng ừm một tiếng nói: "Vậy thì gọi Chu di nương tới giải quyết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Chu di nương sao, sớm muộn cũng phải đưa đi, nàng ta còn ở đây, sau này vẫn còn vướng víu. Vương Chính Khanh thăm hừ hừ trong bụng, sát lại gần Chân Ngọc, bỏ khăn ra, nói thật nhỏ: "Ta giúp nàng giải quyết cũng như vậy mà."

Chân Ngọc cả người khó chịu, thấy Vương Chính Khanh lại gần, chớp mũi nghĩ thấy hơi thở nam tử, cũng không kháng cự, chỉ hơi ngậy người, nhất thời lại chê trần Vương Chính Khanh quá rộng, không đủ thanh tú, vuốt tay kéo búi tóc của hắn xuống, khẽ cười nói: "Xõa tóc ra mới đẹp."

"Cởi bỏ xiêm áo càng đẹp hơn!" Mặc dù Vương Chính Khanh cố gắng khống chế bản thân, không dám quá mức vội vã tiến vào, sợ dọa Chân Ngọc, nhưng lời nói trong miệng thì không khống chế được, lời vừa ra khỏi miệng, cũng dọa mình hết hồn, vội lấp liếm nói: "Ta vốn cũng đẹp rồi."

"Ta nhìn một chút!" Chân Ngọc nửa ngồi, đưa tay nâng cằm Vương Chính Khanh lên, híp mắt nhìn hắn, thấy lông mày hắn như lá trúc, mắt sáng như sao, môi hồng răng trắng, quả nhiên là một lang quân vô cùng tuấn tú, lại còn có hai má hồng, xuân tình nhộn nhạo, d^d^Y^q^d khác với dáng vẻ uy nghiêm la

hết thuộc hạ của thường ngày, tăng thêm ba phần tuần tú phong lưu, nhất thời thì thầm nói: "Không tệ, sắp vượt qua được vẻ đẹp của Chu di nương rồi."

Vương Chính Khanh vốn là thừa cơ hành động, vừa nghe Chân Ngọc so sánh hẳn với nữ tử, trong lòng biết sâu trong đáy lòng Chân Ngọc vẫn nhớ tới mỹ nữ, lúc này không thể lơ đãng, bởi vậy cố gắng giả bộ đáng vẻ nhu nhược, ra vẻ thiếu nữ xinh đẹp, muốn nàng yêu thương, sau đó được việc.

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh cọ xát mặt trên tay nàng, trái tim liền mềm nhũn, đưa tay kéo hẳn lại, vén lên tóc hẳn ra sau vai, sờ sờ mặt của hẳn nói: "Ngoan, nhắm mắt lại."

Vương Chính Khanh vô cùng nghe lời nhắm mắt lại, đáy lòng cười to, dựng thẳng một ngón cái cho mình, quả nhiên, chỉ cần giả vờ mảnh mai, Ngọc nương liền yêu thương, tối nay, nhất định là một đêm mất hồn.

Tay Chân Ngọc mon trón đôi môi Vương Chính Khanh, chậm rãi cúi đầu, trước tiên nhẹ nhàng mút môi Vương Chính Khanh, thấy cả người hẳn run lên, sợ hãi một chút, nhất thời cực kỳ hải lòng, nắm quyền chủ động, cảm giác muốn hôn thì hôn, cũng thực không tệ mà!

Vương Chính Khanh tiếp tục chịu đựng, mảnh mai nằm trong ngực Chân Ngọc trong ngực, nhẹ nhàng hé mở đôi môi, hy vọng Chân Ngọc càng tiến một bước.

Chân Ngọc lướt qua một lượt, lại cúi đầu xuống cắn mút, đầu lưỡi dò vào trong miệng Vương Chính Khanh, nhẹ nhàng khuấy động, nghe được Vương Chính Khanh phát ra tiếng ô ô đáng thương tiếng, càng thêm thương tiếc, ôm chặt hông của hẳn, để cho ngực hẳn dán vào ngực mình, môi lưỡi cùng tiến, mon trón môi Vương Chính Khanh, thờ gấp nói: "Tam lang thật mềm mại."

Vương Chính Khanh vốn chuẩn bị phản công, nghe xong lời này, rất sợ nửa đường lại làm cho Chân Ngọc nhớ tới Chu di nương, lại kiềm chế lần nữa, mặc cho Chân Ngọc vật hải, chỉ giữ cổ nàng, chân chữ chậm chạp, một tay lặng lẽ sờ ngực nàng.

Chân Ngọc có chút khó chịu, một phát bắt được tay Vương Chính Khanh, để cho tay hẳn dò sâu vào ngực mình, phủ lên ngực, ý bảo hẳn xoa nắn tiếp.

Bàn tay Vương Chính Khanh sờ nơi mềm mại đầy đà, chỉ cảm thấy máu mũi lại phun ra trào, nhất thời cũng không để ý lau đi, một cái tay khác đưa vén xiêm áo Chân Ngọc lên, đôi tay bao trùm hai nơi đầy đà trái phải, khẽ xoa bóp, lòng ngón tay mon điểm đỏ tươi một chút, tỉ mỉ miết, máu cả người đang sôi trào gào thét, cũng không dám tiến vào vào lúc này.

Chân Ngọc đưa tay xé xiêm áo Vương Chính Khanh, tay cũng ấn lên ngực hẳn, không sờ thấy nơi đầy đà, hơi thất vọng, nhất thời đẩy hẳn ngã xuống giường, mình ngồi cười lên, đè trên người Vương Chính Khanh, hung hăng hôn hẳn, trong nội tâm sôi trào, chỉ là đừng đưa trái phải, lại cứ không có chỗ phát tiết, chỉ gấp gấp đến mức thờ gấp.

Vương Chính Khanh biết lửa đã đủ độ, tay nâng eo Chân Ngọc lên, đỡ nàng ngồi vào chỗ bụng dưới của mình, cách lớp xiêm áo, để cho nàng cảm nhận nơi cứng rắn của mình, đôi tay nặng nề bắt được nơi ngực đầy đà của Chân Ngọc, khẽ đẩy, muốn trêu chọc nàng tự cởi xiêm áo ra.

Chân Ngọc khẽ hô một tiếng, cả người ngã trên người Vương Chính Khanh, ngậm chặt môi hẳn, hai người ôm thành một đồng, lăn mấy vòng trên giường, nhưng vẫn chưa vào cang.

Hô hấp của Vương Chính Khanh phun bên vành tai Chân Ngọc, chỉ thấp giọng nói: "Cởi xiêm áo nữa là."

Chân Ngọc duỗi tay một cái, đụng phải nơi j□j của Vương Chính Khanh, cầm tay tuốt tuốt, kinh ngạc nói: "Sao lại nóng như vậy?"

Nương tử à, nàng đã từng là nam tử, tại sao có thể hỏi câu hỏi như thế này chứ? Vương Chính Khanh thờ hồn hển, cũng đưa tay thử thăm dò Chân Ngọc, thấy Chân Ngọc không đẩy ra, không khỏi mừng rỡ, thật tốt quá, chuyện sắp thành rồi.

Chân Ngọc vốn khó nhịn, bị vừa sờ, máu toàn thân dồn đỉnh đầu, đôi tay ôm hông Vương Chính Khanh lại ôm hẳn lăn lộn trên giường.

Lúc này còn kịch liệt hơn vừa rồi, hai người lăn từ đầu giường đến cuối giường, từ cuối giường lăn đến đầu giường, lại lăn đến cạnh giường.

Vương Chính Khanh quên tất cả, đưa tay kéo xiêm y Chân Ngọc xuống, vừa đúng lúc Chân Ngọc cũng đưa tay cởi đồ hẳn, hai người lôi kéo một chỗ, chỉ nghe "bịch" một tiếng, lại cùng ngã xuống giường.

Dưới giường lớn có tấm gỗ đặt chân, Vương Chính Khanh ngã xuống trước, thân thể nằm trên tấm gỗ đó, bị Chân Ngọc ngã xuống đè lên, cái ót hẳn đụng vào nền nhà, chỉ trong nháy mắt, liền ngất đi.

"Này, này, Tam lang, chàng không có việc gì chứ?" Bị ngã như vậy, Chân Ngọc tỉnh táo không ít, mang mang mặc lại xiêm áo, thăm dò hơi thở của Vương Chính Khanh, biết chỉ là ngã bất tỉnh, nhất thời ra sức ôm lấy hẳn, kéo hẳn trở về giường lớn, đắp chăn cho hẳn, lại nhìn lại một phen, đang muốn kêu người vào, lại nghe Vương Chính Khanh phát ra âm thanh, cũng đã tỉnh.

"Đừng gọi người!" Vương Chính Khanh gấp rút ngăn nàng lại, đưa tay lại ôm nàng, lại muốn tiếp tục chuyện vừa rồi.

Chân Ngọc lăn qua lăn lại như vậy, khó nhịn này giờ cũng đã mất hết, lại đẩy tay Vương Chính Khanh ra nói: "Ngoan ngoan ngủ đi, không thể giày vò nữa, còn giày vò nữa thực sự sẽ tổn hại sức khỏe."

Vương Chính Khanh vẫn khó chịu, nhỏ giọng nói: "Ngọc nương, Ngọc nương của ta, ta."

Chân Ngọc cúi người nhìn hần nói: "Nếu không, hay là gọi Chu di nương đến đây đi?"

Vương Chính Khanh giật mình, một hoa mỹ nam ở trước mặt nàng rồi mà nàng còn nhớ thương tới Chu di nương, vậy phải làm sao bây giờ?

"Ngọc nương, chúng ta vẫn là ngủ đi!" Vương Chính Khanh vừa nghĩ, tối thiểu tối nay có thể ngủ chung một cái chăn rồi, cũng coi như tiến một bước!

Chân Ngọc "Ừ" một tiếng, đưa lưng về phía Vương Chính Khanh, nằm vào trong chăn, tùy ý Vương Chính Khanh ôm nàng từ phía sau.

Vương Chính Khanh vẫn chưa từ bỏ ý định, cứng rắn nơi chống đỡ trên mông Chân Ngọc, tìm khe hở thăm dò tới lui.

Chân Ngọc bất động, để tùy Vương Chính Khanh dò xét, trong bụng lại kinh ngạc, ý, cảm giác vừa muốn lại vừa không muốn của lão tử là sao?

Vương Chính Khanh lại đưa tay vòng qua, nắm lấy nơi đầy đặn của Chân Ngọc, thấy Chân Ngọc không có phản kháng, lá gan của hần lớn lên, bàn tay chu du khắp nơi, một đường dò dẫm xuống dưới, dò tới đùi, sờ tới đùi Chân Ngọc, liền nâng chân nàng lên, một chỗ khác, nơi cứng rắn của hần cách xiêm áo, dò vào chỗ tĩnh mạch của Chân Ngọc, rục rịch góc đầu dậy.

Chân Ngọc cũng chịu không nổi nữa, nghiêng người, hung hăng đẩy Vương Chính Khanh ra, quát: "Trở về thư phòng của ngươi đi."

"Ta bảo đảm sẽ không lộn xộn nữa, để cho ta ngủ ở đây đi!" Vương Chính Khanh quả nhiên không hề động dậy nữa.

Hai người giằng co đến nửa đêm, rốt cuộc cũng mệt mỏi, nhất thời yên tĩnh lại, sau một lúc, cũng ngủ thiếp đi.

Vương Chính Khanh bởi vì phải lên triều sớm, ngày hôm sau thức dậy từ rất sớm, chỉ sai người dùng đánh thức Chân Ngọc, hần thì lạng lẽ ra khỏi phòng, đến thư phòng rửa mặt ăn điểm tâm, tự vào triều.

Khi tỉnh lại, Chân Ngọc thấy trên giường xộc xệch, còn có chút chưa tỉnh táo, ừ, tối hôm qua ôm Tam gia ngủ một đêm đấy!

Khi Hồ ma ma đi vào dọn dẹp phòng thì vẻ mặt tươi cười, đến khi nhìn thấy khăn trắng nhuốm máu, vội cầm cất vào cái hộp, trong lòng niệm Phật, thành thân hơn một năm, rốt cuộc động phòng, rồi rãnh còn phải đến miếu dâng hương, phù hộ phu nhân sớm có tin vui, sinh hạ nhất nam bán nữ, mới có thể thực sự an tâm.

Lập Hạ và Bán Hà cũng biết tin vui, đi qua tụ tập với Hồ ma ma, ba người đã bắt đầu bàn bạc kiểu dáng xiêm y của em bé.

Lập Hạ nói: "Nếu là nhất cử mang thai, chính là cuối hạ đầu thu sang năm sinh, đến lúc đó thu cao khí sáng, khí hậu vừa đẹp, ở cử cũng sẽ không khó khăn."

Bán Hà liền nhỏ giọng nói: "Như thế, xiêm áo trẻ em phải làm nhiều đồ thu một chút hay sao?"

Hồ ma ma cười nói: "Còn có thời gian một năm mà, từ từ làm, đến lúc đó đồ trẻ nhỏ đều đầy đủ các mùa."

Một ngày này, Chân Ngọc lại có chút thất thần, khi đó ở tĩnh lại ở am Kim Sa, mặc dù mất trí nhớ, luôn cảm giác mình thích nữ tử, cũng không thích nam tử, chỉ là không nhớ nổi chuyện cũ, trong lòng tiếc nuối, một lòng muốn đợi khôi phục trí nhớ, sẽ ngả bài với Vương Chính Khanh. Chỉ là tối qua ngủ cùng Vương Chính Khanh, lại giống như không hề ghét hần, còn rất thích mùi vị trên người hần. Chẳng lẽ, mình vừa thích nữ tử, lại ưa thích nam tử?

Chân Ngọc suy đi nghĩ lại, liền sai người đi gọi Chu Hàm Xảo tới, muốn thử một chút xem mình có thích Chu Hàm Xảo hay không.

Kể từ khi Điền Loan Loan bị đưa lên trang, Hồng Tự bị trả về Tăng gia, lại tới Hạ Sơ Liễu bị đuổi về vương phủ, Chu Hàm Xảo đều để vào trong mắt, rất an phận, rất sợ mình sẽ bước theo gót bọn họ, một ngày nào đó sẽ bị đưa đi. Trong thời gian này, nàng chỉ trốn trong phòng thêu thùa may vá, không dám ra khỏi cửa, cũng như tự cầm tức mình. Lúc này nghe được Chân Ngọc gọi tới, vừa mừng vừa sợ, chỉ vịn vai Xuân Nhu, nhỏ giọng hỏi nha đầu truyền lời: "Không biết Tam phu nhân gọi ta đi sang có chuyện gì không?"

Nha đầu nói: "Chu di nương qua rồi sẽ biết."

Chu Hàm Xảo nhớ tới lúc trước Chân Ngọc thích nhất nàng ăn mặc xinh đẹp, nhất thời vội vàng ăn mặc trang điểm một phen, lúc này mới cùng nha đầu đến phòng Chân Ngọc.

Chân Ngọc thấy Chu Hàm Xảo tới, liếc nhìn nàng một cái, thấy nàng hình như gầy đi một chút, liền nói: "Mấy ngày không gặp, sao lại gầy thành thế này rồi? Người nào bạc đãi ngươi hay sao?"

Chu Hàm Xảo vội nói: "Không có người nào bạc đãi nô gia. Chỉ là mấy ngày nay nô gia ngủ không ngon, nên mới gầy đi thôi. Nghi ngơi tốt sẽ mập lại."

"A, ngủ không ngon sao?" Chân Ngọc chỉ vừa suy nghĩ, liền hiểu, an ủi nàng nói: "Ngươi là người hầu hạ Tam gia từ nhỏ, nếu không phạm lỗi gì, tự nhiên sẽ không bị đưa đi, an tâm đi!"

Chu Hàm Xảo nghe được những lời này, thiếu chút nữa ướt hốc mắt, nhất thời đi qua giúp Chân Ngọc đắp chăn, tận tâm hầu hạ.

Chân Ngọc khép nửa mắt, ngửi thấy mùi u hương nhàn nhạt trên người Chu Hàm Xảo, tâm tình sáng khoái, nhất thời chợt hiểu, a, ta thật đúng là vừa thích nam tử lại ưa thích nữ tử!

Chu Hàm Xảo hầu hạ Chân Ngọc nửa ngày, thấy Chân Ngọc đối đãi với nàng không khác trước đây, nhất thời thoáng an tâm, hoặc là, chỉ cần hầu hạ phu nhân thật tốt, sẽ không bị đưa đi?

Tối tối muộn, Vương Chính Khanh trở về phủ, cũng là mang về một tin, nói Đường Tấn Minh dựa theo kịch bản Chân Ngọc viết, sai đoàn kịch trong vương phủ tỉ mỉ sắp xếp kịch diễn, đưa đoàn kịch tới đạo quan, diễn một tuồng kịch cho Hoàng đế xem trước, Hoàng đế xem xong vỗ tay, nói vô cùng tuyệt diệu, khen Đường Tấn Minh không ngót, còn hỏi kịch bản là do ai viết? Đường Tấn Minh đáp là Trạng Nguyên phu nhân, Hoàng đế lại sinh hứng thú, đã lệnh Lễ bộ bị quả, ít ngày nữa muốn ban thưởng cho Chân Ngọc.

Chân Ngọc nghe Vương Chính Khanh nói xong, chấp tay dạo bước nói: "Nếu như vậy, hoàng thượng lại biết ta trước, qua một thời gian nữa tới lễ Vạn Thọ, chúng ta dâng lên Độ Tiên Bân và Phi Thiên Đình, hoàng thượng chắc chắn sẽ triệu kiến chúng ta! Khi đó, cũng có thể giúp Cửu Giang vương nói vài câu, không để cho Tam vương gia giành đồ tốt."

Wương Chính Khanh cười nói: "Chính là như vậy."

Hai người nơi này bàn về , Hoàng đế Đường Tập Võ cũng đã xem xong kịch, vẫn có chút chưa thỏa mãn, lại sai người đem kịch bản lên, xem cả nửa buổi tối dưới ánh đèn, nhất thời vỗ bàn nói: "Hay!"

Tiểu đạo cô ở bên cạnh hầu hạ thấy Hoàng đế vui mừng, cũng góp vui nói: "Trạng Nguyên phu nhân có thể viết ra kịch bản như vậy, ai không biết, còn tưởng rằng nàng chính là nữ Bảng nhãn nữ giả nam đó!"

Đường Tập Võ lật xem kịch bản lần nữa, không khỏi cười ha ha nói: "Quả thật viết rất hay, dường như chính bản thân ở trong cảnh đó, như chi tiết nữ giả nam trang này, như nịt ngực, mặc xiêm y cao cổ, trầm giọng nói chuyện, lại tới học nam tử ngẩng đầu xoải bước, khi thay đồ thì vô cùng cẩn thận, lúc ngủ cũng cực kì thận trọng, nhiều chi tiết cũng rất là thú vị. Ở nơi khác, bản chính sự khi trên triều với các nam tử, những việc làm sau khi bãi triều, lại lộ ra người viết kịch bản cũng có chút kiến thức."

Tiểu đạo cô ở bên cạnh lớn mật hỏi "Nếu triều ta (nước ta) thật sự có nữ tử nữ giả nam, thì trúng Bảng nhãn, hoàng thượng sẽ miễn cho nàng tội khi quân sao?"

Đường Tập Võ sững sờ, tiếp đó cười, "Hoàng đế trong kịch bản là một minh quân, cũng là miễn tội cho nữ Bảng nhãn, còn ban hôn, tác thành cho nàng và Trạng Nguyên Lang. Nếu triều ta thật sự có nữ tử thi được Bảng nhãn, đương nhiên cũng sẽ miễn tội của nàng, chỉ là triều ta không thể nào xuất hiện một nữ Bảng nhãn."

Tiểu đạo cô chỉ chỉ kịch bản nói: "Bên trong không có nói triều đại, nhưng nhìn lễ nghi quy củ, lại rất giống triều ta. Nữ Bảng nhãn, lại rất giống bản thân Trạng Nguyên phu nhân."

Đường Tập Võ cười ha ha, nhất thời vui mừng, để tiểu đạo cô mài mực, đích thân hạ chỉ, muốn phong Chân Ngọc làm nữ Bảng nhãn tiên nhiệm của Đường Quốc, lĩnh bổng lộc, thưởng quan bào (áo quan), ngày tết cùng Trạng Nguyên Lang vào quan tham gia yến tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Bởi vì gần tới lễ Vạn Thọ, Cửu Giang vương bận bịu đủ thứ chuyện, càng không thể thiếu Vương Chính Khanh, bởi vì có hai tối nghị sự cùng Vương Chính Khanh trong vương phủ, thấy trời tối, liền giữ hấn ở lại vương phủ, lệnh người tới Vương gia báo tin.

Đêm đó Chân Ngọc dây dưa với Vương Chính Khanh, luôn có cảm giác là lạ, thấy hấn hai tối không trở về, lại thở phào nhẹ nhõm.

Ba ngày sau, Vương Chính Khanh mới từ phủ Cửu Giang vương về nhà, đợi vào thư phòng, chỉ thấy Thị Thư vội vã đi vào nói: "Tam gia, Tam gia, trong cung có công công tới ban chỉ, đã đến cửa phủ bên ngoài, lão gia và lão phu nhân đã đi ra ngoài, gọi Tam gia cũng nhanh chóng ra ngoài nghênh đón!"

Wương Chính Khanh ngăn ra, hiện nay ba vị vương gia giám thị mọi chuyện trong triều, nếu có chỉ ý gì, mình đã biết từ trước, sao lại ban chỉ đột ngột như vậy? Trước đó cũng không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ không phải ba vị vương gia ra chỉ ý, mà là thánh chỉ từ đạo quan truyền tới?

Khi Vương Chính Khanh vội vã chạy tới tiền viện thì một đội hộ vệ che chở nội thị ban chỉ đã đến Vương gia, đi vào cửa chính, liền đứng ở giữa hô: "Thánh chỉ đến, mời Chân thị tiếp chỉ!"

Wương Tuyên nghe thấy thánh chỉ là ban cho Chân Ngọc, không khỏi nhìn Vương Chính Khanh một cái, chẳng lẽ là thánh chỉ phong Chân thị làm Cáo Mệnh phu nhân? Lại nói, Chân thị vào cửa cũng hơn một năm, vốn là nên xin phong Cáo Mệnh phu nhân rồi, nhưng bởi vì bận rộn, cũng là bị trì hoãn. Ông nghĩ như vậy, nhanh chóng kêu người đi vào mời Chân Ngọc ra ngoài.

Wương Chính Khanh vừa nghe là thánh chỉ ban cho Chân Ngọc, lại có chút tỉnh táo, chỉ từ nét mặt của nội thị và cả đám hộ vệ, sẽ không nhìn ra nội dung

trong ý chỉ, nhất thời cúi đầu suy nghĩ, nghe nói hoàng thượng rất thích kịch bản Ngọc nương viết, có lẽ đây là chỉ ý ban thưởng!

Chân Ngọc rất nhanh đã đi ra, nàng cũng hơi kinh ngạc, lại không kịp suy nghĩ nhiều, vội quỳ nhận thánh chỉ.

Nội thị thấy người trong Vương gia đã đến đông đủ, liền mở thánh chỉ ra đọc.

Mọi người vừa nghe thánh chỉ là phong Chân Ngọc làm nữ Bàng nhân, có bổng lộc, thường quan áo, ngày tết vào cung dự tiệc, không khỏi ngây người.

Chân Ngọc đầu tiên là không thể tin được, tiếp đến là mừng rỡ, mặc dù nữ Bàng nhân không có thực quyền, cũng không nhậm chức, nhưng có bổng lộc, đây có nghĩa là, chỉ cần lĩnh tiền không cần làm việc, còn có thể vào cung dự tiệc, có thể diện y như phu quân vậy!

Vừa đọc xong thánh chỉ, đợi Chân Ngọc tiến lên tiếp chỉ, lúc này nội thị mới cười ha hả nói: "Chúc mừng Bàng nhân gia!"

Một nữ tử đột nhiên được phong làm nữ Bàng nhân, lại được nội thị gọi là gia, vinh hạnh đặc biệt nhường này, không phải người thường có thể có được. Ai trong Vương gia cũng chưa hồi hồn lại.

Trong lòng Chân Ngọc cảm khái, nghĩ nghĩ lại, lại cảm thấy mình làm được vinh hạnh đặc biệt thế này, nhất thời cười nói cảm ơn với nội thị, lại mời hân vào trong uống trà.

Vương Chính Khanh mặc dù bất ngờ, rồi lại vui mừng thay Chân Ngọc, nàng vốn có mang tài Bàng nhân, nay chịu thiệt làm nữ tử, một khi khôi phục trí nhớ, sao có thể cam tâm? Hiện nay được phong nữ Bàng nhân, có danh phận ở đây, về sau đồng tiền đồng xuất, bản luận một chút chính sự, rốt cuộc cũng có thể thỏa khát vọng.

Ninh lão phu nhân phục hồi lại tinh thần, nhìn lại Chân Ngọc, đột nhiên liền bội phục nhãn lực của Vương Tuyên, năm đó chính mình là luôn phản đối, thế nhưng lão gia vẫn nói Ngọc nương tài mạo song toàn, là một người con dâu tốt, một lòng muốn đón nàng làm con dâu. Không ngờ ứng nghiệm trong hôm nay! Một phủ có một Trạng Nguyên đã là đủ vẻ vang rồi, hôm nay có thêm nữ Bàng nhân, chẳng phải khiến người khác ghen tỵ sao? Giờ mình ra cửa, không chỉ có thể khoe nhi tử, còn có thể khoe con dâu!

Vương Tuyên thấy nội thị quen mặt, đến khi mời đối phương uống trà, cúi li xì, lại hỏi thăm mấy câu, lúc này mới biết, thì ra là Hoàng đế thích kịch bản Chân Ngọc viết, thưởng thức văn phong của nàng, nói đáng tiếc Chân Ngọc Thân là nữ tử, nếu không cũng muốn thưởng chức quan văn cho nàng làm một chút, sau lại nổi hứng, liền phong làm nữ Bàng nhân.

Tiền nội thị, Vương Tuyên và Ninh lão phu nhân liền gọi Vương Chính Khanh và Chân Ngọc đến phòng nói chuyện, thời gian này, họ nhìn Chân Ngọc cũng là đặc biệt thuận mắt, dặn bảo rất nhiều lời, lại dặn Vương Chính Khanh săn sóc thể thất, bầu bạn nhiều hơn vân vân.

Đợi trở về phòng, Vương Chính Khanh liền cười thi lễ với Chân Ngọc: "Bái kiến Bàng nhân gia!"

Chân Ngọc đáp lễ nói: "Trạng Nguyên gia miễn lễ!"

Hai người nhìn nhau cười một tiếng rồi ngồi về chỗ mình, sau đó Lập Hạ dâng trà lên, mở miệng đòi thưởng, cười nói: "Chúc mừng Bàng nhân gia, cả đám nô tỳ đang chờ thưởng tiền, chờ mãi mà không có động tĩnh, cũng không thể nhỏ mọn như vậy."

Chân Ngọc không khỏi cười, phản phó Lập Hạ mở rương cầm tiền thưởng thưởng cho đám người làm, lại nói: "Người hầu hạ trong viện này, toàn bộ tăng gấp đôi. Còn người Bán Hà và Hồ ma ma, ta sẽ có hậu thưởng sau, sẽ không thiếu của các người."

Lập Hạ cười nói tạ, vui mừng hơn hờ đi mở rương cầm tiền thưởng, lại ghi chép trong sổ, vô cùng vội vã.

Nơi này Chân Ngọc cười nói với Vương Chính Khanh: "Còn chưa có bổng lộc, đã mất của ta không ít tiền thưởng."

Vương Chính Khanh cười nói: "Cái người này giờ đã đau lòng tiền thưởng, sau đó làm y phục mới, đãi khách, người tới người lui đến xã giao, tiền chảy ra như nước, chẳng phải là càng thêm đau lòng?"

Chân Ngọc làm bộ kinh sợ nói: "Nếu là ta nghèo, các phu nhân còn có thể qua lại với ta sao?"

Vương Chính Khanh không khỏi ha ha cười nói: "Hiện nay Bàng nhân gia chỉ cần viết viết kịch bản, lập tức có người ra giá cao đến mua, còn sợ không có tiền?"

Hai người nói rồi cười, mắt thấy trời cũng không còn sớm nữa, cũng có ý định khác.

Chân Ngọc: có nên giữ hân lại nghỉ ngơi hay không? Hôm nay thật vui, luôn muốn chia sẻ với người khác, nếu hân ở lại, ngủ chung, cùng trò chuyện cũng không tệ.

Vương Chính Khanh: có nên ở lại đây hay không? Chỉ là lần trước thấy được sờ được như vậy, cũng là không ăn được, suýt chút nữa nín nhịn đến hồng, nếu lại như vậy mấy lần, chỉ sợ thật sự đã thương căn bản!

Nhất thời Chương Phi Bạch có chuyện muốn bẩm báo, sai người đến mời Vương Chính Khanh, Vương Chính Khanh liền đứng dậy đi, đêm đó nghỉ ngơi trong thư phòng.

Tin tức Chân Ngọc được phong làm nữ Bàng nhãn truyền đi rất nhanh, ngày hôm sau, phu nhân các phủ tới nối nhau không dứt. Cửu Giang vương cũng phái người ta tới, vương phi Thân thị lại phái Thân ma ma đích thân đến, ngay cả công chúa An Tuệ, cũng có phái người đến chúc mừng.

Nhất thời phu nhân Hộ Bộ Thị Lang Tiền thị, con dâu Thọ vương Phi Quý thị, cũng vào tới phủ.

Quý thị lôi kéo Chân Ngọc nói: "Tiểu nữ tử ở đây hành lễ với Bàng nhãn gia, mong Bàng nhãn gia chiếu cố!"

Chúng phu nhân không khỏi cười to. Tiền thị nói: "Đường Quốc chúng ta, mặc dù nữ tử có chút hung hãn, có chút áp đảo phu quân, nhưng phải khiến cho hoàng thượng hạ chỉ phong làm nữ Bàng nhãn, Ngọc nương vẫn là đầu tiên. Đây là điều về vang cho nữ nhân chúng ta nữ nhân! Về sau nếu vị kia trong phủ khi dễ ta, thì ta sẽ tìm Bàng nhãn gia, để Bàng nhãn gia ra mặt cho ta."

Chân Ngọc nửa đùa nói: "Có ta ở đây, ai dám khi dễ các phu nhân, đương nhiên không tha thể cho hần!"

Lập Hạ và Bán Hà vội vàng bưng trà dâng nước, cực kỳ cảm khái, Tam phu nhân đến Vương gia hơn một năm, có bao giờ được về vang qua? Lúc đó bệnh đến gần chết, cũng không có một ai đến thăm. Hôm nay những người ngồi ở đây, nguyện ý kết giao với phu nhân, tất cả đều là quý phụ đứng đầu kinh thành! Hiện nay phu nhân đi ra ngoài, muốn đi ngang đi dọc cũng được rồi.

Hồ ma ma lặng lẽ qua một bên gạt lệ, Tam phu nhân đây là khổ tận cam lai rồi, bên này viên phòng với Tam gia, bên kia được phong nữ Bàng nhãn, đợi đến tối còn phải báo Tam phu nhân viết thư gửi về Giang Nam báo tin mừng, để lão thái gia và lão phu nhân cũng vui mừng một phen, không cần lo lắng Tam phu nhân ở kinh thành có bị khi dễ hay không nữa.

Tiền đám người Quý thị và Tiền thị đi, Chân Thạch và Kiều thị dẫn Chân Nguyên Gia và Chân Nguyên Phương đến chúc mừng.

Chân Thạch thấy Chân Ngọc được phong nữ Bàng nhãn, vui vô cùng, cười nói: "Lúc trước Ngọc Lang nhà ta cũng là Bàng nhãn, không ngờ nhận một nghĩa muội, cũng được phong Bàng nhãn, có thể biết chúng ta là người một nhà."

Kiều thị chúc xong, cười nói: "Ngọc nương có thể được phong nữ Bàng nhãn, tất nhiên bởi vì tài văn chương xuất chúng, được hoàng thượng thưởng thức. Cho nên ta nói, thân là nữ tử, cũng không thể không yêu thương mình, không đọc sách không suy nghĩ, chỉ một lòng suy nghĩ cho phu quân, nói như vậy, một khi phu quân ghét bỏ, nữ tử này liền hết hi vọng."

Chân Ngọc nghe lời này của Kiều thị, không khỏi nhìn bằng con mắt khác, cười nói: "Lời này của tẩu tẩu có chút ý tứ."

Kiều thị nhân cơ hội nói: "Nhìn Ngọc nương như vậy, ta cũng không nỡ để Nguyên Phương bên cạnh thêu thùa may vá, cũng muốn đưa nó đi học, tương lai mặc dù không uyên bác như Ngọc nương, suy cho cùng cũng không làm một người không biết suy nghĩ. Chỉ là."

Lúc trước Chân Ngọc có nhắc tới với Vương Chính Khanh, Vương Chính Khanh cũng sắp xếp cho Chân Nguyên Gia vào Vương gia tộc học lên lớp, gần đây việc học của Chân Nguyên Gia lại có tiến bộ. Bởi vậy Kiều thị động tâm tư, cũng muốn đưa Chân Nguyên Phương vào học ở Vương gia tộc học, chỉ là ngưng ngừng không dám mở miệng, kéo dài tới hôm nay, cũng là nói một hơi ra ngoài.

Vương Chính Khanh ở bên cạnh nghe, thầm nghĩ suy cho cùng cũng là chất nữ của Chân Bàng nhãn, cần phải chăm sóc, nhất thời nói: "Như vậy thì để Nguyên Phương đi theo Nguyên Gia, cùng đến Vương gia tộc học đi học!"

Hiện nay địa vị của Vương Chính Khanh vô cùng quan trọng, muốn cho Chân Nguyên Phương vào tộc học, chỉ là chuyện mở miệng nói một câu mà thôi.

Chân Thạch nghe Kiều thị nói thẳng như vậy, vốn là lúng túng, lúc này nghe được Vương Chính Khanh một lời đáp ứng, nhất thời mừng rỡ, vội cùng Kiều thị đứng lên nói cảm ơn, lại kêu Chân Nguyên Gia và Chân Nguyên Phương tới nói cảm ơn.

Chân Ngọc sớm ôm chầm Chân Nguyên Phương, bế trên đầu gối, cười nói: "Nguyên Phương của chúng ta đi học cho giỏi, tương lai cũng làm nữ Bàng nhãn."

Chân Nguyên Phương non nớt nói: "Không, cháu muốn làm nữ Trạng Nguyên cơ."

"Ha ha.", Mọi người bị bé chọc cười.

Ở chỗ Chu Hàm Xảo, đến khi biết Chân Ngọc được phong nữ Bàng nhãn, cũng là bắt đầu vẩy nước quét đình viện, mở rương tìm các loại đồ trang sức, trang điểm cho mình xinh đẹp khác thường, chỉ chờ Chân Ngọc phái người tới gọi nàng, thì sẽ chạy nhanh qua hầu hạ.

Thời gian này, Chu Hàm Xảo loáng thoáng cảm thấy, Chân Ngọc hình như thích nữ tử, cũng rất thích nàng. Nếu không muốn có kết cục như Hạ Sơ Liễu và Hồng Tụ, thì phải hầu hạ Chân Ngọc thật tốt. Hơn nữa, Chân Ngọc đối xử với nàng khoan hậu, thỉnh thoảng lại ban thưởng, đối mặt với vị phu nhân này, nàng cũng từ từ, có chút. Dù sao, Tam gia không nhìn tới nàng, khó có được Tam phu nhân thích nàng, nàng thế nào cũng phải giữ chặt.

Xuân Nhu đi theo Chu Hàm Xảo ra ra vào vào, cũng biết một chút manh mối, mắt thấy Chu Hàm Xảo trang điểm, liền lặng lẽ nói: "Bên chỗ Tam phu nhân náo nhiệt, giờ này chỉ sợ không để ý tới di nương."

Chu Hàm Xảo suy nghĩ một chút nói: "Lúc đầu làm một đôi giày, bây giờ liền tặng giày cho Tam phu nhân, cũng là tâm ý."

Xuân Nhu hiểu ý, liền tìm giày ra, bỏ vào hộp, qua chỗ Chân Ngọc cầu kiến.

Lập Hạ thấy là Xuân Nhu, liền dẫn nàng đi vào, hỏi "Người không hầu hạ Chu di nương, chạy tới đây làm gì?"

Xuân Nhu liền đưa giày ra, nhỏ giọng nói: "Di nương chúng ta muốn tới đây hầu hạ Tam phu nhân, lại sợ gặp phải người, chỉ không dám tới đây. Bởi vậy thức đêm làm giày muốn tặng cho Tam phu nhân, để cho ta đưa tới, Lập Hạ tỷ tỷ giúp đỡ đưa cho Tam phu nhân."

Lúc đầu Chân Ngọc không được sủng ái thì Lập Hạ ở trong phủ cũng nhận được một chút xem thường, chỉ là Xuân Nhu này, thế nhưng vẫn kính cần, không có chỗ nào không chu đáo, bởi vậy còn có chút hảo cảm với nàng ta, nghe được lời của nàng ta..., liền nói: "Biết rồi, ta sẽ nói với Tam phu nhân."

Xuân Nhu cảm tạ, lúc này mới rời đi.

Chân Ngọc lại tiến một nhóm phu nhân, thấy trời cũng không còn sớm, liền sai người bày bữa tối, lại thấy Lập Hạ cầm một đôi giày đi vào, liền hỏi mấy câu.

Lập Hạ nói giày là Chu Hàm Xảo đưa tới.

Chân Ngọc vừa nghe liền nói: "Cũng quên mất nàng ấy rồi. Tối nay ta và Tam gia muốn uống rượu trong phòng sưởi, gọi Chu di nương qua hầu hạ đi!"

Vương Chính Khanh làm xong việc trong thư phòng, nghe được Chân Ngọc mời hẳn đến phòng sưởi uống rượu, không khỏi hí hửng, Bàng nhậm gia cho mời, bận rộn thế nào cũng phải đi, không biết chừng thừa dịp nàng vui mừng, còn có thể nhất thân phượng trạch! (ý định của tam lang lâu nay, các nàng tự hiểu nhé!)

Khi Vương Chính Khanh đập nhẹ ánh trăng đến phòng sưởi thì chỉ nghe thấy bên trong có một tràng tiếng cười, lại là âm thanh của Chân Ngọc và Chu Hàm Xảo.

Bước chân của hắn chậm lại, có chút không thích, vì sao Chu di nương lại tới? Nhất thời vén màn vào phòng sưởi, lại thấy Chân Ngọc ngồi ở trước bàn, Chu Hàm Xảo chấp bình rót rượu cho nàng, hai người liếc mắt đưa tình, rõ ràng...

Chân mày Vương Chính Khanh nhíu lại, Chu di nương này, không thể giữ lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Vương Chính Khanh có chút ý kiến với Chu Hàm Xảo, nhưng Chu Hàm Xảo thận trọng, trong khoảng thời gian ngắn, hẳn lại tìm không ra chỗ sai, không thể làm gì khác hơn là tạm thời bỏ ý định đưa nàng ta đi.

Ở một nơi khác, Đường Tấn Minh lại gần như tức điên, nói với mưu sĩ Trần Minh Viễn: "Nực cười? Rõ ràng là bốn vương vất vả bài xếp diễn kịch, đưa đoàn kịch đến đạo quan, mời phụ hoàng xem kịch, không có công lao cũng có khổ lao. Nhưng phụ hoàng lại quên mất bốn vương, cũng không có ý định ban thưởng, lại ban thưởng cho Chân thị, còn ngự bút thân phong ả làm nữ Bàng nhậm. Càng tức hơn chính là, kỳ hạn nửa tháng lần trước hẹn với Chân thị, hiện giờ đã qua, ả lại không hề có tin tức gì, đây là coi bốn vương như không sao? Không giáo huấn ả, không biết trời cao đất dày? Cho là dựa vào Cửu đệ và Vương Chính Khanh, là có thể giữ được nàng sao?"

Trần Minh Viễn khuyên nhủ: "Vương gia, nếu hoàng thượng đã ngự bút thân phong Chân thị làm nữ Bàng nhậm, ở phương diện nào đó mà nói, ả có thể coi là người của hoàng thượng rồi, vương gia muốn động tới ả, còn phải suy nghĩ."

"Vậy theo người, bốn vương nên bỏ qua cho ả sao?" Đường Tấn Minh tức giận, "Không ngay ngắn trị một chút, như thế nào nuốt xuống được giọng điệu này?"

Trần Minh Viễn nói: "Vương gia, đại sự quan trọng hơn, nữ nhân này, đặt trên tay cũng được!"

Đường Tấn Minh tuy nói là ngưỡng mộ tài hoa của Chân Ngọc, muốn chiêu mộ về phía mình, không bằng nói, càng thêm si mê dung mạo của Chân Ngọc. Nếu Chân Ngọc là một nữ nhân xấu xí, tin rằng hẳn không có hứng thú lớn lắm. Giờ hẳn bị Trần Minh Viễn nhìn thấu, mặt đỏ lên, chỉ đành phải hỏi "Người có gì kể?"

Trần Minh Viễn nói: "Binh quyền Kinh Thành nằm trong tay Cửu Giang vương, thật ra thì vương gia cũng không có phần thắng rồi. Nay chỉ có thể liên thủ với công chúa An Tuệ, mượn tài quyền trong tay công chúa An Tuệ trợ giúp nuôi tư binh, dùng để đối kháng Cửu Giang vương."

Đường Tấn Minh nói: "Hoàng muội không dễ lôi kéo, muốn kết liên minh với nó, thật sự không dễ dàng."

Trần Minh Viễn nói: "Hợp ý là được."

Đường Tấn Minh muốn liên thủ với công chúa An Tuệ, Từ vương gia Đường Tấn Sơn cũng muốn kết liên minh với vị hoàng muội này, hỏi Lục Thường

đã cầu kết từ lâu xem công chúa An Tuệ gần đây yêu thích vật nào người nào.

Lục Thường lặng lẽ nói với Đường Tấn Sơn: "Mấy ngày nay công chúa rất thích xem kịch, vẫn còn thích hai vở kịch Chân thị viết, hơn nữa còn cảm thán văn phong của Chân thị giỏi như Chân Bằng nhân năm đó, nhất thời chỉ muốn Chân thị là nam tử, sẽ chiêu vào phủ làm phò mã."

Đường Tấn Sơn thở dài nói: "Nhưng Chân thị dù sao cũng không phải là nam tử."

Lục Thường cười duyên nói: "Chỉ cho nam tử nuôi nam sủng, không cho nữ tử nuôi nữ sủng sao?"

Đường Tấn Sơn kinh ngạc, "Hoàng muội đổi khẩu vị?"

Lục Thường khẽ sát ngực Đường Tấn Sơn, cúi đầu ghé vào tai hắn nói: "Công chúa gần đây đổi khẩu vị, đổi hết nhóm người hầu hạ bên cạnh, thích thị nữ có tài tình hầu hạ, hồng tỳ thiên hương cái gì đó. Tồi qua, còn triệu Hồng Y vào ẩm giường. Sáng nay lúc Hồng Y đi ra, sắc mặt ửng hồng, vẻ mặt không đúng. Nghĩ đến có lẽ."

Đường Tấn Sơn giật mình nói: "Thật có chuyện này ư?"

Lục Thường nói: "Năm đó công chúa không chiếm được Chân Bằng nhân, cũng khó chịu rất lâu. Nay lại nhớ thương tới Chân thị, thật sự đối kháng với người họ Chân. Nếu vương gia có biện pháp giúp công chúa thuận lợi có được Chân thị, có lẽ công chúa sẽ liên thủ với vương gia!"

Đường Tấn Sơn luôn biết công chúa An Tuệ làm việc không theo lẽ thường, tùy hứng làm bậy, nàng đột nhiên thích nữ tử, vì nữ tử này cam tâm trả giá..., thế nhưng hắn lại tin tưởng. Chỉ là hiện nay Chân thị được phong làm nữ Bằng nhân, mà lại có Cửu đệ cùng Vương Chính Khanh bảo vệ, đâu có dễ dàng xuống tay?

Lục Thường lại nói: "Qua ít ngày nữa chính là lễ Vạn Thọ, đến lúc đó vương gia và công chúa muốn đích thân đến đạo quan chúc thọ hoàng thượng, Chân thị này được phong nữ Bằng nhân, đương nhiên phải theo Trạng Nguyên gia cùng nhau đi chúc thọ, đến lúc đó, làm thầy nhiều ma, Vương Gia nghĩ biện pháp nào đó, để công chúa được như như nguyện, chuyện sau đó, để nói hơn rồi."

Đường Tấn Sơn đưa tay dò vào trong áo Lục Thường Y, bóp một cái nói: "Ý kiến hay. Những ngày này hầu hạ hoàng muội cẩn thận, có động tĩnh gì, sớm thông báo cho bốn vương. Yên tâm, tương lai thành đại sự, nhất định với nói một tiếng hoàng muội, đưa người tới bên người bốn vương."

Lục Thường ume một tiếng, ngã trên người Đường Tấn Sơn.

Cửu Giang vương đang chuẩn bị thọ lễ, muốn ở ngày Vạn Thọ lễ này, làm cho Hoàng đế vui vẻ, chỉ là chuẩn bị tới chuẩn bị lui đều không hài lòng, nhất thời bàn bạc với Thân thị: "Nếu không, bỏ những thứ đã chuẩn bị đi, dâng lên bức bình phong nàng thêu? Mặc dù lễ nhẹ, nhưng cũng là hiếu tâm."

Thân thị cũng hi vọng thọ lễ dâng lên thật đặc biệt, nhất thời hơi trầm tư, cách một hồi nói: "Hoàng thượng gần đây thích xem kịch, càng vì một kịch bản hay, phong Ngọc nương làm nữ Bằng nhân. Vương gia sao không nhờ Ngọc nương viết một kịch bản nữa, sau khi có được kịch bản, lặng lẽ diễn tập, đến lúc đó đưa qua, để đoàn kịch trình diễn, có lẽ càng khiến hoàng thượng vui vẻ!"

Cửu Giang Vương vừa nghe, ánh mắt sáng lên nói: "Vương phi nói rất đúng."

Chân Ngọc biết được đề nàng viết kịch bản nữa, không có từ chối, qua hai tối liền viết được một quyển kịch bản mới hiến tặng cho Cửu Giang vương.

Cửu Giang Vương vừa nhìn, ha ha cười nói: "Rất hay, phụ hoàng nhất định sẽ thích."

Viết xong kịch bản, Chân Ngọc bàn bạc với Vương Chính Khanh, muốn chuyển đến hẻm mỏ ở một thời gian, thuận tiện cho việc nặn Độ Tiên Bàn và Phi Thiên Đỉnh.

Vương Chính Khanh nghĩ đến chuyện thích khách lần trước, tuy là thích khách kia nhắm vào Cửu Giang vương, nhưng rốt cuộc nhớ tới vẫn kinh hãi, lúc này sao có thể yên tâm để Chân Ngọc đến hẻm mỏ ở?

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh không yên lòng, liền nói: "Hẻm mỏ không phải nơi đại ca ta đang phụ trách sao? Có huynh ấy chiếu cố, còn sợ cái gì chứ?"

Vương Chính Khanh cau mày nói: "Nơi đó tất cả đều là nam tử, một mình nàng là nữ tử ở đó, yên tâm thế nào được?"

Chân Ngọc nói: "Nơi đó gần am Kim Sa, ta ngủ ở am Kim Sa, ban ngày mới đến mỏ."

Vương Chính Khanh suy nghĩ, hiện nay vương phủ bận rộn, mình thật sự không phân thân được, không cách nào cùng Chân Ngọc đến hẻm mỏ, nhưng theo kế hoạch của hai người, nếu có thể nung ra Độ Tiên Bàn và Phi Thiên Đỉnh, dâng lên trong lễ Vạn Thọ, djen*đan*le*quy*don tất nhiên sẽ được hoàng thượng chú ý, đến lúc đó thành công, có lẽ sẽ lấy được quyền kinh doanh đồ sứ trong tay công chúa An Tuệ chuyển đến tay Cửu Giang vương.

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh do dự, liền lại nói: "Nếu chàng vẫn không yên lòng, vậy để cho Sứ Thiết Thủ đi theo ta, để cho hắn bảo vệ là được."

Vương Chính Khanh chỉ đành phải đồng ý, quay đầu dặn bảo Sứ Thiết Thủ rất nhiều lời, cuối cùng sợ Sứ Thiết Thủ không đủ tỉ mỉ, lại để cho Chương Phi Bạch cùng đi với Chân Ngọc.

Vừa nghe Chân Ngọc phải đến hầm mỏ ở một thời gian ngắn, Chu Hàm Xảo gần đây luôn có cảm giác sợ hãi hoảng loạn, đến trước mặt Chân Ngọc cầu xin, để Chân Ngọc đưa nàng đi theo.

Chân Ngọc cũng hơi nhận thấy được ý đồ của Vương Chính Khanh, có lòng che chở cho Chu Hàm Xảo, liền đáp ứng. Khi lên đường thì không chỉ dẫn theo Lập Hạ Bán Hà, còn tiện dẫn theo Chu Hàm Xảo và Xuân Nhu.

Chân Ngọc liền ở trong hầm mười ngày, chờ Vương Chính Khanh quá khứ nhận nàng thì nàng nặn ra độ tiên bàn cùng Phi Thiên đỉnh, đã là đốt chế đi ra, mấy vị sư phụ làm gốm đang vây ở bên cạnh tấm tắc khen ngợi.

Mười ngày không thấy, Vương Chính Khanh đánh giá Chân Ngọc, thấy nàng mặc dù đen đi một chút gầy đi một chút, nhưng càng có thêm ý vị, nhất thời lòng ngứa ngáy, lại hận nhiều người, ngay cả tay cũng không thể sờ một cái.

Chân Ngọc tính toán ngày lễ Vạn Thọ, mắt thấy Vương Chính Khanh tới đón, nhất thời thờ nhẹ một hơi, sẽ không lỡ thời gian đưa lễ thì tốt.

Bởi vì nhìn trời cũng không sớm, hai người thương lượng, quyết định đến am Kim Sa dùng bữa, dùng xong liền trở về thành.

Thừa dịp nghỉ ngơi, Chương Phi Bạch lặng lẽ bẩm báo chuyện xảy ra trong mười ngày này với Vương Chính Khanh, lại nói: "Tam phu nhân quả thật có tài, không thua nam tử chút nào. Chỉ là mười ngày, còn thu phục được mấy đại sư làm gốm, khiến họ thuận từng nói gì nghe nấy. Hiện để cho họ nặn âm tử sa to bằng lòng bàn tay, bọn họ vốn nói bình quá nhỏ không dễ nặn, hơn nữa sợ tương lai ra lò, lượng tiêu thụ không tốt, không biết Tam phu nhân nói cái gì, bọn họ lại nghe theo, làm theo ý của Tam phu nhân!"

Vương Chính Khanh mỉm cười nghe, trong bụng nói: nàng là Chân Bàng nhân nha, đương nhiên là có tài.

Chu Hàm Xảo núp sau đám người nhìn Vương Chính Khanh một cái, hơi phiền muộn. Mười ngày này, Tam phu nhân để cho nàng chăm sóc cuộc sống và ăn uống hàng ngày cho mọi người, càng để cho nàng may vá cho Sư Thiết Thủ và Chương Phi Bạch, hai người này vốn là không thay đổi sắc mặt với nữ tử, thấy nàng ngược lại cũng khách khí. Nàng hận mỗi ngày không thể cứ trôi qua như vậy, không cần lo lắng một ngày nào đó bị đuổi đi. Nhưng hôm nay, không trở về cũng phải trở về, ngày tháng tốt chấm dứt rồi sao?

Đoàn người trở về thành, tới trước cửa phủ, sớm có người ra nghênh đón, đón bọn họ đi vào.

Ninh lão phu nhân biết được mấy ngày này Chân Ngọc ở hầm mỏ nặn Độ Tiên Bàn, là vì quà cho lễ Vạn Thọ, giúp Vương Chính Khanh có thêm thể diện trước mặt hoàng đế, nhất thời cũng khen ngợi, Ngọc nương càng ngày càng giỏi. Bởi vậy khi nghe được nàng về phủ, liền sai người qua mời tới nói chuyện.

Chân Ngọc qua gặp Ninh lão phu nhân, bị bà miễn cưỡng mấy câu, lúc này mới trở về phòng.

Ngày hôm sau lại có cả đám phu nhân tới thăm hỏi, Chân Ngọc vừa vịn mang theo mười cái âm tử sa nhỏ về phủ, liền tặng mỗi người một âm, cười nói: "Đây chính là âm tử sa ta tự tay nặn ra, dưới đế có khắc tên ta, mọi người đừng ghét bỏ, lấy về thưởng thức cũng được, tặng người khác cũng được."

Tiền thị thấy âm tử sa tinh xảo, liền khen: "Ngọc nương thật khéo tay!"

Quý thị cũng khen một câu, cười nói: "Còn có hay không? Nếu còn, tặng thêm cho ta một âm."

"Người cho rằng âm tử sa này là củ cải trồng trong đất nhà mình à, nhổ ra được một đồng, tùy ý tặng người?" Tiền thị cười trêu ghẹo Quý thị, "Ngọc nương tặng cho người một âm, người liền vội vàng cảm, còn muốn nhiều hơn, quá tham rồi."

Lời vừa nói ra, mọi người đều cười.

Tiền các vị phu nhân đi, Chân Ngọc lại trầm tư, người ta nói nước đầy tất tràn, trăng tròn tất khuyết, mấy ngày này quá thuận lợi, chỉ sợ tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì. Giống như ngày lễ Vạn Thọ, người muốn làm khó mình và Tam lang, nhất định rất nhiều, còn phải cẩn thận đề phòng.

Đến ngày lễ Vạn Thọ này, tuy là Đường Tập Võ đã nói tất cả đều giản lược, nhưng một đám người có chức vị có thân phận sáng sớm đã chạy tới đạo quan ở ngoài thành ra mắt chúc thọ.

Sớm có tiểu nội thị đón bọn họ vào phòng, sắp xếp chỗ ngồi, chờ hoàng đế triệu kiến.

Long tử Long nữ như Cửu Giang Vương và công chúa An Tuệ, dĩ nhiên là được gặp Đường Tập đầu tên, dâng lên quà chúc thọ.

Trong các loại quà mừng thọ, Đường Tập Võ quả nhiên có hứng thú với Độ Tiên Bàn và Phi Thiên Đỉnh Chân Ngọc nặn, hỏi tới lai lịch.

Cửu Giang vương vội đáp, lại cười nói: "Bàn và đỉnh này, cũng là Chân thị người mà phụ hoàng thân phong làm nữ Bàng nhân làm ra."

"Ồ!" Đường Tập Võ cảm thấy bất ngờ, gật đầu nói: "Không tệ, này Chân thị này cũng có tài."

Đợi đến khi đoàn kịch Cửu Giang vương đưa tới lên diễn, Đường Tập Võ lại hỏi kịch bản là người phương nào viết?

Cửu Giang vương vội vàng dâng kịch bản lên, cười nói: "Là Chân thị viết. Lần này, Chân thị đi theo Vương Chính Khanh cùng tới chúc thọ phụ hoàng,

đang chờ ở phòng ngoài."

Đường Tập Võ cảm thấy hứng thú, mở miệng nói: "Cho mời Vương Chính Khanh và Chân thị tấn kiến!"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Những người tới chúc thọ hôm nay, đều là quan viên ngũ phẩm trở lên, những quan viên phẩm cấp thấp kia, căn bản không đến được đạo quan.

Chức vị nữ Bảng nhãn trên danh nghĩa của Chân Ngọc, tuy là chức không có thật, phẩm cấp vừa hay là ngũ phẩm, bởi vậy có thể theo Vương Chính Khanh tới.

Chúng quan viên đầu khổ chờ bên ngoài, chỉ chờ gặp Hoàng đế một lần, không ngờ nội thị truyền lời ra, lại muốn triệu kiến Vương Chính Khanh và Chân Ngọc.

Từ lúc Chân Ngọc đi vào, chúng quan viên thật ra thì đã có chút ghé mắt rồi, đến khi nghe được Hoàng đế triệu kiến, trong lòng càng thêm chắc chắn, a, vị nữ Bảng nhãn này có thể lọt vào mắt hoàng thượng, xem ra không đơn giản đâu!

Chân Ngọc hôm nay mặc quan bào Hoàng đế ban tặng, chỉ là dung nhan nàng xinh đẹp, tuy mặc quan bào cũng không che giấu được tư thái yếu điệu, đứng lẫn trong đám người, cực kỳ bất mắt.

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc hào phóng tự nhiên trong khi đám người kia đang nhìn, trong bụng cũng có hư vinh, Bảng nhãn gia của chúng ta, ngày trước cũng tốt, hiện tại cũng tốt, luôn khiến cho người nghiêng mắt nhìn.

Vương Chính Khanh và Chân Ngọc theo nội thị đi vào, đi tới một lầu các trong đạo quan, chờ ở phòng ngoài, đợi nội thị đi vào bẩm báo, nghe được tiếng truyền cho phép, lúc này mới cất bước đi vào.

Đường Tập Võ xem kịch, thấy nội thị dẫn vào một đôi bích nhân mặc quan bào, đợi sau khi họ tự báo tên, rồi hành lễ, lúc này mới bảo bọn họ đứng dậy, nhất thời nhìn Chân Ngọc, cười hỏi: "Quan bào vừa người không?"

Chân Ngọc thấy Đường Tập Võ hỏi thăm, lá gan lớn hơn nói: "Quá vừa người rồi, rất giống quan bào vị nữ Bảng nhãn mặc trong kịch bản thần viết, ngay cả chỗ tay áo này, cũng giống trong kịch bản miêu tả, nhiều hơn một đường hoa văn, bất mắt hơn quan bào kiểu nam của nước ta."

Đường Tập Võ vừa nghe liền cười ha ha, "Đây chính là ý của trẫm cho người của phủ Nội Vụ cố ý dựa theo kịch bản để làm ra quan bào Bảng nhãn."

Chân Ngọc ngẩn ra, vị hoàng đế này cũng thật rồi rãnh mà. Chi là, có thể bỏ bê triều chính cho ba đứa con trai giám thị, mình chạy tới đạo quan làm loạn, đương nhiên không thể có suy nghĩ như người thường được. Nghĩ xa một chút, hôm nay chủ yếu muốn làm cho vị hoàng đế này vui vẻ, có được thứ muốn có, những cái khác không nên suy đoán nhiều.

Đường Tập Võ lại nói: "Bảng nhãn có tâm tư tinh tế, kịch bản viết rất được, nặn ra Độ Tiên Bàn và Phi Thiên Đình, cũng rất tinh xảo. Người đâu, ban thưởng cho Bảng nhãn một cái mâm vàng cùng một các đỉnh vàng."

Chân Ngọc vội tạ ơn.

Nội thị nhanh chóng viết lại, chỉ chờ Chân Ngọc trở về phủ, quà ban thưởng sẽ đem qua đó.

Đường Tập Võ lại ban ghế ngồi Vương Chính Khanh và Chân Ngọc, để cho bọn họ ngồi xuống cùng xem kịch.

Vương Chính Khanh và Chân Ngọc lại tạ ơn, nhất thời ngồi xuống, chỉ nhìn Cửu Giang vương một cái, thấy Cửu Giang vương khẽ gật đầu, hai người liền thờ phào nhẹ nhõm, xem ra mưu kế hôm nay, cũng sẽ không thất bại mới phải.

Chân Ngọc viết kịch bản mới, tên là 《Bát Tiên quá hải》, đại ý là tám vị người phạm tu đạo, cuối cùng mượn pháp bảo trong tay, vượt qua biển rộng, trở thành thần tiên.

*Bát tiên gồm Trương Quả Lão, Lã Động Tân, Hà Tiên Cô, Hán Chung Ly, Hàn Tương Tử, Thiết Quái Lý, Lam Thái Hà và Tào Quốc Cửu.

Đường Tấn Minh và Đường Tấn Sơn xem kịch, rồi lại nhìn thọ lễ Chân Ngọc dâng lên một chút, trong lòng biết phong quang của hôm nay, tuyệt đối là Chân Ngọc chiếm hết, bọn họ chỉ có thể xếp sau. Nhất thời cũng thăm liếc Cửu Giang vương, hận không thể xé xác hắn ra được, khá lắm Lão Cửu, lần trước nghĩ cách lấy được lòng phụ hoàng giao binh quyền Kinh Thành vào tay người, lần này lại giờ trò, không biết muốn mưu đồ thứ gì trong tay phụ hoàng nữa?

Công chúa An Tuệ xem kịch, lại nổi lên hứng thú với Chân Ngọc, Chân thị này, ngôn hành cử chỉ giống như Chân Bàng nhân trước kia, văn phong cũng giống đến bảy tám phần, cũng làm người khác để ý, nếu nàng không phải phu nhân Vương Chính Khanh, không thể thiếu. , chỉ là nàng thân phận như vậy của, cũng không dễ cướp về.

Diễn trong chốc lát, tám người phạm lộ diện, tự tu luyện pháp bảo của mình, muốn dùng pháp bảo vượt qua biển. Pháp bảo của họ không giống nhau, pháp bảo trong tay một vị là Độ Tiên Bàn, còn pháp bảo của một người là Phi Thiên Đỉnh, hai pháp bảo này lại giống như đúc với thọ lễ Chân Ngọc dâng lên— Độ Tiên Bàn và Phi Thiên Đỉnh.

Đường Tập Võ ngạc nhiên nhìn lễ thọ một chút, lại nhìn Độ Tiên Bàn và Phi Thiên Đỉnh kịch từ (người diễn kịch) cầm trên tay, hỏi "Là giống nhau sao?"

Cửu Giang vương vội đáp: "Cái kịch từ cầm, là bàn và đỉnh khắc từ gỗ, không phải nặn ra từ đất nung sắc."

Đường Tập Võ cười gật đầu nói: "Thú vị!"

Cửu Giang vương nhân cơ hội bắt "Phụ hoàng, hiện nay nhi thần kinh doanh khai thác mỏ khoáng tử sa, nung gốm, chỉ là cái này lại có chút xung đột với quyền kinh doanh quản lý đồ sứ của hoàng muội, đến khi muốn đem chuyện khoáng tử sa vào tay hoàng muội, lại sợ hoàng muội là nữ tử, giám sát quá nhiều chuyện, quá khổ cực. Hơn nữa mấy đại sư làm gốm chỗ nhi thần, lại một lòng đi theo nhi thần, nhất thời lại không tiện làm."

Đường Tập Võ thanh tu trong qua đạo, không thích người khác lấy chuyện vụn vặt tới làm phiền hấn, chỉ là lúc này đang vui vẻ, lại đáp: "Đã như vậy, sẽ giao quyền kinh doanh đồ gốm trong tay An Tuệ cho con, để cho con quản lý toàn bộ chuyện đồ gốm và ẩm tử sa là được."

"Tạ phụ hoàng!" Cửu Giang Vương đại hỉ, tảng đá trong lòng rơi xuống đất, nhất thời âm thầm bội phục Vương Chính Khanh và Chân Ngọc, một màn kịch, một bàn một đỉnh, liền đoạt được quyền kinh doanh đồ sứ trong tay công chúa An Tuệ, thật sự là cao chiêu.

Đường Tấn Minh và Đường Tấn Sơn nghe thấy lời của Cửu Giang Vương, đã cảm giác không ổn, đợi đến khi nghe thấy giao quyền kinh doanh đồ gốm vào tay hấn, không khỏi kinh hãi, Cửu đệ đã nắm giữ binh quyền kinh thành, lại thêm quyền kinh doanh đồ gốm, binh quyền tài quyền đều trong tay hấn, chức vị thái tử này, người khác còn đoạt được sao?

Công chúa An Tuệ đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp đó là tức giận, cái gì? Để bản công chúa giao quyền kinh doanh đồ gốm ra? Nàng chưa kịp mở miệng, lại thấy Đường Tập Võ quét mắt tới đây, nhất thời nhớ tới người phụ hoàng này hiện nay dù thanh tu trong đạo quan, tính tình chuyển biến tốt hơn một chút, ngày trước cũng là một người không cho người khác phản bác, nếu giờ mình mở miệng phản bác, cũng sẽ không chiếm lại được, bởi vậy lại im lặng, trong bụng cảm hận không thôi.

Vương Tuyên mặc dù cũng tới chúc thọ, nhưng không được triệu kiến, chỉ ở bên ngoài khấu đầu chúc thọ, liền đợi ở bên trong phòng bên cạnh uống trà, bởi vậy nghe được Hoàng đế triệu kiến Vương Chính Khanh và Chân Ngọc, nhất thời mừng thầm, chỉ chờ họ ra mới hỏi ngọn ngành.

Ông đợi mãi, cũng là đợi hơn một canh giờ, mới thấy Vương Chính Khanh và Chân Ngọc ra ngoài.

Một nơi khác, lại có nội thị ra ngoài kêu chúng quan viên giải tán, nói hoàng thượng muốn thanh tịnh, không có thời gian gặp bọn họ, để họ sớm trở về thành, phụ trợ ba vương gia làm việc cho tốt.

Vương Tuyên không nhìn ra đầu mối trên mặt Vương Chính Khanh và Chân Ngọc, nơi này lại lắm thầy nhiều ma, tự nhiên sẽ không hỏi nhiều, đoàn người không nhanh không chậm trở về phủ.

Đội về phủ, vào thư phòng ngồi xuống, lúc này Vương Tuyên mới hỏi: "Như thế nào rồi?"

Vương Chính Khanh thờ dài một hơi, mới nói ra chuyện gặp hoàng đế, nói tiếp: "Lúc này giúp vương gia đoạt được quyền kinh doanh đồ gốm, vấn đề tài chính được giải quyết, vương gia như hồ thêm cánh, cũng không cần sợ công chúa An Tuệ nữa."

Vương Tuyên thờ phào nhẹ nhõm, chuyển sang nói với Chân Ngọc: "Lần này, Ngọc nương có công lớn."

Chân Ngọc còn mặc quan bào, nhất thời suy nghĩ về trong phòng thay y phục, liền nói với Vương Tuyên một tiếng, xin cáo từ trước, để cha con bọn họ trong thư phòng nói chuyện.

Lập Hạ và Bán Hà đã sớm chờ ở ngoài cửa, thấy Chân Ngọc ra ngoài, một trái một phải tiến lên đỡ, lẳng lẽ cười nói: "Tam phu nhân mặc quan bào vào, vô cùng uy phong! Nếu không biết Tam phu nhân chính là nữ tử, nhìn thấy dáng vẻ này của Tam phu nhân, thiếu nữ xinh đẹp đều sẽ động lòng."

Chân Ngọc không từ thủ vị họ nói: "Nói như vậy, các người động lòng?"

"Bọn nô tỳ thật không có động lòng, chỉ sợ Chu di nương động lòng." Lập Hạ nửa đùa nói: "Tam phu nhân dậy sớm ra cửa, Chu di nương len lén ở cửa tiền, cũng không phải là si ngốc nhìn sao?"

Chân Ngọc đùa với hai nha đầu, nhất thời trở về phòng, thay quan bào, lúc này mới thả lỏng một chút, bận sai người chuẩn bị nước tắm rửa, giọng điệu thờ dài nói: "Tuy là hoàng thượng ban thưởng yến tiệc, nào dám ăn cái gì? Ngay cả trà cũng không dám uống. Giờ thì đói rồi."

Lập Hạ cười nói: "Lão phu nhân đã chuẩn bị tiệc rượu, chốc nữa đương nhiên muốn chúc mừng Tam gia cùng Tam phu nhân lập công, lúc này còn có nha đầu bên cạnh lão phu nhân tới hỏi thăm Tam phu nhân thích ăn món gì!"

Chân Ngọc tắm rửa xong, vừa mặc xong xiêm áo, lại có nha đầu tới đây bẩm: "Tam phu nhân, người của vương phủ tới, cũng là vương gia mời Tam gia và Tam phu nhân qua phủ dự tiệc."

Vào lúc này, người của vương phủ cười nói với Vương Chính Khanh: "Vương Gia cho mời Trạng Nguyên gia và Bảng nhãn gia đến vương phủ, có chuyện quan trọng thương lượng, hơn nữa tối nay vương phủ mở tiệc, muốn mời Trạng Nguyên gia và Bảng nhãn gia ngồi ở vị trí công thần."

Vương Chính Khanh còn tưởng rằng Cửu Giang vương ở lại tiệc rượu trong đạo quan, nhất thời không về được, tiệc chúc mừng gì đó, còn phải dời sang ngày mai, không ngờ Cửu Giang vương trở về nhanh như vậy. Bởi vậy nói: "Vậy chờ một lát, đợi chúng ta đổi y phục, lập tức qua đó."

Chân Ngọc biết được lại phải dự tiệc, cũng không dám đề bụng không đi, ăn chút điểm tâm lót dạ, súc miệng, lúc này mới thay quan bào, theo Vương Chính Khanh ra cửa.

Hôm nay Cửu Giang vương giành được quyền kinh doanh đồ gốm, vừa nghĩ tới binh quyền trong tay, tài quyền cũng giữ một phần, chỉ cảm thấy chuyện lớn sắp thành, khi trở về phủ, một chút mừng rỡ cũng không che giấu được. Đợi khi biết Vương Chính Khanh và Chân Ngọc tới, hẳn đích thân ra ngoài đón, dẫn bọn họ vào trong phòng khách.

Chúng mưu sĩ đã chờ trong sảnh, thấy được Vương Chính Khanh cùng Chân Ngọc đi vào, tất nhiên rồi rít cười bá kiến, nhất thời lại thờ dài nói: "Trạng Nguyên gia lợi hại, Bảng nhãn gia càng lợi hại hơn, vừa ra tay đã không giống người thường, nhất cử giành được quyền kinh doanh đồ gốm cho vương gia."

Cửu Giang vương thấy người đã đông đủ, liền vỗ vỗ tay cười nói: "Hôm nay bốn vương tuyên bố, Bảng nhãn gia về sau cũng sẽ là mưu sĩ trong vương phủ, sẽ giúp bốn vương mưu sự."

Chân Ngọc vừa nghe, vui mừng khác thường, vội vàng nói cảm ơn.

Vương Chính Khanh cười nhìn Chân Ngọc, Ngọc nương tuy là nữ tử, rốt cuộc vẫn có thể mở ra khát vọng rồi.

Trong yến tiệc, trừ Cửu Giang vương, tất cả đều là mưu sĩ trong vương phủ. Chân Ngọc lẫn ở trong đó, nghe chúng mưu sĩ nói chuyện, đột nhiên có cảm giác hoảng hốt.

Ngày trước, giống như đã từng ngồi chung bàn ăn cơm, ngồi chung bàn nói chuyện, ngồi chung bàn ăn mừng.

Vương Chính Khanh thấy vẻ mặt Chân Ngọc không bình thường, lặng lẽ hỏi "Sao thế?"

Chân Ngọc lên tiếng: "Tam lang, hình như ta nhớ ra cái gì, chỉ là không rõ ràng."

Vương Chính Khanh im lặng trong chốc lát, tuy nói mình không hy vọng Ngọc nương khôi phục trí nhớ quá sớm, nhưng . .

Tiệc được một nửa, Chân Ngọc liền nói có chút say, đứng dậy ra bên ngoài tản bộ.

Vương Chính Khanh không yên lòng về nàng, đi theo ra ngoài, kéo tay của nàng nói: "Lúc trước Ngọc nương đã từng tới vương phủ, sau khi mất trí nhớ, cũng là lần đầu tiên tới đây, cần phải xung quanh đi một chuyến?"

Chân Ngọc gật đầu nói: "Xin Trạng Nguyên gia dẫn đường."

Vương Chính Khanh nhìn Chân Ngọc một cái, nhất thời dẫn nàng đi dạo trong phủ, chỉ điểm: "Chỗ này, lúc trước là nơi đệ đệ của Chân Thạch, Chân Bảng nhãn thích ngồi nhất, chỗ này, là giàn dưa Chân Bảng nhãn thích nhất, còn có nơi kia, là nơi Chân Bảng nhãn."

Chân Ngọc nhìn các nơi, luôn có cảm giác quen thuộc, nhất thời ngừng bước chân nói: "Tam lang, chàng nói cho ta một chút chuyện của Chân Bảng nhãn đi!"

Vương Chính Khanh đưa tay vuốt ve mặt Chân Ngọc, kéo nàng vào trong một đình các ngồi, nói đến đủ chuyện của Chân Bảng nhãn lúc trước, chưa dứt lời nói tiếp: "Hắn tài mạo song toàn, trí kế vô song, sau khi mất, ta cũng là nhớ mãi không quên, không thể quên được. Sau này."

Chân Ngọc cười nói: "Nghe giọng điệu này của Tam lang, ai không biết, còn tưởng rằng chàng ái mộ Chân Bảng nhãn!"

Mặt Vương Chính Khanh nóng lên, nắm chặt tay Chân Ngọc, trong bụng nói: ta thật sự ái mộ hắn!

Hai người vừa nói chuyện, lại đứng lên, đi qua một chỗ ngoài thư phòng, đều ngừng bước chân.

Vương Chính Khanh thấy đèn lồng trắng ngoài thư phòng đã được lấy xuống, không hề còn thê lương nữa, nhất thời cảm thán, chỉ chỉ thư phòng nói: "Chỗ này, là thư phòng ngày trước Chân Bảng nhãn làm việc, nay cũng là bỏ trống."

Chân Ngọc đứng ở ngoài thư phòng, yên lặng một hồi lâu, đột nhiên nói: "Tam lang, hình như ta lại nhớ ra cái gì đó, cố gắng nghĩ, nhưng một chút ấn tượng cũng không có."

Vương Chính Khanh vỗ vỗ lưng của nàng nói: "Trời tối rồi, chúng ta đi thôi!"

Chân Ngọc đứng bất động, trong đầu một mảnh hỗn độn, mờ mịt ngẩng đầu lên nói: "Rốt cuộc ta là ai đây?"

Vương Chính Khanh kéo Chân Ngọc vào lòng, dịu dàng nói: "Nàng là người ta yêu!"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: chương 61

Chương 61

Chân Ngọc vui trong ngực Vương Chính Khanh, có chút cảm giác an toàn, đang muốn nói, đột nhiên nghe được tiếng bước chân, hai người vội vàng tách ra, vừa nhìn, là Cửu Giang vương tới.

Cửu Giang Vương cười nói: "Trước đây Trạng Nguyên gia thích đấu khẩu với Chân Bảng nhãn, không ngờ hần mất rồi, Trạng Nguyên gia cũng nhớ tới hần!"

Vương Chính Khanh cười nói: "Nguyện vọng của Chân Bảng nhãn, chính là Vương Gia có thể thành nghiệp lớn, hôm nay Vương gia giành được quyền kinh doanh, tới gần nghiệp lớn thêm một bước, muốn đi qua nói cho Chân Bảng nhãn một tiếng, để cho hần an tâm."

Cửu Giang Vương Tiểu nhìn về phía Chân Ngọc nói: "Chân Bảng nhãn mặc dù không còn, nhưng lại được một vị nữ Bảng nhãn, đây là trời giúp bốn vương."

"Vương gia quá khen." Chân Ngọc vội khiêm tốn đáp một câu.

Nhất thời ba người trở về chỗ ngồi, khi tiệc tan lại có mật thám tới mật bẩm một chuyện.

Cửu Giang vương kêu Vương Chính Khanh và Chân Ngọc đến trong thư phòng, nói: "Mật thám báo lại, nói Tứ hoàng huynh từ trong đạo quan trở lại, lại không trở về vương phủ, chỉ ở một chỗ gặp một nữ nhân, nói mấy câu. Nữ nhân kia, cũng là nha đầu Lục Thường bên cạnh hoàng muội."

Vương Chính Khanh vừa nghe, phân tích nói: "Tứ vương gia đây là suy tính quyền lực tài chính trong tay công chúa An Tuệ, cho nên cấu kết với nha đầu bên người của công chúa, thừa cơ hành động rồi."

Chân Ngọc trầm ngâm nói: "Công chúa An Tuệ tâm cao khí ngạo, là một người không cho phép người phản bội, nếu như biết nha đầu phản bội nàng, tất nhiên sẽ rất tức giận, chuyện này đáng để lợi dụng."

Ba người thương nghị trong chốc lát, Cửu Giang vương bảo mật thám vào phân phó mấy câu, nhìn trời cũng không sớm, liền không giữ Vương Chính Khanh và Chân Ngọc, chỉ sai người tiễn họ xuất phủ.

Vương Chính Khanh vừa về phủ, sớm có gã sai vặt chờ ở cửa phủ, vừa thấy hắn trở lại, liền bẩm: "Tam gia, Chương sư gia vẫn đang chờ, có chuyện quan trọng bẩm Tam gia !"

Vừa nghe Chương Phi Bạch có chuyện gấp bẩm báo, Vương Chính Khanh không dám chậm trễ, dặn bảo Chân Ngọc : "Ngọc nương, nàng về phòng trước, đêm nay có lẽ ta ngủ ở thư phòng."

Chân Ngọc đáp, dặn dò hắn không nên quá mệt nhọc, lúc này mới trở về phòng.

Tối nay, Chân Ngọc cũng vẫn nằm mơ, mộng cảnh vỡ thành mảnh nhỏ, không liền lại được, tới buổi sáng tỉnh lại, cũng có chút mệt mỏi, bữa sáng cũng không ăn, chỉ ngồi ngẩn người.

Hồ ma ma lo lắng không thôi, vội vàng đi bẩm báo Ninh lão phu nhân, mời đại phu tới chẩn bệnh.

Đại phu chẩn bệnh xong, chỉ nói là mệt nhọc, nghỉ ngơi là được rồi.

Tiến đại phu đi, Hồ ma ma đích thân nhìn nha đầu sắc thuốc, hầu hạ Chân Ngọc uống hoàn thuốc rồi ngủ, lúc này mới trở lại bẩm Ninh lão phu nhân, nói tình hình của Chân Ngọc.

Ninh lão phu nhân nghe được Vương Chính Khanh lúc nóng lúc lạnh với Chân Ngọc, mấy đêm nay cũng không nghỉ ngơi trong phòng Chân Ngọc, không khỏi cau mày, Tam lang à, chẳng lẽ người còn băn khoăn Bạch Cốc Lan hay sao?

Đợi Vương Chính Khanh trở về phủ, Ninh lão phu nhân liền kêu hắn qua, mắng một trận nói: "Ngọc nương hiện giờ là nữ Bàng nhãn, tài mạo song toàn, chỗ nào không hơn Bạch Cốc Lan hả ? Người còn nhớ Bạch Cốc Lan, không đặt Ngọc nương ở trong lòng. Hôm nay nàng mệt nhọc đến đổ bệnh, người cũng không biết hỏi han một câu."

Vương Chính Khanh há hốc mồm, thật khó khăn Ninh lão phu nhân mắng xong, lúc này mới nói: "Cũng không biết Ngọc nương bị bệnh, con lập tức qua thăm nàng. Hơn nữa, giữa con và Bạch Cốc Lan, sớm đã là chuyện quá khứ, a nương không nên nhắc lại, cẩn thận Ngọc nương nghe thấy, càng thêm hiểu lầm." Nói xong nhanh chóng rời đi.

Ninh lão phu nhân sững sờ, Bạch Cốc Lan là quá khứ rồi hả? Nếu như vậy, vì sao không ngủ trong phòng Ngọc nương, khiến Ngọc nương buồn bực thành bệnh?

Vương Chính Khanh ra khỏi cửa phòng Ninh lão phu nhân, vội vã tới chỗ Chân Ngọc, thấy một nha đầu đứng ở hành lang, liền khoát khoát tay, ý bảo không cần đi vào bẩm báo, hắn rón rén vén rèm đi vào.

Rèm vén lên được một góc, hắn thò đầu vào, lại thấy Chu Hàm Xảo ngồi ở trước giường đút Chân Ngọc uống thuốc, hai người nói chuyện, cực kỳ hòa thuận, hắn không khỏi dừng bước chân, thấy Chân Ngọc uống xong thuốc rồi, lúc này mới cất bước đi vào, cười hỏi: "Ngọc nương, nghe nói nàng bị bệnh, khỏe chút nào chưa?"

"Không có gì đáng ngại, đơn thuốc cũng là điều hòa khí tiết ." Chân Ngọc cười cười nói: "Cũng là buổi chiều ngủ được không được, tinh thần hơi kém, ngủ nhiều một chút là tốt."

Chu Hàm Xảo thấy Vương Chính Khanh đi vào, vội vàng hành lễ, cúi đầu đi ra ngoài.

Vương Chính Khanh sờ sờ đầu Chân Ngọc, đỡ nàng nằm xuống, cười một cái nói: "Mấy ngày nay nghỉ ngơi cho tốt!"

Chân Ngọc lại quan tâm thế cục, nhẹ giọng nói: "Công chúa An Tuệ sáng khoái giao quyền kinh doanh đồ sứ ra sao?"

Vương Chính Khanh cười nói: "Chính miệng Hoàng thượng nói ra, công chúa An Tuệ phách lối hơn nữa cũng không dám chiếm quyền kinh doanh, trong hôm nay đã bàn giao hoàn tất rồi."

Chân Ngọc nhẹ một hơi nói: "Như thế, không uống chúng ta mưu đồ một phen."

Vương Chính Khanh có khác một phen nói cho Chân Ngọc, cúi ở Chân Ngọc Thân vừa nói: "Công chúa An Tuệ biết được nhà đầu Lục Thường bên cạnh mình bất trung, một lòng do thám động tĩnh của mình, lại tra được người Lục Thường cầu kết là Tứ vương gia, đã nổi giận rồi."

Chân Ngọc vừa nghe liền nói: "Đã như vậy, phải rèn sắt khi còn nóng, làm quan hệ của họ ác hóa lần nữa mới đúng."

Vương Chính Khanh gật đầu nói: "Ta đã cùng Nhậm Đạt Lương làm toàn quyền mưu đồ, đoán mấy ngày nữa sẽ có kết quả."

Chân Ngọc gật đầu, nhất thời buồn ngủ, liền nói: "Đơn thuốc đại phu kê lại có tác dụng an thần, uống vào chỉ muốn ngủ."

Vương Chính Khanh vội dịch chân cho nàng, nhỏ giọng nói: "Nàng nghỉ đi!"

Chân Ngọc đổ bệnh lần này, cũng có mấy vị phu nhân đến thăm, cười nói: "Bảng nhãn gia lúc đầu hao tổn tinh thần nặn ra Độ Tiên Bân và Phi Thiên Đình, tất nhiên là mệt muốn chết rồi, nên nghỉ ngơi thật tốt."

Lại có phu nhân đến thăm bệnh, nói tới lần trước có được âm tì sa nhỏ, cười nói: "Chân quyến thấy, cũng nhờ ta, cũng muốn một âm, ta nói cái này là Bảng nhãn gia tự tay nặn, sẽ không dễ có được đâu, làm cho các nàng chỉ có thể hâm mộ thôi."

Có một đám phu nhân mỗi ngày đi qua đi lại, Chân Ngọc nhất thời giảm đi một nhọc, bệnh cũng tốt lên vài phần.

Đợi đến khi các phu nhân cáo từ, Hồ ma ma liền nói với Chân Ngọc: "Các phu nhân ở kinh thành cũng không có một người nào tốt lúc tới, hôm nay những phu nhân này chịu lui tới, cũng nên chọn một hai người tốt, thường xuyên qua lại mới tốt."

Chân Ngọc gật đầu nói: "Ta thấy Thị Lang phu nhân và Thê tì phu nhân không tệ, người cũng hào phóng, nếu các nàng có lòng lui tới, đương nhiên sẽ thường xuyên qua lại."

Hồ ma ma cũng thấy Tiền thị và Quý thị tốt, bởi vậy gật đầu, quyết định khi hai vị này tới phủ, phải tăng nhiệt tình tiếp đãi.

Chân Ngọc bệnh mấy ngày nay, phòng ngoài phong vân biến trắc, thế cục thay đổi nhiều lần.

Ngày nay Vương Chính Khanh trở về phủ, vào phòng Chân Ngọc, hỏi được buổi chiều đã có thể ngủ yên, không hề mơ thấy ác mộng nữa, ăn uống cũng bình thường, lúc này mới yên lòng lại, xoa đầu Chân Ngọc nói:
"Cũng nên đi ra ngoài đi lại một chút, ngày ngày buồn bực trong phòng, nhìn sắc mặt cũng không tốt."

Chân Ngọc cũng là bởi vì buổi sáng Quý thị đến thăm bệnh, nói tới một chuyện, lúc này còn kinh ngạc, hỏi
"Nghe nói trong đạo quan đột nhiên truyền ra thánh chỉ, muốn cách chức Tứ vương gia xuất kinh đến phong địa (đất hoàng đế cấp cho vương gia, giống như lãnh cung của các phi tần không được hoàng đế ưu ái), không có chiếu không cho tiến vào kinh?"

Vương Chính Khanh cười nói: "Nàng nằm ở trong nhà, tin tức cũng linh thông."

Chân Ngọc vừa nghe, giật mình là thật, không khỏi hỏi
"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Vương Chính Khanh lúc này mới giản lược nói, cười nói: "Công chúa An Tuệ và Tứ vương gia bởi vì chuyện Lục Thường dẫn tới tranh đoan, Cửu Giang vương thêm lửa, làm họ hiểu lầm sâu hơn. Bởi vậy hôm trước hoàng hậu bệnh nhẹ, Cửu Giang vương liền vào cung thăm, công chúa An Tuệ và Tứ vương gia đương nhiên cũng vào cung. Cửu Giang vương trù hoạch một biện pháp, khiến cho công chúa An Tuệ và Tứ vương gia cãi vã trong cung, trong sự tức giận, công chúa An Tuệ kiện

cao với noang naut, noang naut von venn, vừa ngne cang thêm giận, dâng số đến đão quan, nói hoàng thượng không có ở đây, Tứ vương gia không coi địch mẫu và hoàng muội ra gì. Hoàng thượng cũng không hỏi nhiều, một đạo thánh chỉ ban xuống, liền cách chức Tứ Vương Gia xuất kinh."

Chân Ngọc nghe được rung động lòng người, nhỏ giọng nói: "Thảo nào chàng mấy ngày ngay cả phỉ cũng không về, thì ra là mưu tính cái này."

Vương Chính Khanh liền khoe công nói: "Tất cả mọi chuyện, toàn bộ phải nắm bắt một chữ, chính là chữ 'khéo', chỉ có như vậy, mới có thể được việc. Nếu dẫn đo không được, công chúa An Tử bình tĩnh lại, sẽ không tố cáo trước mặt hoàng hậu. Tứ vương gia lùi một bước, cũng sẽ không lộ ra điểm. Lần này, là thắng hiểm. Nhưng vẫn không thể thư giãn, Tứ Vương Gia là chuẩn bị ra khỏi kinh, trong kinh còn có Tam vương gia! Tam vương gia không thể dễ dàng đối phó như Tứ vương gia, hơn nữa bên cạnh hắn có mưu sĩ đặc lực Trần Minh Viễn, không thể khinh thường."

Đời lệnh của Chân Ngọc hoàn toàn khỏi thì Tứ vương gia Đường Tấn Sơn đã xuất kinh, đi tới phong địa.

Trong kinh phen này rung chuyển mạnh, đại thần ban đầu đi theo Đường Tấn Sơn tề ngựa không ít, trước cửa tất cả thế gia đại tộc phụ thuộc Đường Tấn Sơn cũng vắng lạnh, Kinh Thành yên tĩnh đi rất nhiều.

Thiếu một đối thủ tranh ngôi vị, Cửu Giang vương thả lòng không ít, ngay cả đám người Vương Chính Khanh, cũng nhàn rãi hơn thường ngày.

Rãnh rồi như vậy, Vương Chính Khanh mới phát hiện, thời điểm gần đây hần lộn rộn thì Chân Ngọc cũng là ở chung một chỗ với Chu Hàm Xảo, Chu Hàm Xảo bưng trà dâng nước, dường như thay thế địa vị Lập Hạ.

Không thể để mặc cho Ngọc nương như vậy nữa rồi, phải để nàng biết thân phận của mình. Vương Chính Khanh suy tư một hồi lâu, lẩm lẩm: "Còn phải thử dò xét một phen rồi nói."

Chiều nay, Chân Ngọc đang đánh cờ cùng Chu Hàm Xảo, liền thấy một tiểu nha đầu lén lén lút lút đi vào, muốn nói mà thôi, nàng trợn mắt nói: "Có chuyện mau nói, không cần bày ra dáng vẻ nhếch nhếch này."

Tiểu nha đầu nhìn Chu Hàm Xảo một cái, cúi đầu bên tai Chân Ngọc nói: "Tam phủ nhân, không xong rồi, Tam gia ở trong thư phòng cùng một nha đầu."

A, một thế một thiệp đều ở đây, hần không đến, lại lôi kéo nha đầu ở thư phòng làm loạn. Nực cười? Hơn nữa, hiện thời bên ngoài thế cục chưa rõ, hần còn có ý với nha đầu?

Chân Ngọc chợt không có tâm tư đánh cờ nữa, đứng lên nói: "Ta đi xem một chút."

Lúc này Vương Chính Khanh đang cắm hoa lên đầu Thị Thục, dặn dò nói: "Đợi khi nghe được tiếng động ở cửa, người phải hắng giọng nói vài lời mát hân, hiểu chưa?"

Thị Thục rất khó xit, vẻ mặt đau khổ nói: "Tam gia, ta

còn chưa thành thân, cũng không có chạm qua nữ nhân, không biết nói mấy lời mất hồn kia."

"Đần!" Vương Chính Khanh không thể làm gì khác hơn là tự mình dạy hấn, để cho hấn học nói một lần, nghe coi như mất hồn, lúc này mới hài lòng.

Chân Ngọc" Bình lịch" đi tới thi phòng, nhất thời đến cửa, quả nhiên nghe được bên trong có âm thanh bất nhã, một giọng trong đó là Vương Chính Khanh, một giọng khác lại mơ hồ, nghe không ra đó là giọng nha đầu nào.

Wương Chính Khanh cùng Thị Thục vui ở trên giường, nhất thời nghe được tiếng vang, đã là bầm Thị Thục một cái, ý bảo hấn mau kêu.

Thị Thục lập tức giả giọng nói kêu gào: "Tam gia tha cho nô gia đi, còn xuống dưới nữa, nô gia thật sự phá thân mất."

Chân Ngọc ở dưới cửa sổ nghe thấy, trong cơn giận dữ, người được đẩy Vương Chính Khanh, tiểu nha đầu người ta rõ ràng không muốn, kêu khóc để người tha cho nàng, người còn muốn?

Nàng một bước đi tới cửa, một cước đá văng cửa thi phòng, xông thẳng lên giường, vén màn lụa lên, thấy Vương Chính Khanh quả nhiên trùm chăn dây dưa một chỗ với một tiểu nha đầu cài hoa trên đầu, nhất thời không chút nghĩ ngợi, một quyền đánh tới sống mũi Vương Chính Khanh, khẽ nói: "Ai kêu người trộm người!" (Trộm người: ý là ảnh giấu chị dây dưa với một người khác)

Chương 62

Nghe thấy tiếng bước chân của Chân Ngọc, lại nhìn thấy nàng tức giận hung hăng vén màn lên, trong lòng Vương Chính Khanh mừng thầm, Ngọc nương nàng ấy, vẫn là để ý ta đấy, vừa nghe ta lẫn lộn cùng nha đầu, lập tức tới bắt gian ngay. Hắn còn chưa mừng xong, chỉ thấy một quyền của Chân Ngọc bay tới, chưa kịp tránh ra, đã nghe thấy “bụp” một tiếng, cũng là Thị Thư chặn trước mặt hắn, hứng chịu một quyền kia của Chân Ngọc.

Một quyền này của Chân Ngọc vừa hung vừa dữ, nên trên sống mũi Thị Thư, máu mũi Thị Thư phun tứ phía, đầu choáng mắt mờ, thiếu chút nữa ngã ở trên giường, hắn chỉ một lòng bảo vệ chủ, vẫn giải thích cho Vương Chính Khanh: "Tam gia làm như vậy, là vì dụ Tam phu nhân tới đây, không phải làm cái này cái kia với nô tài."

Đến khi Chân Ngọc thấy rõ người cài hoa trên đầu chính là Thị Thư, liền có chút ngạc nhiên, lại nghe Thị Thư nói như vậy, không khỏi nói: "Muốn ta tới đây, gọi một tiếng là được, sao cần làm như vậy? Ta nói Thị Thư, chủ tử nhà ngươi có phải thường khi dễ người như vậy hay không? Người nói thật đi, ta nhất định làm chủ giúp người. Không để người chịu những khổ sở thế này nữa." Nàng nói đến hai chữ khi dễ thì cố ý nhấn mạnh, có ngụ ý.

Không trách được Vương Chính Khanh không thương các di nương, đưa hết di nương này tới di nương khác đi, gần đây cũng từng mất lạnh lùng với Chu di nương, không có sắc mặt tốt, chẳng lẽ kiểu hắn thích, thật ra là Thị Thư này?

Thị Thư nghe được Chân Ngọc lời nói, cũng vội vã giải thích: "Tam phu nhân, chuyện không phải như phu nhân nghĩ đâu."

Vương Chính Khanh thấy Thị Thư chảy máu mũi, thờ dãi nói: "Đến tột cùng là ai khi dễ hắn, đây không phải là vừa nhìn là hiểu ngay sao?" Vừa nói vừa ghét bỏ đẩy Thị Thư ra, "Còn không đi cầm máu mũi, còn chảy nữa là chết người đấy."

Thị Thư giờ tay áo che mũi, nhanh chóng bò xuống giường, về mặt đưa đám rồi đi.

Chân Ngọc nhướn mày nhìn Vương Chính Khanh nói: "Người có lời gì muốn nói?"

Vương Chính Khanh xuống giường, đi tới chậu đồng rửa tay, rửa sạch máu mũi Thị Thư dính trên ngón tay hắn, lúc này mới ngồi vào trước án, rót hai ly trà, ý bảo Chân Ngọc ngồi xuống uống trà, sau đó nói: "Ngọc nương, vừa mới nghe được ta cùng nha đầu lẫn lộn với nhau, trong lòng nàng có chưa xót, có cảm giác gì hay không?"

Chân Ngọc trở về chỗ ngồi xuống, hình như có như vậy một chút, nhất thời nói: "Đúng thì sao, mà không phải thì thế nào?"

Vương Chính Khanh vui mừng, không buông tha một biểu cảm nào trên mặt Chân Ngọc, chăm chú nhìn nàng nói: "Nói như vậy, nàng chưa xót sao?"

Chân Ngọc bị Vương Chính Khanh nhìn chăm chăm, trên mặt như bị phỏng, nhất thời ngồi vào trước án, gắp ly trà lên uống để che giấu, lạnh nhạt nói: "Tam lang, người đến tột cùng muốn nói cái gì?"

Vương Chính Khanh thấy vẻ mặt che giấu của Chân Ngọc, chỉ cảm thấy như vạch ra mây đen thấy được trăng sáng, trái tim sáng sủa, cười tủm tỉm nói: "Nàng để ý ta, nên mới cảm thấy chưa xót. Tựa như ta thấy nàng và Chu di nương đơn độc ở cùng nhau, cực kỳ đau lòng đó."

Chân Ngọc thầm đỏ mặt, "Người ghen với Chu di nương?"

Vương Chính Khanh thẳng thắn nói: "Nếu ta thật sự dây dưa với nha đầu, chẳng lẽ nàng sẽ không ghen? Một quyền vừa rồi của nàng, vô cùng hung ác, có lẽ trong lòng rất tức giận, nên ra tay mới nặng như vậy."

Chân Ngọc suy nghĩ một hồi lâu, không thể không thừa nhận, vừa nãy mình quả thật rất tức giận, chẳng lẽ đây chính là ghen?

Vương Chính Khanh chuyển tới ngồi bên cạnh Chân Ngọc, kéo tay của nàng nói: "Ngọc nương, về sau ít ở cùng Chu di nương đi, mỗi lần ta thấy nàng ở chung với nàng ta, trong lòng đều không thoải mái."

Chân Ngọc há hốc mồm, lại khép lại, nam nhân này, ghen với một di nương, thật là hẹp hòi mà!

Vương Chính Khanh xoa tay nhỏ bé của Chân Ngọc, nhỏ giọng nói: "Ngọc nương, chúng ta sinh một đứa bé, vui vẻ sống qua ngày đi!"

Chân Ngọc cũng nhỏ giọng đáp lại: "Chu di nương cũng không có tệ, chỉ bằng để nàng sinh đứa bé đi! Đến lúc đó ôm đến trước mặt ta để ta nuôi, cũng như nhau thôi."

Vương Chính Khanh cười như không cười nói: "Ngọc nương, nàng suy nghĩ kỹ một chút, nếu là ta thật sự ngủ cùng Chu di nương, nàng sẽ không ghen sao? Đến lúc đó chính là ta thân cận với nàng ta, hai chúng ta bỏ rơi nàng, cô lập nàng!"

Chân Ngọc chau mày, nghĩ kĩ lại, trong bụng nói thầm, nếu nói như thế, thật sự để bọn họ ngủ cùng nhau, hình như cũng không tốt lắm. Nhưng là bọn họ không ngủ cùng nhau, đứa bé từ chỗ nào tới? Không lẽ thật để ta tự sinh một đứa?

Đêm nay Vương Chính Khanh thử dò xét xem Chân Ngọc có ghen vì hấn hay không, đã cảm thấy thỏa mãn, nhất thời cũng không muốn ép Chân Ngọc quá, sợ phản tác dụng, bởi vậy bày ra bàn cờ nói: "Lúc trước thấy nàng đánh cờ cùng Chu di nương, không bằng chúng ta cũng chơi một ván?"

Tâm tình Chân Ngọc đang rối rắm, nghe được đánh cờ, liền bỏ chuyện rối rắm sang một bên, cầm cờ nói: "Ta đánh xuống."

Hồ ma ma mới vừa rồi thấy Chân Ngọc vội vã đi tới thư phòng, không biết có chuyện gì xảy ra, đã vội vàng theo tới, nhất thời thấy Thị Thục bật mũi ra ngoài, trong tay tựa hồ đang rướm máu, không khỏi kinh hãi, nhanh chóng hỏi thăm, chỉ thấy Thị Thục ngừng bước chân nói: "Tam gia và Tam phu nhân đang nói chuyện, ma ma không nên đi vào quấy rầy." Nói rồi đi.

Hồ ma ma nhất thời liền ngừng bước chân, lại đi tới gần cửa lắng nghe, thấy bên trong hai người không giống cãi vã, nhất thời yên tâm, chỉ đứng chờ ở hành lang. Bởi vậy buồn rầu, hiện giờ Tam phu nhân còn chưa có thai, bên ngoài đã có người dị nghị, nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ phải chủ động giúp Tam gia cưới vợ bé nữa sao!

Chân Ngọc vì vấn đề đứa bé, cũng rầu rĩ, tối nay trở về phòng, ngược lại suy nghĩ hồi lâu, không biết phải làm như thế nào.

Hồ ma ma thấy nàng không ngủ được, liền rón rén đi qua, ngồi ở mép giường nói: "Tam phu nhân lại không ngủ ngon được sao?"

Chân Ngọc ừ một tiếng nói: "Ma ma, bà nói xem, Tam lang tuổi cũng không nhỏ, hiện nay còn không có hài tử, như thế nào mới tốt?"

Hồ ma ma thấy được Chân Ngọc hỏi thăm, liền nói: "Không bằng, sáng mai đến miếu Quan Âm dâng hương, cầu xin một Tống Tử Quan Âm để thờ"

Chân Ngọc sao cũng được, lên tiếng: "Như vậy thì, sáng mai ma ma chuẩn bị chút trái cây, tới miếu Quan Âm một chuyến."

Bên phía Vương Chính Khanh, thấy Chân Ngọc hạ hết quân cờ liền đi, hình như sợ hấn đi theo, nhưng hấn chưa cùng về phòng, mà chỉ nghỉ ngơi ở thư phòng, không biết vì sao, rồi lại không ngủ được, chỉ dậy thắp đèn, bày giấy ra vẽ, dưới ánh đèn vẽ ra một bức mỹ nhân đồ, đợi đến khi vẽ xong, nhìn kỹ một chút, người trong bức họa rõ ràng là Chân Ngọc, nhất thời bật cười nói: "Trong lòng trong mắt đều là nàng, vẽ mỹ nhân cũng giống như nàng."

Nhìn trời cũng đã muộn, lúc này hấn mới lên giường nghỉ ngơi lần nữa, trong bóng tối lặng lẽ lầm bầm: "Ngọc nương à, đứa bé, nhất định phải sinh, nàng trốn không thoát đâu."

Chân Ngọc đêm nay đang ngủ, lại mơ thấy mình sinh hạ một nữ nhi khá ái trắng hồng, dáng vẻ của nữ nhi ba phần giống Vương Chính Khanh, ba phần giống chính mình, ba phần khác, lại giống Chân Nguyên Phương, nhất thời ngạc nhiên nói: "A, thế nào lại giống Nguyên Phương đây? Thật kì lạ mà!"

Nhất thời tỉnh mộng, Chân Ngọc vẫn chưa tỉnh hồn lại, bật cười nói: "Chắc là thấy Nguyên Phương đáng yêu, nên hi vọng nữ nhi giống như nó."

Vừa đứng trời sáng, Hồ ma ma nghe được động tĩnh đi vào, thấy Chân Ngọc tỉnh, liền cười nói: "Nếu muốn đến miếu Quan Âm thì phải đi sớm một chút."

Chân Ngọc đáp một tiếng, đứng dậy rửa mặt, dọn dẹp một phen, bầm với Ninh lão phu nhân một tiếng, liền dẫn Hồ ma ma và Lập Hạ cùng ra cửa.

Họ đến miếu Quan Âm dâng hương, cầu xin một Tống Tử Quan Âm, đang muốn đi giải quẻ bói, lại thấy Tiền thị dẫn hai nha đầu đi tới, hai bên gặp nhau, không khỏi cười mà nói: "Thật trùng hợp."

Tiền thị đã sinh ba nữ nhi, đến nay vẫn không có nhi tử, tất nhiên nóng lòng, chỉ đành phải đi cầu Tống Tử Quan Âm, bởi vậy thấy Chân Ngọc cũng tới, nghĩ tới nàng thành thân hơn một năm, đến nay không có động tĩnh, mong muốn có con cũng là lẽ đương nhiên.

Hai người ghé vào một chỗ, ngược lại nói mấy câu nói, Tiền thị lại cười nói: "Trong miếu này có một ông từ, đoán chữ vô cùng linh, chúng ta cũng đi coi một quẻ đi!"

Chân Ngọc cười đáp, theo Tiền thị đi tìm ông từ đó.

Trước mặt ông từ có vài người vây quanh, đang đoán chữ.

Chân Ngọc nghe một hồi lâu, thấy trong lời ông từ nói có ý khác, cũng hứng thú. Đợi đến phiên nàng thì liền viết một chữ "Mai", lần lượt ở ông từ trong tay nói: "Đ đoán xem khi nào ta có con?"

Ông từ nhìn chữ một chút, đầu bút điểm ở thiên bàng của chữ "mai"(梅) nói: "Chữ ‘ Mộc ’ (木) tách ra, chính là ‘ 18 ’ (十 10; 八 8), mà phía sau chữ ‘ mỗi ’, (每) hai chữ 'Nhân Mẫu' (1 母), cũng là nói, mười tám ngày sau, nương tử và phu quân gặp nhau dưới gốc mai, sau sẽ có tin mừng, sang năm sau, sẽ trở thành Nhân Mẫu."

Chân Ngọc bật cười, thầm nói: ông từ cũng có thú vị, đoán chữ cũng có ý tứ. Nàng lại không để lời ông từ nói ở trong lòng, cũng để Tiền thị đi đoán một chút.

Tiền thị cũng là tin lời ông từ nói, nói với Chân Ngọc: "Mấy ngày nay có lẽ phải bỏ dưỡn nhiều hơn, dưỡn đủ rồi, đến lúc đó ở dưới cây mai cùng

Trạng Nguyên gia của muội, mới có hơi sức." Nói rồi cười nham hiểm.

Tiền thị đoán một cái chữ, dựa theo tự ý, ông từ nói là nàng sang năm mới có nhi tử, nàng vừa nghe, nay đã gần cuối năm, cách năm mới cũng không xa, ngược lại không cần phải nóng lòng, bởi vì cười nói với Chân Ngọc: "Nếu không được, ta cũng ở dưới gốc mai thành sự, sang năm sinh hạ nhi tử!"

Chân Ngọc không nhịn được cười nói: "Chớ làm hại cây mai người ta."

Tiền thị cười nói với Chân Ngọc: "Lại nói, hồng mai trong phủ chúng ta cũng đã nở, mấy ngày nữa cũng muốn mời mọi người đến thưởng mai, đến lúc đó chi bằng nề mặt tới chơi."

Chân Ngọc nói: "Phu nhân tương thỉnh, nào dám không đến?"

Hai bên nói rồi cười, cùng ra khỏi miếu, tách ra trở về phủ.

Khi Chân Ngọc trở về phủ thì đúng lúc Vương Chính Khanh lâm triều trở lại, hai người liền cùng dùng cơm trưa.

Vương Chính Khanh nghe được chuyện đoán chữ, cũng cười nói: "Các ông từ trong miếu này, quen chơi những trò chơi chữ này, kiếm vài đồng tiền tiêu. Chi là, hần nói ở dưới cây mai, ngược lại là một ý kiến hay. Cây mai trong phủ chúng ta phủ cây mai nở rộ rồi, hương thơm nức mũi, mỗi khi đi qua dưới tàng cây, hương thơm thấm vào ruột gan."

Chân Ngọc cười nói: "Hiện nay trời lạnh, hương mai càng thêm mùi thơm ngát, lại nói, cũng muốn đến vườn ngắm hoa mai, vẽ bức hoa mai đồ."

Vừa nghe Chân Ngọc muốn vẽ tranh, Vương Chính Khanh dặn bảo trước: "Vẽ xong thì đưa cho ta, không được đưa cho người khác."

Hai người vừa nói chuyện, lại có nha đầu tới bẩm báo, nói là Kiều thị dẫn hai đứa bé tới chơi.

Chân Ngọc vừa nghe Chân Nguyên Gia và Chân Nguyên Phương tới, vui vẻ nói: "Đang nhớ hai đứa nó đây, đã tới rồi, mau mời vào."

Chân Nguyên Gia và Chân Nguyên Phương vừa tiến đến, liền vội vàng hành lễ với Vương Chính Khanh và Chân Ngọc, lại cùng nhau kêu Chân Ngọc một tiếng cô cô, dính đến bên người nàng.

Kiều thị cười nói: "Hôm nay không cần đến trường, từ sáng sớm, bọn nhỏ liền la hét muốn tới gặp cô cô."

Chân Ngọc sớm đã ôm Chân Nguyên Phương ngồi lên đùi mình, nhất thời điểm cái mũi của bé hỏi chuyện, thấy bé nói chuyện thú vị, lại nghĩ tới giấc mộng kia của mình, không khỏi nhìn kỹ Chân Nguyên Phương, a, về sau oa nhi (trẻ con) nếu có ba phần giống Nguyên Phương, khẳng định cũng là một tiểu mỹ nhân!

Vương Chính Khanh nhìn Chân Nguyên Gia và Chân Nguyên Phương, cũng là nhớ tới lời ông từ nói, ừm, nếu có thể thành việc dưới cây mai, được một long phượng thai, nam giống Nguyên Gia, nữ giống Nguyên Phương, như vậy chẳng phải hay sao? Lại nói, chuyện là do người làm, còn mười tám ngày nữa mà, chuẩn bị một chút, ở dưới cây mai làm xong chuyện tốt, thật ra thì cũng không tồi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Kể từ sau khi Tứ vương gia bị giáng chức đến đất phong, Kinh Thành còn lại Tam vương gia và Cửu vương gia giám quốc, tình thế càng thêm tế nhị, các thần tử ban đầu giữ thái độ trung lập càng thêm cẩn thận, không dám dễ dàng đầu quân vào một bên nào, chỉ bày ra dáng vẻ một lòng trung thành với Hoàng đế Đường Tập Võ.

Trong giờ khắc quan trọng này, lại có một chuyện làm mọi người chú ý, khiến cho mọi người cùng chung mối thù, nhất trí đối ngoại. Nguyên nhân chính là thái tử lĩnh quốc nước Tây Lô phái sứ giả tới cầu hôn công chúa An Tuệ làm phi.

Nước Tây Lô chỉ là nước nhỏ, thái tử cũng đã cưới thái tử phi, mặc dù công chúa An Tuệ hiện nay đang ở góa, nhưng cũng không thể đi làm trắc phi của thái tử của một quốc gia nhỏ. Hành động lần này của thái tử nước Tây Lô, ngược lại kích thích triều thần phần nộ.

Chân Ngọc nhận được thiệp mời của Tiền thị, khi đến Vi phủ thưởng hoa yến thì cũng nghe đầy tai thảo luận chuyện thái tử nước Tây Lô vô lễ.

Tiền thị tức giận nói: "Hiện nay một nước Tây Lô nhỏ bé, cũng dám cầu hôn công chúa Đường Quốc chúng ta sao? Mà lại còn là làm trắc phi. Không để Đường Quốc chúng ta trong mắt quá rồi."

Tuy công chúa An Tuệ ngang ngược kiêu ngạo phách lối, bình thường không làm cho người thích, nhưng hơn thế nữa thì sao, nàng cũng là công chúa Đường Quốc, há có thể mặc cho nước nhỏ xem thường như vậy? Các vị phu nhân nghe Tiễn thị nói, cũng nhất trí nói: "Cũng không phải là hồ đồ sao, lại muốn nạp công chúa làm trắc phi?"

Quý thị là con dâu Thọ vương Phi, phu nhân Thế tử của Thọ vương phủ, biết nhiều hơn chút, nghe vậy nói: "Theo Thế tử gia nói, nay thái tử nước Tây Lỗ lần này cầu hôn, hình như là thử dò xét thái độ của chúng ta. Nếu lần này không đánh hạ khí thế của bọn họ, chỉ sợ bọn họ càng thêm tự đại. Lại nói tới lần này, công phẩm tiến cung cũng không được tinh xảo như những năm trước rồi."

Nói đến điều này, các vị phu nhân lại trầm mặc một lúc. Những năm trước đây Đường Quốc cường đại cỡ nào, mỗi lần nước Tây Lỗ phái sứ giả tới, không khỏi cảm như hèn, từ sau khi Hoàng đế theo đạo, dời đến đạo quan thanh tu, triều chính ném cho tam vương giám thị, trong kinh thành liền có chút rối loạn. Đầu tiên là ba phái tranh quyền, kéo bè kết phái, tiếp kết đảng tranh giành, làm theo ý mình, thậm chí, tất cả chính sự thay đổi xoay xoạch, làm người ta không biết theo ai. Một năm này, các địa phương cũng xuất hiện hiện tượng loạn lạc, thực lực của một nước rõ ràng không bằng trước kia. Ngay cả nữ nhân như các nàng, cũng biết rõ, nếu còn không lập thái tử, thống nhất triều chính, chỉ sợ thiên hạ cũng không yên. Nay thái tử nước Tây Lỗ nói muốn cầu hôn công chúa An Tuệ, thực ra cũng là thử dò xét phản ứng hành động của Đường Quốc.

Tiền thị vừa nói chuyện, liền hỏi Chân Ngọc: "Ngọc nương, nghe nói lần này Sứ giả còn dẫn theo một nữ sứ, nói nữ sứ đó là nữ Trạng Nguyên của nước Tây Lỗ, tình thông cảm kỳ thi họa, bởi vì ái mộ tên tuổi Trạng Nguyên gia, muốn lấy văn thơ để gặp mặt, bàn luận thơ phú với Trạng Nguyên gia, đã gọi thiệp đến phủ của muội, rốt cuộc có chuyện này không?"

Chân Ngọc cười nói: "Quả thật nhận được thiệp của nữ sứ Tây Lỗ, nhưng Tam lang không để ý tới nàng."

Tiền thị cười nói: "Còn không phải vậy sao? Trạng Nguyên gia nếu tranh tài với một nữ nhân, bất luận thắng thua, đều chỉ làm cho nữ nhân kia lên mặt mà thôi."

Quý thị lại nói: "Người nữ sứ kia gửi thiệp từ hôm qua phải không? Nàng ta hôm nay đã khoa trương khắp nơi rồi, nói Trạng Nguyên gia đã nhận thiệp, ít ngày nữa sẽ cùng nàng ta so tài các kiểu. Nếu Trạng Nguyên gia không để ý tới nàng ta, chỉ sợ nàng ta sẽ có lời ra tiếng vào."

Các vị phu nhân vừa nghe, cũng nói: "Nếu như thế, thì nên để Trạng Nguyên gia ra tay dạy dỗ nàng một phen, để cho nàng biết thế nào là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên." (ý chỉ người giỏi còn có người giỏi hơn)

Tiền thị nói: "Nói đến dạy dỗ nàng, đâu phải cần Trạng Nguyên gia ra tay? Bảng nhãn gia ra tay cũng giống vậy thôi. Có phải không Ngọc nương?"

Chân Ngọc thấy được mọi người mong đợi nhìn sang, nhất thời cười nói: "Nếu chư vị phu nhân hi vọng ta giáo huấn nàng, ta sẽ ra tay, không để các phu nhân thất vọng."

Chung phu nhân vừa nghe, lúc này mới cười, vỗ tay nói: "Như vậy, chúng ta sẽ chờ Bảng nhãn gia dạy dỗ nữ sứ Tây Lỗ."

Họ ở đây nói chuyện, công chúa An Tuệ cũng là giận đến ném ly, oán hận nói: "Cái gì thái tử Tây Lỗ, ngay cả xách giày cho bản công chúa cũng không xứng? Lại dám cầu hôn, còn để bản công chúa làm trắc phi?"

Hồng Y và cung nữ đứng ở một bên, không dám thở mạnh, rất sợ công chúa An Tuệ sẽ giận chó đánh mèo họ.

Công chúa An Tuệ phát hỏa, cuối cùng con giận lắng xuống, kêu Hồng Y nói: "Đi, mời Trần sư gia tới đây!"

Trần sư gia trong miệng công chúa An Tuệ, cũng là mưu sĩ Trần Thiếu Đình trong phủ công chúa. Hần và mưu sĩ Trần Minh Viễn bên cạnh Đường Tấn minh là người cùng nhà, hai người năm đó vào kinh, tuy có tài cán, nhưng tiền đồ không thuận, cuối cùng một người vào phủ Đường Tấn Minh làm mưu sĩ, một người liền vào phủ công chúa làm mưu sĩ. Chỉ là Trần Minh Viễn được Đường Tấn Minh trọng dụng, cũng là hải lòng, Trần Thiếu Đình ở phủ công chúa một năm, mặc dù cũng được công chúa An Tuệ trọng dụng, rốt cuộc không nổi danh bằng Trần Minh Viễn.

Chuyện nước Tây Lỗ cầu hôn công chúa An Tuệ lần này, Trần Thiếu Đình tự nhiên sáng sớm đã biết, chỉ chờ công chúa An Tuệ triệu kiến hần thôi. Đợi đến khi cung nữ tới gọi, hần cũng không ngoài ý muốn, thay xiêm áo sau đó theo cung nữ đi.

Công chúa An Tuệ đợi nửa buổi, thấy Trần Thiếu Đình tới, liền cho người bên cạnh lui xuống, nói thẳng: "Chuyện thái tử Tây Lỗ cầu thân, Trần sư gia tự nhiên hiểu, hôm nay bản công chúa nuốt không nổi cục tức này, sư gia có gì biện pháp giúp bản công chúa hả giận không?"

Trần Thiếu Đình nói: "Nguyên nhân mọi chuyện, cũng là nước Tây Lỗ ý vào thực lực cường thịnh hiện nay của mình, lòng người hợp nhất, mà Đường Quốc chúng ta lòng người phân tán, triều chính hỗn loạn, bởi vậy có lòng thử dò xét. Chuyện cầu hôn, chỉ là mồi tên mà thôi. Về phần công chúa muốn hả giận, nhanh chóng chọn một vị vương gia, dùng tài lực trong tay công chúa đỡ vị vương gia này đăng vị, thống nhất triều chính, nước giàu binh mạnh, sau đó tấn công vào nước Tây Lỗ, bắt giữ thái tử Tây Lỗ, bắt hần làm nô dịch cho công chúa làm nô tỳ, đến khi đó, có thể hả giận rồi."

Công chúa An Tuệ cũng biết, hoàng đế hiện nay tuổi đã cao, lại tin Đạo, cả ngày luyện đan phục dược, thiên hạ này, rồi sẽ giao cho một nhi tử để kế vị. Hiện nay trong kinh thành giám quốc, chỉ còn lại Tam vương gia và Cửu vương gia, đến lúc đó dĩ nhiên là chọn một trong hai người đó phong làm thái tử, kế thừa đại thống. Chỉ là hai người này thế lực ngang nhau, rốt cuộc ai có thể cười đến cuối cùng, cũng không thể nói trước được. Nhưng nếu mình giúp một người trong đó, làm mất thế cân bằng, thế cục sẽ lập tức biến hóa.

Trần Thiếu Đình lại nói: "Công chúa nên sớm ra quyết định, lúc này ra tay, lại có thể đạt được nhiều lợi thế hơn, tương lai công chúa có công với nước, đương nhiên lại có thể tiếp tục nắm giữ quyền tài chính, vinh hoa cả đời."

Nếu như chờ đến thế lực của một vị vương gia nào đó lớn mạnh lên, đến lúc đó giúp vương gia có thế lực mạnh, đối phương sẽ không cảm kích như bây giờ, nếu là giúp vương gia thế lực yếu, là làm nhiều công ít, mở chuyện không thuận, càng thêm nước hơ vào thân.

Công chúa An Tuệ trầm ngâm một hồi lâu hỏi "Theo Trần sư gia nói, nên chọn ai đây?"

Trần Thiếu Đình hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ trong lòng công chúa không chọn ai?"

Công chúa An Tuệ nói: "Tính ra, bên cạnh Tam hoàng huynh chỉ có một vị Trần Minh Viễn đắc dụng, nhưng bên nhà ngoại thân thất hãn có thế lực, có võ tướng ủng hộ. Ngược lại nhân tài bên cạnh Cửu hoàng huynh đông đúc, và lại hãn gần đây giành được quyền kinh doanh đồ sứ, chính là thời điểm hài lòng. Nếu thật sự phải chọn, cũng có chút khó."

Trần Thiếu Đình thấy công chúa An Tuệ thật sự khó xử, lúc này mới nói: "Trị giá lúc này, người nào tới tìm công chúa trước, lấy lòng công chúa, ra mặt cho công chúa, dạy dỗ này sứ giả và nữ sứ Tây Lỗ, công chúa liền chọn người đó."

Công chúa An Tuệ nghe xong, liền gật đầu nói: "Thế thì làm như vậy, cũng xem Tam hoàng huynh và Cửu hoàng huynh sẽ làm như thế nào."

Đang nói, phòng ngoài đã có người vào bẩm báo: "Công chúa điện hạ, Vương Trạng nguyên cầu kiến!"

Công chúa An Tuệ vừa nghe, vội nói: "Mau mời hãn vào."

Trần Thiếu Đình thở dài nói: "Trạng Nguyên gia là một người có kiến thức, tới cũng nhanh."

Ở trong lòng Trần Thiếu Đình, thật ra hi vọng Trần Minh Viễn đến phủ công chúa trước, dù sao hai người cũng quen biết, tương lai công chúa và Tam vương gia liên thủ, bọn họ bên dưới cũng dễ làm việc. Không ngờ người tới trước, cũng là Vương Chính Khanh thủ hạ của Cửu vương gia, điều này cũng chỉ có thể nói, ý trời như thế thôi.

Thật ra thì, Trần Minh Viễn làm sao không biết lần này là một thời cơ tốt để liên minh với công chúa An Tuệ, thì như thế nào lại không hiến kế cho Đường Tấn Minh? Nhưng hãn hiến kế xong vừa ra cửa, liền gặp thích khách, tuy chỉ là vết thương nhỏ, nhưng như vậy cũng đủ kéo dài, tới phủ công chúa thì liền bị người cản lại. Khi nhìn thấy bên ngoài phủ công chúa có xe ngựa của Vương Chính Khanh, nhất thời ngửa mặt lên trời nói: "Rốt cuộc vẫn chậm một bước mà!"

Một ít ngày, Chân Ngọc từ Vi phủ trung dự tiệc trở về phủ, cũng là trầm tư thật lâu, một lát sau, liền triệu kiến Sứ Thiết Thủ, sai hãn đi thăm dò chuyện liên quan tới nữ sứ Tây Lỗ. Minh đã hứa hẹn trước mặt các vị phu nhân, phải giáo huấn nữ sứ kia một phen, hiện phải biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng.

Khi Vương Chính Khanh đi ra từ phủ công chúa, lại không trở về phủ, đến vương phủ phục mệnh trước, nói chuyện với Cửu Giang vương một lúc lâu, sau đó mới trở về phủ.

Hãn vừa hỏi phủ, chỉ thấy nha đầu bên cạnh Chân Ngọc chờ ở cửa, nói Tam phu nhân cho mời Tam gia. Hãn không khỏi giật mình, liền theo nha đầu đến phòng Chân Ngọc.

Chân Ngọc thấy hãn tới, kêu nha đầu lui xuống, tự tay rót trà đưa cho Vương Chính Khanh, mở miệng nói: "Tam lang, hiện nay cũng là thời cơ tốt để Cửu Giang vương liên minh với công chúa An Tuệ, nhất định không thể bỏ qua!"

Mắt Vương Chính Khanh lóe sáng, khen nài: "Tuy Ngọc nương là nữ tử, nhưng kiến thức còn hơn rất nhiều người."

Chân Ngọc cười nói: "Càng ngày càng biết nịnh nọt nương từ người ta rồi."

Vương Chính Khanh nghe nài tự thừa nhận là nương tử của hãn, trong bụng càng thêm ngứa ngáy, cười nhẹ nói: "Ta nói thật mà thôi." Bởi vậy nói ra chuyện buổi chiều đến phủ công chúa An Tuệ.

Chân Ngọc nghe xong nói: "Nếu như thế, phải để phòng Tam vương gia chó cùng dứt đuôi. Hơn nữa mưu sĩ Trần Minh Viễn bên cạnh Tam vương gia và Trần Thiếu Đình là người trong họ, muốn hoàn toàn cô lập Tam vương gia, chỉ bằng thuyết phục công chúa An Tuệ, để cho nàng lệnh Trần Thiếu Đình đi thuyết phục Trần Minh Viễn, làm cho Trần Minh Viễn về dưới trướng công chúa. Nếu không được, cũng phải nghĩ cách khiến cho Trần Minh Viễn rời khỏi Tam vương gia, cao bay xa chạy. Như thế, Tam vương gia mất đi trợ thủ, không còn sức lực đấu với Cửu Giang vương. Như thế đại sự của Cửu Giang Vương sẽ thành."

"Ngọc nương ơi Ngọc nương, nàng tài trí như vậy, bảo ta làm sao không thích nàng?" Vương Chính Khanh duỗi tay ra, ôm Chân Ngọc lên đầu gối, vô cùng cảm thán nói: "Nếu như nàng là nam tử, ta chỉ có thể khuất phục dưới nàng thôi."

Hãn nói xong, ngửi hương hoa mai nhân nhặt trên người Chân Ngọc, lúc này mới nhớ tới Chân Ngọc có nói hôm nay dự yến tiệc ngắm hoa của Tiền thị, bởi vậy hỏi "Hoa yến có vui không?"

"Đều nói về chuyện thái tử Tây Lỗ cầu hôn công chúa An Tuệ, lại nói tới nữ sứ Tây Lỗ vô lễ, mặc dù ngồi ở dưới cây mai, cũng không lòng thương mai!" Chân Ngọc nhắc tới cái này, cười nói: "Nữ sứ kia không phải đưa thiệp muốn cùng chàng so tài sao? Cứ để ta đi ứng chiến, đánh nàng một trận hoa rơi nước chảy, để cho nàng khóc thút thít quay về."

Vương Chính Khanh lại gần đôi môi Chân Ngọc, nhỏ giọng nói: "Tùy theo ý nàng." Nói xong, đã hôn lên môi Chân Ngọc.

Hai người môi lưỡi quẩn quít, đèn trên bàn vẫn sáng, có hương hoa mai nhàn nhạt lượn quanh chớp mũi.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Ngày mười tám tháng mười một năm Cảnh Thái thứ tư, biệt viện Mai Lâm Uyển của Cửu Giang vương người đến người đi, tất cả lang quân và phu nhân các phủ tụ tập một chỗ, chỉ chờ xem náo nhiệt.

Mai Lâm Uyển xây cách phủ Cửu Giang vương không xa, là một khu đình viện bố trí tinh xảo, nơi kia vốn là một khu rừng mai, sau lại xây thành đình viện, trong vườn giữ lại vườn mai này, ngay cả dưới cửa các sương phòng, cũng trồng nhiều loại hoa mai lớn nhỏ, khi hoa mai mở lộ ra cảnh đẹp, vui tai vui mắt.

Vương Chính Khanh chấp tay đứng một chỗ ở ngoài sương phòng, sau một hồi chậm rãi đẩy cửa đi vào, thấy sương phòng bố trí thanh nhã, đẩy song cửa sổ hoa mai ra, ngoài cửa sổ có một bụi hoa mai không biết thể nào, lại thò vào trong cửa sổ, nở rộ trên bệ cửa. Bên trong phòng thấm mùi hoa mai thơm ngát, thấm vào ruột gan.

Vương Chính Khanh đi tới trước cửa sổ, đưa tay vuốt nhẹ cành mai kia, ghé đầu nhìn một chút, lầm bầm: “Đây chắc hẳn là người làm vườn cố ý uốn nó như vậy, để nó mọc ở trong đây, chỉ là cũng rất có ý vị.”

Vương Chính Khanh nhớ rõ, năm đó Chân Ngọc vào phủ Cửu Giang vương, sau khi được trọng dụng, lại muốn đặt mua đình viện ở kinh thành, lúc đó Cửu Giang vương cười nói không cần phải mua đâu, đợi hấn thành thân, sẽ thưởng Mai Lâm Uyển này cho hấn ở. Khi Chân Ngọc khắc khổ, thường tự miễn cưỡng nói: “Hương mai đến từ nơi khổ hân.” Vì vậy vô cùng yêu thích hoa mai. Nghe được Cửu Giang vương muốn thưởng Mai Lâm Uyển cho hấn thì tất nhiên cực kì vui mừng, còn vào Mai Lâm Uyển đi dạo một vòng, vẽ tranh hoa mai đồ, làm thơ hoa mai. Không ngờ chưa chờ được hấn chuyển vào Mai Lâm Uyển ở, đã qua đời rồi.

Vương Chính Khanh hồi tưởng lại chuyện trước kia, có chút thương tiếc Chân Ngọc, nhẹ giọng nói: “Ngọc Lang, ta đã nói với vương gia nói rồi, nếu hôm nay nàng thắng nữ sứ Tây Lỗ, làm vang danh Đường Quốc, sẽ để ngài ấy thưởng Mai Lâm Uyển cho nàng. Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, sẽ luôn giúp nàng được như ý.”

Một vị quân gia nương tử của Mai Lâm Uyển thấy Vương Chính Khanh đơn độc vào sương phòng, vội vàng bưng trà nóng đi vào, phục vụ Vương Chính Khanh, lại muốn đi đốt bếp sưởi, sợ Vương Chính Khanh bị lạnh, nhất thời nói: “Vương Gia chỉ khi hoa mai mở thì mới tới ngắm một chút, bình thường chỗ này cũng không có người, nên không đốt lò sưởi.”

Vương Chính Khanh cười nói: “Bên này phòng cũng không lạnh, đứng một lát, lại có chút ấm áp!”

Quân gia nương tử đáp: “Phòng này gần ôn tuyền (suối nước nóng), cũng là gian sương phòng ấm nhất Mai Lâm uyển.”

Vương Chính Khanh cười cười, phân phó nói: “Bố trí cẩn thận một chút, đợi khi Bàng nhân thắng nữ sứ Tây Lỗ, sẽ tới gian phòng này ăn mừng. Không chừng tới nay, cũng sẽ nghỉ ngơi ở nơi này.”

Quân gia nương tử vội đồng ý rồi đi ra.

Cùng thời điểm này, trong đại sảnh Mai Lâm Uyển, cũng đã sắp xếp một võ đài nhỏ, bên trái là sứ giả nước Tây Lỗ cùng vị nữ sứ Đồ Lỗ Hoa, bên phải là Chân Ngọc cùng với mấy vị mưu sĩ trong phủ Cửu Giang vương. Phía dưới là một nhóm người, cũng là lang quân và nương tử của các phủ.

Đồ Lỗ Hoa không thấy Vương Chính Khanh, chỉ thấy Chân Ngọc ngồi ở trước án, liền la àm lên: “Ta đưa thiệp mời mời Vương Trạng nguyên, cũng không phải là phu nhân của hấn. Mời Vương Trạng nguyên ra đây!”

Đám người phía dưới nghe thấy Đồ Lỗ Hoa vừa mở miệng, cũng thờ dãi nói: “Ah, nàng nói tiếng Kinh Thành tiêu chuẩn của Đường Quốc, rõ ràng mạch lạc đấy! Chỉ cần nghe một câu này thôi, cũng biết nhất định bỏ ra nhiều công sức học tập, có lẽ trong lòng đã có sẵn kế hoạch!”

Tiền thị và Quý thị ngồi ở một chỗ, nghe thấy mọi người thảo luận, cũng lặng lẽ nói: “Nhìn bộ dáng, thật đúng là đáng vẻ của một nữ Trạng Nguyên!”

Quý thị lên tiếng: “Bàng nhân gia của chúng ta cũng là tài năng xuất chúng, còn sợ nàng ta hay sao?”

Tiền thị nói xong, nhìn chung quanh, không thấy bóng dáng Vương Chính Khanh, liền thầm nói: “Trạng Nguyên gia chạy đi đâu? Làm sao mà không đến trợ uy đây?” Tiếng nàng vừa dứt, lại nhìn thấy Vương Chính Khanh từ cửa bên đi vào, lặng lẽ ngồi ở trong góc, nhất thời thờ dãi, Trạng Nguyên gia ở đây, luôn có thể trấn định lòng người, ngộ nhờ Ngọc nương thật sự thua Đồ Lỗ Hoa này, chỉ cần Trạng Nguyên gia ra tay, vẫn có thể cứu vãn cục diện.

Trên đài, Chân Ngọc trả lời Đồ Lỗ Hoa: “Hoa nương tử, người muốn tỷ thí cái gì, ta đều có thể theo cùng, thật sự không cần Tam lang nhà ta ra tay.”

Đồ Lỗ Hoa rất tức giận, hét lên: “Ta chính là nữ Trạng Nguyên nước Tây Lỗ, đương nhiên Trạng Nguyên Đường Quốc các người mới có tư cách so tài với ta.”

Chân Ngọc nói: “Hoa nương tử, tuy rằng người là nữ Trạng nguyên, nhưng dù sao không phải nữ Trạng nguyên của Đường Quốc, thân phận địa vị thật sự không thể so sánh với Trạng nguyên Đường Quốc đâu. Ta là nữ Bảng nhãn Đường Quốc, so tài với người, cũng là nể mặt người rồi.”

Đồ Lỗ Hoa thấy Chân Ngọc nói chuyện không lưu tình một chút nào, không khỏi trợn to mắt, đang muốn phản bác, nhất thời lại cảm thấy miệng lưỡi của mình có thể không bằng Chân Ngọc, bởi vậy nói: “Nếu ta thắng người, người phải quỳ xuống bái sư, sau đó đề Vương Trạng nguyên lộ diện?”

Chân Ngọc đáp: “Nếu người thắng ta, sẽ làm theo lời người nói. Còn nếu ta thắng người, người phải làm gì?”

Mắt Đồ Lỗ Hoa chuyển động một cái nói: “Ta bái người làm thầy thì như thế nào?”

Khỏe mắt Chân Ngọc quét một vòng dưới đài, thấy được người của phủ công chúa ngồi ở cách đó không xa, đoán rằng công chúa An Tuệ cũng ở đây, bởi vì thu hồi tầm mắt, cười nói: “Nếu ta thắng người, người làm thị thiếp cho nhà ta Tam lang thì như thế nào? Tam lang nhà ta còn chưa có hưởng qua nữ tử ngoại quốc, ta thấy đáng tiếc thay hân!”

“Ha ha ha.” Cả đám nam tử phía dưới nghe được câu này, nhất thời cười rộ lên, nói khích: “Thua thì làm thiếp Vương Trạng nguyên cho chúng ta đi, để cho Vương Trạng nguyên của chúng ta thử một chút.”

Công chúa An Tuệ ngồi ở một chỗ bên trong phòng khách, bên cạnh có bình phong, người không phận sự không thấy được nàng, lúc này nàng nghe thấy lời Chân Ngọc nói, khỏe miệng nổi lên ý cười, nhẹ nhàng vỗ tay, nói với Trần Thiếu Đình: “Mặc dù hơi thô tục, nhưng thực giải hận.”

Trần Thiếu Đình cười nói: “Công chúa có điều không biết, đối phó với những người Tây Lỗ man rợ này, ngôn ngữ văn nhã không có tác dụng với họ, chỉ có nói chuyện như Bảng nhãn gia, mới có thể đâm trúng bọn họ.”

Công chúa An Tuệ cười một tiếng nói: “Chân thị không tệ, nếu nàng không phải nữ tử, ta thực sự muốn cướp về nuôi trong phủ.”

Nói đến đây, Trần Thiếu Đình liền không tiện tiếp lời, nhất thời ho nhẹ một tiếng, rồi nhìn về phía đài.

Trên đài, Đồ Lỗ Hoa tức đến đỏ mặt, chỉ vào Chân Ngọc nói: “Chờ người thắng ta rồi nói, bây giờ nói những lời này có vẻ là đắc ý quá sớm đấy.”

Dưới đài, Vương Chính Khanh cố gắng che giấu hành tung, có chút buồn cười, Ngọc nương à, cẩn thận Đồ Lỗ Hoa người ta thua, đi theo chúng ta trở về phủ thật đấy! Lúc đó, bên cạnh có thêm một thị thiếp ngoại quốc, ta không chịu nổi đâu.

Chương Phi Bạch đã thấy Vương Chính Khanh từ lâu rồi, nhất thời nhanh như mèo lượn tới, ngồi vào bên cạnh Vương Chính Khanh, lặng lẽ cười nói: “Tam gia, mấy câu nói của Tam phu nhân áp đảo được nữ sử Tây Lỗ rồi.”

Wương Chính Khanh cười nói: “Tam phu nhân luôn luôn lợi hại, chúng ta cứ nhìn xem nữ sử kia thua xong bỏ chạy như thế nào!”

Chương Phi Bạch tiếp lời nói: “Không phải thua bỏ chạy, mà là theo chúng ta đi, đến phủ làm thiếp cho Tam gia chúng ta.”

Wương Chính Khanh bật cười một cái, đến khi nghe được giọng nói trên đài, lúc này mới dừng lại tiếng cười.

Trận đấu Chân Ngọc và đồ lỗ hoa tỷ thí nhạc khí. Đồ lỗ hoa thổi sáo, Chân Ngọc thổi tiêu.

Khi Đồ Lỗ Hoa cầm cây sáo lên, tiếng sáo vang lên thì mọi người lại trở nên yên tĩnh, nhất thời thầm giật mình, quả nhiên thổi không tệ, nghe tiếng sáo, cũng tưởng tượng ra cảnh trời đất mênh mông, nam nữ sóng vai cưỡi ngựa dưới ánh hoàng hôn còn sót lại, cực kỳ tốt đẹp.

Khúc sáo của Đồ Lỗ Hoa vừa dứt, mọi người phía dưới đều vỗ tay. Người Đường Quốc luôn luôn đối chuyện không đối người, Đồ Lỗ Hoa này mặc dù vô lễ, nhưng không thể phủ nhận khúc sáo nàng ta thổi không tồi, tiếng vỗ tay vang lên, là đúng lắm.

Khúc là tiếng lòng, Đồ Lỗ Hoa mặc dù hơi thô lỗ, nhưng cũng không tệ lắm. Nếu nàng thật nguyện ý làm thiếp cho Tam lang, vẫn chấp nhận được. Chân Ngọc nhìn Đồ Lỗ Hoa cười một tiếng mập mờ, đưa tay cầm tiêu, đứng ở trước đài bắt đầu thổi.

Một khúc này của Chân Ngọc, trai tài gái sắc, xuân thì lên lầu ngắm cảnh núi, hạ đến suối mát ngâm chân, thu tới lấy nước pha trà, khi đông về cùng nhau đánh đàn, vợ chồng cảm sát hòa mình, ân ái vô song.

Khúc này của nàng vừa dứt tiếng, phía dưới cũng là yên lặng một hồi lâu, lúc này mới vỗ tay như sấm, hô: “Bảng nhãn gia thổi hay lắm, khúc nhạc hay!”

Sứ giả nước Tây Lỗ nghe xong khúc này, không thể không thừa nhận khúc nhạc này của Chân Ngọc mỹ diệu hơn, chỉ là nhất thời không chịu nhận thua, nhìn nhau suy nghĩ.

Đồ Lỗ Hoa tâm cao khí ngạo, thua thì thua, không nghĩ ngại gì, đứng lên nói: “Trận này, ta nhận thua.”

“Ừm!” Chân Ngọc nhìn nàng nói: “Trận kế tiếp, chỉ sợ người thất bại càng thảm hại.”

Trận kế tiếp, là đánh cờ. Không sai chút nào, Chân Ngọc ba trận thắng ba, Đồ Lỗ Hoa đúng là bại vô cùng thảm.

Trận thứ ba, là thi viết chữ. Đồ Hồ Hoa thông minh từ nhỏ, ở Tây Lỗ quốc có danh nữ thần đồng, nàng ta từ thuở hiểu chuyện đã học viết chữ của Đường Quốc, một tay thư pháp, đã là trở thành một trường phái riêng. Viết xong một bức chữ, nàng ta tìm lại được một chút lòng tin. Vừa mới thua cờ, trong lòng tức giận, khi múa bút viết, tức giận đi theo nét bút, cứ như vậy một bức chữ nhìn ra nhiều góc cạnh hơn bình thường, càng lộ vẻ khí thế, tự cho rằng nữ Bảng nhãn này của Đường Quốc nhu nhược, tất nhiên không viết ra được thể chữ mạnh mẽ như vậy.

Đến khi hai bộ chữ được đặt cạnh nhau thì Đồ Lỗ Hoa biến sắc, trời ạ, chữ của nữ Bảng nhãn này, ngay cả người không hiểu thư pháp cũng có thể nhìn ra được, thể chữ tự thành một ô, mỗi một nét bút đều có chương pháp, chỉ có mạnh hơn, tuyệt đối không kém.

Trận này, Chân Ngọc vẫn toàn thắng như trước.

Trận thứ tư là vẽ tranh. Chân Ngọc nắm đó chính là nhân vật kì họa song tuyệt (giỏi vẽ tranh đánh cờ không có người thứ hai), lúc này cầm bút, tay vung bút lay động, đã vẽ ra một bức hoa mai đỏ, đặt ở trước án.

Đồ Lỗ Hoa vẽ tranh cũng không tính là mạnh, lần này vẽ ra là bắt chước tiền nhân vẽ một bức tiên chân lên núi, vẽ xong để bút xuống, ghé đầu xem hoa mai đỏ của Chân Ngọc, thấy ý cảnh đầy đủ, hoa mai trong tranh như đang tỏa hương thơm ngát, không khỏi thở dài thật sâu nói: “Ta lại thua rồi.”

“Thua thì đi theo chúng ta Bảng nhãn gia thôi!” Người phía dưới hô lớn: “Không được lật lọng đâu!”

Chân Ngọc cười dài nhìn Đồ Lỗ Hoa, hỏi “Phục chưa? Người thua ta liên tục như vậy, sao có thể so tài với Tam lang nhà ta đây?”

Mặt Đồ Lỗ Hoa đỏ lên, sau đó nói: “Phục rồi. Đường Quốc các người quả nhiên ngạo hồ tàng long, không thể xem thường.”

Chân Ngọc thấy Đồ Lỗ Hoa sáng khoái nhận thua, miệng nói phục, nhất thời nhìn nàng liền thấy thuận mắt hơn rất nhiều, gật đầu nói: “Đã là thua, lần đánh cuộc này.....”

Đồ Lỗ Hoa nhỏ giọng nói: “Bảng nhãn gia, mặc dù ta tới Đường Quốc mấy ngày, dù sao cũng chưa từng thấy tận mắt dáng vẻ của Vương Trạng nguyên, có thể để cho ta gặp hần mới ra quyết định hay không?” Nếu tuân thủ đúng như trong truyền thuyết, làm thiếp thì làm thiếp! Nếu không phải là dáng vẻ trong truyền thuyết, sẽ tìm cách giải quyết sau.

Chân Ngọc ngần ra, a a, tình huống gì đây? Nàng ta muốn làm thiếp thật sao? Lại nói, Tam lang anh tuấn như vậy, ngay cả ta cũng không kiềm chế mà động tâm, chính là buổi tối từ Vi phủ dự tiệc trở về, ôm hôn ở dưới đèn, cũng là suýt ở lại phòng hần, nếu không phải người ở vương phủ tới nói có việc gấp muốn tìm hần, chỉ sợ đã.

Hiện nay vị Đồ Lỗ Hoa này muốn gặp Tam lang, nếu là vừa gặp đã thương, chẳng lẽ phải đưa nàng ta về thật?

Vương Chính Khanh ở dưới nâng trán nói: “Nhìn dáng vẻ của nữ sứ này, hình như thật sự muốn đi với Ngọc nương, thế này thì.”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Sứ giả nước Tây Lỗ nghe thấy câu nói của Đồ Lỗ Hoa thì vô cùng lo lắng, Đồ Lỗ Hoa là nữ Trạng Nguyên của họ, là vinh dự của họ, nếu vì vậy mà thành thiếp của Vương Chính Khanh, không chỉ phá hỏng mục đích lần này của bọn họ, mà cũng làm mất hết mặt mũi Tây Lỗ, bởi vậy thẳng giọng, nhắc nhở Đồ Lỗ Hoa, muốn nàng ta suy nghĩ rõ ràng rồi hãy nói.

Đồ Lỗ Hoa nghe thấy tiếng họ, cũng hồi thần, chỉ là có chơi có chịu, hơn nữa đã đáp ứng trước mặt rất nhiều người như vậy, lúc này sao có thể nuốt lời?

Chân Ngọc cười dài nhìn Đồ Lỗ Hoa, thấy mặt nàng tròn, mắt to mày rậm, cũng có mấy phần vừa mắt, trong lòng có một âm thanh nhỏ đang nói: nạp về phủ nạp về phủ!

Mặt Đồ Lỗ Hoa đỏ lên, mâu thuẫn giãy giụa chỉ là trong nháy mắt, liền quyết định, hành lễ với Chân Ngọc nói: “Có chơi có chịu, ta mặc cho Bảng nhãn gia an bài.”

“Được, không hổ là nữ Trạng nguyên Tây Lỗ.” Phía dưới có người góp vui một tiếng.

Công chúa An Tuệ ở dưới xem toàn cục, mặt mày nhất thời giãn ra, cười nói: “Bảng nhãn gia thật có bản lĩnh, cứ như vậy thay mặt phu quân mình thắng được một thiếp ngoại quốc rồi.”

Trần Thiếu Đình cười nói: “Hiện giờ hình thế không rõ, không nên chọc giận người Tây Lỗ, nói không chừng Bàng nhân gia sẽ tha cho Đồ Lỗ Hoa.”

Hắn vừa dứt lời, trên đài Chân Ngọc quả nhiên cười nói với Đồ Lỗ Hoa: “Hoa nương tử dù sao cũng là nữ Trạng Nguyên một nước, nếu thiết thòi làm thiếp, chỉ sợ phá vỡ giao tình hai nước, mà người Đường Quốc chúng ta lại luôn nói lễ, quyết sẽ không làm Hoa nương tử uất ức như vậy. Thế này nhé, Hoa nương tử dọn dẹp một chút, đi theo bên cạnh ta hầu hạ hai ngày, hai ngày sau trở về sứ quán, chuyện này liền chấm dứt, thế nào?”

Sứ giả Tây Lỗ vừa nghe liền mừng rỡ, rất sợ Đồ Lỗ Hoa cứng đầu, nhất định phải làm thiếp, nhất thòi vội vàng đứng lên, đồng ý thay nàng ta: “Cứ quyết định như vậy đi!”

Công chúa An Tuệ nghe đến đó, khẽ mỉm cười đứng lên, ý bảo Trần Thiếu Đình đuổi theo, rất nhanh đã ra khỏi Mai Lâm Uyển, trở về phủ công chúa.

Vương Chính Khanh thấy chuyện tỷ đã xong, cũng dẫn Chương Phi Bạch rời khỏi Mai Lâm Uyển, đến phủ Cửu Giang vương phục mệnh.

Cửu Giang vương nghe xong chuyện hôm nay, trái tim thoải mái, đã sai người lấy khế ước của Mai Lâm Uyển ra, cười nói: “Truyền lời bốn vương, Mai Lâm Uyển thưởng cho Chân Ngọc nương, nàng hôm nay liền đón lấy, người làm trong uyển, Chân Ngọc nương muốn giữ lại thì giữ, không giữ lại thì cho họ nghỉ làm.”

Vương Chính Khanh thay mặt Chân Ngọc tạ ơn trước, cười nói: “Ngọc nương cũng rất thích hoa mai, cũng rất thích sự thanh thoát của vườn mai, lần này được thưởng Mai Lâm Uyển, sẽ rất vui mừng.”

Cửu Giang Vương Tiểu nói: “Sở thích của Ngọc nương cũng giống Chân Bàng nhân, khi còn sống Chân Bàng nhân cũng thích hoa mai.”

Vừa nói chuyện, phòng ngoài có người đi vào bẩm báo, nói người của phủ công chúa tới, mời Cửu Giang vương đích thân tới phủ gặp một chút.

Vương Chính Khanh vừa nghe thấy, vui vẻ nói: “Công chúa điện hạ quyết định muốn liên thủ với vương gia rồi, lần này gặp mặt, chắc chắn là bàn bạc chuyện hợp tác, không còn gì sai nữa.”

Cửu Giang Vương vẫn luôn chờ câu trả lời của công chúa An Tuệ, lúc này nghe được tin tức, tinh thần phấn chấn, vội vàng chuẩn bị một phen, dẫn theo Vương Chính Khanh và Nhậm Đạt Lương, đi tới phủ công chúa.

Không bao lâu, một chiếc xe ngựa nhỏ dừng ở bên ngoài phủ công chúa, màn xe được vén lên, Cửu Giang vương mặc thường phục nhảy xuống, làm đám người chờ ngoài cửa phủ công chúa sợ hết hồn.

Công chúa An Tuệ nghe nói Cửu Giang vương tới, vội đích thân ra đón, đến khi nghe được chuyện bọn họ xuất phủ thì chia làm ba hướng, ngồi ba chiếc xe ngựa tới đây, giờ này Vương Chính Khanh và Nhậm Đạt Lương còn chưa tới, nhất thời cũng biết có gì đó khác thường, vội đề hộ vệ phủ công chúa nhanh đi ra ngoài tiếp ứng.

Một lúc sau, bọn hộ vệ liền tiếp ứng được Vương Chính Khanh Nhậm Đạt Lương, Vương Chính Khanh ngồi xe ngựa mà bình thường Cửu Giang Vương Bình ngồi, khi xe ngựa dừng lại thì mọi người thấy rõ ràng, trên nóc xe có lỗ, bên trên màn xe còn cắm đầu mũi tên, rõ ràng là đã gặp tập kích.

“Trạng Nguyên gia không có sao chứ?” Cửu Giang vương nghe được đem Vương Chính Khanh tiếp ứng đi qua, đầu tiên là vui mừng, khi nghe thấy gặp tập kích, lại kinh ngạc. Bọn họ lúc ra cửa, Vương Chính Khanh vì cẩn thận, đề nghị chia ra làm ba chiếc xe ngựa lên đường, lúc đầu Cửu Giang vương còn không chấp nhận, hắn nắm binh quyền kinh thành, đều là người của hắn tuần tra trong kinh thành, lúc này ai dám không có mắt, phải người tới ám sát. Nhưng Vương Chính Khanh kiên trì, đề cho hắn ngồi xe ngựa nhỏ lên đường, hắn cũng thuận theo. Không ngờ lúc này lên đường, quả thật có thích khách xuất hiện.

Công chúa An Tuệ cũng giật mình, phủ Cửu Giang vương cách phủ công chúa cũng không xa, một đoạn ngắn như vậy lại có thích khách, cũng thật là?

Khi Vương Chính Khanh và Nhậm Đạt Lương vào thư phòng, Cửu Giang vương thấy bọn họ cũng không gặp chuyện không may, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Chính Khanh vẫn còn khiếp sợ, nói: “May mà xe ngựa lớn, bởi vậy núp dưới sàn xe, mới không bị ám tiễn bắn trúng.”

Nhậm Đạt Lương cũng gặp tập kích, thật may là cũng không có chuyện, lúc này tức giận nói: “Nhất định là người Tam vương gia phái tới, không phải ai khác.”

Vương Chính Khanh uống một ly trà nóng, định thần lại, vội nói với công chúa An Tuệ và Cửu Giang vương: “Hôm nay Ngọc nương thắng Đồ Lỗ Hoa, sau đó vương gia lại tới phủ công chúa, bên phía Tam vương gia, tất nhiên không cam lòng, chắc chắn là muốn muốn đuổi giết đến cùng. Không chừng lúc này đã phái binh mã nấp ở chỗ tới, chỉ chờ vương gia ra khỏi phủ công chúa, sẽ lập tức thích sát!”

Cửu Giang vương nghe vậy, nhìn về phía công chúa An Tuệ nói: “Chuyện thế này, lại phải nhờ hoàng muội rồi.”

“Hà?” công chúa An Tuệ lấy mắt hỏi thăm.

Cửu Giang vương nói: “Nhờ hoàng muội phái người lặng lẽ xuất phủ, đưa thư vào cung, nói Tam hoàng huynh phái binh muốn giết huynh muội chúng ta, xin hoàng hậu nương nương tới cứu. Hoàng hậu nương nương thấy thư của hoàng muội, nhất định sẽ phái thị vệ xuất cung, vừa hay một lưới bắt sạch nhân mã của Tam hoàng huynh. Đến lúc đó nhân chứng vật chứng đều ở đây, Tam hoàng huynh không thể chối cãi rồi.”

Công chúa An Tuệ vừa nghe, biết Cửu Giang vương muốn mượn tay của nàng, bắt Tam vương gia lại, chỉ là tình thế như thế này, chắc chắn phải ra tay nhanh chóng, không thể ngần ngại thêm nữa.

Bên phía Chân Ngọc, sau khi thắng Đồ Lỗ Hoa, bị các vị phu nhân vây quanh chúc mừng, đang cười đùa, lại có người của phủ Cửu Giang vương đến truyền lời, nói vương gia thưởng Mai Lâm Uyển cho nàng, lệnh nàng lập tức nhận, bây giờ có thể vào ở.

Chân Ngọc vừa mừng vừa sợ, nàng vào Mai Lâm Uyển, luôn có một cảm giác quen thuộc, hình như trước kia đã từng tới, mà lại thích hoa mai thanh thoát của vườn, có chút không nở rộ đi, không ngờ Cửu Giang Vương lại thưởng Mai Lâm Uyển cho nàng.

Đám người Tiền thị và Quý thị còn chưa đi, nghe thấy Mai Lâm Uyển đã thuộc về Chân Ngọc, không khỏi la ầm lên: “Ngọc nương, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay có lẽ chính là ngày lành đây, mau sai người chuẩn bị tiệc rượu ăn mừng, tối nay liền vào ở đi! Chúng ta cũng thom lây ở lại ngắm hoa mai.”

Sứ giả Tây Lỗ đã đi rồi, lúc này Đồ Lỗ Hoa đứng hầu bên cạnh Chân Ngọc, nghe vậy khom người nói: “Ta biết xem hoàng lịch, hôm nay đúng là ngày lành chuyển nhà, Tam phu nhân thừa dịp này bày rượu ăn mừng, cũng là thích hợp.”

Nghe thấy mọi người ồn ào lên, Chân Ngọc đương nhiên đồng ý, nhất thời sai người chuẩn bị rượu và thức ăn, lại dặn dò Bán Hà về Vương gia, mang một số đồ dùng tắm rửa cần thiết tới đây.

Bán Hà về đến Vương gia, bẩm báo Ninh lão phu nhân, nói tỉ mỉ chuyện xảy ra hôm nay, lúc này mới đi lấy đồ.

Ninh lão phu nhân cũng vui mừng, dặn bảo Bán Hà dẫn theo mấy nha đầu ma ma chân tay nhanh nhẹn qua đó, nói: “Mai Lâm Uyển này tuy tốt, dù sao trước đây cũng là của vương gia, chỉ sợ người hầu hạ mắt cao hơn đầu, nhất thời chưa chắc đã thuần phục, cứ phải dẫn theo người của mình đi, dùng mới thuần tay.”

Bán Hà đáp, khi dẫn theo đám người đến đó thì chỉ thấy trong phòng khách đã bày bàn rượu, thậm chí Quý thị còn kêu người tới Thọ vương phủ dẫn đoàn kịch tới đây ca diễn, cảnh tượng vô cùng nhiệt náo.

Cũng lúc này, Sứ Thiết Thủ theo lệnh của Vương Chính Khanh, cũng vào Mai Lâm Uyển, thấy một nha đầu, liền bảo nàng đi mời Chân Ngọc nói chuyện.

Chân Ngọc đang vui đùa cùng chúng phu nhân, lại có nha đầu tới rỉ bên tai, nhất thời để Lập Hạ hầu hạ các vị phu nhân, nàng thì đến một chỗ nơi yên tĩnh gặp Sứ Thiết Thủ.

Sứ Thiết Thủ nói ra chuyện Vương Chính Khanh đã đến phủ công chúa, lại nói: “Tam gia nói rồi, bây giờ chỉ sợ bên ngoài hỗn loạn, bảo phu nhân không nên đi ra ngoài, cũng nghĩ cách để các phu nhân ở lại Mai Lâm Uyển, không để họ trở về phủ. Đợi bên ngoài yên tĩnh lại, mới có thể để cho họ trở về.”

Chân Ngọc vừa nghe, biết là sợ có biến cố, muốn nàng giữ những phu nhân này lại làm con tin. Ngộ nhớ có chuyện gì, có những phu nhân này ở lại, đại nhân các phủ sợ ném chuột vỡ bình, tất nhiên phải tới bảo vệ Mai Lâm Uyển, đồng thời cũng sẽ bảo vệ được nàng.

Chân Ngọc gật đầu, để Sứ Thiết Thủ trở về bẩm báo, nói nàng đã biết.

Sau khi Sứ Thiết Thủ cáo lui, Chân Ngọc cố gắng xoay chuyển bên các phu nhân, quả nhiên chọc cho họ vui vẻ, đều không muốn về sớm.

Lúc chạng vạng, Sứ Thiết Thủ lại tới đây bẩm báo, nói là có thể để các phu nhân đi về, Chân Ngọc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không gắng giữ các vị phu nhân lại nữa.

Đội các vị phu nhân đều cáo từ hết, quản gia nương từ tới nói với Chân Ngọc: “Phu nhân, phòng chính đã dọn dẹp rồi, có một gian phòng hoa mai nhỏ khác, cũng là buổi sáng Tam gia có dặn bảo, lệnh dọn dẹp bài trí một lượt, nói phu nhân có lẽ sẽ nghỉ ngơi ở phòng này.”

Chân Ngọc vừa nghe, trong lòng bưng bình, thảo nào mới thắng Đồ Lỗ Hoa, vương gia liền thưởng Mai Lâm Uyển, thì ra là Tam lang đã sớm xin vương gia ban thưởng. Chỉ là Tam lang sao lại biết ta thích Mai Lâm Uyển này đây?

“Đi, đến phòng tiêu các hoa mai đo nhìn một chút!” Chân Ngọc nghe được là Vương Chính Khanh dặn dò dọn dẹp bài trí phòng tiêu các hoa mai, tự phải đi đến xem một chút.

Đội nàng đến phòng, đẩy cửa đi vào, lại thấy ảm áp, lại thấy phòng các mặc dù không lớn, lại khó có được một cảnh hoa mai thò vào trong cửa sổ, nở rộ trên bệ cửa, trong phòng hoa mai tỏa hương, nhất thời thích thú cười nói: “Chỗ này được, tối nay liền an giấc ở chỗ này.”

Lập Hạ vừa nghe, gấp rút đi lên muốn trải giường chiếu chăn đệm, lại bị Đồ Lỗ Hoa đẩy ra, chỉ nghe thấy Đồ Lỗ Hoa nói: “Để ta hầu hạ phu nhân nghỉ ngơi.”

Lập Hạ ngăn người, có chút không vui, tranh giành cái gì chứ? Còn thực sự dính lấy phu nhân, một tắc cũng không rời, đáng ghét!

Bán Hà cũng bị đẩy ra, nhất thời cũng hơi cáu, loại sự việc hầu hạ bên người này, một mình người thô lỗ như người có thể làm tốt sao?

Quản gia nương từ thấy bọn nha đầu tranh cướp hầu hạ Chân Ngọc, trong bụng nói: tin đồn phu nhân phong lưu tuấn tú, tuy thân là nữ tử, lại tụ tập nữ

hoa đào, thiếp thị trong phủ thích nhất ở trong phòng phu nhân, ngay cả bọn nha đầu, cũng từng vì phu nhân mà tranh giành tình cảm, còn tưởng rằng là nói đùa, tối nay nhìn thấy, thật là mở mang tầm mắt.

Đội bọn nha đầu trải giường chiếu, Chân Ngọc tự đi tắm rửa mặt, lúc đi xả tóc, ngồi ở dưới cửa ngắm hoa mai, cười nói: “Gốc hoa mai này thò vào, khó có được mọc thẳng với khung cửa sổ, hơn nữa cũng không có gió lùa vào, ban đêm thưởng hoa, ngửi mùi hoa, cũng sẽ không bị gió thổi, vụn cả đôi đường.”

Đồ Lỗ Hoa thừa dịp Chân Ngọc tắm rửa đã quan sát bụi cây này một hồi lâu, nghe vậy nói: “Đây cũng là thợ thủ công cố ý trồng ở đây, uốn cong cành hoa, đưa nó vào trong cửa sổ, thỉnh thoảng lại điều chỉnh, mới khiến nó biến thành như vậy, giống như khung cửa sổ mọc ra hoa mai.”

“Chỉ có người hiểu biết nhiều.” Lập Hạ kích Đồ Lỗ Hoa một câu.

Nhất thời có người báo Vương Chính Khanh tới, bọn nha đầu vội vén rèm mời Vương Chính Khanh đi vào, lại thỉnh an, lúc này mới lui xuống.

Tới lúc này, Đồ Lỗ Hoa mới được gặp Vương Chính Khanh, vội vàng hành lễ, lúc ngẩng đầu liền ngây dại, tim phổi nhảy loạn, bước chân cũng bất động.

Lập Hạ đứng ở ngoài màn, thấy Đồ Lỗ Hoa còn không ra, nhất thời vén góc rèm lên nhìn, vừa nhìn thiếu chút nữa thì tức vẹo mũi, thứ gì chứ, dám nhìn chăm chăm vào Tam gia nhà chúng ta? Nàng bước lên một bước, đã vào trong màn, đưa tay bắt lấy cổ tay Đồ Lỗ Hoa, lời kéo nói: “Còn không đi?”

Đội trong phòng yên tĩnh trở lại, Vương Chính Khanh mới ngồi đối diện với Chân Ngọc, cười tủm tỉm nói: “Như thế nào, thích nơi này không?”

Chân Ngọc gật đầu, nhất thời đưa tay chạm nhẹ mặt Vương Chính Khanh, nhẹ nhàng nói: “Tam lang hiểu ta nhất.”

“Đó là đương nhiên!” Vương Chính Khanh bắt được tay Chân Ngọc, đặt lên miệng hôn một cái, nhỏ giọng nói: “Vi Ngọc nương, ta là hao tổn tâm cơ rồi.”

Trái tim nhỏ của Chân Ngọc nhảy một cái, nụ cười ửng đỏ, khi nhìn về phía Vương Chính Khanh thì càng cảm thấy hấn tuấn tú, nhất thời hai người nhìn nhau dưới ánh đèn, cũng cảm thấy có chút nhìn không đủ.

Vẫn là Chân Ngọc phá vỡ im lặng trước, hỏi “Mọi chuyện hôm nay có thuận lợi không?”

Wương Chính Khanh phục hồi tinh thần, đáp lại: “Ta và Vương Gia đến phủ công chúa, Tam vương gia quả nhiên phái người ám sát chúng ta, hơn nữa sắp xếp binh mã ẩn nấp, chỉ chờ chúng ta ra khỏi phủ công chúa sẽ lập tức phục kích. May mà chúng ta hành động trước, vào phủ công chúa lại không bàn chuyện, chỉ nhờ công chúa truyền tin tức vào cung, cầu cứu hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương nhận được tin tức thì phái thị vệ trong cung tới, quả nhiên bắt giữ được binh mã mà Tam vương gia phái ra. Hiện hai vị vương gia và công chúa đã vào cung, muốn có lời giải thích ngay trước mặt hoàng hậu nương nương. Yên tâm, Cửu Giang vương có công chúa An Tuệ tương trợ, lúc này, tất nhiên có thể áp chế Tam vương gia rồi. Sau chuyện này, Tam vương gia tất nhiên phải khiêm tốn lại. Nếu công chúa An Tuệ và hoàng hậu nương nương giúp một tay, truyền tin tới đạo quan, đến lúc đó, Tam vương gia nhất định sẽ bị giáng chức ra khỏi kinh thành. Đại sự của Cửu Giang vương sẽ thành.”

Chân Ngọc thở phào nhẹ nhõm, thấy trà đã lạnh, liền kêu Lập Hạ mang trà nóng vào, lại dặn bảo người lấy nhanh chóng nước nóng tới để Vương Chính Khanh tắm rửa.

Wương Chính Khanh tắm rửa sau tắm bình phong xong, đổi áo bào màu trắng có thêu hoa mai ở góc tay áo, thả tóc đi ra, cũng làm cho hai mắt Chân Ngọc tỏa sáng.

Đội nha đầu vào thu dọn thùng nước tắm mang ra ngoài, đóng cửa phòng lại thì Vương Chính Khanh mới ngồi ở mép giường, nhìn về phía Chân Ngọc, nhỏ giọng gọi: “Ngọc nương!”

Chân Ngọc nghe kêu một tiếng này, tim gan rung động, đứng dậy đi tới bên giường, ngồi ở bên cạnh Vương Chính Khanh, đưa tay ra sờ mặt của hắn, thổi nhẹ một hơi trên mặt hắn nói: “Gọi ta là Ngọc Lang!”

Wương Chính Khanh tâm can cũng run lên, gương mặt tuấn tú ửng hồng, động tình gọi: “Ngọc Lang, Ngọc Lang tốt của ta!”

Chân Ngọc nhắc một lọn tóc của Vương Chính Khanh lên, cúi đầu hôn lên trán hắn, rủ rủ nói: “Khanh Khanh!”

Máu cả người Vương Chính Khanh sôi trào, theo thể Chân Ngọc hôn ngã xuống giường, lại kéo Chân Ngọc nằm trên người mình, gọi bên tai Chân Ngọc: “Ngọc Lang tâm can, tâm can của ta.”

Chân Ngọc nghe tình ngữ này, cúi môi hôn môi Vương Chính Khanh, tay thon đã dò vào xoa ngực hắn, một đường sờ xuống phía dưới, じ.

Wương Chính Khanh vùng chân, đã cởi được giày ra, hai chân co lại lên giường, mặc cho Chân Ngọc cọt nhả.

Chân Ngọc cũng quăng giày, đánh trúng màn lụa, để màn buông xuống, ngồi cười trên người Vương Chính Khanh, nắm giữ quyền chủ động.

Hai người môi lưỡi quấn quít, cùng nghe thấy tiếng thở dốc, xiêm áo cởi nửa vơi, cũng có chút khó nhẹn.

Wương Chính Khanh nằm ở dưới Chân Ngọc, cuối cùng ngược đầu lên, một miệng ngâm lấy nơi đỏ tươi trước ngực Chân Ngọc, đầu lưỡi đánh vòng tiếp theo nhẹ nhàng cắn mút, bàn tay lại dời xuống phía dưới, mò tới nơi đào nguyên thâm sâu của Chân Ngọc.

Chân Ngọc ngậm một tiếng, hướng người lên, hỗn loạn xé xiêm áo Vương Chính Khanh.

Nơi cứng rắn của Vương Chính Khanh chống vào đào nguyên của Chân Ngọc, cách một tầng xiêm áo thử thăm dò, khàn giọng nói: “Ngọc Lang, có muốn hay không?”

“Muốn!” Chân Ngọc xé bỏ xiêm áo của Vương Chính Khanh, cúi người nhìn, trong lúc cuồng nhiệt, tim đập hơi mạnh và loạn nhịp, giống như có cái gì đúng không? Là cái gì chứ?

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc cúi đầu nghiên cứu, khàn giọng hỏi “Ngọc Lang, nàng muốn thôi tiêu sao?”

“Khanh Khanh, ta hôm nay so đấu với Đồ Lão Hoa, thật sự thôi đủ rồi, lúc này không muốn thôi nữa.” Chân Ngọc bật thốt lên một câu, tung người nằm đè lên Vương Chính Khanh.

Màn dao động, rèm cửa phất phới, hoa mai bên cửa sổ bị phất một cái, rơi vài cánh nhỏ, hương mai tỏa ra trong đêm tối.

Tác giả có lời muốn nói: Hỡi các tiểu yêu tinh, hai người bọn họ động phòng, thỏa mãn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Trên người nữ tử có mùi hương nhàn nhạt quanh quần chớp mũi, đột nhiên lại có hương mai thơm ngát thoảng qua, thực sự tiêu hồn lạc phách, không thể kiềm chế. Vương Chính Khanh mở mắt nhìn Chân Ngọc, thấy nàng xiêm áo đã cởi hết, màu da trắng mịn như sứ, ngực đầy đặn cùng với đường cong mê người. Chỉ cảm thấy tim nhảy loạn xạ, miệng đắng lưỡi khô, lại cứ không dám manh động, chỉ gọi nhỏ: “Ngọc Lang, Ngọc nương, nàng thật đẹp!”

Nam tử phía dưới mắt sáng hé mở, hai má đỏ ửng, tuần tú khó tả, Chân Ngọc nóng lòng, cúi người ngậm môi của hắn, ti mi mút vào, đầu lưỡi dò vào trong miệng, chạm vào đầu lưỡi của hắn, quần lẩy rất nhanh, không đành lòng buông ra. Tay thon lại mò về trước ngực hắn, chậm rãi xoa nhẹ chà xát, một đường xuống phía dưới, nắm một vật cứng rồi miết miết, thấy hắn uyên chuyển hô gọi, liền đè hắn lại.

Da thịt dán chặt, môi lưỡi dây dưa, cực độ mất hồn. Vương Chính Khanh động dậy thử thăm dò, cả người run rẩy, tay giữ eo Chân Ngọc nắm thật chặt, vừa làm bộ như nhu nhược kính sợ, trong miệng thấp giọng ní non: “Xin Ngọc Lang thương tiếc chút!”

Chân Ngọc nằm trên người Vương Chính Khanh, không ngừng điều chỉnh thân thể, lại không thể được như ý, khuôn mặt thanh tú sớm nóng rực, lòng bàn tay đỏ mọng, lại muốn giả bộ anh hùng, an ủi Vương Chính Khanh nói: “Đừng sợ, rất nhanh sẽ tốt thôi!”

“Không nên quá nhanh, muốn lâu một chút, lâu chút nữa!” Trong lòng Vương Chính Khanh hồi hộp, hô hấp thật sâu, tròng mắt tỉnh mạch, nhất thời thấy gò má Chân Ngọc đỏ như hoa đào, môi đỏ mọng vì sung, vô cùng mê người, lại ngửa người lên, hôn môi Chân Ngọc, môi lưỡi dây dưa, bàn tay đưa xuống phía dưới, nhẹ nhàng dẫn dắt Chân Ngọc, chậm rãi đi vào.

Chân Ngọc trầm mê trong nụ hôn này của Vương Chính Khanh, ưm một tiếng, thân thể động dậy, dán chặt vào Vương Chính Khanh, không thể không chế.

Vương Chính Khanh ngón tay tại nào đấy nơi xoa nắn, hô hấp nặng nhọc, lại chậm rãi tiến một bước nữa.

Trong lòng Chân Ngọc có cảm giác khác thường, thở hỗn hển trên bờ môi Vương Chính Khanh, mở mắt nhìn hắn, thấy hắn mày đẹp mắt sáng, tuần tú không chịu nổi, lúc này ánh mắt tỉnh mạch, hấp dẫn khó hiểu, không khỏi đưa tay che mặt của hắn, lầm bầm hô: “Chính Khanh!”

“Ngọc Lang, Ngọc nương, tâm can!” Vương Chính Khanh kêu liên mấy tiếng, nhìn Chân Ngọc mê loạn, nhất thời ngửa người ép sát Chân Ngọc, đôi môi ngăn lại môi của nàng, hung hăng thúc người một cái.

“A!” Chân Ngọc thét ra tiếng, đôi môi rất nhanh lại bị ngăn lại, âm thanh chuyển thành than nhẹ.

Một đêm này, hai người đánh liên mấy trận, không ai nhận thua, cho đến trời sắp sáng, cùng nhau mềm nhũn ở trên giường, sau đó mới ngủ thật say.

Ngày thứ hai, Chân Ngọc đau nhức toàn thân, không rời giường, cho đến khi ăn trưa, mới miễn cưỡng thức dậy, nhất thời không thấy Vương Chính Khanh đâu, chỉ hỏi Hồ ma mà đang đứng bên giường: “Tam gia đâu rồi?”

Hồ ma mà cười tủm tỉm nói: “Sáng sớm đã có người trong phủ Cửu Giang vương đến tìm Tam gia, Tam gia vội vã rồi đi, trước khi đi dặn bảo nô tỳ, chớ đánh thức Tam phu nhân, rất sẵn sóc.”

Chân Ngọc đỡ eo ngồi dậy, gò má xinh đẹp chưa hết hồng, hơi có chút ngượng ngùng, phân phó Hồ ma mà nói: “Sai người lấy nước vào, ta muốn tắm

nửa.”

Hồ ma ma đáp, tự đi kêu người.

Đợi khi Chân Ngọc ra sau tấm bình phong tắm rửa, Hồ ma ma đích thân thu dọn giường đệm, cũng nghỉ hoặc, nhất thời nhìn dấu lạc hồng giữa giường, suy nghĩ một lát, liền đi tới trước tấm bình phong hỏi Chân Ngọc: “Tối hôm qua Tam phu nhân và Tam gia mới viên phòng sao?”

Chân Ngọc”Ừ” một tiếng, nhất thời cũng biết Hồ ma ma đây là muốn tính toán ngày nguyệt sự và ngày động phòng của nàng, hi vọng nàng sớm mang thai.

Hồ ma ma nghe Chân Ngọc đáp một tiếng, nhất thời trở mặt, vậy lần trước ta nhặt chiếc khăn có vết máu kia là thế nào?

Nghe được Hồ ma ma hỏi, Chân Ngọc nghĩ tới, bật cười nói: “Đó là máu mũi Tam gia.”

“Ách!” Hồ ma ma vỗ trán, lại dọn dẹp giường đệm, nhất thời lặng lẽ tìm cây kéo, cắt vệt đỏ tươi giữa lót giường, gấp lại cẩn thận, cất vào trong hộp.

Bên ngoài, Đồ Lỗ Hoa đang hỏi thăm một nha đầu chuyện của Vương Chính Khanh và Chân Ngọc, cười nói: “Tuy nói mới chỉ bên cạnh phu nhân hầu hạ hai ngày, nhưng muốn tận tâm tận lực, tỷ tỷ nói cho ta biết một tiếng, phu nhân thích ăn loại điểm tâm nào, ta tới phòng bếp làm hiệu kính phu nhân.”

Nha đầu kia được Đồ Lỗ Hoa dứt lốt, nghĩ tới nàng ta có như thế nào, cũng chỉ ở bên Chân Ngọc một ngày nữa mà thôi, còn có thể gây ra chuyện gì? Bởi vậy thuận miệng nói: “Phu nhân thích ăn đồ ngọt, đặc biệt thích bánh đậu đỏ.”

Đồ Lỗ Hoa ghi lại, nàng không chỉ biết cầm kỳ thi họa, tài nấu nướng cũng đã học qua, bánh đậu đỏ cũng không làm khó được nàng.

Sau hai canh giờ, Đồ Lỗ Hoa liền bung bánh đậu đỏ vào phòng Chân Ngọc, cười nói: “Đây là đặc biệt làm cho phu nhân, mời phu nhân nếm thử một chút!”

Đồ Lỗ Hoa dù sao cũng không phải là nha đầu, nàng là nữ Trạng nguyên Tây Lỗ, lúc này đích làm điểm tâm hiệu kính, Chân Ngọc tự nhiên sẽ không phật ý tốt của nàng, nhất thời gấp lên một miếng ăn, không ngờ Lập Hạ vén rèm đi vào, hô lên: “Khoan đã!”

Chân Ngọc cầm đĩa trên tay, nhìn về phía Lập Hạ.

Lập Hạ trừng Đồ Lỗ Hoa một cái, lúc này mới nói với Chân Ngọc: “Tam phu nhân thân thể cao quý, sao có thể tùy tiện ăn đồ của người khác làm?”

Chân Ngọc lại cười nói: “Lập Hạ à, Tây Lỗ tuy là nước nhỏ, nữ Trạng nguyên người ta cũng là cao quý. Nàng nếu dám động tay động chân trong bánh đậu đỏ, cũng chính là không cần tính mạng nữa. Ở trong mắt người Tây Lỗ, nữ Trạng Nguyên tất nhiên cao quý hơn Trạng Nguyên phu nhân như ta, một mạng đổi một mạng, bọn họ tất nhiên không chịu.” Nói xong nhìn về phía Đồ Lỗ Hoa, “Người nói xem đúng hay không?”

Đồ Lỗ Hoa có ý tốt bị Lập Hạ nghi ngờ, trong lòng buồn bực, giờ này nghe Chân Ngọc nói, cũng bội phục, cười nói: “Phu nhân anh minh.”

Chân Ngọc lại nhìn Lập Hạ một cái, “Người đi theo bên cạnh ta nhiều năm, cũng nên để tâm một chút mới đúng.”

Lập Hạ mặt đỏ lên nói: “Nô tỳ là lo lắng cho phu nhân, cẩn thận chèo thuyền đi được vạn năm” (cẩn thận là trên hết)

Đồ Lỗ Hoa vừa nghe, thật nhanh đoạt lấy chiếc đĩa trong tay Chân Ngọc, bỏ một miếng bánh đậu đỏ vào miệng, ăn xong mới nói: “Như vậy yên tâm chưa?”

Lập Hạ hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa, quay đầu đi châm trà cho Chân Ngọc.

Chân Ngọc liền ăn bánh đậu đỏ, khen: “Tài nấu nướng của Hoa nương tử không tồi. Nếu hôm qua Hoa nương tử so tài nấu nướng với ta, ta thua chắc rồi.”

Đồ Lỗ Hoa nhân cơ hội nói: “Ta làm điểm tâm cũng có tiếng, ăn rồi sẽ không thể quên. Chỉ không biết Tam gia thích ăn điểm tâm gì? Ta sẽ làm hai loại hiệu kính! Đợi sáng mai, ta trở về sứ quán rồi, sau này sẽ không có cơ hội làm điểm tâm cho Tam gia và Tam phu nhân ăn nữa.”

Chân Ngọc tiếp xúc với nàng ta trong thời gian ngắn, cũng thích nàng ta tính tình thẳng thắn, nhất thời nghe thấy hỏi thăm, liền cười nói: “Khẩu vị của Tam gia không khác ta là mấy, cũng thích ăn cái bánh đậu đỏ này!”

Đồ Lỗ Hoa nhất thời mừng rỡ, biết hẳn thích ăn cái gì là xong, Tây Lỗ chúng ta có một vị câu hồn tán, không màu không mùi, nếu nam tử uống phải, trong vòng một khắc đồng hồ (15 phút) đối mặt với nữ tử như thế nào, cũng sẽ động lòng.

Đợi Đồ Lỗ Hoa lui xuống, Lập Hạ cũng không yên tâm nàng ta, sai tiểu nha đầu đi theo nàng ta, dặn bảo: “Trông chừng nàng ta thật kỹ, nếu dám giở trò, sẽ khiến nàng hối hận cả đời.”

Đồ Lỗ Hoa vừa vào vườn thưởng mai, vừa suy tính. Nữ tử Tây Lỗ bọn họ, gặp được nam tử yêu thích, nếu có thể nhân cơ hội hiến thân, thì thành chuyện tốt. Hiện nay nàng đối với Vương Chính Khanh vừa thấy đã yêu, chỉ là đối phương đã lấy vợ, cũng là không dễ làm.

Thôi, gặp được nam tử như vậy, chỉ cầu một đêm vui vẻ là được, kẻ dư thừa cần gì suy nghĩ nhiều?

Vương Chính Khanh chuyển đi này, tới tới mới trở về, sau đó nói với Chân Ngọc: “Hoàng hậu khiển trách hai vị vương gia và công chúa, để họ trở về phủ. Buổi sáng công chúa điện hạ lại gửi thư cho Cửu Giang vương, nói hoàng hậu đã đưa tấu chương đến đạo quan, nói hai vị vương gia tranh đoạt, huyên náo triều thần gây bất hòa, thế cục không yên, hiện lại có sứ giả Tây Lỗ đến thăm, nhân cơ hội khích bác, ly gián triều thần, lại muốn cầu hôn công chúa điện hạ làm trắc phi, quá mức cần rõ vô lễ, khinh thường triều ta không có người nào vâng vâng, bởi vậy khuyên hoàng thượng sớm lập thái tử, ổn định triều cục và lòng người.”

Chân Ngọc vừa nghe cười nói: “Hoàng hậu khuyên hoàng thượng lập thái tử, hoàng thượng đương nhiên sẽ bàn bạc với hoàng hậu cùng các vị đại thần. Phen này, Cửu Giang vương phải vào cung gặp hoàng hậu nhiều hơn mới được.”

Vương Chính Khanh nói: “Công chúa điện hạ đã liên thủ với Cửu Giang vương, tất nhiên sẽ nói tốt cho ngài ấy trước mặt hoàng hậu nương nương, Tam vương gia hết đường rồi.”

Chân Ngọc gật đầu nói: “Động thái của Trần Minh Viễn như thế nào?”

“Đã để Trần Thiếu Đình lặng lẽ đi khuyên, nếu hấn khur khur cố chấp, lúc này còn không chịu rời khỏi Tam vương gia, vậy chỉ có thể lệnh Trần Thiếu Đình đem hấn.” Vương Chính Khanh làm một động tác giết.

Chân Ngọc thở dài nói: “Bọn họ là người một nhà, nắm đó cùng nhau vào kinh, chỉ sợ Trần Thiếu Đình không ra tay được. Hơn nữa Trần Minh Viễn thật sự là một người tài, người như vậy chết đi thật đáng tiếc.”

“Ngọc nương nếu tiếc người tài, vậy phải khuyên nhủ hết sức, cố gắng làm cho Trần Minh Viễn biết thời cơ, đi theo mình chủ.” Vương Chính Khanh nghĩ tới tài năng của Trần Minh Viễn, cũng không muốn hấn chết, nhất thời trầm ngâm nói: “Đợi ta suy nghĩ một lượt, xem có thể giữ lại tính mạng Trần Minh Viễn hay không.”

Hai người đang nói chuyện, lại có Chương Phi Bạch cầu kiến.

Vương Chính Khanh đang có chuyện muốn phân phó Chương Phi Bạch đi làm ngay trong đêm, bởi vậy thì thăm bên tai Chân Ngọc: “Ngoan ngoãn ở trên giường chờ ta trở lại.” Nói xong cười một tiếng rồi đi.

Vương Chính Khanh đến trong thư phòng, bàn xong chuyện với Chương Phi Bạch, nhìn Chương Phi Bạch cáo từ lui xuống, mới chịu đứng dậy, chỉ nghe tiếng gõ cửa, sau đó là âm thanh Đồ Lỗ Hoa vang lên: “Tam gia, Đồ Lỗ Hoa cầu kiến!”

Dù sao cũng là nữ trạng nguyên Tây Lỗ, Vương Chính Khanh ngược lại không tiện làm mất tình cảm và thể diện của nàng ta, nhất thời nói: “Đi vào đi!”

Đồ Lỗ Hoa vào thư phòng, lấy bánh đậu đỏ từ trong hộp đựng thức ăn ra nói: “Buổi chiều ta có làm một chút cho Tam phu nhân ăn, Tam phu nhân khen ngon, bởi vì nghĩ tới có lẽ giờ này Tam gia đã đói bụng, Tam phu nhân liền sai ta làm một chút đưa tới cho Tam gia dùng.”

Vừa nghe là tâm ý Chân Ngọc, khóe mắt Vương Chính Khanh nhuộm nụ cười, nhất thời lại nói: “Sao không phải là Lập Hạ bụng tôi, lại để cho người bụng tôi?”

Đồ Lỗ Hoa nhìn trộm Vương Chính Khanh, càng nhìn càng yêu, miệng đáp: “Lập Hạ hầu hạ Tam phu nhân tắm rửa, không đi được!”

Vương Chính Khanh nhớ tới tư vị mất hồn tối hôm qua, lại mơ mộng cảnh tượng Chân Ngọc tắm rửa, trông mắt nhuộm một tia tinh mạch, bên môi có nụ cười dịu dàng.

Đồ Lỗ Hoa thiếu chút nữa nhìn ngây người, mong muốn cuộc đời này, không phải là nam tử cao cường như vậy sao? Tối nay, liều mạng vậy. Nàng hồi tưởng lại trước kia thấy qua thủ đoạn của nữ tử khác dịu dàng hầu hạ nam nhân, nhất thời gấp miếng bánh đậu đỏ lên, đút tới miệng Vương Chính Khanh: “Tam gia nếm thử một chút đi!”

Ở Tây Lỗ, Đồ Lỗ Hoa cũng được coi là mỹ nhân, và lại có tài từ nhỏ, được người nịnh nọt quen rồi, luôn luôn tự cho mình tài mạo song toàn, sắc nghệ song tuyệt, nếu nàng muốn lấy lòng nam tử, nam tử khẳng định không thể chống cự nổi, giờ đây tràn đầy lòng tin, cho rằng Vương Chính Khanh sẽ không cự tuyệt điểm phúc tự bay tới như vậy .

Vương Chính Khanh thấy động tác của Đồ Lỗ Hoa, cũng là ngẩn ngơ, làm cái gì vậy? Không lẽ muốn quyến rũ ta? Người thấy ta dễ quyến rũ hay sao? Hơn nữa người lớn lên như vậy, lại một thân mùi khai (nguyên tác á), ai muốn chứ?

Một nơi khác, Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh chậm chạp không trở về phòng, cũng là lững thững tới thư phòng hấn, mới tới dưới cửa, nghe thấy bên trong có giọng nữ tử, liền dừng lại lắng tai nghe, nghe thấy là giọng của Đồ Lỗ Hoa, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên: à, đưa tới tận cửa? Tam lang thật có điểm phúc mà!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Vương Chính Khanh nghiêng đầu, tránh miếng bánh đậu đỏ Đồ Lỗ Hoa gấp đến miệng, khẽ cau mày nói: “Hoa nương tử xin tự trọng!”

Đồ Lỗ Hoa ngẩn ngơ, hần đây là cự tuyệt ta sao? Không đúng, hần có lẽ sợ ta hạ độc hại hần. Đồ Lỗ Hoa một suy nghĩ, liền mở miệng nói: “Tam gia, hiện nay sứ giả của chúng ta vẫn còn ở Đường Quốc, thân phận ta mặc dù không bằng người, nhưng cũng đường đường là nữ Trạng nguyên, nếu hạ độc hại người, chẳng phải là dùng tính mạng bản thân và tính mạng toàn bộ sứ giả đổi một mạng của người, thật sự không đáng giá. Bởi vậy xin Tam gia yên tâm, ta tuyệt sẽ không hạ độc hại người.” Độc chắc là sẽ không hạ, chỉ là hạ một chút câu hồn tán vô sắc vô vị mà thôi, ăn đi ăn đi, đừng từ chối!

Vương Chính Khanh nghe Đồ Lỗ Hoa nói lời này, có chút dờ khóc dờ cười, ho nhẹ một tiếng nói: “Hoa nương tử, người để xuống rồi ra ngoài đi, lát nữa ta sẽ ăn.”

Đồ Lỗ Hoa cực kỳ không cam lòng, vẫn cố chấp giơ đĩa lên không để xuống, nhỏ giọng nói: “Tam gia ăn một miếng đi mà!” Nàng ta hơi cúi người, âm cuối mang một chút mùi vị ngoại quốc, nghe lại có chút câu hồn.

Mu bàn tay Vương Chính Khanh nổi lên da gà, có chút lạnh, trong lòng thâm than: Bộ dạng như một nữ hán tử (người chị này hơi đồ), cũng đừng học làm nũng giống tiểu kiều nương người ta chứ! Thật là đáng sợ mà!

Đồ Lỗ Hoa lặng lẽ tiến gần nửa bước, chiếc đĩa một lần nữa đặt gần miệng Vương Chính Khanh, mang một chút năn nỉ nói: “Tam gia nể mặt đi mà!”

Vương Chính Khanh dựa vào góc bàn, vô cùng bất đắc dĩ, nhất thời muốn tránh ra, lại nghe thấy tiếng động ở cửa, Chân Ngọc mặt mày tươi cười vọt vào, không khỏi kinh hãi, đã sớm lui về phía sau một bước, che sống mũi, vội vàng giải thích: “Ngọc nương đừng đánh vội, hãy nghe ta nói.”

Đồ Lỗ Hoa không ngờ lúc này Chân Ngọc sẽ tới, mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng không sợ, miếng bánh đậu đỏ trong tay đã rơi một chút vò, nhưng vẫn không chịu buông xuống.

“Tam lang, ý tốt của Hoa nương tử người ta, chàng sao lại không biết xấu hổ mà từ chối như vậy? Một miếng bánh đậu đỏ mà thôi, hà tất phải sợ đến vậy?” Chân Ngọc chạy thẳng tới chỗ Đồ Lỗ Hoa, cầm cổ tay của nàng ta, giúp gấp miếng bánh đậu đỏ, duỗi dài cánh tay dứt tới miệng Vương Chính Khanh và nói: “Ăn một miếng đi!”

Sóng mắt Chân Ngọc như nước, âm thanh mềm mại đáng yêu, một câu nói như vậy, lại làm cho Vương Chính Khanh nhớ lại tình cảnh tối hôm qua, mắt hờn hờn nửa khắc, mắt tự động không nhìn thấy Đồ Lỗ Hoa, cũng là một hộp ngậm bánh đậu đỏ, ăn rất nhanh, chỉ cảm thấy mùi vị ngon vô cùng, nói giọng khàn khàn: “Còn muốn nữa!”

Chân Ngọc nắm tay Đồ Lỗ Hoa, hai người cùng gấp một miếng bánh đậu đỏ lên, dứt tới miệng Vương Chính Khanh lần nữa.

Vương Chính Khanh ngậm bánh đậu đỏ, nói nhỏ: “Ngọc nương cũng ăn một miếng đi.”

Chân Ngọc liền buông tay Đồ Lỗ Hoa ra, nói với nàng ta: “Dứt ta một miếng.”

Đồ Lỗ Hoa sững sờ, không tự chủ được gấp một miếng dứt tới miệng Chân Ngọc.

Chân Ngọc ngậm đậu đỏ, đảo mắt ngồi vào trước bàn, nhân tiện kéo Vương Chính Khanh, để cho hần ngồi trên đầu gối mình, lại phản phò Đồ Lỗ Hoa nói: “Châm trà!”

Đồ Lỗ Hoa vội đi qua rót trà, nhất thời đứng ở một bên hầu hạ hai người bọn họ, chỉ âm thầm kêu khổ.

Vương Chính Khanh uống trà, mắt lưu luyến ở môi Chân Ngọc, có chút hoảng hốt, sau đó không để ý đến Đồ Lỗ Hoa đang ở bên cạnh, đã hôn Chân Ngọc, còn thì thầm: “Ngọc nương, tâm can.”

Đồ Lỗ Hoa thấy tình cảnh này, trợn mắt há mồm, câu hồn tán quả nhiên câu hồn, đáng tiếc.

Chân Ngọc “Únh” một tiếng, khước mắt quét về phía Đồ Lỗ Hoa, nữ Trạng nguyên không hạ độc, mà hạ mị dược? Ai, Tam lang quá thu hút người khác rồi, về sau phải trông chừng hơn mới được.

Đồ Lỗ Hoa rất nhanh đã hoàn hồn lại, cũng không dám đợi ở thư phòng, bụng chỗ bánh đậu đỏ còn lại, hoang mang rối loạn chạy đi.

Nơi này Vương Chính Khanh đẩy Chân Ngọc lên ghế, hần ngồi lên, không cho Chân Ngọc từ chối. Phen này, Vương Chính Khanh làm chủ, Chân Ngọc chỉ có thể thuận theo. Mặc dù như thế, Chân Ngọc lại có một cảm giác khác biệt.

Một khắc đồng hồ đi qua, Vương Chính Khanh hơi tỉnh táo, thở gấp nói: “Đồ Lỗ Hoa bỏ thuốc? Đáng ghét!” May mà Ngọc nương tới kịp thời, nếu không, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì sao? Về sau có nữ tử từ từ lấy lòng, phải phòng bị thôi.

Sau một hiệp, hai người đều không thỏa mãn, liền chỉnh xiêm áo trở về phòng tái chiến. Một nơi khác, Đồ Lỗ Hoa cũng là chịu khổ đến trời sáng, lại không dám đợi trong Mai Lâm Uyển, vội vã nói với Hồ ma ma một tiếng, thu dọn đồ đạc chạy về sứ quán.

Sáng sớm Chân Ngọc tỉnh lại, nghe nói Đồ Lỗ Hoa đã chạy mất, nhất thời khoát tay nói: “Thôi, không cần truy cứu nàng, kệ nàng đi.”

Vương Chính Khanh cũng đã lâm triều, đợi đến khi trở lại, nghe nói Đồ Lỗ Hoa đã chạy từ sáng sớm, cũng không có thời gian truy cứu, chỉ nói với Chân Ngọc: “Ra ngoài ở hai ngày rồi, vẫn là trở về phủ thôi, dù sao chỗ này đều là người của vương gia, hiện nay vẫn không tiện lập tức đổi người, bọn họ hầu hạ cũng không tận tâm, thêm một Đồ Lỗ Hoa như vậy nữa, chúng ta cũng không chịu nổi.”

Chân Ngọc cũng biết Tam vương gia cùng Cửu Giang vương đang đối kháng, chỉ sợ kinh thành gần đây không yên ổn, một mình ở trong Mai Lâm Uyển cũng không thỏa đáng, vẫn là trở về Vương gia sẽ tốt hơn, nhanh chóng phân phó người thu dọn đồ đạc, trở về phủ với Vương Chính Khanh.

Ninh lão phu nhân biết được bọn họ trở lại, lúc này mới thở nhẹ một hơi. Hiện nay kinh thành hình như sắp thay người lãnh đạo rồi, đang muốn gọi bọn họ trở về!

Qua mấy ngày, Vương Chính Khanh vừa về phủ đã nói với Chân Ngọc: “Trần Minh Viễn chạy rồi, đã ra khỏi thành.”

Chân Ngọc vừa nghe, vui vẻ nói: “Như thế, bên cạnh Tam vương gia không còn mưu sĩ hữu dụng, có thể rất nhanh sẽ phạm sai, một thời khắc như vậy, chỉ cần bắt được lỗi của hắn, không lo Cửu Giang vương không đăng vị.”

Vương Chính Khanh gật đầu nói: “Hiện nay lòng người đã chuyển tới bên Cửu Giang vương, chỉ sợ Tam vương gia dẫn tư binh trong phủ, cá chết lưới rách một trận. Nếu như thế, đến lúc đó sẽ máu chảy thành sông.”

Mặt Chân Ngọc biến sắc nói: “Hiện sứ giả Tây Lỗ vẫn còn ở trong kinh thành, nếu lúc này có nội loạn, chỉ sợ bọn họ sẽ nhân cơ hội gây sự, huyên náo không thôi, để cho bọn họ thừa cơ lấn vào, cũng không ổn.”

Vương Chính Khanh cũng nghĩ đến điều này, nhất thời nói: “Đã nói rõ lợi hại (lợi ích thiệt hại) với Vương Gia, xin ngài ấy thông qua công chúa điện hạ, để hoàng hậu nương nương gửi sứ thỉnh cầu lập thái tử lần nữa. Chỉ có lập thái tử, mới có thể giải trừ thể cục hỗn loạn này.”

Hai người nói xong, cũng cảm hiểu rõ tình thế hiện giờ hết sức căng thẳng, bởi vậy phân phó người làm trong phủ, gần đây nên ít ra ngoài một chút, không nên gây chuyện.

Với tình thế căng thẳng của kinh thành, mấy ngày liên tiếp Vương Chính Khanh đều ngủ ở vương phủ, không về nhà.

Bởi vì lần trước Cửu Giang vương đã nói, thừa nhận Chân Ngọc là một mưu sĩ trong vương phủ, có thể lĩnh một phần bổng lộc của vương phủ, mỗi khi Vương Chính Khanh có chuyện cũng không dối gạt Chân Ngọc, chỉ gọi Chương Phi đến truyền lời về.

Một chuyến rồi một chuyến, Chương Phi Bạch kinh ngạc phát hiện, Chân Ngọc cũng không thua Vương Chính Khanh, tuy là nữ tử, nhưng sáng suốt hơn người, cũng gánh vác được chức vị nữ Bàng nhân, nhất thời liền tôn trọng hơn, cũng không dám chậm trễ.

Chân Ngọc thấy Chương Phi Bạch kính cẩn, làm việc chu toàn, cũng thương thức. Một ngày kia nàng ở trong thư phòng Vương Chính Khanh đọc sách, nhất thời Chương Phi Bạch đi vào bẩm báo, thấy tay áo hần bị rách, đúng lúc Chu Hàm Xảo mang trà đi vào, liền dặn Chu Hàm Xảo: “Giúp Chương sư gia khâu lại tay áo.” Nói xong lại nghĩ tới một chuyện, hỏi Chương Phi Bạch: “Bổng lộc của Chương sư gia là bao nhiêu? Thế nào mà cả ngày mặc bộ áo này, cũng không mặc một bộ khác?”

Chương Phi Bạch ngần ra, nhìn lại áo bào của bản thân, lúc này mới cười nói: “Thời gian này bận rộn, cùn không để ý chuyện may thêm xiêm y, đợi đến khi rảnh rồi, sẽ đi đặt mua.”

Chân Ngọc thấy Chu Hàm Xảo bưng trà đứng hầu ở một bên, liền hỏi: “Thời gian này Chu di nương có bận không?”

Chu Hàm Xảo cuống quýt đáp lời: “Nhân rồi lắm, phu nhân có gì sai bảo?”

Ngón tay Chân Ngọc chỉ vào Chương Phi Bạch nói: “Nếu người nhân rồi, giúp Chương sư gia làm hai bộ xiêm áo đi!”

“Vâng” Chu Hàm Xảo đáp. Lần trước nàng theo Chân Ngọc đến hầm mỏ, giúp đỡ xử lý cuộc sống ăn uống thường ngày của đám người làm, cũng đã có chút tiếp xúc với Chương Phi Bạch, có nói chuyện với nhau, cũng được tính là người quen, lúc này nghe thấy lời Chân Ngọc nói, liền quan sát Chương Phi Bạch một chút, ước lượng hần mặc xiêm áo cỡ nào.

Chương Phi Bạch thấy Chân Ngọc quan tâm, có chút cảm động, vội vàng cảm tạ, nhất thời thấy Chu Hàm Xảo nhìn sang, không khỏi cười nói: “Làm phiền Chu di nương rồi, cũng không cần phải quá phí sức, có thể mặc là được.”

Chu Hàm Xảo không khỏi hé miệng cười cười, lên tiếng: “Phu nhân đã căn dặn, há có thể không tận tâm? Phải để Chương sư gia hành diện gặp người khác chứ.”

Chương Phi Bạch lại nói cảm tạ, lúc này mới lui xuống.

Chân Ngọc nhìn bóng lưng của Chương Phi Bạch, nhớ tới tuổi tác hần cũng không nhỏ nữa, còn chưa thành thân, không khỏi nói: “Đợi đến khi đại sự ổn định, cũng muốn giúp Chương sư gia đề ý nữ tử tốt, để hần sớm lấy vợ rồi an ổn, không uống công hần tương trợ Tam gia mà chạy lên chạy xuống lập mưu tính kế.”

Chu Hàm Xảo cười nói: “Chương sư gia ngọc thụ lâm phong, muốn thành thân, nếu yêu cầu không cao, tất nhiên sẽ rất dễ dàng.”

Chân Ngọc liền gật đầu một cái, bởi vì hôm trước nghe được một chút chuyện, không thể không hỏi Chu Hàm Xảo: “Mấy ngày trước người gặp Hạ Sơ Liễu?”

Chu Hàm Xảo kinh sợ, vội vã bẩm: “Cũng không phải là nô gia muốn gặp nàng ta, mà là nhất thời ra ngoài, đúng lúc gặp phải nàng ta. Nàng ta chỉ tưởng nhớ Tam phu nhân, cứ muốn nô gia cầu cạnh cho nàng ta, nói tình nguyện trở lại hầu hạ Tam phu nhân, ở bên cạnh Tam phu nhân làm nha đầu. Bản thân nô gia cũng., vì vậy không dám nhận lời.”

Chân Ngọc biết, Hạ Sơ Liễu vẫn chưa hết hi vọng với Vương Chính Khanh, hơn nữa hiện giờ Vương Chính Khanh đang lên như điều gặp gió, tiền đồ như gấm, nàng muốn trở lại cũng là điều bình thường, nhưng mà.

Bản thân Chu Hàm Xảo còn khó bảo toàn, đương nhiên sẽ không chuyển lời giúp Hạ Sơ Liễu, nhưng lúc này Chân Ngọc hỏi, nàng không thể không nói: “Nghe nói, vương gia có ý ban thưởng mỹ nhân cho Tam gia, vì vậy Hạ tỷ tỷ mới có thể cầu xin nô gia chuyển lời.”

Chân Ngọc nghe vậy, sách trong tay gõ gõ lên bàn nói: “Nếu ban thưởng, cũng không thể ban thưởng Hạ Sơ Liễu tới nữa, trừ phi Tam gia mình mở miệng muốn Hạ Sơ Liễu. Chỉ là lần trước đã trả Hạ Sơ Liễu về rồi, vậy sẽ không có khả năng lại muốn nàng nữa.”

Chu Hàm Xảo vừa nghe, biết Hạ Sơ Liễu không có cơ hội nữa rồi, nên không dám nói nữa.

Chân Ngọc nghe Cửu Giang vương còn muốn ban thưởng mỹ nữ tới, lúc này lại có chút buồn bực, rất là không thoải mái. Tam lang muốn cưới vợ bé, tự có chính thể ta quan tâm, Cửu Giang vương người nhúng tay vào chuyện nội viện người ta làm gì hả?

Hồ ma ma thấy Chân Ngọc gần đây chỉ lo bận rộn đọc sách vẽ tranh, không làm chút chuyện thêu thùa, cũng là lo lắng, đợi đến khi nàng trở về phòng, liền nói: “Tam phu nhân cũng đừng chỉ lo đọc sách, rồi rảnh thì thêu cái khăn tay hay gì đó, tặng cho Tam gia chứ! Thân là thê thất, ngay cả chiếc khăn cũng không thêu cho Tam gia, truyền ra ngoài cũng không hay.”

Chân Ngọc xấu hổ, buổi tối cầm vải lên may vá, ngồi dưới đèn học thêu khăn tay.

Vài ngày sau, Vương Chính Khanh trở về phủ, liền nhận được chiếc khăn mà Chân Ngọc đã thêu xong, trên khăn thêu vài điểm đỏ nhẵn nhúm, phía dưới là một đoạn gỗ khô đen đen xám xám, hẩn nhìn mãi mà không nhìn ra là cái gì, liền hỏi: “Thêu gì vậy?”

Chân Ngọc phồng má nói: “Ta vất vả thức đêm thêu tranh hoa mai, chàng lại không nhìn ra là vật gì?”

“Ha ha ha.” Vương Chính Khanh nhìn lại khăn tay, lại nhìn Chân Ngọc, không khỏi cười lớn, hẩn vừa cười, vừa nhanh chóng giấu khăn đi, sợ chọc giận Chân Ngọc, khăn lại bị đòi lại.

Chân Ngọc thấy hẩn cười thành ra như vậy, quả nhiên thẹn quá thành giận, đưa tay ra nói: “Trả lại cho ta!”

Vương Chính Khanh kéo Chân Ngọc vào lòng, cười nói: “Trả cả người cho nàng là được chứ gì!”

Sau chốc lát, trong khuê phòng liền yên tĩnh lại, tiếp đó có tiếng thờ dốc nỉ non truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Mùng mười tháng mười hai, trong cung thiết yến khoản đãi đại thần và sứ giả Tây Lỗ.

Trước khi dẫn theo Chân Ngọc dự tiệc, Vương Chính Khanh nói thầm: “Tình thế kinh thành đang căng thẳng, hoàng hậu nương nương mở tiệc này, có lẽ là để cho Tam vương gia và Cửu Giang vương biểu diễn một cảnh huynh đệ tình thâm, gỡ bỏ lời đồn bọn họ bất hòa, trấn an lòng người trong kinh thành, yên tâm đón mừng năm mới. Đồng thời cũng phải cần đóng một tuồng kịch cho sứ giả Tây Lỗ xem một chút, ngăn chặn ý định quấy rối của bọn họ.”

Chân Ngọc lại nói: “Chỉ sợ Tam vương gia không kịp đợi đến năm sau đã động thủ rồi.”

Vương Chính Khanh nói: “Vậy phải xem khả năng của hoàng hậu, hi vọng hoàng hậu có thể ổn định hẩn thôi!”

Hai người vừa nói chuyện, vừa mặc xong quan bào, người bên ngoài vào báo, nói là đã chuẩn bị xong xe ngựa, lúc này mới nắm tay nhau đi ra cùng vào cung.

Vì muốn hòa hoãn tình thế, yến tiệc trong cung lần này, không chỉ sự cho phép các đại thần mang theo nữ quyến vào cung, mà lại phá lệ không ngồi theo chức vị, chỉ để các đại thần vào cung rút thẻ trúc trong lọ, trên thẻ trúc rút được viết số gì, thì ngồi vào bàn có số đó, ngẫu nhiên ghép thành tám người

một bàn.

Khi đến phiên Vương Chính Khanh rút thẻ, Chân Ngọc ở bên cạnh cười híp mắt nói: “Rút cẩn thận nha, không chừng chúng ta sẽ được ngồi cùng bàn với mỹ nữ đấy.”

Vương Chính Khanh cười nói: “Ta từ trước tới nay luôn may mắn, yên tâm đi, nhất định sẽ rút được thẻ tốt.” Tiếng nói vừa dứt, bàn tay hẩn trong hũ rút ra, nhìn một chút, thì thầm nói: “Thẻ số 12.”

Nội thị vội vàng đăng ký trong sổ, cười nói: “Trạng Nguyên gia và phu nhân ngồi cùng bàn với Thị Lang gia cùng phu nhân, hai đôi khác, một đôi là sứ giả Tây Lỗ và nữ Trạng nguyên, một đôi khác là Điều tán lang cùng phu nhân.”

Vương Chính Khanh và Chân Ngọc không khỏi nhìn nhau một cái, được rồi, một bàn đều là người quen. Thị Lang gia cùng phu nhân, là chỉ Vi Đồng Phủ và Tiền thị; Tây Lỗ Sứ giả và nữ Trạng nguyên, dĩ nhiên là đám người Đồ Lỗ Hoa; về phần Điều tán lang cùng phu nhân, chính là Điều Ngọc Thụ và Bạch Cốc Lan.

Đám người Tiền thị rút thẻ xong tới đây ngồi trước, bởi vậy nhìn qua một chút, thấy ngồi cùng bàn với Đồ Lỗ Hoa và Bạch Cốc Lan, liền gật đầu chào hỏi, mọi người bắt đầu nói chuyện phiếm.

Bởi vì trong gia tộc Bạch thị cho ra một hoàng hậu và một quý phi, người của Bạch gia cũng là mắt cao hơn đầu. Bạch Cốc Lan là bởi vì lỡ dở hôn kỳ, mới bắt đắc dĩ gả cho Điều Ngọc Thụ, coi như là gả đi rồi. Lần này vào cung, nói tới cô ruột Bạch quý phi mấy câu, tất nhiên cũng có hư vinh.

Đồ Lỗ Hoa không làm rõ được quan hệ thân thích trong Đường Quốc, coi như bỏ qua, Tiền thị cũng là nói thầm, không tặc, gia tộc Bạch thị cho ra một hoàng hậu và một quý phi, người người ca ngợi. Nhưng hoàng hậu Bạch thị chỉ sinh được một nữ nhi là công chúa An Tuệ, Bạch quý phi cũng không có con, nhìn tình thế này, họ về sau còn phải dựa vào Tam vương gia hoặc là Cửu vương gia, có gì đáng khoe mẽ như vậy chứ?

Nhất thời nội thị dẫn Vương Chính Khanh và Chân Ngọc tới đây ngồi, Tiền thị vừa thấy, vui vẻ nói: “Ồ, còn đang đoán xem ai sẽ rút trúng hai chỗ cuối cùng của bàn này đây, không ngờ là Trạng Nguyên gia và Bảng nhãn gia rút trúng.”

Vương Chính Khanh và Chân Ngọc chào hỏi mọi người, lúc này mới ngồi xuống, cười nói: “Cũng thật trùng hợp, ghép thành một bàn rồi.”

Điều Ngọc Thụ thấy Vương Chính Khanh, không khỏi muốn nịnh nọt mấy câu, nói mấy câu góp vui. Trong lòng Bạch Cốc Lan thì buồn bực, trên mặt lại không dám biểu hiện ra, miễn cưỡng chào hỏi Chân Ngọc, sau đó cúi đầu uống trà, không lên tiếng nữa.

Đồ Lỗ Hoa vừa thấy Vương Chính Khanh cùng Chân Ngọc, đỏ mặt lên, vì che giấu xấu hổ, cũng uống trà.

Trong cung mở yến, mặc dù trà rượu chuẩn bị đầy đủ, nhưng các đại thần từ trước không dám uống nhiều, rất sợ uống nhiều sẽ gây ra chuyện. Vào lúc này Bạch Cốc Lan và Đồ Lỗ Hoa vẫn luôn uống trà, Tiền thị đều để vào mắt, không thể không nhắc nhở một câu: “Bạch nương tử và Hoa nương tử uống nhiều trà, đợi lát nữa để nội thị dẫn các người tản bộ, chớ để đến khi hoàng hậu nương nương ra ngoài lại rời khỏi vị trí, khi đó lại mang tội bất kính.”

Bạch Cốc Lan cả kinh, lúc này mới nhớ tới trong cung nhiều quy củ, nếu là rời chỗ thay quần áo đi nhà xí, đều cực kỳ bất tiện, bởi vậy vội đặt ly trà xuống không dám uống.

Đồ Lỗ Hoa cũng đã hoàn hồn lại, cũng đặt ly trà xuống.

Cho dù Tiền thị hoà giải, bữa tiệc vẫn còn hơi khó xử. Chân Ngọc liếc Vương Chính Khanh một cái, nhìn đi nhìn đi, tình yêu mới tình yêu cũ đều ngồi cùng một bàn, cho chàng chịu đựng.

Vương Chính Khanh yên lặng: ta cũng không muốn như vậy mà!

Chân Ngọc thấy không khí rất cổ quái, nhất thời nghĩ tới còn phải ngồi cùng bàn với các nàng trong một buổi tối, nên muốn hòa hoãn không khí, bởi vậy cười nói: “Tôi hôm qua đọc sách, thấy một truyện cười, lúc này nhớ tới vẫn cảm thấy buồn cười, các phu nhân có muốn nghe hay không?”

“Bảng nhãn gia mời nói!” Tiền thị cảm thấy hứng thú, cười nói: “Ta thích nghe truyện cười nhất.”

Vi Đồng Phủ cũng thấy thú vị nói: “Bảng nhãn gia tùy ý viết mấy kịch bản, đã nổi tiếng khắp kinh thành, nghe nói hiện giờ các địa phương nhỏ cũng xin kịch bản để diễn, buổi diễn nào cũng rất được chào đón. Bây giờ muốn kể chuyện cười, nhất định cũng là chuyện khiến người ta ôm bụng cười, sao có thể không nghe?”

Vương Chính Khanh cười nhìn Chân Ngọc nói: “Kể đi, ta cũng muốn nghe một chút!”

Chân Ngọc chú ý nhìn mọi người một cái, lúc này mới chỉnh lại sắc mặt nói: “Ngày trước có một thư sinh, mỗi lần hẩn đi ngang qua phố xá sầm uất, sẽ đều ném hai đồng xu vào bát của một tên ăn xin, như thế hơn một năm. Năm thứ hai, khi thư sinh này đi ngang qua phố xá sầm uất, mỗi lần ném vào bát tên ăn xin, lại chỉ ném một xu. Tên ăn xin không hiểu, cuối cùng ngăn thư sinh lại hỏi: ‘A Lang, năm ngoái người đều ném cho ta hai xu, vì sao năm nay chỉ ném một xu?’ Thư sinh liền nói: ‘Năm nay thành thân rồi, phải nuôi gia đình, tiền dư trên tay cũng không nhiều lắm, cũng chỉ có thể cho người một xu thôi.’ Tên ăn xin vừa nghe liền giận dữ, giọng chần chừ: ‘A Lang, sao người có thể lấy một xu của ta đi nuôi thê tử chứ? Thật không có lương tâm mà!’”

Mọi người đầu tiên là mỉm cười nghe, nghe được câu cuối cùng, đột nhiên cười thật lớn, vui không tả xiết.

Đồ Lễ Hoa cũng không nhịn được cười, xoa bụng nói: “Buồn cười chết mất!”

Bạch Cốc Lan mặc dù còn giả bộ dè dặt, lúc này cũng không ngừng cười được, khi thấy Diêu Ngọc Thụ cười đến rung trời, lại kéo vạt áo hắt, ý bảo hắt nhỏ giọng một chút.

Đùa vui như vậy, một bàn tám người, đã nói đã cười, không khí dần dần hòa hợp.

Sau đó nội thị hô: “Hoàng hậu nương nương đến!” Mọi người vội vàng đứng dậy hành lễ.

Hoàng hậu quả nhiên mang theo hai người Tam vương gia và Cửu Giang vương cùng công chúa An Tuệ ngồi một bàn, trong bữa tiệc huynh đệ thân thiết, hoà hợp êm đềm.

Chúng đại thần thấy tình cảnh như thế, đều lặng lẽ thở phào một hơi, mặc kệ như thế nào, năm nay sẽ thái bình chứ nhỉ?

Vương Chính Khanh và Chân Ngọc cùng liếc nhìn nhau, cũng hơi thả lỏng. Tam vương gia mặc dù mất đi người hữu dụng như Trần Minh Viễn, nhưng dưới tay dù sao còn có mưu sĩ khác, hơn nữa tư binh trong phủ đông đảo, trong năm nay đã bắt chấp tất cả mà động thủ, Cửu Giang vương không chiếm được lợi thế. Hiện nay hoàng hậu ra mặt ổn định hân, đoán rằng trước năm mới tình thế sẽ có thể hòa hoãn một chút.

Tiệc diễn ra được một nửa, các vị đại thần dần dần thả lỏng, cũng bắt đầu nói cười. Đường Tấn Minh mỉm cười với hoàng hậu, nhất thời uống nhiều mấy chén, lại muốn thay quần áo, liền cáo tội, rời bàn tiệc đi ra ngoài.

Khóc mất Bạch thị liếc nhìn nội thị, nội thị hiểu ý gật đầu, sắp xếp người trông chừng Đường Tấn Minh.

Đường Tấn Minh vốn lớn lên ở trong cung, đâu chỉ đơn giản là quen thuộc mọi ngõ ngách trong cung? Hắn chỉ rẽ ngang vài chỗ, đã cắt đuôi được nội thị đi theo hắn, nhất thời tìm đến một chỗ yên tĩnh trong hậu viện.

Đợi ngừng bước chân, nhẹ giọng kêu một câu gì đó, sau bụi hoa liền có một người bước ra, ánh đèn lồng treo cách vườn không xa chiếu xuống, người đó không ngờ lại là quý phi Bạch Sơ Nhu.

“Hôm nay trong cung mở yến, ta liền biết rõ, ngươi sẽ tìm cơ hội tới gặp ta.” Bạch Sơ Nhu khẽ thở dài: “Chàng mà không tới, có lẽ ta không sống nổi nữa.”

Đường Tấn Minh si ngốc nhìn Bạch Sơ Nhu, thật lâu nói: “Ta cũng sắp không nổi nữa rồi.”

Bạch Sơ Nhu nói: “Nghe đồn hoàng thượng muốn lập Thái tử, chàng rốt cuộc tính toán thế nào?”

Đường Tấn Minh nói: “Nhu Nương, bây giờ, chỉ có nàng mới có thể giúp ta thôi.”

“Giúp thế nào?” Bạch Sơ Nhu cười khổ nói: “Bản thân ta còn khó bảo toàn!”

Đường Tấn Minh nói: “Hoàng thượng tu đạo trong đạo quan, nghe nói Đạo gia có một loại hợp song thuật (giống song tu ý), nói là tu luyện có thể tích tuổi thọ, hoàng thượng liên tin, bên cạnh còn nuôi vài tiểu đạo cô. Nếu có thể xin xuất gia, làm một đạo cô, vào trong đạo quan làm bạn với hoàng thượng, không chừng có thể lấy lại sủng ái. Như thế, sẽ có thể nói giúp ta trước mặt hoàng thượng. Sau khi ta được phong làm thái tử, về sau nhất định sẽ nghĩ cách giúp nàng ra ngoài, giấu giếm mọi người, giúp nàng tạo ra một thân phận, cho nàng vinh hoa cả đời.”

Bạch Sơ Nhu có nhan sắc khuynh thành, ban đầu vào cung thi tình cờ gặp được Đường Tấn Minh, Đường Tấn Minh liền khuynh đảo, sau này hoàng đế vào đạo quan tu đạo, tam vương giám quốc, Đường Tấn Minh vào cung cực kỳ dễ dàng, gian dúa với Bạch Sơ Nhu vô cùng tự nhiên. Đạo gần đây, cũng là bởi vì hoàng hậu Bạch thị đột nhiên đề phòng Đường Tấn Minh, nên hắn vào cung bất tiện, hai người mới có ít cơ hội gặp mặt hơn.

Bạch Sơ Nhu nghĩ tới lời nói của Đường Tấn Minh, cũng biết đây là biện pháp duy nhất, bởi vậy thờ dài nói: “Chỉ sợ hoàng hậu sẽ đem lòng sinh nghi thôi!”

Đường Tấn Minh dịu giọng trấn an mấy câu: “Tất cả đã có ta rồi!”

Bởi vì ra ngoài một hồi, Đường Tấn Minh cũng sợ bị người nhìn ra sơ hở, nói nốt mấy câu thì đi.

Đợi hắn đi khỏi, Bạch Sơ Nhu lặng lẽ thở dài, cũng nâng bước rời đi.

Bọn họ vừa đi, chỗ tối xuất hiện một nội thị. Nội thị kia rất nhanh đã ra phía trước, khi thấy Vương Chính Khanh rời khỏi chỗ ngồi, đang đứng trong góc, liền bụng trả đi qua hầu hạ, đợi khi không còn người nào, nhanh chóng bấm báo sự tình.

Nội thị này, cũng là do Cửu Giang Vương đưa vào cung làm tai mắt, bởi vì thăm dò được chuyện của Đường Tấn Minh và Bạch Sơ Nhu, biết rõ không phải chuyện đùa, nhanh chóng báo lại.

Vương Chính Khanh vừa nghe xong, rất khiếp sợ, đồng thời lại vui mừng, xem ra không cần bao lâu nữa, là có thể bắt được Tam vương gia rồi.

Nội thị vừa lui, Vương Chính Khanh đang muốn quay lại tìm Chân Ngọc, lại thấy Đồ Lễ Hoa tới ngăn hắn lại, nhất thời chỉ đành dừng bước, hỏi “Hoa

nuơng tử có chuyện gì quan trọng sao?”

Đồ Lỗ Hoa đứng vững lại, lấy một miếng ngọc bội từ trong lòng ra nói: “Cái này tặng cho người!”

Vương Chính Khanh không nhận, chỉnh lại sắc mặt nói: “Hoa nuơng tử, ta đã có thể thất, không thể nhận đồ của người khác nữa.”

Mắt Đồ Lỗ Hoa sáng quắc nói: “Trạng nguyên gia, ta không chỉ là nữ Trạng Nguyên Tây Lỗ, còn là cháu gái ruột của thái hậu Tây Lỗ! Hơn nữa gia tộc chúng ta có địa vị hết sức quan trọng ở Tây Lỗ. Lần này ta về nước, không chừng có thể tham chính (tham dự chính sự). Tương lai, có lẽ còn có thể để ta giao thiệp với các người. Người cùng ta giao hảo, có trăm lợi mà không có một hại. Ngọc bội này, người nhận lấy đi!”

Vương Chính Khanh còn chưa có đáp, phía sau hắn đã có một người đến gần, nghiêng người sang nhận lấy ngọc bội từ trong tay Đồ Lỗ Hoa, cười giòn tan: “Như vậy, chúng ta cứ nhận ngọc bội của Hoa nuơng tử đi!” Chính là Chân Ngọc.

Đồ Lỗ Hoa vừa thấy Chân Ngọc, đột nhiên có chút nhừ đầu, miệng há hốc lại khép lại, người ta đã nhận ngọc bội rồi, còn có cái gì có thể nói đây?

Chân Ngọc bỏ ngọc bội vào trong ngực Vương Chính Khanh, vỗ vỗ để bảo đảm không rớt ra, lúc này mới cười nói với Đồ Lỗ Hoa: “Cảm ơn Hoa nuơng tử! Hai nước giao hảo, hai nhà chúng ta cũng giao hảo, đúng là chuyện may mắn.”

Đội Đồ Lỗ Hoa đi, Chân Ngọc lúc này mới cúi xuống nói bên tai Vương Chính Khanh: “Trêu hoa gheo nguyệt khắp nơi, xem buổi tối giáo huấn chàng thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Bởi vì có hoàng hậu Bạch thị ra sức kìm hãm chu toàn, quan hệ giữa Tam vương gia và Cửu Giang vương cũng hoàn hảo lại, nhân mã hai bên cũng sẽ không giương cung bạt kiếm, không có chuyện gì lại ẩu đả sinh sự nữa, không khí căng thẳng trong kinh thành cũng dịu đi không ít, lang quân và nuơng tử các phủ ra vào cũng an tâm phần nào, đều đã hện tụ họp đón tết như những năm trước, náo nhiệt một phen.

Trong phủ Cửu Giang vương, lại càng náo nhiệt hơn năm trước, người từ các phương đổ dồn về kinh thành hiếu kính đều tới cửa phủ hắn, phí bằng than (hiếu kính cũng phong phú hơn năm trước).

Lại bởi vì việc khai thác bùn tử sa tiến triển nhanh, ầm tử sa đã ra lò, đóng gói vận chuyển về các nơi tiêu thụ, dần dần hồi vốn, vấn đề tài chính của vương phủ được giải quyết.

Cửu Giang vương nhận được rất nhiều thư đầu hàng của các phủ thương đến từ nhiều nơi, nhất thời cười nói với Vương Chính Khanh: “Lúc trước Trạng Nguyên gia nói muốn mượn tiền phủ thương nuôi quân, cho con cháu bọn họ một chức vị nhân rồi, vốn dĩ đang sợ bọn họ giãy giụa do dự, không ngờ đều đáp ứng rất nhanh, quả nhiên chuyện quan chức đủ hấp dẫn bọn họ.”

Vương Chính Khanh cười nói: “Những thương nhân này, đều là kẻ có tiền, nhưng thiếu cái danh, tuy là chức vị nhân rồi, với bọn họ mà nói, cũng là chuyện không tệ rồi, chớ nói chi chi là mượn một phần gia tài, cho dù dồn toàn bộ gia sản, cũng có người chịu mua.”

Cửu Giang Vương cười nói: “Như thế, mới có người nghĩ mua chức quan nhân rồi, vậy để cho Nhậm sư gia tăng cao giá tiền, tránh khỏi tương lai nên đại sự, quan lại rảnh rồi quá nhiều, đuôi to khó vậy.”

Nhậm Đạt Lương bởi vì toàn quyền phụ trách liên lạc cùng phủ thương, thời gian này vớt được không ít lợi lộc, chỉ là hắn sợ không gạt được Vương Chính Khanh, vừa nghĩ nếu Cửu Giang vương thành đại sự, có lợi ích lớn hơn cần nắm lấy, dứt khoát hiến ra tất cả tài sản riêng kiếm được, nói quá trình, sẽ được Cửu Giang Vương khen ngợi. Hiện nay ngoài Vương Chính Khanh ra, người thứ hai Cửu Giang vương thưởng thức, chính là Nhậm Đạt Lương ta.

Vương Chính Khanh vốn có chút ý kiến với Nhậm Đạt Lương, nhưng thấy thời gian này Nhậm Đạt Lương làm việc quả thật rất ổn thỏa, cũng không nói gì nữa.

Với vấn đề tài chính của phủ Cửu Giang Vương được giải quyết, binh lực dần dần mạnh lên, trong phủ Tam vương gia, lại là mây mù che phủ, mấy vị mưu sĩ bó tay hết cách, đều không nghĩ ra cách tốt giúp Tam vương gia thoát khỏi tình hình khó khăn hiện nay.

Tam vương gia cũng biết, hiện nay tình thế nghiêng về một bên, hơn nữa công chúa An Tuệ và Cửu Giang vương liên thủ, hoàng hậu tự nhiên cũng đứng về phía Cửu Giang vương, hắn không còn phần thắng rồi, chỉ là cứ như vậy mà nhận thua, khó tránh khỏi không cam lòng.

Ngày hai mươi chín tháng chạp, Tam vương gia vào cung, đêm đó, không có xuất cung.

Ngày hôm sau là mừng một đầu năm, tất cả quan viên theo thường lệ tới bên ngoài đạo quan khấu đầu chúc tết hoàng đế, trong cung lại mở tiệc, nhất thời chỉ thấy Cửu Giang vương và công chúa An Tuệ, nhưng không thấy Tam vương gia, không tránh khỏi kỳ quái, đợi hỏi được buổi tối ngày hai mươi chín Tam vương gia ở trong cung uống rượu say, bởi vậy an giấc ở trong cung, ngày hôm sau không rời được giường, lại thoải mái. Ngày trước tam vương giám quốc, khi rảnh rồi vẫn an giấc ở trong cung, say rượu bất tỉnh.

Vương Chính Khanh chúc tết hoàng hậu xong, rồi đến Cửu Giang trên vương phủ một chuyến, tới chiều mới trở về phủ, vừa vào cửa đã đi tìm Chân Ngọc, cho bọn nha đầu lui rồi nói: “Đại sự sắp thành!”

Chân Ngọc thở phào một hơi nói: “Không uống công mấy đêm này chàng không ngủ để mưu sự rồi.”

Vương Chính Khanh nhất thời ngồi xuống, ti mi nói cho Chân Ngọc biết, “Tối hai mươi chín, Tam vương gia vào cung gặp mặt Bạch quý phi, bị hoàng hậu nương nương dẫn người bắt được ngay tại chỗ. Sau đó, Tam vương gia bị giam lỏng ở trong cung, tạm thời không cho phép ra khỏi cung. Bạch quý phi tự vẫn. Bởi vì hôm nay là mừng một đầu năm, hoàng hậu muốn giấu diếm chuyện này, mấy ngày nữa, tất nhiên sẽ gửi tấu chương tới đạo quan. Tam vương gia bị phế hay là bị cách chức, chỉ còn là một giấy quyết định của hoàng thượng mà thôi.”

Trong khi phu thê bọn họ nói chuyện, lại quan viên các phủ tới chúc tết, nhất thời vội chỉnh trang đi ra ngoài tiếp đãi khách, cũng không hề nói thêm nữa.

Đào mất đã tới mừng năm, trong đạo quan chợt truyền ra một đạo thánh chỉ, cách chức Tam vương gia xuất kinh, để cho hấn đến đất phong nhậm chức, không có chỉ dụ không cần hồi kinh.

Khi tin tức truyền tới thì trong phủ Cửu Giang vương vui mừng, hiện kinh thành chỉ còn lại một vị vương gia giám quốc, ngôi vị hoàng đế này, dĩ nhiên là vật trong túi Cửu Giang vương.

Tối hôm đó Cửu Giang vương uống rượu say mềm, lôi kéo Vương Chính Khanh nói: “Lúc trước bản vương có Chân Bàng nhân phụ trợ, hôm nay có Trạng Nguyên gia phụ trợ, mới có thể thành đại sự! Tính ra, bản vương chưa chắc đã sáng suốt hơn Tam hoàng huynh và Tứ hoàng huynh, nhưng bản vương có một ưu điểm, chính là thức nhân duy mình, dùng người thích đáng, người ở vị trí cao, mọi chuyện không cần tự thân tự lực, chỉ cần thủ hạ hữu dụng, giao chuyện cho thủ hạ đi làm, tự nhiên được việc.”

Vương Chính Khanh nói: “Hạ thần cũng may mắn được gặp minh chủ, mới có thể đi theo chí hướng.”

Một nơi khác, Ninh lão phu nhân cũng là vừa mừng vừa sợ, không thể tin được, liên tục hỏi đại phu nói: “Chẩn đoán có đúng không?”

Đại phu bắt mạch cho Chân Ngọc lần nữa, gật đầu nói: “Lão phu nhân, phu nhân quả thực là hi mạch không lầm, nếu lão phu nhân không tin, có thể mời đại phu khác chẩn bệnh.”

Ninh lão phu nhân mừng đến không biết như thế nào cho phải, xoa xoa tay nói: “Là hi mạch, như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt! Mong hơn một năm, rốt cuộc có hi vọng rồi.”

Mấy người Hồ ma ma cũng nửa mừng nửa lo, nhất thời không dám cao giọng nói chuyện, cũng không dám đi loạn, rất sợ làm Chân Ngọc kinh sợ.

Chân Ngọc sững sờ, có tin vui? Trong bụng có một oa nhi (em bé) rồi sao? Rất thần kỳ.

Mấy ngày nay nàng ăn uống ít dần đi, dạ dày hơi khó chịu, hôm nay lại càng ăn không vô, còn nôn ra. Hồ ma ma thấy, phúc đến thì lòng cũng sáng ra, vội vàng đi bẩm với Ninh lão phu nhân, mời đại phu vào phủ bắt mạch cho nàng, lần này, quả nhiên bắt ra một hi mạch.

Ninh lão phu nhân tiễn đại phu, quả nhiên vẫn không yên lòng, lại sai người đi mời một thánh thủ phụ khoa, để hấn nhanh chóng tới phủ chẩn mạch.

Thánh thủ phụ khoa tới rất nhanh, chẩn xong cũng nói: “Đúng là hi mạch.”

Lần này cả phủ vui mừng, ríu rít cười nói: “Trong phủ có thêm đình rồi (có thêm thành viên mới trong gia đình), tất nhiên sẽ hậu thưởng chúng ta, đại hi đây!”

Khi Vương Chính Khanh từ vương phủ về nhà, mới ở ngoài cổng chính xuống ngựa, liền bị cả đám gã sai vặt vây quanh, hô: “Chúc mừng Tam gia!”

Vương Chính Khanh cười mắng: “Tiền thưởng Tết đã phát, các người lại muốn đòi thưởng?”

Bọn sai vặt khoát tay nói: “Lúc này không giống nhau, quá mức không giống nhau, Tam gia tất nhiên phải hậu thưởng cho chúng ta rồi.” (Chị Ngọc có thai là công của mấy đứa hả???)

“Các người làm chuyện gì tốt muốn ta hậu thưởng?” Vương Chính Khanh tâm tình tốt, ngược lại không cùng so đo mấy gã sai vặt này, hơn nữa năm mới mà, khó được buông lỏng một chút, bọn họ hơi cần rảnh một chút, cũng có thể tha thứ.

Bọn sai vặt có không nhận được miệng, đã lạnh chanh bẩm: “Vừa rồi có đại phu vào phủ, chẩn mạch cho Tam phu nhân, chẩn ra một hi mạch đấy.”

“Thật sao?” Vương Chính Khanh vừa nghe, nào còn quan tâm tới thưởng cho họ? Sớm đã chạy như bay đi vào, một đường lăm nhăm: A ha, Chân Bàng

nhân có tin vui, nàng phải cho ta sinh con rồi! Lần này cho dù nàng khôi phục trí nhớ, cũng có oa nhi trối buộc nàng, không sợ nàng bỏ đi nữa.

Vương Chính Khanh chạy như bay đến bên ngoài phòng Chân Ngọc, gấp gấp chậm lại bước chân, rất sợ hù dọa tới Chân Ngọc, nhất thời lại phui xiêm áo, sợ trên người mình có mùi rượu ảnh hưởng tới Chân Ngọc, một đường chỉ cười khúc khích, không còn đáng vẻ khôn khéo ngày thường.

Xuyên qua màn hình, Lập Hạ nhìn thấy Vương Chính Khanh chạy như bay đến, đang có chút ghen hờn nhìn trần trối, khi thấy Vương Chính Khanh đột nhiên lại dừng bước, không khỏi bật cười, quay đầu lại nói với Chân Ngọc đạo: "Tam phu nhân, Tam gia tới, rồi lại ở bên ngoài phui xiêm áo, đáng vẻ thực cổ quái."

Chân Ngọc lúc này đang ngồi trên giường, mọi người căn bản không cho nàng xuống đất, nghe được Vương Chính Khanh tới, cũng thở phào một hơi, Tam lang tới, tất nhiên sẽ cho những người hầu hạ này lui xuống, mình cũng có thể thả lỏng tay chân một lát rồi.

Nhất thời Vương Chính Khanh vào phòng, gọi Chân Ngọc một tiếng trước, khoe miệng lại nở nụ cười, tay chân nhẹ nhàng đi qua, ngồi trước mặt Chân Ngọc nói: "Có rồi?"

"Ừ, có rồi!" Chân Ngọc nhìn thẳng vào cặp mắt sáng long lanh của Vương Chính Khanh, hỏi "Không phải uống rượu sao? Mắt sao lại sáng đến đáng sợ như vậy?"

Vương Chính Khanh ngây ngốc cười, không biết phải nói gì nữa, nhất thời chỉ nhìn bụng Chân Ngọc, tưởng tượng oa nhi sau này sẽ có hình dáng như thế nào, tưởng tượng đi tưởng tượng lại, lại nghĩ tới hình dáng của Chân Nguyên Phương, ừ, có lẽ là hình dáng như thế, trắng tròn đáng yêu, khiến người yêu thích.

Chúng nha đầu thấy phu thê họ nói chuyện, liền lặng lẽ lui xuống.

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh chỉ nhìn nàng bụng, nhất thời đưa tay vỗ vỗ trán của hắn nói: "Có gì để nhìn?"

Vương Chính Khanh cười hắc hắc nói: "Chính là để nhìn."

Hai người đang chàng nhìn ta ta nhìn chàng, lại nghe Lập Hạ ở bên ngoài bẩm: "Tam gia, Tam phu nhân, lão phu nhân đã tới!"

Tiếng nói vừa dứt, Ninh lão phu nhân đã dẫn người đi vào rồi, kêu ma ma đặt canh lên bàn, cười nói với Chân Ngọc: "Ngọc nương hôm nay ăn ít, hiện trong bụng còn có oa nhi, cũng không thể để đói bụng. Đây là canh nấu cách theo đại phu dặn, uống một bát đi!"

Chân Ngọc vội cảm ơn Ninh lão phu nhân quan tâm, nhìn Lập Hạ bung canh tới đây, liền uống trong tay Lập Hạ.

Ninh lão phu nhân lại nói với Vương Chính Khanh: "Ngọc nương có rồi, ba tháng đầu nên tĩnh dưỡng. Con chuyển đến thư phòng ngủ đi!"

Vương Chính Khanh ngăn ra nói: "A nương. . . ." Hắn muốn nói hắn sẽ không quấy nhiễu Chân Ngọc, nhưng nhìn vào ánh mắt của Ninh lão phu nhân, lập tức ngừng lại. Không dễ dàng gì Ngọc nương mới có tin vui, mọi người dĩ nhiên là lo lắng, nào cho hắn ngủ ở chỗ này? Cũng được, nhớ Ngọc nương quá, thì lặng lẽ tới hẹn hò là được.

Sau khi chuyện Chân Ngọc có tin vui truyền đi, vài ngày sau, phu nhân các phủ đều tới chúc mừng, vừa cười vừa truyền lại chút kinh nghiệm nuôi con.

Tiền thị cũng là cười nói: "Ngọc nương, lần trước chúng ta ở Quan Âm miếu để ông từ đoán chữ, ông từ đoán một chữ mai cho muội, nói không lâu nữa sẽ có hỉ, lúc đó muội không tin, còn nói hấn gạt người lừa tiền. Giờ có thể tin rồi chứ?"

Chân Ngọc cười nói: "Nói ra, chuyện này thật thần kì."

Mắt thấy Chân Ngọc có tin vui, Tiền thị liền cũng tin tưởng, mình tất nhiên cũng sẽ giống lời ông từ nói, sẽ có tin mừng nhanh thôi, rồi mang thai nhi tử. Nhất thời nói với Chân Ngọc: "Lần trước ông từ cũng nói qua Tết ta có thể sẽ có tin mừng đấy, tuy là lúc này còn chưa có bóng dáng, nhưng ta tin. Ta nói, chúng ta đến lúc đó kết thân đi!"

Chân Ngọc cười nói: "Oa nhi còn chưa có xuống đất đâu rồi, đã kết thân rồi?"

Tiền thị cười nói: "Lần trước chúng ta đoán chữ thì ông từ này đã nói rồi, nói là hoa mai thuần âm, thai này chính là một nữ nhi. Ta thì sao, sẽ chỉ sinh ra một nhi tử. Một nam một nữ vừa đúng một đôi, chúng ta liền chi phúc vi hôn (hứa hôn từ khi còn trong bụng) đi!"

Chân Ngọc có chút hồ đồ, ông từ này có nói mình thai nữ nhi sao? Lúc ấy mình giống như không nghe thấy nha! Chẳng lẽ là chỉ nói chuyện với Tiền thị, nghe sót một câu?

Họ còn đang đùa giỡn, Quý thị cũng đã tới, vừa nghe bọn họ muốn kết thân, cũng la ầm lên: "Nếu là nữ nhi, liền kết thân cùng Nhị Lang nhà ta đi! Nhị Lang nhà ta năm nay ba tuổi, đến lúc đó Ngọc nương sinh hạ nữ nhi, hai đứa trẻ chênh lệch bốn tuổi, vừa hay đó!"

"Này, ta cầu hôn trước đấy?" Tiền thị kháng nghị.

"Ngươi sinh hạ nhi tử rồi hãy nói!" Quý thị cười nói: "Nào có chuyện nhi tử còn chưa có sinh ra, đã muốn nữ nhi người ta rồi?"

Nhà ta nữ nhi còn chưa có sinh ra, cứ tranh cướp như vậy? Chân Ngọc cười nhìn Tiền thị tranh luận với Quý thị, trong lòng lại loáng thoáng cảm thấy,

mình giống như từng có ý niệm, nếu như có nữ nhi, sẽ hứa hôn cho một người. Rốt cuộc là muốn hứa hôn cho ai đây? Ý niệm này có từ lúc nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Đợi sau khi Tiền thị và Quý thị cáo từ, Chân Ngọc vẫn đang đuổi theo trí nhớ của mình, lại có ma ma báo đi vào, nói là Kiều thị dẫn theo hai đứa bé tới chơi.

Khi thấy Chân Nguyên Gia, Chân Ngọc liền chợt hiểu ra, hình như là nghĩ tới, nếu có nữ nhi, sẽ gả nữ nhi cho Nguyên Gia làm vợ.

Nàng chợt bừng tỉnh, nhìn lại Chân Nguyên Gia, liền có chút giống như cha mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thích, cho đến khi Chân Nguyên Gia thấy ngượng ngừng mới thôi.

Kiều thị thấy Chân Ngọc nhìn Nguyên Gia, cũng là cười nói: “Lúc đầu ta mang thai Nguyên Gia, thấy con người khác, cũng yêu thích mà nhìn mãi, trong lòng đắn đo, nếu là đứa bé mình sinh ra, có được xinh xắn đáng yêu như vậy hay không?”

Chân Ngọc nhất thời kéo Chân Nguyên Gia đến ngồi bên cạnh, hỏi nó việc học, nghe được nó có tiến bộ, vô cùng vui mừng. Không tệ, tương lai cũng thi Trạng Nguyên Lang. Đến lúc đó, nữ nhi nhà ta cũng sẽ là phu nhân Trạng Nguyên.

Kiều thị thấy Chân Ngọc vừa mới có tin mừng, sợ nàng mệt mỏi, không dám quấy rầy quá lâu, ngồi thêm một lát liền đưa hai đứa bé cáo từ.

Nhất thời lại có Chương Phi đến bẩm báo nói: “Tam phu nhân, Điền Loan Loan nghe nói Tam vương gia phải đến phong địa, cả đêm chạy ra thành, đuổi theo Tam vương gia rồi.”

Chân Ngọc vừa nghe nói: “Để nàng đi, cũng đừng đuổi theo.”

Chương Phi Bạch đáp, nhất thời nói cảm ơn với Chân Ngọc: “Lần trước Tam phu nhân để Chu di nương may xiêm y cho thuộc hạ, làm xiêm áo lại cực kỳ vừa người, Chu di nương thật khéo tay!”

Chân Ngọc cười nói: “Ngươi đừng cảm ơn ta, xiêm áo là Chu di nương làm, ngươi gặp nàng, cảm tạ nàng là được.”

Chương Bạch gật đầu nói: “Phải đích thân cảm ơn Chu di nương.”

Cùng thời điểm đó, Vương Chính Khanh đang làm việc trong phủ Cửu Giang vương, khi nghe được mật thám báo cáo, cũng là thất thanh nói: “Tiểu đạo cô mang bầu?”

Mật thám nói: “Thuộc hạ thăm dò được rõ ràng, tiểu đạo cô này quả thật có thai.”

Vương Chính Khanh hít một hơi lạnh, cả người phát rét, đợi đến khi mật thám lui xuống, lúc này mới vội vã đi gặp Cửu Giang vương.

Cửu Giang vương nghe nói một tiểu đạo cô hầu hạ Đường Tập Võ có thai, cũng khiếp sợ không thôi.

Vương Chính Khanh nói: “Chi e tiểu đạo cô sinh hạ hoàng tử. Hoàng thượng là người có tuổi, nếu có được ấu tử (con nhỏ), tất nhiên sủng ái, đến lúc đó thế cục như thế nào, sẽ khó có thể dự liệu được. Hơn nữa hoàng thượng tin đạo, vừa hay có con trong đạo quan, nếu nghe lời gièm pha, chỉ sợ con của tiểu đạo cô nhất định được lợi lớn.”

Cửu Giang vương dạo bước nói: “Tiểu đạo cô có tin mừng chuyện này, chỉ bằng bẩm báo hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu Bạch thị nghe tin tiểu đạo cô có thai, cũng sợ Hoàng đế nhất thời mê tâm, một khi tiểu đạo cô sinh con, ngược lại sẽ phong con của tiểu đạo cô làm thái tử. Đến lúc đó, tất cả kế hoạch mưu đồ sẽ hóa thành mây bay nước chảy.

Hoàng hậu tự có thủ đoạn của hoàng hậu, tới tháng ba, đã khuyên được Hoàng đế hạ quyết tâm, chính thức hạ chỉ phong Cửu Giang vương làm thái tử, hoàn toàn tiếp nhận triều chính cùng binh mã thiên hạ.

Khi thánh chỉ phong thái tử ban xuống, trong phủ Cửu Giang vương rối loạn cả lên. Vương Chính Khanh mấy ngày liền không được rảnh rỗi.

Một ngày như thế, Chân Ngọc lại luôn phát giận, rất không bình tĩnh, rồi té ngã trong phòng.

Đám người Hồ ma ma tìm mọi cách trấn an, lại mời đại phu vào phủ chẩn bệnh, đại phu chỉ nói không sao, chỉ cần chăm sóc cẩn thận là được, cuối cùng

kê một đơn thuốc đường thai rồi cáo từ.

Nhưng ma ma có kinh nghiệm cho rằng, nếu không có gì đáng ngại thì không cần phải uống thuốc.

Hồ ma ma nói: “Nhưng mấy ngày nay Tam phu nhân rầu rĩ không vui, không biết làm thế nào cho phải?”

Ma ma có kinh nghiệm kia cười nói: “Người có thai đa phần là như vậy, hi vọng vô thường, tính khí xấu vô cùng, qua ít ngày là ổn thôi.”

Vương Chính Khanh biết được tâm tình Chân Ngọc không tốt, liền mời ngự y trong cung đến giúp nàng bắt mạch, ngự y bắt mạch xong sau đó cười nói: “Cũng là bệnh can khí hơi tích, có chút khó có thể . Có lẽ mọi người trong phủ khẩn trương thái quá, thấy quá bí bách, ngược lại khiến cho phu nhân không vui.”

Mọi người vừa nghe, còn không phải sao? Mấy ngày nay thiếu chút nữa coi Tam phu nhân như đứa trẻ. Nàng vừa nhúc nhích, cả đám người lại khuyên, để cho nàng tĩnh dưỡng, nàng vừa đọc sách, mọi người lại sợ nàng mệt mỏi, liên tục khuyên đọc ít một chút, dù sao, cũng chính là để cho nàng nằm không nên cử động, ăn nhiều ngủ nhiều ít suy nghĩ ít cử động.

Một khoảng thời gian như thế, Chân Ngọc sao có thể cười được?

Tiền ngự y đi, Vương Chính Khanh cho người trong phòng lui hết, nhẹ nhàng sờ đầu Chân Ngọc nói: “Buồn bức lắm sao?”

Chân Ngọc bắt được tay Vương Chính Khanh, bỏ vào trong miệng cắn một cái, lúc này mới hơi hả giận, một mặt nói: “Đều tại chàng!”

Vương Chính Khanh kêu một tiếng, vừa nhìn bàn tay có thêm một dấu răng, không khỏi làm ra vẻ mặt đau khổ nói: “Tại sao người bị thương luôn là ta?”

Chân Ngọc lại hừ một tiếng, nhất thời làm bộ còn muốn cắn một cái, làm Vương Chính Khanh sợ rút tay về cầu xin tha thứ, lúc này mới thôi.

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc sau khi có thai, lại gầy đi một chút, đau lòng nói: “Nếu không, ta chuyển về phòng ở, đích thân hầu hạ nàng?”

Chân Ngọc rên một tiếng nói: “Chàng muốn chuyển, lão phu nhân và người trong phủ tất nhiên sẽ ngăn lại. Hơn nữa gần đây chàng bận việc chính sự, đi sớm về trễ, đâu có rảnh rỗi ở bên ta?”

Vương Chính Khanh nghĩ cũng phải, nhất thời trấn an nói: “Đợi bận qua hết đợt này là ổn rồi.”

Chân Ngọc lắc lắc đầu nói: “Qua thời gian này, sau khi thái tử gia đăng vị, chỉ sợ chàng lại càng bận rộn hơn.”

Vương Chính Khanh cười nói: “Ta cũng vậy học thái tử gia, phân công việc cho người dưới làm, mình chỉ ra quyết sách, vậy là có thể thoát thân.” Vừa nói vừa thương lượng với Chân Ngọc: “Vừa muốn an bài cho Chương Phi Bạch một chức vị, lại sợ người ta nói ta cậy quyền thiên vị, nàng thấy thế nào?”

Chân Ngọc nửa thật nửa đùa nói: “Chàng làm đến địa vị này, không phải là lúc nào muốn dùng công quyền làm việc riêng thì có thể tùy ý dùng sao?”

Vương Chính Khanh nhất thời cười: “Chương Phi Bạch có tài, ta lại không thể bởi vì sợ hãi người khác nói ta cậy quyền thiên vị, mà khiến hắn bị vùi dập. Cổ nhân còn nói, cử hiền bất tị thân (phải dùng người hiền thân thiết với mình)! ”

Hai người vừa nói chuyện, bên ngoài có người gõ cửa, là Chu Hàm Xảo bụng căng đi vào.

Chân Ngọc uống canh Chu Hàm Xảo trên tay, nhất thời nhìn Vương Chính Khanh một chút, lại nhìn Chu Hàm Xảo một cái, liền nói: “Chu di nương, Tam gia mấy ngày bận việc triều chính, cũng là mệt muốn chết rồi. Tối nay người qua hầu hạ hân!”

Chu Hàm Xảo vừa nghe, tay đang bụng căng run rẩy, chỉ nhìn trộm nhìn Vương Chính Khanh. Không sai, nàng là thông phòng đầu tiên của Vương Chính Khanh, sau đó lên làm di nương, nhưng nàng vẫn còn là thân xử nữ!

Khi đó Vương Chính Khanh thành thân, cưới Chân Ngọc nương vào cửa. Chân Ngọc nương cũng là người thích đồ kị, rất nhanh đã gọi bốn thông phòng của Vương Chính Khanh vào nói chuyện, không bao lâu đã bán đi ba người, chỉ còn lại Chu Hàm Xảo. Vì sao Chân Ngọc nương lưu lại Chu Hàm Xảo, nguyên nhân cũng chỉ là vì Chu Hàm Xảo còn chưa có chính thức hầu hạ Vương Chính Khanh, mà còn bày tỏ sẽ thân phục nàng.

Chu Hàm Xảo cảm khái, nhẫn nhịn đến nay, Tam phu nhân cuối cùng lương tâm trời dậy, muốn cho mình hầu hạ Tam gia rồi.

Vương Chính Khanh nghe lời Chân Ngọc nói, sắc mặt lại trầm xuống, thế này là muốn giao ta cho di nương sao? Tương lai sau khi khôi phục trí nhớ, còn có thể cho phép ta trở về phòng sao? Lòng hân không vui, đột nhiên quát Chu Hàm Xảo nói: “Còn không đi ra ngoài?”

Chu Hàm Xảo đang vui vẻ, nghe được một tiếng quát này, trong bụng trầm xuống, lại thì ra không phải Tam phu nhân không để cho ta hầu hạ Tam gia, mà là Tam gia không muốn ta hầu hạ. Nàng bụng chẹn thuốc, cúi đầu lui ra ngoài.

Chân Ngọc thấy thế, cau mày nói với Vương Chính Khanh: “Nàng là di nương, để cho nàng hầu hạ chàng cũng là điều bình thường, chàng khiển trách nàng làm cái gì?”

Vương Chính Khanh nén giận nói: “Nàng xem ta không vừa mắt?”

Nào có? Chân Ngọc có chút không hiểu nổi, không phải nói phu nhân trong phủ mang thai, sẽ phải an bài thông phòng và thiếp thị hầu hạ phu quân, tỏ vẻ hiền huệ sao? Giờ mình sai ở đâu vậy?

Thấy Chân Ngọc mù mịt, Vương Chính Khanh thở dài nói: “Ta chỉ một lòng với nàng, sẽ không đụng vào nữ nhân khác.”

Chân Ngọc có chút cảm động, sờ sờ dấu răng trên tay hần, hỏi “Còn đau không?” Nói rồi giúp hần thối.

Tâm tình Vương Chính Khanh chuyển tốt, Chân Ngọc ngồi, sờ sờ bụng của nàng, theo sờ tới trước ngực, nói nhỏ: “Lớn hơn rồi!”

Chân Ngọc chủ động sà vào lòng Vương Chính Khanh, môi thơm tiến gần. Cái khác không được, hôn và sờ thì được chứ?

Bọn họ ở nơi này triển miên, Chu Hàm Xảo lại đi tới một góc trong vườn đình, nhìn chung quanh không có người nào, liền ngồi ở trên ghế đá, vùi đầu trên đùi, thấp giọng khóc nức nở. Cứ như vậy, khóc đến hai khắc đồng hồ cũng không dừng lại được.

Cho đến một âm thanh chần chừ gọi một tiếng “Chu di nương”, nàng mới đột nhiên ngừng khóc, mờ mờ mắt đắm lệ nhìn về phía người đang tới.

Chương Phi Bạch thấy Chu Hàm Xảo khóc đến đỏ mắt, nhất thời dừng lại bước chân nói: “Chu di nương bị uất ức gì đây?”

Từ sau khi Chân Ngọc dặn bảo Chu Hàm Xảo làm xiêm áo cho Chương Phi, hai người cũng tiếp xúc mấy lần. Chu Hàm Xảo nghĩ tới Chương Phi Bạch là người hữu dụng bên cạnh Vương Chính Khanh, mình lấy lòng một chút cũng không sai, bởi vì không những giúp hần làm xiêm áo, mà còn làm giày.

Từ nhỏ Chương Phi Bạch đã mất phụ mẫu, là nuôi lớn ở nhà bá phụ, từ trước đến nay cũng không có người nào từng quan tâm hần. Lúc đó bởi vì Điền Loan Loan từng đã giúp hần, hần cảm hoài trong lòng, không đề ý tới xuất thân của Điền Loan Loan, giúp điền Loan Loan một tay. Sau lại tra rõ Điền Loan Loan có liên quan tới Tam vương gia, mới sợ đến nỗi cả người toàn mồ hôi lạnh, cũng không dám tùy tiện đến gần nữa. Thời gian này, hần được Chu Hàm Xảo làm xiêm áo, lại có hảo cảm với Chu Hàm Xảo, bởi vậy thấy Chu Hàm Xảo khóc thầm ở chỗ này, không đề ý đến cổ kị, lại đi tới hỏi một tiếng.

Thời gian Chu Hàm Xảo ở Vương gia, thân phận nhỏ bé, chưa từng có người hỏi nàng chịu uất ức gì? Cho nên vừa nghe thấy lời Chương Phi Bạch nói, nước mắt càng rơi thêm nhiều hơn.

Chương Phi Bạch suy nghĩ một chút, cũng hơi đoán ra một chút, hỏi “Là Tam phu nhân mắng nàng sao?”

Chu Hàm Xảo lắc đầu không đáp, không nhịn được Chương Phi Bạch liên tục hỏi tới, nhất thời khóc ròng nói: “Là Tam gia. Tam gia không muốn ta hầu hạ. Ta tuy là di nương, lại chưa từng hầu hạ Tam gia.”

Chương Phi Bạch nghe rõ lời Chu Hàm Xảo nói, không khỏi kinh ngạc, Chu di nương còn chưa có hầu hạ qua Tam gia? Vậy nàng.

Chu Hàm Xảo rung rung nói: “Cả đời này, ta không có chỗ dựa rồi.”

Chương Phi Bạch vừa nghe liền nói: “Tam gia hiện nay một lòng nhào vào Tam phu nhân, và lại chính sự bận rộn, tự nhiên không đề ý nàng, nhưng nàng dù sao cũng là di nương, Tam gia sẽ biết lòng tốt của nàng.”

Chu Hàm Xảo lắc lắc đầu nói: “Không thể nào, Tam gia không thể nào yêu thích ta đâu.”

Chương Phi Bạch khuyên nhủ: “Nếu thật là như vậy, nàng thử nói một tiếng với Tam phu nhân, để phu nhân cho nàng về nhà cũng được! Đến lúc đó, có thể tự do để cha mẹ giúp nàng chọn một phu quân xuất giá. Cũng không sống uống một đời.”

Chu Hàm Xảo nói: “Ta không phải là không nghĩ như vậy? Nhưng mà cha mẹ ta đã sớm qua đời rồi, tuy có ca ca và tẩu tẩu, chỉ sợ bọn họ chê ta, nào sẽ nhận ta trở về?”

Nghe được nàng như vậy nói, Chương Phi Bạch liền cạ lời rồi.

Ngược lại Chu Hàm Xảo tâm sự xong đã thông suốt, uất ức được giảm bớt, đứng lên nói: “Cám ơn Chương sư gia đã nghe ta kể khổ.” Nói rồi khẽ phúc thân chào, đứng dậy rồi đi.

Chương Phi nhìn bóng lưng Chu Hàm Xảo, nhất thời giật nhẹ xiêm áo trên người, nhìn lại giày trên chân, có chút buồn bã, nữ tử tốt như vậy, tại sao lại bị uất ức đến như thế?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Tháng bảy năm Cảnh Thái thứ năm, một mật báo chi tiết được đưa tới trước mặt Đường Tập Võ, Đường Tập Võ xem xong, đối với động thái của người trong kinh thành đã rõ như lòng bàn tay, nhất thời dạo bước suy tư.

Hiện tiểu đạo cô có cốt nhục của trẫm, cuối tháng sẽ sinh, nếu là sinh ra nữ nhi thì không sao, nếu là sinh được nhi tử, trong mắt người ở kinh thành, nhi tử này chính là uy hiếp đối với Lão Cửu, một khi trẫm không chú ý đến, chỉ sợ đứa nhỏ này sẽ sống không lâu. Hiện nay muốn yên tĩnh sống qua ngày, bảo vệ đứa nhỏ này, có lẽ nên nhường ngôi cho Lão Cửu, sau khi Lão Cửu đăng vị, tự nhiên sẽ an lòng. Khi đó tiểu đạo cô sinh hạ đứa bé, liền không trở thành uy hiếp nữa, cũng có thể bình an lớn lên. Tương lai khi trăm tuổi (chỉ chết), Lão Cửu cũng sẽ giúp đỡ chăm sóc đứa bé này.

Cuối tháng bảy, Đường Tập Võ hạ xuống một thánh chỉ, nhường ngôi Cửu Giang vương.

Cửu Giang vương nhận được thánh chỉ thì suýt nữa vui mừng mà khóc, nhiều năm mưu tính, rốt cuộc có thể thỏa mãn mong muốn rồi.

Cả đám mưu sĩ trong Vương phủ dường như không khổng chế được, một khi vương gia đăng vị, chúng ta chính là công thần, tiền đồ tựa như gấm nha!

Vương Chính Khanh biết tin, cũng là lập tức sai người trở về phủ, bẩm báo cho Chân Ngọc biết được.

Chân Ngọc nghe được tin vui, cười nói: “Xem ra Tam lang ít ngày nữa sẽ trở thành thủ phụ Nội Các trẻ tuổi nhất của Đường Quốc rồi.”

Tôi muốn Vương Chính Khanh mới trở về phủ, tự ăn mừng với Chân Ngọc một phen, hai người đều biết, lần này Cửu Giang vương đăng vị, Vương Chính Khanh không thể không có công, tiền đồ vô lượng.

Chân Ngọc thở dài nói: “Đáng tiếc ta là nữ tử, nếu không, cũng có thể được phong công thần với mọi người!”

Vương Chính Khanh trấn an nói: “Thái tử gia vẫn nhớ tới nàng, nhớ tới một phần công lao của nàng, phong công thần thì tất nhiên sẽ ban thưởng cho nàng rồi. Nàng có thể phong quang vô hạn trong các cáo mệnh phu nhân.”

Đầu tháng tám, Cửu Giang Vương Chính thức lên ngôi, cải niên hiệu thành An Bình, đại xá thiên hạ.

Vương Chính Khanh là đệ nhất mưu sĩ bên cạnh Cửu Giang vương, tất nhiên được thăng chức vị, trở thành thủ phụ Nội Các trẻ tuổi nhất từ trước tới nay của Đường Quốc, dưới một người, trên vạn người, nắm đại quyền.

Cùng với chuyện Vương Chính Khanh lên làm thủ phụ Nội Các, Chân Ngọc cũng sắp lâm bồn, mọi người trong Vương gia khẩn trương chuẩn bị, thường xuyên gọi đại phu vào phủ bắt mạch, trong lúc này rất sợ Chân Ngọc có cái sơ xuất gì.

Đội qua tết Trung thu, đến ngày mười tám tháng tám này, Chân Ngọc liền trở dạ, đám bà đỡ vội vàng vào phòng sinh, Ninh lão phu nhân cũng trấn giữ bên ngoài, chỉ chờ ôm cháu.

Vương Chính Khanh nghe nói Chân Ngọc trở dạ, không quan tâm nghị sự cùng triều thần nữa, vội vã trở về phủ trước, khi thở hổn hển đi tới bên ngoài phòng sinh, thấy Ninh lão phu nhân ngồi ở bên ngoài, nhất thời hỏi “Ngọc nương sinh chưa?”

Ninh lão phu nhân thấy Vương Chính Khanh chạy một đầu mồ hôi, có chút giận trách: “Nhìn con đi, cũng là thủ phụ Nội Các rồi, còn thiếu kiên nhẫn như vậy? Nhanh đi thay xiêm áo trở lại nói chuyện.”

Vương Chính Khanh nghe giọng của Ninh lão phu nhân, biết Chân Ngọc còn chưa sinh, đang muốn đến bên cửa sổ nhìn nàng một chút, lại bị ma ma cản lại, nhất thời gọi ở bên ngoài: “Ngọc nương, nàng ổn chứ?”

Chân Ngọc đang hừ hừ, nghe được âm thanh của Vương Chính Khanh, cất giọng nói: “Rất không tốt, đau bụng chết mất, eo cũng đau, cảm giác như sắp chết vậy!”

Vương Chính Khanh khẩn trương, vội vàng gọi người đi mời đại phu, nhất thời lại bị Ninh lão phu nhân cản lại.

Ninh lão phu nhân nói: “Đại phu đều đã mời rồi, giờ đang uống trà ở sảnh! Tam lang, con chớ làm loạn thêm, mau thay xiêm áo đi.”

“Vậy Ngọc nương nàng?” Vương Chính Khanh nghe được tiếng kêu đau của Chân Ngọc vọng ra từ bên trong, không khỏi quặn lòng.

Ninh lão phu nhân nói: “Nữ nhân sinh con đều như vậy. Lúc này Ngọc nương mới vừa trở dạ, chỉ sợ còn phải đợi mấy canh giờ sau mới có thể sinh được, con mau đi đi!”

Vương Chính Khanh vội vàng đi, rất nhanh đã thay xong quan bào, mặc phục tới đây, đợi khi nghe được tiếng la thê lương của Chân Ngọc ở bên trong phát ra, không khỏi đi tới đi lui, hận không thể sinh thay nàng.

Thời gian này Chân Ngọc cũng điều dưỡng tốt, sức lực đầy đủ, giằng co hai canh giờ, thì đứa bé được sinh ra.

Chỉ nghe một tiếng khóc của trẻ con, bên trong phòng sinh người bên ngoài đều thở phào nhẹ nhõm, cùng nhau nói: “Sinh rồi, sinh rồi!”

Bà đỡ rất nhanh báo tin mừng nói: “Chúc mừng lão phu nhân, chúc mừng Tam gia, mẫu nữ (mẹ và con gái) bình an!”

Vương Chính Khanh cười không khép miệng, liên tục nói: “Tốt, tốt!”

Ninh lão phu nhân nghe được mấy chữ mẹ con bình an, trong lòng bất ngờ, thai này là nữ? Mong đợi nhiều như vậy, lại là nữ tử!

Chân Ngọc nghe được trẻ con khóc một tiếng, nhất thời nhẹ một hơi, rồi ngủ mê man.

Chờ phòng sinh dọn dẹp xong xuôi, khi Vương Chính Khanh đi vào thì chỉ thấy tóc dài của Chân Ngọc tản trên gối, trán ướt chút mồ hôi, khẽ nhũ mày, vẻ mặt khổ sở, không khỏi hỏi ma ma: “Ngọc nương như vậy không sao chứ?”

Ma ma nói: “Không có chuyện gì, ngủ một giấc là ổn thôi.”

Nhất thời bà vú ôm oa nhi qua cho Vương Chính Khanh nhìn, cười nói: “Bộ dáng nhỏ giống như Tam phu nhân, vô cùng xinh xắn!”

Vương Chính Khanh thấy oa nhi nhỏ đĩnh đạc, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn, thật sự không nhìn ra giống Chân Ngọc chỗ nào, nhưng nhìn thế nào đều cảm thấy đáng yêu, vì thấy oa nhi dúm miệng, liền ngạc nhiên nói: “Nó biết dúm miệng!”

“Đây là đôi bụng thôi!” Bà vú cười ôm oa nhi xuống bú sữa.

Nơi này Ninh lão phu nhân đã sai người hầm canh mang tới, tuy lúc này biết được là cháu gái thì hơi thất vọng, nhưng vừa nhìn thấy oa nhi, không tự chủ liền yêu thích, nhất thời nói với Vương Chính Khanh: “Lúc trước không phải bàn bạc đặt tên cho cho oa nhi sao? Rốt cuộc chọn tên gì, chúng ta cũng dễ gọi, để oa nhi biết là gọi nó.”

Vương Chính Khanh cười nói: “Đại danh gọi là Vương Tú Đường, nữ danh thì gọi là Đường Nhi đi!”

Một lúc sau, Chân Ngọc tỉnh lại, nhất thời ngơ ngác nhìn khắp phòng, cử động nhích người, tiếp đó gượng tay lên nhìn một chút, lẩm bẩm nói: “Đúng là một giấc mộng quái lạ nha!” Thế nấp lại mơ thấy mình sống lại làm phu nhân Chân thị của Vương Chính Khanh, tiếp đó mất trí nhớ, lại còn sinh cho Vương Chính Khanh một nữ oa nhi.

Nàng bỏ ngón tay vào trong miệng cắn cắn, lại có cảm giác đau, nhất thời lại cắn nữa, không khỏi phát ra tiếng hô đau, không thể tin được nhìn kỹ bàn tay trắng nõn xinh.

Hồ ma ma nghe được âm thanh đã chạy tới, vui vẻ nói: “Tam phu nhân đã tỉnh rồi hả? Chắc là đói rồi, uống chút canh trước nha!”

“Là Hồ ma ma?” Chân Ngọc trố mắt, chẳng lẽ không phải mơ? Mình thật sự sống lại làm Chân thị phu nhân của Vương Chính Khanh sao?

Vương Chính Khanh, lão tử không thể yên cho người! Lão tử nhớ ra rồi, lúc đó trúng tên ngã xuống ở am Kim Sa, cho rằng mình chỉ có đường chết không thể nghi ngờ nữa, bởi vậy nói ra chân tướng lão tử là Chân Bàng nhân cho người, vốn trông cậy vào người giúp lão tử khắc phục hậu quả, không ngờ người lại coi lão tử như nữ nhân, trực tiếp để lão tử sinh con giúp người.

Thấy trán Chân Ngọc nổi gân xanh, Hồ ma ma bị dọa sợ, gấp gấp hỏi: “Tam phu nhân có gì khó chịu sao? Ta đi gọi đại phu.”

Việc đã đến nước này, lát nữa sẽ tính sổ với Vương Chính Khanh, hiện nay không phải thời điểm tức giận. Chân Ngọc hít sâu một hơi, khàn giọng nói: “Ta không sao. Oa nhi đâu?”

Hồ ma ma nói: “Bà vú ôm đi bú sữa rồi.” Nói qua ngoảnh nhìn Chân Ngọc, thấy nàng quả nhiên khôi phục lại vẻ mặt bình thường, liền tới đỡ nàng, dứt nửa bát canh, nói nhỏ: “Tuy là nữ oa nhi, lão phu nhân và Tam gia cũng rất vui mừng, đã sai người đến tất cả phủ báo tin mừng rồi.”

Chân Ngọc uống canh, cho phép Hồ ma ma cầm khăn giúp nàng lau mặt và tay, lại đổi xiêm áo, lúc này mới nói: “Ôm oa nhi vào để ta nhìn một chút!”

Vương Chính Khanh nghe được Chân Ngọc tỉnh lại, vội vã tới đây, vào cửa cười nói: “Ngọc nương, nàng khỏe chút nào chưa? Lúc này ngủ vẫn luôn cau mày.”

Chân Ngọc vừa nghe thấy giọng Vương Chính Khanh, thù mới hận cũ đồng loạt xông lên đầu, tim nhất thời tim, không khỏi hô một tiếng.

“Ngọc nương, nàng không sao chứ?” Vương Chính Khanh một bước tới trước giường, cúi đầu nhìn Chân Ngọc, vội vàng phân phó ma ma nói: “Mời đại phu tới đây!”

Chân Ngọc ngã xuống giường thờ hồn hèn, cố gắng trấn an mình: chớ để động khí chớ để động khí, lúc này vừa mới sinh xong, không tốt một cái, chắc sẽ chết mất!

Đại phu tới rất nhanh, chẩn hết mạch chỉ nói là trở mình mạnh quá, dặn bảo nghỉ ngơi nhiều một chút thì ổn thôi, lại dặn bảo mọi người không nên quấy rầy Chân Ngọc.

Chân Ngọc từ từ bình tĩnh lại, chìm vào giấc ngủ.

Một giấc này khi tỉnh lại, bên ngoài cũng đã thấp đèn. Sau đó bà vú ôm Tiểu Tú Đường tới cho nàng nhìn.

Vương Chính Khanh nghe được Chân Ngọc tỉnh, lại chạy tới, vừa vào cửa thấy nàng ôm oa nhi, liền gọi nhẹ một tiếng.

Chân Ngọc vốn dĩ là nghiêm mặt, đến khi ôm con, tức giận gì đó toàn bộ đã tiêu tan, chỉ cảm thấy trong ngực mềm mại, trong lòng dâng lên một cảm giác thương tiếc, khóe miệng hé ra nụ cười, không nhìn được đưa ngón tay nựng nựng khóe miệng Tiểu Tú Đường, thấy nó dúm dúm miệng, không khỏi cười nói với Vương Chính Khanh: “Nó động đây kìa!” Vào lúc này, nàng đã quên tất cả, trong lòng chỉ có Tiểu Tú Đường.

Vương Chính Khanh tiến tới nhìn, nhất thời cũng đưa ngón tay chọc chọc má Tiểu Tú Đường, cười hí mắt nói: “Thật mềm!”

Ngón tay Chân Ngọc lại sờ sờ tai nhỏ của Tiểu Tú Đường, hắc hắc nói: “Giống như không có xương.”

Vương Chính Khanh cũng đưa tay chọc, chứng minh nói: “Quả thật giống như là không có xương, mềm nhũn.”

Hai người vừa sờ vừa bóp lại chọc, Tiểu Tú Đường rốt cuộc không nhịn được, “Oa oa” khóc lên, ta đây mệnh khổ, có một đôi cha mẹ như vậy, nhìn như dờ hơi!

Ninh lão phu nhân nghe tiếng mà đến, vừa vào cửa thấy hai vợ chồng trên Tiểu Tú Đường, chọc Tiểu Tú Đường phát khóc, không khỏi trách mắng bọn họ nói: “Oa nhi còn nhỏ, sao có thể làm loạn? Bà vú đâu rồi, mau tới ôm dỗ nó cẩn thận.”

Nhất thời bà vú đi vào ôm Tiểu Tú Đường lui xuống, Ninh lão phu nhân cùng Hồ ma ma mệt mỏi một ngày, lúc này cũng không chịu được nữa, phân phó ma ma hầu hạ Chân Ngọc cho tốt, rồi cũng đi xuống.

Vương Chính Khanh lòng tràn đầy vui mừng, chỉ để cho ma ma chờ ngoài cửa, hẩn dụ dằng hỏi Chân Ngọc: “Mệt mỏi sao?”

Chân Ngọc chỉ cảm thấy vừa mệt lại mỏi, đang muốn ngả đầu đi ngủ, nhất thời nghe được lời Vương Chính Khanh nói, lửa giận lại dâng lên, nói với Vương Chính Khanh: “Tối đây!”

Vương Chính Khanh tiến tới một chút, đỡ Chân Ngọc nói: “Làm sao rồi?”

Chân Ngọc cắn răng nghiêng lợi nói: “Vương Trọng nguyên, khi ta trúng tên ngã xuống, rõ ràng nói cho người biết thân phận của ta, kết quả là người đối xử với ta như thế này sao?”

Ngọc nương khôi phục nhớ? Vương Chính Khanh cả kinh, tiếp đó định thần lại, mở miệng nói: “Ngọc nương à, nàng muốn ta đối xử với nàng như thế nào? Lạnh nhạt nàng? Bỏ nàng? Giờ nàng đã là thân nữ tử, chỉ có đối xử với nàng thật tốt, mới thật sự là tốt cho nàng!”

Chân Ngọc ngẩn ngơ, rốt cuộc không cam lòng, nhỏ giọng nói: “Nhưng người cũng không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, để ta sinh con cho người chứ!”

“Ngọc nương Ngọc nương, nàng nay vừa mới sinh con, nguyên khí bị tổn thương nặng nề, không nên tức giận, còn phải nghỉ ngơi thật tốt, đợi hết tháng ở cữ, ta mặc cho nàng đánh phạt.” Vương Chính Khanh thấy mặt Chân Ngọc tái nhợt, rốt cuộc lo lắng, sợ tranh luận với nàng tiếp, sẽ đa thương nàng, nhất thời chỉ nhanh chóng nhận sai và trấn an.

Vương Chính Khanh nói chuyện, thật ra thì vui vẻ, Ngọc nương mặc dù khôi phục nhớ, dù sao cũng đã làm nữ nhân trong thời gian dài, nói chuyện và cử chỉ lại có ý vị nữ tử, và lại hiện nay vừa sinh, có lẽ sẽ cùng ta vui vẻ sống qua ngày.

Chân Ngọc còn muốn tranh luận, nhưng rốt cuộc buồn ngủ, chỉ hung hăng trừng Vương Chính Khanh một cái, lúc này mới ngả đầu ngủ.

Một tháng vội vã trôi qua, Chân Ngọc ở cữ xong, ngày đầu tiên sau tháng ở cữ, chính là hành hung Vương Chính Khanh một trận, hỏi “Sau này vẫn còn dám ức hiếp ta nữa không?”

Vương Chính Khanh nửa quỳ ở trên giường cầu xin tha thứ: “Không dám! Chỉ là hôm nay là ngày đầy tháng của nữ nhi, lát nữa còn phải tiếp đãi tân khách, nàng đừng đánh mặt ta.”

Chân Ngọc lại bắt được tay áo Vương Chính Khanh, vén lên đánh mấy cái mới dừng tay, thở gấp nói: “Đánh cho đau tay ta, hôm nay cứ như vậy trước đây, buổi tối sẽ tiếp tục.”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Hôm nay là ngày Tiểu Tú Đường đầy tháng, mọi người Vương gia loay hoay xoay quanh, hiện nay Vương Chính Khanh là thủ phủ Nội Các, quyền cao chức trọng, tân khách tới tiệc rượu đầy tháng của Tiểu Tú Đường nối liền không dứt. Chỉ là ba người con dâu của Vương gia, hai người thì theo phu quân

nhậm chức ở bên ngoài, Chân Ngọc lại mới ra tháng không thể lo việc, Ninh lão phu nhân không thể làm gì khác hơn là tự mình quản lý, nhất thời loay hoay chân không chạm đất. May mà có Vương Chính Dao tới đây giúp tiếp đãi tân khách, Ninh lão phu nhân mới có thời gian để thở.

Nhất thời Vương Chính Khanh và Chân Ngọc ôm Tiểu Tú Đường ra ngoài, chúng phu nhân vây lại, đều chắc chắn tán dương: “Bộ dạng xinh đẹp quá, tương lai lớn lên, chỉ sợ ở mê chết người.”

Vương Chính Dao chen tới nói: “Đều nói nó giống cô cô này, mọi người xem một chút giống hay không?”

Mọi người nhìn kỹ họ mấy lần, cười nói: “Quả nhiên có chút giống. Dao nương tử chính là mỹ nhân, năm đó lang quân Tăng gia chết mê, không dễ dàng gì mới lấy được về phủ. Giờ oa nhi giống cô cô, sau khi lớn lên, công Vương gia chỉ sợ ở bị đập nát mất.”

Chân Ngọc khẽ mỉm cười, oa nhi nhà ta là đã định gả cho Chân Nguyên Gia, chuyện công bị đập nát, tất nhiên sẽ không xảy ra.

Vương Chính Dao lại hưng phấn, nói đùa với Chân Ngọc: “Tẩu tẩu, không bằng chúng ta thân càng thêm thân. Tẩu xem Đại Lang nhà muội lớn hơn Đường Nhi nửa tuổi, tuổi vừa hợp, kết thông gia từ bé có được không?”

Chân Ngọc còn chưa có đáp, Vương Chính Khanh mở miệng nói trước: “Không tốt. Con ta mới đầy tháng, các người liền muốn cướp nó từ tay chúng ta, đừng mơ tưởng!”

Vương Chính Dao cười nói: “Tam ca, ca sao lại nói như vậy chứ? Đây là đính hôn, không phải cướp cô dâu có được không? Và lại bây giờ định, không phải còn phải chờ oa nhi lớn lên, sau khi cập kê mới tới đón dâu mà? Cũng không phải là cưới ngay bây giờ.” Nói xong thì cười.

Quý thị đã lên phía trước nói: “Không phải nói gả Đường Nhi cho Nhị Lang nhà ta sao?”

“Lúc nào thì nói?” Vương Chính Dao ngạc nhiên nói: “Đính hôn cho Đường Nhi rồi sao?”

Chân Ngọc cười nói: “Mọi người đừng nghe Thế tử phu nhân nói lung tung? Lúc đó chỉ nói đùa, Thị lang phu nhân còn nói muốn chi phúc vi hôn! Đúng rồi, Thị lang phu nhân cũng lâm bồn rồi đi? Tháng này ở cũ, cũng quên hỏi đến việc của nàng ấy.”

Quý thị cười nói: “Có lẽ tháng sau sẽ sinh, bây giờ nàng ấy cũng không dám ra cửa.”

Vừa nói chuyện, lại có người của phủ Thị lang tới tặng quà, nói là Tiền thị không thể ra cửa, bởi vậy chỉ mang quà tặng tới đây. Chân Ngọc thấy người tới tặng quà chính là ma ma đặc lực bên cạnh Tiền thị, liền gọi lại hỏi “Phu nhân nhà người như thế nào rồi?”

Ma ma này thấy Chân Ngọc tự mình hỏi, liền kính cẩn đáp: “Phu nhân nhà nô tài vẫn ổn, chỉ là chân bị sưng, đại phu dặn bảo bình thường đi lại nhiều một chút, chỉ Thị lang gia cũng không dám cho phu nhân ra ngoài, chỉ cho hoạt động trong phủ. Hôm nay làm âm muốn tới uống rượu đầy tháng, rất cuộc bị người cản lại.”

Chân Ngọc cười nói: “Đại ta ở cũ xong, khi nào rảnh sẽ tới thăm nàng ấy.” Nói rồi cho người tiễn ma ma ra ngoài.

Vương Chính Khanh nhìn ở trong mắt, âm thầm vui mừng. Ngọc nương chịu cùng Thế tử phu nhân và Thị Lang phu nhân kết giao, đây cũng là thừa nhận thân phận địa vị hiện giờ của mình, dần dần thích ứng cuộc sống như thế rồi.

Chân Ngọc xoay quanh các vị phu nhân, ánh mắt lại đang tìm Chân Thạch và Kiều thị, nhất thời hỏi “Đại tẩu cùng Nguyên Gia Nguyên Phương đâu?” Nguyên Gia à, hôm nay nương tử nhà cháu đầy tháng, cháu lại không lên đây chúc mừng?

Hồ ma ma cười nói: “Kiều nương tử bọn họ tới lâu rồi, chỉ là bên cạnh phu nhân chật ních người, họ không chen lên được.”

Chân Ngọc nhất thời cười gọi Kiều thị cùng Nguyên Gia Nguyên Phương, ba người họ vội vàng tiến lên, đợi thấy rõ Tiểu Tú Đường, Kiều thị kinh ngạc nói: “Bộ dạng của Đường nương tử như vậy, giống hệt Nguyên Phương khi còn bé!”

Chân Ngọc nhất thời khom người, ôm Tiểu Tú Đường tới gần Chân Nguyên Phương hơn, so sánh nhìn một chút, cười nói: “Bây giờ nhìn, cũng có mấy phần giống nhau, ai không biết, còn tưởng rằng hai đứa là tỷ muội.”

Hôm nay người đến chúc mừng, đều là quý phu nhân và nương tử nhà phú quý, Kiều thị xuất thân hàn môn (nghèo khó), nào thấy qua trường hợp này, may là nàng không luống cuống, nhưng cũng cảm thấy không xứng, chỉ chờ ở một bên, cũng không vây quanh Chân Ngọc như người khác, lúc này nghe thấy Chân Ngọc nói, rõ ràng còn giống như ngày trước, coi nàng như đại tẩu mà đối đãi, không khỏi cảm thán: thiện nhân mà Ngọc nương trông ngày trước, hôm nay đã kết thiện quả rồi. Nhìn Ngọc nương, hôm nay đã là thủ phụ phu nhân, hăng hái cỡ nào, vẫn còn nhớ nhân tình lúc trước, coi chúng ta như thân thích, còn đối xử với Nguyên Gia và Nguyên Phương như vậy, ta còn có lời gì nói sao?

Chân Ngọc để bà vú ôm Tiểu Tú Đường, nàng kéo Chân Nguyên Gia và Chân Nguyên Phương giới thiệu với mọi người: “Hai đứa bé này, là chất nhi chất nữ của ta, nhìn một chút, có phải giống Đường Nhi nhà ta hay không?”

Mọi người cũng biết Chân Ngọc và Chân Thạch kết bái huynh muội, đối đãi với Kiều thị như đại tẩu, lúc này thấy thế, tự nhiên muốn nể mặt, cười nói: “Quả nhiên là một nhà, giống lắm!”

Quý thị thấy Chân Nguyên Gia tuổi tuy nhỏ, cũng đã có tuần nhũ khí phách, cũng sạch sách xưng kỳ, (các nàng cứ hiểu là có tài đi, ta không biết edit kiểu gì luôn *_*) khi biết được đang đi học ở Vương gia tộc học, việc học không tệ, lại khen một câu, cười nói: “Đứa nhỏ này rất giống Chân Bảng nhãn

trước kia!”

Chân Ngọc gật gật đầu nói: “Cũng giống ta.”

Tiểu Tú Đường dù sao tuổi cũng nhỏ, náo loạn một lát liền ngủ thiếp đi. Chân Ngọc sợ con bị giật mình, liền sai bà vú ôm vào đi ngủ, sau đó nói chuyện cùng với các vị phu nhân.

Phu nhân Hộ bộ chủ sự Tiền Tiến Ích Quách thị nói thầm với Chân Ngọc đạo: “Phu nhân nghe nói chưa? Một vị tiểu đạo cô hầu hạ Thái thượng hoàng, tháng này cũng sinh hạ một đứa con. Tiểu hoàng tử ra đời mới được mười ngày, hoàng thượng đã phong vương, ân sủng khác thường.”

Chân Ngọc cười nói: “Thái thượng hoàng tuổi già có con, đương nhiên yêu thích. Hoàng thượng cần thiết thuận nước đẩy thuyền, ân sủng vị Tiểu Hoàng đệ này.”

Quách thị là đại tẩu của Tiền thị, bởi vì Tiền thị thân thiết với Chân Ngọc, Quách thị đương nhiên cũng muốn thân cận với Chân Ngọc. Hai người nhỏ giọng nói mấy câu, Quách thị lại nói: “Hoàng thượng còn muốn nhận này tiểu hoàng tử vào cung nuôi dưỡng, sợ người trong đạo quan hầu hạ không tận tâm. Thái thượng hoàng lại cự tuyệt, nói tiểu hoàng tử ra đời trong đạo quan, nuôi dưỡng trong đạo quan mới thích hợp.”

Chân Ngọc cười một tiếng, chuyện hoàng thượng muốn nhận tiểu hoàng đệ vào cung nuôi dưỡng, chỉ là làm ra vẻ thôi, mà Thái thượng hoàng phương diện đâu rồi, đâu yên tâm giao tiểu nhi tử cho người khác nuôi dưỡng?

Đường Tập Võ quả thật không tin người khác, tiểu nhi tử mặc dù còn chưa có đầy tháng, thế nhưng ông đã bắt đầu lo lắng, rất sợ sau khi băng hà, tiểu nhi tử sẽ bị người bạc đãi.

Đạo cô sinh dưỡng tiểu hoàng tử đạo hiệu là Pháp Tuệ, từ sau khi sinh, cũng là lo lắng trùng trùng, rất sợ có người muốn hại mình và nhi tử. Có cung nữ cơ trí nói với Pháp Tuệ: “Nghe nói Thủ phụ phu nhân mới sinh một nữ nhi, hiện đã đầy tháng. Tuệ đại sư nếu lo lắng về sau, không bằng bây giờ xin Thái thượng hoàng hạ chỉ ban hôn, để tiểu hoàng tử cùng nữ nhi của Thủ phụ đại nhân đính ước từ nhỏ. Có Thủ phụ đại nhân che chở, tiểu hoàng tử tất nhiên có thể bình an lớn lên.”

Pháp Tuệ vừa nghe ánh mắt sáng lên, đương kim hoàng đế toàn dựa vào Vương Chính Khanh giúp đỡ, mới thành công đi lên ngôi vị hoàng đế, nếu tiểu hoàng tử đính hôn với nữ nhi của Vương Chính Khanh, ngộ nhờ Thái Thượng Hoàng chính xác như thế nào, còn có Vương Chính Khanh che chở mình mẹ con, cũng cso thêm một bảo đảm.

Pháp Tuệ có ý định, tới tối liền cầu kiến Đường Tập Võ, nói ra ý tưởng.

Đường Tập Võ cũng muốn tìm một núi dựa cho tiểu hoàng tử Đường Tân Trung, nghe vậy cũng lay động, nhất thời nói: “Nếu muốn cho Vương Chính Khanh che chở Trung Nhi, tất nhiên không thể bắt ép, còn phải để Vương Chính Khanh cam tâm tình nguyện mới có thể.”

Đạo gần đây Pháp Tuệ cũng thám thính được một chút tin tức bên ngoài, bởi vậy nói: “Thế tử phu nhân và Thị Lang phu nhân gần đây thường xuyên qua lại với Thủ phụ phu nhân, quan hệ cực tốt, không bằng truyền họ tới đây, để các nàng thuyết phục Thủ phụ phu nhân. Nếu Thủ phụ phu nhân đồng ý, Thủ phụ đại nhân cũng sẽ không phản đối. Hơn nữa Trung nhi nay đã phong vương, tương lai nữ nhi Thủ phụ đại nhân vào phủ, chính là một vương phi, làm sao lại không chịu?”

Đường Tập Võ cười nhạt, một triều Thiên tử một triều thần, cho dù ông là Thái thượng hoàng, hiện nay muốn như thế nào, cũng phải nói cho Hoàng đế một tiếng. Bởi vậy nói: “Chuyện như vậy cứ giao cho Hoàng đế đi làm là xong!”

Chân Ngọc không biết nữ nhi của hấn (nguyên tác đây ạ) lại được người thương nhớ, thấy tiệc rượu sắp tan, liền bảo người làm đi coi Tiểu Tú Đường ngủ hay chưa, muốn ôm ra cho các vị phu nhân nhìn một chút.

Nhất thời bà vú ôm Tiểu Tú Đường ra ngoài, cười nói: “Đường nương tử ngủ một giấc, tỉnh lại tỉnh tỉnh dễ chịu hẳn.”

Chúng phu nhân lại trêu chọc Tiểu Tú Đường một phen, lúc này mới dần cáo từ.

Chân Ngọc giữ Kiều thị và Nguyên Gia Nguyên Phương lại, cười nói: “Đại tẩu đừng bước, lát nữa hãy đi.”

Kiều thị liền cười ở lại, giúp đỡ Chân Ngọc tiễn tân khách.

Vương Chính Dao cũng sợ nhi tử trong nhà khóc rống tìm người, nhất thời cũng cáo từ, cười nói với Kiều thị: “Kiều nương tử nếu rồi rãnh, tới đây trò chuyện cùng tẩu tẩu nhà ta nhiều hơn mới phải.” Vương Chính Dao cũng nhìn rõ, đại ca cùng đại tẩu mình đối đãi với gia đình Chân gia này, thân thiết khác thường! Trong đó phải có nguyên nhân, mình tất nhiên cũng không thể bạc đãi bọn họ.

Vương Chính Dao vừa đi, Chân Ngọc ôm Tiểu Tú Đường đặt vào lòng Chân Nguyên Gia nói: “Nào, ôm một chút!”

Chân Nguyên Gia năm nay bảy tuổi rồi, tuổi còn nhỏ, nhưng có lẽ có tiết, làm việc khiến người khác ưa thích, lúc này đón lấy ôm Tiểu Tú Đường, vững vàng ôm bé trong vòng tay, nhỏ giọng cười nói: “Mềm nhũn, giống con mèo nhỏ cháu nuôi khi còn bé.”

Kiều thị lại sợ Chân Nguyên Gia ôm Tiểu Tú Đường không chắc, chỉ ở bên cạnh khấn trương nhìn, cười nói: “Để nương bé đi!”

Chân Ngọc một tay kéo Kiều thị nói: “Đại tẩu đừng quá khấn trương, để Nguyên Gia ôm là được.” Từ nhỏ liền thân cận, bồi dưỡng tình cảm, tương lai

thành thân, mới có thể ân ái.

Kiều thị vẫn là không yên lòng, đứng ngồi không yên .

Chân Ngọc thừa dịp bà vú đứng ở một bên, nhất thời đến gần nói bên tai Chân Nguyên Gia: “Ôm Đường Nhi cho tốt, nó trưởng thành rồi sẽ gả cho cháu, làm nương tử của cháu, bây giờ làm cho nó vui vẻ, lớn lên mới có thể thích cháu.”

Chân Nguyên Gia: “.”

Chân Nguyên Phương lại gần nhìn Tiểu Tú Đường, thấy nàng đang phun bong bóng, liền nói: “Nha, Đường nương tử phun bong bóng kia, thật đáng yêu quá!”

Chân Nguyên Gia nghe Chân Nguyên Phương, tự động phiên dịch thành: “Nha, đại tẩu nhà ta phun bong bóng kia, thật đáng yêu quá!”

Tiểu Tú Đường phun bong bóng một lát, đột nhiên nhắm mắt, “Ừm” một tiếng, tiếp đó, có mùi hôi chua bốc ra.

Chân Nguyên Phương đang lại gần nhìn Tiểu Tú Đường, ngửi phải mùi, trong giây lát phản ứng kịp, la àm lên: “Không xong, Đường nương tử tè rồi !”

Chân Nguyên Gia ngo ngắc, tự động phiên dịch lời Chân Nguyên Phương thành “Không xong, đại tẩu nhà ta tè rồi!”

Tiểu Tú Đường cũng không biết, nàng tè một bãi này, đủ để Chân Nguyên Gia giẫm cọt cả đời. Trong nhiều năm về sau, Chân Nguyên Gia nhắc tới đoạn chuyện cũ này, còn hừ hừ nói: “Một nhóc con, lúc đây tháng năm đó, còn tè trong lòng ta đấy! Ta giúp cô cô, cho nàng tiểu tiện đại tiện, thật không dễ dàng gì nuôi nàng lớn, hôm nay lại trèo lên đầu ta rồi hả?”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Sau khi tân khách về hết, Vương Chính Khanh cười theo, đỡ Chân Ngọc trở về phòng, lên tinh thần, dịu dàng chân thành nói: “Oa nhi cũng sinh rồi, vậy chúng ta vui về sống qua ngày nhé?”

Thời gian trước Chân Ngọc mất trí nhớ, tư thái nữ nhân học mười đủ mười, giờ này mắt hạnh tròn tròn, khẽ nói: “Nào có chuyện dễ dàng như thế?”

“Vậy nàng muốn như thế nào?” Vương Chính Khanh biết, nếu không thể làm cho Chân Ngọc bớt tức giận, cuộc sống này không có cách nào trôi qua.

Chân Ngọc nghĩ lại chuyện lúc trước một lượt, rồi nghĩ lại thời gian mất trí nhớ này một lượt, mặc dù cảm thấy tội trạng của Vương Chính Khanh không nhiều, nhưng riêng chuyện dụ nàng sinh con này, đã là không thể tha thứ, nhất thời quát: “Cuộc sống này không thể nào trôi qua rồi.” Nói xong tự đánh ngực mình.

“Ngọc nương, nàng đánh ta mắng ta đều được, chính là đừng đánh mình, ta đau lòng.” Vương Chính Khanh giữ tay Chân Ngọc nói: “Nàng mới ra tháng, đừng tức giận hại thân thể.”

Tay Chân Ngọc vùng vẫy, quả đầm như mưa rơi trên người Vương Chính Khanh, nhưng giờ nàng chỉ là cô gái nhỏ, và lại ở cử một tháng, thân thể càng mềm mại, hơi sức cũng không tính lớn, quả đầm đánh trên người Vương Chính Khanh lúc này, Vương Chính Khanh cũng không cảm giác đặc biệt đau, nhưng miệng hần lại kêu đến thê thảm khác thường, giống như bị thương rồi.

Chân Ngọc đánh một lát, chê Vương Chính Khanh da thịt cứng rắn, đánh làm tay đau, bởi vì quát: “Cởi xiêm áo ra, nằm sấp trên giường đi.”

Vương Chính Khanh mừng thầm, mơ mộng tình cảnh tiếp theo, cực kỳ nhu thuận cởi xiêm áo, nằm ở trên giường, mềm mại nói: “Kính xin Ngọc Lang thương tiếc chút, xuống tay không nên quá nặng.”

“Ngươi già bộ như vậy, liền cho rằng lão tử sẽ thương hoa tiếc ngọc?” Chân Ngọc gằm nhẹ nói: “Ngươi biết lúc lão tử sinh con đau thế nào không? Không bằng cho ngươi cũng nếm thử một chút đau đớn, để ngươi biết đau rốt cuộc là như thế nào?” Nàng nói xong, nhảy xuống cầm lấy cây nến trên bàn, gờ tới nói: “Cho ngươi biết thế nào gọi là đau.”

Vương Chính Khanh nghe được giọng nói quý dị của Chân Ngọc, không khỏi giật mình, chưa kịp nói chuyện, liền cảm giác trên lưng đau xót, nhất thời cầu xin tha thứ: “Ngọc nương, Ngọc Lang, tha cho ta đi, lần sau ta không dám nữa đâu!”

Chân Ngọc đổ sáp nóng trên lưng Vương Chính Khanh, nhìn trên lưng hần có thêm mấy đốm nhỏ, lại nghe hần hét đến thê thảm, âm thanh cũng thay đổi, cũng không dám phản kháng, nhất thời lửa giận hơi tan, cười trên lưng Vương Chính Khanh, một tay cầm cây nến, một tay véo hông của hần hỏi “Sau

này vẫn còn có dám bắt nạt ta nữa hay không?”

“Không dám không dám!” Vương Chính Khanh kêu, cầu xin nói: “Để cho ta lật người nhé, nằm sắp lâu quá bị tức ngực.”

“Còn muốn lật người khi ở dưới thân ta?” Chân Ngọc càng thêm dùng sức cười, lấy tay vân vê hồng đậu trước ngực Vương Chính Khanh, bấp đùi cũng dụi dụi, hừ nói: “Mơ đi!”

Vương Chính Khanh nhịn mấy tháng, lúc này đây mỹ nhân lại gần bên người, lại cứ không thể động, nhất thời cực kỳ khó chịu, chỉ giãy dụa, phối hợp với Chân Ngọc, để nàng đắc ý.

Chân Ngọc sờ nắm một lát, một hơi thổi tắt nến trong tay, chọt đâm cây nến vào hạ thân Vương Chính Khanh, nghe hắn phát ra tiếng kêu gào đau khổ, lúc này mới giải hận.

“Được rồi, người trở về thư phòng đi!” Chân Ngọc thờ hờn hờn đứng dậy, mất đi cây nến trong tay, có chút buồn bã, rốt cuộc là không thể thật sự làm gì hắn.

Vương Chính Khanh thân thể khó chịu, nhỏ giọng nói: “Ngọc nương, nàng đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, sao có thể lại đuổi ta đi đây?” Nói qua lật người, đưa tay kéo Chân Ngọc, tình nhiệt như lửa.

Chân Ngọc vừa thấy tình trạng của hắn, không khỏi ngạc nhiên, đã đánh cho thành như vậy, lại vẫn còn ý định nhếch lên, thật là phục hắn!

Vương Chính Khanh nhất thời đã là nhào qua, bỏ nhào trên người Chân Ngọc, đề lại nói: “Ngọc nương, đừng làm rộn, chúng ta.”

Chân Ngọc thấy giãy dụa cũng không thoát, lại lo lắng, vội nói: “Ma ma từng dặn qua, mặc dù ra tháng rồi, nhưng vẫn không thể động phòng, ít nhất phải sau năm mươi ngày mới được, nếu không, sẽ tổn hại thân thể.”

Vương Chính Khanh vừa nghe, mặc dù nửa tin nửa ngờ, rốt cuộc không chế thân thể, cứng rắn rời khỏi người Chân Ngọc, giọng nói khàn khàn: “Đây mới thật sự là trùng phạch.”

Chân Ngọc thấy hắn như vậy, lửa giận toàn bộ tiêu tan rồi, nhất thời nói: “Cái này, không phải còn có Chu di nương sao? Người sủng hạnh nàng đi!”

Trong lòng Vương Chính Khanh biết, nếu hắn đi tìm di nương, về sau hoàn toàn đừng nghĩ vào được phòng Chân Ngọc, nhất thời nói: “Di nương cái gì? Ta còn chưa bao giờ chạm vào nàng ta. Sớm muộn phải đưa nàng ta đi. Đừng không có việc gì lại ở bên cạnh thật chướng mắt.”

Chân Ngọc giật mình nói: “Trong phủ nhà ai không phải nuôi mấy vị thiếp xinh đẹp hay sao? Nhưng phủ chúng ta chỉ còn lại một vị di nương, người còn muốn đưa đi? Dám đưa đi thử coi?”

Vương Chính Khanh hắng giọng một tiếng nói: “Lại nói, Chu di nương gần đây hình như cũng không lộ diện. Chỉ cần nàng ta không tiếp cận nàng, trong phủ cũng ngại nuôi nàng ta?”

Gần đây Chu Hàm Xảo quả thật bớt xuất hiện trước mặt Vương Chính Khanh, giờ này thiếu thừa may vá dưới đèn, cúi đầu nửa ngày, nhất thời đau nhức, mới đứng lên xoa cổ.

Xuân Nhu thấy nàng như vậy, khuyên nhủ: “Đường nương tử có nhiều xiêm áo, lại không vội mặc, di nương cần gì làm gấp như vậy?”

Chu Hàm Xảo nhỏ giọng nói: “Ta làm, chính là tâm ý của ta, Tam phu nhân tự nhiên nhìn thấy.”

Xuân Nhu rốt cuộc than thở rồi, Tam gia không muốn gấp, chỉ lấy lòng Tam phu nhân có tác dụng gì đâu? Thời gian Tam phu nhân mang thai tới khi sinh dài như vậy, Tam gia cũng không muốn di nương hầu hạ, về sau càng thêm không cần. Hôm nay chịu khổ, không biết lúc nào mới tốt?

Chu Hàm Xảo đẩy cửa sổ ra ngắm trăng, thấy ánh trăng như nước, khó khăn lắm trời thu mát mẻ, cũng lại thấp đầu, suy nghĩ: không biết Chương sư gia làm xiêm áo mùa thu chưa?

Xuân Nhu thấy Chu Hàm Xảo hoảng hốt, nhẫn nhịn, nhìn không được, cuối cùng nói: “Di nương thời gian này cũng có cơ hội gặp Chương sư gia, Chương sư gia này là một người nhanh nhẹn hoạt bát, sao không cầu xin hắn giúp đỡ nghĩ cách, xem có thể ra khỏi khốn cảnh này hay không?”

Chu Hàm Xảo trầm mặc một lát nói: “Để sau đi!”

“Di nương, tuổi không nhỏ, không thể trì hoãn tiếp nữa, sớm tính toán cũng là bình thường.” Xuân Nhu khuyên một câu nữa.

Chu Hàm Xảo chỉ đành phải nói: “Mấy ngày nữa giúp Chương sư gia làm đôi giày, khi đưa cho hắn sẽ nhờ hắn giúp tìm cách.”

Xuân Nhu nghe Chu Hàm Xảo có một tính toán, lúc này mới yên lòng.

Thời gian này dưới sự an bài của Vương Chính Khanh, Chương Phi Bạch làm ở hộ bộ một chức, làm việc với Vi Đồng Phụ. Chỉ là hắn còn chưa có đặt mua đình viện, nhất thời vẫn còn ở Vương gia.

Ninh lão phu nhân thấy hắn nay đã có chức quan, tuổi cũng không nhỏ, nên muốn giúp thu xếp hôn sự, chỉ là hỏi mấy lần, Chương Phi Bạch đều mơ hồ

thoái thác, nhất thời suy đoán Chương Phi Bạch nhìn trộm nương tử một nhà nào đó, bởi vậy không hề hỏi tới nữa.

Chương Phi Bạch cũng là rầu rĩ, không sai, một năm này, xiêm áo hần mặc trên người, đôi giày dưới chân, đều từ tay Chu Hàm Xảo, ngay cả hà bao bên hông, cũng là Chu Hàm Xảo thêu, hai người mặc dù không có nói rõ, suy cho cùng có chút ý tứ ở bên trong. Chỉ là Chu Hàm Xảo dù sao cũng là di nương của Vương Chính Khanh, bảo hần mở miệng như thế nào?

mấy ngày trôi qua, Chu Hàm Xảo quả nhiên làm giày, mượn cơ hội gặp Chương Phi Bạch, đưa lên giày nói: “Vào thu rồi, thời tiết lạnh, cố ý làm đế giày dày hơn một chút, đi thoải mái một chút.”

Chương Phi Bạch nhận lấy giày, cúi đầu hồi lâu nói: “Nàng có tính toán gì?”

Chu Hàm Xảo biết ý của lời này, nhất thời nói: “Ta chỉ là nữ tử yếu đuối, có thể có tính toán gì đây?”

Chương Phi Bạch khẽ cắn răng, quyết định nói ra tâm sự, bởi vậy mời Chu Hàm Xảo ngồi xuống, châm chúc hồi lâu nói: “Xảo Nương, mặc dù ta không bằng thủ phụ đại nhân, rốt cuộc cũng là một nhân tài, hơn nữa chưa từng lấy vợ, không biết nàng”

Chu Hàm Xảo cúi đầu, mặt nhất thời đỏ tới mang tai, tâm can nhảy loạn, nhỏ giọng nói: “Ta sao?”

Chương Phi Bạch thấy Chu Hàm Xảo không bỏ chạy, mà lại còn chịu nghe hần nói tiếp, nhất thời mừng rỡ, nói: “Không biết nàng chịu đi theo ta hay không? Nếu chịu, ta tự nhiên sẽ cầu hôn nàng với thủ phụ đại nhân.”

Chu Hàm Xảo đợi lâu, chính là những lời này, nhất thời nước mắt tràn mi, nước nở nói: “Ta như thế nào không chịu? Chỉ sợ chàng”

Chương Phi Bạch nghe xong lời này, trái tim yên ổn, ngồi xổm trước mặt Chu Hàm Xảo nói: “Chỉ cần nàng chịu, tất cả sẽ dễ dàng hơn.”

Chu Hàm Xảo ngượng ngùng đỏ bừng hai gò má, đang muốn nói cái gì nữa, lại sợ mình luống cuống, nhất thời hốt hoảng đứng lên, chạy như bay.

Chương Phi Bạch cũng không đuổi theo, chỉ tựa vào cạnh cửa nhìn bóng dáng của Chu Hàm Xảo, tảng đá lớn đè trong lòng bấy lâu cũng đã rơi xuống đất. Chỉ cần Chu Hàm Xảo chịu, lấy hiểu biết của mình với thủ phụ đại nhân, là nhất định sẽ tác thành cho mình và Chu Hàm Xảo .

Khi Chương Phi Bạch tìm Vương Chính Khanh thì vừa đúng Vương Chính Khanh đang đi dạo, buồn bực vì một chuyện.

Thấy Chương Phi Bạch đến, Vương Chính Khanh cười nói: “Đang muốn tìm ngươi đây, trùng hợp là ngươi đã tới rồi.”

Chương Phi Bạch vội vàng hỏi “Thủ phụ đại nhân có chuyện gì quan trọng?”

Vương Chính Khanh bảo Chương Phi Bạch ngồi xuống, đợi Thị Thư dâng trà lui ra, lúc này mới nói: “Hoàng thượng triệu kiến, nói Thái thượng hoàng có ý muốn vương đính hôn, người lựa chọn đính hôn, chính là Đường nương nhà ta.”

Chương Phi Bạch kinh ngạc nói: “Vương còn chưa có đầy tháng đâu, đã muốn đính hôn?”

Vương Chính Khanh nói: “Thái thượng hoàng đây là muốn mượn ta làm tấm chắn, về sau giúp đỡ vương ngăn đao cản súng!”

Chương Phi Bạch nói: “Thủ phụ đại nhân tuyệt đối không thể đồng ý chuyện này. Một khi thủ phụ đại nhân thành nhạc phụ của vương, mọi chuyện của vương, tất nhiên phải công trên lưng, đến lúc đó, người có lòng quấy nhiễu châm ngòi, hoàng thượng nghi hoặc, địa vị thủ phụ đại nhân tất nhiên sẽ bị dao động.”

Vương Chính Khanh nói: “Ta không phải là không nghĩ như vậy? Chỉ là ý Thái thượng hoàng, lại không thể tùy tiện không tuân theo?”

Chương Phi Bạch nói: “Thái thượng hoàng không phải tin đạo sao? Chuyện này giao do đạo sĩ đi làm là được.”

Vương Chính Khanh nhất thời vỗ tay nói: “Phi Bạch nói không sai. Ta cũng là quan tâm quá sẽ bị loạn, nhất thời không nghĩ tới cái này.”

Chỉ cần mua chuộc được mấy đạo sĩ thượng hoàng tin tưởng, để cho bọn họ xem số mệnh cho vương một chút, nói mệnh của vương, không nên lấy nữ oa cùng tuổi làm vợ vân vân, Thái thượng hoàng nhất thời nghi ngờ, tất nhiên sẽ buông tha chuyện này.

Hai người nói xong chánh sự, Chương Phi Bạch cũng không cáo lui, nhất thời muốn nói lại thôi.

Vương Chính Khanh nhìn ở trong mắt, hơi kỳ quái, hỏi “Chương sư gia có lời gì không ngại gì nói thẳng?”

Chương Phi Bạch há hốc mồm, nhất thời vén áo quỳ xuống nói: “Lại có một chuyện muốn xin thủ phụ đại nhân đồng ý!”

“Đứng lên lại nói! Tình cảm giữa chúng ta, còn có chuyện gì cần người quỳ xuống cầu xin hay sao?” Vương Chính Khanh vội đỡ Chương Phi Bạch đứng lên, cười nói: “Đến tột cùng là chuyện gì?”

Lá gan Chương Phi Bạch tăng lên, thừa dịp dừng khí vẫn còn, một hơi nói: “Ta muốn cầu hôn Chu Hàm Xảo làm vợ, xin thủ phụ đại nhân tác thành!”

Vương Chính Khanh ngạc nhiên, giọng nói âm trầm, nói: “Nàng là di nương của ta, người không chê nàng sao?”

Chuong Phi Bạch nói: “Ta biết rõ, nàng chưa từng hầu hạ qua thủ phụ đại nhân, mà thủ phụ đại nhân, đoán chừng cũng sẽ không muốn nàng hầu hạ. Đã như vậy, sao thủ phụ đại nhân không cho nàng một con đường sống?”

Vương Chính Khanh nghe được lời này của Chuong Phi Bạch, nhất thời nói: “Cho dù ta chịu thả Chu di nương, chỉ sợ Ngọc nương chưa chắc đã chịu!”

Chuong Phi Bạch: “.”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Cuối cùng vẫn là Chu Hàm Xảo đến cầu xin Chân Ngọc.

Chân Ngọc nghe xong Chu Hàm Xảo nói xong, cực kỳ kinh ngạc hỏi: “Người không cần Tam gia, mà muốn Chuong sư gia kia?”

Chu Hàm Xảo mặt phản ứng đó, cúi đầu nói: “Là Tam gia không cần nô gia. Nô gia chưa bao giờ hầu hạ qua Tam gia một lần nào, đoán chừng về sau cũng không có cơ hội hầu hạ. Nô gia vô dụng.”

Chân Ngọc nhìn kỹ Chu Hàm Xảo, tư thái tốt như thế này, bộ dáng lại xuất sắc như vậy, mình nhìn cũng động lòng, Vương Chính Khanh sao lại không cần nàng hầu hạ đây? Nếu không phải là mình và Vương Chính Khanh làm vợ chồng, con cũng đã sinh, có lẽ cũng nghi ngờ hắn có vấn đề.

Chu Hàm Xảo thấy Chân Ngọc không đáp, không khỏi luống cuống, tăng thêm can đảm nói: “Cầu xin phu nhân tác thành!” Nói xong lập tức khấu đầu.

Chân Ngọc buồn bực, mỹ nhân như thế, sẽ phải đưa không cho Chuong Phi Bạch, buồn cười? Đợi chút, nhớ ở kiếp trước, Chuong Phi Bạch cũng là có liên quan tới một thiếp thị của Vương Chính Khanh, sau lại bị thiếp thị này liên lụy, rồi khỏi Vương gia, phản bội Vương Chính Khanh tìm tới Tam vương gia nương tựa. Vậy bây giờ thì sao?

Chân Ngọc hỏi tường chuyện cũ, cuối cùng nhớ ra, ở tiền thế, người có dính dấp tới Chuong Phi Bạch, là Điền Loan Loan. Mà Điền Loan Loan không phải là người của Tam vương gia sao? Đời này, tại vì mình can thiệp, Điền Loan Loan bại lộ thân phận trước, vì vậy Chuong Phi Bạch cũng không bị nàng ta liên lụy, tiếp tục làm việc bên cạnh Vương Chính Khanh. Nhưng Chuong Phi Bạch rốt cuộc vẫn muốn bắt cóc một di nương của Vương Chính Khanh mà! Ý trời như thế, sao có thể phản kháng?

”Chu di nương, không đúng, hiện nay phải gọi người Xảo Nương rồi.” Chân Ngọc ý bảo Chu Hàm Xảo, cười nói: “Người đã một lòng muốn ở cùng Chuong sư gia, ta tự nhiên tác thành. Chỉ là thời gian này người ở bên cạnh hầu hạ ta, đột nhiên xa người, có chút không quen. Về sau lập gia đình, nếu rồi rảnh, cũng phải thường xuyên tới chơi.”

Chu Hàm Xảo vốn đứng lên, nghe xong lời này lại quỳ xuống, thút thút nói: “Tạ phu nhân thành toàn chi ân!”

Chân Ngọc đắm bàn, chứng mỹ nhân đều đi rồi, rất tịch mịch!

Vương Chính Khanh dù sao cũng là Nội Các thủ phụ, một di nương bên cạnh hắn muốn cùng sư gia thành thân, chuyện như vậy truyền đi, luôn khiến cho người suy đoán, rước lấy lời ra tiếng vào. Chân Ngọc suy nghĩ được một lượt, liền đi gặp Ninh lão phu nhân.

Rất nhanh, Ninh lão phu nhân ra mặt, mượn cơ hội nói với bên ngoài, nói Chu Hàm Xảo vốn là hầu hạ bà, bởi vì bà sợ bên cạnh Vương Chính Khanh và Chân Ngọc thiếu người thỏa đáng, liền để Chu Hàm Xảo đi hầu hạ vợ chồng bọn họ, mà Chân Ngọc thấy Chu Hàm Xảo khéo léo mềm mại, nhất thời liền nâng làm di nương. Chỉ là Chu Hàm Xảo từng nhận ân huệ của Chân Ngọc, liền nhớ ân tình của Chân Ngọc, trong lòng trong mắt chỉ có Chân Ngọc, cũng không dám vượt giới hạn một bước tiếp cận Vương Chính Khanh. Qua mấy năm như vậy, Chu Hàm Xảo vẫn còn là thân nữ nhi. Vẫn là Ninh lão phu nhân nhìn không đành, muốn tìm nơi nương tựa cho Chu Hàm Xảo, vừa vặn Chuong Phi Bạch chưa đón dâu, hỏi hai người, hai người cũng nguyện ý thành đôi, bởi vậy muốn tác thành cho bọn họ vãn vãn.

Có lời giải thích này của Ninh lão phu nhân, mặc kệ bên ngoài tin tưởng cũng được, không tin cũng được, chuyện Chuong Phi Bạch cầu hôn Chu Hàm Xảo, cuối cùng có thể đặt lên bàn đề thảo luận rồi.

Chuong Phi Bạch lại sợ đêm dài lắm mộng, chỉ nhanh chóng mua trạch viện, lại chọn ngày lành, chờ rước dâu.

Chân Ngọc mặc dù buồn bực, rốt cuộc cũng giúp Chu Hàm Xảo đặt mua một chút trang phục, để Hồ ma ma giúp chuẩn bị đồ cưới, cũng không bạc đãi Chu Hàm Xảo.

Cuối tháng mười, Chu Hàm Xảo liền thành thân cùng Chuong Phi Bạch.

Sau khi chuyện tốt của Chu Hàm Xảo được truyền đi, người hâm mộ nàng nhất, chính là Hạ Sơ Liễu.

Sau khi Cửu Giang vương đăng vị, chỉ dẫn theo một phần cơ thiếp cùng mỹ nhân vào cung, Hạ Sơ Liễu bởi vì từng đưa cho Vương Chính Khanh sau lại bị trả về phủ, tự nhiên bị chọn ở lại, đợi trong vương phủ.

Nàng ta nghe được Chu Hàm Xảo có nơi chốn ổn định, nhất thời cảm thán thân thể mình, không khỏi khóc. Chu Hàm Xảo tốt số, được gả cho người tốt! Nô gia lúc nào mới may mắn như vậy đây?

Hạ Sơ Liễu đang nghẹn ngào, lại có nha đầu Bích Tâm bên cạnh Đường Diệu Đan tìm đến nàng ta, để nàng ta thêu một bức.

Sau khi Cửu Giang vương chuyển vào cung, Đường Diệu Đan lại ở lại trong vương phủ, nhân tiện quản lý mọi chuyện trong phủ. Nha đầu Bích Tâm của nàng ta đương nhiên cũng nắm quyền quản gia.

Hạ Sơ Liễu thấy là Bích Tâm, vội giả vờ cất bay vào mắt, che giấu cho qua, nhất thời thấy là một bản vẽ liên hoàn thất xảo lạc tử thao (các nàng tha cho ta về tên bức tranh), liền nhận lấy, và nói: “Nếu muốn thêu tinh xảo, chỉ sợ nửa tháng mới có thể thêu xong.”

Bích Tâm nói: “Ngươi từ từ mà thêu! Tháng sau thêu xong là được.”

Hạ Sơ Liễu nhìn nói: “Cái này hơi nhỏ một chút, có muốn làm lớn hay không?”

Bích Tâm cười nói: “Không cần, cứ nhỏ thế này, đây là quà chuẩn bị đưa cho Hành vương, lớn quá không dễ chơi.”

Hạ Sơ Liễu tính toán một chút, Hành vương Đường Tấn Trung sinh ngày mừng tám tháng chín, nay còn nhỏ mà, đâu biết chơi thất xảo đồ? Có lẽ Đường Diệu Đan phải đến cầu kiến Thái thượng hoàng, tùy ý mang theo một bức tranh thêu qua thôi! Đã như vậy, từ từ thêu là được.

Đạo mất đã tới cuối tháng mười một, Đường Diệu Đan lấy thất xảo đồ Hạ Sơ Liễu thêu xong, dọn dẹp một phen liền đến đạo quan cầu kiến Đường Tập Võ.

Cùng thời điểm đó, Đường Tập Võ đang để một đạo sĩ coi mệnh cho Đường Tấn Trung.

Đạo sĩ cười nói một phen, nói số mệnh Đường Tấn Trung kim quý, trường thọ nhiều phúc. Chỉ có một điều, không nên thành thân với cùng nữ oa tuổi, nếu thành thân, sẽ giảm thọ vận vận.

Nghe nói thế, Đường Tập Võ mặc dù không tin hết, rốt cuộc vẫn có vướng mắc trong lòng, trong bụng tự suy nghĩ: vốn là muốn cho Trung Nhi đính ước với nữ nhi của Vương Chính Khanh, không ngờ xem số mệnh, đều nói không tốt. Một người nói không tốt cũng được, ngay cả năm người đều nói không tốt, xem ra chuyện này thực sự phải từ bỏ rồi.

Vương Chính Khanh lấy được tin tức Đường Tập Võ buông tha chuyện kết thân thì mới thở phào, lại nói chuyện này với Chân Ngọc.

Chân Ngọc có chút kinh sợ, phù, con rể suýt nữa thì bị đổi người rồi! Nếu không phải Đường Nhi còn quá nhỏ, thật muốn cho nó đính hôn cùng Nguyên Gia ngay bây giờ! Nàng có ý nghĩ này không phải ngày một ngày hai, chỉ là chưa đề cập với Vương Chính Khanh, lúc này liền nhân cơ hội nhắc tới.

Vương Chính Khanh nghe được nàng chuẩn bị gả Tiểu Tử Đường cho Chân Nguyên Gia, đương nhiên không đồng ý, nói: “Hai đứa còn nhỏ, và lại bây giờ nhìn Nguyên Gia mặc dù thông tuệ, ai biết trưởng thành như thế nào đây? Chuyện này thật sự không được.”

Chân Ngọc một tay véo tai Vương Chính Khanh nói: “Ngươi không phải chê Nguyên Gia xuất thân bình thường sao?”

Vương Chính Khanh kêu đau nói: “Ta há là loại người như vậy? Đường Nhi nếu gả cho Hành Vương, tương lai chính là vương phi đấy, ta đều không lạ gì, làm sao sẽ bởi vì thân phận Nguyên Gia của mà chê nó?”

Chân Ngọc buông tay ra nói: “Dù sao Nguyên Gia là chất nhi của ta, ta quyết tâm muốn bồi dưỡng nó, cũng muốn gả Đường Nhi cho nó.” Nói xong dò xét Vương Chính Khanh, đáng về nếu ngươi không phục, sẽ tới túm ngươi đánh toi bởi. Quả đám mới phải đạo lý cứng rắn, người nào thắng người đó làm chủ.

Vương Chính Khanh bị nàng chọc cười, suy nghĩ một chút nói: “Như vậy nhé, nếu Nguyên Gia lớn lên có thể thi cử nhân, mà Đường Nhi cũng không ghét nó, khi đó sẽ bàn về hôn sự thì như thế nào?”

Chân Ngọc vừa nghe liền cười, “Nguyên Gia còn thông tuệ hơn ta lúc trước, giống như nó, chỉ là một cử nhân có gì khó? Tương lai nếu không được, cũng sẽ là tiến sĩ. Đường Nhi gả cho trạng nguyên chắc rồi.” Nói qua nhớ tới chuyện năm đó, chợt oán giận, “Nếu không phải là có người lấy tướng mạo đề người, năm đó ai là Bảng nhãn ai là Trạng nguyên còn chưa nhất định!”

Vương Chính Khanh sững sờ, à, đây là muốn tính nợ cũ sao? Hắn cũng dò xét Chân Ngọc, “Người nào lấy tướng mạo đề người hả? Khi đó trên kim điện, Thánh thượng là bởi vì ta hơn nàng một tuổi, nhìn chừng chặc, lúc ấy mới định ta là Trạng nguyên.”

“Chẳng chặc gì chứ? Trên điện ngươi tựa như không tước xoe đuôi, hấp dẫn ánh nhìn của mọi người, không định ngươi làm Trạng nguyên mới là lạ? Rõ ràng chính là lấy tướng mạo đề người.” Chân Ngọc hừ nói: “Sau lại vào vương phủ, ngươi cũng chen ép ta đủ chuyện, chuyên môn đối nghịch với ta.”

Vương Chính Khanh ho nhẹ một tiếng nói: “Đó là vì muốn nàng chú ý tới ta, để nàng đặt ta ở trong lòng.”

Chân Ngọc giật mình nói: “Ngươi đừng nói, trước kia ngươi đã thích ta rồi?”

Vương Chính Khanh buột miệng, gương mặt tuấn tú đỏ lên, cuống quýt mượn cớ, chạy như bay bỏ đi.

Chân Ngọc trở mặt nửa ngày, trước kia hắn đã thích mình rồi?

Nơi này Hồ ma ma thấy Vương Chính Khanh đi ra ngoài, liền vào hầu hạ Chân Ngọc, lại nói: “Mấy ngày nữa Đường nương tử tròn trăm ngày rồi, nhưng nên cho nó áo bách xảo.” (có lẽ là áo khi trẻ đủ trăm ngày chẳng???)

Đang nói chuyện, lại có người phủ Thị lang tới đây, nói Tiền thị có thân thích Giang Nam tới chơi, mang theo rất nhiều đặc sản Giang Nam, vì nghĩ tới Chân Ngọc cũng là người Giang Nam, liền sai người đưa ít đặc sản tới.

Hồ ma ma giúp nhận lễ, thưởng cho người kia, sau khi tiễn ra ngoài, quay đầu lại nói với Chân Ngọc: “Thị Lang phu nhân quả thật có tâm”

Chân Ngọc cười nói: “Nàng ấy là một người phúc hậu, cũng đáng để kết giao.”

Hồ ma ma liền cười nói: “Thị Lang phu nhân tính tình vốn cũng không tồi, bởi vì lần này sinh nhi tử, được coi trọng hơn, càng quản lý nhiều hơn, suy nghĩ rất chu toàn. Ngay cả thân thích Giang Nam tới, cũng có thể nghĩ tới phu nhân là người Giang Nam, muốn đưa một chút đặc sản cho phu nhân, phần tâm ý này cũng không thể phụ, phu nhân lại phải hồi lễ mới đúng.”

Chân Ngọc cười nói: “Ma ma xem đó mà làm thôi!”

Tối ngày Tiểu Tú Đường tròn trăm ngày, đương nhiên lại có phu nhân các phủ tới tặng quà, Chân Ngọc cũng vẽ cho Tiểu Tú Đường mấy bức tranh, chuẩn bị thu lại, đợi Tiểu Tú Đường lớn mới lấy ra xem.

Vẽ còn chưa khô, Vương Chính Dao lại ôm nhi tử Đại Lang được mười tháng đi vào, liếc mắt nhìn thấy đứa trẻ trong tranh, lại nhìn Tiểu Tú Đường, không khỏi “Oa oa” hét lớn: “Vẽ quá giống đấy, có toàn bộ thần thái của Tiểu Tú Đường. Đại tẩu đại tẩu, cũng vẽ cho Đại Lang nhà muội đi.”

Chân Ngọc đạo: “Nhà muội không phải mời họa sư tới vẽ rồi sao?”

Vương Chính Dao mắt không rời khỏi bức họa, la ầm lên: “Họa sư gì chứ, sao có thể so sánh với đại tẩu? Trước khi không xem tranh của đại tẩu, cũng cho là họa sĩ vẽ không tệ, bây giờ thấy rồi, muội lại không có cách nào nhìn tranh họa sư kia vẽ rồi.”

Chân Ngọc bật cười nói: “Họa sư mà nghe thấy, phải đau lòng lắm.”

“Quán hán khi gió?” Vương Chính Dao thấy Chân Ngọc muốn thu dọn bút vẽ, nhất thời nhào tới ngăn lại, cầu xin: “Đại tẩu, chỉ một bức thôi mà!”

Chân Ngọc bất đắc dĩ, chỉ đành nói: “Muội buông tay, ta vẽ cho Đại Lang là được.”

“Vẽ cho Nhị Lang nhà ta nữa!” Một âm thanh đột nhiên vang lên, cũng là Quý thị dẫn Đường Nhị lang hơn ba tuổi tiến vào.

Chân Ngọc có chút nhức đầu, chỉ đành phải nói: “Bọn nhỏ cũng ngồi không yên trong một thời gian được, hay là bày một chút đồ ăn và đồ chơi xuống dưới, cho chúng nó ngồi xuống! Ta sẽ vẽ một bức họa chung cho chúng nó.”

Nhất thời mọi người đặt nệm xuống dưới, bày các loại điểm tâm nhỏ cùng ít đồ chơi, để ba đứa bé chơi bên dưới.

Đường Nhị lang hơn ba tuổi, cơ trí một chút, trong chốc lát chiếm rất nhiều điểm tâm nhỏ cùng đồ chơi đến bên cạnh, cười hắc hắc.

Tăng Đại Lang còn chưa biết đi, chỉ bò qua bò lại dưới đất, dùng đầu đụng mấy tú cầu nhiều màu sắc, chính mình thoải mái vui vẻ.

Tiểu Tú Đường mới một trăm ngày, không biết ngồi, chỉ nằm dưới đất, lăn qua lăn lại, một lúc thì lăn đến trước mặt Tăng Đại Lang, lúc thì lại lăn tới trước mặt Đường Nhị lang, tự cảm thấy thích thú, cũng vui vẻ.

Chân Ngọc vừa mới mở giấy ra vẽ, lại có Lập Hạ đi vào bẩm báo, nói Kiều thị dẫn Nguyên Gia Nguyên Phương tới, nàng nhất thời cười nói: “Đang muốn vẽ tranh, tại sao có thể thiếu Nguyên Gia Nguyên Phương đây?”

Chân Nguyên Gia vừa tiến đến, nghe thấy Chân Ngọc muốn vẽ cho mấy đứa bé một bức họa chung, hắn không biến sắc đi qua, đưa tay ôm lấy Tiểu Tú Đường, để bé ngồi trên đùi mình, tìm cho bé một món đồ chơi nhỏ cầm trên tay chơi, cũng là đồ được thỏa đáng.

Chân Ngọc nhìn lên, âm thầm cười, tiểu tử giỏi lắm, cũng biết phải cướp người đến tay trước!

Chân Nguyên Gia đỡ Tiểu Tú Đường nửa ngày, không dễ dàng gì để Chân Ngọc vẽ xong, lúc này mới giao Tiểu Tú Đường cho bà vú.

Bà vú cười nói: “Đây cũng là kỳ, Đường nương tử bình thường không thích người lạ ôm, gặp mặt Tiểu Lang quân cũng không nhiều, lại chịu để Tiểu Lang quân ôm lâu như vậy.”

Chân Nguyên Gia nói: “Nhìn bộ dáng của nàng, là thích cháu ôm.”

Chân Ngọc tới đây cười nói: “Duyên phận đấy!”

Nhất thời bà vú muốn ôm Tiểu Tú Đường đi xi tiểu, Tiểu Tú Đường lại ô ô gọi Chân Nguyên Gia, uốn éo người không chịu đi.

Chân Ngọc nhìn, phán đoán: “Đường nương không bỏ được Nguyên Gia rồi. Nguyên Gia, đi, giúp đỡ bà vú cho Đường nương đi tiểu đi.”

Chân Nguyên Gia: “.”

Bà vú thấy Tiểu Tú Đường uốn qua uốn lại trong lòng, chỉ sợ nàng đi tiểu trên người mình, quýnh lên nói: “Tiểu Lang quân, Đường nương từ thích cháu đó, cháu giúp ta một tay!”

Chân Nguyên Gia yên lặng: Được rồi, cho nương tử đi tiểu vậy!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Đào mất đã qua Tết, cũng là An Bình năm thứ hai rồi.

Trong tháng Giêng mọi chuyện bận rộn, Chân Ngọc lại bị ho, ban đêm thường tỉnh do ho, ban ngày lại không sao, mời đại phu chẩn bệnh kê đơn thuốc, co điều bị ho vào mùa xuân, không dễ khỏi. Thấy đã ho mười ngày, uống thuốc mà vẫn không đỡ hơn, nàng cũng không kiên nhẫn nữa, nhất thời nhớ tới lão chủ trì miếu Thanh Phong tự chế một loại cao lê (cao được làm từ lê), hình như có hiệu quả với ho xuân, bởi vì nói với Vương Chính Khanh, muốn lên miếu Thanh Phong một chuyến.

Vương Chính Khanh nói: “Nàng đang bị ho, không nên ra ngoài gió, muốn có cao lê, sai người đi hỏi lão hòa thượng miếu Thanh Phong là được.”

Chân Ngọc cười nói: “Ngươi cho rằng lão hòa thượng là lão hòa thượng bình thường, không có chuyện gì đặc biệt chế được chờ người khác tới cửa hỏi à?”

Vương Chính Khanh lúc này mới nhớ tới, lão hòa thượng lúc trước chế cao lê, cũng là bởi vì Thái thượng hoàng tình cờ bị ho, trong thời gian ngắn không khỏi, ông ta nghe nói, mới chế cao dâng lên. Hiện nay tự mình đi hỏi ông ta cao lê, ông ta nhất định sẽ không thêm để ý tới, chính là để ý, trong tay cũng chưa chắc đã có sẵn cao lê.

Chân Ngọc thấy Vương Chính Khanh phản ứng kịp, lúc này mới nói: “Vẫn là để ta đích thân lên miếu Thanh Phong, đánh vài ván cờ cùng lão hòa thượng, sau khi thắng, đòi ông ấy cao lê mới được.”

Vương Chính Khanh suy nghĩ một chút nói: “Cũng được, vừa hay sáng mai ta nghỉ cuối tuần, cũng có thể cùng nàng lên miếu Thanh Phong.”

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi dậy hai người chuẩn bị một chút, liền dẫn theo ma ma và nha đầu, ngồi xe ngựa đến miếu Thanh Phong.

Lão hòa thượng miếu Thanh Phong thấy là Chân Ngọc tới, nhất thời nói: “Thế nào, uống hết trà Vân Vụ rồi, lại muốn tới thắng mấy hộp sập?”

Chân Ngọc bật cười nói: “Bây giờ chủ trì không có lòng tin thắng ta à?”

Lão hòa thượng miếu Thanh Phong hậm hực, “Mỗi lần ngươi đều thay đổi nước cờ, muốn thắng ngươi một ván, đâu có dễ đâu?”

Chân Ngọc khích tướng nói: “Nói như vậy, bây giờ chủ trì không dám đánh cờ cùng ta rồi sao?”

“Phu nhân quá khinh thường lão nạp rồi.” Lão hòa thượng miếu Thanh Phong sầm mặt, “Đánh thì đánh, ai sợ ai?”

Chân Ngọc lại cười nói: “Nếu lần này vẫn thắng liền chủ trì ba ván, không cần trà Vân Vụ nữa, cao lê là được rồi.”

Thanh Phong miếu lão hòa thượng sùng sốt nói: “Cao lên không có sẵn, nếu muốn, còn phải động thủ nấu, nhanh nhất ngày mai mới có thể xong.”

Chân Ngọc nói: “Ngày mai thì ngày mai. Đến lúc đó sai người đến lấy là được.”

Lão hòa thượng miếu Thanh Phong: ngươi khẳng định sẽ thắng lão nạp ba trận sao?

Vương Chính Khanh cười bọn họ nói chuyện, đến khi bày xong bàn cờ, hắn cũng chỉ ở bên cạnh quan sát, cũng không nói nhiều.

Sau ba ván cờ, lão hòa thượng suýt nữa lại biến sắc, thua quá thảm.

Chân Ngọc cười hì hì nói: “Chủ trì tối nay chế cao lê cho tốt nha!”

Lão hòa thượng đột nhiên ăn vạ, quay đầu nói: “Không chế.”

”Nhưng người rõ ràng đồng ý, hơn nữa có chơi có chịu, thế này?” Chân Ngọc không dám tin nhìn lão hòa thượng, người xuất gia cũng có thể lật lọng sao?

Lão hòa thượng thông thả ung dung nói: “Đồng ý cái gì? Người nào nghe thấy?”

Vương Chính Khanh cũng ngạc nhiên, nhất thời mở miệng nói: “Vây chủ trì phải như thế nào, mới bằng lòng chế cao lê đây?”

Lão hòa thượng liếc nhìn Chân Ngọc một cái rồi nói: “Kỳ phổ (sách dạy đánh cờ) của Kỳ vương (vua cờ).”

Thì ra là ư ả ý đồ này à? Chân Ngọc thầm đồ mò hôi, đỡ trán nói: “Chủ trì à, ta đâu có kỳ phổ của Kỳ vương gì đó? Người làm khó ta rồi.”

Lão hòa thượng không tin, trợn mắt nói: “Chỉ người nhỏ như vậy cô gái, không có kỳ phổ của Kỳ vương, sao có thể đi được những nước cờ như thế? Hơn nữa, đi một bước nghĩ mười bước, nữ tử bình thường há có thể làm được?”

Chân Ngọc cũng trợn mắt, thật lâu sau mới nói: “Kỳ phổ của Kỳ vương quả thật không có, nhưng trong tay cũng có mấy quyển kỳ phổ tàn cuộc của tiền nhân, nếu chủ trì muốn, thì đưa tới là được.”

”Cứ quyết định như vậy.” Lão hòa thượng mừng rỡ, kỳ phổ của Kỳ vương cái gì, hần đã sớm biết không tồn tại ở thế gian rồi, lúc này nói như vậy, chỉ là muốn ép Chân Ngọc lấy bí kíp dạy đánh cờ trong tay ra thôi! Kỳ phổ tàn cuộc của tiền nhân cái gì đó, đúng là mình thứ mình cần mà!

Vương Chính Khanh cười nói: “Vây thế này, sáng mai ta cho người cầm sách dạy đánh cờ tới đối cao lê với chủ trì.”

Hai bên quyết định, Vương Chính Khanh lúc này mới dẫn Chân Ngọc ra khỏi tĩnh thất.

Hai người đi tới đại điện, lại đụng phải đoàn người xông tới trước mặt, nhất thời dừng bước, lúc này mới thấy rõ là Nhậm Đạt Lương bảo vệ Đường Diệu Đan tới dâng hương.

Nhậm Đạt Lương hiện đã vinh dự trở thành Lễ Bộ Thị Lang, quan chức mặc dù không bằng Vương Chính Khanh, rốt cuộc cũng vẻ vang rồi.

Mất thấy là Vương Chính Khanh cùng Chân Ngọc, Nhậm Đạt Lương tự nhiên vội vàng qua gặp, lại cười nói: “Thủ phụ đại nhân cũng có lúc rỗi rảnh, sáng sớm đã cùng phu nhân đến miếu Thanh Phong. Nghe nói lão chủ trì thu trà mùa thu, không lẽ phu nhân là tới để thắng lấy trà thu hay sao?” Câu sau của hần, cũng là nói với Chân Ngọc.

Chân Ngọc cười lên tiếng: “Chỉ là bị ho, tới xin lão chủ trì cao lê mà thôi.”

Nhậm Đạt Lương vừa nghe, xoay người lại nói với Đường Diệu Đan nói: “Cổ họng Quận chúa ngày gần đây khó chịu, uống những thuốc kia cũng không thấy hiệu, nếu không cũng hỏi lão chủ trì một lọ cao lê ăn một chút. Cao lê này nhuận phổi trị ho tốt nhất đấy.”

Đường Diệu Đan thấy Vương Chính Khanh và Chân Ngọc, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt, lúc này nghe được lời Nhậm Đạt Lương, liền gật gật đầu nói: “Muốn một lọ cũng tốt.”

Kể từ sau sự kiện am Kim Sa, Đường Diệu Đan cùng Thân thị bất hòa, nay Thân thị được phong hoàng hậu nương nương, trên mặt mặc dù không có thế nào, rốt cuộc vẫn đề phòng Đường Diệu Đan, dùng mọi cách ngăn cản không để cho nàng gặp Hoàng đế. Đầu năm mồng một, khi trong cung mọi người đoàn tụ thì Đường Diệu Đan cũng đang trong phủ đơn độc qua ngày này, đêm đó ăn đồ chiên rán, lại uống rượu say, làm tổn thương cổ họng, đến nay vẫn chưa khỏi hẳn.

Chân Ngọc liếc thấy Đường Diệu Đan, chuyện lúc trước rõ ràng hiện về, trong lòng hỗn tạp mọi cảm xúc, nhất thời tìm sợi trà, kiếp trước đó, uống mình cuồng si với nàng, không ngờ nàng lại độc ác hạ độc hại mình. Khi mất trí nhớ, có chút hận nàng, cho nên nhìn Hồng Tụ không vừa mắt, sau lại đưa Hồng Tụ đi, mới sáng khoái một chút. Đợi đến khi khôi phục trí nhớ, nhớ tới chuyện lúc trước, chỉ cảm thấy ân oán khó tiêu tan.

Đường Diệu Đan thấy Chân Ngọc nhìn sang, nhất thời chán ghét xoay đầu đi, nói với Nhậm Đạt Lương: “Đi thôi!”

Nhậm Đạt Lương vội chấp tay cáo từ với Vương Chính Khanh cùng Chân Ngọc, ra khỏi đại điện cùng với Đường Diệu Đan, quay đầu đi tìm lão chủ trì hỏi cao lê.

Cho đến khi bóng dáng của Đường Diệu Đan biến mất, Chân Ngọc còn đứng ở tại chỗ, không nói được đối với Đường Diệu Đan là hận hay là oán.

Vương Chính Khanh yên lặng nhìn Chân Ngọc, cũng không thúc giục nàng, chỉ chờ nàng tự phục hồi lại tinh thần.

Một lúc lâu sau, Chân Ngọc vuốt vuốt ngực, cảm giác tức ngực hơi tan đi, lúc này mới hỏi Vương Chính Khanh: “Nhậm Đạt Lương thế nào lại đi cùng Quận chúa

?”

Thế nào, người ta hại chết nàng...nàng còn không bỏ được nàng, chỉ để ý quan tâm nàng ta ở chung với ai sao? Vương Chính Khanh nói thầm trong lòng, trong miệng đáp Chân Ngọc: “Vị hôn thê của Nhậm Đạt Lương mất rồi, giờ đây hân là thí sinh đất hàng cho vị trí phu quân trong kinh thành. Quận chúa đi cùng với hân, cũng không có gì khác thường.”

Chân Ngọc ngẩn ra, Đường Diệu Đan sẽ coi trọng Nhậm Đạt Lương sao?

Vương Chính Khanh đột nhiên không nhịn được, lôi kéo Chân Ngọc nói: “Không có chuyện gì quan tâm người khác làm cái gì? Nơi này gió lớn, mau mau trở về phủ thôi!”

Hai người về phủ, lại có Chân Thạch tới chơi, nhất thời gặp mặt, mọi người nói chút chuyện tiêu thụ ẩm tửu sa.

Chân Thạch cười nói: “Lại nói, lần trước Ngọc nương nặn ra những ẩm tửu sa nhỏ bằng nắm tay kia, được những nhân sĩ thanh đàm yêu thích nhất. Trong kinh đều đang tìm kiếm. Phải để sư phụ chế bình làm ra một lượng lớn ẩm tửu sa nhỏ. Đoán chắc năm nay có thể kiếm bộn rồi.”

Vương Chính Khanh cười nói: “Làm rất tốt, đợi đến khi có báo cáo tài chính cuối năm, không thể thiếu một quan chức huynh.”

Chân Thạch không ngờ lại có chuyện tốt này, nhất thời nửa mừng nửa lo, đứng lên nói: “Cám ơn thủ phụ đại nhân!”

Vương Chính Khanh cười một cái nói: “Huynh là đại ca của Ngọc nương, chính là người nhà, chỉ cần làm việc tốt, tự nhiên sẽ có tiền đồ, cần gì đa tạ?”

Nói không chừng, sau này còn trở thành thông gia! Vì tương lai Tiểu Tú Đường, cũng phải lôi kéo họ trước.

Chân Ngọc cũng cười nói: “Đại ca nhanh ngồi xuống, muội coi đại ca như đại ca ruột, Nguyên Gia Nguyên Phương hai đứa nó, cũng là cháu trai cháu gái ruột, nếu đại ca có sự nghiệp về vang, mặt mũi muội cũng sẽ sáng sủa.”

Chân Thạch vừa mới ngồi xuống, tiếp lời Chân Ngọc: “Nói lời thật lòng, ta luôn cảm thấy cách làm việc và nói chuyện của Ngọc nương, cùng đệ đệ Ngọc Lang quá mức giống nhau, với ta mà nói, cũng coi Ngọc nương như muội muội ruột. Hiện muội phụ cùng muội muội có thân phận địa vị như thế này, ta sao không biết xấu hổ mà nhút nhát làm người? Nhất định sẽ làm việc thật tốt, có tiền đồ, không làm muội phụ cùng muội muội mất mặt.”

Chân Ngọc thấy Chân Thạch không cảm kích nàng nữa, mà thực sự coi nàng như muội muội, trong bụng cũng vui mừng, lần này sống lại, vòng vèo giúp Cửu Giang vương đăng vị, nhìn huynh trưởng một nhà sự hòa thuận, tâm nguyện đã trọn vẹn!

Chân Thạch nghe được mấy ngày nay Chân Ngọc mắc ho xuân, tất nhiên quan tâm mấy câu, nhất thời sợ Chân Ngọc mệt nhọc, liền đứng dậy cáo từ.

Tiểu Chân Thạch đi, Chân Ngọc cũng không dám đi gặp Tiểu Tú Đường, sợ mình truyền bệnh cho bé, chỉ về phòng nghỉ ngơi.

Hồ ma ma hầu hạ Chân Ngọc nằm xuống, liền cùng Lập Hạ nói chuyện ở hành lang.

Lập Hạ lặng lẽ nói: “Nghe nha đầu bên phía lão phu nhân nói, Đại gia sai người đưa thư tới đây, nói Đại phu nhân lại mang bầu, tính cả thai này, chính là bốn đứa bé rồi. Trước đây đã sinh hai nhi tử, thai này là nam hay nữ cũng không sao.”

Hồ ma ma rầu rĩ nói: “Đại gia Nhị gia bên đó nhiều phòng (chỉ thê thiếp), Tam gia tuy là thủ phụ, con nối dõi này lại không vượng, luôn bị người ta nói sau lưng. Tam phu nhân vào phủ hơn một năm mới mang thai, hôm nay mặc dù sinh ra Đường Nhi, nhưng không có nam đinh luôn làm người sầu lo.”

Lập Hạ nhỏ giọng nói: “Còn mong đợi Tam phu nhân nhanh chóng mang thai nữa cơ, thời gian này lại bị ho xuân, đợi khỏi ho, cũng cần điều dưỡng thân thể, như vậy chỉ thêm kéo dài, chỉ sợ xuân hạ cũng đã trôi qua rồi.”

Hồ ma ma còn có một nỗi lo lắng, lúc này nói: “Tam gia giờ phong quang thêns này, nay trong phủ chỉ có chính thê, một thiếp thị cũng không có, chỉ có sợ người cố ý nhân cơ hội này nói chuyện ra vào, để Tam gia cưới thiếp, làm cho Tam phu nhân ngột ngạt. Vợ chồng họ lúc trước âm ỉ, thật không dễ dàng gì mới hòa hảo được, còn có việc gì phát sinh nữa cũng khiến người ta phát rầu.”

Lập Hạ trấn an Hồ ma ma nói: “Ma ma cũng không cần quá mức lo lắng, con thấy Tam phu nhân không giống như ngày trước, thủ đoạn khéo léo, cũng là buộc chặt Tam gia rồi. Tam gia thương Tam phu nhân còn không kịp, sẽ không chủ động cưới thiếp thị.”

”Mong là như vậy thôi! Chỉ e lòng của nam nhân có nhiều thay đổi.” Hồ ma ma thở dài một câu, bởi vì nghe thấy bên trong hình như có động tĩnh, vội vén rèm đi vào hầu hạ.

Bởi vì Chân Ngọc ban đêm ho khan, nên không cho Vương Chính Khanh ngủ trong phòng, chỉ đẩy hân đi ngủ thư phòng, tránh cho ban đêm hai người đều ngủ không ngon.

Vương Chính Khanh một mình ngủ mười ngày, lại có chút không chịu đựng được, tối nay mặc kệ Chân Ngọc đuổi hân thế nào, cũng không chịu đi, chỉ bám trong phòng.

Chân Ngọc thở dài nói: “Vừa đến quá nửa đêm, sẽ ho khục khục không ngừng, người ngủ ở chỗ này, chỉ sợ sẽ bị làm ồn không ngủ được.”

Vương Chính Khanh đi lên kéo đi nàng nói: “Ta tình nguyện!”

Chân Ngọc vội đẩy Vương Chính Khanh, sợ mình một khi khục, hơi thở phun trên mặt hân, sẽ làm cho hân cũng bị nhiễm ho. Hơn nữa vì bị ho đã lâu,

không có kiên nhẫn, hơi chút phiền não, miệng liền nói: “Người tình nguyện, lại không hỏi ta có tình nguyện không?”

Vương Chính Khanh sững sờ, lòng nghi ngờ nhất thời nổi lên, nhìn Chân Ngọc không lên tiếng. Chẳng lẽ nàng còn ghi nhớ chuyện lúc trước, vẫn còn đang lưu luyến Đường Diệu Đan đó? Trước đó còn bình thường, vừa gặp Đường Diệu Đan, trở về phủ tính tình liền thay đổi, vừa nhìn thấy ta, chính là đáng vẻ không kiên nhẫn này. . .

Chân Ngọc lại nói: “Sáng mai còn phải lên triều sớm đấy, người còn không đi ngủ? Hơn nữa người là thủ phụ đại nhân, không nghĩ tới triều sự, cả ngày ru rú trong phòng ta làm gì?”

Vương Chính Khanh một lần nữa ngược mắt nhìn Chân Ngọc, trong lòng cũng tức giận, nhất thời cười lạnh nói: “Sợ ta bám lấy nàng? Cũng được, sẽ để cho nàng đủ yên tĩnh!” Nói xong phẩy tay áo rời đi.

Vương Chính Khanh mặc dù giận Chân Ngọc, vẫn còn nhớ nàng, sáng sớm ngày hôm sau, trước khi chuẩn bị vào triều sớm đã tìm ra kỳ phở tàn cuộc mà Chân Ngọc để ở thư phòng, phân phó Sứ Thiết Thủ cầm theo đồi cao lê với lão trụ trì miếu Thanh Phong.

Sứ Thiết Thủ lĩnh mệnh, khi giục ngựa đến miếu Thanh Phong thì lại thấy sơn môn đã mở, sớm có khách hành hương tới dâng hương rồi.

Lão hòa thượng thấy Sứ Thiết Thủ, nhận lấy kỳ phở nhìn một chút, quả nhiên là tiền nhân tàn cuộc, nhất thời vui vẻ ra mặt nói: “Đã chế cao lê cả đêm, có điều thời gian ngắn, chỉ chế được hai lọ nhỏ, một lọ phải giữ lại cho Quận chúa, chỉ còn một lọ cho thủ phụ phu nhân. Nếu là thủ phụ phu nhân còn muốn, mấy ngày nữa lão nạp có được thuốc, cố gắng chế mấy lọ nữa là được.”

Vừa nói chuyện, tiểu hòa thượng đi vào bẩm: “Trụ trì, Quận chúa sai người tới lấy cao lê.”

Lão hòa thượng vừa nghe nói: “Cho mời vào!”

Nhất thời quận chúa Đường Diệu Đan chứa thị vệ bên người Mạnh Lai tiến vào, tự hòa lão hòa thượng cũng sứ Thiết Thủ gặp qua.

Sứ Thiết Thủ vốn cũng từng làm hộ vệ ở vương phủ, có quen biết Mạnh Lai, hai người gặp mặt, không thể không hàn huyên một phen.

Mạnh Lai vốn là đi theo bên cạnh Cửu Giang vương, Cửu Giang vương đăng vị, những thị vệ bên cạnh này tự nhiên được phong nhất đẳng thị vệ, muốn trở thành thị vệ trong cung, nhưng Mạnh Lai không biết nghĩ cái gì, chỉ mong ở lại trong vương phủ bảo vệ Đường Diệu Đan. Thủ lĩnh thị vệ nghĩ tới phụ thân Mạnh Lai vốn là người phủ Trấn Bắc vương, Mạnh Lai hiện nay nhớ chuyện cũ, muốn đi theo đường Diệu Đan, là người trung nghĩa, cũng không ép nữa, cho phép hắn đi theo Đường Diệu Đan.

Sứ Thiết Thủ cùng Mạnh Lai lấy cao lê, nhất thời cáo từ trụ trì, mỗi người một ngựa.

Nơi này chủ trì vào được phòng, đích thân dọn dẹp ươm sắc thuốc, nhất thời ngừng tay, cảm thấy kỳ lạ, nhìn xung quanh một lần, lẩm bẩm: “Nhớ là tối hôm qua nấu xong thuốc cao cho vào lọ, lúc đi ra ngoài rõ ràng đã đóng chặt cửa sổ. Hơn nữa sáng nay gió lớn, cũng không mở cửa sổ, cửa sổ này, là mở lúc nào? Ai, già rồi, trí nhớ không tốt, có lẽ là tiện tay mở ra, lại quên mất đây mà?”

Một nơi khác, Mạnh Lai giục ngựa trở về vương phủ, đi vào bẩm báo với Đường Diệu Đan: “Dậy sớm lên miếu Thanh Phong, theo phân phó của Quận chúa, thừa dịp không có người lên vào được phòng, rắc thuốc kia vào trong cao lê, mới lặng lẽ lui ra ngoài. Chờ Sứ Thiết Thủ lên núi, thuộc hạ mới xuất hiện, làm bộ như mới vừa lên núi. Đoán rằng thủ phụ phu nhân lấy được cao lê, sẽ không nghi ngờ, nhất định sẽ uống.”

Thuốc kia vô sắc vô vị, chính là Dược Vương ngự y cũng tra không ra được. Đường Diệu Đan hài lòng, đợi Mạnh Lai đi xuống, nàng ta gỡ trâm trên đầu xuống, cầm đầu nhọn đâm vào bàn nói: “Hoàng hậu nương nương, Bản Quận chúa càng muốn giết chết Chân Ngọc nương, càng muốn gả cho Vương Chính Khanh, nếu để cho Vương Chính Khanh không quan tâm triều sự, khiến cho hoàng huynh phiền não, xem người còn có thể làm khó dễ được ta?”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Mùa xuân mưa nhiều, khắp nơi ẩm ướt, Vương Chính Khanh bởi chuyện chiến tranh lạnh với Chân Ngọc nên cũng buồn bực. Chiều nay ở thư phòng, rất là tâm thần bất định, nhất thời kêu Thị Thư vào nói: “Sáng nay để Thiết Thủ lấy cao lê trở lại, có lẽ phu nhân đã uống rồi, người hỏi thăm Hồ ma ma một chút, hôm nay phu nhân khá hơn chút nào chưa?”

Thị Thư đi một hồi lâu, trở lại nói: “Hồ ma ma nói, phu nhân ăn cao lê, buổi chiều cảm thấy khá hơn chút rồi, chỉ là giống như mùa xuân nên buồn ngủ, ngủ nhiều hơn so với thường ngày, tối nay đã an giấc rồi.”

Vương Chính Khanh nghe được Chân Ngọc có chút chuyển biến tốt, nhất thời thờ phào, cũng không còn ý định đọc sách, chỉ kêu Thị Thư múc nước, tự động rửa mặt rửa tay, thổi đèn đi ngủ.

Ninh lão phu nhân thấy Vương Chính Khanh chính sự bận rộn, Chân Ngọc lại bị ho, quản lý chuyện trong phủ phí tâm hơn so với bình thường, lại phải trông tiểu Tú Đường, sợ bà vũ không tận tâm, nhất thời bận rộn, tới tối, oán thán với Như Ý: “Lão phu nhân phủ người khác, lúc này đều kê cao gối mà ngủ, chờ con dâu hầu hạ, ta một bà già lợm khộm, phải lo hết cái này cái kia, không có một chữ rỗi rảnh.”

Như Ý cười nói: “Lão phu nhân phủ khác còn hăm mộ lão phu nhân có ba nhi tử đều có tiền đồ, Tam gia còn là thủ phụ đại nhân! Ngay cả Tam phu nhân, tài mạo như thế, ai mà không khen?”

Ninh lão phu nhân nói: “Ngọc nương tài mạo song toàn không sai, đáng tiếc con nói dối mòng manh, đến nay chỉ có một đứa con là Đường Nhi, nay bị ho, còn không biết đến lúc nào thì mới có chuyển biến tốt đây?”

Như Ý hầu hạ Ninh lão phu nhân lên giường, vừa bắm: “Nghe Hồ ma ma nói, Tam phu nhân ăn cao lê hai ngày, ho khan cũng đã dần ngừng lại, chỉ có điều hai ngày này lại cảm thấy mệt mỏi, thân thể rã rời, thể mới không đến thính an lão phu nhân được.”

Ninh lão phu nhân vốn muốn nằm xuống, nghe xong lời này lại ngồi dậy, kinh nghi nói: “Thân thể dễ mệt mỏi? Người chạy nhanh qua hỏi Hồ ma ma một chút, xem nguyệt sự của Tam phu nhân thế nào? Hay là có tin vui đây?”

Như Ý vừa nghe cũng không dám chậm trễ, hầu hạ Ninh lão phu nhân nằm xuống, nàng vội vàng đến chỗ Chân Ngọc, sai tiểu nha đầu lặng lẽ gọi Hồ ma ma ra ngoài, truyền đạt lời Ninh lão phu nhân nói.

Hồ ma ma vừa nghe cũng nghi ngờ, nhỏ giọng nói: “Nguyệt sự đã qua vài ngày còn chưa tới, nhưng Tam phu nhân luôn không đến đúng ngày, chỉ là không biết lần này....”

Như Ý vội nói: “Sáng mai nhanh chóng mời một vị đại phu tới chẩn mạch, ngộ nhỡ là thật, thuốc ho này có thể uống hay không, còn là một chuyện khác, nhưng đừng xảy ra chuyện gì là tốt nhất.”

Lúc này Hồ ma ma cũng hoảng sợ, lẩm bẩm với Như Ý một lát, lúc này mới đi vào hầu hạ Chân Ngọc.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ninh lão phu nhân liền kêu người đi mời đại phu phụ khoa tới bắt mạch cho Chân Ngọc.

Chân Ngọc thấy Hồ ma ma đám người thận trọng, mà lại mời đại phu phụ khoa, cũng có chút hiểu, bởi vậy cười nói: “Sẽ không khéo vậy chứ?”

Hồ ma ma nói: “Cẩn thận vẫn hơn.”

Đại phu phụ khoa bắt mạch xong chỉ vuốt râu không nói, một hồi lâu mới nói: “Mấy ngày này vẫn còn quá sớm, sợ khám không chính xác, tốt nhất là bảy ngày sau lại tới bắt mạch, khi đó sẽ chuẩn xác hơn.”

Hồ ma ma nghe thấy có chút thất vọng, lại nghĩ thời gian trước Chân Ngọc uống không ít thuốc ho, giờ lại ăn cao lê, coi như mạng bầu, cũng không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu nữa, bởi vậy nói rõ với đại phu Chân Ngọc ăn gì, có triệu chứng gì.

Đại phu sau khi nghe xong nói: “Mấy ngày nay không cần uống thuốc, ngừng lại, mấy ngày nữa sau khi chẩn mạch xong rồi nói.”

Hồ ma ma nói: “Nhưng Tam phu nhân còn chưa khỏi ho, nếu không uống thuốc, chỉ sợ còn có thể bị ho tiếp.”

Đại phu vừa nghe, kê một phương thuốc, đưa cho Hồ ma ma nói: “Đây là thuốc chuyên cho phụ nữ có thai uống, được tính vô cùng ôn hòa, chỉ là uống vào, cũng không khỏi nhanh, cứ để Tam phu nhân kiên nhẫn một chút! Những lúc này nghỉ ngơi thật nhiều, uống nhiều nước mới tốt.”

Tiền đại phu đi, Hồ ma ma sai người đi lấy thuốc, lúc này mới đích thân đến bắm báo với Ninh lão phu nhân.

Ninh lão phu nhân nói: “Mấy ngày nữa mới nói cho Tam lang biết, để nó đỡ phải lo lắng chuyện trong nhà.”

Hồ ma ma đáp, tự động lui ra.

Chân Ngọc ngừng uống cao lê, đổi sang đơn thuốc đại phu kê, chỉ có điều trong thời gian ngắn, mặc dù bệnh ho chuyển biến tốt hơn trước kia, nhưng vẫn chưa ngừng, không khỏi lo lắng.

Vương Chính Khanh rốt cuộc cũng biết tình huống bên này của Chân Ngọc, nhất thời không để ý vẫn còn đang chiến tranh lạnh, nhanh chóng mời ngự y tới bắt mạch cho Chân Ngọc.

Ngự y bắt mạch xong nói: “Cái này cũng không phải hi mạch, giống như là lao tâm quá độ, thân thể hao tổn trí lực. Cứ kê một đơn thuốc uống xem sao.”

Chân Ngọc vừa nghe, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, lúc này mà có thai, thời điểm thật sự không đúng, bởi vậy lại nói chuyện cao lê: “Lúc đầu ho không ngừng, ăn cao lê lại chuyển tốt, hiện nay cũng không biết có thể ăn nữa hay không?”

Ngự y nghe được cao lê là của lão hòa thượng miếu Thanh Phong chế, liền cười nói: “Ngay cả Thái thượng hoàng bị ho, còn ăn cao lê ông ấy chế mới khỏi được, lúc trước Tam phu nhân ăn có hiệu quả, giờ ăn nữa cũng được.”

Chương 77: Chương 76.2

Hồ ma ma sớm đã cảm cao lễ ra cho ngự y kiểm tra, ngự y hít vào một chút, ăn một ít, gật đầu nói: “Được nấu từ lễ và thảo dược quý hiếm, Tam phu nhân cứ yên tâm ăn là được.”

Nghe được Chân Ngọc không phải là có thai, Ninh lão phu nhân vô cùng thất vọng. Từ lúc tiểu Tú Đường ra đời, Ninh lão phu nhân mặc dù vui mừng nhưng vẫn có tiếc nuối, một lòng muốn ôm cháu trai, lại nghĩ tới sức khỏe Chân Ngọc ốm yếu, vào cửa hơn một năm mới mang thai, nay lại bị bệnh, trong thời gian ngắn chỉ sợ là không thể mang thai được, tính tới tính lui, quyết định để Vương Chính Khanh cưới thêm tiểu thiếp.

Thân phận địa vị hiện giờ của Vương Chính Khanh như vậy, hiện thời bên cạnh chỉ có một chính thê, một thiếp thị cũng không có, rốt cuộc không thể được. Ninh lão phu nhân nhắc tới chuyện cưới tiểu thiếp, Vương Tuyên cũng tán thành, nói: “Chuyện như vậy phải nói một tiếng với Ngọc nương, để nó giúp Tam lang chọn một người tốt, tránh khỏi chuyện náo loạn như ngày trước.”

Ninh lão phu nhân lại vừa lòng Lập Hạ, cho rằng Lập Hạ ôn hòa siêng năng, mà lại là nha đầu hồi môn của Chân Ngọc, vốn chuẩn bị cho làm di nương, vào lúc này nâng nâng lên, có lẽ Chân Ngọc sẽ không có ý kiến.

Chân Ngọc cũng không biết Ninh lão phu nhân có ý nghĩ như vậy, bởi vì tới nay ăn cao lễ, đỡ ho hơn, tâm tình cũng chuyển tốt. Ngày hôm sau, lấy khăn tay che mặt, che kín miệng mũi, sai người đi kêu bà vú ôm tiểu Tú Đường tới đây, chơi đùa với tiểu Tú Đường một lát.

Tiểu Tú Đường thấy trên mặt Chân Ngọc có khăn, nhất thời hiếu kỳ, lại gần liền muốn lấy tay nghịch, cười vang ‘khanh khách’ vang.

Chân Ngọc thấy tiểu Tú Đường đáng yêu, không tránh được cảm thán, lúc trước sinh thật đau đớn, nhưng hiện nay nhìn nữ nhi như thế, rốt cuộc cảm thấy hài lòng rồi.

Thấy tiểu Tú Đường chảy nước miếng, Hồ ma ma cầm khăn đến lau giúp bé, cười nói: “Răng dài rồi, cười một tiếng liền chảy nước miếng.”

Bà vú liền nói: “Bây giờ rất thích cắn người. Mấy ngày trước Chân gia Tiểu Lang quân tới, chơi đùa một lát, thấy Chân gia Tiểu Lang quân phải đi, nhất thời không muốn rời, lại cắn Tiểu Lang quân một cái.”

Mấy ngày trước Kiều thị dẫn Nguyên Gia và Nguyên Phương tới đây, Chân Ngọc bởi vì bị ho, không để cho Nguyên Gia Nguyên Phương vào phòng, chỉ để hai đứa đi tìm tiểu Tú Đường chơi, sau lại nghe được chuyện tiểu Tú Đường cắn Nguyên Gia, lúc này nghe bà vú nhắc tới, liền nói: “Vẫn hỏi đại phu một chút, xem có thứ gì giúp nó mài răng không, không thể gặp người thì cắn như vậy.”

Bà vú nói: “Lại không cắn người khác, chỉ thích cắn Chân gia Tiểu Lang quân.”

“Đường Nhi, đứa nhỏ này đã biết bắt nạt Nguyên Gia rồi hả?” Chân Ngọc nghe vậy vui vẻ.

Lại trêu chọc tiểu Tú Đường một lát, Chân Ngọc có chút mệt mỏi, liền để bà vú ôm tiểu Tú Đường đi xuống, mình thì nằm trên giường nghỉ ngơi.

Hồ ma ma hỏi thăm Vương Chính Khanh đã trở lại, liền nói với Chân Ngọc: “Tam phu nhân cũng đừng có chấp, ho khan chuyển tốt, nên chủ động nói cho Tam gia một tiếng, miễn cho hấn lo lắng.”

Chân Ngọc tự biết ý tứ Hồ ma ma, đây là để cho nàng chịu thua, chủ động nhận thua với Vương Chính Khanh, nhất thời thẹn đỏ mặt, bây giờ lão tử là nữ nhân, nữ nhân chẳng lẽ không phải chỉ cần yêu kiều, nam nhân sẽ chủ động tới nhận sai sao? Có thể nào mà ngược lại? Nếu như vậy, còn không phải để Vương Chính Khanh càng đắc ý sao, về sau lại càng không coi lão tử ra gì sao?

Hồ ma ma không để ý tới Chân Ngọc, phối hợp dọn dẹp phòng, đổi ga giường, quay đầu ra cửa, liền đi cầu kiến Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh nghe được Hồ ma ma tới, trái tim vui mừng, ừm, Ngọc nương đây là hỏi tâm chuyển ý rồi, biết phải tới mời ta qua rồi?

Hồ ma ma thấy Vương Chính Khanh, trước tiên là nói về chuyện Chân Ngọc bị ho đã đỡ, nói tiếp: “Tam phu nhân pha trà mới, chờ Tam gia cùng thưởng thức!” Nói rồi phúc thân khẽ chào, lui xuống.

Trái tim Vương Chính Khanh mừng thầm, nhưng không muốn lập tức qua chỗ Chân Ngọc, trì hoãn sau một phút đồng hồ, vừa đi qua.

Vừa đứng lúc Chân Ngọc đang pha trà, thấy Vương Chính Khanh tới, bởi vì ho đã giảm, tâm tình không tệ, cũng không so đo cùng Vương Chính Khanh, làm bộ như lúc trước không có chiến tranh lạnh, cười nói: “Mới pha trà đây, Tam lang tới ném thử một chút!”

Hồ ma ma nhìn hai người bọn họ ngồi đối diện uống trà, thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ lui xuống.

Hai người uống xong trà, rửa mặt xong, dưới đèn thử dò xét nhau một phen, cuối cùng dặt tay lên giường.

Cái gọi là tiểu biệt thắng tân hôn, tối nay, hai người cũng có chút không thể kiềm chế.

Quá nửa đêm, mưa xuân đã ngừng, có ánh trăng mờ chiếu vào bên cửa sổ. Vương Chính Khanh ôm lấy Chân Ngọc, cúi đầu nói: “Như thế nào, phu quân của nàng lợi hại không?”

Chân Ngọc che miệng ho nhẹ một tiếng, lười biếng nói: “Cái người này là thừa dịp ta ngã bệnh, mới trình anh hào, nếu là bình thường, hừ hừ!”

Wương Chính Khanh nói nhỏ: “Bình thường là nhường người mà thôi.” Hắn nói xong, bàn tay phủ ở nơi đầy đà của Chân Ngọc, lại không khống chế được, cúi người xuống, lời nói đều không rõ nữa.

Chân Ngọc đẩy Vương Chính Khanh một cái, chỉ là không đẩy được, không khỏi nhỏ giọng la ầm lên: “Cũng già vò nửa đêm rồi, còn muốn tới nữa?”

Wương Chính Khanh ngậm nơi đồ tươi, chỉ lo thương thức, có vô ích trả lời Chân Ngọc? Hai người lần nữa quấn lấy thì Vương Chính Khanh mới thở gấp nói: “Ai bảo nàng chừng mấy ngày không để ý tới ta? Phần của mấy ngày đó, tối nay phải đòi lại hết.”

Chân Ngọc có chút không chịu nổi, cuối cùng nhỏ giọng cầu xin: “Xin nợ trước có được hay không?”

”Không được!” Vương Chính Khanh quả quyết cự tuyệt, thấy thân thể Chân Ngọc mềm nhũn, liền dụ dỗ nói: “Nàng không cần phải dùng lực, không cần làm gì khác hơn là nằm cho tốt, thời khắc quan trọng vận vận eo là xong rồi.”

Chân Ngọc thấy không kháng nghị được, chỉ đành phải phối hợp, ở phía dưới Vương Chính Khanh uốn éo rên rỉ.

Xong chuyện, Vương Chính Khanh vuốt mặt Chân Ngọc nói: “Ngọc nương, nàng càng lúc càng giống nữ nhân.”

Trên mặt Chân Ngọc nổi đóa hồng, nàng nụ cười hỏi “Chàng yêu thích sao?”

”Thích, rất thích rồi!”

”Thích là tốt rồi! Thật ra thì, ta hiện nay cảm thấy làm nữ nhân cũng tốt vô cùng!”

Thanh âm ni non thanh trong phòng thấp dần, Chân Ngọc ngủ say mất rồi.

Wương Chính Khanh đưa mắt nhìn mặt của nàng, nhu tình vạn chủng nói: “Ngọc nương, ta là càng ngày càng không thể rời khỏi nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chương 77

Một đêm này trời yên gió lặng, sáng sớm ngày hôm sau, Chân Ngọc không dậy nổi, ngủ thẳng tới giờ ăn trưa mới dậy. Cũng may gần đây thân thể nàng không tốt, Ninh lão phu nhân cũng không bắt nàng tới thỉnh an, chỉ dặn bảo nàng an dưỡng cho tốt, ngủ dậy muộn như vậy, cũng không có ai nói gì.

Hồ ma ma nghe được tiếng vang, mỉm cười đi vào hầu hạ, cười nói: “Đêm qua không nghe thấy phu nhân ho khan, hình như tốt hơn nhiều rồi.”

Chân Ngọc hiếm khi đỏ mặt, yên lặng thăm nghĩ: Hồ ma ma, thật ra đêm qua thì ho khan vài tiếng, chỉ là âm thanh nào đó vang hơn, át đi mà thôi. Ủ, cũng không biết lão nhân gia bà nghe bao nhiêu đây? Lỗi tai không nên quá thính đâu nhé!

Bởi vì cảm thấy cao lê trị ho có hiệu quả, Chân Ngọc dùng xong bữa trưa, liền dặn bảo Hồ ma ma mở hộp, lại múc một muỗng cao lê ăn.

Nhất thời Lập Hạ đi vào, cười nói: “Nghe được phu nhân bị ho, cũng có vài phu nhân phái người tới hỏi một tiếng, lại đề cử đại phu trị ho, nô tỳ đều đã nhớ kỹ, bởi vì thấy phu nhân đang ngủ, nên không dám dẫn các phu nhân vào, chỉ nói mấy câu, liền tiễn các nàng đi.”

Chân Ngọc hỏi ra là mấy phu nhân tiểu quan không thường qua lại, biết họ lần này chỉ là tìm cơ hội nịnh bợ, cũng không cần đặc biệt để ý tới, liền gật đầu nói: “Người nhìn mà làm.”

Hồ ma ma cũng gật đầu, hai năm này Lập Hạ càng ngày càng được việc, ngược lại thành phụ tá đắc lực, khó mà không có nàng.

Lập Hạ vừa nói chuyện, thấy một tiểu nha đầu ở ngoài rèm nháy mắt, nhất thời biết có chuyện, liền mượn có vén rèm đi ra ngoài, hỏi tiểu nha đầu nói: “Lén la lén lút làm gì đó?”

Tiểu nha đầu cười hi hi nói: “Là Như Ý tỷ tỷ muốn tìm tỷ, bởi vì thấy tỷ tỷ đang bận nên đi trước rồi, dặn bảo muội để ý một chút, khi nào thấy tỷ tỷ rảnh rồi, mời tỷ tỷ qua tìm tỷ ấy.”

Lập Hạ vỗ vỗ đầu tiểu nha đầu, dặn bảo nàng chớ nghịch ngợm, nhất thời liền qua tìm Như Ý.

Như Ý cười nói: “Lão phu nhân muốn tìm muội hỏi chuyện.”

Lập Hạ cho là Ninh lão phu nhân muốn hỏi tình hình gần đây của Chân Ngọc, liền cười nói: “Tôi hôm qua không thấy Tam phu nhân ho nữa, chỉ là hôm nay mệt mỏi chút mà thôi.”

Như Ý liếc nhìn nàng một cái, cười tủm tỉm nói: “Lát nữa gặp lão phu nhân, muội tự nói!”

Lập Hạ nghe thấy giọng Như Ý giọng nói có chút không lạ lạ, nhất thời đoán là có chuyện khác, không nói thêm lời gì nữa, theo Như Ý đến chỗ Ninh lão phu nhân.

“Lão phu nhân, Lập Hạ đến rồi!” Như Ý vén rèm lên, để Lập Hạ vào trong phòng.

Lập Hạ thấy Ninh lão phu nhân, vội dịu dàng phúc thân xuống nói: “Không biết lão phu nhân cho gọi nô tỳ tới đây, có gì phân phó?”

Ninh lão phu nhân quan sát Lập Hạ, thấy nàng mặt trái xoan, màu da trắng mịn, vẻ mặt mềm mại, tướng mạo phát triển, trong lòng thích ý, bảo nàng ngồi xuống, cười nói: “Gọi ngươi tới đây, cũng là có một chuyện muốn thương lượng với ngươi.”

“Lão phu nhân nói quá lời, Lập Hạ chỉ là một nô tỳ, sao gánh nổi hai chữ thương lượng của lão phu nhân?” Trong lòng Lập Hạ nghi ngờ, nhưng mà trên mặt lại không biểu hiện ra, chỉ một mặt kính cẩn.

Ninh lão phu nhân thấy nàng quy củ, càng thêm gật đầu, nhất thời nhìn Như Ý một cái, ý bảo Như Ý nói.

Như Ý liền đi tới kéo Lập Hạ tay nói: “Là chuyện vui.”

“Tỳ tỳ mời nói!” Trong lòng Lập Hạ “lạch cạch” một tiếng, gần đây thân thể Tam phu nhân không tốt, cả đám loay hoay loạn tùm lum, có thể có chuyện gì tốt rơi vào người mình?

Như Ý liền nhỏ nhẹ nói: “Ngươi xem, Tam phu nhân bệnh, trong phủ này đều rối loạn, bên cạnh Tam gia không có một ai quan tâm săn sóc, lão phu nhân suy tính muốn cho một người tới hầu hạ Tam gia, suy đi tính lại, cảm thấy muội là người thích hợp nhất, nếu muốn đề cử người khác, không bằng đề cử muội. Bởi vậy tìm muội tới hỏi, có bằng lòng hay không?”

Chính là muốn đề cử mình làm thị thiếp của Tam gia sao? Lập Hạ đầu tiên là ngạc nhiên nghe, nghe đến cuối cùng, sắc mặt biến hóa, chỉ là lúc này không nói thật, lại sợ Ninh lão phu nhân và Như Ý hiểu lầm, sau này càng khó nói, bởi vì dẫn lòng nói: “Bên cạnh Tam phu nhân không thể không có nô tỳ.”

Đùa sao! Trước kia năm mà Tam phu nhân gả vào phủ, làm ầm ĩ như thế nào, khó khăn lắm Tam phu nhân và Tam gia mới hòa hảo với nhau, ta đi gây thêm chuyện sao? Cái khác không nói, lúc trước tận mắt thấy Tam gia đưa các mỹ nhân Hồng Tụ, Hạ di nương cùng Chu di nương đi hết, liền biết Tam gia cũng không hứng thú các thiếp thị, một lòng đặt trên người Tam phu nhân. Minh so với Hạ di nương Chu di nương, đều không hơn được ai, họ cũng không thể khiến Tam gia trù mến, mình có tài đức gì, có thể làm cho Tam gia thêm vài phần kính trọng đây? Nếu làm thiếp Tam gia thật, không được Tam gia sủng ái, lại mất lòng Tam phu nhân, hai đầu không tới bờ, rồi cái gì kết quả cũng không biết!

Ninh lão phu nhân nghe giọng của Lập Hạ, hình như cũng không tình nguyện, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, theo bà thấy, nhi tử nếu muốn cưới thiếp, bọn nha đầu trong phủ này phải tranh nhau rách đầu, nhưng hôm nay thấy... Chẳng lẽ nha đầu này là sợ Ngọc nương không đồng ý?

“Lập Hạ à, chuyện như vậy có ta làm chủ, Ngọc nương sẽ không ngăn cản. Ngươi chỉ cần nói ngươi tình nguyện hay không?” Ninh lão phu nhân nhìn Lập Hạ, không tin chính nàng không tình nguyện.

Lập Hạ không dám ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Lập Hạ tướng mạo bình thường, tuổi cũng hơi lớn, chỉ sợ Tam gia không thích.”

Đến đây, Ninh lão phu nhân ngược lại đã hiểu, trong miệng Lập Hạ đều là từ ngữ từ chối, đúng là không tình nguyện rồi, bà không khỏi cau mày, thật là nha đầu không biết tốt xấu, thử coi về sau ngươi gả cho người như thế nào.

Một lát sau, Lập Hạ đi ra từ phòng Ninh lão phu nhân, thân thể cứng ngắc đi về phía trước.

Như Ý đuổi tới, sóng vai đi với nàng, nhỏ giọng nói: “Ngươi suy nghĩ thêm một chút đi!”

Nhìn về phía Như Ý, Lập Hạ lại thêm kiên quyết, “Không có gì phải suy nghĩ.”

“Ngươi đấy, không biết nói ngươi cái gì mới tốt đây? Đầu gỗ à!” Như Ý không làm được chuyện, có chút nổi nóng, nhỏ giọng nói: “Muội là nha đầu hỏi môn của Tam phu nhân, vốn là một di nương, tình hình hiện nay như thế, cũng không vượt lễ nghi, làm sao lại không muốn chứ? Hơn nữa một khi làm di nương, đến lúc đó sinh hạ trai gái, mẫu bằng tử quý, phong quang thên nào?”

Lập Hạ liếc bên trái, thấy không có người, liền nhanh chóng nói: “Nếu như vậy, vì sao không thấy phong quang của Hạ di nương cùng Chu di nương? Hạ di nương xuất thân từ vương phủ, tài mạo song toàn. Chu di nương là do lão phu nhân tỉ mỉ lựa chọn cho Tam gia, đều xuất sắc. Hai người này cũng không có phong quang gì, ta có thể có phong quang gì sao?” Nói rồi bước nhanh rời khỏi.

Như Ý ngây ngô đứng một hồi lâu, lúc này mới mắng nhỏ một tiếng, quay đầu bấm báo với Ninh lão phu nhân.

Ninh lão phu nhân nghe được lời Như Ý nói, hừ lạnh nói: “Thôi, chí của Lập Hạ lớn như vậy, thì tùy nó, nó không gả thì không sao, nếu gả, liền cho nó biết thế nào là chủ tử thế nào là nô tài.”

Như Ý không dám nói tiếp, chỉ cúi đầu đứng tại chỗ.

Ninh lão phu nhân nói mấy câu bực tức, rốt cuộc không có tâm tình, khoát tay cho Như Ý lui xuống.

Lập Hạ trở lại đằng trước, khi hầu hạ Chân Ngọc có chút thất thần, Chân Ngọc nhất thời phát giác, hỏi “Làm sao rồi?”

Lập Hạ lại sợ chuyện như vậy cuối cùng không thể gạt được Chân Ngọc, đến lúc đó sẽ phát sinh chuyện khác nữa, bởi vậy quyết định quỳ xuống trước mặt Chân Ngọc, nói ra chuyện Ninh lão phu nhân tìm nàng.

Chân Ngọc nghe xong nhũn mày nói: “Người hữu dụng bên cạnh ta cũng không nhiều, lão phu nhân muốn đào tường sao!”

Lập Hạ vội vàng nói: “Nô tỳ một lòng hầu hạ Tam phu nhân, cũng không ý khác.”

“Ta hiểu rõ.” Chân Ngọc nói: “Ngay cả Chu di nương như vậy, ta đều giúp đỡ tìm một nơi để đi, các người đi theo bên cạnh ta, đến lúc đó tự nhiên muốn tìm một người trong sạch gả cho mới được, cần gì làm cái thiếp thị?”

Lập Hạ vừa nghe liền thở phào nhẹ nhõm, tất cả nha đầu hầu hạ trong phủ, vừa qua hai mươi tuổi đều phải gả cho người ta, hiện nay nàng cũng sắp hai mươi tuổi rồi, chỉ sợ bị tùy tiện gả đi, có được những lời này của Tam phu nhân, tương lai gả cho vị hôn phu cho dù không giàu có, cũng sẽ không kém đến nỗi gì. Nếu đã như vậy, nàng cần gì gấp gáp làm cái thị thiếp gì đó?

Chân Ngọc vừa nói chuyện, lại cảm giác có chút khó thở, nhất thời dặn bảo Lập Hạ rót tới đây uống xong, liền đi trên giường nghỉ ngơi.

Ngủ một giấc tỉnh lại, Chân Ngọc mới phát hiện khá hơn chút, bởi vậy hỏi Hồ ma ma nói: “Khi ta ngủ có ho khan không?”

Hồ ma ma nói: “Chỉ ho hai tiếng, nghe âm thanh cũng không nặng, cũng là tốt hơn nhiều rồi.”

“Những ngày này, ho cũng đỡ nhiều rồi.” Chân Ngọc nói xong, bảo Hồ ma ma nữa mức thêm một muỗng cao lê cho nàng ăn.

Hồ ma ma mở hộp, vừa đúng còn dư lại một muỗng cao lê cuối cùng, liền mức dứt cho Chân Ngọc, lại nói: “Chỉ bằng lại sai người hỏi lão chủ trì thêm một hộp nữa.”

Chân Ngọc nói: “Chỉ cần mời người vào phủ chẩn mạch là được rồi, tuy đỡ ho hơn, không biết vì sao, cảm thấy không động dẩy nổi.”

Hồ ma ma vội phân phó, rất nhanh, đại phu liền vào phủ. Đại phu chẩn mạch cho Chân Ngọc xong, nói là một nhẹ, cũng không phải là bệnh gì, tình dưỡng thật tốt là được.

Hồ ma ma lại nói tới ngày trước, cười nói trước khi Chân Ngọc chưa gả mùa xuân hàng năm đều bị ho, lại thích ngủ xuân, có lẽ qua mùa xuân sẽ không sao nữa.

Chân Ngọc nghe, trầm nghĩ: chẳng lẽ thể chất nguyên chủ như thế, vậy nên ta cũng như thế luôn sao?

Tối tối muộn, Vương Chính Khanh đi tới, hỏi được Chân Ngọc đã không ho nữa, nhất thời nói: “Cao lê này quả nhiên danh bất hư truyền, ăn mấy ngày liền khỏi ho, lúc trước nàng uống hơn mười ngày thuốc, cũng không chuyển biến tốt.”

Chân Ngọc cười nói: “Không thể như vậy sao?”

Ngày hôm sau, Vương Chính Khanh lại để cho Sứ Thiết Thủ lên miếu Thanh phong miếu hỏi cao lê, lão hòa thượng miếu Thanh Phong cũng mới chế ba hộp, liền đưa cho Sứ Thiết Thủ hai hộp.

Sứ Thiết Thủ trở về phủ thì vừa đúng lúc Vương Chính Khanh hạ triều, liền đưa cao lê cho Vương Chính Khanh.

Không biết là có thời gian này gần gũi Chân Ngọc, bị truyền bệnh hay không, Vương Chính Khanh cảm thấy cổ họng mình cũng hơi ngứa, có chút muốn ho, liền giữ lại một hộp cao lê trong thư phòng ăn, còn dư lại một hộp cầm đi cho Chân Ngọc.

Chân Ngọc lại ăn hai ngày cao lê, ho khan đã khỏi hoàn toàn. Chỉ là gần đây ngủ xuân càng sâu, nàng nổi lên lòng nghi ngờ, liền nói với Vương Chính Khanh: “Tam lang, triệu chứng gần đây của ta, rất giống triệu chứng trước khi chết kiếp trước, có lẽ là trúng độc mạn tính, phải kiểm tra xem xét kỹ càng.”

Vương Chính Khanh vừa nghe cũng cảm giác tình trạng Chân Ngọc cổ quái, nhất thời sai người xin ngự y tới chẩn mạch.

Ngự y chẩn mạch xong, nhưng cũng không tra ra được gì, chỉ nói là thân thể hao tổn.

Vương Chính Khanh liền nói với ngự y: “Có phải là trúng độc mạn tính gì không?”

Ngự y liền nói: “Bắt mạch cũng không ra, thủ phụ đại nhân nếu nghi ngờ là trúng độc, nên xem xét lại gần đây phu nhân có ăn uống những thứ gì, xem có thể tra ra cái gì hay không? Nếu là trúng độc, phải tìm ra căn nguyên, mới có thể giải độc.”

Tiền ngự y đi, Vương Chính Khanh bắt tay vào điều tra chuyện ăn uống gần đây của Chân Ngọc, cuối cùng có nghi ngờ, bắt đầu từ khi lấy cao lê từ miếu Thanh Phong, chỉ là cao lê này, hẳn cũng ăn, cũng không có cái gì không ổn!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chương 78

Vương Chính Khanh điều tra kỹ chuyện ăn uống của Chân Ngọc, nhưng không được gì, cuối cùng ngay cả cao lê Chân Ngọc ăn còn dư lại cũng cầm đi cho ngự y kiểm tra, nhưng vẫn không tra ra cái gì, nhất thời hết cách, chỉ đành phải mời người được xưng là Dược Vương thánh thủ tới chẩn mạch.

Thánh thủ chẩn mạch xong, nói Chân Ngọc là thân thể hư tổn bẩm sinh, sau khi sinh lại tổn thân thể, không cần nghĩ nhiều, chỉ cần điều dưỡng thật tốt là có thể chuyển biến tốt, sau đó kê đơn thuốc cho Chân Ngọc dùng.

Sau khi Chân Ngọc đổi sang uống thuốc của thánh thủ, cũng có chuyển biến tốt hơn, tinh thần có chút khôi phục, nhất thời hồi tưởng chuyện kiếp trước, lại cảm giác triệu chứng lần này cũng không hoàn toàn giống kiếp trước, có lẽ mình đa nghi thật!

Vương Chính Khanh cũng nói: “Ở kiếp trước, người nàng đang trong vương phủ, bị người ám toán, tất nhiên khó lòng phòng bị. Lúc này bên cạnh đều là người có thể tin được, người khác đâu thể dễ dàng xuống tay? Lại nói, hạ độc nàng hẳn phải có một nguyên nhân chứ? Trong phủ lại không có di nương tranh giành tình cảm, thật sự không tìm được người có động cơ muốn nàng. Nếu nói là kẻ thù chính trị muốn hạ độc, bọn họ muốn độc sát, nên là ta, mà không phải nàng. Nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ nàng đa nghi thôi.”

Chẳng lẽ thật sự do mình nghi thần nghi quỷ? Chân Ngọc lẩm bẩm, miệng nói: “Tam lang, nhằm đề phòng có chuyện gì xảy ra, còn là phải người xuất kinh điều tra thiện giải độc danh y, mời tới nữa chẩn bệnh một phen, nếu thật sự vô sự, mới có thể yên tâm.”

Vương Chính Khanh nói: “Đã sớm phái người ra khỏi kinh tìm hiểu rồi, ước chừng nửa tháng sau sẽ có tin tức.”

Hai người vừa nói chuyện, vừa cặp tay lên giường an giấc.

Phen này, Vương Chính Khanh thương tiếc Chân Ngọc bệnh còn chưa khỏi, đều là hành động dịu dàng, cũng không công thành lút trị, trêu chọc đến cuối cùng, ngược lại là Chân Ngọc hết kiên nhẫn, bỏ nhà lên Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh khẽ cười nói: “Còn nói không có tinh thần, đây không phải là long tinh hổ mãnh sao?”

“Cũng để cho chàng biết thủ đoạn của ta!” Chân Ngọc cười chặn miệng Vương Chính Khanh lại.

Liên tiếp mấy ngày, Chân Ngọc uống thuốc của thánh thủ, quả nhiên dần dần không buồn ngủ nữa, cảm giác y như trước đây, cũng không khó chịu, nhất thời mừng rỡ, lại xin thánh thủ trở lại bắt mạch kê đơn thuốc.

Thánh thủ chỉ nói dùng ba thang thuốc nữa là được rồi.

Chuyện Chân Ngọc ngã bệnh cầu y, Đường Diệu Đan đương nhiên có nghe, lúc này tay nàng ta cầm cái muỗng, múc cao lê đút cho mèo Ba Tư trong ngực.

Mèo Ba Tư này vốn là Thân thị nuôi, khi Thân thị vội vã vào cung thì con mèo nhỏ không biết núp ở nơi nào, nhất thời tìm không ra, nên không có ôm đi. Sau đó cung nữ tới tìm, lại phát hiện Đường Diệu Đan nuôi nó, trở về bẩm báo với Thân thị. Thân thị nói: “Chỉ là một con mèo, nàng muốn, liền tặng cho nàng.” Bởi thế không hề hỏi tới chuyện con mèo này nữa.

Đường Diệu Đan nuôi con mèo này một thời gian, thấy Thân thị không đến đòi, cũng có chút mất hứng, buồn bực thì trêu chọc con mèo này. Hôm nay thời tiết tốt, nàng liền lấy cao lê ra đút mèo con, vừa đút vừa nói: “Lần trước đề Mạnh Lai đến miếu Thanh Phong tẩm thuốc vào cao lê, đề phòng cảm nhảm, hai lọ cao lê cũng tẩm thuốc. Lọ này cảm về đề không, không bằng cho người ăn. Yên tâm đi, sẽ không chết ngay lập tức đâu. Ăn xong rồi, đầu tiên là không phát giác gì, qua chút thời gian cảm giác luôn buồn ngủ, nếu là cầu y hỏi thuốc, đại phu kê chút thuốc tốt cho tinh thần, nhất thời sẽ khôi phục như cũ, nhưng chưa bao lâu lại thấy mệt mỏi, khi đó, ngay cả thuốc và kim châm cứu đều không được nữa. Người hỏi ta thuốc này lấy từ chỗ nào à? Phốc, là Thái Thượng Hoàng luyện chế đan dược đấy! Thái Thượng Hoàng cho người thử thuốc, thử không đúng, ngừng lại rồi. Bản Quận chủ thấy đan dược này vô sắc vô vị, chơi khá vui, liền muốn một chút, mài thuốc pha chế sẵn để đấy. Vốn là để cho hoàng hậu nương nương ném thử một chút, không ngờ nàng ta chạy trốn nhanh quá, không thể làm gì khác hơn là tiện nghi cho Chân Ngọc nương rồi.”

Nhất thời Bích Tâm đi vào, thấy Đường Diệu Đan đút mèo, liền cười nói: “Mèo này đến tay Quận chúa, lại mập không ít.”

Đường Diệu Đan tiếp tục nói con mèo: “Người còn nhỏ, một ngày một miếng là tốt rồi, chớ ham nhiều.” Nói xong thu hồi cao lê, giao cho Bích Tâm cất đi, một mặt hỏi “Hạ mỹ nhân thù xong đồ chưa?”

“Đã thù xong rồi. Hạ mỹ nhân này khéo léo, đáng tiếc mệnh không tốt, phải chết già ở trong phủ.” Bích Tâm than tiếc một tiếng.

Đường Diệu Đan cười nói: “Thái thượng hoàng nếu thích đồ nàng thù, nàng nếu chịu làm đạo cô, vẫn còn có cơ hội.”

Bích Tâm khó trả lời, trong bụng nói: Thái thượng hoàng tuổi đã cao, Hạ mỹ nhân lúc này đi làm đạo cô hầu hạ, chớ nói không nhất định có thể ra mặt, chính là ra mặt, một khi Thái thượng hoàng trăm năm, nàng còn có thể tốt sao? Ngược lại nếu lúc này ở trong phủ chịu đựng, không nói chừng còn có thể bình an đến già.

Chủ tớ vừa nói chuyện, có tiểu nha đầu tới bẩm báo, nói là Hạ Sơ Liễu cầu kiến.

Đường Diệu Đan cười nói: “Mời nàng vào đi!”

Hạ Sơ Liễu đi gặp Đường Diệu Đan, giao bức tranh thù, lại nhận việc mới, nhất thời thấy mèo Ba Tư bên bàn đáng yêu, liền đứng lại nhìn, lặng lẽ sờ một chút, lúc này mới cáo lui.

Nơi này Bích Tâm thấy thời tiết tốt, liền muốn phơi tranh chữ, nhất thời mở rương dọn dẹp, lại có một quyển vẽ rơi ra ngoài, nàng nhặt lên mở ra nhìn, quay đầu lại nói với Đường Diệu Đan: “Quận chúa, đây là bức tranh năm đó Chân Bàng nhân vẽ cho Quận chúa đấy, Quận chúa cười nói tự nhiên, xinh đẹp lắm!”

Đường Diệu Đan cũng ghé đầu xem tranh, nghĩ đến năm đó, trái tim hơi phiền muộn, phân phó Bích Tâm: “Thu vào đi!”

Bích Tâm thấy vẽ mặt Đường Diệu Đan không đúng, liền không dám nhiều lời, nhanh chóng dọn dẹp tranh chữ, cầm một số bị ẩm đi phơi.

Một nơi khác, Hồ ma ma thấy thời tiết đẹp, cũng dọn dẹp tranh chữ đi phơi, phân phó một nha đầu nói: “Năm nay trời xuân đặc biệt ẩm ướt, không chịu nổi mấy ngày liên tiếp trời mưa, chỉ sợ toàn bộ tranh chữ bị ẩm rồi. Hôm nay nắng to, mau mang tranh chữ đi phơi nắng.”

Nha đầu giúp Hồ ma ma xách tranh chữ, nhất thời nhìn, thấy trong đó mấy bức Chân Ngọc vẽ từ năm trước, dùng giấy tốt, nhìn mới tinh, liền mở ra nhìn, cười nói với Hồ ma ma: “Tam phu nhân điệu thủ, mỹ nhân trong tranh này trông rất sống động!”

Hồ ma ma nhìn lên, cũng là bức tranh Chân Ngọc vào Vương gia sau một năm, khi đó bệnh nặng mới khỏi, cầm bút vẽ mỹ nhân, chỉ là nhìn qua, mỹ nhân này vô cùng quen mắt.

Nha đầu nhìn coi, cũng cảm thấy quen mắt, cười nói: “Người trong bức họa kia, chẳng lẽ là Hồng Tụ? Chỉ là, so với Hồng Tụ thì đẹp hơn cao quý hơn, trang phục cũng là đáng vẻ quý nữ.”

Hồ ma ma nhìn kĩ lần nữa, sau đó nói: “Người trong bức họa là quận chúa Đường Diệu Đan.”

Lúc xế chiều, Hồ ma ma liền sai người thu tranh chữ vào, bày ở trong phòng, chờ khí nóng tan hết mới cuốn lại. Bà thổi sang bức họa mỹ nhân kia thì hơi dừng lại, cầm tới cho Chân Ngọc nói: “Tam phu nhân, bức này còn phải thu sao?”

Chân Ngọc nhận tranh, nhìn một chút, chuyện tình trước đây xông lên đầu, nhất thời đặt tranh vẽ lên trên bàn, nói muốn lấy bút xóa mặt mỹ nhân, nghĩ đến tâm tình về tranh năm đó, lại có chút không nỡ hạ bút, chỉ chần chờ.

“Ngọc nương, hôm nay có tốt hơn không?” Vương Chính Khanh vén rèm đi vào, thấy được Chân Ngọc đang vẽ tranh, liền đi đến gần nhìn, đến khi nhìn thấy người trong bức họa là quận chúa Đường Diệu Đan thì sắc mặt đột nhiên biến đổi, giọng nói trầm xuống nói: “Thì ra là đang vẽ mỹ nhân!”

Chân Ngọc ngẩng đầu thấy là Vương Chính Khanh, đột nhiên cảm thấy hô hấp cứng lại, có chút không thở nổi, nhất thời không thể đáp lời Vương Chính Khanh, chỉ kêu Hồ ma ma nói: “Ma ma, thuốc sắc xong chưa?”

Hồ ma ma nghe được Chân Ngọc lời nói, vội bụng thuốc tới đây nói: “Xong rồi đây!”

Chân Ngọc nhận thuốc, ý bảo Hồ ma ma dọn dẹp bàn, cất bức họa đi.

Đội nàng uống thuốc xong, nhưng không thấy Vương Chính Khanh đâu, nhất thời cho là Vương Chính Khanh có việc bận rộn, chạy về thư phòng rồi, cũng không để ý.

Wương Chính Khanh trong thư phòng ước chừng tức giận cả đêm, nàng được đẩy Ngọc nương, con cũng sinh rồi, cũng đã qua mấy năm, lại còn không thể quên chuyện lúc trước, không thể quên Đường Diệu Đan? Ngay cả thời gian bệnh như vậy, không màng sức khỏe, chỉ lo về Đường Diệu Đan, nàng đến tận cùng là yêu Đường Diệu Đan nhiều thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 78.2

Ngày hôm sau, khi Vương Chính Khanh vào triều sớm thì có quan địa phương tặng hai mỹ nữ Dương Châu đến kinh, tìm biện pháp, đưa mỹ nữ tới trước mặt Ninh lão phu nhân, nói là tặng cho Vương Chính Khanh, để Ninh lão phu nhân xem qua trước.

Ninh lão phu nhân nhìn xuống, hai mỹ nhân đều có tướng vượng phu, không khỏi động lòng, nhất thời cho người mời Chân Ngọc qua nói chuyện.

Ngày đó Vương Chính Khanh trong triều, bởi vì một chuyện tranh cãi khá lớn, thương nghị cùng mọi người đến gần bữa tối còn chưa tan, trước là Cửu Giang vương, nay Hoàng đế Đường Tấn Phong liền giữ Vương Chính Khanh ở lại cùng dùng bữa.

Ngày trước Vương Chính Khanh ở trước mặt Cửu Giang vương, nói chuyện làm việc cũng là không có gò bó, chỉ là nay Cửu Giang vương đã đăng vị thành Hoàng đế, hẳn nhiên chú ý rất nhiều, cũng đề ý lễ tiết, cũng không dám vượt quá giới hạn nữa.

Đường Tấn Phong thấy Vương Chính Khanh kính cẩn hơn trước đây, thật ra thì trong lòng vui mừng tự đắc, chỉ là ngoài miệng lại nói: “Ái khanh, chúng ta ngày trước có phân tình như thế nào, giờ người gò bó như vậy, cũng có chút thái quá rồi.”

Wương Chính Khanh cười nói: “Quân thần khác biệt, hôm nay không thể so với ngày trước, phải làm gương cho bên dưới, tự nhiên nên như thế.”

Hai người bàn luận hết chính sự, nhất thời nói tới quận chúa Đường Diệu Đan, Đường Tấn Phong thờ dài nói: “Diệu Đan cũng là cố chấp, đến nay không chịu lập gia đình, chỉ đòi muốn xuất gia, không biết ái khanh có biện pháp gì khuyên nhủ nó không?”

Sau khi Đường Tấn Phong đăng vị, cũng đã thu hồi một chút tài quyền ban đầu của Trần Bắc phủ, đưa vào trong quốc khố, bởi vậy có chút đau lòng cho Đường Diệu Đan, lại muốn bồi thường, chọn một vị hôn phu tốt cho nàng, chỉ là Đường Diệu Đan cũng không nhận, vẫn đòi xuất gia làm ni cô, hiện nay náo loạn đến ai cũng nhức đầu.

Chuyện Đường Diệu Đan độc hại Chân Bàng, hình như đã bị Đường Tấn Phong lãng quên. Vương Chính Khanh không khỏi nhắc nhở Đường Tấn Phong, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, quận chúa Diệu Đan và Chân Bàng nhân...”

Đường Tấn Phong chặn lời Vương Chính Khanh: “Thật ra thì hoàn toàn do trẫm. Năm đó trẫm thấy Chân Bàng nhân có tài, liền muốn giữ tim của hắn, hứa hẹn nói chuyện tương lai, tự nhiên muốn gả Diệu Đan cho hắn, vì những lời này, Chân Bàng nhân đối xử với Diệu Đan cũng không giống với người khác. Chỉ là trẫm không biết, Diệu Đan thì ra là có tâm tư khác, cũng không dao động với Chân Bàng nhân. Nhưng Chân Bàng nhân lại một lòng say mê. Sau lại...”

Wương Chính Khanh tuy biết những chuyện này từ trước, giờ này nghe lần nữa, trong lòng vẫn trầm xuống, rất không thoải mái.

Đường Tấn Phong nói: “Chân Bàng nhân cũng mất nhiều năm, chuyện lúc trước cứ quên đi là tốt nhất. Hiện nay Diệu Đan cũng thương cảm, một khi nàng xuất gia, Trần Bắc vương sẽ tuyệt hậu. Ái khanh hãy giúp đỡ nghĩ cách!”

Wương Chính Khanh bất đắc dĩ, chỉ đành phải nói: “Quận chúa gần đây không phải trầm mê trong hí kịch sao? Chỉ cần an bài thật tốt, cũng dễ cho một họa sĩ tài mạo song toàn gặp được quận chúa, như vở kịch vậy, sinh ra một câu chuyện xưa, hoặc là Quận chúa liền động lòng.”

Đường Tấn Phong vỗ tay nói: “Kê hay đó ái khanh!”

Wương Chính Khanh đi ra từ trong cung, bước chân nặng hơn bình thường, tâm tình hơi khó chịu. Tối khi hắn trở về phủ, thấy trong phủ không khí có chút kì lạ, nhất thời cảm thấy kì quái, cũng không đoái hoài suy nghĩ nhiều, chỉ tới phòng Ninh lão phu nhân thỉnh an.

Ninh lão phu nhân thấy hắn trở lại, cười nói: “Tam lang, hôm nay quan ở Dương Châu tặng hai mỹ nhân tới đây, nhìn bộ dạng vượng phu, ta vốn sợ Ngọc nương không chịu tiếp nhận các nàng, liền gọi Ngọc nương đi tới nhìn một chút, Ngọc nương lại chiều theo, đã giúp sắp xếp sương phòng, quét dọn đình viện, để hai di nương vào ở rồi.”

Wương Chính Khanh vừa nghe, cũng không có lộ ra nét mừng rồi, ngược lại cau mày nói: “Quan địa phương Dương Châu nào?”

Ninh lão phu nhân đã nói ra tên rồi nói: “Là một phần tâm ý của hắn, biết chúng ta trong phủ một di nương cũng không có, lúc này mới...”

Wương Chính Khanh cắt đứt lời Ninh lão phu nhân, lạnh nhạt nói: “A nương, bên cạnh A Cha cũng có di nương, nhưng các di nương chưa từng sinh hạ một trai nữa gái, con còn tưởng rằng nương không thích di nương sinh con. Hiện nay vị trí của con như thế, nếu để cho di nương sinh hạ trưởng tử, tương lai Ngọc nương lại sinh con trai thứ, khó tránh khỏi hỗn loạn. Cũng đừng quên, đất phong của Bát Vương gia không phải gần Dương Châu sao? Bát Vương gia và Tam vương gia là cùng mẹ sinh ra, quan địa phương Dương Châu đưa mỹ nhân tới, ai biết là lai lịch thế nào? A nương cứ thế mà nhận rồi?”

Ninh lão phu nhân cả kinh, chợt oán giận Chân Ngọc nói: “Ngọc nương cũng không nhắc nhở ta, cười hi hi dẫn theo hai vị mỹ nhân đi.”

Wương Chính Khanh hừ một tiếng nói: “Nàng thấy mỹ nhân, nào còn có đầu óc?”

“Cái gì?” Ninh lão phu nhân ngăn ra.

”Không có gì?” Vương Chính Khanh có chút nhức nạo, Ngọc nương à Ngọc nương, trước kia nàng cũng không háo sắc, vì sao sau khi biến thành nữ nhân, lại như quý hạo sắc, vừa thấy mỹ nhân liền không rời mắt được, một chút trí khôn cũng không có đấy?

Chân Ngọc lúc này đang trong phòng uống trà đọc sách, nhất thời chỉ huy mỹ nhân áo hồng thêm hương vào lư hương, lại chỉ huy mỹ nhân áo xanh mài mực, nghe được mỹ nhân nũng nịu róc rách, trong lòng rộn rạo không thôi.

Ngày trước, một lòng nghĩ tới công lao sự nghiệp, uổng một bộ dạng tốt đẹp, nhưng không có hưởng thụ qua mỹ nhân, thật sự thua thiệt, tiếc nuối. Hôm nay có thể quang minh chính đại tiếp xúc với mỹ nhân, chỉ là người và vật đều không còn, ngay cả hình dạng cũng thay đổi, chỉ có thể nghĩ, không thể làm rồi, aiz!

Khi Vương Chính Khanh vén rèm vào phòng thì chỉ thấy trong phòng hai vị mỹ nhân như hồ điệp vờn hoa, bị Chân Ngọc chỉ huy loạn cào cào, nhất thời dửng dưng, lạnh lùng nhìn Chân Ngọc.

Chân Ngọc vừa ngẩng đầu thấy Vương Chính Khanh tới, liền nói với hai mỹ nhân nói: “Hành lễ với Tam gia đi!”

Hai mỹ nhân vội vàng tiến lên hành lễ với Vương Chính Khanh, lại nhìn trộm Vương Chính Khanh, trái tim mừng thầm, cũng nghe đồn thủ phụ đại nhân trẻ tuổi tuần tú, hôm nay vừa thấy, quả nhiên còn hơn lời đồn đãi, đi theo còn có cái gì tiếc nuối đây?

Vương Chính Khanh lại cũng không thèm nhìn tới hai mỹ nhân một cái, chỉ phất tay nói: “Tất cả đi xuống!”

Hai mỹ nhân có hơi ngạc nhiên, nhanh chóng thăm dò ánh mắt nhau, không dám nhiều lời, đã thối lui đến ngoài cửa.

Chân Ngọc lúc này mới phát hiện ra sắc mặt Vương Chính Khanh không ổn, không khỏi cau mày hỏi: “Đang yên đang lành, người nào chọc giận chàng rồi hả?”

Vương Chính Khanh vung tay áo nói: “Ngọc nương, trong lòng nàng rốt cuộc có ta hay không?”

Chân Ngọc có chút không hiểu: “Tam lang, con ta cũng đã sinh cho chàng rồi, chàng hỏi cái này không phải kỳ quái sao?”

Vương Chính Khanh căm tức nói: “Phụ nhà khác, đều là thê thất đề phòng phu quân cưới thiếp, chỉ muốn chuyên sủng, còn nàng thì sao, khó khăn lắm mới được an ổn, lại nhận hai mỹ nhân vào phủ, là có ý gì? Chẳng lẽ nàng còn hoài niệm trước kia, chỉ muốn vui đùa cùng mỹ nhân, mà quên sự tồn tại của ta sao?”

Nói đến cái này, Chân Ngọc đột nhiên cũng nổi giận, la âm lên: “Ta còn chưa nói chàng...chàng lại nói đến ta? Không phải là chàng dây dưa không rõ với Bạch Cốc Lan sao? Các người còn tặng hà bao cho nhau, các người còn lén lút gặp mặt, còn liếc mắt đưa tình trước mặt ta, những thứ này ta không so đo với chàng, chàng lại so đo chuyện ta vui đùa cùng mỹ nhân.”

”Bạch Cốc Lan gì, ta đã chấm dứt với nàng ta từ lâu rồi, nam cưới vợ nữ gả chồng, đâu còn có dính líu gì nữa? Nàng không phải là còn lưu luyến quận chúa Đường Diệu Đan sao, nàng không phải là vì nàng mà chết sao? Lần đó nàng ta lên miếu Thanh Phong, không phải là vì muốn gặp nàng ta một lần, nàng cũng cố ý chạy đến miếu Thanh Phong sao? Thế nào, tình cũ khó dứt sao?” Những thứ ghen tức Vương Chính Khanh này xuống đáy lòng đã lâu, nay đột nhiên liền bộc phát.

Chân Ngọc miệng mở rộng, kinh ngạc cực kỳ nói: “Rốt cuộc là chàng ghen cái gì?”

Vương Chính Khanh lúc này mới nhớ tới mình lịch đề, kéo lại chủ đề nói: “Cho nàng một ngày, hai mỹ nhân này từ đâu đến, nàng hãy đưa trở về nơi đó đi.” Nói xong vén màn rời khỏi.

Nơi này Chân Ngọc tức giận thở nặng nề, thái độ gì vậy?

Ngày hôm sau, Ninh lão phu nhân cũng đã sai người trả mỹ nhân về, chỉ nói bất tự mỹ nhân không hợp với Vương Chính Khanh, không nên ở lại trong phủ các kiểu.

Qua mấy ngày, quan địa phương kia liền bị cấp trên khiển trách, còn bị giảm chức, thiếu chút nữa mất chức.

Bởi vì chuyện này, người có lòng lạnh lẽo hỏi thăm, dò ra một tin, nói là thủ phụ đại nhân sợ vợ như hổ, không dám nạp tiểu thiếp. Nếu người nào dám tặng mỹ nhân tới cửa, cứ chờ mất chức đi!

Trận chiến tranh lạnh này giữa Chân Ngọc và Vương Chính Khanh, hẳn là kéo dài chừng mấy ngày.

Thấy đã là cuối xuân, sắp sửa đầu hạ, Chân Ngọc đột nhiên lại ngã bệnh, đại phu bắt mạch, lại không tra ra bệnh trạng, nhất thời có người báo Vương Chính Khanh biết.

Vương Chính Khanh vội vã vào phòng Chân Ngọc, thấy lần này bị bệnh, dung nhan nàng tiều tụy, có dự cảm xấu, đột nhiên phát sợ, nắm tay của nàng nói: “Ngọc nương, nàng không sao chứ?”

Chân Ngọc cho nha đầu và ma ma lui xuống, nhỏ giọng nói: “Tam lang, kiếp trước ta chết vào đầu mùa hè năm An Bình thứ hai, tính ra, chính là ba ngày sau, chỉ sợ lần này, không thoát khỏi chuyện kiếp trước.”

Vương Chính Khanh nghe xong sắc mặt tái nhợt, lại an ủi Chân Ngọc nói: “Ngọc nương, kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

Chân Ngọc nhìn Vương Chính Khanh, cũng phát giác, nay mình đã không bỏ được hắn, cũng không bỏ được tiểu Tú Đường. Nếu chết đi, tuyệt đối không cam tâm

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Chương 79

“Cái gì, Ngọc nương lại bị bệnh, muốn gặp chúng ta?” Chân Thạch thấy Sứ Thiết Thủ tới thông báo, kinh ngạc không tin được, mấy ngày trước gặp Ngọc nương, nàng vẫn khỏe mạnh, thế nào lại đột nhiên như vậy?

Kiều thị cũng kinh ngạc nói: “Lần trước dẫn theo Nguyên Gia qua thăm nàng, chỉ nói là ho khan, hơn nữa cũng khỏi ho rồi, cũng không có đáng ngại, sao đột nhiên lại bị bệnh?”

Sứ Thiết Thủ nói: “Là hôm qua bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, đầu choáng váng mắt mờ, khó thở, sau đó liền nằm liệt trên giường. Ngự y chẩn mạch, cũng chẩn không ra bệnh gì, chỉ nói là thân thể hao tổn quá mức, chỉ là mệt nhọc như bình thường. Nhưng Tam phu nhân gần đây vẫn tỉnh dưỡng, cũng không có mệt nhọc gì. Tối hôm qua uống thuốc, tình hình hôm nay càng không ổn. Bởi vì nói muốn gặp mọi người một lần.”

Chân Thạch cùng Kiêu thị không dám trì hoãn, vội vàng thu thập một phen, theo Sứ Thiết Thủ đến Vương gia.

Vương Chính Khanh xin nghỉ lên triều, chỉ ở nhà chăm sóc Chân Ngọc, các đại phu đã đổi mấy nhóm rồi, vẫn không chẩn ra bệnh, trong lòng hắn như lửa đốt, khi nghe được Chân Thạch cùng Kiêu thị tới, vội vàng sai người mời họ đi vào.

Khi thấy Chân Ngọc, Chân Thạch chưa xót nói: “Ngọc nương, mới có vài ngày, sao muội tiêu tụy thành ra như vậy? Đến tột cùng là bệnh gì?”

Chân Ngọc nhỏ giọng nói: “Đại phu cũng không khám ra là bệnh gì, tự ta cảm thấy giống như là trúng độc, chỉ là trong chốc lát, cũng không tra ra được là độc gì.”

Kiều thị thấy dáng vẻ của Chân Ngọc, vành mắt sớm đã hồng, kìm nén không cho chảy nước mắt, tiến lên sờ tay Chân Ngọc, cảm xúc lạnh lẽo, giúp đỡ nàng chà xát, nhỏ giọng nói: “Có thủ phụ đại nhân ở đây mà, luôn có thể mời được danh y chẩn ra bệnh, chỉ cần không suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi thật tốt.”

Chân Ngọc khẽ lắc đầu, ý bảo Chân Thạch Kiêu thị ngồi gần một chút, lúc này mới nói: “Nhất định phải bồi dưỡng Nguyên Gia thành tài. Ta là cùng Tam lang nói rồi, tương lai muốn gả Tiểu Tú Đường cho Nguyên Gia, hai người đừng phụ lòng ta.”

Chân Thạch nghe lời này giống như là di ngôn giao phó, không khỏi ngừng nói: “Muội nhất định sẽ khá hơn, lời này đợi khi muội khỏi rồi bàn, Tiểu Tú Đường thì cũng nên do muội tự tay nuôi lớn, rồi mới gả ra ngoài.”

Nghe được Chân Ngọc nói muốn gả Tiểu Tú Đường cho Chân Nguyên Gia, Kiêu thị tất nhiên vui mừng, nhưng Chân Ngọc nói vào lúc này, lại lộ ra chẳng lành, nàng không khỏi rơi lệ, không dễ dàng ngừng khóc, lúc này mới nói: “Đường Nhi ngoan ngoãn, cũng phải có mẹ ruột nuôi nấng, mới sẽ không bị khi dễ, Ngọc nương yên tâm dưỡng bệnh, đừng nói những lời buồn bã như thế.”

Nhất thời Chương Phi Bạch cùng Chu Hàm Xảo tới, thấy bộ dạng của Chân Ngọc, cũng rất giật mình, luôn miệng hỏi: “Làm sao lại thành ra như vậy?”

Chu Hàm Xảo nói: “Phu nhân ngày trước cũng thường bị bệnh, lần trước bệnh cực nghiêm trọng, đại phu đều nói nguy hiểm, còn không phải là gắng gượng qua khỏi sao? Có lẽ lúc này cũng không có chuyện gì, cứ thoải mái thả lỏng dưỡng bệnh là được.”

Chân Ngọc mỉm cười gọi Chu Hàm Xảo lại gần chút, nhỏ giọng nói: “Cuối tháng mười năm ngoái người thành thân, nay cũng mấy tháng rồi, còn chưa có động tĩnh sao? Rồi rảnh thì điều dưỡng thân thể, sinh nhất nam bán nữ, mới có thể ổn định gốc chân.”

Chu Hàm Xảo nghe được Chân Ngọc giờ này còn quan tâm nàng, không khỏi muốn rơi lệ, chỉ cố nén.

Chân Ngọc lại nói: “Tương lai ta không có ở đây, người cùng đại tẩu ta qua lại nhiều một chút, rảnh rồi sang đây thăm Đường Nhi.”

Chu Hàm Xảo cũng ngăn không nổi nước mắt nữa rồi, nức nở nói: “Phu nhân nhất định sẽ tốt, chắc chắn sẽ ở đây mà.”

Vương Chính Khanh đợi Chu Hàm Xảo cùng Chân Ngọc nói chuyện, liền ngoắc tay với Chương Phi Bạch, gọi hắn tới thư phòng nghị sự.

Đội Chương Phi Bạch từ trong thư phòng đi ra, có mặt thám vào thư phòng, nắm với Vương Chính Khanh: “Thời gian này quận chúa Đường Diệu Đan thường đi thăm Thái thượng hoàng, thời gian còn lại chỉ ở trong phủ, cũng không có chỗ khác thường.”

Vương Chính Khanh vừa nghe, dạo bước suy nghĩ: Kiếp trước Ngọc nương bị Đường Diệu Đan hạ độc hại chết, triệu chứng kiếp này cũng giống kiếp trước, theo lý mà nói, là trùng cùng loại độc, nhưng Đường Diệu Đan cũng không có cơ hội xuống tay, và lại cũng không lý do hại Ngọc nương, hiện nay nàng ta không có dị trạng, càng không thể đi chất vấn nàng ta cái gì. Nhưng..

Vương Chính Khanh thở dài một cái, phân phó mật thám nói: “Chú ý từng động tĩnh của nàng ta, vừa có động tĩnh tới báo ngay.”

Đội mật thám đi xuống, Vương Chính Khanh lại cho người đi mời Nhậm Đạt Lương qua phủ nghị sự.

Đội Nhậm Đạt Lương tới, Vương Chính Khanh liền nói ra bệnh trạng của Chân Ngọc, lại nói: “Bệnh này của Ngọc nương, rất giống triệu chứng trúng độc câu Chân Bảng nhãn, chỉ sợ cũng trúng độc. Khi đó chuyện Chân Bảng nhãn trúng độc, còn qua tay Nhậm Thị Lang điều tra, nghĩ còn có hồ sơ từ trước, lại muốn mời Nhậm Thị Lang giúp đỡ điều tra án này.”

Nhậm Đạt Lương nghe ý tứ của Vương Chính Khanh, cũng là muốn từ sự kiện trúng độc ban đầu tìm ra đầu mối, nhất thời liền nói: “Lúc đó đại phu mặc dù nghiệm ra là một loại độc mạn tính, nhưng không biết là loại độc nào, dù có hồ sơ án ở đây, chỉ sợ cũng vô dụng.”

Vương Chính Khanh vừa nghe, nhìn Nhậm Đạt Lương một cái.

Nhậm Đạt Lương có chút chột dạ, đứng, biết rõ Đường Diệu Đan độc sát Chân Bảng nhãn, mình còn dám thân cận nàng, cũng muốn cưới nàng, chẳng lẽ không sợ theo bước Chân Bảng nhãn? Hắn đang ở trước mặt Vương Chính Khanh, khó có thể che giấu, nhất thời liền giải thích: “Là hoàng thượng lo lắng Diệu Đan Quận chúa không có vị hôn phu lại thấy ta vị hôn thê của ta vừa qua đời, liền muốn tác hợp, ta nhất thời liền. . . .” Lúc này nhắc lại chuyện xưa, quả thật làm cho người kinh hãi, ý niệm với cao, vẫn nên bỏ đi thì tốt hơn.

Vương Chính Khanh nói: “Nhậm Thị Lang nay đã có thân phận địa vị như thế này, lo gì không có hiền thê?”

Nhậm Đạt Lương thở dài, sau một hồi nói: “Thủ phụ đại nhân sao không xin hoàng thượng?”

Ánh mắt Vương Chính Khanh sáng lên, đứng, nếu có thể để hoàng thượng hỏi ra Đường Diệu Đan dùng loại độc gì hạ sát Chân Ngọc, có thể có thuốc giải, có được thuốc giải để Ngọc nương ăn thử một chút, có lẽ có thể cứu nàng một mạng. Về phần Ngọc nương rốt cuộc trúng độc như thế nào, về sau tra lại cũng được!

Một lúc sau, Vương Chính Khanh liền vào cung.

Đường Tân Phong nghe xong lời Vương Chính Khanh nói, nhất thời trầm ngâm nói: “Diệu Đan tính tình bướng bỉnh, trực tiếp hỏi nàng khẳng định không nói, cứ để trầm nghĩ cách.”

Có lời này của Đường Tân Phong, Vương Chính Khanh thoáng an tâm, chỉ cần Đường Diệu Đan chịu nói ra độc lúc đó dùng là gì, có lẽ Ngọc nương liền được cứu!

Khi Vương Chính Khanh từ trong cung về phủ thì lại có Diệu Ngọc Thụ cùng Bạch Cốc Lan tới thăm Chân Ngọc, nhất thời liền đón bọn họ đi vào.

Diệu Ngọc Thụ nhìn xong Chân Ngọc lúc đi ra, gấp gờ Chương Phi Bạch, vừa đứng Chương Phi Bạch có lời cần nói với Diệu Ngọc Thụ, liền xúm lại nói, Bạch Cốc Lan có được chút thời gian, nhìn Vương Chính Khanh một chút, thấy hắn tiêu tụy, không khỏi an ủi: “Ngọc nương cát nhân thiên tương, có lẽ không lâu nữa sẽ chữa khỏi, cũng đừng quá mức lo lắng, chăm sóc mình cho tốt.”

Vương Chính Khanh “Ừ” một tiếng, cũng không liếc Cốc Lan, mắt chỉ nhìn chăm chăm phòng trong.

Bạch Cốc Lan thấy Vương Chính Khanh như thế, trong lòng thở dài một hơi, biết hẳn đây là một lòng dính trên người Chân Ngọc, mọi chuyện với mình lúc trước, đã hóa thành tro bụi, không còn tồn tại trong lòng hắn nữa rồi.

Từ Vương gia ra ngoài, Bạch Cốc Lan một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, hỏi Diệu Ngọc Thụ nói: “Nếu ta cũng bị bệnh như Ngọc nương, chàng sẽ lo lắng sao?”

Diệu Ngọc Thụ không đáp, đợi Bạch Cốc Lan lên xe ngựa, thế nhưng hắn lại không cưỡi ngựa, cũng chen lên xe ngựa, ngồi cùng một chỗ với Bạch Cốc Lan.

Từ cuối năm ngoái sau khi Bạch Cốc Lan sinh nhi tử, quan hệ với Diệu Ngọc Thụ cũng hóa giải rất nhiều, đến đầu năm nay, Diệu Ngọc Thụ cũng thường thường an giấc ở trong phòng nàng, để thiếp thị gác sau gáy.

Bạch Cốc Lan cho là Diệu Ngọc Thụ không hề nữa tỏ thái độ với nàng nữa, là bởi vì nàng sinh nhi tử, nhưng Diệu Ngọc Thụ tự mình biết, nguyên nhân thật sự cũng không phải như vậy.

Năm đó khi cưới vợ Bạch Cốc Lan, sự kinh ngạc lúc vén khăn voan đến nay còn nhớ như mới. Chỉ là lúc tân hôn, lại phát hiện Bạch Cốc Lan thường thường thất thần, tinh thần hoảng hốt, hình như trong mắt cũng không có hắn. Khi đó tự nhiên thầm giận, lại không thể trực tiếp chất vấn, nên khi đối mặt với Bạch Cốc Lan thì không tránh được nóng nảy, không cách nào kiềm chế, bởi vậy dồn quan hệ vợ chồng vào thế bất hòa.

Từ sau khi sinh nhi tử, cũng là phát hiện Bạch Cốc Lan bắt đầu chú ý chuyện gia đình, hình như cũng dần dần biết phải nghi ngờ hắn, nhất thời bỏ qua khúc mắc, cũng bắt đầu quan tâm Bạch Cốc Lan. Hôm nay thấy tình trạng Vương Chính Khanh cùng Chân Ngọc, nghĩ tới nếu có một ngày Bạch Cốc

Lan cũng như vậy, mình cũng không thể nào tiếp thu được, bởi vì đưa tay ôm bà vai Bạch Cốc Lan, càng ôm càng chặt.

Bạch Cốc Lan ngăn ra, sau đó trong lòng ám áp, đầu tựa vào vai Diêu Ngọc Thụ, trong bụng biết, hiện nay trong suy nghĩ cũng chỉ có Diêu Ngọc Thụ và nhi tử, cũng là buông được Vương Chính Khanh.

Xe ngựa Diêu Ngọc Thụ và Bạch Cốc Lan mới rời khỏi, lại có xe ngựa phủ thị lang tới, nhất thời xe ngựa dừng lại, Tiền thị ra khỏi xe, ngồi kiệu nhỏ của Vương gia đi vào, chỉ một hồi đã đến hai cửa ở trong, xuống kiệu vào cửa, đến phòng Chân Ngọc, sớm trông thấy cả đám nha đầu đứng ở hành lang, liền ngừng bước chân.

Nha đầu thấy là Tiền thị, đã là đi vào thông báo.

Chân Ngọc mặc dù không có tinh thần, vừa nghe là Tiền thị, liền nói: “Mời nàng vào đi!”

Vừa thấy Chân Ngọc, Tiền thị liền khóc, “Ngọc nương, lúc này mới khi nào không thấy, sao muội lại thành ra thế này?”

Mất thấy tinh thần Chân Ngọc không ổn định, Hồ ma ma liền đi tới trả lời thay, nói bệnh trạng của Chân Ngọc, lại nói: “Khi đó ho khan, chỉ có một chút triệu chứng, sau lại uống thuốc của thánh thủ, đã là chuyển biến tốt, không ngờ tới lúc này lại bị bệnh, thành bộ dáng như vậy.”

Tiền thị liền lại đề cử mấy vị đại phu, mất thấy Chân Ngọc như vậy, cũng không tiện ngồi lâu, nhanh chóng cáo từ ra về, thấy Hồ ma ma đưa đến ngoài cửa, không nhịn được lại hỏi mấy câu dặn bảo mấy câu, lúc này mới đi.

Vương Chính Khanh lại chờ tin tức trong cung, tới giờ lên đèn, liền có cung nhân tới, nói với hắn: “Hoàng thượng triệu quận chúa Đường Diệu Đan vào cung, nói chuyện thời gian thật dài, quận chúa Đường Diệu Đan đi ra từ cung hoàng thượng, nhảy xuống ao hoa sen, mặc dù cứu lên rồi, nhưng cái gì cũng không nói. Hoàng thượng bảo nô tài chuyển lời cho thủ phủ đại nhân, kẻ của người cũng không khả thi.” Nói rồi vội vã đi.

Một tia hi vọng cuối cùng bị diệt, Vương Chính Khanh vui đầu nơi khuỷu tay, thật lâu sau mới ngẩng đầu, chỉ thấy mắt đỏ hoe.

Thị Thư thấy Vương Chính Khanh còn chưa có ăn bữa tối, liền tới khuyên nhủ: “Tam gia, thân thể quan trọng hơn, dùng chút bữa tối đi!”

Vương Chính Khanh gạt đầu một cái, truyền người bày bữa tối, chỉ là nào còn có khẩu vị? Sau khi uống nửa bát canh, cũng không ăn được nữa.

Thị Thư cũng rầu rĩ, tiếp tục như vậy, thân thể Tam gia cũng sẽ suy sụp mất.

Vương Chính Khanh nghĩ nhắc chân đi xem Chân Ngọc, lại lùi bước chân về, phân phó Thị Thư nói: “Kêu Sứ Thiết Thủ vào đi!”

Sứ Thiết Thủ rất nhanh đã tới, hỏi “Tam gia có gì phân phó?”

Vương Chính Khanh nói: “Tối nay người ẩn vào vương phủ, lục soát phòng của quận chúa Đường Diệu Đan, nếu thấy thuốc men gì đó, cầm hết về. Không thì nhìn thấy vật gì kì quái không rõ ràng, cũng cầm về nhìn một chút.”

Sứ Thiết Thủ ngày trước làm qua hộ viện ở vương phủ, đương nhiên quen thuộc với bố cục vương phủ, vả lại tối nay đường Diệu Đan ở trong cung chưa hề đi ra, bọn thị vệ cũng thả lỏng, nhân cơ hội đi lục soát gian phòng của nàng ta, cũng đơn giản.

Sứ Thiết Thủ lĩnh mệnh đi, gần trời sáng mới trở về, mang về một túi thuốc men các loại.

Vương Chính Khanh vội sai người đi mời đại phu và một số ông chủ tiệm thuốc giới phân biệt thuốc vào phủ, để cho bọn họ tra nghiệm trong thuốc có có lẫn độc hay không.

Các đại phu ước chừng bận rộn một ngày một đêm, cuối cùng bẩm báo kết quả, nói ra tất cả các loại thuốc, phần nhiều là thuốc trong cung ban thưởng, cũng không có độc tố gì.

Tiền đại phu đi, Vương Chính Khanh sai Sứ Thiết Thủ thu dọn xong thuốc men, thừa dịp đường Diệu Đan còn ở trong cung, vương phủ không người nào biết mất trộm thì đem thuốc men cầm lại vương phủ, đặt lại chỗ cũ như ban đầu.

Chân Ngọc mặc dù dùng thuốc, nhưng rốt cuộc không có khôi phục tinh thần, nhất thời tính ngày, ở kiếp trước, sáng mai chính là ngày hạn rồi, bởi vậy mời Vương Chính Khanh qua nói chuyện, nhẹ giọng nói: “Tam lang, chỉ sợ ta không gắng được nữa, chàng cũng đừng giằng co, ở cùng với ta hai ngày cuối đi!”

Vương Chính Khanh nắm tay Chân Ngọc thật chặt, trái tim có lệ, hốc mắt lại khô khóc đau nhói, một giọt lệ cũng không có, chỉ nói: “Nàng không thể chết!”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Chương 80

“Hồ ma ma, đem sách tới đây!” Chân Ngọc mặc cho Vương Chính Khanh nắm tay, lại nói với Hồ ma ma một câu.

Hồ ma ma nhất thời đi qua, đem sách trong tay đưa tới trước mặt Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh đưa tay nhận, nhìn kỹ, thất thanh nói: “Là 《 luật pháp giải thích 》.”

Chân Ngọc mỉm cười nhìn Vương Chính Khanh, hẳn khi còn trẻ đã nhẹ nhàng đứng ở vị trí cao, chỉ sợ nơi cao dễ lạnh, được quyền sách này, sau khi sửa đổi luật pháp, sử quan cũng phải ghi hẳn vào sách, cho dù về sau có lỗi gì, Hoàng đế cũng không thể tùy tiện định tội hắn. Chỉ hy vọng hắn cả đời bình yên.

Vương Chính Khanh có được sách, tuy là hơi mừng, nhưng rất nhanh lại chán nản, mất đi Ngọc nương, cho dù được tất cả cô bản trong thiên hạ cũng vô dụng.

Chân Ngọc cũng là sau khi khôi phục trí nhớ, nhớ lại quyển 《 luật pháp giải thích 》 này, bởi vậy vẫn âm thầm tìm kiếm, chỉ là mất đi thời điểm tìm thấy nó ở kiếp trước, nhất thời cũng không tìm được quyển sách này, cho đến mấy ngày trước đây trong khi chiến tranh lạnh với Vương Chính Khanh, đi ra cửa đạo tiệm sách, trong lúc vô tình mới tìm thấy quyển sách này. Vốn định đợi hai người hòa hảo sẽ cho hắn, không ngờ mình bị bệnh lần nữa, hơn nữa xem ra, lần này cũng giống như kiếp trước vậy, không thuốc chữa rồi.

Vương Chính Khanh bỏ sách xuống, áp mặt lên tay Chân Ngọc, nhẹ giọng nói: “Ngọc nương, nàng khỏe lên đi, ta không muốn cuốn sách này, cũng không làm thủ phụ gì nữa, chúng ta du sơn ngoạn thủy nhé.”

Trong lòng Chân Ngọc khẽ nhúc nhích, ngày trước cho là, nam nhi phải kiến công lập nghiệp, ra cùng vào tướng, danh truyền thiên cổ, mà không phải bừa bãi vô danh, chôn vùi vào nhân gian, như con kiến hôi sống qua cả đời. Sơ Sơ Trùng sinh, dù là thân nữ nhi, chưa từng chân chính quên đi mơ ước? Nhưng sau những thời gian này, lại phát hiện, cùng người yêu ở cùng một chỗ, sinh con dưỡng cái, cũng giống vậy không phụ kiếp này. Nếu có thể khỏe lên, cùng Vương Chính Khanh du sơn ngoạn thủy, đúng là vừa lòng cuộc sống, đáng tiếc đại nạn buông xuống, hồi thiên không còn cách cứu vãn rồi.

Hồ ma ma nghe bọn họ nói chuyện, lặng lẽ thối lui đến ngoài cửa, hốc mắt sẫm đỏ, nhất thời thấy Lập Hạ vội vã tới đây, liền nói: “Chạy cái gì, cẩn thận kinh động phu nhân?”

Lập Hạ thở gấp nói: “Lão chủ trì miếu Thanh Phong tới, đã đến ngoài cửa.”

Hồ ma ma vừa nghe, vội vàng đi vào bẩm báo cho Vương Chính Khanh biết.

Vương Chính Khanh là biết lão chủ trì miếu Thanh Phong biết y thuật, chuyên trị một số tạp chứng, lúc này nghe được ông tới, nhất thời đại hi mà nói: “Cũng quên mất ông ấy, sớm nên mời ông ấy tới cho chẩn mạch Ngọc nương.” Nói xong đi ra ngoài đón.

Lão chủ trì lúc đi vào, vừa thấy bộ dạng Chân Ngọc, thất kinh nói: “Nghe đồn người ngã bệnh, còn nghĩ thời gian trước còn khỏe như vậy, cho dù bị bệnh, cũng sẽ không rất nghiêm trọng, không ngờ bệnh thành ra như vậy rồi.”

Chân Ngọc vừa thấy lão chủ trì cũng cười, “Thế nào, chủ trì sợ ta chết rồi, đến lúc đó không tìm được đối thủ đánh cờ?”

Lão chủ trì nói: “Là sợ người chết, những kỳ lộ kia của người cũng thất truyền, người tốt xấu gì cũng nên viết lại một ít chứ!”

Chân Ngọc vừa nói chuyện, không lấy được hơi, chỉ đành phải dừng lại, thở hổn hển không lên tiếng nữa.

Vương Chính Khanh giờ này giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, nói rõ bệnh trạng của Chân Ngọc, lại nói: “Ngọc nương nghi ngờ là trúng độc, chỉ là bây giờ chưa tra ra nguồn độc, cũng không thể nào giải độc.”

Lão chủ trì nghe xong, trước cho Chân Ngọc chẩn mạch, chẩn hết trầm ngâm nói: “Quả thật là thể hư hao tổn mạch tượng, chỉ là người uống những thuốc này không thấy khỏe lên, mạch tượng này sợ là giả tượng, không phải mạch thực rồi. Hiện nay nếu hoài nghi là trúng độc, phải bắt đầu từ giải độc, tạm thời kê phương thuốc giải độc trước, uống thử một chút.” Nói rồi kê đơn thuốc.

Chân Ngọc cũng biết về phương diện tạp chứng, lão chủ trì cũng có chút thủ đoạn, nhất thời sinh hi vọng, có lẽ lão chủ trì có thể chữa khỏi cho nàng thì sao?

Lão chủ trì đem phương thuốc đưa cho Vương Chính Khanh nói: “Dùng ba thang thử một chút! Nếu như cái này cũng không được, lão nạp cũng bất lực rồi.”

Vương Chính Khanh vội nói tạ, lặng lẽ nói: “Ngọc nương sưu tầm rất nhiều kỳ phở, chốc nữa sẽ đưa đến cho lão chủ trì.”

Lão chủ trì liếc mắt xem thường nói: “Hiếm à? Chờ Ngọc nương nhà người chuyển tốt, lão nạp sẽ thắng từng một quyển từ tay nàng.” Nói rồi cáo từ.

Vương Chính Khanh tiễn lão chủ trì, vội sai người đi lấy thuốc.

Sau khi uống hết thuốc của chủ trì thuốc hậu, Chân Ngọc ngủ một giấc tỉnh lại, lại cảm giác có tinh thần, chỉ là đáy lòng lại sợ đây là hồi quang phản chiếu.

(người bệnh lâu không khỏi bỗng dưng khỏe mạnh như thường, đây là báo hiệu sắp lên châu trời T_T)

Vương Chính Khanh thấy tinh thần nàng có chút tốt lên, sắc mặt cũng không còn vàng vọt, cũng vui mừng nói: “Lão chủ trì quả nhiên có cách, dùng thêm hai thang thuốc nữa không chừng có thể tốt rồi.”

Chân Ngọc có tinh thần, lại muốn đi lại, bởi vậy nói: “Tam lang, chàng đỡ ta lên, ta muốn đến thư phòng ngồi một chút.”

“Ừm!” Vương Chính Khanh muốn khuyên Chân Ngọc tiếp tục nằm, nhưng nghĩ lại, nàng nằm lâu như vậy, hiện nay muốn đến thư phòng ngồi một chút mà thôi, cần gì phải ngăn lại?

Hồ ma ma nghe được Chân Ngọc muốn tới thư phòng, liền cầm áo choàng tới phủ thêm cho nàng, lại dặn bảo người mang kiệu mềm chèo ngoài cửa phòng.

Nhất thời mọi người đưa Chân Ngọc đến thư phòng, Vương Chính Khanh ôm Chân Ngọc đi vào, cho mọi người lui xuống, chỉ ở trong thư phòng rót trà, ngồi đối diện Chân Ngọc.

Chân Ngọc đối với chuyện mình đột nhiên khôi phục tinh thần, cũng không mấy lạ quan, trong lòng cảnh giác, lại không muốn dội nước lạnh lên Vương Chính Khanh, bởi vậy nhịn xuống không đề cập tới.

Trong tay nàng đang cầm chén ly trà, cười nói với Vương Chính Khanh: “Ngày trước khi là Chân Bàng nhãn, có một lần chàng mở tiệc mời mọi người, ta cũng tới, đi qua thư phòng chàng vừa nhìn vào đĩa hoa cả mắt. Khó có thể quên, âm thầm lăm bằm sách trong thư phòng chàng cũng quá là nhiều, một lòng nghĩ sau này mình đặt mua trạch viện, bố cục thư phòng phải bố trí giống của chàng vậy, sách cũng phải thu thập đầy đủ hết, nhiều như của chàng luôn. Lúc đó đối với chàng, thật là ước ao ghen tị mà!”

Vương Chính Khanh đặt ly trà xuống, ngồi vào bên cạnh Chân Ngọc, nhỏ giọng nói: “Bây giờ, người của ta đã là của nàng, sách của ta cũng là của nàng, thư phòng của ta cũng là của nàng.”

Chân Ngọc cũng đặt ly trà xuống, vươn tay sờ mặt của Vương Chính Khanh, nhỏ giọng nói: “Tam lang, bày giấy bút, ta vẽ cho chàng một bức họa nhé! Khi đó vẽ cho Đường Diệu Đan không ít, sau khi đi theo chàng, lại chưa bao giờ vẽ cho chàng.”

Vương Chính Khanh lại hỏi ngược lại: “Nàng còn nhớ tới Đường Diệu Đan?”

Chân Ngọc ngẩn ra nói: “Nàng ta đối với ta như vậy, ta sao có thể nhớ nàng ta nữa? Người hiện tại ta không bỏ được, là chàng và Tiểu Tú Đường!”

Vương Chính Khanh sung sướng, sau khi bày giấy bút, nhất thời lại đi tìm bức 《câu tiên lý》ra, đặt tới trước mặt Chân Ngọc nói: “Cùng là một bức, là nàng vẽ đây kiếp trước đây, ta đoạt được, vẫn cất kỹ.”

Chân Ngọc giương mắt, nhìn Vương Chính Khanh nói: “Tam lang, trước kia chàng đã yêu thích ta rồi hả? Ta khi đó là nam tử nha!”

Giương mặt tuấn tú của Vương Chính Khanh đỏ lên, tim gan nhảy lên, ngồi trước mặt Chân Ngọc, cầm tay của nàng nói: “Đúng, ngày trước ta đã thích nàng!”

Chân Ngọc ngay cả nụ cười cũng ráng hồng, lòng bàn tay có chút ẩm ướt, kinh ngạc cười nói: “Chàng thích nam tử?”

“Không không, ta thích là nàng, không phải thích nam tử.” Vương Chính Khanh vuốt tay Chân Ngọc nói: “Năm đó ta ái mộ tài ba của nàng, có một trở về lại mơ thấy nàng biến thành nữ tử, cùng ta kết duyên. Bởi vậy sau khi tỉnh lại phiền muộn hồi lâu, chỉ tiếc nàng không phải là nữ tử. Sau lại có một lần chúng ta uống rượu, ta say chuẩn choáng té ở bụi hoa, nàng tìm thấy ta, đầu bị hoa lá che kín, chỉ còn lại gương mặt ở sau khóm hoa nhìn ta. Ta khi đó vừa mơ mắt, cho là trong mộng, tâm can nhảy loạn, bản thân bất lực. Sau đó, ta hoài nghi mình ái mộ nam sắc, tất nhiên thử cùng gã sai vặt, cũng là phát hiện, ta đối với nam sắc cũng không hứng thú. Nhưng ta đối với nàng, vẫn có hứng thú.”

Chân Ngọc đầu tiên là kinh ngạc nghe, khi nghe đến câu thử gã sai vặt của Vương Chính Khanh, không khỏi hú lên quái dị nói: “Thử người nào? Thị Thư? Trời ơi, các người có buồn nôn hay không?”

Vương Chính Khanh vội vàng khoát tay nói: “Không phải Thị Thư. Gã sai vặt năm đó đã sớm bị đưa đi, bởi vì nhìn thấy hắn, luôn cảm thấy buồn nôn.”

Chân Ngọc lại kêu lên quái dị nói: “Là thử như thế nào? Chàng hãy thành thật khai ra.”

Vương Chính Khanh liền cúi xuống nói nhỏ mấy câu bên tai Chân Ngọc, nhất thời mặt đỏ tới mang tai.

Chân Ngọc nghe xong sắc mặt càng đỏ, hừ hừ nói: “Buổi tối ta cũng phải thử một chút như vậy với chàng.”

“Hoan nghênh thưởng thức!” Vương Chính Khanh cười nói: “Chỉ sợ nàng hơi sức chưa đủ thôi!”

Một phen trêu chọc đi qua, Vương Chính Khanh sợ Chân Ngọc mệt mỏi, liền muốn dìu nàng lên giường nằm. Chân Ngọc chỉ lắc đầu, cười nói: “Đợi vẽ xong bức họa này cho chàng, ta sẽ nằm.”

Vương Chính Khanh vừa nghe, không kiên trì nữa, chỉ ngồi vào đối diện, giả bộ dáng vẻ phong lưu tự nhiên, mặc cho Chân Ngọc vẽ.

Chân Ngọc hoàn thành một bức họa, thật đúng là có chút mệt lã, nhất thời cười nói: “Lần trước vẽ cho Đường Nhi mấy tấm, lúc này vẽ cho chàng một bức, cũng coi như lưu lại cho hai người chút kỉ niệm rồi.”

Tim Vương Chính Khanh thỉnh thoảng nháy, cảm giác Chân Ngọc nói chẳng lành, cũng không dám suy nghĩ nhiều, nhất thời giúp Chân Ngọc cất tranh, đỡ nàng nằm xuống, đắp kín chăn cho nàng, quay lại mình cũng cầm bút vẽ, nhẹ giọng nói: “Ta cũng vẽ cho nàng một bức!”

“Vẽ đẹp chút!” Chân Ngọc cười nói một câu, cũng là buồn ngủ, nhất thời nhắm mắt lại ngủ.

Vương Chính Khanh đặt bút, nhất thời thấy Chân Ngọc ngủ thiếp đi, liền đưa tay dò hơi thở nàng, thấy vẫn còn hơi, lúc này mới yên lòng lại. Nhưng lòng cũng không yên, rất sợ lại xảy ra chuyện.

Chiều nay, Chân Ngọc ngủ ở thư phòng, vui trong ngực Vương Chính Khanh, vuốt tai hắn nói: “Tam lang, thật ra thì làm nữ nhân cũng thật không tệ, nếu có kiếp sau, chàng làm nữ nhân một lần, khi đó đến lượt ta cưới chàng!”

Vương Chính Khanh ngửi mùi hương trên người Chân Ngọc, lên tiếng: “Nàng làm nữ tử cũng quen rồi, vẫn là tiếp tục làm nữ tử, để ta cưới nàng!”

“Không được, không thể để cho chàng chiếm tiện nghi nhiều lần.”

“Thật ra thì làm nữ tử mới chiếm hết tiện nghi của nam tử! Nữ tử không cần suy nghĩ gì, chỉ cần nhẹ nhặn mà cười yếu ớt, yêu kiều gọi một tiếng, nam nhân gục rồi, có gì toàn bộ đều hiển ra, không có thì lại đứng lên lại phấn đấu tranh thủ, lấy ra hiến tặng cho nữ tử.”

Chân Ngọc ngơ ngác nghe, có chuyện tốt như vậy sao? Có chỗ nào không đúng nhỉ?

Vương Chính Khanh thấy tinh thần Chân Ngọc tối nay rất tốt, có hơi sức nói chuyện, trái tim nổi lên hi vọng, thuốc của lão chủ trì thuốc thật sự có hiệu quả? Không chừng sáng mai Ngọc nương có thể khỏe lên rồi!

Chân Ngọc cũng là nhớ, buổi tối này ở kiếp trước, cũng là hồi quang phản chiếu trở về như vậy, tới ngày hôm sau liền chóng đỡ không nổi, buổi tối đến giờ lên đèn liền nhắm hai mắt lại. Chỉ không biết lần này có thể chịu đựng được hay không?

Vương Tuyên cùng Ninh lão phu nhân cũng biết tình huống của Chân Ngọc vô cùng không tốt, lúc này càng sợ Tiểu Tú Đường có một sơ xuất lại thêm loạn, bởi vậy đề bà vú ôm Tiểu Tú Đường đến chính phòng, đích thân trong nom, nhất thời thở dài thật sâu, một khi Chân Ngọc không còn, Tiểu Tú Đường chỉ sợ đáng thương rồi.

Vương Tuyên viết thư gửi đi Giang Nam cho cha mẹ Chân Ngọc, hiện Chân Ngọc bệnh thành ra như vậy, vô luận như thế nào cũng phải viết thư nói cho cha mẹ một tiếng, tương lai tìm mẹ kế cho Tiểu Tú Đường, cũng muốn cùng Chân gia nói một tiếng.

Ninh lão phu nhân nói: “Là Ngọc nương bạc mệnh, không áp được vị trí thủ phụ phu nhân này, mới dẫn đến bệnh như thế.”

Vương Tuyên nói: “Người luôn có ba bệnh sáu tai, há có thể nói là bạc mệnh?”

Ninh lão phu nhân không tranh luận cùng ông, chỉ nói: “Hiện Tam lang một lòng đặt lên người Ngọc nương, nếu Ngọc nương không còn nữa, chỉ sợ Tam lang buồn quá độ, trong thời gian ngắn sẽ không muốn cưới nữa. Nhưng mà tuổi tác nó như vậy, còn không có một đứa con trai, lại kéo dài thêm, chúng ta cũng không biết năm tháng nào có thể ôm cháu nữa?”

Vương Tuyên hỏi “Theo ý của người thế nào?”

Ninh lão phu nhân nói: “Thừa dịp Ngọc nương vẫn còn, để Ngọc nương chọn một người cho Tam lang, đến lúc đó không phải do Tam lang quyết định nữa.”

Vương Tuyên nghe xong lời này nói: “Chẳng lẽ bà đã nhìn đúng nương tử nhà ai hay sao?”

Ninh lão phu nhân lúc này mới thổ lộ lời nói thật: “Đường muội Tiền Hiểu Nguyệt của Thị Lang phu nhân chính là một lựa chọn tốt.”

Tiền thị hai năm qua cùng Chân Ngọc đi lại, cùng lúc cũng dẫn theo đường muội Tiền Hiểu Nguyệt tới Vương gia, Ninh lão phu nhân thấy Tiền Hiểu Nguyệt nhã nhặn lịch sự, cũng là thích, còn đùa nói nhà mình không còn con trai chưa thành thân, nếu không cũng muốn nàng làm con dâu vân vân.

Vương Tuyên cũng biết môn phong Tiền gia rất tốt, dạy nên nương tử được người khen ngợi, Tiền Hiểu Nguyệt này vì tổ mẫu giữ đạo hiếu lờ hôn kỳ, kéo dài tới năm nay mười tám tuổi rồi còn chưa có đính hôn, nếu Vương gia tới cửa cầu hôn làm kế thất, Tiền gia tất nhiên vui mừng tương ứng. Chỉ là Chân Ngọc vẫn còn ở trạng thái bệnh, ở trước mặt nàng nói những lời này, giống như là đâm dao vào thịt, thật sự có chút quá đáng.

Ninh lão phu nhân lại không nghĩ như vậy, chỉ nói: “Quan hệ giữa Ngọc nương và Thị Lang phu nhân rất tốt, cũng biết rõ phẩm chất Tiền gia tiểu nương tử, nếu nói là muốn chọn Tiền gia tiểu nương tử, có lẽ nó cũng nguyện ý tác thành.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Ninh lão phu nhân vào phòng thăm Chân Ngọc, cho bọn nha đầu lui xuống, mới nói một phen.

Chân Ngọc vừa nghe, cực kỳ kinh ngạc, thế này cũng được sao? Mình còn chưa có chết mà phải chọn thí sinh làm kế thất cho Vương Chính Khanh sao?

Ninh lão phu nhân nói: “Ngọc nương, chỉ là để con khuyên Tam lang, ngộ nhờ có cái gì, Tam lang cũng có người chăm sóc, đến lúc đó Đường Nhi cũng có người chăm sóc, sẽ không loạn thành một đoàn. Và lại Tiền gia nương tử nếu không phải lỡ hôn kỳ, để cho nàng làm kẻ thất, nàng cũng chưa chắc đã đồng ý. Hiện nay còn là uất ức nàng!”

Chân Ngọc nhìn người mẹ chồng này, nhất thời im lặng, cũng không muốn tranh luận với bà, chỉ nói: “Được, ta sẽ khuyên Tam lang, có nghe hay không là chuyện của chàng thôi.”

Có được lời cam kết, Ninh lão phu nhân hài lòng đi ra ngoài.

Đội Vương Chính Khanh đi vào, Chân Ngọc liền đem Ninh lão phu nhân lại nói rồi, nói xong nói: “Chính người nhìn làm đi!”

Vương Chính Khanh thấy Chân Ngọc tối hôm qua còn khỏe, sáng nay sắc mặt lại vàng, nói chuyện thở hổn hển, đã là hoảng hốt, nhất thời nghe thấy lời này, không khỏi giận đến đỏ sắc mặt, nói: “Nàng an tâm dưỡng bệnh, không cần để ý tới kẻ nhiều chuyện. Nếu nàng không sống được, trong phòng này, cũng sẽ không cho ai khác tiến vào, chớ đừng nói gì tới cưới kẻ thất.”

Chân Ngọc lắc đầu một cái, Vương Chính Khanh trẻ tuổi chức cao, mắt thâm thối, cho dù bản thân hắn không muốn, tất nhiên cũng có người khác nhét nữ nhân cho hắn, một lần vẫn còn có thể ngăn cản, mười lần trăm lần thì sao đây? Hơn nữa hắn không có con nối dõi, nếu không cưới kẻ thất, tất nhiên không nói được. Nghĩ kỹ lại, Ninh lão phu nhân lo cũng không thể nói không đúng, ngay cả Tiền Hiểu Nguyệt, cũng coi là sự lựa chọn tốt rồi. Nhưng phải gọi chính mình giúp an bài chuyện kẻ thất, thật sự cũng là không làm được.

Chân Ngọc nghĩ đến Tiểu Tú Đường, trái tim cực kỳ không nỡ, nhất thời kêu người ôm tới đây, hỏi “Mấy ngày nay ngoan không?”

Bà vú thấy Chân Ngọc tiều tụy, nhất thời cũng chua xót, đáp: “Đường Nhi vô cùng ngoan, chỉ là mấy ngày nay không thấy phu nhân, hình như nhớ nhưng nghe được tiếng bước chân liền lập tức ngẩng đầu lên nhìn.”

Tiểu Tú Đường cũng đã bảy tháng, đã nhận được người, vừa thấy Chân Ngọc, liền đuổi cánh tay muốn bế.

Chân Ngọc vốn là sợ mình truyền bệnh cho con, lại nghĩ, có lẽ đây là lần bế con cuối cùng rồi, bởi vậy ôm lấy Tiểu Tú Đường, ôn tồn một hồi.

Giờ này nàng chợt phát hiện, chuyện cũ trước kia cũng là nhẹ nhàng, in dấu thật sâu trong lòng, đều là chuyện của mấy năm nay. Những niệm tưởng mộng nam nhi, công thành danh toại, đã như mây nhẹ tiêu tán, hiện giờ cũng đã thích ứng thân phận của nữ tử, vị trí quan trọng nhất trong trái tim là Vương Chính Khanh cùng Tiểu Tú Đường, mà không phải nghiệp lớn gì đó.

Buổi chiều, Chân Ngọc mặc dù uống thuốc, cũng rất cuộc dậy nổi tinh thần, nhất thời cũng không dám nhắm mắt, chỉ sợ vừa nhắm mắt lại, sẽ không bao giờ có thể tỉnh lại được nữa, bởi vậy cố gắng chống đỡ, phải nhìn Vương Chính Khanh nhiều hơn một chút.

Một thời khắc như vậy, nàng cũng thổ lộ tiếng lòng: “Tam lang, ta cũng vẫn luôn thích chàng, từ tiền thế đến đời nay. Nếu có kiếp sau, vẫn nguyện ý làm nữ nhân của chàng.”

Nước mắt Vương Chính Khanh mãnh liệt rơi xuống, chưa kịp nói chuyện, chỉ nghe tiếng bước chân vang lên, Lập Hạ xông tới nói: “Có, có thuốc giải rồi, Tam phu nhân được cứu rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chương 81

Những tiếng bước chân nhỏ vang lên, rèm được vén lên, hai nữ nhân đi vào, một là Chu Hàm Xảo, một là Hạ Sơ Liễu.

Hạ Sơ Liễu giờ bình trong tay, hơi thở không đều nói: “Đây là thuốc giải, Tam phu nhân uống vào liền có thể giải độc.”

Hai ngày trước, Hạ Sơ Liễu biết được Chân Ngọc bệnh nặng, liền muốn vào phủ thăm một phen, lại bị ngăn ở ngoài, đúng lúc sử Thiết Thủ ra ngoài, thấy là nàng, liền nói: “Hạ nương tử, phu nhân bị bệnh, có lẽ không thể gặp người, người cứ về trước đi! Chuyện trước kia, chớ để trong lòng rồi.”

Hạ Sơ Liễu động môi đang muốn nói lúc này mình cầu kiến Chân Ngọc, chỉ đơn thuần muốn thăm bệnh, cũng không phải xin trở lại làm di nương, nhưng vừa nhắc mắt thấy ánh mắt của Sử Thiết Thủ, không nói nữa, có chút ừ rừ, lúc trước cầu xin vào phủ như vậy, đều bị Sử Thiết Thủ đặt ở trong mắt, giờ có nói gì hắn cũng sẽ không tin tưởng.

Sử Thiết Thủ thấy nàng cúi đầu, liền lại nhẹ nhàng nói: “Mau trở về đi, cẩn thận bị người khác nhìn thấy, lại truyền không hay.” Nói rồi gọi một phu xe, giao phó nói: “Đưa Hạ nương tử trở về vương phủ.”

Hạ Sơ Liễu nhìn Sử Thiết Thủ một cái, khế cắn răng, nhất thời lên xe ngựa, đội xe ngựa đi được một nửa, nàng định thần lại, phản phó phu xe nói: “Đi phía này, đến Chương gia viện.”

Phu xe dựa theo lời nàng phân phó, chạy nhanh đến viện trạch của Chương Phi Bạch mới ngừng lại.

Chu Hàm Xảo đang ở trong nhà rầu rĩ, nghe nói Hạ Sơ Liễu tới, nhanh chóng ra đón, hỏi “Tỷ tỷ thế nào lại rồi rảnh tới đây?”

“Quận chúa không có ở trong phủ, trong phủ tạm thời không có người nào quản thúc, ra vào dễ dàng một chút, bởi vậy ra ngoài đi dạo.”

Lúc đầu Chu Hàm Xảo thành hôn thì Hạ Sơ Liễu cũng sai người tặng quà tới, sau đó khi đã rảnh rồi, đã từng đến tìm Chu Hàm Xảo ôn chuyện, quan hệ hai người cũng thân thiết hơn khi còn ở Vương gia làm di nương.

Hạ Sơ Liễu vừa nói chuyện, thấy tiểu nha đầu dâng trà lên, lại lui xuống, trong phòng chỉ còn lại Chu Hàm Xảo, liền hỏi đến bệnh của Chân Ngọc: “Ta một lòng nhớ chuyện cũ, muốn thăm phu nhân một phen, chỉ là không vào được Vương gia, nhưng không biết bệnh tình phu nhân như thế nào?”

Chu Hàm Xảo đỏ vành mắt, nói ra bệnh trạng của Chân Ngọc, lại nói: “Phu nhân tài mạo như vậy, cũng là trời đổ lệ hồng nhan, không chịu để cho nàng sống tốt.”

Hạ Sơ Liễu vừa nghe bệnh được nghiêm trọng, đã có trạng thái sắp qua đời, không khỏi cả kinh thất sắc nói: “Sao đột nhiên liền bệnh nghiêm trọng như vậy được? Ngự y trong cung, danh y kinh thành, lại không ai có thể chẩn ra ra sao bệnh sao?”

Chu Hàm Xảo lắc lắc đầu nói: “Thủ phụ đại nhân hiện nay hô phong hoán vũ, quyền cao chức trọng như thế nào, danh y nào trong kinh thành không xin tới? Có lẽ có danh y cũng vô dụng, không khám ra bệnh tình. Phu nhân mình lòng nghi ngờ là trúng độc, lại mời người giỏi giải độc tới chẩn bệnh, kê đơn thuốc uống xong, vẫn không có chuyển biến tốt.”

Hạ Sơ Liễu hỏi “Triệu chứng bệnh này đến tột cùng là như thế nào?”

Chu Hàm Xảo tí mỉ nói: “Đầu tiên là cảm thấy không có tinh thần, buồn ngủ, tiếp đó là như đầu tim đập nhanh, nằm trên giường liền không dậy nổi, chỉ là thời gian vài ngày, dung nhan liền khô cạn đi xuống.”

Hạ Sơ Liễu nghe xong thở dài một lần, bởi vì nhìn trời cũng không còn sớm, liền cáo từ ra về, trở về vương phủ.

Mấy ngày nay Đường Diệu Đan không có trong phủ, mọi người tán loạn, Hạ Sơ Liễu ra khỏi phủ một lần, cũng không có ai lý luận, nhất thời có người thấy nàng trở lại, liền nói: “Hạ mỹ nhân, con mèo Quận chúa nuôi kia giống như bệnh nghiêm trọng hơn, người còn không đi nhìn một chút? Nếu là có gì không may, đến lúc đó Quận chúa hỏi tới, ai chịu tội?”

Khi Đường Diệu Đan được vội vào cung thì phân phó Hạ Sơ Liễu chăm sóc con mèo kia, hiện giờ mèo bị bệnh, Hạ Sơ Liễu cũng có chút luống cuống, vội đi vào ôm mèo ra ngoài, mời đại phu trong phủ khám cho nó.

Đại phu nhìn một lần, cau mày nói: “Các người làm gì nó vậy? Nhìn như là chứng mệt mỏi!”

Hạ Sơ Liễu cũng không hiểu, đáp: “Mấy ngày trước nó uể oải, không buồn ăn uống, mấy ngày nay không thích động đậy, nhìn như không có hơi thở!”

Đại phu lắc đầu nói: “Hay là ăn đồ gì đó không sạch sẽ, trúng độc rồi?” Nói rồi kê một đơn thuốc cho Hạ Sơ Liễu, “Trước tiên cho nó uống thuốc này, xem hiệu quả thế nào rồi lại nói sau.”

Hạ Sơ Liễu nhận đơn thuốc, ôm mèo ra ngoài, tự đi kêu tiểu nha đầu ra khỏi phủ bốc thuốc, đun thuốc cho mèo uống.

Sau khi uống thuốc mèo con cứ nôn mửa liên tục, nhìn tình huống không ổn, Hạ Sơ Liễu có chút ngăn người, rất sợ mèo này chết rồi, mình sẽ bị Đường Diệu Đan quát nạt, bởi vậy mặt ủ mày chau.

Tối muộn, Đường Diệu Đan cũng là dẫn Bích Tâm trở về phủ.

Vừa nghe Đường Diệu Đan trở về phủ, Hạ Sơ Liễu vội vàng ôm mèo đi gặp, nói miêu nhi triệu chứng, chỉ chờ Đường Diệu Đan trách phạt.

Đường Diệu Đan cũng không bất ngờ, tùy ý nói: “Bị bệnh à, dứt nó ăn một viên Giải Độc Hoàn là được, không cần sắc thuốc đâu.” Nói rồi dặn Bích Tâm “Lấy giải độc hoàn lần trước Thái thượng hoàng ban cho ra đây, cho Tiểu Bạch ăn.”

Tiểu Bạch này là tên mèo Ba Tư.

Hạ Sơ Liễu giúp Bích Tâm mài thuốc thành phấn, pha trong nước dứt cho mèo ăn, lúc này mới hỏi: “Giải độc hoàn này là gì vậy? Thật sự có thể trị khỏi bệnh cho con mèo này sao?”

Bích Tâm cười nói: “Giải độc hoàn này rất thần kì. Là thần đan trong lò luyện đan của Thái thượng hoàng! Nghe nói trước đó có luyện một lò đan, cho tiểu đạo sĩ ăn thử, nhưng không ổn, sau đó luyện lại đan này, lại có công hiệu giải bách độc, để tiểu đạo sĩ ăn, cũng giải hết độc tính của viên đan được ban đầu. Khi Thái thượng hoàng đang sắp xếp đan dược thì thấy Quận chúa qua thăm, liền cho Quận chúa ba viên. Đùng thấy con mèo này bệnh nặng, uống một viên, có thể khỏi đây.”

“Thần kỳ như vậy?” Hạ Sơ Liễu giúp chăm sóc con mèo, thấy mèo đã uống thuốc, lúc này không hề nôn mửa nữa, đã nhắm mắt lại ngủ, liền nhẹ nhàng vuốt ve lông của nó, thương tiếc nói: “Mấy ngày nay gầy đi nhiều, đợi khỏi bệnh, còn phải bồi bổ thêm nữa, mới có thể khôi phục lại bộ dáng ban đầu.”

Nàng đang vuốt, lại phát hiện Miêu nhi bộ lông tất cả đều là ướt, không khỏi kinh ngạc mà nói: “Chảy mồ hôi sao?”

Bích Tâm vừa thấy nói: “Mau cầm khăn lông lau khô mồ hôi cho nó, sau đó dứt chút đường nước muối, đợi nó thở đều, là được rồi.”

Tối đó, Hạ Sơ Liễu chăm sóc mèo con một đêm, lúc trời sáng, mèo con cũng có chuyển biến tốt, nhẹ nhàng kêu, hơi khôi phục sự hoạt bát thường ngày. Trong lòng nàng vui mừng, vội ôm mèo đi gặp Đường Diệu Đan, muốn trả lại mèo cho nàng ta, mới đến hành lang, liền thấy Mạnh Lai vào phòng của Đường Diệu Đan, nàng vừa mới tránh đi, không ngờ mèo nhảy ra từ trong tay nàng, chạy đến một bên cửa sổ, nàng đi vài bước ôm mèo, vừa đứng ngồi xỏm dưới cửa, liền nghe được giọng nói bên trong của Đường Diệu Đan nói: “Chân Ngọc nương sắp chết chưa?”

Mạnh Lai đáp: “Đám danh y bó tay hết cách, mặc dù hoài nghi là trúng độc, nhưng không tìm ra được nguyên nhân, nói không chừng không chịu đựng nổi tới ngày mai.”

Đường Diệu Đan vui sướng cười một tiếng nói: “Hoàng huynh vì nàng, còn ép hỏi ta có thuốc giải hay không? Ha ha, ta có thuốc giải cũng tình nguyện dứt cho Tiểu Bạch, cũng sẽ không cho Chân Ngọc nương!”

Mạnh Lai nói: “Cũng không trách được cả đám không tìm ra là độc gì, lúc đó Quận chúa để nô tài hạ thuốc trong cao lê, nhưng là lọ thứ nhất, Chân Ngọc nương dĩ nhiên là ăn hết rồi, lọ cao lê thứ hai đã không có độc, cho dù có hoài nghi, bắt tay điều tra từ lọ thứ hai, cũng là không tra được cái gì.”

Hạ Sơ Liễu ôm mèo ngơ ngác ngồi cạnh, một hồi lâu mới rón rén đi khỏi.

Rất nhanh, Hạ Sơ Liễu đi gặp Bích Tâm, nói: “Bích Tâm tỷ tỷ, Tiểu Bạch còn chưa khỏe hẳn, tỷ cho thêm một viên giải độc hoàn đi!”

Bích Tâm kinh ngạc nói: “Đạo sĩ đều chỉ cần một viên đã thấy hiệu quả, chẳng lẽ Tiểu Bạch còn trúng độc nặng hơn đạo sĩ?”

Hạ Sơ Liễu sợ Bích Tâm không chịu cho thêm thuốc, liền nói: “Mèo này dù sao cũng là của hoàng hậu nương nương, nếu bây giờ đột nhiên chết, sau này hoàng hậu nương nương có hỏi tới, nói quận chúa nuôi chết mèo, đến lúc đó lại có tranh chấp, Bích Tâm tỷ tỷ cho thêm một thuốc thôi, uống thêm một viên nữa Tiểu Bạch nhất định sẽ khỏi hẳn.”

Bích Tâm nghĩ thầm Đường Diệu Đan và Thân thị bất hòa, lần này vào cung lại cùng Hoàng đế nổi tranh chấp, hiện nay đang sợ sống lại chuyện, một con mèo nhi chết mặc dù không phải đại sự, nếu Thân thị muốn so đo, chỉ cần có người cố ý khích bác, quả thật lại sẽ có tranh đoan, bởi vậy chỉ do dự trong chốc lát, sau đó lấy cho Hạ Sơ Liễu một viên thuốc.

Hạ Sơ Liễu có được viên đan dược, cảm lộ động, mượn cớ nhanh chóng xuất phủ, đi tìm Chu Hàm Xảo trước, thở gấp nói: “Chu nương tử, phu nhân được cứu rồi, chỉ là ta không vào được Vương gia, còn phải cần muội dẫn theo ta đi.”

Chu Hàm Xảo không hiểu, hỏi “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Quận chúa sai thị vệ hạ độc trong cao lê, phu nhân ăn cao lê và bị trúng độc.” Hạ Sơ Liễu nói lại cuộc nói chuyện giữa Mạnh Lai và Đường Diệu Đan một cách đơn giản, lại nói: “Chính ta nhìn thấy Quận chúa cho mèo kia ăn cao lê trong vương phủ, triệu chứng của con mèo kia, cùng với triệu chứng trúng độc của phu nhân, chính là một. Tôi hôm qua Quận chúa về phủ, thấy con mèo không ổn, bảo Bích Tâm lấy ra giải độc hoàn dứt cho mèo ăn, sáng nay cũng đã chuyển tốt, nhìn là biết đã giải độc. Ta cố gắng lấy được một viên giải độc hoàn từ tay Bích Tâm, mặc kệ thuốc này có thể chữa khỏi cho phu nhân hay không, ta đã cố hết sức.”

Chu Hàm Xảo vừa nghe, vậy thì bất chấp tất cả? Sớm đã kêu người chuẩn bị ngựa xe, kéo Hạ Sơ Liễu lên xe ngựa, hai người vội vàng tới Vương gia.

Chu Hàm Xảo thường ra vào Vương gia, có nàng đưa đi, Hạ Sơ Liễu tự nhiên thuận lợi vào Vương gia.

Bởi vì Chân Ngọc bị bệnh, Vương Chính Khanh không cho phép người khác tùy tiện ra vào phòng của nàng, Chu Hàm Xảo sợ đám người bầm báo làm trễ nãi thời gian, liền trực tiếp nói muốn gặp Lập Hạ.

Lập Hạ nghe được Chu Hàm Xảo có chuyện muốn gặp nàng, rất nhanh liền đi ra, đợi nghe xong lời Chu Hàm Xảo nói, nhất thời nửa mừng nửa lo, dẫn theo Chu Hàm Xảo cùng Hạ Sơ Liễu tới phòng Chân Ngọc.

Như vậy một hồi, Vương Chính Khanh như người sắp chết đuối bắt được cọc, không kịp hỏi cái gì, đã nhận lấy bình, đổ viên thuốc ra, một tay dứt vào miệng Chân Ngọc, đồ nói: “Mau nuốt vào đi!”

Chân Ngọc cũng đã yếu, cắn bản vô lực nuốt được viên đan dược.

Hạ Sơ Liễu vội vàng tiến lên, đỡ Chân Ngọc dậy, lấy viên thuốc ra ngoài, giao cho Chu Hàm Xảo nói: “Nhanh mài thành bột.”

Chu Hàm Xảo tay nhanh, nhận lấy viên thuốc, tìm được đồ mài thuốc, chỉ mài một lát, viên thuốc vỡ vụn, đổ vào trong chén, sau đó châm nước vào trong chén khuấy đều, quay người lại, bưng ly tới, cùng Hạ Sơ Liễu một người đỡ Chân Ngọc, một người dứt thuốc cho Chân Ngọc.

Thuốc vừa đổ xuống, Hạ Sơ Liễu xoa ngực giúp Chân Ngọc, Chu Hàm Xảo vắt khăn nóng lau cho Chân Ngọc, lại phân phó Hồ ma ma: “Chuẩn bị thêm xiêm áo, lát nữa Tam phu nhân sẽ ra nhiều mồ hôi, phải thay đồ ngay nếu không sẽ bị nhiễm lạnh.”

Chân Ngọc uống thuốc, cũng là ngủ thiếp đi, mồ hôi ra nhiều như tắm.

Hạ Sơ Liễu vừa dèm kín chăn để cho nàng ra mồ hôi, vừa xoa lòng bàn tay và lỗ tai cho nàng.

Chu Hàm Xảo thì chuẩn bị cái này chuẩn bị cái nọ, vô cùng bận rộn.

Nhất thời những người khác trong phòng cũng thành vật trang trí.

Vương Chính Khanh chăm chú nhìn Chân Ngọc, thấy sắc mặt tái nhợt của nàng dần dần có huyết sắc, không khỏi hô: “Ngọc nương!” Nhất thời nhào tới, nửa mừng nửa lo, có chút khó mà tin được.

Hạ Sơ Liễu thấy tình trạng của Chân Ngọc, biết thuốc giải có hiệu quả, nhất thời mừng rỡ, run giọng nói với Hồ ma ma: “Ma ma, mau chuẩn bị nước đường muối cho Tam phu nhân uống, đồ mồ hôi quá nhiều chỉ sợ mệt là rồi.”

Hồ ma ma hỏi “Nước đường muối là cái gì?”

Hạ Sơ Liễu lúc này mới phát hiện ra mình chưa nói rõ ràng, vội nói: “Chính là một ly nước ảm thêm một muỗng đường cùng vài hạt muối.”

Nước đường muối rất nhanh đã có, Hạ Sơ Liễu nhận lấy đút cho Chân Ngọc uống, nhìn nàng tiếp tục đổ mồ hôi, đôi môi màu xám tro cũng dần dần có sắc hồng, liền nói với Chu Hàm Xảo: “May mà chúng ta chạy nhanh, nếu chậm trễ một hồi, chỉ sợ Tam phu nhân...”

Một lúc sau, đại phu đi vào, giúp bắt mạch, lúc này cũng là vui mừng, “Tâm mạch của phu nhân dần dần mạnh lại, lại có sinh khí.”

Rất nhanh ngự y cũng đi vào bắt mạch, chứng thật giống nhau, mạch tượng Chân Ngọc dần dần có lực, đang chuyển biến tốt.

Mấy nha đầu đứng ở ngoài cửa lúc trước biết Chân Ngọc không tốt thì chịu đựng không dám khóc, lúc này nghe được tin tức tốt, cũng bật khóc thút thít. Lại có người nhanh chóng đi bẩm báo Vương Tuyên cùng Ninh lão phu nhân.

Khi Vương Tuyên cùng Ninh lão phu nhân chạy tới, đám người trong phòng đã bị ngự y và đại phu đuổi ra, chỉ để lại Vương Chính Khanh và Hạ Sơ Liễu cùng Chu Hàm Xảo ở bên trong.

Ninh lão phu nhân lôi kéo Lập Hạ hỏi “Đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?”

Lập Hạ rung rung tươi cười nói: “Hạ nương tử có được giải thuốc, không vào được phủ chúng ta, Chu nương tử dẫn theo nàng đi vào, mang thuốc giải cho phu nhân uống, hiện nay phu nhân đã chuyển biến tốt.”

Ninh lão phu nhân nghe xong, đôi tay chắp thành hình chữ thập niệm Phật, đọc xong nói: “Nếu Ngọc nương lần này có thể khỏi bệnh, ta liền làm chủ, đón Hạ nương tử về phủ chúng ta, nhiệt tình đối đãi.”

Lập Hạ nghe lời này cũng hiểu, đây là muốn nhận Hạ Sơ Liễu trở lại làm di nương rồi. Có phần ân cứu mạng này, lần này Hạ Sơ Liễu trở lại, gót chân tự nhiên vững vàng, về sau có thêm con trai con gái, cũng có thể tranh một chỗ đứng trong phủ rồi.

Tối nay, Hạ Sơ Liễu cùng Chu Hàm Xảo ở trong phòng Chân Ngọc thay phiên hầu hạ Chân Ngọc. Chu Hàm Xảo khuyên Vương Chính Khanh đi nghỉ, cười nói: “Tam gia cứ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tận tâm hầu hạ, hơn nữa nếu Tam gia không nghỉ ngơi cho tốt, khi Tam phu nhân khỏe lên, lại đến phiên Tam gia bị bệnh, cũng không hay đâu!”

Vương Chính Khanh nhất thời nói: “Các người cũng mệt rồi, nếu không, để nha đầu đi vào hầu hạ, các người cứ nghỉ ngơi trước đi?”

Hạ Sơ Liễu cùng Chu Hàm Xảo ngày trước khi làm di nương của Vương Chính Khanh đâu có được một câu nửa câu nói săn sóc như thế này? Lúc này nghe được những lời này của hắn, các loại có nhiều cảm xúc, nhất thời nhìn nhau một cái, cũng là trăm miệng một lời nói: “Ngày trước phu nhân thích chúng ta hầu hạ, giờ cứ để cho chúng ta hầu hạ nàng đi!”

Vương Chính Khanh vừa nghe, chỉ đành phải dặn bảo mấy câu, cũng không chịu ra khỏi viện này, chỉ ở phòng bên cạnh ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Chân Ngọc mở mắt ra, liền thấy hai thiếp thị ngày trước ngồi ở bên giường nhìn nàng, nhất thời nói: “Mỹ nhân, các nàng lại trở về rồi hả?”

Chu Hàm Xảo vừa thấy Chân Ngọc mở mắt, nhanh chóng gọi người, hô: “Phu nhân tỉnh rồi, mau mời đại phu tới chẩn mạch!”

Vương Chính Khanh một đêm ngủ không an lòng, chỉ nghiêng tai nghe trộm động tĩnh bên trong, lúc này đi vào, thấy Chân Ngọc tỉnh dậy, khí sắc u ám trên gương mặt đã tiêu tan, nhất thời sờ mặt nàng, kích động đến giọng nói cũng nghẹn ngào, hỏi “Ngọc nương, nàng cảm thấy như thế nào rồi?”

“Đói bụng, muốn ăn cháo!” Chân Ngọc nói.

“Được, được, ăn cháo!” Vương Chính Khanh vội kêu người mang cháo tới.

Nhất thời ngự y đi vào bắt mạch, giọng điệu thờ dãi nói: “Độc đã giải rồi, hiện nay cơ thể suy yếu một chút, chỉ cần điều dưỡng một thời gian, liền có thể khôi phục.”

Nơi này Chu Hàm Xảo bụng cháo đứt Chân Ngọc ăn, vừa nói: “Phu nhân, lần này may mà có Hạ nương tử, mới có thể giải độc.”

Chân Ngọc liền nhìn Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh chỉ đành phải nhìn về phía Hạ Sơ Liễu nói: “Hạ nương tử cứu Ngọc nương một mạng, đại ân không lời nào cảm ơn hết được, chỉ hỏi Hạ nương tử có tâm nguyện gì? Nếu có, nhất định giúp Hạ nương tử đạt được ý nguyện.”

Khuôn mặt Hạ Sơ Liễu đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Cứ đợi phu nhân khỏe lại rồi nói cũng được!”

Chân Ngọc mỉm cười: à, chẳng lẽ là muốn trở lại làm di nương sao?

Hạ Sơ Liễu vừa thấy ánh mắt Chân Ngọc, không tự chủ giải thích: “Phu nhân chớ nên hiểu lầm, ta làm những việc này, nhưng không phải muốn làm di nương đâu, chỉ mong được như Chu nương tử, gả cho người tốt.”

Chân Ngọc nhìn về phía Vương Chính Khanh, mặc dù giọng nói yếu ớt, nhưng vẫn muốn cười hắc hắc, nói: “Tam lang, chàng lại bị bỏ rơi!”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 82

Chờ Chân Ngọc nghỉ ngơi, Hạ Sơ Liễu nói ra chuyện Đường Diệu Đan sai Mạnh Lai hạ độc cho Vương Chính Khanh biết, lại nói: “Thái thượng hoàng luyện đan được, người ngoài không thể có được, cũng chỉ có Quận chúa mới có thể lấy.”

Vương Chính Khanh vốn hoài nghi Đường Diệu Đan, lúc này nghe xong, lạnh nhạt nói: “Nàng ta hại Ngọc nương một lần rồi lại một lần, nếu lần này lại bỏ qua cho nàng ta, trời đất khó dung? Đợi thu thập xong chứng cứ, chính là ngày chết của nàng ta.”

Hạ Sơ Liễu nghĩ tới mình cũng không có đường lui rồi, nếu không thể trị tội Đường Diệu Đan, chỉ sợ nàng ta sẽ đối phó mình, nhất thời cắn răng nói: “Nô gia nguyện ý làm người làm chứng, chỉ tội Quận chúa và Mạnh Lai.”

Vương Chính Khanh gật gù đầu nói: “Nhân chứng có, vật chứng cũng không khó khăn, và lại Mạnh Lai hạ độc trong cao lê, nhất định sẽ để lại một chút dấu vết, cũng muốn nhờ lão chủ trì miếu Thanh Phong nhớ lại chuyện ngày đó, cũng làm nhân chứng.”

Vương Chính Khanh phong tỏa chuyện bệnh tình của Chân Ngọc có chuyển biến tốt, lại giữ lại Hạ Sơ Liễu ở trong phủ, một mặt phái người đi điều tra tội chứng của Đường Diệu Đan.

Chân Ngọc mắt thấy Hạ Sơ Liễu ở bên người tận tâm chăm sóc, nhất thời cười nói: “Hạ nương tử, ngươi thật sự không muốn quay lại làm di nương?”

Hạ Sơ Liễu đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Phu nhân chớ giễu cợt. Nếu bị người khác cho là thật, truyền ra ngoài, tương lai nô gia lập gia đình thế nào?”

“Ha ha.” Chân Ngọc không nhịn được cười, nhất thời nhìn đáng vẻ của Hạ Sơ Liễu, bèn không hỏi nữa.

Đợi đến khi Chu Hàm Xảo tới, Chân Ngọc liền hỏi Chu Hàm Xảo nói: “Hạ nương tử có phải nhìn trúng vị sư gia nào nhà ta rồi không? Mặc kệ nhìn trúng người nào, chỉ cần người nọ chưa thành thân, cố gắng tìm cách tác thành.”

Chu Hàm Xảo cũng đang đoán, giờ này cười nói: “Hạ nương tử hâm mộ nô gia gả cho đúng phu quân, chỉ là trong phủ đâu còn có sư gia nào qua được Phi Bạch nhà ta? Nàng ấy muốn tìm một người như vậy, không dễ dàng!”

Thấy Chu Hàm Xảo không xấu hổ như trước, da mặt dày khen ngợi Chương Phi Bạch, Chân Ngọc đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp bật cười nói: “Ngươi trước kia ở trong phủ, là bị bạc đãi, bởi vì gả cho Phi Bạch, mới có thể cảm thấy hân hạnh ngàn tốt vạn tốt, cẩn thận nha, nam nhân không thể quá nuông chiều.”

Chu Hàm Xảo cũng biết lỡ lời, ửng đỏ mặt nói: “Phu nhân lại giễu cợt.” Nói qua giúp Chân Ngọc bóp vai, lại hỏi: “Có muốn xoa bóp lưng hay không? Phu nhân trước kia thích nô gia xoa bóp, bây giờ không chỉ huy nô gia, nô gia có chút không quen!”

Chân Ngọc đạo: “Hiện nay nếu để cho ngươi đâm lưng, chỉ sợ có người ghen.”

Chu Hàm Xảo cười nói: “Phi Bạch sẽ không ăn giấm này đâu. Biết được phu nhân bị bệnh, hân hạnh còn bảo nô gia chăm sóc tốt cho phu nhân, không cần phải nhớ nhà!”

Chân Ngọc cười không nói, Phi Bạch đương nhiên không ghen rồi, người ghen chính là Tam lang nhà ta.

Trong vương phủ, sớm có người bẩm báo chuyện Hạ Sơ Liễu cả đêm không về cho Đường Diệu Đan biết, Đường Diệu Đan nghe vậy nói: “Nàng ta coi

vương phủ là nơi nào rồi hả? Muốn vào liền vào, nghĩ ra thì ra, lại dám cả đêm không về? Người đâu, tra hành tung của Hạ mỹ nhân!”

Rất nhanh, liền có người đến báo cáo: “Hôm qua Hạ mỹ nhân vào phủ thủ phụ đại nhân, sau đó không thấy ra ngoài.”

Đường Diệu Đan “đing đang” trong lòng, nghĩ tới một chuyện, vội kêu Bích Tâm tới hỏi “Hạ mỹ nhân hỏi người viên Giải Độc Hoàn thứ hai, có cho mèo ăn trước mặt người không?”

Bích Tâm lắc đầu một cái, nhất thời thấy sắc mặt Đường Diệu Đan không đúng, cũng bối rối lên, hỏi “Quận chúa, Hạ mỹ nhân đã xảy ra chuyện gì sao?”

Đường Diệu Đan cười lạnh nói: “Nàng ta không có việc gì, là quận chúa nhà người sắp xảy ra chuyện.” Nói xong kêu Mạnh Lai đi vào, phân phó nói: “Đi hỏi thăm bệnh tình Chân Ngọc nương một chút, xem có phải có chuyện tốt hay không?”

Mạnh Lai thấy Bích Tâm ở bên cạnh, không tiện nhiều lời, nhưng vẫn nói: “Chân thị bệnh sắp chết, liền ngự y cũng hết cách, nào có dễ dàng chuyển biến tốt?”

Đường Diệu Đan nói: “Không chừng nàng ta đã có giải thuốc, đã giải được độc rồi!”

Mạnh Lai cũng thay đổi sắc mặt, không nói thêm lời nào, chấp tay một cái liền đi ra ngoài.

Một lúc sau, Mạnh Lai trở lại bẩm báo nói: “Ngự y vẫn còn ra vào Vương gia, sắc mặt hòa hoãn, không nóng nảy nữa. Có lẽ bệnh tình Chân thị đã chuyển tốt.”

Đường Diệu Đan chợt ngừng đầu lên nói: “Được đấy, mạng Chân thị ghê gớm thật.”

Mạnh Lai lo lắng nói: “Nếu thật là Hạ mỹ nhân hiến thuốc, chuyện quận chúa sai thuộc hạ hạ độc, chỉ sợ cũng không giấu được, thủ phụ đại nhân là người một thông minh, tìm hiểu điều tra ngọn ngành, cũng sẽ tra ra được. Đến lúc đó bẩm báo trước mặt hoàng thượng, Quận chúa cũng không ổn.”

Đường Diệu Đan tự nhiên biết, hiện Đường Tấn phong mới lên ngôi, thật sự có quá nhiều chỗ dùng tới Vương Chính Khanh, bây giờ mà truyền ra chuyện mình hạ độc hại Chân Ngọc, chỉ sợ Đường Tấn Phong cũng không có cách nào bao che mình. Nàng suy nghĩ một chút, đột nhiên nghiêm giọng nói: “Mạnh Lai, tối nay người ẩn vào Vương gia, giết chết Chân Ngọc nương và Vương Chính Khanh, sau đó quay chúng ta, rồi Kinh Thành, đến hải ngoại.”

Mạnh Lai nhiều năm qua canh giữ bên người Đường Diệu Đan, chỉ nghe lệnh của Đường Diệu Đan, mặc dù mơ hồ có hy vọng, cũng không dám vọng tưởng, lúc này nghe được lời Đường Diệu Đan, rõ ràng là muốn bỏ trốn cùng hắn, lưu lạc chân trời, nhất thời mừng như điên, lại không dám biểu lộ quá mức, chỉ cung kính đáp, xoay người lui xuống.

Khi trời tối thì Mạnh Lai liền chuẩn bị thỏa đáng, trong phòng tĩnh tọa, chỉ chờ đợi nửa đêm xuất phát.

Vương gia. Chân Ngọc ban ngày ngủ quá nhiều, buổi tối không buồn ngủ nữa, chỉ dựa vào ở bên giường nghĩ tới những chuyện xảy ra trong thời gian này, đang suy nghĩ, thấy Vương Chính Khanh đi vào, liền cho Lập Hạ lui xuống, mở miệng nói: “Tam lang, Hạ nương tử không về, Đường Diệu Đan phát hiện không bình thường, chỉ sợ có chuyện sắp xảy ra.”

Vương Chính Khanh nói: “Mới vừa rồi mật thám vào báo lại, nói Mạnh Lai có hành động lạ, thật muốn xem hắn có hành động gì?”

Chân Ngọc cười nói: “Đường Diệu Đan ra tay, nhưng không có hại chết người, nếu bị trị tội, theo tính tình của nàng ta, chỉ sợ sẽ không cam lòng, không chừng sẽ lệnh cho Mạnh Lai tới giết chúng ta.”

Vương Chính Khanh lắc đầu thờ dài nói: “Đường Diệu Đan bệnh hết thuốc chữa!”

Chân Ngọc nói: “Nàng làm tất cả, chỉ là muốn hoàng thượng chú ý mà thôi! Giết chết chúng ta, triều chính tự nhiên loạn hết lên, hoàng thượng đương nhiên cũng sẽ luống cuống tay chân.”

Vương Chính Khanh vừa nói chuyện, vừa đỡ Chân Ngọc dậy nói: “Đi, đổi gian phòng khác nghỉ ngơi, nơi này để chờ bắt rùa trong hồ.”

Đêm khuya chìm xuống, mọi người trong Vương gia đều đã nghỉ ngơi, đình viện yên tĩnh, lúc này, một bóng đen leo tường vào tới bên ngoài phòng Chân Ngọc, khe khẽ đẩy cửa sổ, nhảy vào.

Bóng đen mới rơi xuống đất, trong phòng đột nhiên sáng đèn, Sứ Thiết Thủ cùng thị vệ lột miếng vải đen che trên đèn lồng, nhắc đèn lồng tới gần Mạnh Lai, cười hi hi nói: “Thủ phụ đại nhân đoán người sẽ đến, người quả nhiên đến rồi!”

Mạnh Lai kinh hãi, biết trúng kế, nhất thời đang muốn xoay người lại nhảy qua cửa sổ chạy trốn, bên cửa sổ sớm có người canh giữ, giọng Vương Chính Khanh cất lên: “Bắt lấy hắn, không cho hắn chạy thoát.”

Sau một hồi âm thanh đao kiếm vang lên, Mạnh Lai bị Sứ Thiết Thủ cùng thị vệ bắt sống xuống.

Chân Ngọc ở trong sường phòng nghe thấy đã bắt sống Mạnh Lai, nhất thời thờ dài nói: “Đường Diệu Đan ơi Đường Diệu Đan, lần này, hoàng thượng cũng không bảo vệ được người.”

Hạ Sơ liễu nghe được là Sứ Thiết Thủ dẫn người sống bắt Mạnh Lai, lại gấp gáp, hỏi “Sứ đại ca có bị thương không?”

Lập Hạ cười nói: “Cổ tay bị một vết thương, chỉ là vết thương nhẹ, không có gì đáng ngại.”

Hạ Sơ Liễu nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Chân Ngọc nghe được lời Hạ Sơ Liễu nói, liếc nàng ta một cái, khẽ mỉm cười.

Ngày hôm sau, mặt thám mang tội chứng của Đường Diệu Đan tới, Vương Chính Khanh cầm chứng cứ phạm tội, giam giữ Mạnh Lai, dẫn theo lão trụ trì miếu Thanh Phong cùng Hạ Sơ Liễu tiến cung gặp Hoàng đế, đem chuyện nhân chứng vật chứng, nói: “Quận chúa hại Ngọc nương, lúc này chứng cứ xác thật, xin hoàng thượng chủ trì công đạo!”

Đường Tấn Phong nhất thời thay đổi sắc mặt, vội làm người ta đi truyền Đường Diệu Đan vào cung.

Đường Diệu Đan rất nhanh vào cung, đội nàng chân thành vào điện, Đường Tấn Phong ngược lại giật mình, có chút ngỡ ngàng.

Mọi người nhìn qua, thấy Đường Diệu Đan đầu đội mũ phượng, người mặc giá y, sóng mắt như nước, môi đỏ mọng, cũng là một bộ trang phục tân nương tử, nhất thời cũng có chút ngạc nhiên.

“Gặp qua hoàng huynh!” Đường Diệu Đan mỉm cười hành lễ, nhìn Đường Tấn Phong nói: “Không biết hoàng huynh gọi ta tới đây, có gì phân phó?”

Đường Tấn Phong vốn là lửa giận bùng bùng, lúc này thấy bộ dạng Đường Diệu Đan, nhớ tới mình nuôi dưỡng nàng đến giờ, lại không thể làm nàng đi đứng đường, hơn nữa tính tình càng ngày càng cổ quái, làm việc không theo lẽ thường, không tránh được có chút tự trách, nhất thời thở dài nói: “Muội có thù gì với Chân thị, nhất định phải hạ độc hại nàng ấy?” Nói rồi sai người trình vật chứng, lại chỉ chỉ lão chủ trì miếu Thanh Phong cùng Hạ Sơ Liễu và Mạnh Lai nói: “Nhân chứng vật chứng đều ở đây, muội còn có lời gì để nói?”

Đường Diệu Đan khinh thường nhìn chứng cứ, chỉ nhìn Mạnh Lai, thấy Mạnh Lai bị trói tay chân, vẻ mặt mệt mỏi, không khỏi thở dài nói: “Người cũng giống ta, là một người đáng thương!” Nói qua chuyển sang Đường Tấn Phong, vì Mạnh Lai cầu cạnh, “Hoàng huynh, hẳn chỉ là nghe lệnh làm việc mà thôi, cầu xin hoàng huynh miễn hấn tội chết, dày đi ngàn dặm!”

Mạnh Lai lúc này mở miệng, nhỏ giọng nói: “Quận chúa, mọi chuyện là thuộc hạ tự chủ trương, quận chúa không cần gánh trên vai.” Mặc dù chứng cứ xác thật, nhưng nếu hoàng thượng muốn bảo vệ quận chúa, vẫn có thể đẩy hết tội lên người ta, đây là một chuyện cuối cùng ta có thể làm cho Quận chúa.

Đường Tấn Phong quát Đường Diệu Đan: “Muội lo lắng cho sống chết của người khác, cũng không lo lắng cho sống chết của mình sao?”

Đường Diệu Đan đến gần Đường Tấn Phong, ai oán nói: “Hoàng huynh, ngày trước huynh cũng không chịu quát mắng muội, hôm nay vì một người ngoài, lại cao giọng quát muội?” Nói qua âm thanh thấp dần, “Chỉ là cũng thế, hoàng huynh hôm nay trong lòng chỉ có người khác, nào còn có ta?”

Đường Tấn Phong đang muốn nói, lại thấy khóe miệng Đường Diệu Đan rỉ ra một dòng máu đen, thân thể mềm nhũn, té xuống đất, hẳn không khỏi kinh hãi rời khỏi ghế, vội chạy tới bên cạnh Đường Diệu Đan, đỡ nàng đứng lên hỏi “Diệu Đan, muội đây là?” Vừa nói vừa tỉnh ngộ lại, vội vàng ngừng đầu hô: “Truyền ngự y!”

“Vô dụng, đây là bảy bước phong hầu độc, đội ngự y tới, độc đã phát tác rồi.” Đường Diệu Đan giơ tay lên chạm vào mặt Đường Tấn Phong, nhẹ giọng nói: “Hoàng huynh, lúc người đón ta đến vương phủ, đã cam kết rằng, sẽ chăm sóc ta cả đời. Nhưng sau này huynh lại thay đổi, không muốn chăm sóc ta nữa, vẫn muốn gả ta đi.”

Đường Tấn Phong không để cho Đường Diệu Đan nói chuyện, chỉ một mực hỏi “Ngự y đâu rồi, sao lại không thấy ai?”

Đường Diệu Đan chỉ cảm thấy thân thể dần dần rét run, nhất thời cầu xin: “Hoàng huynh, huynh ôm chặt ta!”

Đường Tấn Phong thấy đôi môi Đường Diệu Đan đã tím bầm, máu đen nơi khóe môi trào ra càng nhiều, nhất thời đau đớn, ôm chặt Đường Diệu Đan vào ngực, cất tiếng đau buồn nói: “Đều tại ta, không dạy bảo muội cho tốt, khiến muội thành ra như ngày hôm nay.”

Đường Diệu Đan tựa vào ngực Đường Tấn Phong, chỉ cảm thấy hài lòng, nhẹ nhàng thở dài nói: “Có thể chết trong lòng hoàng huynh, tâm nguyện đã trọn!” Nói xong nhắm mắt lại.

“Diệu Đan, Diệu Đan!” Đường Tấn Phong kêu hai tiếng, Đưa trẻ ngọc này!”

Vương Chính Khanh im lặng, Mạnh Lai nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương 83

Khi tin Đường Diệu Đan chết truyền đến, Chân Ngọc trầm mặc hồi lâu, mới phân phó Hồ ma ma nói: “Đem mỹ nhân đồ trước kia ta vẽ thiêu hủy đi.” Xóa bỏ ân oán với Đường Diệu Đan!

Vương Chính Khanh tới muộn trở về phủ, nói cùng Chân Ngọc: “Hoàng thượng lệnh tuyên bố với bên ngoài, nói Đường Diệu Đan chết bệnh, về phần đám nha đầu hầu hạ nàng ta, tự có an bài. Mạnh Lai đầy đi ngàn dặm, trọn đời không được hồi kinh.”

Chân Ngọc cầm tay Vương Chính Khanh nói: “Yêu mà có thể có được, tất nhiên may mắn, nỗi khổ của nàng ta, là yêu người không thể yêu.”

Chân Ngọc dựa đầu trên vai Vương Chính Khanh, nhẹ nhàng vây quanh nói: “Nói thật, nếu ta chết rồi, chàng thật sự sẽ không lấy kẻ thất* sao?” (*vợ hai)

Vương Chính Khanh kì quái kêu lên: “Làm sao có thể? Ta còn chưa có nhi tử!”

“Lại còn muốn lấy kẻ thất?” Chân Ngọc một cái ngẩng đầu lên, vung một quyền tới, nhưng không dùng lực, chỉ nhẹ nhàng đập lên sống mũi Vương Chính Khanh, la ầm lên: “Gan chó được lắm!”

Vương Chính Khanh nắm quả đấm của Chân Ngọc, cười hắc hắc nói: “Nàng mau sinh nhi tử cho ta, chỉ cần có nhi tử, nàng lại xảy ra chuyện gì, đừng bảo là kẻ thất, ngay cả tiên trên trời, ta cũng không cần nữa.”

Chân Ngọc nhéo tai Vương Chính Khanh nói: “Đây là rửa ta lại xảy ra chuyện sao? Mau nhỏ nước miếng rồi nói chuyện.”

Vương Chính Khanh hô: “Buồng tay, buồng tay ta mới có thể nhỏ nước miếng chứ.”

Chân Ngọc vừa buông tay, lại bị Vương Chính Khanh bỏ nhào vào, hai người ngã lăn trên giường.

“Ăn chay bao lâu nay rồi, không thể nhịn nữa.” Vương Chính Khanh nói nhỏ.

“Ta còn chưa khỏi bệnh đâu, cấm chàng làm ầm ỹ?” Chân Ngọc phản kháng, lại đẩy Vương Chính Khanh ra, “Hơn nữa trên người chàng toàn mùi hôi, còn không đi tắm đi?”

“Đây là mùi vị nam nhân, nàng còn chê?” Vương Chính Khanh không buông tay, đè Chân Ngọc xuống hôn.

Hai người đang dây dưa, lại nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, giọng Lập Hạ vang lên: “Đường Nhi, để phu nhân nghỉ ngơi chứ, đợi lát nữa rồi vào.”

Tiểu Tú Đường gọi ô ô, tuy chưa biết nói chuyện, lại nghe được hơi nổi giận.

Chân Ngọc nhất thời hung ác đẩy Vương Chính Khanh ra, cất giọng nói: “Ta tỉnh rồi, để Đường Nhi vào đi!”

Vương Chính Khanh không thể làm gì khác hơn là đoạn chính đứng dậy, mỉm cười nhìn Chân Ngọc nói: “Đợi lát nữa thu thập nàng!”

Chân Ngọc nhỏ giọng nói: “Ta bệnh nặng, chàng sao có thể thừa dịp lúc này khi dễ người ta?”

“Không phải khi dễ, là thương tiếc mà!” Vương Chính Khanh cũng nhỏ giọng nói.

Bà vú ôm Tiểu Tú Đường đi vào, Chân Ngọc nhận lấy, sờ sờ, cười nói: “Thế nào, nhớ nương rồi hả?”

Tiểu Tú Đường sà vào lòng Chân Ngọc làm nũng, chỉ vào bà vú gọi ô ô.

Chân Ngọc bật cười nói: “Đây là để bà vú đi xuống à!”

Bà vú cười nói: “Đường Nhi người nhỏ nhưng nghịch ngợm, lớn lên chỉ sợ ở áp đảo phu nhân.”

Chân Ngọc ha ha cười nói: “Lớn lên thi nữ Trạng Nguyên, áp đảo cha và nương.”

Một nhà ba người ở nơi này vui vẻ hòa thuận, Hạ Sơ Liễu lại quần bách, đáp Ninh lão phu nhân nói: “Lão phu nhân, nô gia thật sự không phải vì muốn làm di nương mới hiến thuốc, chỉ là nghĩ phu nhân trước đây đối xử với nô gia không tệ, một lòng muốn cứu nàng mà thôi.”

Ninh lão phu nhân ngạc nhiên, lần trước muốn Lập Hạ làm di nương, Lập Hạ không chịu, lúc này để Hạ nương tử làm di nương, Hạ nương tử cũng không chịu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tam lang nhà ta quyền cao chức trọng, nhưng không có nữ nhân theo?

Hạ Sơ Liễu lại nói: “Thân thể phu nhân mới chuyển biến tốt, Tam gia một lòng đặt trên người phu nhân, nào có ý định cưới thiếp? Nói cái này vào lúc này, chỉ sợ Tam gia sẽ giận lão phu nhân.”

Ninh lão phu nhân vừa nghe nói: “Hạ nương tử, lão thân hỏi một câu, các người vì sao không chịu làm di nương của Tam lang?”

Hạ Sơ Liễu biết Ninh lão phu nhân nghỉ ngơi, chỉ đành phải nói: “Lão phu nhân, Tam gia cùng Tam phu nhân ân ái như vậy, là không cho phép người khác những tay vào. Ai làm đi nương của họ, người ấy xui xẻo.” Phía sau câu nói kia, cũng là thấp giọng.

Ninh lão phu nhân bưng tỉnh, thất thanh nói: “Nói như vậy, Tam lang cả đời này cũng sẽ không cưới thiếp sao?”

Hạ Sơ Liễu đồng tình nhìn Ninh lão phu nhân, đáp: “Theo tình cảnh hiện nay, chỉ có Tam phu nhân muốn cưới thiếp, về phần Tam gia, nhất định là không chịu.” Ngày trước, chỉ Tam phu nhân thân thiện với di nương, Tam gia không bao giờ có sắc mặt tốt.

Ninh lão phu nhân vỗ trán, hồi lâu nói: “Vẫn là trông cậy vào Ngọc nương mau khỏi bệnh, nhanh chóng mang thai sinh con, lão thân chờ ôm cháu, đợi đến hoa cũng rụng rồi.”

Ninh lão phu nhân chờ ôm cháu, Chân Ngọc cũng chờ ôm cháu. Ngày nay nàng thấy Chân Nguyên Gia tới, chơi đùa cùng Tiểu Tú Đường, cặp mắt cũng có chút sáng lên, đợi thêm mười tám năm, lão tử có thể ôm cháu ngoại!

Tiểu Tú Đường bỏ qua bỏ lại dưới đất, sau bỏ đến bên người Chân Nguyên Gia, trèo lên cổ hắn, ngồi trên đầu gối hắn, chỉ chỉ bên cửa sổ nói ê a.

Chân Nguyên Gia hiểu ý, đây là muốn ôm bé đến bên cửa sổ ngắm phong cảnh! Hắn bỏ Tiểu Tú Đường từ đầu gối xuống trước, ngồi xổm cho vững, lúc này mới ôm Tiểu Tú Đường lên, nhất thời cảm giác nặng tay, liền cười với bà vú một cái nói: “Thật nặng!”

Bà vú bên cạnh che chở, chỉ sợ Chân Nguyên Gia trượt tay làm rơi Tiểu Tú đường, vô cùng khẩn trương, nghe vậy nói: “Nếu tiểu lang quân không ôm được, thì để ta ôm cho.”

Chân Nguyên gia cười nói: “Tạm được.” Nói rồi ôm Tiểu Tú đường đi tới bên cửa sổ, chỉ vào hoa cỏ ngoài cửa sổ rồi nói tên.

Tiểu Tú Đường không thỏa mãn với chuyện ngắm hoa từ trong cửa sổ, nhất thời uốn éo người, ý bảo phải ra bên ngoài xem một chút.

Chân Nguyên Gia vội nói: “Bên ngoài nóng, không thể đi ra ngoài.”

Tiểu Tú Đường dường như nghe hiểu lời Chân Nguyên Gia nói, uốn éo mạnh hơn nữa, nhất định phải đi nhất định phải đi!

Chân Nguyên Gia thấy bé uốn éo quá mạnh, không thể làm gì khác hơn là giao bé cho bà vú, lắc đầu nói: “Không ôm được rồi.”

Tiểu Tú Đường vừa đến trong lòng bà vú, đột nhiên “Oa” lên một tiếng khóc lớn, ô, bị vứt bỏ rồi !

Chân Nguyên Gia vừa nghe bé khóc, tay chân có chút luống cuống, vây quanh bà vú nói: “Nếu không, ôm nàng đi ra ngoài nhìn một chút?”

Bà vú còn chưa có đáp, Chân Ngọc đã nói: “Vay ôm đến hành lang chạy một vòng đi!”

Bà vú vừa nghe, mới chịu ôm Tiểu Tú Đường đi ra ngoài, Tiểu Tú Đường lại không chịu rồi, chỉ nhìn Chân Nguyên Gia.

“Đây là muốn ta ôm ra sao?” Chân Nguyên Gia đoán, nhất thời đưa tay, thấy Tiểu Tú Đường nước mắt chưa khô, đã đưa tay để cho hắn ôm, không khỏi thở dài nói: “Nuôi một đứa bé thật không dễ dàng mà!”

Hắn còn nhỏ tuổi nói lời người lớn, chọc cười cả đám người lớn.

Thấy bà vú cùng bọn nhỏ ra khỏi phòng, chơi ở phía hành lang, Chân Ngọc liền nói với Kiều thị: “Đại tẩu, muốn mời tẩu làm cho một mối!”

Kiều thị cười hỏi: “Làm mối cho người nào?”

Chân Ngọc nháy nháy mắt nói: “Hạ nương tử.”

Bởi vì Sứ Thiết Thủ là người Giang Nam, thân thiết với Chân Thạch, hai người quan hệ không tệ, để Kiều thị nói với hắn cũng là thỏa đáng. Chân Ngọc suy nghĩ, cười nói: “Hạ nương tử không phải là muốn tìm một phu quân gả đi sao? Nàng và Sứ Thiết Thủ lại xứng đôi, ta thử hỏi thăm một lần, Hạ nương tử thật sự nhìn trúng Sứ Thiết Thủ rồi, chỉ không biết Sứ Thiết Thủ có đồng ý hay không? Đại tẩu giúp hỏi một chút xem sao.”

Vừa nghe là chuyện vui, Kiều thị tự nhiên đồng ý rồi, cười nói: “Tuy là Hạ nương tử có chút kinh nghiệm, nhưng Sứ Thiết Thủ là người thô lỗ, có thể lấy được người như vậy, tất nhiên cũng muốn cưới trộm rồi, làm sao không muốn?”

Chân Ngọc vừa nghe Kiều thị lời nói, liền lặng lẽ nói nhỏ bên tai: “Hạ nương tử mặc dù từng là di nương của Tam lang, nhưng Tam lang chưa từng chạm vào nàng, nàng còn là thân nữ nhi, nếu Sứ Thiết Thủ cưới nàng, sẽ không thiệt thòi đâu.”

“Ồ!” Kiều thị ngạc nhiên, nhất thời vừa cười, “Cũng phải, có Ngọc nương như vậy, thủ phụ đại nhân sao còn có thể nhìn trúng nữ nhân khác nữa!”

Khi Kiều thị cáo từ về nhà liền đem chuyện này nói với Chân Thạch, Chân Thạch cũng muốn tác thành chuyện tốt, cười nói: “Thiết Thủ tuổi cũng không nhỏ, không trên không dưới cũng làm trẻ nãi hôn sự. Nếu có thể cùng Hạ nương tử thành một đôi, chính là chuyện vui!”

Kiều thị liền nói: “Nếu đã như vậy, hôm nào mời hắn tới đây nói chuyện, ta lại thử thăm dò hỏi một câu, xem hắn nói như thế nào?”

Chân Thạch đáp, hôm sau mời Sứ Thiết Thủ sang nhà chơi.

Thấy Sứ Thiết Thủ tới, Kiều thị liền đem chuyện nói ra, lại phụ thêm lời Chân Ngọc nói, nói Hạ Sơ Liễu còn là thân nữ nhi, chưa dứt hỏi “Đệ đồng ý không? Nếu nguyên ý, ta cùng Đại Lang nhất định sẽ giúp đệ lo liệu hôn sự, cam đoan đệ vừa lòng.”

Sứ Thiết Thủ vừa nghe, lỗ tai đã đỏ, lại chỉ sợ Hạ Sơ Liễu không muốn, nhỏ giọng nói: “Nàng tài mạo xuất chúng, xung quanh đều là quý nhân, làm sao nhìn trúng người thô lỗ như ta đây?”

Kiều thị cười nói: “Như vậy nhé, tối nay phu nhân mở tiệc, nàng cũng sẽ ở bên cạnh hầu hạ, chờ cơ hội, ta dẫn nàng đến chỗ hẻo lánh, chính đệ hỏi nàng. Một cơ hội như vậy, đệ đừng bỏ lỡ. Nàng hiện giờ là ân nhân cứu mạng của Ngọc nương, nhân tài lại xuất chúng, không biết bao nhiêu người mơ ước!”

Sứ Thiết Thủ định thần, bởi vậy gật đầu nói: “Được, chị dâu giúp ta an bài một chút.”

Tối muộn, Chân Ngọc tổ chức gia yến trong vườn, cũng mời Chân Thạch cùng Kiều thị. Kiều thị quả nhiên chờ cơ hội, kéo Hạ Sơ Liễu qua một bên nói chuyện, nói mấy câu liền nói: “Sứ lang quân muốn hỏi muội mấy câu, muội đợi ở đây một lát rồi hẵng đi.” Nói rồi mình rời đi.

Hạ Sơ Liễu mặt đỏ lên, cúi đầu nhìn mũi chân, tâm can nhảy loạn, đợi một hồi, nghe được tiếng bước chân, có người đến gần, liền nói: “Người có gì muốn hỏi?”

Người tới chính là Sứ Thiết Thủ, hắn thấy Hạ Sơ Liễu cúi đầu, nhất thời cũng sinh lòng tin, làm bộ như trấn định, nhẹ giọng hỏi: “Nàng...nàng nguyên ý gả cho ta sao?”

Sao có thể trực tiếp như vậy chứ? Hạ Sơ Liễu nhất thời bật thốt lên: “Đồ ngốc!” Nói rồi xoay người rời đi.

Vậy là có nguyên ý hay không đây? Sứ Thiết Thủ nóng nảy, lời không thể nói nửa vờ như vậy! Hắn đuổi theo, ngăn Hạ Sơ Liễu lại nói: “Hạ nương tử, nàng cho ta một câu trả lời chắc chắn đi, nếu là không chịu, cũng để cho ta từ bỏ.”

Hạ Sơ Liễu dậm chân nói: “Nếu như không chịu, ai còn đứng ở đây nghe chàng nói nhiều như vậy?”

“Vậy là chịu?” Sứ Thiết Thủ vui mừng, lại không dám tin tưởng, mắt thấy Hạ Sơ Liễu lại muốn chạy, lúc này lá gan mạnh thêm, đã kéo tay áo Hạ Sơ Liễu, vừa kéo đã kéo Hạ Sơ Liễu vào trong lòng.

Chỗ tối, Chân Ngọc cùng Kiều thị trừng lớn mắt, à, người đang hoảng vừa thấy mỹ nhân, cũng thành không đang hoảng rồi.

Kiều thị lạng lẽ nói: “Thiết Thủ không biết nói chuyện, lại thuộc phái hành động.”

Chân Ngọc có chút cảm thán, “Lại thành một đôi, lại mất đi một mỹ nhân bên cạnh!”

Thượng tuần tháng tám An Bình năm thứ hai, Sứ Thiết Thủ cưới Hạ Sơ Liễu, cùng tháng, Chu Hàm Xảo có thai.

Chân Ngọc cũng vui mừng thay các nàng, cười nói với Vương Chính Khanh: “Nhìn xem, hai vị di nương xa chàng, cũng sống quá thoải mái đi!”

Vương Chính Khanh ho nhẹ một tiếng nói: “Nàng cũng sống tươi mát lắm, mình soi gương đi, gần đây mặt hồng như hoa đào!”

Chân Ngọc biết Vương Chính Khanh có ngụ ý, gắt hấn một cái nói: “Không đứng đắn!”

Vương Chính Khanh ngẩn ra, tiếp ha ha cười nói: “Ngọc nương, nàng càng lúc càng giống nữ nhân, đáng về muốn cắn người này, thật sự là quá kiều mị.”

Chân Ngọc cũng là ngẩn ra, lẩm bẩm nói: “Lão tử càng lúc càng giống nữ kiều nương rồi hả?”

Vương Chính Khanh nghiêm túc nói: “Nói chuyện xin xóa hai chữ lão tử, thêm hai chữ nô gia vào.”

“A, nô gia là nữ kiều nương!” Chân Ngọc yểu điệu nói xong, một mặt thăm dò Vương Chính Khanh.

Vương Chính Khanh quả nhiên bị dáng vẻ của nàng mê hoặc, nhào qua vào người Chân Ngọc, hai người kéo đi cuốn thành một đống, đang muốn tiến một bước, liền nghe thấy bên ngoài có âm thanh, nhất thời chỉ đành phải mặc lại xiêm áo ngồi lại hẩn hoi.

Lập Hạ bên ngoài bẩm: “Như Ý tỷ tỷ tới đây nói, lão phu nhân mời phu nhân qua!”

Chân Ngọc nghe, vội sửa sang một chút, ra ngoài phòng, cùng Như Ý đến phòng Ninh lão phu nhân.

Ninh lão phu nhân cũng là bàn chuyện chọn đồ vật đoán tương lai của Tiểu Tú Đường với Chân Ngọc, cười nói: “Đào mất Đường Nhi cũng một tuổi rồi, thời gian nhanh quá.” Nói rồi đưa cho Chân Ngọc danh sách tân khách, “Những người muốn mời trong ngày chọn đồ vật đoán tương lai của Đường Nhi đều ở trên đó, con xem lại xem có bỏ sót ai không.”

Chân Ngọc nhận lấy danh sách, nhìn hồi lâu nói: “Còn phải thêm phu thê Chương sư gia và phu thê Sứ Thiết Thủ.”

Ninh lão phu nhân “Ồ” một tiếng nói: “Cũng quên bọn họ.”

Chân Ngọc cười nói: “Chỉ là, bọn họ một nhà mới cưới, có một nhà có bầu, cho dù mời, cũng không cách nào tới đây.”

Nói đến Chu Hàm Xảo có thai, Ninh lão phu nhân không khỏi nhìn nhìn bụng Chân Ngọc, thăm lăm lăm: Đường Nhi cũng một tuổi rồi, Ngọc nương sao vẫn không có động tĩnh gì? Có nên đi xin Tổng Từ Quan Âm hay không?

Chân Ngọc thấy dáng vẻ của Ninh lão phu nhân, cũng biết là tâm bệnh của bà, nhất thời mụm có, vội vàng cáo từ.

Tối muộn, Chân Ngọc tự động cởi áo nói dây lưng, dẫn dụ Vương Chính Khanh lên giường, tùy ý để cho Vương Chính Khanh ở phía trên, chi hết sức thừa hoan.

Wương Chính Khanh thấy hơi kỳ quái, hỏi “Bảng nhãn gia, hôm nay vì sao không tranh ở phía trên với vi phu?”

Chân Ngọc yêu kiều nói: “Ở dưới dễ thụ thai.”

“Nha, Bảng nhãn gia hiểu được thật nhiều.” Vương Chính Khanh cảm thán một câu lại nói: “Vầy tối nay làm nhiều hơn mấy lần?”

“Trạng nguyên gia có điều không biết, là như thế này, một tuần hai lần, không nên ham nhiều nha!” Chân Ngọc vừa động eo, vừa nói: “Trong cổ thư ghi lại, bảy ngày một lần là tốt nhất!”

“Bảy ngày một lần?” Vương Chính Khanh thất thanh nói: “Bảng nhãn gia đây là muốn bức chết ta sao?”

“Trạng nguyên gia, có chừng mực, ham nhiều không tốt đâu.” Lời Chân Ngọc nói mơ mơ hồ hồ, sau hóa thành rên rỉ.

Qua vài ngày nữa, cũng là ngày Tiểu Tú Đường tròn một tuổi chọn đồ vật đoán tương lai, bởi vì các phu nhân tối quá nhiều, Chân Ngọc loay hoay chân không chạm đất.

Tiền thị thấy Tiểu Tú Đường càng ngày càng thanh tú, không khỏi nhắc lại lời trước đây, cười nói: “Ngọc nương, thật không suy tính kết thân sao?”

Quý thị cũng tham gia náo nhiệt nói: “Kết thân với Nhị Lang thì sao? Nhìn xem, bọn nhỏ chơi hăng say thế kia!”

Chân Ngọc cười hi hi nói: “Nhưng Đường Nhi nhà ta chỉ thích Nguyên Gia thôi!”

Lúc này Tiểu Tú Đường nắm tay Chân Nguyên Gia không thả, vừa thấy đám trẻ Đường Nhi lang lại gần, một bộ dạng Nguyên Gia ca ca là của ta, các người không được tới tranh. Chúng phu nhân nhìn lên, cũng bật cười nói: “Nàng quả nhiên thích Nguyên Gia Tiểu Lang quân!”

Chân Ngọc gật đầu nói: “Đội Tiểu Tú Đường nhà ta trưởng thành, nó thích người nào, ta liền gả nó cho người đó.”

Tiền thị không khỏi cười nói: “Không được, chi bằng ta dạy cho Tiểu Lang quân nhà ta lấy lòng Đường Nhi, nếu không, trưởng thành sẽ bị người khác nhanh chân đến trước.”

Vừa nói chuyện, giờ lành chọn đồ vật đoán tương lai đến, Chân Ngọc đi lên ôm Tiểu Tú Đường đến bàn chọn đồ vật đoán tương lai, vỗ vỗ tay cười nói: “Chọn đồ vật đoán tương lai thôi!”

Tiểu Tú Đường thấy trên bàn rất nhiều đồ chơi, nhất thời hưng phấn, sờ đông sờ tây, cầm một con ấn lên, ô a gọi Chân Nguyên Gia.

Chân Ngọc vừa thấy liền cười nói: “Nguyên Gia, Đường Nhi muốn tặng con ấn đấy, tới lấy đi!”

Chân Nguyên Gia không khỏi cười hi hi đi qua, nhận con ấn nói: “May mắn quá!”

Tiểu Tú Đường lấy một quyển sách và một quả tú cầu nhỏ, sau đó muốn xuống bàn rồi.

Tối tháng Mười, Chân Ngọc có chút không thiết ăn uống, dáng vẻ miến cưỡng, bởi vậy hoài nghi là hỉ mạch, chỉ là còn sớm, không có ai mời đại phu chẩn đoán bệnh.

Wương Chính Khanh ngày này dậy sớm vào triều, không tập trung, bởi vậy trở về phủ sớm, đến khi vào phủ, tới ngoài phòng của Chân Ngọc, lại nghe được tiếng cười giòn rã bên trong, hần vén rèm nhìn, Chân Ngọc dựa vào giường, bên trái là Chu Hàm Xảo, bên phải là Hạ Sơ Liễu, ba người đang cười đến vui vẻ!

“Ngọc nương không phải là không thoải mái sao? Sao lại không nghỉ ngơi?” Vương Chính Khanh có chút hậm hực, Hạ nương từ và Chu nương từ một vừa thành thân, một có thai, không phải nên an phận ngồi trong nhà sao? Thế nào cứ chạy qua bên này vậy?

Chu Hàm Xảo và Hạ Sơ Liễu thấy Vương Chính Khanh trở lại, nhất thời vội cáo từ.

Chân Ngọc lưu luyến không rời đưa mắt nhìn họ đi, lúc này mới hỏi Vương Chính Khanh: “Không phải chính sự bận rộn sao, thế nào mà về sớm như vậy?”

Wương Chính Khanh nói: “Quan tâm thân thể nàng không thoải mái, cố ý về sớm.”

Chân Ngọc lúc này mới chậm rãi nói: “Vừa mới mời đại phu tới bắt mạch, là hi mạch.”

Vương Chính Khanh mãi mới phản ứng được, vui mừng nói: “Sao lại không nói sớm?”

Vừa nói chuyện, Ninh lão phu nhân cũng đã tới, dặn bảo Vương Chính Khanh nói: “Ngọc nương có tin mừng, con đừng ở trong phòng làm phiền nàng, để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt.”

Chân Ngọc cười trộm, nhìn Vương Chính Khanh bắt đầu đi ra ngoài, lúc này mới tuân theo lời Ninh lão phu nhân dặn dò, lên giường nằm.

Tối muộn, Vương Chính Khanh cũng là len lén tới gặp Chân Ngọc, nhất thời kéo nàng nói: “Một mình khó ngủ lắm!”

Chân Ngọc cười nói: “Bằng không, chúng ta nạp thêm hai di nương nữa, một ở với chàng, một theo ta?”

Vương Chính Khanh: “.”

Cuối tháng sáu năm An Bình thứ ba, Chân Ngọc sinh hạ một nhi tử, đặt tên là Vương Tú Huy.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Kết thúc

An Bình năm thứ hai tới An Bình năm thứ năm, tân đế chăm lo việc nước, thực lực Đường Quốc bỗng chốc dâng cao, nhất thời uy chấn nước láng giềng, các nước nhỏ như Tây Lỗ thường tiến cống, không dám có dị động.

An Bình sáu năm, nữ Trạng Nguyên Tây Lỗ Đồ Lỗ Hoa lần nữa đến thăm Đường Quốc, nàng vừa vào Kinh Thành, thấy các nơi ngay ngắn gọn gàng, dân chúng an cư lạc nghiệp, trên đường phồn hoa không biết bao nhiêu lần so với mấy năm trước, nhất thời cả kinh nói: “Mới mấy năm, Đường Quốc thịnh vượng lên nhiều như vậy?”

Quan viên Đường Quốc tiếp đón Đồ Lỗ Hoa cười nói: “Mấy năm này thủ phụ đại nhân phụ chính, ban xuống rất nhiều chính lệnh, chính lệnh được thực thi, cũng là lợi nước lợi dân, hiện nay không chỉ Kinh Thành, khắp nơi trên cả nước, cũng mạnh hơn mấy năm trước nhiều.”

Đồ Lỗ Hoa cũng biết sau khi Vương Chính Khanh làm thủ phụ, danh vọng ngày càng cao, bởi vậy lại hỏi mấy câu. Quan viên Đường Quốc tự nhiên hết sức khen ngợi Vương Chính Khanh.

Sứ giả Tây Lỗ nghe, liền muốn tìm cơ hội đả kích khí thế của Quan viên Đường Quốc, nhất thời cười hỏi: “Nghe nói thủ phụ đại nhân mặc dù anh minh, lại sợ vợ, những năm này một thiệp cũng không dám nạp, thật sao?”

Quan viên Đường Quốc nói: “Bọn họ là vợ chồng ân ái, không muốn cho người ngoài nhúng tay vào mà thôi.”

Sứ giả nói: “Bọn họ thành thân sáu năm, chỉ sinh một nam một nữ, nếu là đại nhân phủ khác, chỉ sợ sớm cưới tiểu thiếp rồi, thủ phụ đại nhân cũng có thể chịu đựng được.”

Lại có một vị sứ giả nói: “Nghe nói thủ phụ đại nhân cũng có tài Trạng nguyên, nếu thân là nam tử, chỉ sợ sớm đã vào trong triều làm quan, ngay cả hiện nay, thủ phụ đại nhân có khó khăn, cũng thường trở về phủ hỏi ý kiến phu nhân, là thật sao?”

Quan viên Đường Quốc cười không nói, nhìn sứ giả Tây Lỗ một cái, trên phố đàm tiếu, người thích tin thì tin, hỏi ta làm cái gì?

Lúc này, Chân Ngọc nghe được Đồ Lỗ Hoa tới rồi, cũng là giấu cợt Vương Chính Khanh nói: “Nhanh, mau tìm ngọc bội năm đó nàng ta tặng chàng, nhận thân đi.”

Vương Chính Khanh cười nói: “Nàng hiện giờ là vương phi Tây Lỗ, quyền cao chức trọng, nhất định biết thân phận, đâu còn dính lấy ta như năm đó?”

Tối muộn, hoàng cung thiết yến khoản đãi đám người Đồ Lỗ Hoa, Vương Chính Khanh cùng Chân Ngọc cũng tới dự, mọi người gặp nhau, lại có chuyện nói.

Đồ Lỗ Hoa chờ đợi cơ hội, cũng là hỏi Vương Chính Khanh đòi lại ngọc bội, chỉ nói: “Năm đó không hiểu chuyện, mới có thể tặng ngọc bội đi, hiện nay muốn lấy lại, tặng cho phu quân.”

Vương Chính Khanh đỏ mặt hỏi, nhất thời gọi Chân Ngọc nói: “Ngọc nương, ngọc bội đâu?”

Chân Ngọc cười hi hi tới, lấy ngọc bội từ trong ngực đưa tới tay Đồ Lỗ Hoa nói: “Trả lại người! Về sau không nên tùy tiện tặng người khác!”

Đồ Lỗ Hoa có chút ngượng ngùng, cười nói: “Thủ phụ phu nhân nói phải.”

Sau đó một lát, Chân Ngọc chỉnh lại xiêm áo cho Vương Chính Khanh, thở dài nói: “Đến cả Đồ Lỗ Hoa cũng vứt bỏ chàng! Hiện nay chỉ có ta chịu muốn chàng thôi!”

Vương Chính Khanh làm dáng vẻ bi thương nói: “Ngọc thụ lâm phong, tài hoa cái thể, quyền cao chức trọng như ta, thể nào mà càng ngày càng không có nữ nhân theo cơ chứ?”

Hai người nói rồi cười, nhất thời tiệc tan, tay trong tay về phủ.

Tiểu Tú Đường cùng Tiểu Tú Huy vẫn chưa ngủ, biết được bọn họ trở lại, nhanh chóng chạy tới gặp, la ầm lên: “Đã nói là sáng mai muốn dẫn chúng con tới thôn trang chơi, hai người đừng quên đấy.”

Tiểu Tú Đường năm nay năm tuổi, tinh linh cổ quái, Tiểu Tú Huy ba tuổi, nói chuyện làm việc đã có thể nhìn ra phong thái quả quyết, hai tỷ đệ ở chung một chỗ, thường chọc người trong phủ dờ khóc dờ cười.

Bởi vì hai ngày sau là ngày nghỉ, Vương Chính Khanh đã đáp ứng sẽ dẫn bọn nhỏ đến thôn trang chơi, lúc này thấy bọn nhỏ tới đây, liền cười nói: “Chuyện đã đồng ý với các con, ta đã bao giờ quên đâu?”

Tiểu Tú Đường vừa nghe liền hài lòng, khoanh tay nói: “Không có quên là tốt nhất, cha nương sớm đi ngủ, sáng mai dậy sớm, xuất phát sớm.”

Tiểu Tú Huy bổ sung: “Buổi tối không cho yêu tinh đánh nhau, phải ngoan ngoãn ngủ!”

Vương Chính Khanh cùng Chân Ngọc vừa nghe, không khỏi hơi đỏ mặt. Lần trước tiểu Tú Huy đòi ngủ cùng họ, ngủ một cái là mười ngày còn không chịu về phòng của mình, đến ngày thứ mười một thì Vương Chính Khanh rốt cuộc không nhịn được, lúc nửa đêm len lén ôm Chân Ngọc. Không ngờ lại đánh thức Tiểu Tú Huy, Tiểu Tú Huy cho là bọn họ đánh nhau, liền vội vàng khuyên can nói: “Đừng đánh, ngủ ngoan nào!”

Ngày hôm sau, một nhà bốn người người dậy thật sớm, dẫn theo bà vú, Hồ ma ma cùng Lập Hạ và Bán Hà, chuẩn bị ngồi xe ngựa đi đến thôn trang.

Một lát sau, Chân Thạch Kiều thị cũng dẫn Nguyên Gia và Nguyên Phụng tới. Là hai nhà hên đã lâu, muốn cùng nhau du ngoạn trong thôn trang.

Thấy Nguyên Gia và Nguyên Phụng, Tiểu Tú Đường cùng Tiểu Tú Huy đều hưng phấn, nhất định phải ngồi cùng xe với bọn họ, lại hét lên: “Nguyên Gia ca ca, Nguyên Phụng tỷ tỷ, hai người khỏe không, lâu không tìm chúng ta chơi.”

Chân Nguyên Gia năm nay đã mười hai tuổi rồi, coi như là tiểu đại nhân, và lại cũng đã hiểu chuyện, thấy Tiểu Tú Đường cùng Tiểu Tú Huy muốn ngồi chung xe ngựa cùng bọn họ, liền nói với Vương Chính Khanh và Chân Ngọc: “Cô đừng yên tâm, chiếc xe ngựa này của nhà cháu rất bền chắc, ngồi thêm hai người nữa cũng không thành vấn đề, còn có cháu trông nom!”

Chân Nguyên Gia hiện nay đã là tiểu thiếu niên, có hán trông mấy đứa nhỏ, người lớn cũng yên tâm, Chân Ngọc để Tiểu Tú Đường cùng Tiểu Tú Huy ngồi vào xe ngựa của Chân Nguyên Gia.

Chân Nguyên Phụng năm nay cũng mười tuổi rồi, lúc trước lơ đãng nghe được cha mẹ nói chuyện, biết được Chân Ngọc cố ý gả Tiểu Tú Đường cho ca ca Nguyên Gia, hai nhà muốn thân càng thêm thân, bởi vậy lúc này thấy Tiểu Tú Đường, một tay kéo nàng, để cho nàng ngồi vào bên trái Chân Nguyên Gia, đồng thời cười nói với Chân Nguyên Gia: “Trông Tiểu Tú Đường cẩn thận.”

Chân Nguyên Gia không biến sắc kéo Tiểu Tú Đường ngồi xong, lại ôm Tiểu Tú Huy ngồi lên đùi, an trí thỏa đáng, mới yên lòng.

Tiểu Tú Đường gặp Chân Nguyên Gia và Chân Nguyên Phụng, cũng có nhiều chuyện để nói, nói chuyện gần đây học sách gì, gặp người nào, có đồ chơi gì tốt, nói rất tỉ mỉ. Nàng tuổi tuy nhỏ, nói chuyện ăn nói rõ ràng, miêu tả sinh động, cũng chọc cho Chân Nguyên Phụng cười không ngừng.

Chân Nguyên Phụng cười xong, cúi đến bên tai Chân Nguyên Gia nói: “Đại ca, đại tẩu rất thú vị rồi, lớn lên khẳng định cũng là một diệu nhân, không chừng còn vượt qua cô cô, ca mau chóng đính hôn với nàng, chớ để người khác đoạt đi mất.”

Chân Nguyên Gia ho nhẹ một tiếng nói: “Trẻ con nói linh tinh cái gì?” Nói rồi nhìn Tiểu Tú Đường, trong lòng cũng nói thầm: một người như vậy, cũng quá tinh linh cổ quái.

Kiều thị không yên lòng, vạch màn xe nhìn, mắt thấy Chân Nguyên Gia ôm một đứa nhỏ, lại che chở một đứa khác, lúc này mới cười, quay đầu lại ngồi vào xe ngựa với Chân Thạch, cười nói với Chân Thạch: “Ngọc nương chỉ sinh một nam một nữ, may mà thủ phụ đại nhân đối xử với nàng như lúc ban đầu, luôn không đề cập tới chuyện cưới tiểu thiếp, thật hiếm có.” Nói xong vén rèm nhìn coi, thấy Lập Hạ và Bán Hà tách ra ngồi một chiếc xe ngựa khác, lại nói: “Lúc trước còn tưởng rằng hai nhà đầu này sẽ phải làm di nương, không ngờ cũng gả cho quân sự trong phủ, giờ đã sinh con đường cái, càng pháp chừng chặc, là hai cánh tay đắc lực của Ngọc nương.”

Đội mọi người ngồi xong, xe ngựa liền chuyển động lên, rất nhanh đã đến thôn trang.

Quân sự trong trang đã nhận được thông báo từ lâu, biết được Vương Chính Khanh muốn tới chơi, đã chuẩn bị thỏa đáng, nhất thời tới đây nghênh bọn họ vào, sắp xếp đồ đạc, lúc này mới cười nói: “Tam gia cùng Tam phu nhân muốn nghỉ ngơi trước, hay là đến suối cá ngay bây giờ?”

Vương Chính Khanh cười nói: “Dĩ nhiên là đi câu cá, chuẩn bị thuyền nhỏ chưa? Và lại gọi bọn nhỏ ngồi thuyền nhỏ câu cá, sau đó lại dùng cá câu được nướng lên ăn.”

Quần sự vừa nghe liền bọn nhỏ cũng muốn ngồi thuyền nhỏ, liền nói: “Tam gia, nước suối mặc dù cạn, nhưng cũng đến gối đấy, ngộ nhờ có cái gì sơ xuất, cũng không hay, chỉ bằng ở trên bờ câu cá là được rồi.”

Vương Chính Khanh cười nói: “Hiện nay giữa hè, đang muốn dạy bọn nhỏ bơi, ngồi thuyền nhỏ có gì phải sợ?”

Quần sự bất đắc dĩ, chỉ đành phải đi an bài.

Nghe thấy được ngồi thuyền nhỏ câu cá, mấy người đưa bé sợ đến phát điên, Tiểu Tú Đường lập tức đi tới dắt tay Chân Nguyên Gia nói: “Nguyên Gia ca ca, chúng ta ngồi cùng chiếc thuyền chứ?”

Tu ngàn năm mới ngồi chung một thuyền? Chân Nguyên Gia không khỏi nhớ tới những lời này trong sách, nhất thời đỏ mặt, Đường Nhi còn nhỏ mà, ta thật sự là nghĩ nhiều rồi!

Tiểu Tú Huy lại đi kéo Chân Nguyên Phương, vui mừng bồng bồng nói: “Nguyên Phương tỷ tỷ, chúng ta cũng ngồi cùng thuyền đi!”

Chân Nguyên Phương yên lặng: nếu là đệ đệ của đại tẩu, không thể làm gì khác hơn là dẫn theo, còn có thể cự tuyệt hay sao?

Câu xong cá, mọi người lại đùa nước một phen, sau đó lên trên núi hái quả dại, chơi cực kì vui vẻ.

Tối muộn, Tiểu Tú Đường và Tiểu Tú Huy còn chơi chưa đủ, không chịu đi ngủ. Chân Ngọc đồng ý ngày hôm sau sẽ dẫn đi hái quả dại, hai đứa lúc này mới chịu đi theo bà vú đi ngủ.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, Chân Ngọc pha một ấm trà uống với Vương Chính Khanh, rồi sau đó đánh cờ, Vương Chính Khanh lại thua, nhất thời cười nói: “Chơi tiếp, không tin cứ thua hoài.”

Chân Ngọc cười ha ha nói: “Chàng và ta chơi mười ván, nhiều nhất thắng hai ván, muốn thắng ta, chỉ sợ chơi đến trời sáng mất!”

Vương Chính Khanh nghĩ cũng phải, đẩy quân cờ đứng lên nói: “Chúng ta vẫn là làm chút chuyện có ý nghĩa đi!”

Chân Ngọc không đáp, nhất thời nghe được tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, đẩy cửa sổ xem, cười nói: “Trời mưa rồi!”

Vương Chính Khanh đứng ở bên người nàng, hai người ôm nhau nghe tiếng mưa rơi, nhớ tới chuyện cũ, không khỏi nhìn nhau cười một tiếng.

Nhất thời Chân Ngọc nổi hứng, tìm ra tiêu ngọc, giơ lên bên môi thổi, tiếng tiêu lồng trong tiếng mưa rơi, nghe mà cảm động, làm cho người nghe quên hết ưu sầu, chỉ muốn cùng người yêu mãi mãi bên nhau.

Một khúc thổi đến cuối, Vương Chính Khanh nhẹ nhàng vỗ tay, tiến lên cầm tay Chân Ngọc, cúi bên tai nàng nói: “Ngọc nương, đợi bọn nhỏ lớn hơn chút nữa, chúng ta liền rời khỏi Kinh Thành, du ngoạn thiên hạ nhé. Đi nhìn ngắm phong cảnh thế gian nhiều hơn nữa, mới không phụ một đời này.”

Chân Ngọc mỉm cười nói: “Chàng cũng làm thủ phụ những năm rồi, mấy năm sau theo quả thật nên nhượng vị, không thể chiếm cứ vị trí này. Và lại cái chết của quận chúa Đường Diệu Đan, suy cho cùng cũng liên quan tới chúng ta, khó bảo đảm khi đem về hoàng thượng suy tư, không dè chừng chúng ta.”

“Đúng thế, chỉ bằng già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang.” Vương Chính Khanh cười nói: “Nam nhi trên đời, có thể phụ giúp được minh chủ đăng vị, làm đến vị trí thủ phụ, mà mấy năm nay cũng làm vài chuyện ích nước lợi dân, tâm nguyện cũng tính được thỏa mãn rồi. Sau này, cũng muốn bầu bạn bên vợ con, hưởng thụ cuộc sống.”

Chân Ngọc hơi tiếc nuối nói: “Thủ phụ vốn là ta làm, tiện nghi chàng đấy!”

Vương Chính Khanh một tay ôm Chân Ngọc nói: “Của ta cũng chính là của nàng, ta có thể làm thủ phụ, nàng cũng có một nửa công lao.”

Chân Ngọc vỗ ngực Vương Chính Khanh nói: “Lời này ta thích nghe.”

Vương Chính Khanh bật cười, nhất thời nói: “Ngọc nương, nàng thật sự cảm thấy tiếc nuối sao?”

Chân Ngọc cười dựa vào ngực Vương Chính Khanh nói: “Cuộc đời này có được Tam lang, không tiếc nuối!”

Vương Chính Khanh nhất thời ôm lấy Chân Ngọc, đi tới bên giường, cười nhẹ nói: “Như thế này, nàng sẽ cảm thấy càng không tiếc đấy!”

Một lát sau, mưa đã tạnh, gió nhẹ phát qua, bên cửa sổ có tiếng cười.

Giọng của nữ nhân nói: “Trạng nguyên gia, ngoan ngoãn nằm xuống, để cho ta ở phía trên là được rồi!”

Âm thanh của nam nhân vang lên: “Bằng nhần gia, để cho ta ở phía trên đi!”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.